Bernard Werber _ Ölüm Kâşifleri (Les Thanatonautes)
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar... Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 sayılı kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran ve benzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "engelli-engelsiz elele" düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılamaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasal sorumluluklar kullanana aittir.
Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar Mutlu

İLGİLİ KANUN:
5846 sayılı kanun'un "Altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braill alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılamaz.
Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

Bu e-kitap görme engelliler için düzenlenmiştir.
Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu kitaplar, size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek, lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...
Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.
www.kitapsevenler.com

Tarayan: Yaşar Mutlu
www.kitapsevenler.com
www.yasarmutlu.com
e-posta kitapsevenler@gmail.com

Bernard Werber _ Ölüm Kâşifleri (Les Thanatonautes)

BERNARD WERBER

OLUM KÂŞİFLERİ

ROMAN

BERNARD WERBER

1961 Toulouse doğumlu Bernard Werber genç bir yazar. 16 yaşında gazeteciliğe başlayan Werber 17'sinde hukuk fakültesine girer-, hukuğun kendisine uygun olmadığına karar verir ve 19'unda kendini Kriminoloji Enstitüsü'nde bulur. 21 yaşında Paris'e döner ve Paris Gazetecilik Yüksek Okulu'na başlar. Cevaplardan çok sorulara önem veren bir dünya insanı. 12 yıllık ilk araştırmalarından ortaya çıkardığı ilk romanı *Les Fourmis* (Karıncalar) ile tümüyle bir uygarlık yarattı ve kısa sürede bütün dünyada büyük bir başarı kazanır. Böylesi bir başarıdan memnun olmaz ve *Karıncalar* adlı kitabının etiketinden kurtulmak için 1994 yılında ölüler krallığından apaçık bir kıta oluşturduğu *Thanatonaute^u* (Ölüm Kâşifleri) yaratır. Bu kitabı yazmak için dünya dinleri tarihini, mitolojileri, Avustralya ve Amerika kabilelerinin ilkel ayinlerini ve daha birçok kaynağı inceler. Bütün bu kutsal metinler arasında ortak noktalar bulmaya çalışır. Bu bilgileri özümsediğinde, yapıt ortaya çıkar. Birinci tekil şahıs ve şimdiki zaman çekimi kutlanarak, cenneti keşfetmesi için okuyucuyu doğrudan olayın içinde kattığı, okuyucuya adeta olayı yaşattığı bir roman ortaya çıkarır.

H R n DA $
QU LTV»

BERNARD WERBER
ÖLÜM KÂŞİFLERİ

Fransızcadan Çeviren:
SÜHEYLASARI

Thanatonautes
© Albin Michel / Bernar Werber
© Türkçesi GENDAŞ A.Ş., istanbul 2003.
Yeni Seri: 397
Dünya Edebiyatı: 70

Editör: Zerrin Yılmaz

Kapak Tasarımı: Nevruz Kıran

Birinci Baskı: Kasım 2003
ISBN 975-308-494-3

Kapak, iç baskı ve cilt: Kaya Matbacılık (0212) 656 62 20

Gendaş A.Ş., Çatalçeşme Sk. No: 19 Cağaloğlu-Istanbul
Tel: (0212) 512 33 86 - 512 94 67 (Pbx) Faks: 520 82 12
e-posta: gendas@ixir.com

BİRKAÇ SOZ

Bernard Werber, kendisini Karıncalar kitabının etiketinden kurtaracağını düşünerek kaleme aldığı, belki de görünüşte sıradan bu yapıtında, yeni serüven peşinde koşan kâşiflerin cenneti keşfetmeleri konusunu ele alıyor. Bazı bölümler neredeyse yazann iradesi dışında yazılmış. Diğer bir deyişle, yazar anlatıyı bir olay örgüsü içine yerleştirme niyetinde değilken, parmaklan kendiliğinden klavyenin üstünde dolaşıp durmuş. Kitabın orjinal ismi olan "Les Thanatonautes"taki Yunanca iki kökten oluşan "thanatonautes" sözcüğünü, "thanatos" ölüm tannsı ve "nautis" kâşif, keşfeden sözcüklerinden oluşturmuş. İki buçuk yıldan fazla bir süre dinler, mitolojiler, Avustralya ve Amerika'daki kabilelerin ilkel ayinleri, Tibet Ölüler Kitabı ve Mısır Ölüler Kitabı üzerine bilgi toplamış. Tüm bu kutsal metinler arasında ortak noktalar bulmaya çalışmış. Bu bilgileri özümsedikten sonra, okuyucunun kendisinin cenneti keşfedebilmesi için, anlatımında birinci tekil şahısı kullanmış. Birçok yeni şey de denemiş; örneğin, Debussy'nin, ölüm kâşifliği uçuşuna eşlik eden Öğleden Sonra Prelüdü'yle konuyu iyice derinleştirmiş.

En sevdiğim kitaplardan biri olan Bernard Werber'in bu yapıtını çevirirken birçok güçlükle karşılaştım. Bunları araştırarak aşmaya çabaladım. Çok uzun süren bekleyişin ardından editörüm Zerrin Yılmaz'dan çevirimin basılacağı haberini aldım. Öncelikle çevirimin basılmasında büyük katkısı olan Zerrin Yılmaz'a, yazar ve editör Halil Gökhan'a büyük bir fedakârlıkla yardımlannı benden esir-

gemeyen ve bilgisini benimle paylaşan Oğr. Gör. Francois de Pe-ret'ye, Türkiye Hahamlığı Dinî Kurul Üyesi Rav Leon Adonie'ye, Prof. Dr. Hasan Anamur'a, Yrd. Doç. Dr. Sündüz Kasar'a, Yrd. Doç. Dr. Emine Demirel'e, Öğretim Görevlileri Hülya Yılmaz, Yiğit Bener ve Yaman Aksu'ya, Arş. Gör. Serap Gün'e, arkadaşım Eylem Alp'e, bir ağabeyim olarak gördüğüm rehber Mustafa Uşar'a ve özellikle çeviriyi baştan sona gözden geçiren dostum Nermin Acar'a ve adını anamadığım tüm emeği geçenlere gönülden teşekkür ediyorum.

Kusursuz olmasa da az kusurlu bir çeviri ortaya çıkarabildiy-sem, göstermiş olduğum çabanın karşılığını fazlasıyla almanın mutluluğunu duyacağım.

Süheyla SARI

SÖZLÜK

THANATONAUTE ad. *(thanatos* Yunancada ölüm, Yunan mitolojisinde ölüm tanrısı, *nautes,* gezen, kâşif). Ölüm kâşifi.

TARİH DERS KİTABI

ÖNEMLİ BİRKAÇ TARİH

1492 : Amerika kıtasına ilk kez ayak basılması
1969 : Ay'a ilk kez ayak basılması 2062 : Ölüler kıtasına ilk kez ayak basılması 2068 : Reenkarnasyon konusunda ilk reklamlar

2. Sınıf Temel Bilgi Derslerine Giriş Ders Kitabı

ILK DONEM: IVIR ZIVIRLA UĞRAŞANLAR ÇAĞI

1. TARİH DERS KİTABI

Eskiden bütün insanlar ölümden korkuyordu. Ölüm, bir an bile kimsenin aklından çıkmayan derinlerden gelen kesiksiz bir sesi andırıyordu. Herkes, tüm eylemlerinin sonucunda kendi yok oluşunun bulunduğunu biliyordu. Ve bu korku, bütün zevkleri ortadan kaldırıyordu.

XX. yüzyıl sonlarının Amerikalı filozofu Woody Allen'ın, bu döneme hâkim zihniyeti betimleyen bir cümlesi vardı: "İnsan ölümlü oldukça, gerçekten rahat edemeyecektir."

Tarih Ders Kitabı, 2. sınıf temel bilgi dersleri

2. MICHAEL PINSON'UN GÜNLÜĞÜ

Her şeyi anlatmaya hakkım var mı?

Şimdi bile, biraz geriye baktığımda, olan bitenin gerçekten olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum. Bu olağanüstü destana dahil olduğuma inanmakta güçlük çekiyorum. Ve tüm olan bitene tanıklık edebilmek için hâlâ ayakta kalabildiğime de.

Kuşkusuz, hiç kimse her şeyin bu kadar çabuk gelişeceğini ve uzun süreceğini tahmin edemezdi. Hiç kimse.

Bizi bu çılgınlığa iten neydi? Bilmiyorum. Belki de merak diye ad-

landırdığımız çok aptalca bir şey. Bir adım daha atıldığında düşüşümüzün ne kadar korkunç olacağını gözümüzde canlandırmamız için dar vadilerin üstünden sarkma arzusunu veren merakla aynı şey.

Belki de, gitgide aylaklaşan ve tutkusuzlaşan dünyanın serüven ihtiyacıdır bu.

Kimileri, "Bu kaderdi, böyle olmak zorundaydı," der. Ben önceden yazılmış kadere inanmıyorum. İnsanların seçimde bulunduğuna ve bu seçimi sahiplendiklerine inanıyorum. Kaderi belirleyen bu seçimlerdir, belki de evren bu seçimler sonucu ortaya çıkarmıştır.

Bu büyük serüvenin her şeyini, her bölümünü, her sözcüğünü, her ifadesini hatırlıyorum.

Size her şeyi anlatmalı mıyım?

Yazı: Anlatıyorum. Tura: Sırrı saklıyorum.

Yazı.

Birbirine bağlı bütün olayların kökenlerini aramak zorunda olsaydım, gerilere, kendi geçmişimde çok gerilere gitmem gerekecekti.

3. POLİS KAYDI

*Temel tarif bilgileri **talebi***

Soyadı: Pinson
Adı: Michael
Saç rengi: Kahverengi
Göz rengi: Kahverengi
Boy: 1.75
Özel nitelikler: Yok
Açıklama: Ölüm kâşifleri hareketinin öncüsü
Zayıf nokta: Kendine güvensizlik

4. DUPONT'DA HER ŞEY İYİ

Bütün çocuklar için olduğu gibi benim için de Ö günü, ölümü keşfettiğim gün oldu. Karşılaştığım ilk ölü, kadavralar arasında yaşamaya alışmış bir adamdı. Kasabımız, Bay Dupont'du. İri harflerle dükkânın

camına, "Dupont'da her şey iyidir," yazılmıştı. Bir sabah, annem gelecek pazar günü için küçük fileto alamayacağımızı söyledi, çünkü Bay Dupont ölmüştü. Çengelinden birdenbire kopan sığır etinin ağırlığı altında ezilmişti.

Dört yaşında olmalıydım. Hemen anneme "Ö.L.Ü.M." sözcüğünün ne anlama geldiğini sordum.

Annem, yıllar sonra doğum kontrol haplarının öksürüğüme iyi gelip gelmeyeceğini sorduğumda olduğu gibi sıkılmış görünüyordu.

Gözlerini kaçırdı.

-Yani, şey, ölmüş olmak "artık burada olmamak" anlamına gelir.

-Bir odadan çıkmak gibi mi?

-Yalnızca bir odadan değil. Evi, şehri, ülkeyi de terk etmektir.

—Öyleyse çok uzağa yolculuk yapmak mı? Tatile çıkıldığı zaman olduğu gibi mi?

-Şey... hayır, tam olarak değil. Çünkü öldüğümüzde, artık hareket edemeyiz.

-Artık hareket edilemiyor, hem de uzağa mı gidiliyor? Bu harika! Nasıl oluyor bu?

Belki de Kasap Dupont'un ölümünü açıklamaya yönelik bu beceriksizce girişim, bende çok daha sonra Raoul Razorbak'ın saçmalıklarının da ürün vereceği merak zeminini oluşturdu.

Ya da en azından, bana öyle geliyor.

Üç ay sonra, Ninem Aglae'nin öldüğü söylendiğinde de: "Aglae nine öldü mü? Hadi ya, bunu yapabileceğine inanmam," dedim. Öfkelenmiş olan dedem, kızgın gözlerini sağa sola oynattı ve yüksek sesle her zaman hatırlayacağım bir cümle savurdu:

-Öyleyse *ölümün başa gelebilecek en ko?-kunç şey* olduğunu bilmiyorsun!

Hayır. Öyle olduğunu bilmiyordum.

-Öyle mi... sanıyordum ki... diye mırıldandım.

-*Böyle şeylerledalga geçilmez!*'diye ekledi sözlerini iyice sağlamlaştırmak için; dalga geçilmemesi gereken bir şey varsa, o da ölümdür! dedi.

Babam devam etti. Herkes ölümün kesin bir tabu olduğunu anlamamı istiyordu. Ölümden söz edilmez, hatırlatılmaz, söylenecek bile

olsa korku ve saygıyla söylenir. Hiçbir durumda, bu sözcük boşu boşuna söylenmemeli, uğursuzluk getirir.

Beni sarstılar.

-Aglae Ninen öldü. Bu çok kötü. Bu kadar kalpsiz olmasaydın.... ağlardın!

Söylemem gerekir ki, gün ağardığından beri, erkek kardeşim Conrad, suyu sıkılan bir banyo paspası gibi gözyaşı döküyordu.

A öyle mi, insanlar öldüğünde ağlamak mı gerekir? Bana hiçbir zaman söylenmedi. Bir şeylerin söylenmeksizin olmasındansa, söylenerek gerçekleşmesi daha iyidir.

Gençlere özgü küstahlığıma öfkelenen babam, ağlamama yardımcı olmak için bir de tokat atmıştı. Böylece şu iki cümleyi hatırlayacağımı umuyordu: Bir, "başımıza gelebilecek en kötü şeyin ölüm olduğu" ve ikinci olarak, "böyle şeylerle dalga geçilemeyeceği".

-Neden ağlamadın? diye ısrarla sorup durdu, Aglae Ninenin cenazesinden dönen babam.

-Onu rahat bırak, Michael daha beş yaşında, ölümün ne olduğunu bile bilmiyor, diyerek annem beni güç bela savundu.

-Çok iyi biliyor ama yalnızca kendini düşünüyor, bu durumda başkalarının ölümü onu ilgilendirmiyor. Göreceksin, bizim arkamızdan da ağlamayacak!

İşte o zaman, ölümle dalga geçilmeyeceğini gerçekten anlamaya başladım. Bundan sonra, bana bir ölüm haberi verildiğinde kendimi hemen çok üzücü bir şeyi düşünmeye zorluyordum... Örneğin haşlanmış ıspanakları. Böylelikle gözyaşlarını kolaylıkla akıyor, bu da herkesin hoşuna gidiyordu.

Daha sonra ölümle doğrudan bir ilişkim oldu. Gerçekten de, bu kez ölen bendim, yedi yaşındaydım. Şubat ayında, güneşli bir günde oldu bu olay. Daha önce çok güzel bir ocak ayı geçirdiğimizi söylemeliyim ve güzel bir ocak ayının ardından güneşli bir şubatın gelmesi olağandı.

5. SONRA KAHRAMAN OLUR

- *Dikkat et!* -

Kahretsin...

- Aman Tanrım!

- Dikkat edin! Gittiğini görmüyor musunuz? -

Hayıııır!!!!!!

Uzun bir fren sesi. Sessiz ve donuk bir şok. Yola yuvarlanan topumun peşinde koşarken, yeşil spor arabanın tamponu, derinin en yumuşak olduğu yerden, dizlerimin altından yakaladı. Ayaklarım yerden kesilmişti. Gökyüzüne fırlatılmıştım.

Rüzgâr kulaklarımda uğulduyordu. Uçuyordum. Serin bir rüzgâr, ardına kadar açık ağzımdan içeri giriyordu. Aşağıda aylaklar, çok ürkmüş bir halde bana bakıyorlardı.

Havaya doğru yükseldiğimi gören bir kadın çığlık atmıştı. Pantolonumdan süzülen kan asfaltta küçük bir birikinti oluşturmuştu.

Her şey ağır ağır olmuştu. Çatı katlarında sağa sola hareket eden gölgeleri seyrederek çatıların hizasında uçuyordum. Sonradan sık sık kafama takılacak olan soru ilk kez o zaman aklıma gelmişti: "İyi de ne işim var benim burada?"

Evet, o anda, belli bir zaman süresince gökyüzünde asılı haldeyken hiçbir şey anlamamış olduğumun farkına vardım.

Kimim ben?

Nereden geliyorum?

Nereye gidiyorum?

Sonsuz sorular. Herkes günün birinde kendine sorar. Ben, ölmek üzere olduğum o anda sordum.

Çok yükseğe çıkmıştım. Çok hızlı iniyordum. Omzum yeşil spor arabanın kaputuna çarpmıştı. Sıçradım ve başım kaldırımın kenarına çarptı. Çatırtılar. Boğuk bir gürültü. Üzerime eğilmişti şaşkına dönmüş yüzler üzerime eğilmişti.

Konuşmak istiyor, ama hiçbir şey yapamıyordum; ne bir şey söyleyebiliyor ne de kımıldayabiliyordum. Güneşin ışıklan yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Şubat ayında güneş yine de çekingendi. Mart sağanaklarının başlayacağı hissediliyordu. Hava gitgide karanyordu. Az

sonra, karanlığın ve sessizliğin içindeydim. Artık koku, his yoktu, hiçbir şey yoktu. Ve perde.

Tam yedi yaşındaydım ve ilk kez ölmüştüm.

6. REKLAM

"Yaşam güzeldir. Söylentilere kulak asmayın. Yaşam güzeldir. Yaşam, üç milyon yıldan bu yana, yetmiş milyardan fazla insan tarafından denenmiş ve onaylanmış bir üründür. İşte eşsiz niteliğinin kanıtı". **Bu, Ulusal Yaşamı Tanıtma Ajansı, UYTA'nın bir bildirişidir.**

7. TARİH DERS KİTABI

Ölüm kâşiflerinin ortaya çıkışına dek ölüm, insanlığın temel tabularından biri olarak kabul edilmişti. Ölüm imgesiyle daha iyi mücadele etmek için insanlar, bizim batıl inanç dediğimiz zihinsel süreçlere başvurmuştur. Örneğin kimileri, bir gösterge tablosuna asılan Aziz Christophe portreli madeni bir madalyonun, ölümcül araba kazalarını önleyeceğine inanıyordu.

XXI. yüzyıla gelmeden önce, çoğunlukla böyle şakalar yapılıyordu: "Araba kazası olduğunda, arabadan çıkma şansı en fazla olan, en büyük Aziz Christophe madalyonu olan sürücüdür."

Tarih Ders Kitabı, 2. sınıf temel bilgi dersleri

8. KAHRAMAN SANDIĞIMIZDAN DAHA AZ ÖLMÜŞTÜR

Bekleyiş. Korkunç hiçbir şey olmadı.

Dedem yanılmıştı. Ölüm o kadar da korkunç değildi. Hiçbir şey olmuyordu, işte hepsi bu.

Karanlık ve sessizlik çok uzun sürdü.

Sonunda, gözlerimi açtım. Donuk bir ışık halesi içinde zayıf bir gölge belirdi. Kuşkusuz bir melek.

Melek bana doğru eğildi. Melek, tuhaf bir şekilde bir kadını ama

yeryüzünde eşine rastlanmayacak güzellikte bir kadını andırıyordu. Kahverengi gözlü ve sarışındı.

Parfümü kayısı kokuyordu.

Çevremizde her şey beyaz ve sakindi.

Cennette olmalıydım çünkü melek bana gülümsüyordu.

-A... kateş....yo.

Melekler kendilerine özgü bir dille konuşuyor olmalıydı. Melek olmayanlar için bir şey ifade etmeyen bir melek dili.

-Ar... kateşL.yo.

Sabırla bu dini ezgileri yineliyordu, sonra yumuşak ve soğuk elini pürüzsüz alnıma koydu.

-Sizin ...artık ....ateşiniz ..... yok.

Oldukça sersemlemiş bir halde etrafıma bakıyordum.

-İyi misin? Beni anlıyor musunuz? Artık ateşiniz yok.

-Neredeyim? Cennette mi?

-Hayır. Saint-Louis Hastanesi'nin Reanimasyon Servisi'ndesiniz.

Melek beni rahatlatmıştı.

-Yaşıyorsunuz. Yalnızca birkaç ezik var. Arabanın kaportası düşüşünüzü yavaşlattığı için şanslısınız. Dizinizde büyük bir yarıktan başka bir şey yok.

-Bayıldım mı?

-Evet, üç saat baygın kaldınız.

Üç saat boyunca baygın kalmıştım ve hiçbir şey hatırlamıyordum! Neler olup bittiğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu, bir şey hissetmemiştim. Bu üç saat süresince hiçbir şey olmamıştı.

Hastabakıcı, daha rahat oturabilmem için arkama yastık koydu. Belki de üç saat boyunca ölüydüm, ama bu benim için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Buna karşılık, başımı en çok ağrıtan ailemin gelişi oldu. Hepsi çok iyiydi, gerçekten ruhumu teslim etmişim gibi hıçkırarak ağlıyorlardı. Beni çok merak ettiklerini söylüyorlardı. Tam olarak, "Senin için çok üzüldük," diyorlardı. Kurtulmuş olmam onları üzmüş gibi geldi bana. Ölseydim, benim için gerçekten çok üzülürlerdi. Birdenbire bütün erdemlere sahip olurdum.

9. POLİS KAYDI

Konu: Michael Pinson adında biriyle ilgili psikolojik bilgi talebi

İncelenecek kişi genel olarak normal görünüyor. Bununla birlikte, kendisinde boğucu bir aile ortamının yarattığı psikolojik bozukluklar gözlendi. Kişi sürekli olarak kuşku içinde yaşıyor. Ona göre, son konuşan hep haklıdır. Ne istediğini bilmiyor. Yaşadığı çağı anlamıyor. Az da olsa bazı paranoyak eğilimler mevcut.

Not: Anne ve babası, yukarıda adı geçen kişiye, evlatlık olduğunu açıklamanın doğru olduğuna hiçbir zaman inanmamış.

10. BİR AKBABA

Yaşam dışına yaptığım bu ilk gezinti sonucunda ölüm konusunda gerçekten ilginç hiçbir şey öğrenmemiştim, ancak bu gezinti uzun süre ailemle aramızda bir anlaşmazlık konusu olarak kalmıştı.

Daha sonra, sekiz ya da dokuz yaşlarına doğru, ölümle daha fazla ilgilenmeye başladım, ama bu kez başkalarının ölümüyle. Televizyonda her akşam saat sekiz haberlerinde, istemediğin kadar ölüm haberleri verildiğini de belirtmek gerekiyor. İlk önce savaşta ölenler gösteriliyordu. Bunların üstlerinde yeşil ve kırmızı renkli üniformaları vardı. Ardından tatil yollarında ölenler; kıyafetleri paramparça... Ve son olarak ünlü merhumlar işlemeli giysiler içinde gösteriliyordu.

Televizyonda, her şey gerçek yaşamda olduğundan çok daha basitti. İç karartıcı müzik eşliğinde verilen görüntülerden ölümün üzücü bir şey olduğu hemen anlaşılıyordu. Televizyonu, çocuklar ve geri zekâlılar da anlayabilirdi. Savaş ölüleri, Beethoven'in bir senfonisini, tatil ölüleri Vivaldi'nin bir konçertosunu, aşın doz kurbanı starlar da Mozart'ın viyolonsel konçertosunu hak ediyorlardı.

Bir yıldız ölür ölmez, plak satışlarının ok gibi fırladığı, filmlerinin tekrar tekrar ekranda gösterildiği ve herkesin merhumun iyiliğinden söz ettiği dikkatimi çekmişti. Sanki ölüm, bütün günahlarını silmişti. Dahası, ölmeleri sanatçıların çalışmalarını engellemiyordu. John Len-non, Jimmy Hendrix ya da Jim Morrison'un en iyi plakları, ölümlerinden çok sonra piyasaya çıkmıştı.

Bundan sonra katılmış olduğum cenaze, Norbert Amca'nınkiydi. Cenaze töreninde müthiş bir insan olduğu söyleniyordu. İşte o ünlü ifadeyi ilk kez burada duymuştum: "İyiler erken ölür." Henüz yedi yaşındaydım, ama "Öyleyse, çevremizde yalnızca kötüler kalıyor," diye düşünmekten de kendimi alamamıştım.

Bu cenaze töreninde kusursuz görünmüştüm. Konvoy hareket eder etmez, haşlanmış ıspanaklar üzerinde yoğunlaşıyordum. Biraz da hamsi katınca hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Kardeşim Conrad bile gözyaşla-rıma yetişememişti.

Pere-Lachaise Mezarlığı'na vardığımızda, gözyaşı mönüsüne bro-koli ve az pişmiş kuzu beyni eklemiştim. Öğğ. Tiksinmekten neredeyse bayılacaktım. Küçük kalabalığın içinden biri, "Michael'in Norbert Amca'ya bu kadar bağlı olduğunu bilmiyordum," diye fısıldamıştı. Annem bu olaya öylesine şaşırmıştı ki, açık söylemek gerekirse, ben annemi hiç böyle görmemiştim. Ama böylece, başarılı cenaze törenlerinin usulünü bulmuştum: Ispanaklar, hamsiler, brokoli ve az pişmiş kuzu beyni.

Unutulmaz bir gündü, çünkü bu başarının üstüne bir de Raoul Razorbak'la ilk kez karşılaştım.

Amcam Norbert'in mezarı başında toplandığımızda biraz daha uzakta, önce mezarın üstüne konmuş bir akbaba gibi gözüken şeyi fark etmiştim. Karnını doyurmak için bakman bir kuş söz konusu değildi. Bu Raoul'dü.

Çevremdekilerin bir anlık dikkatsizliklerinden yararlanarak -zaten yeterince gözyaşı dökmüştüm-, karanlık gölgeye yaklaştım. Mezar taşının üstünde gözlerini gökyüzüne dikmiş, yalnız, uzun ve ince, sopa gibi bir şey oturuyordu.

-İyi günler, dedim nazikçe. Ne yapıyorsunuz burada?

Sessizlik. Yakından, akbaba küçük bir çocuğa benziyordu. Zayıftı, kuru yüzü gözlüğünün altından elmacık kemiklerini ortaya çıkarıyordu. Uzun ve zarif elleri, efendisinin emirlerini bekleyen sakin örümcekler gibi pantolonunun üstünde duruyordu. Çocuk başını eğdi ve benim yaşımda olanlarda asla karşılaşamayacağımız bir sessizlik ve derinlikle beni selamladı.

Sorumu tekrarladım:

-Eee, ne yapıyorsunuz burada?

Örümceği andıran elini, büyük bir hızla mantosunun yakası üzerine kaldırarak uzun ve düz burnuna soktu.

-Bana "sen" diyebilirsin, dedi kasıntılı bir biçimde.

Sonunda anlatmaya başladı:

-Babamın mezarının üstündeyim. Bana söyleyecek bir şeylerinin olup olmadığını anlamaya çalışıyorum.

Kahkahayı bastım. O ise, katıla katıla gülmeye başlamadan önce biraz tereddüt etti. Saatlerini bulutların geçişini seyrederek mezar başında geçiren zayıf bir çocukla dalga geçmekten başka yapılacak bir şey yoktu.

-Adın ne senin?

-Raoul Razorbak. Bana Raoul diyebilirsin. Ya senin?

-Michael Pinson. Bana Michael diyebilirsin.

Beni şöyle bir süzdü.

-Pinson mu? Bir ispinoz mu, bana basbayağı tuhaf bir herif gibi geldin.

Soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. Bu tür hassas durumlar için bana öğretilmiş ve her yerde kullanılan bir cümle vardı.

-Kötü söz sahibinindir.

Yine kahkahalarla güldü.

11. POLİS KAYDI

Temel tarif bilgileri talebi

Soyad: Razorbak
Ad: Raoul
Saç rengi: Kahverengi
Göz rengi: Kahverengi
Boy: 1.90
Özel nitelikler: Gözlük takar
Açıklama: Ölüm kâşifleri hareketinin öncüsü
Zayıf nokta: Aşırı kendine güven

12. DOSTLUK

Daha sonra, Raoul ve ben, her çarşamba Pere-Lachaise Mezarlığında buluşmayı alışkanlık haline getirdik. Uzun zayıf gölgesinin yanında yürümekten çok hoşlanıyordum. Üstelik, her zaman anlatacağı fantastik öyküleri vardı.

-Biz çok geç doğduk, Michael.

-Peki ama neden?

-Çünkü her şey zaten keşfedilmiş, incelenmiş. Benim hayalim, barutu ya da elektriği icat etmekti ya da en azından ok ve yayı ilk yapacak kişi olmaktı. Ufacık bir şeyle yetinebilirdim. Ama her şey çoktan keşfedildi. Gerçek, bilimkurgudan daha hızlı ilerliyor. Artık icat eden kalmadı, yalnızca takipçileri var. Başkalarının uzun zaman önce keşfettiklerini geliştiren insanlar. Yeni bir evrenin büyüsünü bozmanın o olağanüstü duygusunu tatmış olan sonuncu kişi Einstein olmalı. Işık hızının hesaplanabileceğinin farkına vardığında yaşadığı şaşkınlığı düşünebiliyor musun!

Hayır, bunu düşünemiyordum.

Raoul üzüntülü bir biçimde bana gözlerini dikti.

-Daha fazla kitap okumalısın Michael. Dünyada iki tür insan vardır: Kitap okuyanlar ve kitap okumuş olanları dinleyenler. İlk kategoriye dahil olmak daha iyi, inan bana.

Tam da bir kitap gibi konuştuğunu söyledim ve birlikte güldük. Her koyun kendi bacağından asılır: Raoul doğruları söylüyor, ben dalga geçiyordum, ardından birlikte kahkahayı basıyorduk. Aslında, herhangi bir şeye kıkır kıkır gülüyorduk.

Gerçekten, Raoul Razorbak çok sayıda kitap okumuştu. Kendi sözcükleriyle "can sıkıcı olmayan" Rabelais, Edgar Alan Poe, Lewis Carroll, H.G. Wells, Jules Verne, Isaac Asimov, Frank Herbert, Philip K. Dick gibi yazarları tanıtarak bana okuma zevkini aşılayan da o oldu.

-"Can sıkıcı olmayan" yazarların sayısı çok az, diye anlatıyordu Raoul. Yazarların çoğu ne kadar az anlaşılır olurlarsa o kadar zeki görüneceklerini sanıyorlar. Bu yüzden, cümlelerini yirmi satıra yayıyorlar. Sonra edebiyat ödülleri alıyorlar ve ardından insanlar salonlarını süslemek ve evlerine gelen kişileri bu kadar sofistike şeyleri okuyabildiklerine inandırmak için onların kitaplarını satın alıyor. İçinde hiçbir

şey olmayan kitaplar bile gördüm, yine de göz attım. Kesinlikle hiçbir şey. Adamın biri gelir, güzel bir kadın görür, ona asılır. Kadın adama onunla yatıp yatmayacağını bilmediğini söyler. Sekiz yüz sayfanın sonunda, nihayet, belli bir biçimde, yatmayacağını söylemeye karar verir.

-İçinde gerçekten hiçbir şey olmayan bu kitapları yazmaktan ne çıkartan olabilir? diye sorup duruyorum.

-Düşünce eksikliği. Kısır hayal gücü. Romanlaştınlmış yaşam ve özyaşam öyküleri, özyaşam ve yaşamöyküleri de böyle oluyor... Bir dünya yaratmaktan âciz olan yazarlar, kendi dünyaları her ne kadar yavan olsa da onu anlatmayı yeğlerler. Edebiyatta bile, yeni bir şeyler yaratan yok. Şu halde, öz olmadığından yazarlar üslûplarını özenle oluşturuyor, şekli düzeltiyorlar. Uzun uzun, on sayfada bir çıban yüzünden çektiğin acılan anlat, en büyük edebiyat ödülünü kazanma şansın artacaktır.

Birlikte gülüştüler.

-İnan bana, Homeros'un *Odysseia'sı* ilk kez bugün yayınlanmış olsaydı, en çok satılanlar listesinde yer alamazdı. Fantastik ve korku kitapları rafına konulacaktı. Yalnızca bizim gibi çocuklar, Tepegöz, büyücü, siren ve diğer canavar hikâyeleri için onu okuyacaklardı.

Raoul, az rastlanan yargılayabilme niteliğine sahip olarak doğmuştu. O, televizyonda ya da gazetelerde tekrarlanıp duran fikirleri bilgiçlik taslayarak söylemezdi. Onu benim için bu kadar çekici kılan şeyin ondaki bu fikir serbestliği ve her etkiye hemen kapılmaması olduğuna inanıyorum. Babasına bundan dolayı minnettardı. Babasının felsefe hocası olduğunu söylemişti, kitap sevgisini ona babası aşılamıştı. Raoul, günde hemen hemen bir kitap okuyordu. Özellikle fantastik ya da bilimkurgu yapıtlan.

- Özgürlüğün sırrı, kütüphanededir, diyordu sık sık.

13. İNSAN BARSAKLARINA HİÇBİR ZAMAN YETERİNCE DİKKAT ETMEZ

Bir çarşamba öğleden sonra, bir bankın üstüne oturmuş mezarlığın üzerinde dağılan bulutlan sessizce seyrederken, Raoul çantasından kalın bir defter çıkardı. Defteri açarak antik mitolojiyle ilgili bir kitaptan

kestiği sayfayı yapıştırmadan önce bana gösterdi.

Bir Mısır kayığının yanı sıra, farklı farklı kişileri gösteren bir resimdi bu.

Şöyle yorumladı:

-Sahanın ortasında Güneş Tannsı Ra duruyor. Bir ölü, onun önünde diz çökmüş. İki yanda da, diğer iki tanrıça bulunuyor: İsis ve Nephthys. İsis sol eliyle bir yönü gösteriyor ve sağ eliyle öteki dünya yolcusunu bekleyen sonsuzluk sembolü, kulplu haçı sallıyor.

-Mısırlılar öteki dünyaya inanıyor mu?

-Elbette. Burada, resmin sol köşesinde, çakal başlı Anubis görülüyor. Ölülere kılavuzluk eden, elinde mide ve barsaklannın bulunduğu bir kap tutan o.

Midem bulanmıştı.

Raoul öğretmen edasını takındı:

-"Her ölü barsaklannın çalınmamasına dikkat etmelidir," der, bir Antik Mısır atasözü.

Sayfayı çevirip diğer resimlere geçti.

-Burada ölü, sırası gelince kayığa tırmanıyor. Ya Ra'nın kendisi ya da bir domuz tarafından karşılanıyor. Domuz, çengel gibi tırnaklarıyla bin bir işkence yapan zalim cellatların bulunduğu lanetliler cehennemine götürdüğü günahkârlann ruhlannı parçalayarak yiyor.

-Ne kadar iğrenç...

Raoul, yargılarımda aceleci davranmamamı öğütlemişti.

-Eğer ölüyü bizzat Ra karşılamayı kabul ederse, her şey daha iyi olacak. Ölü, ayakta tanrıların yanında yer alacak ve kayık kıyı boyunca canlı bir boğayılanına dönüşen uzun bir iple çekilerek gitmeye başlayacak.

-Harika!

Raoul gözlerini gökyüzüne çevirdi. Art arda gelen coşku ve mide bulantılarımla onu kızdırmaya başlamıştım. Yine de devam ediyordu. Ne de olsa ben tek dinleyicisiydim.

-Bu boğayılanı, düşmanlan ışıktan uzaklaştıran iyi bir yılan. Elinden geleni yapıyor, ancak başka bir sürüngen daha var, bu kötü olan, Apophis, Kötülük Tannsı Seth'in cisimleşmiş hali. Kayığın çevresinde onu batırmak için dolaşıyor. Kimi kez sudan çıkıp ateş püskürüyor. Gemiyi

hızla döndürüyor ve ölünün ürkmüş ruhunu yutmak umuduyla dalgaları azdırıyor. Eğer ölü dayanabilirse, ölüm kadırgası yoluna devam ediyor ve on iki alt dünyadan geçen yer altındaki ırmak boyunca ilerliyor. Sakınılması gereken birçok tehlike var. Cehennemin kapılarından geçmek, suda yaşayan canavarlardan kaçmak ve uçan şeytanlardan korunmak gerekli. Ama ölü, bütün sınavlarından geçerse, o...

Büyük şaşkınlığım karşısında, Raoul yarıda kesti.

-Gelecek hafta devam ederiz. Saat yedi olmuş bile, annem merak edecek.

Altüst oluşum onu eğlendirmişti.

-Her şeyin zamanı var. Sabırlı ol.

Ertesi gece ilk kez rüyamda bulutların içinden geçerek uçtuğumu gördüm. Bir kuş gibiydim. Hayır, bir kuştum. Uçuyordum, uçuyordum. .. Sonra ansızın, bir bulut kümesinin kıvrımında, beyaz giysili bir kadın fark ettim. Bir bulutun üstüne oturmuştu ve çok güzeldi. Diri vücudu ince ve uzundu. Yaklaşacak ve elinde bir maske olduğunu görecektim. Biraz daha yaklaşacaktım ve tam burada, korkudan sıçradım. Maske iskeletten başka bir şey değildi, boş gözyuvalanyla ölü kafatası, donuk sırıtmasıyla dudaksız bir ağız. Ter içinde uyanmıştım. Birdenbire banyoya doğru koşmuş, bu kâbustan kurtulmak için başımı soğuk suyun altına tutmuştum.

Ertesi gün, kahvaltıda, anneme sordum:

- Anne, kuşlar gibi uçabileceğimize inanıyor musun?

Geçirdiğim kaza kafamı mı karıştırmıştı? Bana tuhaf bir şekilde baktı.

— Saçmalamayı bırak ve yemeğini ye.

14. MEZOPOTAMYA MİTOLOJİSİ

"Nereye gidiyorsun, Gılgamış?
Aradığın yaşam Onu
bulamayacaksın Tanrılar insanları
yarattıklarında Ölümü onlara
verdiler

Ve kendilerine sakladılar
Sonsuz yaşamı."

Gılgamış Destanı

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

15. RAOUL TAM BİR KAÇIK

Pere-Lachaise Mezarlığı'nda ne zaman buluşsak, Raoul ve ben ölümden söz ediyorduk. Daha doğrusu, Raoul ölümden söz ediyordu, bense dinliyordum. Bu tartışmalarda, anormal, kötü ya da iç karartıcı hiçbir şey yoktu. Uzaylılardan ya da motosikletten nasıl söz ediyorsak, aynı şekilde ölümden de ilginç bir şey olarak söz ediyorduk.

-Bir rüya gördüm, dedim ona.

Gökyüzüne oturmuş, iskelet maskesi olan beyaz saten giysili kadının hikâyesini ona anlatmak istiyordum ama bana fırsat vermiyordu. Birden sözümü kesti:

-Ben de bir rüya gördüm. Ateşten bir araba yapıyordum. Arabaya tırmanıyordum ve ateşten atlar beni güneşe doğru götürüyorlardı. Yıldıza yaklaşmak için ateş çemberlerini geçmem gerekiyordu ve çemberleri geçtikçe olayları daha iyi anladığımı sanıyordum.

Raoul'un ölümle ilgilenmesinin rastlantı olmadığını sonradan öğrendim. Bir akşam okuldan döndükten sonra doğruca tuvalete gitmiş ve babasının sifona asılı cesediyle karşılaşmıştı. Francis Razorbak, Paris'teki Jean-Jaures Lisesi'nde felsefe hocasıydı.

Francis Razorbak, bu dünyadan ayrılmak isteyecek kadar ilginç bir şey mi bulmuştu öbür dünyada?

Raoul öyle olduğuna inanmıştı. Bu intiharın nedeni acı ya da üzüntü olamazdı. Bir gizemin sınırlarını daha iyi belirtmek için ölmüştü o. Arkadaşım babasının aylardan beri *Şu Bilinmeyen Ölüm* başlıklı bir tezi yazdığından o kadar emindi ki.

Çok önemli bir şey bulmuştu kuşkusuz, çünkü ölmeden hemen önce yapıtını yakmıştı. Raoul cesedi bulduğunda yanık sayfalar hâlâ şöminede uçuşuyordu. Yüz kadar sayfa okunabilir durumdaydı. Antik

mitolojiler ve ölü ayinlerinden söz ediliyordu.

O zamandan beri, Raoul hep ölümü düşünmüştü. Babasının kaçtığı şey neydi? Ne aramaya gitmişti ölümde?

Raoul cenaze töreninde ağlamamıştı. Buna rağmen onu kimse azarlamamıştı. Hiç kimse en ufak bir kınamada bulunmamıştı. Yalnızca "Bu zavallı çocuk babasının kendisini asmasıyla o kadar sarsıldı ki, ağlayacak durumda değil," diye konuştuklannı duymuştu. Onu daha önce tanısaydım, haşlanmış ıspanak ve az pişmiş kuzu beyninden oluşan formülü verirdim, bu onu bu tür düşüncelerden kurtarmış olurdu.

Babası gömülür gömülmez, Raoul'ün annesinin davranışı tamamıyla değişmiş. Onun bütün kaprislerine katlanıyor, Raoul'e istediği bütün oyuncakları, bütün kitapları, bütün gazeteleri satın alıyormuş.

Raoul'ün zaman kısıtlaması yoktu. Annem bana onun çok şımartılmış bir çocuk olduğunu söylüyordu, çünkü tek çocuktu ve yetimdi. Ailemin bir kısmına sırt çevirmek pahasına bile olsa, ben de şımartılmış bir çocuk olmayı isterdim.

Bizde, benim hiçbir şeyim hoşgörülmüyordu.

-Şu Razorbak'la gezip tozmaktan ne anlıyorsun? diye sordu babam, kokusu otuz metre öteden duyulan purosunu yakarak.

Şiddetle itiraz ettim.

-O benim en iyi arkadaşım.

-Öyleyse, arkadaşlannı seçmeyi bilmiyorsun, dedi babam. Bu çocuk anormal, besbelli.

-Neden?

-Saf numarası yapma. Babası intihar edecek derecede bunalımlıydı. Böylesi bir verasetten varlıklı herhangi bir çocuk aklını kolayca kaçırabilir. Üstelik annesi çalışmıyor, sadece aylığıyla yetiniyor. Bütün bunlar anormal şeyler. Daha normal insanlarla arkadaşlık etmelisin.

-Raoul normal bir insan, diye şiddetle karşı çıktım.

Sinsilikte kimsenin yanına yaklaşamadığı kardeşim Conrad burnunu sokma anının geldiği kanısına vardı.

-İntihar kalıtımsal bir hastalıktır. İntihar edenlerin çocukları intihara eğilimlidir, tıpkı boşanmış ailelerin çocuklarının kendi evliliklerini mahvetmek için ellerinden geleni yaptıkları gibi.

Benim aptal kardeşimin saptamalarını herkes duymamazlıktan gelmisti. Annem aynı konuya hiç ara vermeden devam etti.

- Raoul'ün yaptığı gibi bir mezarlıkta saatlerce oturmanın normal olduğunu mu söylüyorsun?

-Dinle anne, zamanını istediği gibi kullanmakta özgür. Hiç kimseyi rahatsız etmediğine göre...

-Savun bakalım onu! Tencere yuvarlanır kapağını bulur. Kanıtı da, seni mezarların arasında onunla tartışırken görmeleri.

-Ne var bunda?

-Ne mi var, ölüleri rahatsız etmek uğursuzluk getirir, dedi. Başım suyun altındayken her zaman bana vurmaya hazır bekleyen Conrad,:

-Onlan rahatsız etmemek gerekir, diye fikrini belirtti.

-Aptal Conrad! Aptal Conrad! diye bağırıp bir yumruk savurdum.

Yere yuvarlandık. Babam bizi ayırmak için Conrad'ın karşılık vermesini bekledi. Bununla birlikte öcümü almak için bana da kısa bir zaman bırakıyordu.

-Sakin olun çocuklar, yoksa tokat atma sırası bana gelecek. Conrad haklı. Mezarlarda dolaşmak uğursuzluk getirir.

Boğuk bir öksürük nöbetinden sonra, purosunun dumanını tükürüğüyle beraber çıkardı, devam etmeden önce:

-Tartışmak için yerler var: Kafeler, bahçeler, spor kulüpleri. Mezarlar ölüler içindir, yaşayanlar için değil, dedi.

-Ama, baba...

-Michael, artık canımı sıkıyorsun. Saçmalamayı kes, yoksa elimde kalacaksın!

Yeni bir çift tokat daha yedikten sonra, bir diğerinden kurtulmak için hemen ağlamaya başladım.

-İstediğin zaman ağlamayı biliyorsun, diye belirtti babam, alaylı.

Conrad'ın keyfine diyecek yoktu. Annem odama gitmemi söyledi.

Böylece dünyanın nasıl işlediğini öğrenmeye başladım. Ölülere ağlamak, ana babanın sözünü dinlemek, Conrad'a katlanmak, muziplik etmemek, mezarlıklarda dolaşmamak, arkadaşları normal denilen insanlar arasından seçmek gerekir. İntihar kalıtımsal bir hastalıktır, hatta bulaşabilir.

Karanlık odamda, acıdan döktüğüm gözyaşlarının tuzlu tadı hâlâ ağzımda, birdenbire kendimi çok yalnız **hissettim. O** akşam, hâlâ ya-

nan yanağımla, bu kadar baskıcı bir evrende doğmuş olduğuma üzülüyordum.

16. BİR TÜYÜN AĞIRLIĞI

—Ölü, cehennemin kapılarından geçmeli, su canavarlarından kaçmalı ve uçan şeytanlardan korunmalıdır. Bütün sınavları geçerse, Başyargıç Osiris ve kırk iki kutsal üyeden oluşan bir mahkeme karşısına çıkacak. Bu durumda, henüz ayrıldığı yaşamı süresince hiçbir zaman büyük günah işlemediğini belirteceği yadsıyıcı bir itirafla, ruhunun temizliğini kanıtlaması gerekir. Şöyle diyecek:

insanlara haksızlık yapmadım
insanlara kötü davranmadım
Gerçeği gizlemedim
Tanrı'ya küfür etmedim
Bir fakiri yoksullaşttrmadım
Tanrılara kötü gelen şeyi yapmadım
Efendisinin yanında bir köleye kötü davranmadım
Şehrimin kutsal yerlerinde zina yapmadım
Aç bırakmadım
Ağlatmadım
Öldürmedim
Öldürmeyi buyurmadım

-Bu durumda istediğini söyleyebilir mi, yalan da olsa? diye sordum Raoul'e.

-Evet. Yalan söyleme hakkına sahip. Tanrılar ona sorular sorar, yanıltmak için. Ama işi pek kolay değil, çünkü tanrılar çok şey biliyor. Bu doğal, çünkü onlar tanrı.

-Ya, sonra?

-Bu sınavı başarıyla geçerse, yargılamanın ikinci bölümüyle karşılaşacak, bu kez yeni tanrıların huzurunda.

Raoul dikkati çekmek için bir an sustu.

-Orada adalet tanrıçası Maat ve karaleylek başlı bilgelik ve inceleme tanrısı Thot olacak. Ölünün ifadesinin bulunduğu tablet emanet

edilecek. Ruhları tartmak için kullanılacak büyük bir terazisi olan çakal başlı tanrı Anubis gelecek daha sonra.

-Bir ruh nasıl tartılır?

Raoul bu kadar açık bir soruyu yanıtsız bıraktı, kaşlarını çattı, bir sayfa çevirdi ve devam etti:

-Anubis bir kefeye ölünün kalbini ve diğerine de bir tüy koyar. Eğer kalp, tüyden daha hafifse, ölünün suçsuz olduğu belirtilir. Eğer kalp, tüyden daha ağır gelirse sonsuzluğa layık olmayan ruhları parçalayarak yemekle görevli aslan vücutlu, timsah başlı bir tanrıya yem olarak verilir.

-Peki, sonu ne olacak... kazananın?

-Yaşamlarının yükünden kurtulmuş olarak doğan güneşin ışığıyla birleşecek.

-Harika!

-... Altın örümcek başlı tanrı Khepri onu orada bekleyecek. Ve yolu burada son bulacak. Aklanmış ruhlar sonsuz mutlulukları tadacak. Yeryüzü ve öbür dünyadaki yollarında başarılı olanlar, kazananların ilahisini okumaya başlayacaklar. Bu ilahiyi dinle.

Raoul bir mezar taşının üstünde doğruldu, sivilceli bir yüzü andıran ayın karşısında durdu, net bir sesle ilkçağa ait sözleri okumaya başladı:

Bağ çözüldü
Yere attım bende olan tüm kötülüğü
Ey güçlü Osiris
Sonunda doğdum biraz önce
Bak bana, doğdum biraz önce

Raoul büyük antik mitoloji kitabını okumayı bitirmişti. Sonunda görevini tamamlamıştı. Alnından boncuk boncuk ter akıyordu. Sanki Anubis, ona kendi yaşamını galip olarak tamamladığını bildirmişçesi-ne gülümsüyordu.

-Güzel hikâye! diye bağırdım. Yukarda ölüler için gerçekten böyle şeyler olduğuna inanıyor musun?

-Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum. Bu bir alegori. Şu Mısırlıların bu konuda geniş bir bilgisi var kuşkusuz, ama bu bilgiyi bilinçsizce açıklamayı istemedikleri için metaforlara ve şiirsel sözcüklere başvurmuşlar. Bir yazar, bir günde aklına gelen bir esinle uyduramazdı bütün

bunları. Bu efsaneler kökenlerini bir tür evrensel sağduyudan alır. Bütün dinlerin farklı sözcüklerle az ya da çok buna benzer aynı hikâyeyi anlatması da bunun kanıtı. Bütün dinler ölümden sonra bir dünyanın var olduğunu ileri sürer. Zorluklar olduğunu, sınavlar olduğunu ve sonunda reenkarnasyon ya da kurtuluş olduğunu. İnsanlığın üçte ikisinden fazlası reenkarnasyona inanıyor.

-Yani tanrılarla birlikte bir kayığın... olduğuna gerçekten inanıyor musun sen?

Raoul susmamı işaret etti.

-Susss! Geliyorlar.

Akşamın dokuzu olmuştu bile, mezarlığın demir parmaklıkları doğal olarak kapatılmıştı. O halde bu saatte kim rahatsız ediyor olabilirdi? Hem kapalı kapıları nasıl açmışlardı? Dalları mezar duvarının üstüne eğilen kuzey-batı yönündeki çınara tırmanarak bir kaçış yolu bulmuştuk biz. Bu yolu bilenin yalnızca biz olduğumuza inanmıştık.

Boğuk bir uğultu yönüne gizlice dalıvermiştik.

Siyah başlıklı bir grubun aslında olmayan ama göz aldanmasıyla ordaymış gibi görünen parmaklıkların arasından geçtiğini görmüştük.

17. TARİH DERS KİTABI

Atalarımız ölümün, tümlük durumundan hiçlik durumuna geçiş olduğuna inanıyordu. Bu fikri daha iyi pekiştirmek için dinleri (efsanelere dayanan ayinler bütünü) uydurmuşlar. Çoğu, bu dünyanın ötesinde başka bir dünya olduğunu söylüyordu, ancak hiç kimse buna gerçekten inanmıyordu. Dinler, özellikle farklı etnik grupları bir araya getirmeyi amaçlayan unsurlardır.

Tarih Ders Kitabı, 2. sınıf temel bilgi dersleri

18. APTALLARA KARŞI

Grup, bir mezarın önünde durdu, meşaleleri yaktı, bir mezar taşının üstüne tuhaf tuhaf eşyalar koymaya girişti. Fotoğrafları, kitapları, hatta heykelcikleri ayırt edebiliyordum.

Raoul ve ben, boğazına kaçan bir balık kılçığından ölen oyuncu-rockçu-playboyun bulunduğu bir mezarın arkasına saklandık. Hikâyeye bakılırsa, tuhaf bir şekilde boğazına kaçan şeyden kurtulmak için bir saatten fazla öksürmüş. Tıklım tıklım dolu olan restorandan hiç kimse yardımına koşmayı düşünmemiş. Herkes, sanatçının yeni danslar ve şarkı söylemenin yeni bir biçimini yaratan vahşi bir oyuna girişmekte olduğunu sanmış. Onun son can çekişme sıçrayışını bütün güçleriyle alkışlamışlar.

Nerede durursak duralım bütün sahneyi doğrudan görebilecek bir konumdaydık. Bazılarının başında siyah kukuletalar vardı ve şimdi tuhaf büyü sözleri söylüyorlardı.

-Duaları tersten okurlar, diye fısıldadı Raoul.

"muroyılmales izis meyrem ısana nirelkelem"nın, aslında "Meleklerin Anası Meryem, sizi selamlıyorum" demek olduğunu anlıyorum.

-Şeytana tapan bir mezhep olduğu kesin, diye ekledi arkadaşım.

Duanın devamı onu haklı çıkardı.

Ey Yüce Belzebuth, bize biraz gücünden ver
Ey Yüce Belzebuth, bize dünyanı göster
Ey Yüce Belzebuth, bize görünmez olmayı öğret
Ey Yüce Belzebuth, bize rüzgâr kadar hızlı olmayı öğret
Ey Yüce Belzebuth, bize ölüleri diriltmeyi öğret

Ürperdim, ama Raoul Razorbak soğukkanlılığını korudu. Sakinliği ve cesareti bulaşıcıydı. Gruba yaklaştık. Yakından bakıldığında, tilmizler etkileyici görünüyordu. Kimilerinin alınlarında uğursuzluğu simgeleyen dövmeler vardı: Gülümseyen tekeler, dönen şeytanlar, kuyruğunu ısıran yılanlar.

Birçok dua ve büyü sözlerinden sonra, beş kollu bir yıldız şeklindeki mumlarını yaktılar. Açık mor renkli bir duman bulutuna dönüşen kemik tozunu yaktılar. Ardından, bir çantadan, birkaç tüy bırakarak durmadan çırpınan siyah bir horoz çıkardılar.

-Yüce Belzebuth, bu siyah horozu sana kurban ediyoruz. Bir amok ruhuna karşılık bir horoz ruhu! Hepsi koro halinde:

-Bir amok ruhu için bir horoz **ruhu!**

Kümes hayvanı boğazlandı ve kanı, yıldızın beş koluna damlatıldı.

Daha sonra beyaz bir tavuk çıkardılar.

-Yüce Belzebuth, bu beyaz tavuğu sana kurban ediyoruz. Bir gulyabani ruhuna karşılık bir tavuk ruhu.

Hep bir ağızdan:

- Bir gulyabani ruhu için bir tavuk ruhu. Bir cellat ruhu için bir kuş ruhu.

-Korkuyor musun? diye fısıldadı kulağıma Raoul.

Yanında durmaya çalışsam da vücudumu saran titremeye artık engel olamıyordum. Özellikle de dişlerimin takırdamasını önlemeliydim. Ses, karabüyü meraklılarının dikkatini çekecekti.

-Yaşamda korkunun nedeni, verilecek kararın bilinmemesidir, diyordu genç arkadaşım sakin sakin.

Anlamadığımın belirtisi olarak başımı salladım.

Raoul iki frank çıkardı.

-Yaşamda, diye sürdürdü, hep bir seçim vardır. Harekete geçmek ya da kaçmak. Bağışlamak ya da intikam almak. Sevmek ya da nefret etmek.

Felsefe yapmanın zamanı mıydı? O soğukkanlılığını koruyordu.

-Hangi yöne gideceğimizi bilmediğimiz zaman korkarız, çünkü işin içine öyle çok şey girer ki, çevremizde gerçekten ne olup bittiğini artık anlayamaz oluruz. Dünya bu kadar karmaşıkken nasıl seçim yapılabilir? Nasıl? Bozuk parayla. Hiçbir şey bozuk bir parayı etkileyemez. Yanılsamalara karşı kayıtsızdır, aldatıcı kanıtları dinlemez, hiçbir şeyden korkmaz. Böylece sende olmayan cesareti sağlayabilir sana.

Bunu söyledikten sonra parayı gökyüzüne fırlattı. Tura geldi. Raoul zafer kazanmışçasına gülümsedi.

-Tura! Tura'nın anlamı şu: Evet. Hadi gidelim. İleri. Tura'nın anlamı "Yeşil ışık". Hadi gel. Sen ve ben aptallara karşı, dedi.

Çok yakınlarda uğursuz tören devam ediyordu.

Belzebuth'a tapanlar daha büyük bir çantadan dokunaklı bir şekilde meleyen, mumların ışığından gözleri kamaşmış küçük beyaz bir keçi çıkardılar.

-Ölüler ülkesinden bize bir pencere açman **için** sana bu keçiyi kurban ediyoruz. **Bir... ruhu** için bir keçi ruhu.

Gırtlaktan çıkan bir ses mezarlıkta yankılandı.

-Hiçbir işe yaramayanlar için bir keçi ruhu.

Hayvanı kesmek üzere önceden kaldırılmış bıçak, ansızın havada asılı kaldı.

Bu, tura gelmiş olmasının verdiği cesaretle bağırarak konuşan Raoul'den başkası değildi.

-Kaybolun gözümün önünden, Belzebuth'un yandaşları! Belzebuth çoktan öldü. Ve ona tapanlar lanetlenecek. Ben, dokuzuncu şeytan Astaroth ve sizi lanetliyorum. Kutsal mezarları pis hayvan kanıyla kirletmeye gelmeyin bir daha. Ölüleri uyandıracak ve tanrıları öfkelendireceksiniz!

Belzebuth'a tapanlar donup kalmış, afallamışlardı. Bu mesajın nereden geldiğine bakıyor, ama hiçbir şey göremiyorlardı. Raoul *gerçek* bir sese sahipti. *Gerçek* bir sesi vardı, çünkü bozuk para ona yapması gereken hareketi sağlamıştı. Her şey daha anlaşılır olmuştu. Benim için, onun için ve "onlar" için. Raoul güçlüydü. Onlarsa yalnızca haddini bilmez birer nezaketsiz. Raoul yalnızca bir çocuktu, ama onların hocasıydı. Bu can sıkıcı baskın karşısında, yüzleri örtülü adamlar kaçıp gitmeyi tercih etmişti. Küçük keçi de ters yöne kaçmıştı.

Bir savaştan galip çıkmak kolaydı öyleyse. Tura. Ben en güçlü olacağım. Yazı, bir korkak olacağım. Davranışıma, benim yerime bozuk paralar karar verecekti.

Raoul omzumu sıktı ve iki frank uzattı.

-Sana hediye ediyorum. Bundan böyle, artık hiçbir şeyden korkmayacak ve iyi karar alabileceksin. Hiç yanılmayan bir dostun olacak. Avcumun içindeki bozuk para parıldıyordu.

19. POLİS KAYDI

Raoul Razorbak'la ilgili psikolojik bilgi talebi

Raoul Razorbak adındaki çocuğun ruhsal saplantılara tutulduğu sanılıyor. Önceden birçok kez, psikotik nöbetler geçirmiş ve çevresindekilerin yaşamını tehlikeye sokmuştur. Bununla birlikte annesi, bir ruhsal tedavi merkezinde kapalı tutulmasını kabul etmiyor. Bir uzman tarafından kendisine so-

rular sorulan anne, çocuğunun babasının ölümünden çok etkilendiğini belirtti. "Kısaca babasının yokluğunu başka bir şeyle giderme ihtiyacı içinde," diye cevapladı.

Genç Raoul Razorbak şimdilik hiçbir suç işlemediğinden ve suça yeltenmeyeceği düşünüldüğünden, servis fiilen yargılamayı henüz erken buluyor.

20. TARİH DERS KİTABI

ATALARIMIZIN ÖLÜMÜ

Ölülerin sayılarına göre azalan bir düzenle sınıflanmış, 1965 yılında (ikinci bin yılın sonuna doğru) Fransa'da başlıca ölüm nedenleri. Çağın bazı hastalıklarının günümüzde kökünün kazındığını göreceksiniz.

Kalp hastalıkları	98 392
Kanser	93 834
Beyin damarı lezyonları	62 746
Trafik kazaları	32 723
Siroz	16 325
Solunum hastalıkları	16 274
Zatürree	11 166
Grip	9 008
Şeker hastağı	8118
intihar	7 156
Ağır suç ve cinayetler	3 61
Bilinmeyen nedenler	87 201

Tarih Ders Kitabı, 2. sınıf temel bilgi dersleri

21. BAY ATMASYONCU

Pere-Lachaise Mezarlığı'ndaki ilk karşılaşmamızı izleyen yıllarda her geçen gün birbirimize daha da yakınlaşıyorduk. Raoul bana o kadar çok şey öğretiyordu ki.

-Ne kadar da safsın, Michael! Dünyanın nazik bir yer olduğunu ve o dünyada yer almanın en iyi yolunun da nezaket göstermek olduğunu sanıyorsun. Ama yanılıyorsun. Kafanı çalıştır biraz. Gelecek, nazikle-

re değil yenilikçilere, cesurlara ve hiçbir şeyden korkmayanlara ait.

-Hiçbir şeyden korkmaz mısın sen?

-Hiçbir şeyden.

-Fiziksel acılardan bile mi?

-Acı hissetmemek, insanın elindedir

Bunu daha iyi göstermek için çakmağını çıkardı ve havayı yanık tırnak kokusu sanncaya dek işaretparmağını alevin içinde tuttu. Hem midem bulanmıştı hem hayran kalmıştım.

-Hadi ya! Nasıl yaptın bunu?

-Önce zihnimi boşaltıyorum, sonra da kendi kendime bu acıyı çekenin bir başkası olduğunu ve beni hiç ilgilendirmediğini söylüyorum.

-Ateşten korkmuyor musun?

-Ne sudan, ne topraktan, ne de madenden. Hiçbir şeyden korkmayan kimse çok güçlüdür ve hiçbir şey onu yenemez. İki numaralı dersim bu. İki frankın, senin en iyi danışmanın olacağı birinci dersti. İkincisi, korku yalnızca sen izin verirsen vardır.

-Baban mı öğretti bunu sana?

-Bir dağa tırmanırken geriye bakmamak gerektiğini söylerdi. Eğer bakarsan başın dönebilir, paniğe kapılabilir ve düşebilirsin. Kısacası, doğrudan zirveye tırmanırsan, her zaman güvende olursun.

-Mademki hiçbir şeyden korkmuyorsun seni itekleyen nedir o halde?

-Gizem. Babamın ölümündeki ve genel olarak ölümdeki gizemi aydınlatma ihtiyacı.

Bu sözleri söylerken, örümceği andıran sağ eli, kimbilir hangi acıyı bastırmak için alnını tutuyordu. Sanki kafası içten kemirilmiş gibi gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Kaygılanmıştım:

-Kendini iyi hissetmiyor musun?

Uzun süre cevap vermedi. Sonra kendini toparladığında.

-Yalnızca migren. Şimdi geçer, dedi acıyla.

Onu ilk kez bir krizle karşı karşıya kalmış görüyordum. Raoul bana göre üstüninsandı. Bir üstatdı o. Raoul beni etkiliyordu. Benden bir yaş büyük olduğundan, bir sınıf atlamak ve onunla aynı sıralarda oturmak için büyük çaba gösterdim. Böylece her şey daha kolay oldu. Onun ödevlerinden kopya çekmeme izin veriyordu, derslerden sonra

da gerçeküstü hikâyelerine devam ediyordu.

Sınıftakilerin tümü, benim bu hayranlığımı paylaşmıyordu. Fransızca öğretmeni, öğrenci Razorbak'a "Bay Atmasyoncu" adını takmıştı.

-Sıkı durun. Bugün "Bay Atmasyoncu" sizi gülmekten yerlere yatıracak bir ödev hazırlamış. Size vermiş olduğum konu, yeniden hatırlatmak istiyorum: "En güzel tatilinizi anlatın"dı! Ah elbette! "Bay Atmasyoncu", Touquet, Saint-Tropez, La Baule hatta Barselona ya da Londra taraflarım dolaşmadı. Hayır, ama ölüler ülkesine gittiği kesin. Ve işte... bize oradan kart yolluyor.

Alaylı gülmeler.

-Okuyorum: "Kayığım hızla ışığa doğru ilerlerken ben bir boayılanına tütündüm, çünkü geminin önünde ateş püsküren bir yılan belirivermişti birden. Tanrıça Nephthys, korkmamamı ve dosdoğru ilerlememi öğütlemişti. Prenses İsis de, canavarı geri itmek için kulplu haçını uzatmıştı bana."

Öğretmen, konuşmasını bilgiççe bitirirken, öğrenciler birbirlerini dirsekleriyle dürterek kahkahayı basmıştı:

-"Bay Atmasyoncu", size yalnızca iyi bir psikanaliste başvurmanızı önerebilirim, hatta iyi bir psikiyatra. Bu arada yıldızlı sıfırla kaldığınızı da bilin. Yalnız kâğıdınızı okurken beni çok güldürdünüz, yirmi üzerinden bir aldınız. Her zaman ilk sizin kâğıdınızı arıyorum, sizinle iyi vakit geçireceğimden çok eminim. Böyle devam edin Bay Razor-bak, bu gidişle daha çok güleceğim, çünkü sınıfta kalacağınız kesin.

Raoul oralı bile olmadı. Bu tür uyanlara aldırmazdı, özellikle de hiç saygı duymadığı Fransızca öğretmeni gibi bir adamdan geliyorsa. Esas sorun, başka yerden geldi, sınıfın kendisinden.

Okulların çoğunda olduğu gibi, lisemizin öğrencileri zalim yeniyetmelerdi ve zafer çığlıkları atmaları için, onlara bir sözde "marjinal" göstermek yeterliydi. Sınıfımızda grup başkanı, Martinez adında küstah bir çocuktu. Okul çıkışlarında kopilleriyle birlikte bizi takip ediyor ve etrafımızı sarıyorlardı.

-Prenses İsis, Prenses İsis, diye bağırıyorlardı. Kulplu haçımı yüzüne yapıştırmamı ister misin?

Çok korkmuştum. Kurtulmak için şişko Martinez'in kavalkemiği-ne bir tekme attım ve karşılığında burnuma bir yumruk yedim. Yüzüm

kan içindeydi. Altıya karşı iki kişiydik, ama sorun, benden çok daha büyük ve güçlü olmasına rağmen Raoul'ün kendini savunmaktan vazgeçmiş gibi görünmesiydi. Yediği dayaklara karşılık vermiyordu!

Avaz avaz bağırmıştım.

-Hadi, Raoul! Belzebuth'a tapanları yendiğimiz gibi onları da yeneceğiz. Raoul, aptallara karşı sen ve ben!

Kıpırdamadı. Bir sürü tekme ve yumruktan sonra olduğumuz yere yığılmıştık. Direnç göstermeme karşısında, koca Martinez'in çetesi en sonunda bıktı ve zafer işaretiyle çekip gitti. Şişmiş yerlerimi ovuştura ovuştura ayağa kalktım.

-Korktun mu? diye sordum.

-Hayır, diye cevap verdi.

-Neden dövüşmedin öyleyse?

-Neye yarar? Gücümü önemsiz şeyler için harcayamam. Zaten, geri zekâlılarla dövüşmesini bilmem, diye devam etti, kırılmış gözlüğünü toplamaya çalışarak.

-Ama Belzebuth'a tapanları kaçırmayı basardın!

-Bu bir oyundu. Hem sonra, kötü olmasına kötüydüler ama bu aptallardan çok daha becerikliydiler. İlkel insanlar karşısında güçsüzüm-dür ben.

Karşılıklı olarak birbirimize dayandık.

-Aptallara karşı sen ve ben, diyordun.

-Seni düş kırıklığına uğrattığım için üzgünüm. Aptallarla kavga edebilmem için çok az da olsa zekâya sahip olmaları gerekir.

Şaşkına dönmüştüm:

-Öyleyse Martinez gibi herifler her zaman çenemizi dağıtacak.

-Olabilir, dedi ölçülü bir şekilde. Ama benden önce yorulacaklar.

-Ya seni öldürürlerse?

Omuzlarını salladı.

-Pöh! Yaşam yalnızca bir geçiştir.

İçimi kötü bir his kaplamıştı. Aptallar onu öldürebilirlerdi. Raoul her zaman çok güçlü değildi. Hatta son derece güçsüz olduğunu göstermişti. İç çektim.

-Ne olursa olsun, sıkıştığında sana yardım etmem konusunda yine de bana her zaman güvenebilirsin.

O gece rüyamda bulutlarda iskelet maskesi takmış beyaz saten giysili bir kadına rastlamak için uçuyordum.

22. PASCAL'CI FELSEFE

"Ruhun ölümsüzlüğü bizim için o kadar önemlidir, bizi o kadar derinden ilgilendirir ki, bilgiye karşı ilgisiz kalmak için tüm duyguyu yitirmiş olmak gerekir.

İlk ilgi alanımız ve ilk görevimiz, her davranışımızın bağlı olduğu bu konu hakkında bilgilenmemizdir.

İşte bu yüzden, inanmayanlar arasında, bütün güçleriyle bilgi sahibi olmaya çalışan, hiç zahmete katlanmayan ve düşünmeyenler arasında çok büyük bir fark görüyorum.

Kendilerinin, kimliklerinin, her şeylerinin söz konusu olduğu şeye karşı bu özensizlik, beni üzmekten çok öfkelendiriyor. Şaşırtıyor ve korkutuyor: Bana göre bu bir canavar. Ruhsal bir bağlılığın sofu çabasıyla söylemiyorum bunu. Aksine, bu duyguyu edinmenin gerekliliğini, bir insanlık ilkesi olarak görüyorum."

Blaise Pascal

Francis Razorbak'ın *Şu Bilinmeyen Ölüm* başlıklı tezinden bir bölüm

23. İNCELEME

Raoul acele etmemi söyleyerek, eve beni aramaya geldiğinde on dört yaşındaydım. Ailem homurdanıyordu. Yalnızca akşam yemeği saati olmasından değil, hâlâ Raoul Razorbak'ın üzerimde çok kötü bir etki bıraktığı konusunda hemfikir olmalarından da. Son zamanlarda, arkadaşımdan kopya çekerek matematikten çok iyi notlar aldığım için kuşkusuz, dışarı çıkmamı engellemekte tereddüt ediyorlardı. Böyle olmakla birlikte, dikkatli ve tetikte olmamı söylüyorlardı. Babam atkımı bağlarken, en kötü sıkıntıların her zaman en iyi dostlarımızdan geldiğini fısıldıyordu kulağıma.

Annem, babamdan da ileri gidiyordu:

-Ben, bir "arkadaş"ı şöyle tanımlıyorum: ihaneti en büyük şaşkınlığa yol açan kişidir.

Raoul, can çekişenleri ve koma halinde olanları yeniden bir araya toplayan bir servisin açıldığını söyleyerek beni Saint-Louis Hastane-si'ne götürdü. "Ölmek üzere olanlara refakat etme servisi" adı verilmişti kibarca. Ek binanın sol kanadı bunun için aynlmıştı. Böyle bir yerde ne yapmayı düşündüğünü sordum. Daha fazla bilgi edinebilmemiz için bu ziyaretin bulunmaz bir fırsat olacağını söyledi kısaca.

-Daha fazla mı? Ne hakkında?

-Ölüm hakkında elbette!

Bir hastaneye girme düşüncesi bana pek cazip gelmemişti. Yetişkin ve ciddi insanlarla dolu bir yerde oynamamıza izin vereceklerini sanmıyordum.

Oysa Raoul Razorbak, hiçbir zaman benim gibi önyargılı değildi. Gazetelerde, komadan sonra insanlann kendilerine geldiğini ve olağanüstü hikâyeler anlattıklarını okuduğunu söylüyordu bana. Ölümden dönen bu insanlar, tuhaf manzaralarla karşılaştıklarını ileri sürüyorlardı. Ne sandallar ne de ateş püskürten yılanlar görmüşlerdi ama çekici ışıklardı gördükleri.

-Amerikalıların "Near Death Experiences" adını verdikleri NDE, ölüme yakın deneyimlerden mi söz ediyorsun?

-Evet ondan.

Herkes NDE'nin ne olduğunu biliyordu. Bir ara çok moda olmuştu. Bu konu üzerine yazılmış kitapların sayısı oldukça fazlaydı ve çok satıyorlardı. Haftalık dergiler kapaklarını bu konuya ayırıyordu. Sonra da, bütün moda olan şeyler gibi o da geçerliliğini yitirdi. Ne de olsa, rasgele derlenmiş birkaç güzel hikâye dışında hiçbir kanıta, elle tutulur hiçbir ipucuna sahip değildi.

Raoul böyle masallara inanıyor muydu?

Önüme bir sürü gazete kupürü yaydı, daha iyi incelemek için çömeldik. Bu yazıların tanınmış dergilerden alınmasının nedeni dergilerdeki ciddiyet ya da anketlerdeki kesinlik değildi. Kalın ve mürekkebi dağınık karakterlerle yazılmış başlıklar içindekini açıkça ortaya koyuyordu: "Ölüm ötesine yolculuk", "Koma sonrası ifadeler", "Yaşamdan sonraki yaşam", "Oradan döndüm ve bundan hoşlanıyorum", "Ölüm

ve sonrası"...

Raoul'e göre, bu sözcükler özel bir şiirle çevrilmiş gibiydi. Hem zaten babası oradaydı...

Resim olarak, birbirine karışmış çizgileriyle bulanık fotoğraflar ya da Jerome Bosch'un tablolarının röprodüksiyonundan başka bir şey yoktu.

Raoul, metinlerde önemli gördüğü birkaç yerin altını sarı fosforlu kalemle çizmişti: "Amerikan Gallup Enstitüsü'nün bir araştırmasına göre, sekiz milyon Amerikalı NDE yaşadığını ileri sürüyor." "Hastanede yapılan bir anket, komada olanların %37'sinin bedenlerinden ayrıldığını, %23'ünün bir tünel gördüğünü, %16'sının kutsal bir ışık tarafından çekildiğini gösteriyor."

Omzumu silktim.

-Yanılsamalarını yanda kesmek istemem, ama...

-Ama ne?

-Ben bir araba kazası geçirdim. Yere yuvarlandım ve düşerken göğe yükseldim. Üç saat baygın kalmışım. Tam bir koma. Ne bir tünel gölgesi gördüm ne de zerre kadar kutsal ışık.

Şaşırmış görünüyordu.

-Ne gördün öyleyse?

-Açıkça hiçbir şey. Hiçbir şey.

Arkadaşım, henüz adı bilinmeyen bir virüsün yol açtığı ender hastalıklardan birine yakalanmışım gibi dikkatle baktı bana.

-Komada olduğunu ve bununla ilgili hiçbir şey hatırlamadığını mı iddia ediyorsun?

-Evet.

Raoul düşünceli bir şekilde çenesini kaşıdı, ardından yüzü aydınlandı:

-Nedenini biliyorum!

Uzun süre üzerinde düşüneceğim bir cümleyi söylemeden önce vardığı sonucu toparladı:

-Hiçbir şey görmedin, çünkü... "yeterince" ölmemiştin.

24. BEYAZ KEŞİŞLER ÜLKESİNDE

Bir saat sonra, Saint-Louis Hstanesi'nin önündeydik. Giriş aydınlıktı. Üniformalı bir güvenlik görevlisi geliş gidişleri kontrol ediyordu. Uzun boyundan yararlanan Raoul, kendini daha yaşlı göstermek umuduyla üstüne soluk renkli bir pardösü geçirmişti. Elimden tuttu. Birlikte, nekahet döneminde olan bir büyükannenin yanına giden bir baba ve oğlu izlenimini vereceğimizi sanıyordu.

Tüh! Güvenlik görevlisi yutmadı.

-Konuşun bakalım yumurcaklar, köşede daha iyi oyun alanları var.

-Büyükannemizi ziyaret edeceğiz, dedi Raoul, pek üzgün bir sesle.

-Adı ne?

Raoul tereddüt etmedi.

-Bayan Saliapino. Kendisi komada. Yeni açılan ölmek üzere olanlara refakat etme servisine alındı.

Ne eşsiz bir doğaçlama yeteneği! Dupuis ya da Durant diye uydursaydı kuşku uyandıracaktı, ama "Saliapino", gerçek sanılacak kadar tuhaftı.

Güvenlik görevlisi, duruma uygun yüz ifadesi takındı. "Ölmek üzere olanlara refakat" sözü hemen tedirginliğe yol açıyordu. Koridorlarda hakkında konuşulmaması gereken bu servisin kurulacağından haberdardı kuşkusuz. Düşüncesini değiştirdi, gitmemizi geciktirmiş olduğu için neredeyse özür diler gibi geçmemizi işaret etti.

Işıklarla donatılmış bir labirente girdik. Koridorlar, koridorlar... Gittikçe inanılmaz bir evreni keşfederek pek çok kapıyı itip baktık.

İkinci kez bir hastaneye giriyordum, ama sonuç, her defasında bir o kadar şaşırtıcıydı. Sanki, beyaz giymiş büyücülerin ve tertemiz gömleklerinin altında genç çıplak rahibelerin durmadan gidip geldiği beyaz bir tapınağa zorla girilmiş gibiydi.

Her şey antik bir kareografiye göre düzenlenmişti adeta. Ambulans şoförleri lekeli çarşaflara sarılmış armağanları teslim ediyorlardı. Genç rahibeler, kare şeklindeki maskelerinden ve şeffaf eldivenlerinden tanınan başpapazların bulunduğu mozaik döşemeli odalara götürmeden önce armağanları açıyor, kehanette bulunmayı başaracakmış gibi ağırlıklarını yoklayarak kurcalıyorlardı.

Tıbba olan ilk eğilimim bu görüntüden doğdu. Ve işte, eter kokusu, hemşireler, korkunç beyaz giysiler, çağdaşlarımın barsaklarını istediğim gibi inceleme olanağı, gerçekten ilginçti. Gerçek gücün kaynağı buradaydı! Ben de, beyaz bir büyücü olacaktım.

Sonunda kasaların bulunduğu odayı keşfeden bir gangster gibi sevinen Raoul kulağıma fısıldadı:

-Hişt... Bu taraftan!

Camlı bir kapıyı araladık.

Karşılaştığımız manzara karşısında neredeyse vazgeçecektik. Ölmek üzere olanlara refakat servisinde yatan hastaların çoğu gerçekten çok kötü durumdaydı. Sağımızda ağzı bir karış açık, dişleri dökülmüş bir halde yatar yaşlı bütün odayı kokutmuştu. Daha yakından, cinsiyetini seçemediğimiz aşırı zayıf biri, tavandaki siyah bir lekeye gözünü kırpmadan öylece bakıyordu. Silmeyi aklından geçirmediği burnu sümük içindeydi. Solda, saçları dökülmüş bir kadının kırışık alnında sarıya boyanmış bir tutam saçından başka bir şey yoktu. Sağ elinin durmadan titremesini sol eliyle bastırarak önlemeye çalışıyordu. Kuşkusuz bunu başaramıyor ve bu direnen organına, yerinden çıkan takma dişlerinin anlaşılmaz kıldığı bir dille sövüp sayıyordu.

Ölüm, Raoul'a rağmen, tanrılar, tannçalar, canavarlar, yılan dolu ırmaklar değildi. Ölüm, işte buydu: Yavaş yavaş çürümekte olan insanlar.

Ailem haklıydı; ölüm korkunçtu. Raoul beni sarı saçli bir kadına doğru çekmemiş olsaydı kaçıp gidecektim hemen.

-Sizi rahatsız ettiğimiz için bizi bağışlayın Bayan.

-İiyi...güün...ler, diye kekeledi, bedeni gibi titreyen bir sesle.

-Biz bir gazetecilik okulunda okuyan iki öğrenciyiz. Sizinle bir görüşme yapmak istiyoruz.

-Ne... Neden ben? dedi, güçlükle.

-Çünkü durumunuz bize ilginç geldi.

-Ben... ilginç...de...ği...lim. Gi...din!

Sümüklüdense hiçbir tepki alamadık. Bizi **sıkıcı** iki küçük sinek gibi gören, pis kokan dedeye yöneldik bu kez. Bitirilmesi gereken işlerine engel olmuşuz gibi sinirlendi:

-Ne, ne, ne istiyorsunuz benden?

Raoul yeniden söylevine başladı:

-İyi günler, bir gazetecilik okulunda öğrenciyiz ve komadan sağ çıkan kişiler üzerine bir röportaj yapıyoruz.

Yaşlı adam, doğruldu ve kendinden emin bir şekilde:

-Elbette komadan sağ çıktım. Komada beş gün kaldım ve görüyorsunuz işte, yine buradayım!

Raoul'ün gözleri parladı.

-Nasıl oldu bu? diye sordu, Çin'den dönmüş **bir turiste sorar gibi.**

Adam afallamış bir şekilde ona baktı:

-Ne demek istiyorsunuz?

-Yani şey, komadayken ne hissettiniz?

Görünüşe bakılırsa, diğeri Raoul'ün nereye varmak istediğini kestiremiyordu.

-Size beş gün komada kaldığımı söyledim. Koma, tam olarak artık hiçbir şeyin hissedilmediği andır!

Raoul ısrar etti:

-Sanrı da mı görmediniz? Bir ışık, dar bir geçit, bir şey hatırlamıyor musunuz?

Yaşlı adamın tepesi attı:

-Hayır, hem koma sinema mı ki. Bir defa çok kötü bir durumdasınız. Sonra, uyanırsınız ve her yeriniz ağınr. Bu eğlenceli bir parti değil. Hangi gazetede yazıyorsunuz?

Birden hastabakıcı bir adam beliriverdi ve hemen bağırmaya başladı.

-Kimsiniz siz? Hastalarımı rahatsız etmeyi bırakın. Buraya girmenize kim izin verdi? Okuma yazmanız yok mu? Panodaki "Yabancıların servise girmesi yasaktır" yazısını görmediniz mi?

-Aptallara karşı sen ve ben! diye bağırdı Raoul.

Ve birlikte çok hızlı koşmaya başladık. Labirenti andıran mozaik döşemeli geçitlerde yönümüzü kaybettik. Şiddetli yanıklar için ayrılmış bir odadan, hareket engelliler için ayrılmış bir diğer odaya, morga vardık, aslında hiç gidilmemesi gereken yere. Yirmiye yakın krom kaplı kasanın içine yüzü son bir acıyla kasılmış çıplak cesetler sıralanmıştı. Kimilerinin gözleri hâlâ açıktı.

Genç bir öğrenci, elindeki pensle cesetlerin parmaklarındaki yüzükleri çıkarmaya çalışıyordu. Yüzüklerden biri bir türlü çıkmıyordu. Metalin çevresindeki et şişmişti. Bu durumda, öğrenci hiç tereddüt et-

meden parmağı pensin uçları arasına sıkıştırdı ve sıktı. Bir metal ve et sesi çıkararak parmak yere düştü.

Az kalsın bayılıyordum. Raoul beni dışarı çıkardı. İkimiz de bitkindik.

Arkadaşım haksızdı. Ailemse haklı. Ölüm iğrenç bir şeydi. Ölüme bakmak, ona yaklaşmak, ondan söz etmek, hatta onu düşünmek bile gerekmiyordu.

25. LAPON MİTOLOJİSİ

Laponlara göre yaşam, iskeletleri örten yumuşak bir hamurdur. Ruh, yalnızca bu iskeletin kemiklerindedir.

Bu yüzden balık avladıkları zaman en ufak bir kılçığı kırmadan etinden ayırmaya özen gösterirler. Ardından, kılçıkları yine balıkları avladıkları aynı yere atarlar. Doğa'nın onları yeniden dolduracağına ve birkaç gün, birkaç hafta ya da birkaç ay sonra dönüp geldiklerinde, yeni taze bir besinin kendilerini orada bekleyeceğine inanırlar.

Onlara göre et, gerçek ruha bürünmüş kemiklerin çevresindeki süsten başka bir şey değildir, iskelete olan bu aynı saygıya, öldürdükleri ayıyı, bozmadan, ayağa kalkmış konumda, yeniden eski durumuna getirmeye çalışan Moğollarda ve Yakutlarda da rastlanır. Kafatasının hassas kemiklerini kırmamak için de, beyin yemekten mahrum kalırlar, ne kadar nefis bir yemek olsa da.

Francis Razorbak'ın *Şu Bilinmeyen Ölüm* başlıklı tezinden bir bölüm

26. AYRILIK

Saint-Louis Hastanesi'ne gittikten kısa bir zaman sonra Raoul'ün annesi şehir dışına taşındı ve yıllarca görüşemedik.

Aynı yıl babam akciğer kanserinden öldü. Üç kuruşluk puroları ona gereken dersi vermişti. Ispanaklar, brokoli ve hamsiler, o gömülürken sel gibi gözyaşı döküyordum, ama hiç kimsenin aldırdığı yoktu.

Cenaze töreninden döner dönmez, annem zorba bir cadaloz haline

geldi. Her şeye karışmaya, her şeyi kontrol etmeye ve yaşamımı keyfince yönetebileceğini düşünmeye başladı. Çekinmeden eşyalarımı karıştırmış ve böylece yatağımın altına çok iyi sakladığımı sandığım günlüğümü ele geçirmiş, bu çok büyük aşağılamadan pek hoşnut olan kardeşim Conrad'ın önünde en güzel bölümleri yüksek sesle okumaya girişmişti. Bu yaradan kurtulmam zaman aldı. Günlüğüm beni hiçbir şekilde yargılamayan ve her zaman güven duyduğum tek dostumdu. Belki onun hatası değildi ama bu dost, şimdi çok güzel ihanet etmişti bana.

Conrad, her zaman alaycı, şöyle yorumladı:

-Bak hele, şu kırıtkan Beatrice'e âşık olduğundan haberim yoktu. Küçük at kuyrukları, yüzündeki sivilceleriyle kesinlikle çok çirkin bir kız. Gerçekten sende hiç zevk yok.

Surat asmamaya çalışıyordum ama annem, beni bir ortaktan yoksun bıraktığının farkındaydı. Arkadaş edinmemi istemiyordu, dostluğun lafı bile edilmezdi. Kendisinin, dış dünyayla iletişim ihtiyaçlarımın tümünü karşılamaya yeteceğini düşünüyordu.

-Bana her şeyi anlat, diyordu. Ben, senin bütün sırlarını saklayabilirim, bir mezar kadar sessiz olabilirim. Defterini herhangi biri bulabilirdi. Neyse, ki tanımadığımız yabancıların eline geçmedi!

Polemiğe girmemeyi tercih ettim. Bu durumda karşılık olarak, onunkiler bir yana, yabancı hiçbir el yatağımın altını aramaya izinli olduğunu sanmasın, demedim.

Üstelik günlüğünü ortaya dökerek Conrad'ın alaylı sırıtmalarının öcünü almam da imkânsızdı. Günlük tutmuyordu. Buna ihtiyacı yoktu. Kimseye söyleyecek bir şeyi yoktu, kendisine bile. Yaşamı anlamaya çalışmadan geçirmekten memnundu.

Sırdaşımı yitirdiğim için, Raoul'ün yokluğu daha ağır gelmeye başlamıştı. Lisede hiç kimse antik mitolojiye en küçük bir ilgi duymuyordu. Sınıf arkadaşlanm için "ölüm" sözcüğünün bir çekiciliği yoktu ve, onlara cesetlerden söz ettiğimde parmaklarını alınlarına vurarak kaçık-mışım gibi davranıyorlardı. "Kafayı yedin sen ahbap, siktir git!"

-Ölüm hakkında kafa yormak için çok gençsin, diyerek Beatrice bana öğütler veriyordu. Altmış yaşını bekle. Henüz çok erken.

Ona hemen cevap verdim:

-Peki, öyleyse aşktan söz edelim! Hem bu, gençlere uygun bir ko-

nu, değil mi?

Ürkmüş bir şekilde geri çekildi. Pohpohlamayı denedim:

-Ama istediğim de zaten seninle evlenmek...

Koşarak kaçtı. Ardından, her yerde bir seks delisi olduğumu, hatta ona tecavüz etmeye yeltendiğimi söyledi. Üstelik, kuşkusuz kana susamış-katil-cani-çok sabıkalı biriydim, yoksa neden o kadar çok ölümle ve cesetlerle ilgilenecektim ki?

Sırdaş günlük artık yok, arkadaş da, kız arkadaş da yok artık, ailemle aramızda hiçbir sevgi de yok, yaşam çok anlamsız gibi görünüyordu. Raoul bana mektup yazmıyordu. Bu dünyada gerçekten yalnızdım.

Yine de şanslıydım, çünkü kitaplar duruyordu. Raoul, kitapların hiçbir zaman ihanet etmeyen dostlar olduğunu söylemekle beni yanıltmamıştı. Kitaplar antik mitolojileri biliyordu. Ölümden ya da aşktan söz etmekten çekinmiyorlardı.

Ama, "ölüm" sözcüğünü ne zaman görsem Raoul'ü düşünüyordum. Ondaki ölüm saplantısının babasının intiharından kaynaklandığını biliyordum. Ölmeden önce ona söyleyebileceği şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyordu. Benimkiyse sağlığında söyleyeceği her şeyi söylemişti: "Saçmalamayı bırak", "Dik dur, işte annen geliyor", "Senin iyiliğini istediklerini söyleyen kişilerden kendini koru", "Conrad'ı örnek al", "Sen temiz temiz yemek yiyemez misin? Peçeteler insanlar kullansın diye yapıldı", "Böyle devam edersen bir tokat daha yiyeceksin", "Bana sigara kutusunu uzat", "Burnunu karıştırma", "Dişlerini metro biletleriyle temizleme", "Paranı iyi sakla", "Hâlâ niye kitap okuyorsun? Annene masayı toplaması için yardım etsen iyi olur." Eksiksiz manevi bir miras. Teşekkür ederim baba.

Yine de Raoul tüm dikkatini ölüm üzerinde toplamakla hata ediyordu. Ölümü anlamak için âlim olmaya gerek yok: Yalnızca yaşamın sonuydu ölüm. Cümlenin sonundaki nokta. Televizyonu kapadığında duran bir film gibi...

Geceleri rüyamda yine sık sık uçtuğumu görüyordum ve gökyüzünde iskelet maskesi olan beyaz saten giysili kadınla karşılaşıyordum hep. Bu kâbusu defterime yazmamıştım.

27. HİNT MİTOLOJİSİ

"Bunu böyle bilenler, bunlar ki ormanda, inancın gerçek olduğunu bilirler, işte bu kişiler, ateşe girerler, ateşten güne, günden on beş günlük aydınlığa, ondan, altı ay boyunca güneşin kuzeye yükseldiği döneme, bu aylardan tanrıların dünyasına, tanrıların dünyasından güneşe, güneşten şimşekler bölgesine. Şimşekler bölgesine ulaşınca, ruhani bir varlık gelerek, onları Brahman'ın dünyalarına taşır: Bu dünyaların tanımlanamayan diyarlarında yaşarlar. Onlar için buraya dönüş yoktur."

(Brihadaranyaka-upanişad)

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

28. RAOUL'ÜN DÖNÜŞÜ

On sekiz yaşıma basar basmaz doktor olmaya karar verdim. Buna uygun eğitime başladım, gerçekten bu bir rastlantı mıydı? Uzmanlık alanı olarak anestezi ve reanimasyonu seçtim.

Yaşayacakları kuşkulu insan yaşamlarından sorumlu olarak kendimi tapınakta buldum. Belki de, beyaz gömlekleri altında çıplak oldukları söylenen rahibelerle birlikte olmak istiyordum. Sanırım, burada bir mitolojinin söz konusu olduğunu ileri sürmekte acele ettim. Hastabakıcı kadınlar genellikle tişörtlüydü.

Raoul sessiz sedasız geri döndüğünde otuz iki yaşındaydım. Telefon edip, Pere-Lachaise Mezarlığı'nda buluşmayı teklif etti. Görüşmediğimiz onca yıldan sonra, ilk hareketinin beni aramak olması çok hoşuma gitmişti.

Ölümden hemen söz etmemeye dikkat etmişti. O da olgunlaşmıştı benim gibi. Yerli yersiz her şeye gülmüyorduk artık. Saçma sözcük oyunları, ipe sapa gelmez oyunlar da yoktu artık. Profesör sıfatıyla CNRS (Bilimsel Araştırmalar Ulusal Merkezi)'nin biyoloji bölümünde araştırmacı olarak çalışıyordu şimdi. Metreslerinden söz etmeye başlamıştı bile. Yaşamındaki kadınlar gelip geçiciydi, çünkü onu anlayamıyorlardı. Onu çok... anormal buluyorlardı. Verip veriştirdi:

-Neden güzel kızlar hep aptal oluyor?

-Neden en çirkinleriyle çıkmıyorsun? diye karşılık verdim.

Eskiden olsa kahkahayı basardık ama çocukluk çağı geçmişti. Gülmekle yetindi.

-Peki ya sen Michael, kadınlarla aran nasıl?

-Pek iyi değil.

Eliyle sırtıma vurdu.

—Çok utangaçsın, ha?

-Belki çok hayalperest. Kimi zaman, bir yerde çok hoş bir prensesin yaşadığını ve beni beklediğini düşlüyorum, yalnızca beni, başka kimseyi değil.

-Uyuyan Güzel'in olduğuna inanıyor musun? Ama onunla karşılaşmadan önce başka bir kızla çıkarsan, onu önceden aldatmış olursun.

-Çok doğru. Her defasında hissettiğim duygu bu.

Koruyucu varlığıyla beni saran Raoul'ün örümceği andıran elleri, etrafımda durmadan hareket ediyordu. Ondan ve çılgınlığından bunca yıl uzak nasıl yaşayabilmiştim?

-Ah... diye iç çekti. Çok duygusalsın, Michael. Bu dünya senin gibi hayalperestler için çok acımasız. Mücadele etmeyi öğrenmek için güçlü olman gerekir.

Belzebuth'a tapanlara karşı yaptığımız savaşı hatırladık özlemle. Ardından bana araştırmalarından söz etti. Şimdilik, köstebeklerin dondurulması üzerinde çalışıyordu. Diğer birçok hayvan gibi, köstebekler, %90 yavaşlatılmış bir kalple, nefes almadan, yemeden, hareket etmeden, uyumadan üç ay boyunca yaşayabiliyordu. Raoul işi daha da ileri götürmüştü. Uyku sonrası, ölümün kıyısına gelmek istiyordu. Bir köstebekte, daha derin yapay bir donmayı sağlamak için, hayvanı sıfır derecede bir suya daldırmak yetiyordu. Vücut ısısı hızla düşüyordu, kalp atışları tamamıyla duracak derecede yavaşlıyor, ama hayvan yine de ölmüyordu. Yanm saat sonra yalnızca ovuşturarak onu canlandırmak mümkündü. Biz doktorların "koma" dediği şeyi, arkadaşımın dondurma olarak nitelediğini sanıyordum. Bununla birlikte, deneyimleri başanyla sonuçlanmıştı, üstelik uluslararası kongrelerde, kimileri ona şimdiden "dondurulmuş köstebek uyandırıcısı" adını takmışlardı.

Damdan düşer gibi, öteki dünyayla ilgili başka eski metinler bulup bulmadığını sordum. En çok sevdiği konuya bu kadar çabuk değineceğimi ummamıştı.

-Yunanlılar! diye haykırdı büyük bir istekle. Yunanlılar yuvarlak ve eşmerkezli dünyalara inanır. Her evren kendisinden daha küçük bir evren içerir, bu da yine daha küçük başka bir evreni, tıpkı hedef tahtası gibi. Bu hedef tahtasının merkezi Yunan dünyası, insanların yaşadıkları dünyadır.

Raoul hızım almıştı bir kere.

-Demek ki, Yunanlılar merkezde, birinci dünyada. Sonra çevresinde ikinci dünyanın Barbarları var, bunlar da üçüncü bir dünyayla kuşatılır, özellikle de kuzey topraklarının korkunç yaratıklarını da içine alan canavarların dünyasıyla.

Özetledim:

-İnsanlar, barbarlar, canavarlar, üç tabaka, değil mi?

-Hayır, diye düzeltti çabucak, çok daha fazla. Canavarların dünyasından sonra deniz geliyor. Burada, ölümsüzlerin kaldıkları cennet, Ermişler Adası bulunur. Yine burası, yalnızca geceleri akan bir ırmağın geçtiği Düş Adası'dır. Lotus çiçekleriyle kaplanmıştır. Ortasına dört kapılı bir kent kurulmuştur. İki kapı kâbuslara, diğer ikisi güzel düşlere açılır. Uyku tanrısı Hypnos, dört çıkışı da denetler.

-Yapma ya!

-Denizden sonra, diye sürdürdü Raoul, yine bir kara var. Bu ölüler kıtasının kıyışıdır. Ağaçların yalnızca kuru meyveleri vardır. Bütün gemilerin karaya oturduğu ve her şeyin sona erdiği yerdir burası.

Sırasıyla cennet ya da cehennemi andıran dekorlarla donatılmış bir sessizlik oldu. Raoul, reanimatör-anestezist mesleğim üzerine soru sorarak büyüyü bozdu. Teknik soruları çoğalttı. Köstebekleri için kullanabileceği düşüncesiyle insanlar için hangi ürünleri kullandığımı öğrenmek istiyordu.

29. DOKTOR PINSON'UN GÖRÜŞÜ

A. Komalar

Arkadaşım Doktor Michael Pinson'a göre, üç tür koma var: Koma 1: Uyanık (Yüzeyel) koma hali. Bilinç yoktur, ancak hasta dış uyanlara açıktır. Otuz saniyeden üç güne kadar sürebilir.

Koma 2: Çimdiklendiğinde ya da bir şey batırıldığında hasta artık dış uyarılara cevap vermez. Bir hafta sürebilir.

Koma 3: Derin koma hali. Her türlü hareket durur. Bitkisel hayat. Kollar tetanosa tutulmuşçasına kasılır. Kalp atışları düzensizleşir (defibrilasyon). Michael'e göre bu tip komadan çıkmak imkânsızdır.

B. Dış sonuçlar

1) Mydriase (gözbebeğinin genişlemesi)
2) Felç
3) Ağzın eğrilmesi

C. Bir hasta komadan nasıl çıkarılır?

Michael'in kullandığı yöntemler:

1) Kalp masajı
2) Üst solunum yollarının entübasyonu
3) 200 ila 300 jul elektrik şoku
4) Doğrudan kalbe adrenalin enjeksiyonu

D. Komaya nasıl yol açılır?

Michael'in kullandığı ürünler:

1) Sodyum

2) Thiopental (Uyanmada bir sıkıntı olabilir), Propofol (çabuk uyku, sorunsuz uyanma)

3) Droperidol (etkiler daha zayıf, geçici acı yitimi, uyandıktan sonra bir saat süren bir bağlantı kopukluğu duygusu, dolaşım ve solunumun durma tehlikesi). Hastanın kilosuna uygun doz vermek gerekir.

4) Potasyum klorür (kalp rahatsızlıklarına ve karıncıkların fibrilasyonuna yol açar.)

E. İnsanda kalp atışları

Normal: Dakikada 65 ve 80 arası

En düşük: Dakikada 40

Kimi yogilerde 38'e kadar iner, ama istisnai durumlar söz konusudur.

En az: Dakikada 40 kalp atışının altında, beyin dolanımının ani düşmesi, bayılma tehlikesi (iki dakikadan az bir süreyle bilinç kaybı).

Kişi genel olarak olayla ilgili hiçbir şey hatırlamaz.

En çok: Dakikada 220 atış, eksi kişinin yaşı.

Raoul Razorbak'ın Ölüm Kâşifleri araştırmalarıyla ilgili çalışma notları.

30. TARİH DERS KİTABI

Ölüm kâşifleri hareketi rastlantısal bir olaydan ortaya çıkmıştır. Tarihçilerin çoğu onu Cumhurbaşkanı Lucinder'e karşı düzenlenen suikast günü olarak belirtmişlerdir.

Tarih Ders Kitabı, 2. sınıf temel bilgi dersleri

31. BAŞKAN LUCINDER

Cumhurbaşkanı Lucinder, siyah limuzinin içinde ayakta hüzünlü bir gülümsemeyle halkı selamlıyordu. Aslında, etine batan tırnak yüzünden ayak parmağı o kadar çok ağrıyordu ki, acı içindeydi. Kuşkusuz, Julius Sezar'ın da önemli askeri geçitleri sırasında bu tür acıları çektiğini düşünmek bir avuntu değildi. Ya Büyük İskender'in frengisinden çektiğine ne demeli? Üstelik, o zaman tedavisi de yoktu...

Julius Sezar'ın arkasında her zaman hem defne tacım sallamakla hem de "Yalnızca bir insan olduğunu unutma" sözünü kulağına düzenli olarak fısıldamakla görevli bir kölesi vardı. Lucinder'in bunu hatırlaması için köleye ihtiyacı yoktu, etine batan tırnağı ona yetiyordu.

Bir yandan tırnağından nasıl kurtulacağını düşünürken, diğer yandan da kendisini sürekli alkışlayan halkı selamlıyordu. Doktoru bir ameliyat yapılmasını salık veriyordu, ama Cumhurbaşkanı şimdiye dek hiç ameliyat masasına yatmamıştı. Gaz maskeleri ardına gizlenmiş ve sivri silahlarla kuşanmış yabancıların o uyurken onun etini kurcalıyor olacakları düşüncesi onu deli ediyordu. Kuşkusuz, özel pedikürcü-sünden de yardım isteyebilirdi. Hem o, cerrahi müdahaleye gerek kalmadan sorunu halledeceğini vaat ediyordu, ama o zaman, ayak parmağını uyuşturmadan kesmesi gerekiyordu. Bundan daha iç açıcı bir şey olamazdı.

İnsanın yakasını bırakmayan ne de çok sorun vardı! Her zaman bir yerde bir şey ters gidiyordu. Romatizmalar, diş çürükleri, konjonkti-vit... Geçen hafta da Lucinder azan ülserinden çok acı çekmişti.

-Endişelenmeyi bırak hadi Jean, diye karısı onu teselli etmeye çalışıyordu. Güney Amerika yüzünden canın sıkıldı. Yarın daha iyi olursun. Bildiğim bir atasözü şöyle der: "Sağlıklı olmak, her gün farklı bir yerinden rahatsız olmak demektir."

Çok komik! Ama yine de kansı ona biraz sıcak süt verdikten sonra ağrısı hafiflemişti. Etine batan tırnağınsa daha inatçı olduğu ortadaydı.

"Yaşasın Lucinder!" diye bağnyorlardı ortalıkta. "Lucinder, Cumhurbaşkanı !" diye üstüne basa basa söylüyordu bütün bir grup. Ah, şu yeni milletvekilliği! Bu işle hemen ilgilenmesi gerekiyordu. Seçim yakındı.

Şu kahrolası ayak parmağı dışında, Lucinder bu alkış yağmuru altında iyi vakit geçirmişti. Halkın içinde olmaya bayılıyordu. Bir kadının burnunun dibine kadar getirip salladığı al yanaklı küçük bir kız çocuğunu kucakladı. Çocuğun kendisine uzattığı bir buket çiçek onda hemen alerji yapmıştı.

Araba yeniden hareket etti. Elinde tabanca olan takım elbiseli uzun boylu bir tip üzerine atladığında yeni sert ayakkabılarının içine hapsolmuş ayak parmaklarını biraz olsun kıpırdatmaya çabalıyordu. Silah sesi kulaklarında yankılandı.

-İşte, öldürülüyorum! diye düşündü Cumhurbaşkanı, sakin bir şekilde.

Bu ilk ve son kez oluyordu kuşkusuz. Göbeğinin üstüne oluk gibi akıyordu ılık kan. Lucinder gülümsüyordu. Büyük bir T'yle Tarih'e yazılmanın iyi bir yoluydu bu. Selefi Congomas'ın vekilliği de, prostat kanseri yüzünden vaktinden önce sona ermişti. İşte gelecek kuşakları güldürecek olan şey.

Siyah tabancalı teknokratına rağmen şanslı sayılırdı. Öldürülen başkanların, her zaman ders kitaplarının birinci sayfalarında yer alma haklan vardı. Büyük görüşlerinden, projelerindeki cesaretten övgüyle söz edilirdi. Çocuklar övgülerini okullarda ezbere söylüyorlardı. Bundan başka ölümsüzlük olamazdı.

Lucinder katilinin kalabalığın içine karıştığını fark etti. Korumalarının hiç karşı koymadan öylece bakakaldığını! İyi ders oldu! Şu işe yaramaz profesyonellere güvenmemek gerekirdi.

Ama kim onu öldürmeyi planlayacak denli nefret ediyordu ondan? Amaan, bunu umursamıyordu şimdi. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu, etine batan şu kahrolası tırnağı da dahil. Yaşamın ufak tefek acılarına karşı ölüm en iyi çareydi.

-Bir doktor yok mu! Çabuk, bir doktor! diye bağırıyordu yanındakilerden biri.

Şu insanlar bir sussa... Ona yardım edebilecek bir pratisyen hekim yoktu. Artık çok geçti. Kurşun kalbini delip geçmişti. İyileştirmek için bir doktor değildi aranması gereken, o; öldürülen büyük devlet adamlarının gök kubbesine, Sezar, Abraham Lincoln ve Kennedy'nin yanına giderken, onun yerini alacak yeni bir başkandı daha çok.

Yine de kollar Lucinder'i bir sedyeye kaldırdı. Dayanılmaz keskinlikte siren sesleriyle onu bir ambulansın içine soktular. Görünmeyen uzmanlar ağzına bir ayna tutup, ciğerlerine masaj yaptı. Hatta içlerinden biri suni teneffüse cüret edebilecek kadar patavatsızdı.

Bütün bunlara rağmen ölüyordu. Anılar tüm hızıyla geçip gidiyordu zihninden. Yaş dört: Haksız yere yediği ilk tokat ve ilk hırçınlığı. Yaş yedi: Kompozisyon dersinde ona kopya veren bir arkadaşı sayesinde ilk iftihar listesine geçiş. Yaş on yedi: İlk çıktığı kız (o zamandan beri onu bir daha görmemişti; bir hataydı: Kız çok çirkindi). Yaş yirmi bir: Tarih bölümünden lisans diploması, bu kez kopya çekmeden. Yaş yirmi üç: İlkçağ felsefesi üzerine yüksek lisans. Yaş yirmi beş: İlkçağ tarihi üzerine doktora. Yaş yirmi yedi: Babasının ilişkileri sayesinde sosyal demokrat partiye giriş ve mesleki geleceği için şimdiden bir slogan: "Geçmişi iyi bilenler, geleceği de en iyi oluşturacak güçtedir."

Yaş yirmi sekiz: İlk "civciv"le evlenme (ismini bile hatırlamadığı bir artist). Yaş yirmi dokuz: İlk alçakça darbeler ve partinin içine sızmak için yapılan ilk ihanetler. Yaş otuz iki: Toulouse belediye başkanlığına seçilme, belediye arazilerinin satışı üzerinden edinilen servet, ilk ünlü tablolar, ilk antik heykeller, bir sürü metres. Yaş otuz beş: Millet meclisine seçilme, Lozere'de ilk köşk. Yaş otuz altı: Boşanma ve ikinci "civciv"le (kuş kadar beyni ama bir azizi baştan çıkaracak kadar gü-

zel bacakları olan Alman bir manken) yeniden evlenme. Yaş otuz yedi: Her yandan ortaya çıkan yumurcaklar. Yaş otuz sekiz: Pakistan uçaklarının satışı konusunda alınan rüşvet yüzünden gözden düşme.

Yaş otuz dokuz: Yeni bir evlilik (Başkan Congomas'ın öz kızı, bu kez iyi bir seçim) sayesinde siyaset sahnesine hızlı bir dönüş. Dışişleri bakanlığına atanma ve gerçekten iğrenç ilk faaliyet: Peru başkanına suikast düzenlenmesi, yerine bir kuklanın geçirilmesi.

Yaş kırk beş: Cumhurbaşkanı Congomas'ın ölümü. Maliyetini tümüyle Peru'nun üstlendiği bir kampanya sayesinde güzel Fransa Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanlığı konağında Lucinder'in kampanyası. Yeni slogan: "Lucinder Tarih'i inceledi, şu anda onu yazıyor." Başarısızlık.

Yaş elli iki: Yeniden seçilme. Zafer: İktidar. Sonunda Cennet. Gizli servislere elkoyma. Dışardan gizlice "toplanan" ilkçağa ait yapıtların bulunduğu özel müze. Kepçeyle havyar! Yaş elli beş: Nükleer savaş tehlikesi. Düşman korkar, geri çekilir ve Lucinder adını Tarih'e yazdıracak ilk fırsatı kaçırır.

Yaş elli altı: Gitgide daha genç metresler. Yaş elli yedi: Güvenilir, onun için her şeyi yapabilecek ilk gerçek dostu siyah bir labrador, Vercingetorix'le karşılaşma.

Nihayet yaş elli sekiz ve sonuç, bu güzel yaşamöyküsünün sonu: Versailles'da insan seli arasında büyük adamın öldürülmesi.

Görkemli aynalar yoktu artık. Bir yaşam, başkanın bile olsa, işte bu kadardı. Topraksın, toprağa döneceksin. Külsün, küle döneceksin. Et kurdusun, et kurtlarının midesinde yok olacaksın.

Huzur içinde ölmesine izin verilseydi hiç olmazsa! Et kurtlarının bile son bir huzura hakkı var. Ama yoo, gözkapaklannı kaldırıyorlar, bir ameliyat masasına yatırıyorlar... Sağını solunu kurcalıyorlar, üzerindeki giysileri çıkarıyorlar, karmaşık aletlere bağlıyorlar ve etrafında, gevezelik edip çene çalıyorlar. "Başkanı kurtarmak için her şey yapıldı," diye tekrarlayıp duruyorlar. Sersemler!

Bütün bu çabalar neye yarar? Kendisini büyük bir yorgunluğun sardığını hissediyordu. Yaşam onu yavaş yavaş terk ediyordu sanki. Kesinlikle böyleydi. Yaşam bitiyordu. Yaşamının sona erdiğini hissediyordu. Olamaz! Jean Lucinder onun çıktığını hissediyordu. Bedeninden çıkıyordu. Neydi o? Gerçekten bedeninden mi çıkıyordu? Kendisi,

gerçekten kendisiydi ya da ne olabilirdi ki başka? Başka bir şey daha vardı... Peki bu neydi? Ruhu mu? Soyut bedeni mi? Ektoplazması mı? Somutlaşmış düşüncesi mi? Saydam ve hafif bir kopyasıydı. Bu ayrılıyor, kireç çöküntülerinden temizleniyor, bölünüyordu. Ne duygu ama!

Havalanmış, kullanılmış eski bir giysi gibi bedenini terk etmişti. Yükseliyordu, çıkıyor, çıkıyordu hâlâ. Ayak parmağının acısını duymuyordu artık. Öyle hafifti ki! Yeni "ben"i tavana asılı kalmıştı bir an. Upuzun yatan cesedi ve onu canla başla tedavi etmeye çalışan bütün bu doktorları seyrediyordu oradan. Hiç saygı gösterilmiyordu cesedine. Göğüs kafesini açmışlardı, kaburgalarını kırıyorlardı, doğrudan kalbine elektrotlar yerleştiriyorlardı!

Burada daha fazla kalmanın yararı yoktu, başka yere çağrılıyordu. Göbek bağı gibi saydam bir ip onu hâlâ bedenine bağlıyordu. Bedeninden uzaklaştıkça, gümüş ve esnek ip geriliyordu.

Tavanın içinden geçti, hastalarla dolu birçok kattan geçmişti. En sonunda, çatıya, ardından göğe ulaştı. Kutsal bir ışık onu çağırıyordu uzaktan. Olağanüstü! Onun gibi gümüş kordonları çözülen diğer insanlar, başka birçok insan, onun etrafında uçuşuyordu. Muhteşem bir şenliğe katılmıştı adeta.

Ama birdenbire kendi gümüş kordonu esnekliğini yitirmişti, sertleşip gerginleşmişti. Onu aşağıdan çekiyorlardı! Gerçeği kabul etmeliydi: Lucinder artık ölmüyordu. Öteki ektoplazmalar hiçbir şey anlamadan bakıyorlardı ona: Neden ilerleyemiyordu artık? Kordon çekiyordu onu, lastik büzülmüştü aniden. Yeniden çatının, tavanların içinden geçip ameliyat odasına dönmüş ve doktorların yüzlerce volt elektriği doğrudan kalbine boşalttıklarını görmüştü. "Bunu yapmak yasaktır!" Tedavi amaçlı müdahalelere bir sınırlama getirmek için iki yıl önce üstteki bu yasayı oylamaya sunup kabul ettirmişti. Hatırlıyordu, 676 sayılı maddeydi bu: "Kalbin çalışması durduğunda, kalbi yeniden çalıştırmaya zorlayacak hiçbir müdahaleye, zedelemeye ya da ameliyata başvurulamaz." Ama, başkan olduğu için kuşkusuz, yaşamının yasaların üstünde olduğu düşünülüyordu. Ah, pis herifler! Ah, şu aşağılık adamlar! Ülkenin en önemli insanı olmanın sıkıntısını bir kez daha yaşıyordu. O saniyede tek bir arzusu vardı yalnızca: Kimsenin aldırmadığı bir sokak serserisi olmak. Serseri, dilenci, işçi, ev kadını, ne olur-

sa olsun, yeter ki onu rahat bıraksınlar. Ölümün huzurunu bahşetsinler. Vatandaşın ilk hakkı budur: Huzur içinde ölmek.

"Bırakın öleyim! Bırakın öleyim!" diye bağınyordu avazı çıktığı kadar. Ama ektoplazması bir sese sahip değildi. Gümüş kordon onu hep daha aşağıya çekiyordu. Yeniden yükselemiyordu artık. Hop, eski ölü bedenine yeniden döndü. Ne kadar tatsız bir duygu! Eyvah, etine batan tırnağını yeniden hissetmeye başlamıştı bile! Ya kalbine ulaşmak için kırdıkları kaburgaları. Üstelik, yeni bir elektrik akımı vermişlerdi, bu kez çok, ama çok canı yanmıştı.

Gözlerini açmıştı. Hiç kuşkusuz, doktorlar ve hastabakıcılar sevinç çığlıkları atıyor, birbirlerini kutluyorlardı. Aptallar...

-Başardık, başardık!

-Kalbi yeniden çarpıyor, nefes alıyor, kurtuldu!

Kurtuldu mu? Kimden kurtuldu, neden kurtuldu? Herhalde, onlardan değil. Acı çekiyordu, acı çekiyordu. Yüzünü buruşturarak, anlaşılması güç bir şey mırıldanıyordu. "Elektriği durdurun, göğüs kafesini kapatın!"

"Kapıyı kapatın, cereyan yapıyor," diye bağırmak istemişti.

Kötüydü, bütün sinirleri bozulmuştu.

İşte yine sen, ah acı çeken bedenim.

Öyle kötüydü ki. Çok sinirlenmişti. Biraz daha rahat kalmak ve yukarda, gökyüzündeki ışıklı harika ülkeyi hatırlamak için yeniden kapadı gözlerini.

32. POLİS KAYDI

Temel tarif bilgileri talebi

Soyad: Lucinder
Ad:Jean
Saç rengi: Gri
Göz rengi: Gri
Boy: 1.78
Özel nitelikler: Yok
Açıklama: Ölüm kâşifleri hareketinin öncüsü
Zayıf nokta: Devlet başkanı

33. BAKAN MERCASSIER

Tümüyle XV. Louis tarzında döşenmiş başkanlık bürosu oldukça genişti. Oda pek aydınlık değildi, ama yine de ünlü tablolan ile kör olası Yunan heykelleri seçilebiliyordu. Sanat, kalın kafalıları etkilemek için iyi bir yoldu. Araştırma Bakanı Benoît Mercassier bunu bilmiyor değildi. Ayrıca yüzünü tam olarak seçemese de Cumhurbaşkanı Lucinder'in orada, onun tam karşısında oturduğunu da biliyordu. Çalışma odasının lambası ellerini aydınlatıyordu yalnızca, ama kocaman gölgesi ona yabancı değildi, ayak ucundaki siyah labradoru da.

Ulusu az kalsın cumhurbaşkanından edecek olan suikasttan bu yana iki adam arasındaki ilk görüşmeydi bu. Her zaman destek peşinde koşan araştırmacıların sorunlarından çok daha acil çözüm getirilmesi gereken o kadar çok iç ya da dış politika dosyası varken cumhurbaşkanı neden özellikle onunla temasa geçmişti?

Mercassier, bitmek bilmeyen bu sessizliğe artık dayanamadığın-dan, suskunluğa son verme cesaretini ilk gösteren oldu. Tereddüt etmiş ve duruma uygun önemsiz sözlerde karar kılmıştı.

-Nasılsınız Sayın Cumhurbaşkanı? Ameliyattan sonra toparlanmış görünüyorsunuz. Şu doktorlar ne mucizeler yaratıyor.

Lucinder bu tip mucizelerden seve seve vazgeçeceğini geçirdi aklından. Işığa doğru ilerledi. Gri, aynca parlak gözleri, kırmızı brokarla döşenmiş bir sandalyenin üstünde büzülmüş muhatabının üzerindeydi.

-Mercassier, sizi çağırdım çünkü bir uzmanın görüşüne ihtiyacım var. Yalnız siz yardım edebilirsiniz bana.

-Bundan mutluluk duyanm, Sayın Cumhurbaşkanı. Hangi konuda acaba?

Geriye doğru eğilen Lucinder yeniden gölgede kalmıştı. En küçük bir hareketinde bile alışılmamış bir soyluluk hissedilmesi çok tuhaftı. Yüzüyse, birden daha... (Mercassier aklına gelen sıfata şaşırmıştı) daha çok insan şeklini almıştı sanki.

-Biyoloji eğitimi almıştınız siz, değil mi? diye konuştu Lucinder. Koma sonrası deneyimler konusunda ne düşündüğünüzü bana söyler misiniz?

Mercassier, gözünü ona dikmişti afallamış bir şekilde. Cumhurbaş-

kanı üsteliyordu:

-NDE, *Near Death Experiences*, yani ölümün eşiğindeki bu insanlar bedenlerinden uzaklaşıyor ve ardından yine bedenlerine dönüyorlardı, tıp biliminin gelişmesi sayesinde mi oluyordu tüm bunlar?

Kulaklarına inanamıyordu Benoît Mercassier. Her zaman o kadar gerçekçi olan Lucinder, işte şimdi mistik olaylarla ilgileniyordu. Ölüme çok yakın olmak dedikleri şey bu muydu! Duraksadı.

-Ondan öncekiler gibi gelip geçecek bir moda, toplumsal bir olay olduğunu düşünüyorum. İnsanlar peri masallarına, doğaüstü şeylere, bu materyalist dünyanın dışında başka şeyin var olduğuna inanma ihtiyacı içindeler. Böyle olunca da, birtakım yazarlar, gurular, şarlatanlar, bundan yararlanıp ticarethanelerini kurmak için zırvalıklar anlatıp duruyorlar. Bu ihtiyaç insanda oldum olası var. Dinler bunun kanıtı. İnsanlara yaşadıkları anın acılarına kolayca katlanmaları için düşsel bir gelecekte cennet vaat etmek yeter. Gerzeklik, budalalık ve saflıktan başka bir şey değil bu.

-Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?

-Tabii ki. Hangi rüya, cennet gibi bir öbür dünya **rüyasından daha** güzel? Hangi rüya bundan daha "boş"?

Lucinder kesik kesik öksürdü:

-Ama, ya bu... söylentilerde doğruluk payı varsa?

Bilim adamı alaylı bir şekilde güldü:

-Bunun kanıtlan şimdiye kadar çoktan görülmüştü olmalıydı. Bu, ayıyı gören insanı gören insanın tarihidir. Günümüzde, her şey tersine gidiyor. Kuşkularının dayandığı kanıtı göstermek kuşkuculara ait. Herhangi birinin çıkıp yarın kıyametin kopacağını söylemesi bunun aksini ispatlayacak uzmanların talep edilmesi için yeterliydi.

Lucinder tarafsız kalmaya çalıştı:

-Yani kanıt yok mu diyorsunuz? Belki hiç kimse aramadığı için kanıt yok? Konuyla ilgili hiç olmazsa resmi bir inceleme de mi yok?

-Öhö, bildiğim kadanyla hayır, dedi Mercassier, şaşırmış bir şekilde. Şimdiye kadar kuşkulu tanıklıkları kaydetmekle yetinildi. Neler oluyor? Bu konu sizin için önemli mi?

-Ah! Evet, Benoît! diye bağırdı Lucinder. Hem de çok önemli, çünkü ayıyı gören adam, eeh yani benim, söylediğiniz gibi, hem de

doğrudan.

Araştırma bakanı, kuşkuyla baktı başkanına. Saldırının onda dermansız izler bırakıp bırakmadığını sordu en sonunda kendi kendine. Kalbi isabet aldığı için, beynine dakikalarca kan gitmemişti. Kimi dokular ölmüş olabilir miydi? Şimdi de ruhsal saçmalıkların kurbanı mı olacaktı?

-Bana öyle bakmayın Benoît! diye sert bir şekilde bağırdı Lucinder. Size NDE yaşadığımı söyledim, komünist bir devlet kuracağımı

değil!

-Size inanmıyorum, diye karşılık verdi bilim adamı hiç düşünmeden.

Başkan omuz silkti.

-Başıma gelmemiş olsaydı ben de inanmazdım. Ama bak, geldi işte. Olağanüstü bir kıta gördüm hayal meyal ve bu konuda daha fazla bilgi edinmek istiyorum.

-Hayal meyal... Gözlerinizle mi gördünüz?

-Elbette gözümle gördüm.

Her zaman akılcı olan Mercassier, bir açıklama getirdi:

-Ölmeden önce, vücut genellikle bol miktarda doğal morfin üretir. Son şenlik fişeği olarak küçük bir kimyasal oburluk gibi, son yolculuğuna çıkmadan önce can çekişen kişiyi sarhoş edecek bir şey... "Olağanüstü kıta" ya da diğerleri, birtakım sanrılara yol açacak şey kesinlikle bu noktada gerçekleşiyor. Kuşkusuz ameliyat masasındayken size de böyle oldu.

Çalışma odasının lambasından etrafa yayılan halede, Lucinder sanrı görmüşe benzemiyordu. Aksine. Beyni yine de zarar görmüş olabilir miydi ki? Diğer bakanlara, basma haber vermek, ülkeyi saçma olaylara sürüklemeden önce cumhurbaşkanını görevden uzaklaştırmak mı gerekirdi. Ellerini büktü Benoît Mercassier. Ama karşısındaki muhatabı hâlâ çok sakindi:

-Uyuşturucunun etkilerini biliyorum Benoît. Daha önce uyuşturucu kullandım ve aşın doz başlangıcıyla gerçek arasındaki farkı anlayabilirim. Hangi bilimsel alanda olursa olsun, sonuçlara hızla ulaşmak için bol bol yatınm yapmanın yeterli olduğunu bana defalarca tekrarlayan siz değil misiniz?

-Doğru, ama...

-Muharip Gaziler bütçesinin yüzde biri gizlice aynlsa, sizce iyi mi?

Mercassier çok sıkılmıştı:

-Kabul etmiyorum. Gerçek bir bilim adamı olarak böyle bir maskaralığa razı olamam. -Israr ediyorum.

-O halde istifa etmeyi tercih ederim. -

Öyle mi?

34. TARİH DERS KİTABI

ATALARIMIZIN ÖLÜMÜ

Her kategori için bin kişi temel alınarak, (dönemin) sosyal ve mesleki kategorilere göre sınıflandırılmış, 50 yaşın üstündeki kişi sayısını gösteren karşılaştırmalı bir tablo. 1970 yılı istatistikleri (ikinci bin yılın sonu).

-Öğretmenler:	73
-Üst kadrolar ve serbest meslekler:	71
-Mühendisler:	70
-Din adamları:	69
-Çiftçiler:	65
-Şirket müdürleri ve tüccarlar:	63
-Büro görevlileri:	62
-Orta kadrolar:	61
-İşçiler:	59
-Tarım alanında çalışan ücretliler:	56

Tarih ders kitabı, 2. sınıf temel bilgi dersleri

35. YENİ AVUSTRALYA

Benoît Mercassier uzun süre boş boş dolaştı Champs-Elysees'de. NDE diye bir şey olduğuna inanmıyordu, ama çürütülemez gerçeği kanıtlamak için görevlendirilmişti işte. Bu bir ateistten Tanrı'nın varlığını kanıtlamasını ya da vejetaryen bir reklamcıdan etin yararlarını övmeşini istemekle aynı şeydi.

Lucinder'in bu görev için neden onu seçtiğini çok iyi biliyordu. Cumhurbaşkanı, adamlarını çelişkiye düşürmeye bayılıyordu. Sağcı bakanları solcu politikalar uygulamak, çevre bilimcileri nükleer enerjiyi övmek, muhafazakârları da serbest piyasa ekonomisini salık vermek zorunda bırakıyordu... İki yüz bin frank ödenek ayırmıştı yine de umutsuz "Cennet Proje"si için. Artık hayaller söz konusu değildi. Ama bunun ötesinde, ölüm anında "olağanüstü kıta"ya ulaşmak üzere bedenden çıkılıp uçulduğunu ispatlamak gerekiyordu...

Kaçık projelere girişen ilk devlet başkanı Lucinder değildi. Mercassier, çok daha önceleri, yetmişli yıllarda, Amerika'nın Jimmy Carter adındaki garip başkanının, UFO'larla bağlantı kurmayı kafasına koyduğunu hatırlıyordu. UFO'lann çok güçlü olduklarına inanıyordu. Şu eşsiz "Tanımlanamayan Uçan Cisimler" konusunda bütün ifadeleri doğrulayan bir program başlatmıştı. Televizyonda sanrıları ve meczupları dinlemek zorunda kalan sert bilginlerin yüzlerindeki ifadeyi varın siz düşünün! Uzay yaratıklarından gelebilecek mesajları almak ve onlarla haberleşmek için dev bir alıcı-verici istasyonu kurarak, vergi mükelleflerinin parasını saçıp savurmuştu. Sonra da, niye yeniden seçilmediğine şaşırmıştı.

Lucinder kendi sonunu hazırlıyordu, ama Mercassier, ona gelince başka çaresi yoktu. Ya Cumhurbaşkanı'nın kaprislerine boyun eğecekti ya da bakanlık görevinden vazgeçecekti ve doğal olarak önemsiz ufak bir görevle yetinecekti. Muharip gazilere yazık! Şu iki yüz bin frangı nasıl kullanacağını bulacaktı.

Evet, ama nasıl? Kararsız kaldığında her zaman olduğu gibi iyi ve en yakın danışmanına, karısı Jill'e açmayı düşündü konuyu.

Onun büyük şaşkınlığına rağmen, NDE meselesini anlattığında karısı hiç de şaşırmış görünmüyordu. Brokoli püresini tabaklanna dağıtırken, sesli düşündü:

-Başlamak için sana gereken şey, deneysel bir yöntem hazırlamaktır. "Ölümden sonra bir şey var mı, evet ya da hayır?" sorusuna cevap veren bir test oluşturmak. Başlangıç noktası olarak kullanabileceğin verilerin var mı?

-Yalnızca bir tane, ama önemli, diye içini çekti. Cumhurbaşkanı

bir NDE yaşadığına inanıyor.

Her zaman olduğu gibi, karısı yüreğine su serpmişti:

-Olumlu ol. Başarmak için önce zafere inanmak gerek.

-Ama, diye yakındı, benden NDE'ye inanmam istenemez. Fen fakültesinde kafama sokulan her şeyi hiçe saymak olur bu!

Karısı, onun yakınmalarına son verdi:

—Artık bir bilim adamı değil, bir politikacısın. Politikacı gibi düşün öyleyse, yoksa işin içinden çıkamazsın. Peki ne anlatıyor başkanın?

-"Harika bir kıta" gördüğünü iddia ediyor...

-"Harika bir kıta" mı?

Jill kaşlarını çattı.

-Bu çok garip, doğduğum kıtayı, Avustralya'yı keşfeden ilk Avrupalı denizciler de tam olarak aynı sözcükleri kullanmıştı!

-Bununla ilgisi ne? diye sordu şarabını içerken.

-Sana keşfetmen için yeni bir kıta verildi. Bu durumda, kendini XVI. yüzyılın öncüleri gibi düşünmelisin. Onlann Endonezya'nın doğusunda bir kara parçasının varlığından haberleri yoktu. Bunu söyleyecek olanlara da tatlı kaçık gözüyle bakılmış olmalı, tıpkı başkanın anlattıklarını saçma sapan bulman gibi.

-Ama orada hiç olmazsa, çayırları, ağaçları, hayvanları, yerlileriyle elle tutulur bir kıta vardı!

-XXI. yüzyılda bunu söylemek kolay, ama düşün biraz, o çağda böyle miydi? O çağda Avusturalya topraklarından söz etmek, bugün ölümden sonra bir kıtanın olduğunu söylemek kadar tuhaftı.

Mercassier zihnini bu kadar açık tutmayı istemeseydi, Bourgueil şarabının tamamını seve seve bitirecekti. Yıllanmış bir şaraptı üstelik. Jill düşünmeye devam ediyordu:

-Kendini günümüzdeki bir bakanın yerine koy. Bir deniz yolculuğu sırasında gemi batar ve senin başkanın da bir "harika kıta" gördüğünü sanır. Daha derinlere gömülmeden önce başka bir gemi filosu tarafından kurtarılır, başkente döner dönmez, ulaştırma bakanından, gizemli ada hakkında daha fazla bilgi toplaması için gerekeni yapmasını ister.

Bu açıdan bakıldığında, kuşkusuz... Jill Mercassier ısrarlıydı:

- Ölüler ülkesinin adını "Yeni Avusturalya" koymaktan, sonra da bir kâşif zihniyetine bürünmekten başka çaren yok. Çağdaşlığımıza

yaraşır bir cüret. XXXI. yüzyılda insanlann: "Bir de şu geri kafalıların ölüler kıtasından haberi yok derler!" diye alaylı alaylı güldüklerini düşün. 3000 yılında da, daha da ileri gidecek, belki de zamanı geriye döndürmek isteyecek bir başkan olacak. Ayrıca bu işle görevli bakan, yalnızca ölüler ülkesini ziyaret etmek gibi yerine getirmesi çok daha kolay bir görevi kabul eden şu eski Bakan Mercassier'yi kıskanacak.

Karısı o kadar inandırıcıydı ki Benoît sormadan edemedi:

-Peki sen bu ölüler kıtasına inanıyor musun?

-Ne önemi var? Bildiğim şey, eğer XVI. yüzyılda ulaştırma bakanı 'nın karısı olsaydım, gemiler kiralayıp, bir Avustralya var mı yok mu diye araştırıp gerçekliğini saptamalarını önerirdim. Öyle ya da böyle, ya bu bilinmeyen adayı keşfeden kişi olacaksın ya da olmadığını kanıtlayan kişi. Her iki durumda da, galip çıkacaksın.

Sıra kendisine gelen Jill şişeyi aldı.

Gözünü yeşil püreden ayırmayan kocası homurdandı:

-Çok güzel, böyle bir yere hangi gemi gönderilir?

Bardağını bir dikişte bitiren karısı:

-Yine yöntem sorununa geliyoruz. Salata ister misin?

Hayır. Artık aç değildi. Kaygıları iştahını kesmişti. Bir tas marul ya da domates almak için mutfağa giden Jill ile aynı durumda değildi. Her şey onun eline bakıyordu ve karısı durumu özetlerken oturdu:

-Tamam, yeni kıtanın adının "Yeni Avustralya" olduğuna karar verildi. Peki ama, Avustralya'yı sömürgeleştirmek için kim gönderilmişti? Zindan mahkûmları mı, adi suçlardan hüküm giyenler mi, en sütü bozuk serseriler mi? Peki neden onlar?

Tam bu noktada, Mercassier hoşlandığı konuya gelmişti.

-Çünkü Avustralya'nın tehlikeli bir ülke olabileceği düşünülüyordu ve böyle bir yere kaybı toplum için bir eksiklik yaratacak insanları göndermek uygun olmazdı.

Yüzü konuştukça aydınlanıyordu. Her zamanki gibi Jill yanılmamıştı. Ona bir çözüm yolu bulmuştu.

-Benoît, yeni kıtaya baskına hangi tayfanın gideceğine karar verdin mi? Onlara bir de kaptan bulmak gerekir şimdi.

Gerginliği geçen araştırma bakanı gülümsedi:

-Bu konuda bir fikrim var!

36. AZTEK MİTOLOJİSİ

Azteklere göre öteki dünyadaki yaşamı belirleyen bu dünya yaşamında kazanılmış olan değerler değil, ölümün koşullarıdır.

En iyi ölüm şekli savaşta ölmektir. Bu Quanteca'lari (Kartal'ın arkadaşları) Tonatiuhichan'lara, ölünün savaş tanrısının yanında olacağı doğu cennetine götürür.

Boğulma ya da suya bağlı bir hastalık (cüzam gibi) yüzünden ölüm, yağmur tanrısı Tlaloc'un cenneti Tlalocan'a doğru bir yolculuğa sürükler.

Herhangi bir tanrı tarafından kabul edilmeyenler, nihai arınmadan önce Mictlan'a, dört yıl azap çekecekleri cehenneme giderler.

Mictlantecuhtli'nin alanıdır burası, yeraltı dünyası. Oraya mağaralardan girilir. Ruh, dokuzuncu dünyaya varmadan sekiz yeraltı engelinden geçmek zorundadır.

Birinci engel: Ölünün daha önce mezarı üstünde kurban edilen kızıl tüylü bir köpeğin kuyruğuna tutunarak geçmek zorunda olduğu bir akarsu olan Chicnahuapan. Cenaze töreni sırasında kurban edilen hayvanlar, ölüler ülkesini geçmek için ruha kılavuzluk eder.

İkinci engel: Düzensiz aralıklarla birbiriyle tokuşan iki dağ.

Üçüncü engel: Sivri çakıllarla dolu dik patikalı bir dağa tırmanmak.

Dördüncü engel: Bir lav rüzgârına, uzun sivri taşlan sürükleyen buz fırtınasına maruz kalmak.

Beşinci engel: Rüzgârda alabildiğine kırbaçlayan dev bayrakların arasından geçmek.

Altıncı engel: Ölüyü delip geçmeye çalışan ok atışlarına tutulmak.

Yedinci engel: Ölünün kalbini yemek isteyen yırtıcı hayvanların şiddetli saldırısı.

Sekizinci engel: Ölünün kaybolma tehlikesiyle karşı karşıya kaldığı dar bir geçit.

Sonunda öteki dünyaya gitmeye hak kazanırlar.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

37. BU ARADA

Raoul Razorbak birkaç hafta sonra beni aradı. Beni görmek için acele ediyordu. Sesi garipti, büyük bir heyecan içindeymiş gibi geliyordu. İlk kez Pere-Lachaise'de değil evinde, dairesinde buluşmayı önermişti.

Kapıyı açtığında tanımakta zorlanmıştım. Daha da zayıflamıştı. Hastanede şizofren hastalarda gördüğüm bir ifade vardı yüzünde.

-Oh, Michael sonunda geldin!

Rahat oturmamı söyleyerek bana bir koltuk gösterdi. Konuşması beni şaşırtıyordu.

Köstebeklerin uyutulmasıyla ilgili araştırmalarında beklemediği sonuçlar mı elde etmişti? Ama bunların benimle ne ilgisi vardı? Ben doktordum, biyolog değil.

-Cumhurbaşkanı Lucinder'e yapılan saldırıyı duydun mu?

Bundan söz edildiğini elbette duymuştum. Ülkede bunu bilmeyen yoktu. Basın, televizyon, radyo bunu ilk haber olarak vermişti. Devlet başkanımız, Versailles'da halkın arasındayken çok yakından yapılan bir atışla vurulmuştu. En iyi uzmanlar, onu son anda ölümden kurtarmışlardı. Bu olayın arkadaşımın sıkıntısıyla ne ilgisi vardı?

-Hemen ertesi gün, Cumhurbaşkanı Lucinder araştırma bakanını görevlendirdi.

Birdenbire durdu ve beni tuttu:

-Gel benimle.

38. TARİH DERS KİTABI

ilk hayvan dokusu nakilleri XX. yüzyılın ortasına doğru, özellikle 1960-1970 yıllarında gerçekleştirilmiştir. O zamandan beri hasta kişi, bozuk parçaları değiştirmenin yeterli olacağı bir araba konumuna geldi. Sonunda, ölüm basit bir mekanik arıza şeklini aldı. Ölümler oluyorsa, bunun nedeni, uygun yedek parçanın bulunamamasıydı. Araştırmacılar, genetik karakterler taşıyan domuz kalplerini nakledilecek insanlara uygun olarak tasarladılar. Yabancı organları taşımaya olanak veren

teknolojiler sürekli geliştirildi. Her şeyin yeri doldurulabiliyordu, beyin dışında. Daha ne olsun!

En büyük arıza olan ölüm de dahil, bir gün bütün arızaların üstesinden gelineceğini düşünmek geçerli bir mantık olmalıydı artık. Bu, bir teknoloji sorunundan başka bir şey değildi. Aynı anda yaşam süresi de uzadı. Yaşlı görünmek ihmalkârlıkla eşdeğerdi. Herkes biyolojik mekanizmasına iyi bakmalıydı.

Tenis ya da yürüyüş yapan aydınlık yüzlü yaşlıları daha iyi göstermek için işe yaramaz ya da pek iç açıcı olmayan yaşlıları gizlediler. O sırada, ölüme karşı en iyi mücadelenin önbelirtilerin kamufle edilmesi olduğu sanılıyordu.

Tarih Ders Kitabı, 2. sınıf temel bilgi dersleri

39. AMANDINE

Arkadaşım Raoul beni Renault 20 marka üstü açılabilir eski arabasına götürdü ve dibine kadar gaza bastı.

-Nereye götürüyorsun beni?

-Her şeyin olup bittiği yere.

Daha fazla bilgi edinememiştim. Rüzgâr, cevaplarım gibi sorularımı da alıp götürüyordu. Ne olursa olsun, Paris'ten çıkıyorduk. "Fle-ury-Merogis Cezaevi" yazılı iç karartıcı bir tabelanın önüne gelip de yavaşladığında ürpermiştim.

Burası dışardan bakıldığında, bir hapishaneden daha çok küçük bir kasabayı ya da bir hastaneyi andırıyordu. Raoul arabasını bitişikteki park alanına çekmiş ve beni girişe doğru sürüklemişti. Bir belge uzattı, ben de nüfus cüzdanımı. Bir boşluğa vardık, uzun bir geçidi izleyip bir kapıyı çaldık.

Asık yüzlü bir adam açtı kapıyı. Ona göre daha güleç Razorbak'ı gördüğünde yüzü daha da asılmıştı.

-Selamlar, Sayın Müdür. Size Doktor Michael Pinson'u takdim etmek isterim. En kısa sürede kendisine yazılı bir geçiş izni vermeniz gerekecek. Şimdiden teşekkür ederim.

Müdür cevap veremeden önce yeni koridorlara girmiştik bile. Karşılaştığımız gardiyanların bize kötü kötü baktığı hissine kapıldım.

Bir avlunun içinde bulduk kendimizi. Küçük kasaba hapishanesi-

nin ortasındaydık. Çok büyüktü. Beş bloktan oluşan bina göz alabildiğine uzayıp gidiyordu. Blokların her birinin ortasında bir futbol sahası bulunuyordu, ama tutuklular bu saatte henüz hücrelerindeydi.

İyi ki de oradaydılar, çünkü çoğunun bizim orada bulunmamıza öfkelendiği belliydi. Birinci kattaki demir parmaklıklara tutunarak küfürler savuruyorlardı:

-Aşağılık herifler, pislikler, öldüreceğiz sizi!

Görünüşe bakılırsa, gardiyanlar onları susturmak için hiçbir çaba göstermiyordu.

Bir ses beliriverdi:

-D2'de ne haltlar karıştırdığınızı biliyoruz. Sizin gibi insanların yaşamaya hakkı yok!

Kaygılanmaya başlamıştım. Aldırmaz bir tavırla yoluna devam eden arkadaşım Raoul, bu insanları bu denli kızdıracak ne yapmıştı ki? Tutkularının onu ne kadar ileri, hatta aklın tüm sınırlarının ötesine sürükleyebileceğini biliyordum.

D2 binasına gelmiştik. Daha fazla bir şeyler öğrenmek istediğimden değil, daha çok şu öfkeli tutukluların, tamamıyla düşman davranış-lı gardiyanların arasında yalnız kalmamak için, dışlanan arkadaşımı takip ediyordum. Yine geçitler, çelik kapılar, sürgüler. Merdivenler. Başka merdivenler. Sanki cehenneme iniyorduk. Uzun iniltilerle karışmış kahkaha sesleri geliyordu aşağıdan. Delileri mi kapatıyorlardı buraya?

Aşağıya, daha da aşağıya indik. Karanlığa, gittikçe daha karanlığa ilerledik. Asklepios'un deliliği tedavi etmek için keşfettiği yöntemi düşünüyordum. Psikiyatrinin öncüsü, üç bin yıldan çok daha önce, Türkiye'de hâlâ kalıntılarını görebileceğiniz Asklepion diye bilinen bir tedavi merkezi, karanlık tünellerden oluşan bir labirent kurmuştu. En büyük zevki tatmaya koşullandırılan akıl hastaları uzun bir bekleyişten sonra buraya götürülüyordu. Girişten itibaren ezgiler yankılanıyor ve karanlık labirente daldıkça, kulağa daha da hoş gelmeye başlıyordu. Kendinden geçmiş bir halde olan akıl hastası tünelin en karanlık yerinde durduğunda, üstüne vıcık vıcık yılanlarla dolu bir fıçı boşaltılıyor ve sonsuz mutluluğun doruğundayken neye uğradığını şaşıran zavallı hasta bunların altında çırpınıp duruyordu. Ya o anda kor-

kudan hemen ölüyor ya da iyileşmiş olarak oradan çıkıyordu. Gerçekte Asklepios elektroşok yöntemini keşfetmişti.

Fleury-Merogis'in yeraltında boş boş dolaşırken, bir varil sürüngenin başıma ne zaman boca edileceğini soruyordum kendime.

Raoul kabaralı bir kapıyı açmak için paslı bir anahtar çıkardığında düşündüğüm buydu. Kapı açıldığında çıfıt çarşısını andıran dağınıklıkta geniş bir hangarla karşılaştım. Bana daha önce görmüşüm gibi gelen eşofmanlı üç adam ve siyah bir gömlek giymiş sansın genç bir kadın vardı.

Adamlar ayağa kalktılar ve arkadaşımı saygıyla selamladılar.

-Size daha önce söz ettiğim Doktor Michael Pinson'u takdim ediyorum.

-Geldiğiniz için teşekkür ederiz Doktor, diye haykırdılar hep bir ağızdan.

-Bayan Ballus, hastabakıcımız, diye sürdürdü Raoul.

Kıza selam verdim ve bakışlarıyla beni süzdüğünü fark ettim.

Burası, kullanılmayan bir karantina olmalıydı. Sağ tarafımda bulunan bir ameliyat masasının üstü, sıvı azot olduğu kesin, duman çıkan küçük şişelerle dolmuştu. Odanın ortasında, kıvrılmış elektrik kablo-larıyla dolu makineler ve yanıp sönen ekranlarla dört bir yandan çevrelenmiş yer yer yırtık, eski bir dişçi koltuğu dikkat çekiyordu.

Hepsi acemi bir tamircinin garajını andınyordu. Makineleri, anahtarları ve paslanmış levyeleri gördükçe, üniversitelerin çöp tenekelerini Raoul mü yapıyor acaba diye sordum kendi kendime. Osiloskopla-nn ekranı çatlamış, kardiyograf elektrotları zamanla kararmıştı.

Böyle olmakla birlikte, filmlerde gösterilen eşsiz ve tertemiz görüntünün doğru olmadığını bilecek kadar laboratuvarlara alışkındım. Gerçekte, temiz ameliyat masaları ya da çamaşırhaneden yeni çıkmış gömleklerden çok orasını burasını güve yemiş süeterli tipler görürsünüz.

Düşüncenin, beynin kıvrımları arasında izlediği yol kadar önemli bir konu üzerinde çalışan bir arkadaşın tek sığınağı, Bichat Hastane-si'nin bodrum katında bulunan ve metronun her gürültülü geçişinde her şeyin birbiriyle tokuştuğu bir park yeriydi. Kredi olmadığından, beyin dalgalan alıcısı için metal destek satın alamamıştı ve bantlarla

yapıştırılmış ve raptiyelerle sağlamlaştırılmış tahta bir makineyi tamir etmeye karar vermişti. Eh işte, Fransa'da bile araştırma eskisi gibi değildi.

-Sevgili Michael, burada kuşağımızın en cesur deneyleri gerçekleştiriliyor, diye anlatıyordu Raoul tumturaklı bir biçimde, beni düşüncelerimden uzaklaştırarak. Eskiden, hatırlarsın, Pere-Lachaise'deki buluşmalanmızda ölümden söz ederdik. Ölümü o zaman keşfedilmemiş bir kıta olarak anlatırdım. Şimdi burada, o kıtaya bayrak dikmeye çalışıyoruz.

Anlaşılmıştı. Başımdan aşağı yılan dolu fıçı geçirilmişti. Raoul, Raoul Razorbak, en iyi ve en eski arkadaşım aklını yitirmişti. Ve işte şimdi de ölüm deneylerine girişiyordu! Ne kadar şaşkına döndüğümü görünce de, anlatmaya koyuldu:

-Cumhurbaşkanı Lucinder, Versailles'da geçenlerde uğradığı bir suikast sonrasında bir NDE yaşamıştı. Bu durumda Araştırma Bakanı Benoît Mercassier'yi, komanın ötesinde ne olduğunu araştıran bir çalışma programını başlatmakla görevlendirmişti. Mercassier'nin benim, uluslararası dergilerde yayınlanan "köstebekler üzerinde geliştirilen yapay dondurma"yla ilgili makalelerimi okumuş olduğu belli. Benimle temasa geçti ve benzer deneyleri insanlar üzerinde de uygulayıp uygulayamayacağımı sordu. Bulunmaz bir fırsattı bu benim için. Köstebeklerim öbür dünyaya gitmişlerdi belki ama, orada gördüklerini bana anlatamazlardı. Ama insanlar, onlar anlatabilirdi. Evet dostum, NDE konusundaki araştırmalar için hükümet bana yeşil ışık yaktı, gönüllülerin, öte yandan çeşitli suçlardan hüküm giyenlerin de yardımıyla. Bu baylar öbür dünyaya gidecek olan pilotlarımız. Bunlar, hnım... İlham arıyormuş gibi bir an düşündü. -Bunlar...

Ardından yüzü aydınlandı:

-...ö-lü-m kâşifleri. Yunancada, *thanatonot*, ölüm ve *nautes*, gezgin anlamına gelir. Ölüm kâşifleri. Güzel bir sözcük aslında. Ölüm kâşifi. Tekrarlıyordu hâlâ. Ölüm kâşifi: Kozmonot ya da astronot gibi aynı türden bir sözcük zaten. Resmi adı bu olacak. En sonunda tam sözcüğü bulduk. Ö-lü-m keşif yolculuğunu yapmak için *ölüm kâşifleri* sözcüğünü kullanacağız.

Kendinden geçmiş bir şekilde, tek başına kendi söylediklerini dinliyordu.

-Sonuç olarak, hangarımız bir ölüm pisti, ölüm kâşifleri.. .miz buradan havalanacak çünkü.

Yeni bir sözlük yaratılmıştı Fleury-Merogis'in bu çukurlarında. Raoul sevinçliydi.

Sarışın genç kız şampanya ve bisküvilerle hazırladığı içeceği sundu. Herkes bu vaftizin şerefine kadeh kaldırdı. Bir tek ben sevinçli değildim ve Raoul'ün bana uzattığı kadehi geri çevirdim.

-Özür dilerim. Oyunbozanlık etmek istemem ama, yanılmıyorsam burada, yaşamla oynuyorsunuz. Bu beyler ölüler ülkesini fethetmekle görevli, doğru mu?

-Evet Michael. Olağanüstü bir şey bu, öyle değil mi?

Raoul lekelerle dolu tavana doğru elini kaldırdı:

-Bizim kuşağımız ve gelecek kuşaklar için ne müthiş bir meydan okuma: Öbür dünyanın keşfi.

Ortaya çıktım.

-Raoul, bayanlar, baylar, dedim çok sakin bir şekilde, sizden ayrılmak zorunda olduğumu görüyorum. Hükümetlerinin desteğini alsınlar ya da almasınlar, kendini öldürebilecek kadar aklını yitirmişlerle işim olmaz benim. Size kolay gelsin.

Çabucak çıkışa doğru ilerlediğimde hemşire koluma yapıştı. İlk kez, sesinin tınısını duyuyordum.

-Bekleyin, size ihtiyacımız var.

Yalvarmamıştı, hemen hemen duyarsız, soğuk bir tonla konuşmuştu. İşini yaparken, gazlı bez ya da krom uçlu ince bir bıçak isterken kullandığı bir duyarsızlık olmalıydı bu.

Bakışıyla karşılaştım. Nadir rastlanan bir rengi vardı gözlerinin: Biraz bej katılmış deniz mavişiydi, bir okyanusta kayıp bir adayı andıran iris... Karanlık, dipsiz bir kuyuya dalar gibi dalmıştım gözlerine.

Kız, gülümsemiyor... hiçbir yakınlık göstermiyor ve bakışlarını benden ayırmıyordu. Benimle konuşması bile ödünlerin en büyüğünü oluşturuyordu. Geri çekildim. Bu korkunç yerden bir an önce kaçmak için acele ediyordum.

40. POLİS KAYDI

Temel tarif bilgileri talebi

Soyad: Ballus
Ad: Amandine
Saç rengi: Sarışın
Göz rengi: Deniz mavisi
Boy: 1.69
Özel nitelikler: Yok
Açıklama: Ölüm kâşifleri hareketinin öncüsü
Zayıf nokta: Sekse düşkünlük

41. AMAZON MİTOLOJİSİ

Dünya Tanrısı eskiden insanları ölümsüz yapmaya karar vermişti. Onlara şöyle buyurmuştu: "Irmağın kıyısına gidin. Üç kayığın sırayla geçtiğini göreceksiniz. Özellikle ilk ikisini durdurmayın. Üçüncüyü bekleyin ve orada bulunacak olan Ruh'u kucaklayın."

Böceklerle kaplı kurtlanmış etle dolu ve iç bulandırıcı kokular yükselen birinci kayığın önünde, mideleri bulanan Kızılderililer geri çekildi. Ama ikincisi belirdiğinde, insan kılığında bir ölü gördüler ve onu yeniden canlandırmak için ileri atıldılar. Üçüncü kayıkla Tanrı'nın ruhu geldiğinde artık çok geçti. İnsanların ölümü kucakladığını gördü dehşetle. O halde, onlar seçimlerini yapmıştı.

Francis Razorbak'ın *Şu Bilinmeyen Ölüm* başlıklı tezinden bir bölüm.

42. YAVAŞ YAVAŞ CİNAYETE DOĞRU GİDİŞ

Aşağı yukarı iki hafta süresince, eski arkadaşım Profesör Razorbak ve onun ölüm makinesinden hiç haber alamamıştım. İtiraf ediyorum, çok sarsılmıştım. Gençliğimin idolü Raoul, düşlerini gerçekleştirmeyi başarmıştı ve ben buna kızıyordum. Onu polise bildirmeyi bile düşünmüştüm. "Ölümcül" deneylerini insanlar üzerinde uyguluyorsa, onu

zarar veremeyecek duruma getirmek gerekiyordu.

Eski dostluğumuz hatırına, bundan vazgeçtim. Eğer iddia ettiği gibi devlet başkanının desteğini aldıysa, bu onun tüm garantileri sağlayacak durumda olduğu anlamına gelir, diye kendi kendime tekrarlayıp duruyordum.

"Size ihtiyacımız var," demişti genç hemşire ve kafamdan hiç çıkmıyordu bu cümle. Neden bana ihtiyaçları olacaktı ki insanları öldürmek için? Biraz siyanür ya da fare zehiri, yallah! Hipokrat yemini etmiştim ben, hem mesleğimin en önemli kurallarından biri de hayat kurtarmaktı, öldürmek değil.

Raoul beni aradığında, artık kendisi ve deneylerin hakkında tek kelime duymak istemediğimi söylemeyi düşünüyordum, ama bir şey beni tuttu, belki eski dostluğumuz, belki de hâlâ kulaklarımda çınlayan hemşirenin sözleri.

Beni görmek için stüdyoma geldi. Daha da yaşlanmış gözüküyordu ve sinirliliği bakışlarından okunuyordu. Günlerdir uyumadığı belliydi. Birkaç nefes çektiği "bidi" denilen ince okaliptüs sigaralannı üst üste yakıyordu.

-Michael, yargılama beni.

-Seni yargılamıyorum. Seni anlamaya çalışıyorum ama anlayamıyorum.

-Birey olarak benim, Razorbak'ın ne önemi var? Önemli olan yalnızca proje. Varlıkları aşan bir proje. Bir meydan okuma. Seni şaşırtıyorum, ama hiçbir öncü çağdaşlarınca hoş karşılanmadı. Rabelais, şu neşeli yazar Rabelais, tıp bilimini ilerletmek amacıyla cesetleri çıkarmak ve incelemek için geceleri mezarlıklara gidiyordu. O zamanlar, böyle hareketler suç kabul ediliyordu. Ama daha sonra, onun sayesinde kan dolaşımı anlaşıldı, kan nakilleri sayesinde hayatlar kurtarıldı. Michael, sen o zaman yaşamış olsaydın ve Rabelais gece gezilerinde senden ona yardım etmeni isteseydi, ne cevap verecektin?

Soruyu iyice düşündüm.

-Kabul ederdim, diye cevap verdim en sonunda. Evet derdim, çünkü onun... hastaları zaten ölmüştü. Ama senin kobayların Raoul, kobaydan başka bir şey olmayan şu senin ölüm kâşiflerin, onlar birer canlı! Ve senin bütün yaptıklarının tek amacı onlan öldürmek, yanılıyor

muyum? Evet ya da hayır?

Raoul uzun elleriyle sinirli sinirli çakmağını kurcaladı. Hiç alev çıkmadı. Ya mekanizmayı çalıştıramayacak kadar titriyordu ya da taşı bitmişti.

-Yanılmıyorsun, dedi kendini tutarak. Başlangıçta, beş ölüm kâşifimiz vardı, ikisi çoktan öldü. Aptalca, pisi pisine öldüler, çünkü ben doktor değilim ve onları yeniden canlandırmayı bilmiyorum. Köstebekleri yapay uykuya nasıl sokacağımı ve yaşama yeniden nasıl döndüreceğimi biliyorum, ama insanlar söz konusu olunca elimden bir şey gelmiyor. Anestezi maddelerinin dozunu nasıl ayarlayacağımı bilmiyorum. Bu yüzden, bu kargaşaya bir son vermek amacıyla seni yardıma çağırdım, seni ve aynı zamanda hayalci ve kıvrak zekânı.

Ona kibriti uzattım.

-İnsanlara anestezi yapmak, kuşkusuz mesleğim bu. Ama onlan komaya sokmak, bu tümüyle farklı bir şey.

Ayağa kalktı ve volta atmaya başladı.

-Düşün. Ve fikrini değiştir! Sana ihtiyacım var Michael. Sana her zaman güvenebileceğimi söylemiştin. İşte o gün geldi. Sana ihtiyacım var Michael, yardımını istiyorum.

Ona yardım etmeyi elbette istiyordum. Çok eskiden olduğu gibi. O ve ben aptallara karşı. Ama bu kez karşımızda aptallar yoktu. Soğuk, bilinmeyen bir şeyin, ölüm denilen şeyin karşısında kalmak söz konusuydu. Yalnız onu çağrıştırmak bile insanların istavroz çıkarmasına neden oluyordu. Ama o, kendisine güvenen zavallı talihsizlere öte dünyayı boylatıyordu. Yalnızca meraktan. Babasıyla olan sorunlarını çözmek için. Yeni bir dünya kâşifi olmanın gururunu tatmin etmek için. Raoul, "arkadaşım Raoul", ona hiçbir bakımdan... zarar vermemiş insanları serinkanlılıkla öldürüyordu. Bilim adına öldürüyordu onları. Bütün benliğim "Deli var!" diye bağınyordu.

Bir ağabeyin kardeşine göstereceği bir şefkatle bana baktı.

-Şu Çin atasözünü biliyor musun: "Soru soran kişinin aptal görünümü beş dakika sürer, soru sormayan kişiyse yaşamı boyunca aptal kalır."

Ben de bildiğim bir sözü söyledim.

-Daha iyi bilinen bir cümle var, **İbranice bu: "Öldürmeyeceksin."**

On Emir'den biri. incil'de bulabilirsin.

Odanın içinde dolaşmayı keserek bileklerimden sıkıca tuttu. Örümcek elleri ılık ve nemliydi. Beni daha iyi ikna etmek için gözlerini gözlerime dikti.

-Buna bir emir daha eklemek gerek, on birinci emir: "Bilgisizlik içinde ölmeyeceksin." Beş, on, on beş kişinin belki bu deneyden geçmesi gerekecek, bunu kabul ediyorum. Ama ne büyük bir kazanç! Başarırsak, ölümün ne olduğunu sonunda öğreneceğiz, hem insanlar da ölmekten korkmayacak. Laboratuvanmızda gördüğün eşofmanlı tiplerin hepsi tutuklu, biliyorsun hepsi gönüllü. Büyük bir titizlikle seçtim onları. Hepsinin ortak bir noktası var: Ömür boyu hapis cezasına mahkûm olmak ve ömür boyunca hücrede çürüyüp gitmektense idam cezasının tekrar getirilmesini istemek için Cumhurbaşkanı'na mektup yazmış olmaları. Elliye yakın tutukluyla konuştum. Yazgılarından nefret edecek kadar yaşamaktan vazgeçme isteklerinde bana samimi gelenleri ayırdım. "Cennet" projesinden söz ettim onlara. Coşmuşlardı hemen.

-Çünkü onları aldattın, dedim omuz silkerek. Bilim adamı değiller. Senin küçük deneylerinde hayatlarını yitirme şanslarının %99.999 olduğundan haberleri yok. Aksini söyleseler de onlar da korkuyor ölümden. O son saatten, herkes korkar!

Daha da sıkı tutmuştu beni. Canımı acıtıyordu ama kurtulmaya çalışacağımı bilmiyordu.

-Onları kandırmadım. Asla. Bütün tehlikeleri biliyorlar. Gönüllü olarak başlatılan bir NDE'den sonra içlerinden biri bir gün geri dönmeyi başarana kadar çoğunun öleceğini biliyorlar. Bu gerçek bir öncü olacak. Ölüler dünyasının fethinde ilk adımı atacak. Aslında, bir piyango gibi, birçok kaybedenin yanında bir tek kazanan olacak...

Yeniden oturdu, bardaklarla birlikte getirdiğim alçak masamın üstündeki viski şişesini aldı ve ağzına kadar doldurduğu bardağı başına dikti. Kibritlerimle ince bidi sigaralarından birini yaktı.

-Michael, sen de ben de bir gün öleceğiz, ve o zaman, ölmeden önce, yaşarken ne yaptığımızı soracağız kendimize. Böylesine orjinal bir şeye kalkışmak! Yeni bir yol açalım. Eğer başaramazsak, diğerleri devam edecektir. Ölüm kâşifliği hareketi yalnızca emekliyor şimdi.

Bu inadı beni çok üzüyordu.

-İmkânsız bir işe giriştin, dedim iç çekerek.

-İmkânsız mı, bir yumurtayı dik tutabileceğini ileri sürdüğünde Kristof Kolomb'a söylenen şey de buydu.

Acı bir şekilde gülümsedim.

-Senin durumunla kıyaslarsak, çok basitti bu. Yumurtaya aşağıdan hafifçe vurmak yeterli.

-Evet, ama, bunu ilk keşfeden oydu. Bak, zamanında Kolomb yumurtasında olduğu kadar imkânsız gelecek bir problem soracağım sana.

Ceketinin cebinden bir not defteri ile bir kurşunkalem çıkardı.

-Kalemini kaldırmadan bir çember ve ortasındaki noktayı çizebilir misin?

Elde edilecek şekli bana daha iyi göstermek için, kendisi ortasındaki noktayla birlikte bir çember çizdi.

-Aynı şeyi yap, ama kalemini kaldırmadan, diye emretti.

-Bunun imkânsız olduğunu çok iyi biliyorsun!

-Bir yumurtayı dik tutmaktan daha fazla değil. Ölüler kıtasını fethetmekten daha fazla değil.

Çember ve noktayı incelerken, kuşkulu biçimde dudak büktüm.

-Bir çözümün var mı gerçekten?

-Evet, sana bunu hemen göstereceğim.

Sevgili kardeşim Conrad, tam da habersiz gelecek zamanı bulmuştu. Kapı açıktı ve kapıyı çalma zahmetin katlanmamıştı kuşkusuz.

-Merhaba arkadaşlar! dedi neşeli bir biçimde.

Bu konuşmayı aptal kardeşimin önünde sürdürmek istemiyordum. Bu sakıncalı tartışmaya kesin olarak bir son vermeye giriştim.

—Üzgünüm Raoul, ama bana teklif ettiğin iş ilgimi çekmiyor. Problemine gelince, aldatmacaya sapmadıkça, onu çözmenin hiç yolu yok.

-İnançsız adamın tekisin! diye haykırdı kendinden çok emin bir şekilde.

Masanın üstüne bir kartvizit atarken, ekledi:

-Fikrini değiştirirsen beni bu numaradan bulabilirsin.

Bu son iğnelemeden sonra, bir hoşça kal bile demeden sıvıştı.

-Sanırım bu adamı tanıyorum, dedi kardeşim.

Konuyu değiştirmek için,

-Eee Conrad, dedim mutlu olmuşum, sanki onu gördüğüme sevinmişim gibi, söyle bakalım neler yapıyorsun? diye sordum.

Gittikçe dayanılmaz oluyordu, konuşmaları beni vaktinden önce sıkıyordu. Conrad'ın neler yaptığını çok iyi biliyordum. "Konteynerlere tıkılabilecek her şey"in ithalat ve ihracatında çalışıyordu. Zengin olmuştu. Evlenmişti. İki çocuğu vardı. Kore malı çok güzel spor bir arabası vardı. Tenis oynuyordu. Seçkinlerin sohbet ettikleri yerlere gidiyordu sık sık, aynı meslekten bir metresi vardı.

Conrad mutlu yaşamının son bölümlerini keyifle sayıp döküyordu. Çok ucuz fiyata ünlü tablolar ile halılarını değiştirmeye yardım ettiğim takdirde her zaman başının üstünde bir yerim olacağı Bretagne kıyısında bir ev satın almış. Çocukları okulda çok başarılıymış. Gülümsemeye çalışıyordum, ama böyle iki ya da üç mutlu haber daha sayarsa, suratının ortasına bir yumruk indirmekten alıkoyamayacaktım kendimi. Başkalarının mutluluğundan daha sıkıcı bir şey yok. Özellikle de sizin işlerinizin ne kadar kötü gittiğini anlamanıza yarıyorsa...

Annem haftada üç dört kez telefon ediyordu:

-Hadi Michael, sen bana ne zaman iyi haberler vereceksin? Bir yuva kurmayı düşünmenin zamanı çoktan geldi. Conrad'a bak, ne kadar mutlu.

Annem beni evliliğe teşvik etmekle kalmıyor, üstelik harekete de geçiyordu. Bir gün ansızın bir gazete için evlilik ilanı hazırlarken yakalamıştım onu: "Büyük doktor, zengin, zeki, yakışıklı ve nüktedan, kendi seviyesinde bir eş arıyor." Neyse, hemen hemen bunun gibi bir şeydi. Tepem iyice atmıştı!

Çember ve merkezi bilmecesine kafamı takmışken Conrad mutluluğunu bütün ayrıntılarıyla sergilemeyi sürdürüyordu. Bretagne'daki küçük şatosunun her odasını ayrıntılarıyla tasvir ediyor ve bedelinin dörtte bir fiyatına almak için evin sahibini nasıl kandırdığını anlatıyordu.

Ah, şu küçümseyici gülüşü! Konuştukça sesindeki acımayı ayırt edebiliyordum. "Şu zavallı Michael," diye düşünüyordu, "okumakla geçen onca yıl ve sonunda tek başına, hüzünlü ve basit bir yaşam."

Gerçekten de o sırada yaşamım müthiş değildi.

Reaumur sokağındaki küçük dairemde tek başıma bekâr olarak yaşıyordum. Her şeyden fazla, yalnızlık ağır geliyordu bana; artık işim beni tatmin etmiyordu. Sabahları hastaneye gidiyordum. Ameliyat edilecek hastaların fişlerini inceliyordum. Karışımlarımı hazırlayıp şırıngalara koyuyordum ve ekranları kontrol ediyordum.

Anestezist olarak şans eseri hiç aksaklık yaşamadım ama beyaz Önlüklü bir din adamınınkine benzeyen yaşamım, geçmişte kısa bir süre kaldığım Saint-Louis Hastanesi'nde verdiğim sözleri tutmaktan çok uzaktı. İş giysileri altında hemşireler çıplak değildi. Bir kısmı kolay elde edilir türdendi zaten, ama yalnızca çalışmayı bırakabilmek için bir doktorla evlenmek umuduyla kendilerini veriyorlardı.

Sonuçta mesleğim düş kırıklığından başka bir şey getirmemişti bana.

Ne üstlerimden ne de astlarımdan saygı görüyordum, benimle aynı seviyede olanlarsa tanımıyorlardı beni. Sonradan eklenmiş bir parça, belirli bir işlevi yerine getirmekle yükümlü bir çarktım yalnızca. Sana bir hasta getirilir, bayıltırsın, ben ameliyat ederim ve bir sonraki. Ne bir günaydın ne de iyi akşamlar demeksizin.

Conrad gevezelik ediyordu, hep gevezelik ediyordu ve kendi kendime benim şu anki yaşamımla onun sözde mutluluğundan başka bir şey olmalıydı diyordum. Bir yerlerde bir alternatif vardı mutlaka.

Ve kalemini kaldırmadan bir çember ve merkezi nasıl çizilir? İmkânsız, ister istemez imkânsız.

Mutsuzdum ve Raoul kendini tehlikeye atarak, beni yalnızlığıma ve bıkkınlığıma terk ederek, çılgın! ığıyla, tutkusuyla birlikte çekip gitmişti.

Alçak masanın üstünde, kartvizit bir serap gibi parlıyordu.

Bir çember ve merkezi... İmkânsız!

43. BUDİST FELSEFE

"Söyleyin ey müritler, engin okyanusun suları mı yoksa şu uzun hac yolculuğunda nefret ettiğiniz şeyle birleşmiş ve sizi sevdiklerinizden ayıran yeni ölümlerden tekrar tekrar yeni doğumlara götüren göz-yaşlannız mıdır en büyük olan?

Uzun çağlar boyunca varoluştan bıkmış olarak, her şeyden kaçmak isteyerek acı çektiniz, talihsizlik ve nihayet toprağı tıka basa mezarlarla doldurdunuz."

Bııda'nın Konuşmaları

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

44. ORAYA GELİYORUZ

Deli Raoul'ün tarafına geçmeye karar vermem için ufak tefek düş kırıklıkları, küçük aşağılamalar ve sonsuz sıkıntıların hüküm sürdüğü daha birçok hafta geçmesi gerekmişti.

Annemin kesilmeyen telefonları, kardeşimin beklenmedik ziyaretleri bu kararı vermemde çok etkili oldu. Bir de küçük bir gönül yarasını da eklersek (sonunda aptal bir ağızbillimciyle çıkmak için beni reddeden bir kadın meslektaşım), toparlanmama yardım edecek iyi bir kitap da olmayınca Fleury-Merogis'e neden gittiğimi anlarsınız.

Ama yine de kararımı belirleyen, bu yürekler acısı sıkıntıların üst üste gelmesi değil, çok önemli bir ameliyatı bekleyen yaşlı kara kuru bir kadın oldu.

Bayan bir asistan cerrahın hazır olmadığını haber vermeye geldiğinde elimde uyuşturucu iğnesiyle bekliyordum. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Şu dangalak, gevşemek hikayesiyle, vestiyerde hemşi-resiyle cinsel ilişkide bulunmaktaydı. Onlar oynaşmalarını bitirir bitirmez, idrar torbasındaki uru çıkarması için hastamı uyutabilecektim, üstelik tekrar uyanması yüzde elli şansa bağlıyken.

O kadar değersizdi yani! Bir hastanın yaşamını kurtarmaya beş dakika sonra girişmek için bir cerrahı iyi boşalıncaya kadar sabırla bekleyecek noktaya varan beş bin yıllık uygarlık!

-Niçin gülüyorsunuz? diye sordu uyutulacak yaşlı kadın.

-Bir şey yok. Sinirden.

-Gülüşünüz bana kocamın ölmeden önceki gülüşünü hatırlattı. Onun güldüğünü duymak hoşuma gidiyordu. Bir anevrizma yırtılmasından öldü. Şanslıydı o. Çöküşünü görmeye zamanı olmadı. Öldü... sağlıklı bir şekilde.

Gülüşü bir ölüm çanı gibi gelmişti kadının.

-Bu ameliyatla, sonunda kavuşacağım ona, diye devam etti.

-Ne diyorsunuz siz? Doktor Leveau konusunda uzmandır.

Nine başını salladı:

-Ama orada kalmayı düşündüğüm için söylüyorum bunu. Tek başına yaşamaktan artık bıktım. Kocama yeniden kavuşmak istiyorum. Yukarıda. Cennette.

-Bir cennetin olduğuna inanıyor musunuz?

-Elbette. Her şey bu yaşamla birlikte sona erseydi, çok korkunç olurdu bu. İster istemez bir "sonra" var, bir yerlerde. Orada Andre'me kavuşacağım, orada ya da başka bir yaşamda, benim için fark etmez. Birbirimizi öylesine ve o kadar uzun zamandır seviyorduk ki!

-Böyle konuşmayın. Doktor Leveau sizin küçük yaranızı iyileştirecek.

Bu pratisyenin beceriksizliğine birçok kez tanık olduğum için inançsızca haykınyordum.

Gözünü hiç ayırmadan sevgi dolu ve sadık bir köpeğin gözleriyle baktı bana.

-Bu durumda, koskoca dairemde anılarımla yine tek başına yaşamam gerekecek... Ne korkunç!

-Ama yaşam, yine de...

-Çok zor bir geçiş, değil mi? Yaşam, aşk olmadan, bir gözyaşları vadisi.

-Ama yalnızca aşk yok, şey de var...

-Ne var? Çiçekler, küçük kuşlar mı? Ne aptallık! Yaşamımda yalnızca Andre oldu, yalnızca onun için yaşadım ben. Şimdi de idrar tor-bamdaki şu can sıkıcı şey, ne şans!

-Çocuklarınız yok mu? diye sordum.

-Var. Sabırsızlıkla mirası bekliyorlar. Ameliyattan sonra, yeni arabalarının siparişini hemen verip veremeyeceklerini ya da biraz daha beklemek zorunda olup olmadıklarını öğrenmek için size mutlaka telefon edeceklerdir Doktor.

Karşılaşan bakışlarımızdan, sözcükler dudaklarıma dökülüvermişti.

-Kalemi kaldırmadan bir çember ve ortasında bir nokta nasıl çizilir biliyor musunuz?

Kahkahayı basmıştı.

-Amma soru! İlkokulda öğreniyoruz bütün bunları.

Kullanılmış bir kâğıt mendilin üstünde, bana nasıl yapıldığını göstermişti. Hayran kalmıştım. Gerçekten bunu hiç düşünmediğim belliydi.

Küçük yaşlı kadın neşeyle göz kırptı. Bu tür saçmalıklara ne kadar önem verdiğimi anlayabilecek türden bir insandı.

-Düşünmek yeterdi, diye cevap verdi.

En sonunda anladığım için, Raoul'ün gerçek bir dâhi olduğunu düşünmüştüm. Bir çember ve merkezini kalemini kaldırmadan çizebilecek yetenekte bir dâhi, ölüme meydan okuyabilirdi belki.

Bunun üzerine, alet arabasını iten Antilli iki iriyarı yardımcı içeri girdi, ardından da keyfi yerinde olan cerrah. Beş saat sonra, yaşlı kadın ölmüştü. Leveau, şeffaf lastik eldivenlerini sert bir şekilde fırlattı. Verip veriştirdi. Eski aletlere, geç kalan hastaya, şanssızlığa.

-Bir bira içelim mi? diye teklif etti

Telefon çaldı. Önceden düşünüldüğü gibi, sevimli yaşlı kadının çocuklarıydı arayan. Telefonu yüzlerine kapadım. Raoul'ün kartvizitinin peşindeki elim, cebimi araştırmaya başlamıştı çoktan.

45. TARİH DERS KİTABI

Ölüm Kâşifleri hareketinin nasıl başladığı bilinmiyor. Kimi tarihçilere göre başlangıçta, yepyeni bir deneye girişmeye istekli bir dost grubu vardı. Diğer kaynaklara göre, ilk ölüm kâşiflerinin yalnızca ekonomik gerekçeleri vardı. Yeni bir akım başlatarak çabucak zengin olmak istiyorlardı.

Tarih Ders Kitabı, 2. sınıf temel bilgi dersleri

46. HAYDİ

Raoul'ün benden gelecekteki suçlarının ortağı olmamı istediğinin farkındaydım. Bilim ya da benim pek bilmediğim öbür dünyayı fethetme düşleri adına cinayetlerle.

Yalnızca meraktan insanları ölüme gönderme fikri beni her zaman şoke etmişti ama diğer yandan da, bütün benliğimle yaşamımda biraz

renk olsun istiyordum.

Karar vermek için, üç tane iki franklık kullanmıştım yine de. Bundan böyle bir değil üç bozuk para kullanarak Raoul'ün yöntemini geliştirmiştim. Böylece daha kesin bir görüşe sahip oluyordum. Yazı-ya-zı-yazı, kesinlikle evet demekti. Yazı-yazı-tura: Daha çok, evet. Tura-tura-yazı: Daha çok, hayır. Tura-tura-tura: Kesinlikle hayır.

Bozuk paralar gökyüzüne sormak için uçuyorlardı. Sonra da, yere düşüyorlardı birbiri ardına.

Yazı-yazı-tura: Daha çok, evet.

Telefonu kaldırdım. Akşam da olsa, uzun uzun projeden söz eden Raoul, son derece sevinçliydi. Küçük dairemde, elleri, iki mutlu güvercin gibi başının üstünde bir o yana bir bu yana uçuyor. Konuşmalarla kendinden geçmişti.

-Biz ilk olacağız! Şu "harika kıtayı" biz fethedeceğiz.

Hipokrat yeminine rağmen harika kıta. İş olsun diye büyük bir savaşa girişmiştim. Daha sonra, en kötü şey başıma geldiğinde, **Raoul'ün** beni zorladığına inandırabilecektim kendimi.

Yeni kanıtlar ileri sürüyordu.

-Galile'ye de deli muamelesi yapıldı.

Kolomb'dan sonra Galile! Şu zavallı Galile, zaptedilemez birçok hayal gücüne destek olmuştu. Daha iyiydi üstelik, Galile atışı.

-Doğru, Galile'ye deli muamelesi yapılmıştı, üstelik aklı başındaydı. Ama, haksız yere suçlanan bir Galile'ye karşı, kaç tane gerçek deli vardı?

-Ölüm... diye başladı.

-Ölüm, hastanede her gün karşılaşıyorum. Adamlar ölüp gidiyor ve hiç de ölüm kâşiflerine benzemiyorlar. Birkaç saat sonra kokmaya başlarlar, organlar kaskatı kesilir. Ölüm kokar. Ölen bir et yığınıdır.

-Beden çürür, ruh ayrılır, dedi dostum filozofça.

-Biliyorsun ki ben de komaya girdim ama ayrılmadım.

Üzüntülü bir tavır almıştı.

-Zavallı Michael'ciğim, hiçbir zaman şansın olmadı senin.

Ölümle neden ilgilendiğini çok iyi bildiğimi Raoul'e hatırlatmalıydım. Hep babası ve onun intihan. "Cennet" projesinden daha çok, iyi bir psikanalize ihtiyacı vardı Raoul'ün. Ne yazık ki yazı-yazı-tura gelmişti ve seçimimi çoktan yapmıştım.

-Neyse, sadede gelelim. İlk iki uçuşun anestezi maddelerinin ölçüsünün iyi ayarlanmaması yüzünden başarısızlığa uğradığını daha önce anlatmıştın bana. Peki komayı başlatmak için kullandığın neydi?

Geniş bir gülümsemeyle aydınlanmıştı yüzü. Önceden olduğu gibi sarılmıştı bana. Kahkahalarla gülüyordu. Kazandığını biliyordu.

47. **ÇİN** FELSEFESİ

"İyi yaşamayı öğrenmek mi istiyorsun, ilk önce ölmeyi öğren."

Konfüçyüs

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

48. AMANDINE ÖYLE HOŞ Kİ

Güzel hemşirenin gözkapakları deniz mavisi gözlerinin üstünü örtmüştü, ama bu kez suskunluğu sessiz bir kutlama gibi gelmişti bana.

Sanki çok uzun zamandan beri tanıyordum onu, Hitchcock'un *Arka Pencere* filmindeki Grace Kelly'ye ne kadar da benziyordu. Çok daha güzeldi, tabii.

Fleury-Merogis hanganndaki herkes orada olduğum için sevinmiş görünüyordu. Bir doktorun olması, üstelik anestezist bir doktorun, hem ekibi hem de intihar adaylarını rahatlatıyor olmalıydı.

Raoul bizi tanıştırdı. Amandine adına hemşire cevap verdi, müstakbel ölüm kâşifleriyse Clement, Marcellin ve Hugues'dü.

-Başlangıçta, ölüm kâşiflerimizin sayısı beşti, diye bana yeniden hatırlattı kaptanımız. İlaç hatasının kurbanı olan ikisi öldü. Hemencecik anestezist olunmuyor. O halde aramıza hoş geldin!

Eşofmanlı üç tutuklu beni kuşkulu bir şekilde süzerek selamladı.

Raoul laboratuvar masası ve küçük cam şişelere doğru götürdü beni.

-Bizimle birlikte öğreneceksin. Hep birlikte, bilinmeyen topraklara gireceğiz. Bizden önce bunu deneyen olmadı. Vaktiyle Amerika'ya ya da Avustralya'ya ilk ayak basan insanlar gibiyiz. "Yeni Avustralya"yı keşfetmek ve oraya bayraklarımızı dikmek bize düşüyor!

Profesör Razorbak yeniden bütün ciddiyetini toplamıştı. Gözbebeklerinde, çılgınlığın yerini gereği gibi iş yapma tutkusu almıştı.

-Bir koma halini nasıl gerçekleştirdiğimizi Doktor Pinson'a gösterelim, dedi.

Marcellin, gönüllülerin en küçüğü, hiç duraksamadan eskimiş dişçi koltuğuna oturdu. Hemşire, göğsüne ve alnına elektrotlan ve her türlü ateş, nem, nabız atışını ölçmeye yarayan cihazları yerleştirmeye çalıştı. Bütün bu teller, yeşil ışıkların art arda geçtiği ekranlara bağlanmıştı.

Olayı inceledim.

-Alın şunları elimden!

-Anlaşılmıştı, ben de onların düşlerinin bir parçasıydım. Bir koma halini en iyi şekilde oluşturacak kanşımı düşünürken, masayı, üstündeki etajerleri inceliyor, etiketlerdeki yazıyı çözmeye çalışıyordum.

Toplardamarları genişletmek için tuzlu sıvı, bayıltmak için thiopental ve kalp atışlarını yavaşlatmak için de potasyum klorür...

Amerika'da bazı eyaletler eskiden mahkûmları öldürmek için bu yöntemi, siyanür ya da elektrikli sandalyeye yeğliyorlardı. Bense, potasyum klorürü daha fazla sulandırarak kalp atışlarını durdurmadan azaltmayı umuyordum, böylece beyin tarafından denetlenebildiği ölçüde komaya yavaşça geçiş sağlanacaktı.

Ve benim tarafımdan da denetlenebildiği ölçüde...

Raoul'ün ve diğer üç ölüm kâşifi adayının yardımıyla, oldukça ustalıklı bir tertibat oluşturmuştum: İçinde tuzlu solüsyon bulunan büyük şişeyi, sonra thiopental içeren daha küçük bir şişeyi ve son olarak da potasyum klorürü astığım yirmi santim yüksekliğinde küçük plastik bir direk. Her maddenin, benim en uygun gördüğüm anda verilmesi için bir otomatiği hortumların musluklarına bağladım. Tuzlu sıvının enjeksiyonundan yirmi beş saniye sonra thiopental verilmeye başlanacak, üç dakika sonra da potasyum klorür verilecekti. Tek bir iğne ile zerkedilecekti hepsi.

Kimyasal karışımın hepsine *booster* adını vermiştim. Otomatiği harekete geçirecek armut şeklinde bir elektrik düğmesine ölüm kâşifinin kendisi, basacaktı. Ölüler ülkesini resmen fethetmeyi amaçlayan ilk "ölüm makinesini" icat etmiştim farkında bile olmadan. Onun bugün

Washington Smithson Enstitüsü'nde olduğunu sanıyorum.

Ustalığım ve kendime olan güvenim oradakileri etkiliyordu. Raoul haklıydı. Her teknik sorunun teknik bir çözümü vardı. Ben elektrik düğmemden çok memnundum. Kumanda düğmem olmayacaktı. Böylece doğrudan doğruya bir sorumluluğum da. Bir cellat olmak istemiyordum.

İlgili kişi, bizzat kendisi karar verecekti hareketine ve bir terslik olduğunda, bu en fazla yeni bir intihar olacaktı.

İğneyi Marcellin'in koluna batırmasını rica ettim Amandine'den. Kendinden emin bir hareketle ölüm kâşifinin dirseğininin iç tarafını sıkarak koca iğneyi batırdı ve yalnızca bir damla kan akıttı. Adam yüzünü bile buruşturmadı.

Elektrik düğmesini Marcellin'in terli eline bıraktım, sonra ona açıkladım:

-Bu düğmeye bastığınızda, elektrik pompası harekete geçecek.

Bir an, "bu sizin ölümünüzü başlatacak" diyecektim neredeyse.

Marcellin anlamış gibi göründü, sanki ona bir araba motorunun mekanizmasından söz ediyordum.

-Her şey yolunda mı? diye sordu Raoul.

-Mükemmel. Doktora tamamen güveniyorum.

Raoul'ü bu kadar sinirli yapan büyük tutkuya kaptırmamaya çalışıyordum kendimi.

—Ya sonra? diye sordu.

Noel Baba'nın, uyku perisinin varlığına ve müşterek bahsi kazanma olasılığına ne pahasına olursa olsun inanan saf bir çocuğun bakışıyla bana dikmişti gözlerini.

Kafam karışmıştı.

-Ee şey, hım...

-Üzülme Doktor. Sonra düşünmeden yapacağım.

Suç ortağıymış gibi göz kırptı bana.

Cesur adam. Beni suçluluktan kurtarmak bile istiyordu. Üstesinden gelemeyeceği zorluklarla karşılaşacağını biliyordu, bu yüzden de meydana gelebilecek tüm güçlüklerden kurtarmaya çalışıyordu beni. Bir an ona "henüz zaman varken, çabuk çek git buradan" demeyi istedim. Ama sıkıntımı gören Raoul,

-Bravo! Bravo Marcellin, güzel konuştun! diyerek araya girdi.

Ben de dahil, herkes alkışlamıştı.

Neyi alkışlamıştık? Bilmiyorum... Belki de "öbür dünyaya gönderme" makinemi, belki Marcellin'in cesaretini, belki de burada işi olmayan Amandine'in güzelliğini. Bu doğru, böyle bir bebek, manken olmalıydı. "Cinayet ortağı" olmak, gelecek vaat eden bir meslek değildi gerçekten.

-Şimdi bir ruhu fırlatıyoruz, diye konuştu Raoul.

Sigarasını söndürdü.

Marcellin şehir içinde giydiği yeni ayakkabılanyla Everest'e tırmanmaya çalışan amatör bir dağcı gibi gülümsüyordu. Bir mahkûmun selamıyla hiçbir ilgisi olmayan küçük bir selam verdi. Gülümseyerek ve onu cesaretlendirerek karşılık verdik hepimiz.

-Hadi iyi yolculuklar!

Bilgisayarların son ayarlarını yaptığım sırada, Amandine turistimizin üstünü soğutucu bir örtüyle örttü.

-Hazır mı?

-Hazır!

Amandine sahneyi filme alan kamerasını çalıştırdı. Marcellin istavroz çıkardı. Gözlerini kapatırken, yavaşça saymaya başladı:

-Altı... beş... dört... üç... iki... bir... Uçuş!

Sonra bütün gücüyle düğmeye bastı.

49. MAYA MİTOLOJİSİ

Mayalarda ölüm, cehenneme gitme anlamına geliyordu, Mitnal adı verilen bir cehenneme. Burada şeytanlar ruha, soğukla, açlıkla, susuzlukla ve sefaletle işkence yapardı.

Mayaların, hiç kuşkusuz Azteklerin dokuz yeraltı ülkesine karşılık gelen, gecenin dokuz efendisi vardı.

Ölünün ruhu, beş tane kan, toz ve diken ırmağını aşmak zorundaydı. Bir kavşağa vardığında, evlerin işkenceleriyle karşı karşıya gelirdi: Amber evi, bıçaklar evi, soğuğun evi, jaguarların evi ve vampirler evi.

Francis Razorbak'ın *Şu Bilinmeyen Ölüm* başlıklı tezinden bir bölüm.

50. KOBAY İNSAN MARCELLIN İLAHİ KADIN AMANDINE

Hepimizin bakışları kontrol ekranlarının üzerinde yoğunlaşmıştı. Marcellin'in kalbi yavaştı belki ama sürekli atıyordu. Nabzı, derin bir uykuya dalmış birinin nabzının da altındaydı. Ateşi neredeyse dört derece düşmüştü.

-Gideli ne kadar oldu? diye sordu bir tutuklu. Amandine saatine baktı. Marcellin büyük atlayışı gerçekleştireli yarım saatten fazla olduğunu sanıyordum ben. Yirmi dakikadan fazla bir süreden beri de derin komadaydı. Yüzü uyuyan bir adamın yüzüydü.

-Bir basarsa, bir basarsa! diye söylüyordu Hugues ve Clement, müstakbel diğer iki ölüm kâşifi.

Vücudunun durumunu daha iyi anlamak için Marcellin'e dokunmak istedim, ama Raoul engel oldu:

-Ona dokunma daha. Onu çok erken uyandırmamak gerekir. -Ama başarıp başarmadığını nasıl anlayacağız? -Gözlerini açarsa, başarmış olacak, dedi "Cennet" projesinin başkanı ölçülü bir şekilde.

Elektrokardiyogramın çıkardığı ses her on saniyede bir, sonsuz derinliklere doğru yoluna devam eden bir atom denizaltısınm sonarı gibi çınlıyordu. Marcellin'in bedeni dişçi koltuğuna yığılmıştı. Peki ya ruhu tam olarak neredeydi?

51. VARAN BİR

Bir saatten fazla bir zamandan beri bütün gücümle kalp masajı yapmaya çalışıyordum. Elektrokardiyogramın sesi susar susmaz, herkes çılgına döndü.

Raoul, Marcellin'e bir oksijen maskesi takarken, Amandine de kollarını ve bacaklarını ovuşturuyordu. Hep birlikte "bir, iki, üç" diye sayıyorduk ve iki elimle kalbin olduğu yere bastırıyordum. Ardından Ra-

0ul solunum organını yeniden çalıştırmak için burun deliklerine üfleyerek hava veriyordu.

Elektroşok uygulamasının, gözlerini ve ağzını birden açtırmaktan başka bir sonucu olmamıştı. Boş bakan gözler ve suskun bir ağız. Marcellin'in hareketsiz bedeniyle uğraşmaktan ter içinde kalmıştık. Kafamdaki "ne işim var benim burada?" sorusunu bastırmaya çalışıyordum. Bu cesedi ne olarak nitelemem gerektiğini düşündükçe, zihnim-deki soru daha saplantılı bir hal alıyordu. "Öyleyse ne işim var benim burada?"

Evet, ne işim vardı burada?

Başka bir yerde başka bir şeyle meşgul olmayı ve bu ameliyata hiç katılmamış olmayı isterdim.

Marcellin'i yaşama döndürmek için artık çok geçti. Çok geçti ve hepimiz biliyorduk bunu, ama kabul etmek istemiyorduk. Özellikle de ben. Beni ilgilendiren bunun ilk "cinayet"im olmasıydı ve size yemin ederim ki, hayat dolu bir insanın size "merhaba!" demesi ve biraz sonra kuru bir ağaç gibi onu kaskatı görmek içini sızlatıyor insanın!

Raoul konuşmaya atıldı.

-Çok uzağa gitti, diye mırıldandı öfkeli bir biçimde. Çok uzaklara gitti, geri gelemez artık. Marcellin'i ovuşturmaktan tükenmişti Amandine. Pürüzsüz alnından çilli yanaklarına akan ter, oldukça kapalı bluzunun içine süzülüyordu sonunda. Çok dramatik bir andı belki ama yine de bütün yaşamımın en erotik anıydı o. Ölüme karşı yalnızca yumuşak elleriyle savaşan bu çok güzel kadının görüntüsü ne kadar da muhteşemdi! Eros hep yakındı Thanatos'a! Onu uzun zamandan beri tanıdığım izleniminin nereden kaynaklandığını anlamıştım o zaman. Yalnızca Grace Kelly'e değil, çocukken geçirdiğim kazadan sonra gözümü açtığımda karşımda duran hemşireye de benziyordu. Aynı meleksi ifade, aynı ten, aynı kayısı parfümü.

Adamın biri ölmüştü ama ben bir hemşireyi dikizliyordum. Kendimden tiksindim.

-Cesedi ne yapacağız? diye haykırdım.

Hemen cevap vermedi Raoul. Marcellin'in cesedine kuşkulu bir umutla bakarak oyalandı ilk önce.

Ardından, ilgisiz bir şekilde bana anlatmaya koyuldu:

-Başkan bizi koruyor. Her hapishanede %4 oranında intihar oluyor. Piyango bu kez de Marcellin'e vurdu, işte hepsi bu.

-Bu çılgınca bir cinayet! diye bağırıp çağırdım. Böyle uğursuz bir serüvene nasıl katılabildim? Beni kandırdın Raoul, beni kandırdın, ihanet ettin dostluğumuza, deliliğin yok etti dostluğumuzu. Hepiniz iğrendiriyorsunuz beni. Bilinçsizliğiniz yüzünden bir adam öldü. Beni kandırdınız, onu da kandırdınız.

Çok ciddi bir şekilde ayağa kalkan Raoul ansızın yakamdan tuttu. Gözleri ateş püskürüyordu, konuşurken yüzüme tükürüğü sıçrıyordu.

-Hayır, seni kandırmadım. Ama kazanmayı umduğumuz şey o kadar büyük ki, basandan önce başarısızlığı öğrenmek zorundayız. Roma bir günde kurulmadı. Artık çocuk değiliz Michael. Bu bir oyun değil. Bu bize çok pahalıya mal olabilir. Her şeyin bir bedeli var, bu çok kolay olurdu yoksa. Bu o kadar basit olsaydı, diğerleri bizden önce çoktan başarmış olurdu. Zor olduğu için zaten başarmanın övüncünü biz taşıyacağız.

İsteksizce savundum kendimi.

-Bir gün başarırsak! Ama gitgide bu bana imkânsız gibi görünüyor.

Raoul yakamı bırakmıştı. Ağzı bir karış açık olan Marcellin'e bakıyordu. Bu bir karış açık ağzın görüntüsü dayanılır gibi değildi, bu yüzden Marcellin'in alt ve üstçenesine bir el kıskacı yerleştirerek sıkmış ve kapanacak kadar birbirine yaklaştınncaya dek bükmüştü kıskacı, ardından bu suçlayıcı ağzı kapatmayı başardığından diğer tutuklulara doğru dönmüştü.

-Belki siz de Michael gibi düşünüyorsunuz. Vazgeçmek isterseniz hâlâ zamanınız var.

Bir tepki bekleyen Raoul her birine tek tek baktı. Marcellin'in cesedine bakıyorduk ve çene kıskacı yüzünden ağzı şimdi, çökük yanakları içinde kaybolmuş bir kuş gagasını andırıyordu.

-Ben, vazgeçiyorum ben tamam mı! diye haykırdı Clement. Doktor varken daha güvenli olacağını düşünüyordum ama o da ölüme karşı savaşacak kadar güçlü değil. Başarana kadar on bin zavallı adamı öldürmeniz gerekiyorsa, onların arasında olmamayı tercih ederim. Anlaşmamızı hatırlatmanıza gerek yok. "Cennet" projesinden hiç kimseye bahsetmeyeceğime söz veriyorum. Zaten beni iyice korkutuyor.

-Ya sen, Hugues? diye sordu Raoul aynı ses tonuyla.

-Kalıyorum, dedi gönüllü, gururla.

-Müstakbel ölüm kâşifimiz olmayı istiyor musun?

-Evet. Hücreme dönmektense ölmeyi tercih ederim.

Çenesiyle Marcellin'in cesedini işaret etti.

-Hiç olmazsa sefil bir hücrede değil artık.

-Çok iyi, dedi Raoul. Ya sen, Amandine?

-Kalıyorum, diye cevap verdi, çok sakin bir şekilde.

Kulaklarıma inanamıyordum.

-İnanın hepinin aklından zoru var! Clement haklıydı. En ufak bir sonuç bile elde etmeden on bin kişiyi öldürebilirsiniz. Bana güvenmeyin artık.

Beyaz önlüğümü çıkarıp ameliyat masasının üstüne fırlattım, çevreye bu yüzden kınlan birkaç küçük şişeden eter kokulan yayılmıştı hemen.

Ardından kapıyı hızla çarparak çıkmıştım.

52. İDARİ BİLGİ

Kimden: Benoît Mercassier'den
Kime: Cumhurbaşkanı Lucinder'e

Talimatlarınıza uygun olarak, deneyler başlamıştır. Ekip, kemirgenleri uyutma uzmanı, Biyolog Profesör Razorbak, Anestezist Doktor Michael Pinson ve asistanları Hemşire Amandine Bal-lus 'tan oluşmaktadır.

Beş tutuklu, gönüllü ***kobay olmuş, "Cennet" projesi başlatılmıştır.***

53. RUH HALİ

Daireme döndüğümde oldukça çökmüş bir haldeydim. Evimde tek başıma dolunaylı gecelerde uluyan çakallar gibi uluyordum, ama Mar-

cellin'in ölümünün yarattığı stresten yine de kurtulamamıştım. Ne yapmak gerekiyordu? Devam etmek olmazdı, ama bir sonraki ölüm kâşifini yüzüstü bırakmak da olmazdı. Bu yüzden de bağırıyordum. Komşular süpürgelerle dairemin duvarlarına vuruyorlardı. Bekledikleri sonucu almışlardı. Susmuştum ama sakinleşmemiştim.

Çok üzülmüştüm. Amandine'i görmeden edemezdim. İnsanları komaya sokmak istemiyordum. Raoul'ün fikirleri büyülüyordu beni. Pişmanlık duyacağım başka cesetlerin olmasını reddediyordum. Bitmez tükenmez yalnızlıkta yaşamak istemiyordum artık. Hastanedeki rutin işime dönmek usandırıyordu beni. Raoul en azından bir noktada haklıydı: Projesi korkunçtu belki, ama ne büyük bir serüvendi!

Hadi Raoul kaçıktı ve babasının intihan saplantı olmuştu onda. Ama Amandine, o kadar güzel bir yaratığı bu lanet işe sürükleyen şey neydi? Yeni bir dünyanın öncülerinden biri olacağına inanmıştı belki o da. Raoul'ün çenesi çok kuvvetliydi.

Birbiri ardına içtiğim birkaç kadeh beyaz Porto şarabından sarhoş olmuştum sonunda. Bir roman okuyarak uyumaya çalışıyordum. Yatağımda tek basmaydım yine, üstelik vicdanımda bir ölüyle birlikte. Yatak çarşaflarım, buz gibi soğuktu.

Ertesi sabah köşedeki basit kafede sütlü kahvemi içerken, Marcellin'in ölümünün belki de fazla kullanılan potasyum klorürden kaynaklandığını düşünüyordum. Madde çok yüksek oranda zehirli olduğundan dozunu azaltmak gerekirdi.

Yeter ki bu bir anestezi sorunu olmasındı.

Normal olarak üç çeşit anestezi maddesi kullanıyorduk. Narkotikler, morfinler ve kurarlar. Her zaman olduğu gibi narkotikleri tercih etmiştim. Ama "iyi bir ölüm" için kurar daha iyiydi.

Hum. Hayır. Bir narkotikle devam edecektim.

Teknik sorunlarla uğraşmıyordum artık. Mesleki tepkilerim harekete geçiyordu kendiliğinden. Kimya derslerim yeniden aklıma geliyordu.

Hum. Propofol kullanmam gerekecekti belki de, dedim kendi kendime. Daha iyi bir uyanma sağlayan yeni bir narkotikti bu. Genellikle, uyanma beş dakika içinde gerçekleşiyordu ve çok rahat olduğu belliydi... Hayır, propofol, klorürle birlikte kötü etkileşecekti kuşkusuz. En

iyisi thiopental kullanmaktı. Ama hangi dozda? Genel olarak kilo basına beş miligram vermek gerekir. En düşük doz beş miligram, en yüksek doz on miligram. 85 kilo gelen Marcellin'e 850 miligram vermiştim ben. Dozu azaltmak gerekecekti belki de.

Saat ikide Raoul'ü aradım. Saat dörtte hepimiz yeniden Fleury-Merogis ölüm pistindeydik. Her zamanki gibi tutuklular hakaret yağmuruna tutuyordu bizi geçerken. Marcellin'in gönüllü olarak ölümü seçtiğine onları inandırmanın bir yaran yoktu. Cezaevinin müdürü selam vermeden yanımızdan geçmiş, bakmaktan bile kaçınmıştı.

Buna karşılık, Hugues bizi nezaketle karşılamıştı.

-Endişelenmeyin Doktor, başaracağız!

Ben kendim için değil, daha çok onun için endişeleniyordum...

Dozlan azaltmıştım. 80 kilo ağırlığındaki Hugues için 600 miligram. Bu yeterli olmalıydı.

En küçük hareketime bile dikkat ediyordu Raoul. Bir gün **onu** gerçekten terk etmeye karar verecek olduğumda aynı şeyleri yapabilecek durumda olmak istediğini sanıyordum.

Amandine bir bardak soğuk su uzattı Hugues'e.

-Son bardak mı? diye işi alaya aldı Hugues.

-Hayır, diye cevapladı ciddiyetle.

Ölüm kâşifi dişçi koltuğuna yerleşti. Formalitelere başlandı: Alıcıların yerleştirilmesi, nabız ölçümü, sıcaklık ölçümü, soğutucu örtü.

-Hazır mı?

-Hazır.

-Hazır! diye ekledi Amandine kamerasını bağlarken.

Hugues bir dua mırıldandı. Ardından istavroz çıkardı ve **sanki** kurtulmak istiyormuş gibi bütün hızıyla:

-Altı, dört, beş, üç, iki, bir, uçuş! dedi.

Acı bir ilaç yutmuş gibi yüzünü **buruşturdu ve. düğmeye bastı.**

54. JAPON MİTOLOJİSİ

Japonlar ölüler ülkesine Yomi adını vermiştir. Anlatıldığına göre, Tanrı Izanagi, kız kardeşi ve aynı zamanda kansı olan Izanami'yi ara-

mak için Yomi ülkesine gitmiş bir gün. Onu bulduğunda canlılar ülkesine gelmesini istemiş ondan. "Ah, kocacığım, neden bu kadar geç geldiniz?" diye cevaplamış tanrıça. "Yomi tanrılarının fırınında pişmiş yemeklerin tadına baktım, bundan böyle ben onlara aitim. Ama yine de, beni serbest bırakmaları için ikna etmeye çalışacağım onları. Bu arada dua edin siz ve bana sakın bakmayın."

Ama Izanagi kız kardeşi-karısım yeniden görmek istiyordu. Emre karşı gelip, tarağını aldı ve onu bir dişini kırmak için kullandı, sonra da bu dişi yanan bir meşaleye dönüştürdü. O zaman Izanami'yi seçebildi. Sekiz felaket tanrısının sahip olduğu solucanlar tarafından kemirilen bir ceset buldu. Korkmuştu, kötülük ve çürümenin olduğu bir yere bir hata sonucu düştüğünü haykırarak oradan kaçtı. Onu beklemeden çekip gitmesine öfkelenen Izanami aşağılandığını ileri sürdü. Izanagi'nin peşine Yomi ülkesinin çirkin harpyalarını saldı. Ama Izanagi onları atlatmayı başarmıştı.

Izanami, kendisi düşmüştü onun peşine bu kez. Izanagi bir mağarada tuzağa düşürmüştü onu. İki tanrının boşanma cümlesini söylemesi gerektiği anda, şöyle dedi Izanami: "Yaptığın alçaklığı sana ödetmek için ülkenden her gün bin kişiyi boğacağım." "Ben de her gün bin beş yüz kişi doğuracağım" diye karşılık verdi Izanagi, soğukkanlılığını bozmadan.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

55. VARAN ON

Hugues hiçbir zaman geri gelmedi. Ölüler kıtasıyla canlılar kıtası arasında yarı yolda kalmıştı. Ölmemişti ama sabit bakışlarla, dümdüz bir ansefalogram ve çok aralıklı elektrokardiyogramla bitkin bir halde çıkmıştı komadan. Bir bitki olmuştu. Kalbi ve beyni çalışıyordu kuşkusuz ama ne hareket edebilecek ne de konuşabilecek durumdaydı artık.

Çalıştığım hastanenin Ölülere Eşlik Etme Servisi'ne kabul ettirdim onu. Onun için özel bir oda hazırladılar. Yıllar sonra Hugues, gerekli her tür önlem alınarak Washington Smithson Enstitüsü'nün, ölüm mü-

7esi birimine nakledildi. İki dünya arasında sıkışıp kalanlara ne olduğunu böylece herkes görebildi.

İkinci uçuş girişimini bir daha düşündüğümde bunun başarılı geçebileceğini sanmıştım. Bu deneme yine de yararlı olmuştu, çünkü thiopental ve potasyum klorürü tam ölçüsünde ayarlamamı sağlamıştı.

Bununla birlikte beş kobayımızı yitirmiştik. Üç ölü, bir istifa, bir bitki. İyi bilanço!

Raoul bize yeni insanlar sağlaması için Bakan Mercassier'yeyle temasa geçmişti. Bakan bir ikinci yeşil ışık daha elde etmişti Cumhurbaşkanı Lucinder'den. Acımasız bir ayıklama başlamıştı o zaman. Biz hapishaneden kurtulmak için her şeye hazır müebbet tutuklular istiyorduk. İntihar etme isteği duyabilirlerdi ama aşırı bir istek olmamalıydı bu. Ne uyuşturucu müptelaları ne de alkolikler, bize gereken sağlıklı ve aklı başında adamlardı.

Özellikle de, potasyum klorüre dayanabilmeleri için sağlıklı olmaları kaçınılmazdı. Sağlıklı olunca daha iyi ölünüyordu, bu kesindi.

Çok büyük bir rastlantı olsa gerek, eskiden lise çıkışında bize sataşan serseriler çetesinin başı koca Martinez, bize başvurmuştu. Hiç tanımamıştı bizi. Laozi'nin bir sözünü düşünüyordum ben: "Eğer biri sana kötülük ettiyse, ondan intikam almaya çalışma. Irmağın kenanna otur az sonra cesedinin geçtiğini göreceksin."

Martinez silahlı banka soygunu meselesinden sonra hapse atılmıştı. Aşırı şişman olduğu için, suç ortaklan kadar hızlı kaçamamıştı. Boksta çok iyiydi ama koşuda berbattı. Onu, soluğu kesilmiş, nefes nefese bir halde yakalayan polis jimnastikte ondan daha iyi olmalıydı. Yazık, iki kişi bu berbat olay yüzünden öldürülmüştü. Jüri üyeleri hiçbir hafifletici neden kabul etmemişti. Ömür boyu hapse mahkûm edilmişti Martinez.

Ölüm kâşifleri seçme testlerini başanyla geçmişti. Belki de kendisine ün sağlayabilecek bir deneye katılma konusunda çok ilgili görünmüştü. Ne kadar tehlikeli olsalar da işlemlerimizden sonra hayatta kalmasını sağlayacağına inanıyordu talihinin.

-Sayın Doktorlar, biliyorsunuz, dedi bağırarak, hiçbir şey Marti-nez'i korkutamaz.

Hatırlıyorum da, gerçekten de eskiden ikiye karşı beş kopiliyle üs-

tümüze saldırdığında, benim küçük yumruklarımdan korkmuşa benzemiyordu hiç. Martinez'e karşı hiç kin tutmamamız gerektiğini ve onun çok iyi bir kobay olacağını söylüyordu Raoul. Bana kalırsa, onu aday listemizden çıkarmayı tercih ederdim. Yediğim dayakları unutmamıştım; bu da hassas doz ayarlamalarında çok titiz ve dikkatli davranmamı engelleyebilirdi. Alınacak öcüm vardı Martinez'den. Soğukkanlılığımı yitirip, onu kovmayı tercih ediyordum.

Sınavda başarısız olan gangster, yalnızca torpillileri kabul ettiğimizi, ona zengin ve ünlü olma şansını vermediğimizi bangır bangır bağırıyordu. Hakaret ediyordu bize.

Neyse ki bizi tanımamıştı hâlâ! O öfkesiyle, adam kayırıp keyfi muamele yaptığımızdan şikâyetçi olabilirdi.

Böylece, gelecek beş kobayımız arasında yer almamıştı Martinez. Belki daha çok, gelecek beş cesedimiz arasında demem gerekirdi. Ölümler beni artık üzmüyordu. Duygularım körelmişti. Füzeleri uzaya gönderiyormuşuz gibi hissediyordum. Bunlar kalkışta patlarsa, bir sonraki ateşlemenin başarılı olması için gerekli ayarlamaları yapmak bize düşüyordu.

Üçüncü kobay serisi. Onların arasında Marc adında biri.

Alıcılar, nabız ölçümü, sıcaklık ölçümü, soğutucu örtü. Raoul başladı:

-Hazır mı?

Hep bir ağızdan cevap verdik.

-Hazır!

-Hazır!

Adamımız yeter ki korkudan ölmesin. Hem terliyor hem de tir tir titriyordu. İstavroz çıkarıyordu durmadan.

-Altı... beş... dört... üç... iki... bir buçuk... bir çeyrek...bi...u...uçuş mu? Tamam uç...uş! dedi anlaşılmaz bir biçimde, gerçekten inanmadan.

Terli parmağının kayıp durduğu düğmeye basmak için birkaç kez uğraştı.

56. MEZOPOTAMYA MİTOLOJİSİ

Mezopotamya mitolojisinde, ölüler ülkesinin adı "dönüşü olmayan üike"dir. Türkü şöyledir:

Oraya gidenler görmez artık ışık.
Tek besinleri toz ve topraktır artık.
Kuşlar gibi giyinirler.
Her şey toz içindedir, kapılar, pencereler ne yazık.

Aşk tanrıçası güzel İştar cehenneme iner bir gün. Kraliçe Ereşkigal gardiyana, ona eski âdetlere göre davranmasını buyurur. Tanrıça cehennemin yedi kapısından her geçişinde, her birinde birbiri ardınca, ilk önce elbisesinden ve tacından, sonra küpelerinden, kolyelerinden, broşundan, kemerinden, bileziklerinden, halhallarından ve en sonunda iç çamaşırından yoksun kalır. Böylece Ereşkigal'in karşısına çıplak bir halde varır, kraliçe onun bedeninin çeşitli yerlerine altmış tür işkence uygular.

Yine de, bu tutsaklığın sonuçlarına insanlar katlanır, çünkü İştar'sız toprak verimliliğini kaybetmiştir. Şunu oku:

Dönüşü olmayan ülkeye gittiğinden beri /star,
Boğa döllemez oldu ineği, erkek birleşmez oldu kadınla.

İnsanlar Ereşkigal'e bir hadım getirdiler. Hadım, içinde hayat suyu bulunan tuluğu içmesine izin vermesini istediğinde, lanetler onu Ereşkigal. Kanto:

Azığın zıkkım kökü olacak, Yerin soğuk
zindanlar Kapanmadık kapı kalmayacak
yüzüne Sarhoşlar ve sefillerden
dileneceksin.

Hadımın, İştar'in yerine geçmesi için cehenneme gönderildiği sanılır. Bu durumda kısırlık verimlilikle değiştirilebilirdi. Gerçekten de, birkaç zaman sonra Ereşkigal, İştar'in hayat suyuyla ıslatılmasını, ardından da cehennemin kapılarına kadar ona eşlik edilmesini emreder. Yedi kapıyı teker teker ama bu kez ters yönde geçtikçe, bütün iyilikler yeniden

verilir Iştar'a. Böylece, her şey yine normal akışına döner yeryüzünde.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

57. İŞLEM HATASI

Ovuşturmalar. Yeniden ısıtma. Elektrik şokları.

Marc gözlerini açtı biz de gözlerimizi fal taşı gibi açmıştık.

Başarmış mıydık sonunda?

Birdenbire ayağa kalkıp, heyecanlanan, etrafındaki her şeyi kıran ve çığlıklar atan kahramanımız şaşkınlığımızdan kurtarmıştı bizi.

-Onları gördüm! Oradalar! Her yerdeler. Onlardan kurtulmak imkânsız, her yerde onlar var!

-Kim? Söylesene, kim onlar? diye sordu Raoul en sert ses tonuyla.

-Şeytanlar! Her yerde şeytanlar var, beni kocaman bir kazana atıp pişirmek istiyorlar. Ölmek istemiyorum. Onları bir daha asla görmek istemiyorum. Çok korkunçlar.

Donuk gözlerini bana dikerek bağırıp çağırmaya başladı:

-Sen, sen de bir şeytansın. Her yerde şeytanlar var.

Küçük bir şişe fırlatmıştı yüzüme. Şırıngalarla Amandine'i kovalamış ve bir tanesini kalçasına batırmıştı. Araya girmek istediğimde bir bisturi darbesiyle alnımı kesmişti. Hâlâ izi var.

Bu hareket, heyecanımızı sarsmıştı biraz. Bitkiden sonra, bir deli! Raoul, Marc'ın gösterdiği öfkeden etkilenmişti yine de. Aynı anda kendimize de soruyorduk. Ya başardıysak? Ya Marc bize gerçekten öbür dünyanın tanıklığını getirdiyse? Eğer yalnızca korkuyu dile getiriyorsa, bu onun hatası değildi.

Video filmini yok etmedik ve Marc bir akıl hastanesine kapatıldı. Bununla birlikte o, NDE'yi yaşayan ilk kobayımızdı. Işıklı geçitlerden güzel anılarla dönmemişti belki, en azından aklı dışında hiç zarara uğramadan dönmüştü bedeni.

O akşam Amandine'i arabamla evine götürdüm. Güzel bacaklarını durmadan üst üste atıyor ve ardından indiriyordu. Kalçasındaki yara kötü değildi. Banim alnımaysa yirmi beş dikiş atılmıştı.

Amandine'in siyah elbisesi -hep siyah giyerdi- çok iç gıcıklayıcı hışırtılar çıkarıyordu. Hareketli geçen bu seanstan sonra ekspres metroya binmek istememişti, hem ne o ne de ben bu olaydan sonra yalnız geçirmek istemiyorduk akşamı.

Arabayı kullanırken bir yandan da mırıldanıyordum:

-Belki orada kalmalıydık?

Amandine ve onun sürüp giden suskunluğu. Kendi kendime hep şöyle söylüyordum: "Harika şeyler düşünüyor olmalı, o kadar güzel ve o kadar suskun ki." Ama bugün sessizliğinden usanmıştım. Bir süs eşyası değildi o. Sonu belirsiz bir deney uğruna ölen ya da aklını yitiren bu insanları o da görmüştü benim gibi.

Israr ettim:

-Onca insan boşuna öldü! Hem de bu denli kötü sonuçlar için... Ne düşünüyorsunuz bu konuda? Tanıştığımızdan beri üç kelimeden uzun bir cümle söylediğinizi duymadım. Birlikte çalışıyoruz. Birbirimizle konuşmalıyız. Raoul'ü durdurmak için bana yardım etmeniz gerek. Yeterince uzadı bu iş. Onu asla ikna edemem siz olmadan.

Bana bakmaya razı olmuştu en sonunda. Yoğun bir şekilde gözünü hiç ayırmadan uzun süre baktı. Dudakları aralandı. Konuşacaktı sonunda.

-Aksine.

-Aksine, ne?

-Aksine, devam etmek görevimiz. En çok da bütün bu ölülerin bir işe yaraması için. Ölüm kâşiflerimiz karşı karşıya kalacakları tüm tehlikelerden haberdar. Ölümlerinin bizi bir adım daha ilerlettiğini biliyorlar.

-Kaybettiklerini geri almak için her zaman daha fazla para süreceğin bir poker partisi gibi bu! diye haykırdım. İnsan işte böyle kendi yıkımına doğru gider. On beş kurban! Bir araştırma projesi değil, bir katliam oyunu, evet!

-Öncüyüz biz, diye karşılık verdi duygusuzca.

-Güzel bir atasözü biliyorum bu konuda: "Gerçek öncüyü tanımak kolaydır. Vahşi Batı'da ovanın ortasında sırtında bir okla yatan kişi."

Daha da çok sinirlenmişti:

-Bütün bu ölümlerin beni bitirmediğini mi sanıyorsunuz? Ölüm kâ-

şiflerimizin hepsi müthiş insanlardı, hem de cesur...

Sesi kesildi. Ama ilk kez birbiri ardınca sıralamıştı iki cümleyi. Fırsattan yararlanır gibi onu kışkırttım:

-Cesaretten değildi bu, bu bir intihardı.

-İntihar! Peki Kristof Kolomb'un bir ceviz kabuğu içinde o kadar uzaklara gitmesi intihar değil miydi? Ya Yuri Gagarin, sacdan yapılmış kutusuyla füzesinin içinde, bu da intihar değil miydi? Bunlar olmasa dünya ilerleyemezdi...

Bu kadarı da fazla! Yine Galile, Kolomb, şimdi de Gagarin, insan kıyımını haklı göstermek için konuşmalarımızdan hiç eksik olmuyorlar!

Amandine hızını almıştı şimdi. Bana siz demekte diretiyordu.

-Hiçbir şey anlamadığınızı sanıyorum Doktor Pinson. Gönüllülerin bu kadar kolay bulunması sizce tuhaf değil mi? Tutukluların hepsi başarısızlıklarımızı biliyor, neden geliyorlar öyleyse? Söyleyeyim size: Çünkü toplumun bu artıkları, ölüm pistimizde birden kahraman haline gelmeyi düşünüyorlar!

-Peki, oradan her geçişimizde neden ötekiler bizim üstümüze tükürüyor?

-Tam bir çelişki. Arkadaşlarının ölümüne kızıyorlar, ama onlar da ölmeye hazır yine de. Ve bir gün onların arasından biri başaracak, bundan kuşkum yok.

Amandine her şeyiyle büyülüyordu beni. Soğukluğu, suskunluğu, gizemi ve şimdi de coşkusu...

Arabamdaki siyahlı sansın duygularımı tamamen allak bullak eden çok tehlikeli bir varlık gibiydi. Ölümle uğraşa uğraşa, yaşama isteğim artmıştı belki de! Amandine'le ilk kez yalnız kalmıştım, üstelik heyecanlandıran ve heyecanlı bir Amandine'le. Ya hep ya hiç demiştim. Bu tek fırsattı. Vitesi bırakan elim dizinin üstüne düşmek için arabanın zıplamasından yararlanmıştı. Cildi ipek gibiydi ve inanılmaz bir yumuşaklığı vardı.

Pis bir şey gibi elimi itmişti.

-Üzgünüm Michael ama **gerçekten hoşlandığım erkek tipi değilsiniz.**

Peki neydi onun tipi?

58. HER ZAMAN HİÇBİR ŞEY

25 Ağustos perşembe günü, araştırma bakanı gizlice Fleury-Mero-gis ölüm pistimizde bizi ziyaret etmişti... Benoît Mercassier bir "uçuş"a bizzat tanık olmak istiyordu. Yüzyılın aptallığını yapıp yapmamakta olduğunu kendine soran bir adamın kaygılı ifadesi vardı yüzünde. Yine de meclise kaçınılmaz bir gensoru verilmeden önce en azından birkaç şeyi kurtarabilir miydi?

Elimi sıktı, buna gerçekten inanmadan kutladı beni ve özellikle de yeni ekibimizin beş ölüm kâşifini cesaretlendirdi. Raoul'e gizlice kayıplarımızın sayısını sordu, Raoul kulağına rakamı fısıldadığında yerinden sıçradı.

Yeniden bana doğru geldi ve beni bir kenara, odanın bir köşesine çekti:

-Belki de anestezi maddeleriniz çok güçlü?

-Hayır. İlk önce ben de öyle sandım. Ama sorun bunda değil.

-Nerede peki?

-Eee tabii onca deneyden sonra, sanıyorum bir kez komaya girdiler mi bir... nasıl söylenir bir seçim karşısında kalıyorlar. Gitmek ya da dönmek. Ama gitmeyi yeğliyor hepsi.

Alnını kırıştırdı Mercassier.

-Bu durumda, örneğin daha güçlü elektrik vererek zorla geri getiremiyorsunuz onları öyle mi? Siz de biliyorsunuz, Cumhurbaşkanı Lucinder'i tekrar yere indirmek için pek kibar davranmadılar. Elektrotları resmen kalbine sapladılar!

Düşünüyorum. Birbirine karşılıklı saygı gösteren biz bilim adamları aramızda tartışıyorduk. Sözlerimi iyice ölçüp biçtim.

-Bu o kadar da kolay değil. "Çok" değil de "yeterince" gittikleri anı iyi belirleyebilmek gerekiyor. Bu bir zamanlama sorunu. Bu herifler Lucinder'le şanslıydı, tam her şeyin olabileceği son anda geri döndürmüş olmalılar. Kuşkusuz yalnızca bir tesadüf.

Aslında bakan pek de bilgili olmadığı bir alanda kendini akıllı göstermeye çalışıyordu.

-Yine de voltajı artırmaya, narkotik miktarını azaltmaya, potasyum klorürün dozunu düşürmeye çalışın. Onlan daha erken uyandırmaya,

yarar belki.

Zaten her şeyi denemiştik, ama mucizeler yaratacak bir reçete veriyormuş gibi başımı salladım. Ama onu yanıltmak da istemiyordum, bu yüzden ekledim:

-Hâlâ imkânları varken dönmeyi kendi iradeleriyle seçmeleri gerekiyordu. Bunun üzerinde çok düşündüm, biliyorsunuz. Onları ölüm yolunda ilerlemeye neyin ittiği konusunda hiçbir fikrimiz yok. Yukarıda, onlara sunulan ne? Ne sunulduğunu bilsek, daha cazip olanı teklif edebilirdik!

-Ölüm kâşifleriniz doğduklan Avrupa'ya güç bela geri dönmek-tense, çok güzel kadınları ve kokulu meyveleriyle Pasifik'in cennet gibi adalarında kalmayı tercih eden şu XVI. yüzyılın denizcilerini hatırlattı bana!

Gerçekten de bu durumun, örneğin *Bounty* isyancılarıyla ortak noktaları çoktu. O dönemin denizcileri gibi ölüm kâşiflerimiz de sabıkalıydı, kendilerini yeni ülkelere atmaya onlar kadar istekliydiler.

-Bir ölünün gitmesine nasıl engel olabiliriz ki? diye kendine sordu Mercassier. İnsanları mücadele etmeye, hastaları da iyileşmeyi dilemeye iten ne?

-Mutlu olma isteği, diye iç geçirdim.

-Tamam da, mutlu eden ne? "Gitmek ya da kalmak" ikilemiyle karşı karşıya kaldıklarında adamlarınızı nasıl yönledirebiliyorsunuz? Güdülenmeler o kadar çeşitli ki!

Kendiliğinden iyileşme durumlarında insan iradesinin büyük ölçüde etkili olduğunu hastanede daha önce görmüştüm. Kimileri sırf ölmeyi reddettikleri için hayatta kalmayı başarıyorlardı. Los Angeles'ta yaşayan Çinliler üzerine yapılan bir incelemede, yeni yıl kutlamalarında ölüm oranının neredeyse sıfıra düştüğünü okumuştum. Yaşlılar ve ölümün eşiğinde olanlar bile, kendilerini hayatta kalmaya programlıyorlar ve o günden de yararlanıyorlardı. Ertesi günse ölüm oranı normale dönüyordu.

İnsan düşüncesinin kapasitesi sonsuzdur. Ben bile çalar saat kullanmadan gözlerimi saat sekizde açmaya programlayarak beynimin sınırlarını geliştirmekle oyalanıyordum. Her zaman işe yarıyordu. Beynimin kıvrımlarında bir sürü bilgi biriktirdiğimi ve o bilgilerden yararlanmak için tek yapacağım şeyin kafamdaki çekmeceleri açmak olduğunu da biliyordum üstelik. Kendi sinir sisteminin kendi kendini programlamasını gerçekleştirmeye yönelik çok ilginç araştırmalar vardı kuşkusuz.

O halde niçin insanlar yalnızca kendi iradeleriyle komadan geri dönemiyorlar?

Günün ölüm kâşifi herhalde dönüşü tercih etmedi. Ölümü sırasındaki çırpınmalı hareketlerinden korkmuş olacaklar, dört arkadaşı hep birlikte çekildiler. Bundan böyle grup rekabetinin sonuçlarına güvenme-meye karar verdik biz de. Öncülerimiz artık teker teker uçacaklardı ve orada bizden başka kimse olmayacaktı. Belki de artık çok geçti. Fleury-Merogis'de bile gönüllü bulmak gittikçe zorlaşıyordu.

(1) Kaptanları William Bligh'ın sertliğinden dolayı mürettebatı isyan eden Britanya kraliyet donanmasına ait gemi (1789) (ç.n.).

59. TİBET MİTOLOJİSİ

Tibetlilere göre, Budist panteonunda dokuz grup şeytan vardır:

1. God-sbyin'ler: Tapınakların bekçileri. Büyük salgınlara neden olurlar.
2. Bdud'lar: Yüksek göklerin şeytanları. Balık, kuş, ot ya da taş şeklini alabilirler. Başkanları dokuz kat yüksekliğinde karanlık bir şatoda oturur.
3. Srin-po'lar: Devasa canavarlar.
4. Klu'lar: Yılan şeklinde cehennem tanrıları.
5. BtsanTar: Göklerde, ormanlarda, dağlarda ve buzullarda yaşayan tanrılar.
6. Lha'lar: Beyaz renkli GÖktanrıları. İyilikseverdirler ve herkesin omuzlarının üstünde oturdukları kabul edilir.
7. Dmu'lar: Kötü şeytanlar.
8. Dre'ler: Ölüm habercileri, genellikle ölümcül hastalıklardan sorumlu tutulurlar. İnsanların başına gelen her kötü şeye Dre'ler yol açar.

9. Gan-dre'ler: Kötülük tanrıları grubu.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

60. FELIX KERBOZ

Açıkça söylemek gerekirse, Felix Kerboz komşu olmak isteyeceğiniz türden biri değildi. Ama birtakım hafifletici nedenlerden dolayı ona yardım edilebilirdi.

İlk önce, kazara doğmuş bir çocuktu. *Sizin için denedik* adlı tüketicileri koruma dergisi, babası tarafından kullanılan prezervatif markasının yalnızca %96 oranında güvenilir olduğunu gösterdiğinde, geriye kalan %4'ün içinde yer alacağını düşünemezdi Felix. Babası da öyle. Otuz beş yaşından sonra sigara içmeye başlamış olması, bu ihanetin onu ne kadar sarstığını kanıtlıyordu.

Felix henüz dölütken, birdenbire annesi Suzette kendi kendine çocuğu düşürmeye çalışmıştı ama, Felix bir köpeğin tüylerindeki bir kene gibi asılmıştı yaşama. Kürtaj yapmaya çalışan doktorların tüm çabalarının tek sonucu, oluşmakta olan bebeğin yüzünü berbat etmek olmuştu yalnızca.

Annesi onu iki kez boğmaya kalkışmıştı daha sonra. Şampuanı durulamak bahanesiyle, kafasını küvete daldırmıştı. Darbesinin hesabını iyi yapamamıştı ve erkenden su yüzüne çıkarmıştı onu. Henüz ayakta durmaya başlayan yavrucağı ırmağın içine itmişti daha sonra. Ama Felix, en kötü durumlardan kurtulabilecek bir yeteneğe çoktan sahipti. Yanağında yalnızca büyük bir yara izine yol açan mavnanın pervanesinden kaçabilmişti ve annesinin başının üstüne atarak beceriksizce ona uzattığı şemsiyeden yararlanarak kıyıya varmayı başarmıştı.

İnsanlann ona neden bu kadar kızdığını bütün gençliği boyunca kendine sormuştu Felix Kerboz. Çirkin olduğu için mi? Çok güzel annesini kıskandıkları için mi?

Uzun süre dişini sıkmış, Suzette öldüğünde patlamıştı artık. Bu dünyada tek sevdiği kişiyi yitirdiğini anlamıştı. Kin doluydu şimdi.

Masum bir arabanın, bıçak darbeleriyle delik deşik ettiği lastiklerine yaptığı sürekli saldırıyla ortaya çıkmıştı kini ilk önce. Ama onu yatıştıracak bir şey değildi bu! Serseriler çetesiyle işbirliği yapıp, anneleri hayatta olan şanslı zengin piçlerinden şantajla para sızdırmaya başlamıştı! Ödemekte direnen üç kişiyi öldürmüş ve böylece çetesinin kirli işlerini yapar olmuştu. Ama on sekiz yaşına doğru, arkadaşları karşı cinse biraz ilgi göstermeye başladıklarında, tecavüz olaylarına katılmayı reddetmişti Felix. Onun hoşuna giden şey, zenginlerin evini soymak ve böğürlerine bıçağını saplamaktı. Onu bin bir güçlüğe katlanarak yetiştiren biricik annesinin öcünü böyle alabiliyordu ancak.

Yirmi beş yaşında ağır ceza mahkemesine çıktığında, insanın yumuşak karnına uzun ve sivri bir bıçağı saplamanın anlatılmaz bir zevk olduğuna ikna etmeyi başaramamıştı jüriyi. Kesici silahla yapılmış güzel darbelere olan tutkusu dile getirilemezdi. Savcının iddianamesine uygun olarak, iyi hal durumunda iki yüz elli altı yıla indirilebilir, iki yüz seksen dört yıl ömür boyu hapse mahkûm edilmişti. Felix'in avukatı, "tıptaki ilerlemeler insan yaşamının süresini ortalama doksan yaşının ötesine uzatmadıkça" bunun ömür boyu hapis anlamına geldiğini açıklamıştı ona.

Sabahtan akşama dek domuz kılından fırça yapmaya çalışmak tutuklunun mutlu olmasına yetmiyordu. Hapishaneden yasal yollarla çıkacağına ant içmişti. Zaten, iyi hali cezasının iki yüz elli altı yıla inmesini sağlamıştı. Süreci daha nasıl hızlandırabilirdi?

Cezaevi müdürünün bir düşündüğü vardı. Her şey satılıktı günümüzde. Modern toplum buydu işte. Kerboz'un yapacağı tek şey salıverileceği yıllarını "satın almak"tı.

-Ama hangi parayla? diye tasalandı, zavallı.

-Paradan bahseden kim? Senin gibi iriyan bir adam için sağlıklı bir vücuda sahip olmak, müthiş bir sermaye zaten!

Asıl korkunç muhasebe işte o zaman başladı.

Felix yıllarını kazanmak için, henüz onaylanmamış ve yan etkileri bilinmeyen ilaçları deniyordu.

Hayvanseverlerin baskısıyla hayvanlar üzerindeki deneylerin yasaklanmasından bu yana, sanayicilerin tek çaresi tutuklular oldu. Ritim bozukluklarına yol açan ve onu uykusuz bırakan bir kalp defibrilatörü-nü deneyerek üç yıl ceza indirimi elde etti böylece. Aşın florürlü diş

macunlan karaciğerini harap etti (beş yıl ceza indirimi). Aşırı ilaçlı sabunlar eklemlerine kadar açtı derisini (üç yıl ceza indirimi). Aşırı etkili bir aspirin ülsere neden oldu (iki yıl ceza indirimi). Özellikle tahriş edici bir saç losyonu yarı yarıya kel bıraktı onu (dört yıl ceza indirimi). Felix Kerboz moralini bozmuyordu ve kimi maddelerin aslında tam olarak zararsız olduğunu saptadığına bile şaşıyordu bazen!

İsyanlar sırasında, gardiyanların yanında yer aldı (iki yıl ceza indirimi). Hapishanenin içinde ortalığı kırıp geçiren uyuşturucu kaçakçılarını ele verdi (ondan yararlanamayan birçok hapishane arkadaşının huysuzlaşması pahasına üç yıl ceza indirimi).

-Hâlâ yalakalık yapacak neyin kaldı Felix?

-Canımı sıkmayın benim. Ne yalakayım ne de deli, ulan. Amaçlarım var benim. Başım dik çıkmak istiyorum buradan.

-Ne demezsin! Şu kimyasal pisliklerine devam edersen nalları dikip çıkarsın.

Her cumartesi kan veriyordu (çeyrek litre başına bir hafta ceza indirimi). Perşembe günleri, Sağlık Bakanlığı'nın tütünün zararlan üzerine bir incelemesi gereğince on paket filtresiz sigara içiyordu (içilen paket başına bir gün ceza indirimi). Pazartesi ve salı günleri, duyumsal yoksunluk testlerine tabi tutuluyordu. Ses geçirmez beyaz bir odada bütün günü kıpırdamadan ve yemeden geçiriyordu. Akşamlan beyaz gömlekli adamlar deneyin onu ne kadar etkilediğini inceliyorlardı.

Felaket üstüne felaket, Felix cezasını yüz kırk sekiz yıla indirmeyi başarmıştı. Sağlam böbreğinden başka bir şeyi kalmamıştı artık. Çoğunlukla kötü yan etkileri olan iltihap önleyici bir ilaç kulaklarından birini sağır etmişti. Bir kez takıldığında yeniden çıkarmanın imkânsız olduğu esnek ve yapışkan kontakt lensler yüzünden sürekli gözlerini kırpıştırıyordu. Olsun, bir gün çıkacağına inanıyordu o.

Müdür ona "Cennet" projesinden ve bu projenin getireceği seksen yıl ceza indiriminden söz ettiğinde, daha geniş bilgi edinmeyi bir an bile aklından geçirmedi. Ona hiç bu kadar güzel bir armağan teklif edilmemişti. Zaten hapishanede dolaşan bir dedikoduya göre yüz kadar tutuklu, deneyin gerçekleştirildiği mahzenlerdeki odada ölmüştü. Felix aldırmamıştı buna. Yuttuğu o kadar şeyden ölmedikten sonra, şansına güveniyordu. Diğerlerinin şansı yoktu, işte bu kadar! Hem, hiçbir şey

yapmadan bir şey elde edilemezdi, hem seksen yıl ceza indirimi için sizden çok ciddi bir çaba istemeleri gerekirdi.

Kendi isteğiyle koltuğa yerleşti. Elektrolar için gövdesini gergin tuttu. Soğutucu örtüyü kendine doğru bastırdı.

-Hazır mı?

-Pekâlâ, emrinizi bekliyorum, cevabını verdi Kerboz.

-Hazır.

-Hazır!

Ne dua etti. Ne de istavroz çıkardı. Parmaklarını üst üste de koymadı. Felix hep sağ yanağında tuttuğu çiğneme tütününü ağzının içinde iyice yerleştirmekle yetindi. Ne de olsa, bu bilimsel gösteriden hiçbir. şey anlamamıştı, aldırdığı da yoktu zaten, bunun ardından alacağı olağanüstü primi düşünüyordu yalnızca. Seksen yıl ceza indirimi az bir şey miydi!

Ona emredildiği gibi yavaşça saydı.

-Altı... beş... dört... üç... iki... bir... Uçuş.

Ardından masumca düğmeye bastı.

61. CHIPEWYAN KIZILDERİLİ MİTOLOJİSİ

Wisconsin'de Superior Gölü'nün çok yakınında yaşayan Chipew-yanlı Kızılderililer, ölümden sonra yaşamın sonsuza kadar ve şu ya da bu yönde herhangi bir ilerleme olmadan tamamıyle önceki gibi devam ettiğini düşünürler. Hiçbir amaç, hiçbir ahlak, hiçbir duygu olmadan tekrarlanıp duran hep aynı filmdir.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

62. POLİS KAYDI

İlgili birimlere bildiri

Bilim adamlarından oluşan bir ekibin yardım ettiği Raoul Razorbak, ölüm konusundaki deneylerini sürdürmektedir. Yüzden fazla kişi bu yüzden yaşamını yitirmiştir. Hemen harekete geçmeli mi?

İlgili birimlerin cevabı Hayır.

Henüz değil.

63. YENİ DENEY

Raoul, ben ve Amandine koma sonrası alışıldık bütün aletlerimizi sıralamaya başlamıştık yine. Gerçekten inanmıyorduk artık. Yalnızca Raoul bir duayı tekrarlar gibi, "Uyan, yalvarırım uyan," diyerek eşyadan farkı kalmayan bedene gözlerini hiç ayırmadan dikkatle bakıyordu.

Elektrokardiyogram ve elektroansefalogramı biraz inceledikten sonra reanimasyon işlemlerine giriştik.

-Uyan, uyansana! diye söyleyip duruyordu Raoul.

Farkına bile varmadan her zamanki hareketleri yapıyordum.

Uyuşukluğumdan kurtulmam için büyük bir çığlık gerekmişti.

-Parmağının biri kıpırdadı! diye bağırdı Raoul. Çekilin, geri çekilin hepiniz! Kıpırdadı!

Kuruntuya kapılmak istemiyordum ama geri çekildim yine de.

Elektrokardiyogram aniden ses çıkarmaya başladı. İlk önce ufak ve yumuşak bir *ping* sesi. Ardından *ping ping* ve en sonunda kararlı bir şekilde *ping, ping, ping.* Parmak yeniden kıpırdadı. Ardından da bütün parmaklar.

Koltuğun üstünde elinden sonra kolu, ardından omzu kıpırdıyordu. Yine bir kaçıkla uğraşmayalım da. Bu türden bir terslikle karşılaşabileceğimizi göz önüne alarak, cebimde sürekli küçük bir cop taşıyordum.

Kirpikleri titreşti. Gözleri aralandı. Buruşturduğu ağzında bir gülümseme belirdi. *Ping, ping, ping.* Beyni ve kalbi yeniden normal ritmine dönmüştü.

Kobayımız ne bitkiye ne de kaçığa benziyordu.

Üstelik sapasağlamdı. Ölüm kâşifi ölüm pistine sağ salim dönmüştü!

-Yeeeeeeeeeehuuuuuuuuu! Ba-şarr-dık! diye bağırdı Raoul.

Hangar sevinç çığlıklarıyla yankılandı. Amandine, Raoul ve ben birbirimize coşkuyla sarıldık.

Normal olarak, ilk toparlanan Raoul oldu:

-Eee, nasıldı? diye sordu Felix'e doğru eğilerek.

Olağanüstü gezginimizin ağzından çıkacak ilk sözcüğü büyük bir hevesle bekliyorduk. Bu sözcük ne de olsa, ölüler ülkesine gidişdönüşü başarmış ilk kişinin sözleri olarak tarih kitaplarına girecekti kuşkusuz.

Birdenbire odayı büyük bir sessizlik kapladı. Bu anı o kadar çok beklemiştik ki. O ana kadar, hep kaybetmiştik ve dünyanın hep düşlediği cevaplara şimdi pithecanthropus tipindeki bu canlı sahipti.

Ağzını açtı. Konuşacaktı. Hayır, dudaklarını yeniden kapadı. Ardından ağzı ikinci bir yayına başlamak üzere yeniden açıldı. Boğuk bir ses çıktı güçlükle:

-Ahh... siktir.

Şaşkınlıkla gözümüzü hiç ayırmadan ona bakıyorduk. Alnını ovuşturdu.

-Vay be, kahrolası o neydi öyle!

Ardından, ona bu kadar ilgi göstermemize şaşırmış gibi yüzümüze uzun uzun baktı.

-Seksen yıl ceza indirimi aldım mı?

Kutlamak için hastamızı sarsmak isterdik seve seve ama kendine gelmesi için zaman tanımak gerektiğini düşündük. Raoul ısrar etti yine de:

-Nasıldı?

Adam bileklerini ovuşturdu, gözlerini kırptı.

-Yani, nasıl söyleyeyim? Etimden çıktım. Başlangıçta bu beni çok korkuttu. Minik bir kuş gibiydim. Kahretsin! Bedenimin dışında uçuyordum... Bu gün yeni ölmüş taze cesetlerle birlikte gökyüzüne çıktım. Bazılarının öyle kötü yüzleri vardı ki! Biraz böyle uçtuk, ardından da büyük bir ışık halkasının içine girdik. Televizyonda gösterilen Pinder sirkindeki gibi, kaplanların içinden atladıkları ateş çemberlerine benziyordu bu.

Yeniden soluk aldı. Ağzından çıkan her sözcüğü büyük bir merakla dinliyorduk. Gösterilen ilgiden memnun bir şekilde sürdürdü:

-İnanılır gibi değildi. Ortada, cep lambası gibi bir şey vardı. Ortasında bir ışıkla bir neon çemberi, işte o ışık benimle konuşuyordu san-

ki. Bana gelmemi, ona yaklaşmamı söylüyordu. Ben de o zaman gittim ve bir sirk kaplanı gibi ateş çemberinin içine girdim. Cep lambasının ışığına yaklaştım.

Raoul dayanamayıp sözünü kesti:

-Bir ateş çemberi ve ortasında bir ışık öyle mi?

-Öyle. Bir hedef gibi. Bunun doğrudan beynimle konuştuğunu size söyledim mi bilmiyorum. Bana daha çok ilerlememi söylüyordu. Her şey çok iyi gidiyordu.

-İlerlediniz mi peki? diye coşkuyla sordu Amandine.

-Evet tabii ki. İşte o zaman bir çeşit koni ya da huniye benzeyen dönen şeyler gördüm.

-Nasıl şeyler?

-Bir şeyler yani! Üst üste yığılmış yüz ev büyüklüğündeki bu çok büyük huniyi oluşturmak üzere yıldızlar, vapurlar, tuhaf zımbırtıların saçtıkları şeyler döne döne gidiyordu.

Raoul sağ yumruğuyla sol avucunun içine vurdu.

-Ölüler kıtası! diye haykırdı. Ölüler kıtasını gördü o!

-Yalvarırım siz devam edin, diye rica ettim.

-Yani, daha da ilerledim ama ilerledikçe o ışık beni asla geri dönemeyeceğim izlenimine kapılacak kadar tedirgin etti. Bir düşünsenize, ben ve ceza indirimim ne olacaktık! O ışık bunun artık hiç öneminin kalmadığını, aşağıdaysa zırvalık ve enayilikten başka bir şey olmadığını kafama sokmak için tekrarlayıp duruyordu... Ahh! Ne güzel konuşuyordu. Ayrıca hazinelerle, aslında altın da yok gümüş de, ama çok hoş duygularla dolu Ali Baba'nın bir mağarasında sanıyordu insan kendini. Hoş ve sıcaktı, hem de tatlı ve yumuşak. Anneme yeniden kavuşmuştum sanki. Bir bardak suyunuz var mı? Ağzım kurudu.

Amandine bir bardak su almaya gitti. Yeniden konuşmaya başlamadan önce Felix suyu bir dikişte içti:

-İlerlemekten başka bir şey yapamazdım, kahretsin! İşte o anda, bir çeşit şeffaf duvar gördüm. Tuğla duvar değildi, daha çok kalça cildi gibi ince bir duvardı. Jelatin gibi. Yan geçirgen bir anüsün içinde olduğumu bile düşündüm. Gitgide bunun tehlikeli olmaya başladığını anladım. Eğer duvarı geçseydim bir daha asla geri gelemeyecektim ve seksen yıl indirimi de bir işe yaramayacaktı. Kendimi tuttum.

Öyleyse bu herif bizim "seçim" sorunumuzu çözmeyi başarmıştı, bayatta kalmanın nedenlerini bulmuştu. Buna inanamıyordum.

İçini çekiyordu:

-Kolay değildi, bilirsiniz. Ruhumla birlikte geri dönebilmek için çok çaba göstermem gerekti. Ardından, bir süre sonra uzun beyaz gümüş bir tür ip aniden beni buraya indirdi ve gözlerimi yeniden açtım.

Raoul, Amandine ve ben başta olmak üzere üçümüz de çok sevinmiştik. Bütün bu özveriler boşa gitmemişti böylece. Çabalarımız sonunda meyvelerini veriyordu. Bir adam ölümün sınırını geçmiş ve öteki dünyayı bize betimlemek için geri gelmişti. Şu aydınlık ve maddi olmayan dünyanın daha uzağında ne vardı ki hâlâ?

Sudan sonra Felix bir bardak dolusu rom istedi. Amandine yine koştu. Heyecanlandım:

-Bir basın toplantısı yapmak gerekiyor. İnsanlar... bilmeli.

Raoul çabucak beni yatıştırdı.

-Çok erken, dedi. Şimdilik, projemiz olduğu gibi kalmalı: Çok gizli.

64. LUCINDER

Cumhurbaşkanı Lucinder, Vercingetorix'in boynunu okşadı. Çok seviniyordu.

-Mercassier, demek başardılar?

-Evet, bu... thanatonotun fırlatılmasını ve inişini görüntüleyen video kasetini gördüm, kendi gözlerimle gördüm.

-Thanatonot mu?

-Kobaylarını adlandırmak için onların buldukları bir sözcük bu. Yunanca'da "ölüm kâşifi" ya da buna benzer bir şey anlamına geliyor.

Başkan gözkapaklarını biraz aralık bırakarak gülümsedi:

-Çok güzel, çok şiirsel. Hem bu ismi beğendim. Biraz teknik bir sözcük kuşkusuz, ama biraz ciddiyet deneyimize hiçbir zarar getirmez.

Aslında Lucinder'in ağzı kulaklarına varıyordu. Hangi isim olursa olsun onun hoşuna gidecekti: Cesetseverler, ölümpilotları, cennet ziyaretçileri... Keyiflenecekti de ayrıca.

Mercassier ilgiyi Lucinder'in üzerine çekmeye çalıştı. Ne de olsa projeyi düzenleyen kendisiydi ve başarısından gurur duymakta haklıy-

di. Karısının önerilerine her zaman sadıktı, birden ağzından kaçırdı: - Sonuç olarak, Yeni Avustralya'yı keşfeden öncüler gibiler. -Tabii ki öyle Mercassier. Düşüncemi sonunda anladınız. Bakan bu keşfin onurunu kendine sağlamaya çalışacaktı ama, tarih kitaplarına çok ileri görüşlü olan Cumhurbaşkanı geçecekti. Lucinder ölümsüzlüğe ulaştığını düşünüyordu. Meydanlara heykeli dikilecek, sokaklara ismi verilecekti... Tehlikeyi göze almıştı. Bedelini ödemişti: Söylendiğine göre onlarca, yüze varan ölü... Ama başarmıştı! Mercassier şöhret düşlerini yarıda kesti: —Peki şimdi ne yapıyoruz Sayın Cumhurbaşkanı?

65. TARİH DERS KİTABI

Ölüm kâşiflerinin ilk fırlatılmasından itibaren, sonuçlar bütün umutların ötesine geçmişti. Birinci gönüllü, Felix Kerboz hemen havalanmayı ve yeniden inmeyi başarmıştı. Öncüler bu kadar çabuk başarıya ulaştıklarına şaşırdı.

Tarih ders kitabı, 2. sınıf temel bilgi dersleri

66. KELT MİTOLOJİSİ

Kelt mitolojisine göre öbür dünya ne ölümün, ne işin, ne de kış mevsiminin bilindiği gizemli bir alandır. Tanrılar, ruhlar ve sonsuz gençliğe sahip insanlar oturur burada. Galyalılar bu ülkeye ANNWN adını vermiştir. Orada dirilme kazanı ve bolluk kazanı bulunur. Dirilme kazanı, ölmüş savaşçılara yeniden hayat verir, bolluk kazanıysa içenleri ebedi kılan özü sağlar.

Galyalılar ve İrlandalılar için öteki dünya, ANNWN, maddi dünyayla aynı gerçekliğe sahiptir. Şu halde birinden ötekine geçmek için birkaç sihirli uygulama yeter.

Francis Razorbak'ın *Şu Bilinmeyen Ölüm* başlıklı tezinden bir bölüm.

67. KUTLAMADAN SONRA

—Felix'in yerinde olmak isterdim.

Her zaman içe dönük olan Amandine, sevincini saklamıyordu artık. Her seanstan sonra olduğu gibi yine ona eşlik etmiştim. O akşam, biraz çakırkeyftik. Ölüm pistinde imkânımız olmadığı için gizli zaferimizi yalnızca şampanyayla kutlayabilmiştik. Plastik bardaklar da havaya fırlatılmıştı.

-Ne kadar olağanüstü bir an yaşadık! Bu ilk adamın, yüce kıtaya ilk ayak basan ve oradan geri dönen bu ölüm kâşifinin yerinde olmayı ne çok isterdim. Ahh gerçekten Felix'in yerinde olmayı ne kadar isterdim.

Amandine'in daha gerçekçi olmasını sağlamaya çalıştım.

-O kadar kolay değil. İstekli olmak gerekir. Onu duydunuz, ışık tarafından çekildi kendisi. Dönmekte kararsız kaldı. Dönmeyi başardı, çünkü bu aşağıdaki dünyada her şeyden önce ceza indirimini elde etmeye programlamıştı kendini.

Hızlandım. Camların ardında iç karartıcı bir banliyö manzarası alacakaranlıkta geçip gidiyordu. Sarsıntılara rağmen özenle burnunu pudralayan Amandine'e yandan şöyle bir göz attım.

Onu daha iyi tanımaya başlıyordum. Raoul bana ondan söz etmişti. Bu hoş kadın işini çok iyi yapan bir hemşireydi. Hem de çok iyi. Hastanede kendisine emanet edilen hastaların ölmesini görmeye dayanamamıştı. Daha okuldayken kötü not almaya dayanamıyordu. Hastanede, her ceset ona göre yıldızlı bir sıfır demekti. Hastası ameliyat masasında öldüğü zaman kendisini sorumlu hissediyordu.

Meslektaşları onun hatası olmadığını tekrarlayıp duruyordu ama onun hiçbir şeye kulak astığı yoktu. Her cesedin, yeteneksizliğinin yeni bir kanıtı olduğuna inanıyordu.

Amandine insanların sevgisizlikten öldüğünü sanıyordu. Ona göre, yayılmış bir kanserin en son aşamasında olan biri de ölümü seçmişti. Bu seçimi yapmasının nedeniyse, çevresindekilerin ona yaşamın ne kadar değerli olduğunu anlatamamalarıydı. Bu yüzden her bir hastasını daha da çok sevmeye çalışmıştı. Ama yine de ölüyorlardı ve o, onlara yeterince sevgi gösteremediğinden kendine kızıyordu.

Bu koşullar içinde Amandine Ballus'un meslek değiştirmekle en

iyisini yaptığını belirtmeye gerek yok. Ama aynı Raoul'de olduğu gibi başarısızlıklar onu mükemmelliğe ya da kendini mahvetmeye varacak kadar hep yeniden başlamaya itmişti. Ölümün son devresindekilere refakat etmeye ilişkin bir proje ve gönüllü bir hemşirenin gerektiğiyle ilgili ilanı tesadüfen okuduğunda, cevap vermek için sabırsızlanmıştı. Raoul Razorbak ona "Cennet" projesinden söz eder etmez, ölüleri canlılar dünyasına geri getirmekten ibaret olan bu girişime canla başla kendini adamaya çoktan karar vermişti bile.

Hem projenin kurbanlarının önceleri çok sayıda olmasının onu hiçbir şekilde rahatsız etmemesi de oldukça şaşırtıcıydı. Amandine çok tuhaf bir mantığa sahipti: Belirsiz bir gelecekte birçok insanı kurtarmak umuduyla birkaç kişiyi art arda öldürmeye her an hazırdı.

-Felix'in yerinde olmayı çok isterdim, diye tekrarlıyordu. Öyle cesur ve yakışıklı ki.

Surat astım. Yine de o kadar abartmak gerekmezdi. Cesur belki, ama bu pithecanthrope muydu yakışıklı olan?

-Korkunç sınamalara meydan okumuş olmalı yukarıda.

Felix'ten söz ederken asıl güzel olan kendisiydi.

-Şimdi ne yapıyoruz? diye sordum, konuyu değiştirmek için.

-Uçuşların sayısını artıracağız. Raoul, Bakan Mercassier'e şimdiden müjdeyi verdi. Cumhurbaşkanı bizi şahsen kutlamak istiyor. Yüz kadar yeni ölüm kâşifi adayı seçmesi için cezaevinin müdürüyle temasa geçti bile.

Amandine o kadar neşeliydi ki, sanki çok hoş sürpriz bir parti düzenlemekti söz konusu olan.

-Kazandık, diye mırıldanıyordu mutluluğunu gizlemeye çalışarak.

68. POLİS KAYDI

Temel tarif bilgileri talebi

Soyad: Kerboz
Ad: Felix
Saç rengi: Sarışın ve seyrek
Boy: 1.95

Özel nitelikler: Uzun boylu, yüzü yara izleriyle dolu
Açıklama: Canlılar dünyasına geri dönmeyi başaran ilk ölüm **kâşifi**
Zayıf nokta: Düşük zekâ seviyesi

69. GAZETEDEN

SKANDAL: BAŞKAN LUCINDER ADİ SUÇLARDAN HÜKÜM GİYMİŞ TUTUKLULARI SÖZDE BİLİMSEL DENEYLER İÇİN KULLANIYOR

Cumhurbaşkanı Lucinder'in günümüzün en büyük canilerinin birinden başka bir şey olmadığına inanmamız için uzun araştırmalar yapmamız gerekti. Fransız çoğunluğun seçtiği ve bir Landru ya da bir Pe-tiot'dan daha da sapkın olduğunu gösteren devlet Cumhurbaşkanımız Lucinder büyük bir soğukkanlılıkla hiç tanımadığı insanların canına kıydı.

Kurbanları: Cezalarını sükûnet içinde çekmekten başka bir şey istemeyen adi suçlardan hükümlü tutuklular. Bahanesi ya da harekete geçme nedeni, artık nasıl isterseniz: Ölümün incelenmesi! Çünkü gerçekten başkanımız özel hobisine candan bağlıydı: Golf değil, tereyağlı yemekler ya da eski para koleksiyonu da değil, ölümdü onun hobisi!

Amacına bağlı olarak Araştırma Bakanı Mercassier, Kaçık Biyolog Profesör Raoul Razorbak, kuşkulu Anestezist Doktor Michael Pinson, ne pahasına olursa olsun amacına ulaşmak isteyen Hemşire Amandine Ballus olmak üzere onun davasına bağlı birkaç suç ortağının da yardımıyla Lucinder durmadan öldürüyordu.

"Ölüme programlanmış komando"lar aracılığıyla ölen mahkûmların sayısının yüz yirmi üçü çoktan geçtiği tahmin ediliyor, yalnızca despot bir devlet başkanının anormal merakını gidermek için.

Roma imparatorlarının güçsüz köleleri öldürme ve yaşatma haklarına sahip olduğu barbarlık devirlerine geri dönmüştük sanki. Kimileri İsa'nın cübbesinin onları diriltmeyi başarıp başaramayacağını görmek için adını bile bilmediği rasgele seçilmiş birilerini peş peşe öldür-tüyordu.

Ama günümüzde ne imparator var (Lucinder kendini bazen Sezar

sansa bile) ne de köle. En azından bugüne kadar öyle düşünüyorduk. Bizi demokrasiye uygun bir şekilde yurttaşları tarafından seçilmiş bir başkanın tarafından yönettiğini düşünüyorduk. Asıl görevi, yurttaşlarını öldürmek değil, onların sağlığını gözetmek olan bir başkan!

Mahzenlerde yığılan cesetlerden dolayı artık isyan eden Fleury-Merogis Hapishanesi'nin müdürü, yalnızca bizim gazetemize korkunç gerçeği bildirir bildirmez, muhalefet hemen başkanlık dokunulmazlığının kaldırılmasını talep etti. Parlamento, olayların doğrulanması için derhal bir soruşturma komisyonu görevlendirdi.

Sorguya çekilen bakanların çoğu gerçeği kabul etmeyi reddediyor, ama bazıları komisyonun bu seri cinayetleri kanıtlaması durumunda hemen istifa edeceklerini bildiriyorlar.

Mercassier'ye gelince, soruşturmanın sonuçlarını beklemeden karısıyla birlikte Avustralya'ya kaçtı ve böylece bütün adli kovuşturmadan kurtulmuş oldu.

70. GÜRUHLA BULUŞMA

Mutluluğun yerini üzüntü almıştı. Kerboz'un başarısıyla havalara uçmuştuk ama ardından da bir sürü hakarete uğramıştık, üstelik yüzkarası olarak hakkımızda kovuşturma başlatılmıştı.

Fleury'nin müdürü etkisini göstermişti. Olay her gün biraz daha yayılıyordu. Gazeteler biraz da kendilerinden katarak saldırıya geçmişlerdi. Başyazarlar, bizim de kendi deneylerimize maruz bırakılmamızı salık veriyorlardı. Araştırma sonuçları halkın %78'inin, bizim bir an evvel zarar veremeyecek bir duruma getirilmemiz için demir parmaklıklar arkasına konulmamızı istiyordu.

Bir sorgu yargıcı hakkımızda bir soruşturma açtı. Bizi sırayla karşısına aldı. Suç ortaklarımın aleyhinde konuşursam cezamda bir hafifleme olacağını vaat etti. Diğerlerine de aynı şeyleri söylemiştir herhalde. Ben kuşku içinde sessiz kalmayı tercih ettim.

Yargıç bir arama emri verdi ve polisler sanki cesetleri altına saklamış olabilirmişim gibi, döşeme tahtalarını tek tek sökerek dairemi aradılar! Mülk ortakları kurulu bana kibarca üç ay içinde çıkmamı bildirdi. Kapıcı, burada kalmamın binanın kirasını düşürdüğünü söyledi.

Evden dışarı çıkmaya cesaret edemiyordum. Sokaklarda çocuklar arkamdan koşarak "Fleury-Merogis kasabı, Fleury-Merogis kasabı!" diye bağırıyordu. Birbirimize destek olmak için Amandine'le birlikte düzenli olarak Raoul'ün evinde buluşmaya alışmıştık. Raoul olayları pek ciddiye almıyormuş gibi görünüyordu. Bu geçici tersliklerin tarihin akışına engel olamayacağını düşünüyordu.

Hâlâ bu kadar sakin olması saygıya değerdi doğrusu. CNRS'deki araştırmacı görevinden alınmıştı. Üstü açılabilir Renault 20 marka arabası, o güne dek adı duyulmamış "Hayatta Kalan Mahkûmlar Komitesi"nin üstlendiği bir saldırıda bombalanmıştı. Dairesinin kapısına kocaman kırmızı harflerle: "Burada 123 masumun katili oturuyor" diye yazılmıştı.

Kerboz'un başarısını hatırlayarak karşılıklı birbirimize moral verirken, şapkası gözlerinin üstüne kadar inmiş bir adam kapıyı çaldı. Cumhurbaşkanı Lucinder'in kendisiydi. Onu ilk kez görüyordum. Çok hızlı bir tanışmadan sonra olayla ilgili son bilgileri verdi. Pek de iç açıcı değildi. Toplantı yapıyormuş gibi masanın önünde durdu:

-Dostlarım, fırtınaya karşı hazırlıklı olalım. Şu ana kadar başımıza gelenler, bizi bekleyenlerin yanında hiç kalır. Siyasi dost ve düşmanlar benimle hesaplaşmak için birlik oldular. Öldürülen birkaç mahkûm umurlarında değil, ama çoğu kralın yerine kral olma telaşında. Özellikle arkadaşlarıma hiç güvenmiyorum, onlar beni nasıl yaralayacaklarını bilirler. Bu karışıklığın içine sizi de sürüklediğim için üzgünüm, ama ne de olsa göze aldığımız riskleri biliyorduk. Nankör Mercassier ve Fleury-Merogis'in şu aptal müdürü bize ihanet etmemiş olsaydı!

Başkan kollarını indirdi. Neredeyse paniğe kapılmak üzereydim. Salondaki pencerelerden birini şangırtıyla aşağı indirerek içeri giren bir taşa rağmen Raoul her zamanki gibi çok sakindi.

Herkese sırayla viski dağıttı.

-Hepiniz yanılıyorsunuz. Koşullar hiçbir zaman bizim için bu kadar elverişli olmadı, diye belirtti. Hesapta olmayan bu bilgi sızmaları olmasaydı, biz hâlâ hapishanenin altında ıvır zıvırla uğraşıyor olacaktık. Bundan böyle herkesin gözü önünde çalışacağız. Bütün dünya cüretiniz ve dehanız karşısında eğilecek Sayın Cumhurbaşkanı.

Lucinder kuşkulu görünüyordu.

-Hadi, hadi, ben bir hiçim artık. Beni pohpohlamanıza gerek yok.

-Elbette var, diye ısrar etti. Michael sonuçları hemen basına bildirmemiz gerektiğini söylediğinde haklıydı. Felix bir kahraman. Üne kavuşmayı ve tanınmayı hak etti.

Başkan, Razorbak'ın nereye varmak istediğini anlayamamıştı. Ama ben hemen kavramıştım. Onun yerine atıldım:

-Savunmada kalmak yerine saldırıya geçmemiz gerek. Hepimiz, hep birlikte aptallara karşı!

Başlangıçta, tuzağa düşürülmek üzere olan suikastçı bir grup olduğumuz izlenimine kapılmıştık. Ama sonra, yavaş yavaş birbirimize baktık. Sayımız azdı, ama cesaretimiz vardı. O kadar yetenekli değildik, ama yine de birlikte dünyayı değiştirmeye çalışmıştık. Vazgeçemezdik. Amandine, Raoul, Felix, Lucinder. Kendimi diğer insanlara hiç bu kadar yakın hissetmemiştim.

71. YUNAN **MİTOLOJİSİ**

Bir savaş alanında ölüme terk edilen Pamphilialı er kendini dört deliği olan bir odanın içinde buldu: İkisi gökyüzüne, ikisi yeryüzüne açılıyordu. Erdemli ruhlar göğe yükseliyordu. Karanlıklar yeryüzüne doğru iniyordu. Bir yarıktan katil ruhlar aşağı iniyor ve diğer bir yarıktan toprakla kaplanmış ruhlar yukarı çıkıyordu. Er, kötülere verilen cezaları gördü. Dünyanın ekseni olan bir sütunun yükseldiği olağanüstü yere ulaştı. Ruhlarla birlikte, suları, unutmayı sağlayan Ameles Irma-ğı'nın aktığı Cethe'ye vardı.

Bir gürleme oldu ve er, ölülerin yakıldığı odun yığınının üstünde etrafını çevreleyen insanların zararına yeniden yaşama döndü. Ölüler ülkesinden sapasağlam döndü ve oranın nasıl bir yer olduğunu anlattı. Kimse hikâyesine inanmadı. Kızgınlıkla ona sırtlarını döndüler.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

72. İLERİ!

Skandal akıl almaz boyutlara ulaşıyordu. "Programlı ölüm laboratuvarı" adını verdikleri fotoğraflar bütün gazetelerin ilk sayfasını kaplamıştı. Çok güçlü flaşların altında oda adeta korkunç bir işkence salonuna benziyordu. Fırsat düşkünü muhabirler ilk sayfaya kanlı bisturileri ve hâlâ yapışmış kıllarla kaplı pensleri bile eklemişti hileyle.

Daha sonra "başkanın cesetliği" bulundu. Aslında, Fleury-Merogis Hapishanesi ölülerinin yakıldığı yerdi bulunan. Talihsiz ölüm kâşiflerimizin cesetlerinden geriye hiçbir iz kalmadığı için, muhabirler kanlı mankenlerle montaj hilelerine başvurmuşlardı.

Olaya daha dramatik ve daha gerçekçi bir yön vermek için net olmayan fotoğraflar çekmişlerdi. Sanki bu görüntüler biz işimizi yaparken bir casus tarafından alınmış gibiydi. Bir muhabir Fleury-Mero-gis'de gerçekten intihar etmiş birinin fotoğrafını çekme fırsatını bile bulmuştu. Bizim ölüm pistine girişimizin yasaklanmasından bayağı sonra herif kendini asmıştı. Bu bir şeyi değiştirmemişti. Şişmiş yüzü, dışarı çıkmış dili ve yuvalarından fırlamış gözleriyle hızla bütün dergilerin kapaklarında yer aldı. Hiç tanımadığımız bu zavallının fotoğrafının altına "Çekinmeden yaptılar!" diye yazılmıştı kısaca. Tam altında fotoğraflarımız basılmıştı: "Katiller" diye. Hakaret davası açmıştık ama bu bir işe yaramadı.

Farelerin gemiyi terk etmesi gibi bakanlar birbiri ardınca istifa etti. Bir kriz hükümeti kuruldu. Daha geniş bilgi toplanıncaya dek Cumhurbaşkanı Lucinder görevinden alındı.

Mercassier, itirazlarına aldırmadan bu şekilde hareket etmeye zorladığı için Lucinder'i suçluyordu. Bununla birlikte başarılı deneyimizden dolaylı da olsa hiç söz etmiyordu.

Lucinder karşılık vermekten hep kaçındı. Zamanında bütün öncülerin kötülendiğini söylemek için halkın sevdiği bir yayında televizyonda görünmekle yetindi yalnızca. İnanılmaz ilerlemeden, öteki dünyanın fethinden, keşfedilmemiş bir kıtadan söz etti.

Ona sorular yönelten kadın muhabir hiç yumuşamadı. Adi suçluların bile kobay değil, insan olduklarını, cumhurbaşkanı da olsa ölümcül deneylere izin vererek yasaları çiğnediğini hatırlattı.

Jean Lucinder onun bu uyarılarını dikkate almadı. Sonuç konuşma-

sı için kameranın karşısına geçti ve hemen duyurusunu yaptı:

-Sevgili İzleyiciler, Sevgili Yurttaşlar, evet, itiraf ediyorum bilgi adına, insanlık durumumuzu aşmak için öldürdük. Ama başardık! Gönüllülerimizden biri öteki dünyaya gitti ve sağ salim döndü. Adı Felix Kerboz. Tıpkı bir pilot, bir ölüm yolcusu gibi. Biz ona "ölüm kâşifi" adını verdik. Bu deneyi onunla canlı yayında yeniden yapmaya hazırız. Deney başarılı geçmezse, yargınıza boyun eğmeye hazırım ve onun ne kadar sert olduğunu iyice anlayacağım. Yarın, hemen yarın, ekibimle birlikte öteki dünyaya yeniden bir uçuş deneyi yapmayı öneriyorum size. Fransa'nın ve dünyanın bütün televizyonları orada olabilir, saat 16.00'da Kongre Sarayı'nda.

73. AMAZON YERLİLERİNİN MİTOLOJİSİ

Eskiden insanlar ölmezdi.
Ama bir gün, bir geç kız Yaşlılık Tanrısı'yla karşılaştı. Tanrı, kırışık ve yaşlı bedenini, esnek ve çevik olan kızın bedeniyle değiştirdi. O zamandan beri insanlar ihtiyarlayıp ölüyor.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

74. YA HEP YA HİÇ

Saat 16:00. Paris'te Kongre Sarayı insan kaynıyordu. İzleyiciler karşılıklı olarak gazete alışverişi yapıyor ve yorulmak bilmez Mercas-sier ve bir yıldız olmak üzere olan Fleury-Merogis'in amansız müdüründen gelen suçlayıcı yeni ifadeleri yorumluyorlardı.

Birinci sıradaki iki milletvekili duygularını saklamıyordu:

-Şu zavallı Lucinder'in işi bitti. Ölüler ülkesini tanımak istiyordu, iyi tanıdı! Siyaset sahnesine herhalde bir daha geri dönemez.

-Yine de böyle bir düzen önceden hazırlanmış... diye konuştu diğeri kuşkulu bir biçimde. Bir şeyler saklıyor olmalı. Eski kurttur o.

-Düşünsenize! Bu onun son büyük eseri. Kamuoyunun yalnızca %0,5'i onunla aynı görüşte! Normal. Halkın içinde doğaüstü olana ve

NDE'ye inanacak %0,5 oranında kaçık olduğu kesin.

Omuz silktiler.

İki projektörün şiddetli ışığı altında güzel bir Rus muhabir kamera karşısında konuşuyordu:

-Her müdahaleyi kontrol etmek ve her türlü hileyi önlemek amacıyla salonda sekiz bilim uzmanı bulunuyor. Kimi uzmanlar Lucinder'in diğerini daha kolay diriltmek için birini öldürteceği ikiz kardeşleri kullanmasından korktuklarını ifade ettiler. Bu çok iyi bilinen eski bir numaradır. Ama sahneye yöneltilmiş bunca dikkatli bakış ve objektifler böyle bir karışıklığın olması mümkün değil. Kamuoyunda şimdiden işi bitmiş, ama onu kandırmaya hazır bir devlet başkanı hakkında da iyi şeyler düşünülmüyor!

"Gösteri"nin başlamasını beklerken, gruplar oluşturuluyor, tartışılıyor, sorular soruluyordu:

—*Le Matin* gazetesindeki yazıyı okundunuz mu? Bir bilim adamı ölümden sonra yeniden yaşama dönmenin neden imkânsız olduğunu orada çok iyi açıklıyor. "Beyne kan gitmediği andan itibaren dokular ölür. Bir sinir hücresi ölür ölmez, fizyolojik yetilerini, yani tasarım ve belleğinde tutma yetilerini yitirir."

-Ya şu endokrin sıvısının doz aşımının yolculuk sanrılarına yol açacağı saçmalığına ne diyorsunuz, inanıyor musunuz buna?

Alaylı gülüşmeler oldu.

-Ölümün eşiğine gelmiş bir adamın son enerjisini hayaller uydurmak için harcamasının nedenini anlamıyorum! diye haykırdı biri.

İki milletvekili ön sıradaki koltuklara yerleşti.

-Lucinder adını büyük harflerle yazdırarak tarihe geçmek istiyordu, diye atıldı biri. Artık üzülmesine gerek kalmadı. Tarihe geçecek. Hem de koskoca bir kapıdan! Kucağında yüz yirmi üç cinayetle, bir devlet başkanı her gün böyle bir yüke katlanamaz.

-Gelecekte iyi bir dava! Sahnenin kenar lambaları yandı. Sahnede basit bir dişçi koltuğu duruyordu. Hepsi birer göz gibi kırpışan devasa ekranlara bağlanmış yığınla elektrik kablosu da vardı.

Olay altmışa yakın ülkede anında yayınlanacaktı. Canlı yayında gülünç duruma düşürülen bir cumhurbaşkanı, böyle bir gösteri, bir rock'n roll konseri ya da bir futbol maçıyla eşdeğerdeydi!

Dekorcular dişçi koltuğunun çevresine sekiz sandalye koydu. Par-

lamenterler komisyonunca seçilen sekiz uzman oturacaktı buraya. Dört doktor, üç biyolog, hatta bir de ilüzyonist.

Alkış yağmuru altında göründüler. Salon zincirinden boşanmış gibiydi. Akademinin yalnız çenelerinde kalmış bu keçi sakallı yaşlılarını, adeta kıvrık boynuzlu koca bir boğanın işini bitirmek için arenaya inmiş matadorları alkışlar gibi alkışlıyorlardı. Biraz korkuyorlardı. Daha önceki çalışmalarında hiç bu kadar ilgi görmemişlerdi. Kimileri kalabalığa ellerini bile uzatmıştı. Başkanın kulaklarını ve kuyruğunu vaat edebilselerdi, evet demekten çekinmezlerdi. Boğanın ensesine saplanan banderilla niyetine kalemlerini aldılar ve sahnedeki bütün varolan malzemeyle ilgili her çeşit gözlemleri sert küçük cep defterlerine yazmaya koyuldular.

Daha sonra bir kameraman ve bir mikrofon eşliğinde saçları briyantinli ünlü bir televizyon sunucusu çıktı sahneye. Birkaç ses ve görüntü denemesinden sonra kameranın kırmızı ışığı yandı.

-Bayanlar, Baylar hepinize iyi akşamlar diler ve her zaman daha fazlasını gösteren kanalı, RTV l'i seyrettiğiniz için teşekkür ederiz. Burada, Kongre Sarayı'nda hava çok gergin. Cumhurbaşkanı Lucinder bütün kariyerini tamamen şansa kalmış akıl almaz bir zar atışına bağlamaya hazırlanıyor: Öteki dünyayı, söz konusu olan uzak bir kıtaymış gibi ziyaret etmenin mümkün olduğunu bütün dünyaya kanıtlamaya. Halkta heyecan dorukta. Canlı yayında yeni bir cinayete mi tanık olacağız? Yoksa, yüzyılın deneyine mi? Sıkıntılı bir bekleyiş hâkim...

75. GRÖNLAND MİTOLOJİSİ

Grönland halkına göre cennet okyanusun dibinde bulunmaktadır. Orada gece yarısı güneşinin sonsuz yazı hüküm sürer. Bu ölümlü dünyada çok yorulanlar orada sonunda dinlenebilir ve çabalarının meyvesini alabilirler. Ne köpeklerin, ne geyiklerin, ne balıkların ne de ayıların eksik olmadığı bir bolluk krallığıdır orası. Orada fok balıklan pişmiş olarak bulunur ve yenilmeye hazırdır.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

76. AİLE

İlk önce seslenen annem oldu:

-Oğlum, gitme!

Conrad bana hemen Arjantin'e kaçmamı önermişti.

Benim iyiliğimi isteyen konformist düşüncelere sahip bütün bu insanlar midemi bulandırıyor ve toplumun dışında yaşama isteğimi daha da artırıyorlardı.

Zor durumda olan arkadaşlarımı bırakmanın benim için söz konusu bile olamayacağını söyledim onlara. Meydana gelen olaylardan ben de biraz sorumluydum. Bunu üstlenecektim.

-Tamam, gidersen ben de seninle geleceğim, dedi annem. Ne olursa olsun oğullarımı her zaman dişimle tırnağımla savunacağım ben!

Ve yaptı da. Büyük anı beklerken oyalanacak bir şey arayan RTV 1 muhabiri tarafından gözüne kestirilen annem canlı yayında milyonlarca izleyicinin karşısında içini döktü.

-Görüyorsunuz işte, Michael hep çok nazik ve herkese yardıma hazırdı. Ufak tefek hataları var ama bir cani değil o. Cumhurbaşkanı bile bu kaçıkların ardından koşmuşsa, benim oğlum neden koşmasın? Oğlumun bu olaya karışması hep yalnızlık yüzünden. Yalnızlık, insanın başına vurur! Beni biraz dinleseydi, hiç olmazsa evlenseydi şimdi burada olmayacaktık! Benim küçük Michael'im hiçbir zaman çok iradeli biri olmadı. Yazgısı hep bağıran, yüksek sesle konuşan kişilerin elinde oldu. Şu Razorbak gibi. (Ardından, daha yavaş): Bu arada bir şey sorabilir miyim. Hapishane hücresine koli gönderebilir miyim sizce?

Saçları briyantinli muhabir bu konuda bir şey bilmediğini söyleyerek nazikçe teşekkür etti.

77. KUTSAL KİTAP'LA İLGİLİ MİTOLOJİ

Kutsal Kitap'a göre Âdem'in yaşamı on iki aşamada özetlenir:

Birinci saatte, toz birikti.

İkinci saatte, toz şekilsiz bir yığma dönüştü.

Üçüncü saatte, organlar şekillendi.
Dördüncü saatte, bir ruh üflendi.
Beşinci saatte, ayağa kalktı.
Altıncı saatte, etrafındakileri adlandırmayı öğrendi.
Yedinci saatte, Havva'yı arkadaş olarak aldı.
Sekizinci saatte, bir yatağa iki kişi çıktılar, oradan dört kişi indiler.
Dokuzuncu saatte, bilgi meyvesinin tadına bakmaması emrini aldı.
Onuncu saatte, hata yaptı.
On birinci saatte, yargılandı.
On ikinci saatte, cennet bahçesinden kovuldu.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

78. OLMAK YA DA OLMAMAK

Arenaya ilk girmek -anlayın işte; sahneye çıkmak- içimde korku vardı. Komitedeki uzmanlar elimi sıkmayı reddetti, arkamdaki Amandine'in korku içinde olduğunu tahmin ediyordum.

Halk yuhalıyordu.

Kısa ceketli ve kasketli bir adam ortaya çıktı birden:

-Namussuz! Oğlumu öldürdün!

Elimden geldiği kadar mikrofona sımsıkı yapıştım:

-Biz kimseyi öldürmedik! diye bağırdım boğazımı parçalarcasına. Hiç kimseyi! "Cennet" projesine katılan bütün tutuklular deney için gönüllüydü. Riskleri göze almışlardı ve uçuş sürecini başlatan düğmeye her defasında basan onlardı.

-Uçuş mu? Ölüm, doğru! Ölmek için kim gönüllü olabilir? Bir gönüllü var mı burada? diye bağırdı biri.

-Beyaz önlüklü katillere ölüm! Beyaz önlüklü katillere ölüm! diye haykırıyordu zincirinden boşanmış izleyiciler.

Sırası gelen Lucinder mikrofona yaklaştığında ıslıklar daha da arttı. Domatesler ayaklarına geldi. Sahnenin önüne yerleştirilen polis kordonu hemen güçlendirildi.

Lucinder elleriyle yatışmalarını işaret etti. Karışık siyasi toplantılara olan alışkanlığı, gergin bir salonda nasıl davranması gerektiğini öğretmişti ona.

-Bayanlar ve Baylar, dostlarım, dedi, sakin olun! Biraz sonra sizin karşınızda yapacağımız deney daha önce başarıyla sonuçlanmıştı, ama tanıklık yapabilecek resmi uzman yoktu. Şimdi, milletin, hatta dünya-$_{nl}$n yargısına boyun eğiyorum. Sizin önünüzde öteki dünyaya göndereceğimiz adam eğer geri dönmezse, başarısızlıklarımın sorumluluğunu üstlenmek için her adalet mahkemesinin karşısına çıkmaya söz veriyorum.

Hâlâ tek tük hakaretler duyuluyordu ama uğultunun yerini çabucak ağır bir sessizlik aldı. Felix Kerboz görünmüştü. Projektörler hemen ona ve yeni ölüm kâşifi üniforması, pırıl pırıl smokinine çevrilmişti. Şık kıyafetleriyle haydut kafası tam bir tezat oluşturmuştu. İki jandarmanın arasında geldi. Felix'in acılı yüzünü görünce bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Programın sunucusu sabırsızlandı:

-Ve işte Felix Kerboz, Cumhurbaşkanı Lucinder'e göre canlılar dünyasıyla ölülerinki arasında akıl almaz gidişdönüşü gerçekleştiren tek insan. Bütün dünya kameralarının karşısında ve size hep daha fazlasını gösteren yalnız ulusal RTV 1 kanalı için bu başarılı deneye bir kez daha girişecek!

Ekibimiz birbirine kaygılı gözlerle baktı. Hepimiz huzursuzluğunu anlayacak kadar iyi tanıyorduk Felix'i. Onu rahatsız eden bu kalabalık mıydı?

Başkan onun omzuna büyük bir tokat patlattı.

-Nasıl formunda mısın Felix?

Yüzünü buruşturması Felix'i daha da berbat gösteriyordu. Kanallar arasında gezinirken bu görüntülere raslayan televizyon izleyicileri yanlışlıkla bir korku filmini açıp açmadıklarını soruyorlardı kendilerine.

-Yani, daha iyi olabilirdim, diye mırıldandı ölüm kâşifimiz.

-Korkuyor musun?

-Yoo, korku değil, diye sinirli bir biçimde konuştu Felix. Şu etime batan tırnak canımı yakıyor, kahretsin, bütün gece gözümü kırpmadım.

Lucinder irkilip sıçradı.

-Etine batan bir tırnak mı? Neden bunu daha önce söylemedin!

Lucinder neredeyse onu azarlayacaktı ama sırası değildi şimdi.

-Etine batan bir tırnak mı? Bunu biliyorum. Çok acı verir ama kolaylıkla tedavi ediliyor.

-Aspirin de içtim ama yine de canımı yakıyor. Ne iğrenç bir şey bu!

Ben operasyonu ertelemeyi önerdim. Eğer Felix acı çekerse, acı çeken bedenine geri dönmektense ışık tarafından çekilmeye bırakabilirdi kendini.

Başkan ona yalvardı:

-Yeniden yaşama döneceksiniz, Felix, bana söz veriyor musunuz? Af kararnamenizi imzaladım bile. Eğer başarırsanız, serbest olacaksınız, tamamen serbest. Anlıyor musunuz Felix? Bundan sonra saygın bir vatandaş olacaksınız!

Adam ikna olmuş gibi görünmüyordu.

İzleyiciler yeni hakaretler ya da alkışlar arasında kararsız kalmıştı ama soluğunu hâlâ tutuyordu.

Program sunucusu, boks maçı öncesi bir antrenör gibi Cumhurbaşkanının öğrencisini cesaretlendirdiğini söyledi.

Bize gelince, karamsar bir ifadeyle aletlerimizi hazırlıyorduk.

Şimdi Lucinder kararlı bir şekilde Felix'i sarsıyordu:

-Özgür olacaksınız! Bay Kerboz, diye çağıracaklar sizi, zengin ve ünlü olacaksınız! Sizi üstü açık bir arabaya bindirecekler, insanlar sizi alkışlayacak ve tıpkı Ay'a ilk ayak basan Neil Armstrong'a yaptıkları gibi üstünüze konfetiler atacaklar!

-Hıı, bu çok hoşuma giderdi etime batan şu lanet tırnak olmasaydı.

-Kahretsin işe bak, yuttuğunuz bütün o zehirli sıvı ilaçlardan sonra, ülseriniz, kabarcıklarınız ve delik deşik olan cildinizden sonra, şimdi şu ağrıyan zavallı ayak parmağınız daha iyi yaşam umutlarınızı bıraktıracak size!

-Ama yukarda insan ne kadar rahat, ne kadar hafif hissediyor kendini, hiçbir kaygı kalmıyor...

Lucinder öfkelendi:

-Felix yaşam şaka değil!

-Bu yaşamda iyi olan ne var diye soruyorum kendime. Tek hatırladığım sorun.

-Para, kadınlar, parfümler, arabalar, lüks oteller, diye sayıyordu Lucinder.

Ardından siyasi bir kurnazlık olarak, kendini kobayın yerine koyarak ekledi:

-Belki de alkolü, uyuşturucuyu, şiddeti, hızı... tercih edeceksiniz. Hadi Felix! Size ihtiyacımız var. Arkadaşlanmz da oldu şimdi, bir cumhurbaşkanı, parlak bilginler, hemşirelerin en güzeli! Herkes sizin kadar şanslı değil! Üstelik hepimiz sana güveniyoruz.

Felix gözlerini kaçırdı ve suçlu bir çocuk gibi kızardı:

-Evet, bütün bunları biliyorum. Ama yukarıda, onlar da benim iyiliğimi istiyorlar. Bu dünyada o kadar şansım olmadı, üstelik etime batan bu tırnak, düşmanca tavırlar... Bu dünyada gerçekten beni doyuma ulaştıracak pek bir şey olmadı. Üzerinde düşünmeye değecek bir şeyim olmadı hiçbir zaman.

Lucinder dev gibi adama şaşkınlıkla baktı:

-Hiç doyuma ulaşmadınız mı Felix? Yani hiçbir zaman... hiç... olmadığını mı söylemek istiyorsunuz?

Dev gibi adamımız şimdi kıpkırmızı olmuştu.

-Şey evet. Annem dışında hiç kimse beni sevmedi ve annem şimdi yukarıda.

Kalabalık sabırsızlanıyordu.

-Maymuna ölüm! diye bağırdı ciddiyetsiz biri.

Program sunucusu konuşmak için konuşuyordu:

-Felix Kerboz 1.95 boyunda ve 100 kilo ağırlığında, onun yaşındaki bir adam için beden ölçüleri oldukça uyumlu. Basın dosyasına göre, ağırlık ve boy yaşamdan ölüme geçiş niteliğini etkilemiyor ama yine de kişinin sağlıklı bir bedene sahip olması tercih ediliyor.

Amandine, Lucinder ve Felix arasında geçen karşılıklı konuşmanın hepsini duymuştu. Devam etti:

-Bakirsiniz Felix? Doğru mu?

Felix kıpkırmızı oldu.

Sarışın hemşire duraksadı, bir an düşündü, ardından da hastasının kulağına bir şey fısıldadı. Felix'in yüzü birdenbire gökkuşağının renkleri gibi renkten renge girdi. Dudaklarını iyice gerdi gülümsüyormuş gibi. Quasimodo ve Esmeralda'ya benziyorlardı yan yana. İdama git-

meye hazırlanan bir Quasimodo'ya...

Gözlerini Amandine'den hiç ayırmadı. Yeniden konuşmaya başladı: - Tamam, haydi. Kahrolası tırnağım biraz rahat bıraktı beni. Felix'in ayak parmağındaki acıyı artık hissetmemesi için Lucinder anesteziye biraz ağrı kesici katmamı salık verdi. Ama kabul etmedim. Yeni karışımlar denemenin sırası değildi. 800 mg Thiopental kullanacaktım ve her zamanki sıvı ilaçların dışında başka bir ilaç olmayacaktı.

Cumhurbaşkanı Lucinder, Kerboz'un smokininin papyonunu çözdü. Kolunu sıvadı ve elektrotları yerleştirdi. Sanki bütün yaşamı boyunca bunu yapıyormuş gibiydi.

-Vazgeç Lucinder, sen yalnızca bir katilsin!

Ona biraz yardım ettim. Ne de olsa, şimdi hepimiz aynı işin içindeydik.

Amandine özenle ilgileniyordu onunla.

Bütün alaylı sözleri mızrak gibi hissediyordu. Ama ya hep ya hiç demeyi tercih ediyordu. Elektrokardiyogramı ve elektroansefalogramı ayarladı ardından hakaretler yağmaya devam ederken bana bir suç ortağı gibi hafifçe gülümsedi.

-Katiller! Katiller!

Slogan, bütün salon tarafından ritm halinde üstüne basa basa söylendi.

Felix Kerboz yavaşça soluk alıp veriyordu, gitgide daha yavaş, tıpkı Raoul'ün ona yapmasını öğrettiği gibi. Burnuyla nefes alıyor, ağzından veriyordu. Bu yapay solunum yöntemi, kadınlann ağnsız doğum yapmalarını sağlamak için bulunmuş gibi görünüyordu.

-Ben hazırım! dedi, ölüm kâşifinin kıllı göğsünün üstüne son elektrodu da koyan Cumhurbaşkanı Lucinder.

-Ben de, dedi Raoul nabız alıcılarını sıkarak.

-Hazırım! dedim.

-Hazırım! diye ekledi Amandine.

Komitedeki bilim adamları aletlerin tümünü daha iyi incelemek için biraz daha yaklaştı. Elektrotlann yürürlükte olan kurallara uygun olduğunu doğruladılar. Onlar da Felix'in nabzını ölçtü. Yerde bir kapak ya da buna benzer herhangi bir şey peşinde olan ilüzyonist, topuklarıyla

sahnenin döşemesine vurdu. Koltuğun süngerine bir iğne batırdı, dişçi koltuğumuzda belki gizli bir geçit bulmasını bekleyen halkın çok hoşuna gitti bu. Bitirdiğinde ötekilere işaret etti. Her tür bilgiyi titizlikle not ettiler. Ardından, şimdilik memnun bir şekilde yerlerine oturdular ve başlayabileceğimiz anlamına gelen bir işaret yaptılar. Sessizlik.

Uçsuz bucaksız Kongre Sarayı'nda, bir ruhun uçuşu duyulabilecekti.

-Hadi! diye homurdandı Raoul, düşmanca kalabalık yüzünden iyice sinirlenmiş bir şekilde.

-Tamam, çavv arkadaşlar! dedi Felix, sosis gibi parmaklarını sallayarak.

Amandine onun seyrek saçlarını okşadı ve tam gözlerini kapatırken dudaklarının köşesine küçük bir öpücük kondurdu.

-Geri dön! diye mırıldandı.

Felix gülümsüyordu sayarken:

—Altı... beş... dört... üç... iki... bir... Uçuş!

Bir anda düğmeye bastı ve bu yaşamın dışına **çıktı.**

79. TARİH DERS KİTABI

XX. yüzılın sonuna doğru sözlükler ve ansiklopediler ölüm konusunda şu tanımları veriyorlardı:

ÖLÜM: Yaşamın kesin olarak sona ermesi.

Alışılagelen tanım: Artık kalbi atmadığı ve nefes alması durduğu zaman o kişinin öldüğü söylenir.

1981 yılında benimsenen Amerikan tanımı: Geriye döndürülemez bir şekilde her türlü beyin işlevleri duran bir kişi için öldü diye söylenir.

Tıbbi tanım: Kalp kasılmalarının geri döndürülemez bir biçimde durması. Mekanik bir akciğer tarafından sürdürülen solunumun yapay niteliği. Reflekslerin tümüyle yok olması. Tüm elektroansefalografik belirtilerin kaybolması. Beyin yapılarının tamamının çökmesi.

Ölüm halinde yerine getirilmesi gereken formaliteler: Ölüm en yakın belediyeye bildirilir. Semtin adli tabibi ölümü doğrulayacak ve ölen kişinin ailesine ya da cenaze işlerindeki bir görevliye vereceği bir tutanak hazırlayacaktır. Ölen kişinin evlilik cüzdanıyla birlikte bu tutanak, defin belgesi ve tabutun kapatılma izni için belediyenin nüfus birimine verilmelidir. Şiddet kullanılan ya da kuşku-

lu ölümlerde adli tabip bir otopsi isteyebilecek olan cumhuriyet savcısına haber verir. Aile ölümün nedenlerini herkese açıklamak zorunda değildir. Cenaze törenine girişmeden önce en az yirmi dört saat beklemek zorunludur.

Mezar bedeli: Süreye, mezarlığın ününe ve arazi fiyatına göre değişiklik gösterir. Metrekaresi kuşkusuz şehirlerde köylerdekinden daha pahalıdır.

3000 FF beyaz ağaçtan bir tabut. Abanoz, maun, iç kapitonesi için ekler ayrıca hesaplanır.

1800 FF cenaze töreni, artı ölüyü gömenlerin sayısı için.

3000 FF cenaze arabasının kirası için.

4800 FF cenaze malzemeleri, çiçekler ve çeşitli süslemeler için.

700 FF mermerci için,

1000 FF mezarın senelik temizlik ve restorasyonu için.

200 FF davetiyeler için, artı posta masrafları.

1000 FF KDV.

1300 FF dini hizmet (günah çıkarmalar ve istenen hizmetlere göre; dua, koro vb. için ek masraflar göz önüne alınmalı).

Yani, mezar hariç en düşük toplam 17.000 Fransız frankı.

Tarih ders kitabı, 2. sınıf temel bilgi dersleri

80. BEKLEYİŞ

On dakikadan beri elektrokardiyogramın üzerinde kesiksiz bir çizgi geçiyordu ve en ufak bir*ping* sesi bile yoktu!

Alışkanlıklarına çok bağlı olan Raoul Razorbak bütün parametreleri defterine kaydediyordu: Süre, sıcaklık, kalp ve beynin işleyişi, elektrik, kişisel izlenimler vb.

Kaygılı bir havayla döndü Raoul.

-Ne var? diye sordum.

Omuz silkti.

Projektörlerin altında yatan adamı dikkatle inceleyen halk susuyordu. Bir leşin etrafında dönen sinekler gibi koltuğun çevresinde dönüp duran uzmanlar da gıcırdayan kalemleriyle kareli kâğıda not alıyorlardı. Her zaman inceleyecek yeni bir şeyler buluyorlardı. Bunu özellikle ayaklarının uyuşukluğunu gidermek için yapıyorlardı ama durumun sanki daha da kötü olacağını sezdiren kasıntılı bir havaya giriyorlardı.

En iyi oyuncu ilüzyonistti: Kuşkulu mimiklerin her türlüsü vardı onda.

RTV l'in sunucusu beklemeyle geçen zamanı doldurmak için ne yapacağını bilmiyordu artık. Havanın bu tür deneye uygun olduğundan ve çatısı altında olup biten pek çok şaşırtıcı olaya tanık olan Kongre Sarayı'nın tarihinden söz etti.

Ellerini birleştirmiş güzel yüzlü Amandine, sessizce dua ediyordu.

Ben de.

81. İSKANDİNAV MİTOLOJİSİ

Balder iyiliksever bir İskandinav tanrısıydı. Odin'in oğluydu, merhameti ve yakışıklılığıyla tanınmıştı. Bir gece, rüyasında kendi ölümünü gördü. Tanrılar bundan büyük bir kaygı duydular ve annesi Tanrıça Frigg neredeyse herkesi ve her şeyi oğluna hiçbir zaman zarar vermemeleri için zorladı. Toprağa, demire, taşlara, ağaçlara, hastalıklara, kuşlara, balıklara, yılanlara, bütün hayvanlara iyi niyet yemini ettirdi.

Balder'in bundan böyle yaralanmaz olduğunu anlayan tanrılar onu hiç yaralamayan her çeşit tehlikeli nesneleri üstüne atıp eğleniyorlardı.

Böyle olmakla birlikte, Balder'in gücünü kıskanan kötü tanrı Loki, sırrını öğrenmek için kadın kılığına girerek Frigg'in evine gitti. Böylece Tanrıça'nın *Mistilteinn* adlı bir bitkiye yemin ettirmeyi ihmal ettiğini öğrendi, çünkü o bitkinin oğluna en ufak bir kötülük yapamayacak kadar zayıf ve dayanıksız olduğunu düşünmüştü.

Loki o zaman kör tanrı Hödr'ü bu bitkiyi ele geçirmeye ve Balder'i cezalandırmaya ikna etti. Loki'nin kılavuzluk ettiği Hödr, Balder'i öldürecek derecede yaraladı, çünkü bitki mızrağa dönüşmüştü. Bu durumda Loki herkese ölümden kaçılamayacağını bildirdi, hatta tanrılar tarafından kutsanılsa bile.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm

82. KONGRE SARAYI'NDA

Olayı soruşturan yargıcın isteği üzerine salona giren sivil polisler yavaş yavaş sahneye yaklaşıyordu. Gösterimizin başarısızlıkla sonuçlanmasından sonra kaçmamızı istemiyorlardı.

Beş dakikadır Felix'i ovuşturuyor ve elektrik veriyorduk ama sonuç yoktu.

Suskun kalabalık gitgide daha da sessizleşiyordu. Her elektrik verişimizden sonra bilim uzmanları kasıntılı bir şekilde gülümsüyordu, Felix'in bileğine dokunmak ve nabız atışlarını doğrulamak için bilgiççe yaklaşıyorlardı. Çok memnundular çünkü hiçbir şey duyulmuyordu.

Terden sırılsıklam olmuş ve vücuduma bir mayo gibi yapışan beyaz önlüğümü çıkardım ve kalp masajını uygulamaya devam ettim. Hepimiz "bir, iki, üç" diye sayıyor ve göğüs kafesinin üstüne iki elimle düzlemesine kalp bölgesine bastırıyordum; Raoul de soluk almayı yeniden başlatmak için bir el pompasıyla burun deliklerine hava veriyordu.

Polisler biraz daha yaklaştı.

-Bir, iki, üç! Hadi, inanıyoruz, inanıyoruz, diye tekrarlıyordu dostum.

Haklıydı. İnanmak gerekirdi. El ateşin içinde kalabilirdi, yanmayacağına inanılırsa. Bunu bana göstermişti.

En ufak hareketimizi bile yapmak için onları dikkatsizce iteliyorduk. Kötümserliğe kapıldıkça da daha çok iteliyorduk onları. Bunu pek önemsiyormuş gibi gözükmüyorlardı. Boğanın ölmeden önce matadorları yaralamaya çalışması normaldi.

Salonda dip taraftan gelen hafif bir sesin yerini gevezelikler ve uğultular almıştı. Bastırılmış gülüşler bile seziliyordu.

Birazdan, zafer çığlığı olacaktı bu.

Diğer polisler kulisten kaçmamıza engel olmak için arkamızda nöbet tuttular.

Dağları yerinden oynatan inanç, kan ve iç organlarla dolu bu deri çantayı yalnızca yaşama döndürecek küçük bir mucizeyi neden yaratamayacaktı ki?

-Bu etin içinde canlı bir hücre varsa eğer, çağrıma cevap vermesi

gerekir, dedi Raoul. Hey! hey! Buradayız, bekliyoruz. Bir, iki, üç, bir, iki, üç.

Ve Felix'in göğüs kafesini bastırıyordu.

-Hadi, uyan Felix. Saçmalama! diye bağırdım ben de.

Bir polis sahneye çıktı. Basanlarımızı izleyen bütün televizyon izleyicileri gözünde biz bir cesede içini döken tehlikeli delilere benziyor olmalıydık.

-Bir, iki, üç! Uyan Felix, hadi!

Bir polis kelepçeleri çıkardı.

-Bir, iki, üç! Felix, Tanrı aşkına bizi bırakma!

Sekiz uzman bilgiç edasıyla ölüyü incelemek için geldi.

Ezilmiş bir meyvenin üstüne üşüşen sinekler gibi.

Bir polis beni bileğimden yakaladı. Bir kelepçenin sert bir şekilde kapanışını ve "İnsanları zehirleyerek öldürme suçundan kanun namına sizi tutukluyorum," diyen bir ses duydum.

Raoul ve Amandine'e de çoktan kelepçe vurulmuştu. Fransa Cumhurbaşkanı statüsüyle çevrili bir dokunulmazlığı olan Lucinder'e henüz dokunmaya cesaret edilmemişti.

-Ölüm! Ölüm kâşiflerine ölüm! diye gürlüyordu salon, başkanlarını köşeye sıkışmış görmekten çok mutlu.

Yöneticilerinin olduğunu rezil görmekten daha fazla zevk veren bir şey yoktur halk için.

-Ölüm kâşiflerine idam!

İlk sıradaki erkek kardeşim: "Ben sana söylemiştim," diye bağırıyordu. Annemse tek başına bütün salonu sakinleştirmeye çalışıyordu. Hemen yanındakilerle başladı. Ardından aynı sırada oturan diğerlerine yöneldi.

-Oğlumun bir suçu yok, durun, yanılıyorsunuz, oğlumun bu işle hiçbir ilgisi yok, kandırdılar onu.

Her şeyi önceden düşünmüştü. Daha sonra, dava sırasında, iyi bir çocuk olduğumu kanıtlamak için notlarımın çok iyi olduğu anaokulu karnelerimi yeniden ortaya çıkaracaktı. Celse için yeni bir elbise bile satın almıştı.

Polisler bizi aşırı öfkeli salonun içinden geçirmek için kollarımızdan tuttu. İnsanlar hakaret etmek için yanımıza yaklaşıyor ve üstümü-

ze tükürüyorlardı. insanlar sizi yuhalarken ellerinizin kelepçeli olması ne kadar kötü bir duygu! Biri alnım da çürük bir yumurta attı. Aman-dine'e bir domates atıldı. Raoul'ün de sağına, benimkinden daha yeşil, daha da kokmuş bir yumurta geldi.

Lucinder çökmüş bir halde yeniden oturmuştu. Bize ya da Felix'e yardım etmeyi düşünmüyordu, yalnızca yanılmış olduğunu, bir saçmalık yaptığını düşünüyordu ve her şey için üzülüyordu. Ünlü olmayı isterken, artık işi bitmişti. Sezar'ın Alesia'da kazandığı gibi bir zafer kazanamamıştı. Son anda, ölüm, en yüksek kale, zorla ele geçirilemez olduğunu göstermişti.

RTV 1 muhabiri, kameramanına Felix'in sakin yüzü üzerindeki yakın plan çekimlerini artırmasını işaret etmişti. Yüzüne birkaç santim mesafeye kadar ışık yaklaştırılıyor ve kıpırtısız en ufak gözenekleri, çok kuvvetli ışığın altında kavrulan en küçük tüyleri filme alınıyordu.

Hoşça kal Felix.

Polisler kelepçelerimden çekti.

Tam o anda beklenmedik bir şey oldu.

Yankılanan bir "Ayy" sesi duyuldu.

Herkes nefesini tuttu. Herkes gibi biz de donup kaldık. "Ayy" diyen sesi tanımıştım. Bu ses, bu ses...

Işıktan sorumlu adam sendelemişti ve cep lambası Felix'in gözünün üstüne düşmüştü.

Sunucu sevinmeye başlamıştı bile.

-Bayanlar, baylar inanılmaz bir şey bu, kısaca inanılmaz, olağanüstü ve muazzam bir şey. O, bundan sonra: "Resmi olarak öteki dünyaya ayak basan ve oradan dönmüş olan ilk insan" adını verebileceğimiz adam... yaşıyor. Felix Kerboz yaşıyor!

Uzmanların emri üzerine, şaşkına dönmüş polisler hemen kelepçelerimizi çıkardı. Salon yeniden sessizliğe büründü. Durmadan yorumlarda bulunan, şovunda nihayet heyecan uyandıran bir şeyin olmasından son derece memnun, susmak bilmez sunucunun sesinden başka bir şey duyulmuyordu artık. Mesleğini tehlikeye attığını biliyordu ama böyle bir fırsatı kaçırmaya da niyeti yoktu. O da isminin bundan böyle tarih kitaplarına yazılmasını umuyordu, en azından gazetecilik tarihi kitaplarına.

-Heyecanın herkese yayıldığını söyleyebilirim. Elektroansefalogramda *ı\k pıng* sesleri duyulur duyulmaz, ilk önce bir an kuşkulanıldı, ardından salonda bir uğultu yükseldi. Bir dehşet uğultusu bu Bayanlar, Baylar, çünkü canlılar arasına dönenin bir ölü olduğunu hepimiz biliyoruz. RTV 1, size her zaman daha fazlasını gösteren kanal şimdi Felix Kerboz'un gözkapaklarındaki ilk hareketi ağır çekimde bir daha verecek. Kalbinin durmasından çok sonra gerçekleşen bir göz hareketi. Evet artık bir göz hareketi diyebiliriz, bizim sayemizde, ölüleri bile dirilten televizyon sayesinde RTV 1. Hemen Felix'le özel bir görüşme yapmayı deneyeceğim ve hemen ardından reklamlara geçeceğiz. Bu gecenin sponsorluğunun Kara Ejderha Cilalan tarafından yapıldığını hatırlatalım bu arada, sizi uyandıracak tek marka.

Lucinder, Amandine, Raoul ve ben hem gülüyor hem ağlıyorduk. Sahneye yeniden çıkmak için koşuyorduk. Gösteri devam etmeli! Doktorlar ve bilim uzmanları allak bullak olmuş bir halde geri çekiliyor ve sanki kendi gözlerine, kulaklarına, ellerine inanamıyormuş gibi başlarını sallıyorlardı.

Felix'e elleriyle dokunmaya, kontrol cihazlarını gözden geçirmeye devam ediyorlardı. Belki ikiz bir kardeşin cesedin yerine geçmiş olabileceği düşüncesiyle koltuğun altına bakan bir bilim adamı bile olmuştu.

Felix'in nabzını ölçtüm, kalbini dinledim, retinasına ve dişlerine baktım.

Ancak bu yadsınamazdı, herkes bunu biliyor, görüyordu ve kabul etmek zorundaydı. Başarmıştık. Aptallara karşı Raoul, Felix, Amandine, Lucinder ve ben.

Felix geveledi.

-Vay be, şöyle bir dolaştım geldim, vay canına, böyle şey, hiç böyle şey olmamıştı daha önce. O... o halde, affedildim mi yoksa hayır mı?

Amandine atılarak onun kulağına bir şey fısıldadı. Bakışından sevindiği belliydi.

RTV 1 muhabirinin mikrofonuna doğru eğildi ve kusursuz bir şekilde konuşmaya başladı:

—Ruhum için küçük bir adım bu, ama insanlık için büyük bir adım.

Birden gerilim düştü. Kahraman ayakta uzun uzun alkışlandı. İyi

bir sloganın önemi üzerine ne söylense azdır. Alkışlar yükseldi. Herkes yaşasın diye bağırıyordu.

-Sevgili RTV 1 izleyicileri, bize ulusal ölüm kâşifimizi kazandıran tarihi bir an, tarihi bir cümle bu. Ruhum için küçük bir adım bu, ama insanlık için çok büyük bir adım. Tarihi anıştırması muhteşemdi. Bu adam gözlerimizin önünde bir *NearDeath Experience*\ başardı. Seyahat eden neydi? Daha iyisini bulamadığından Felix buna "ruhum" dedi. Kullandığı sözcük şiirsel. Geriye bilimsel açıklamasını bulmak kalıyor. Büyük bir...

Büyük bir coşkuyla Felix'e sarıldık.

-Bu yeter mi? Şeyy... affedilmem konusunda, hâlâ aynı mı düşünüyorlar?

-Affedildin. Affedildin, serbestsin bundan sonra! dedi Cumhurbaşkanı Lucinder.

-Bu o kadar çabuk olmadı. Kahretsin. Günümüzde burjuva olmak için insanın imanının gevremesi gerekiyor!

Amandine onun yanından hiç ayrılmıyordu.

-Buradasın! Buradasın işte: Canlısın.

-Evet, görüyorsunuz işte döndüm. Döndüm arkadaşlar. Bu kez, iyice baktım, her şeye dikkat ettim. Eğer isterseniz, size bunun nasıl bir şey olduğunu göstermek için bir resim yapayım. Yok yaa, inanılmaz bir şey olduğunu söyleyebilirim size.

Raoul Razorbak sinirli bir şekilde yaklaştı.

-Bir harita! Ölüler kıtasının bir haritasını çizeceğiz ve her ilerlememizde, yeni ayrıntıları bu haritanın üstüne kaydedeceğiz.

Salon zincirden boşanmış gibiydi.

RTV1 'in sunucusu bağırarak bizi takip ediyordu:

-Hey! Bay Kerboz, RTV1 için. İzleyicilerimizin öteki dünyanın nasıl olduğunu bilmeye hakkı var! Bay Kerboz yüzyılın kahramanısınız, Bay Kerboz!

Felix durdu, sözcüklerini aradı sonra konuştu:

-Yani... Size ölümün, kahrolsun, inanılmaz bir şey olduğunu, sanıldığı gibi olmadığını, renklerle, süslemelerle dolu olduğunu, tuhaf şeylerle dolu olduğunu söyleyebilirim, o kadar acayipti ki! Hımm, sonra, ne desem bilmiyorum, onu anlatmak çok zor.

RTV1 muhabiri sürekli peşimizdeydi. Sponsoru için belli bir süreyi doldurmak zorundaydı ve henüz süre dolmamıştı. Çok az da olsa bir yorum istiyordu ısrarla.

Raoul koluyla beni dürttü.

-Hadi Michael, onlara bir konuşma yap!

Düşünmeden podyuma ilerledim. Bütün flaşlar bana çevrilmişti.

-Bayanlar ve Baylar, biz ödüllerin en güzelini aldık. Bir ölüm kâşifini göndermeyi ve yere indirmeyi başardık.

Büyük bir sessizlik oldu. Bir muhabir bana bir soru sordu:

-Doktor Pinson bugünkü zaferin en büyük sorumlularından biri de sizsiniz. Ne yapmayı düşünüyorsunuz şimdi?

Mikrofona biraz daha yaklaştım.

-Bugün büyük bir gün.

Herkes beni dinliyordu.

-Ölümü yendik. Bugünden itibaren hiçbir şey eskisi olmayacak. Bakış açılarımızı tamamen değiştirmemiz gerek. Yeni bir evrene geçtik. Bir önce ve bir sonra her zaman olacaktı. Ben bile inanamadım. Ama yine de kanıtladık ki...

Tam o anda yine o uğursuz cümle ortaya çıktı.

(Ama, ne işim var burada?)

-Kanıtladık ki...

Birden, burada olduğumun farkına vardım, tarihsel bir şeyi tamamlamış olarak burada ve şimdi. Böyle tuhaf bir düşünce insanın kafasına bir kez girdi mi, hiçbir şey onu atamaz.

Kalabalık beni dinlemeyi sürdürüyordu, televizyon yüzümü yakından filme alıyordu. Milyonlarca insan canlı yayında ağzı açık ama bir şey söylemeyen beni seyrediyordu.

-Doktor Pinson?

Bir hece daha söyleyecek halde değildim. Çok rahatsız olan muhabir sözü başkasına vermeye çalıştı.

-Hum... Ya siz Sayın Cumhurbaşkanı... siz iyi niyetinizi kanıtlamayı başardınız, gelecek milletvekili seçimlerinden önce bu sizin politikanızı değiştirecek mi?

Cumhurbaşkanı Lucinder soruyla ilgilenmedi. Bize fısıldadı:

-Gelin dostlanm, uğraşmayalım şu halkla. Şimdi rahatız, çalışma-

yi sürdürelim. Gidip ölüler kıtasının ilk planlarını çizelim. -

Nerede?

-Fleury-Merogis ölüm pistinde. Rahat edeceğimiz tek yer orası.

Küçük grubumuz gitgide birbirine daha çok bağlanıyordu.

83. İRAN MİTOLOJİSİ

"Bir gün kızarırken tava üstünde balık, Der
ördeğe: dönmez geri ırmak, ne yazık? -Biz
şimdi kebap olmadayız gayri dünya İster
deniz isterse serap olsun, alık!

Yerin dibinden yıldızlara dek
Ermediğimiz sır kalmadı pek Her
düğümü çözmüş insanoğlu Ecel
düğümünü var mı çözecek?

Ömer Hayyam (1050-1123), *Rubaileı*^

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

84. BİR HARİTA

Hücreleri bir kutlama uğultusu sardı. Tutuklular RTV l'de naklen yayınlanan Felix'in "yolculuğunu" seyretmişlerdi. Ölüm kâşifimiz herkesi sırayla selamlıyordu ve gözleri bu kez "bunu çok iyi biliyordum, size söylemiştim" der gibi kırpışıyordu.

Ölüm pistine dönüştürülmüş karantinada, Raoul bir karton ve renkli kalemler aldı. Felix öteki dünya izlenimlerini dikkatle betimlerken biz de Raoul'ün etrafında bir halka oluşturduk.

Sözcükleri arayan, doğru ifadeyi bulmak için zihnini araştıran, bizi, ilk dostlarım sevindirmeyi isteyen şu koca kalası seyretmek çok

(2) Bütün Yönleriyle Hayyam'ın Rubaileri, Rüştü Şardağ, Özgür Yayınları, İstanbul, 1985, s.155 (ç.n.)

duygulandırıcıydı.

Alnını, sırtını, koltukaltlarını kaşıdı. Alnını kırıştırdı. **Haritacı** sabırsızlandı:

-Eee, nasıldı?

-Yani, öncelikle kenarlarında köpük ya da pamuktan **taç** gibi **bir** şeyle huniyi andıran bir çukur, böyle bir şey vardı.

Raoul bir taslak çizmeye başladı:

-Hayır böyle değil, dedi Felix, çukur daha genişti.

Felix büyülü görüntüyü kafasında daha iyi canlandırabilmek için gözlerini kapadı.

-Etrafa dantel gibi yayılmış neondan bir lastik sanki. Sıvı bir şey... Nasıl desem? Mavimtırak yıldızlardan oluşmuş büyük toz dalgalan, akıcı ışıkların fışkırması. Okyanusun, ışık ve kıvılcımlardan bir taç oluşturmak üzere kendi üzerinde dönen bir okyanusun ortasında, gerçekten havada asılıymışsın gibi bir duyguya kapılıyorsun.

Pithecanthropus şair kesilmişti. Amandine etkilenmişti.

Raoul sildi, yapraklan yolunmuş bir marula benzeyen bir şekil çizmeye başladı yeniden:

-Böyle daha iyi, diye onayladı Felix. Anlıyorsunuz değil mi? **Bir** çeşit ateş jölesi içinde yüzüyorsunuz, ama aynı zamanda da hoş bir deniz serinliği hissediyorsunuz.

-Tam olarak ne renkti bütün bunlar?

-Eee, mavi-beyaz... Ayrıca daha çok ışıklı, bir atlıkarınca gibi dönüyordu. Etrafımdaki bir sürü cesedi kendi içine çekiyordu bu şey. Hepsinin göbeklerinden koninin içinde daha ileri gittiklerinde birdenbire kopuveren asılı beyaz bir ip çıkıyordu.

-Kim kopuveriyordu birdenbire? diye şaşırdı Lucinder.

-Hıı, yani. Birden, aşağıdan kurtuluyorlardı ve daha çok hızlanabiliyorlardı.

-Kimdi bu insanlar? diye sordu Amandine.

-Her ülkeden, her ırktan cesetler, genç, yaşlı, büyük, küçük...

Raoul susmamızı istedi. Sorulanınız kâşifin dikkatini dağıtabilirdi. İstediğimiz ayrıntıları bize daha sonra verecekti.

-Mavi-beyaz huniyi andıran çukurla devam et.

-Şey, bu biraz daralıyor, dev gibi bir tüpe dönüşüyor. **Burada,** iç

kenarlarda renkler koyulaşıyor, sonra turkuvaz rengine dönüyordu. Turkuvaz rengine kadar gitmedim ama bu renge nerede dönüştüğünü gördüm.

-Huni gibi çukur hep dönüyor muydu?

-Evet, kenarlarda çok yavaş ama ilerledikçe hızlanıyor. Sonra yeniden daralıyor ve daha aydınlık oluyor. Bütün bu saydam kalabalık turkuvaz renkli geçitteydi, hatta ben bile şekil değiştirmiştim.

-Nasıldın?

Felix kendinden emin bir şekilde doğruldu.

-Yine ölüm kâşifi bedenimdeydim ama bedenim şeffaflaşmıştı, o kadar şeffaftı ki her şeyi bizzat kendi içimden görüyordum. Bu çok hoştu. Bedenimi tamamen unutmuştum. Etime batan tırnağımı bile hissetmiyordum artık. Şey gibiydim...

-... Bir tüy gibi mi? dedim, Raoul'un bana anlattığı Mısırlıların *Ölüler Kitabî*'nı düşünerek.

-Evet. Ya da biraz sert bir hava akımı gibiydim.

Raoul kâğıt üzerinde çalışıyordu. Resmi bir şekle dönüşmeye başlamıştı. Huniye benzer çukur, geçit, uzun göbek kordonları kopmuş saydam insanlar... Ölüm en sonunda görünüşünü ortaya koymuştu. Uzaktan saçı başı dağılmış kocaman bir kafaya benziyordu.

—Büyük müydü? diye sordum.

—Uçsuz bucaksızdı. Gördüğüm en dar yerin çapı bile yüzlerce kilometre olmalıydı! Dünyanın bütün ölülerinin büyük bir hızla buraya akın ettiğini düşünsenize! Ha tabii, ne ucu vardı ne bucağı. İç kenarların üstünde yürünebilirdi belki de, uçulduğuna göre.

-Hayvanlar da var mıydı? diye sordu Amandine.

-Yoo, hayvanlar yoktu. Yalnızca insanlar. Ama yığınla. Bütün bu insan sürüsünü buraya getiren bir savaş olmuştu bir yerde sanki. Hepsi hıza rağmen birbirine çarpmadan geçitin içinde yavaşça kayıyordu. Işık tarafından çekilen pervaneler gibiydi hepsi.

Raoul kalemini kaldırdı.

-O halde bütün bu şeffaf ölüler belli bir anda ister istemez birbiriyle çarpışacak, diye belirttim.

-Tam olarak nerede durdunuz? diye sordu Lucinder.

Felix kâğıdın üstünde huniye benzer mavi-beyaz **çukurun geniş kenarında** yer alan bir yeri parmağıyla gösterdi.

-Burada durdum.

Bu denli bir kesinlik bizi şaşırttı.

-Daha ileriye gidemiyordum, dedi Felix. Bir santim daha ilerlesem, eümüş kordonum kopacaktı ve bu "çav arkadaşlar" demekti.

-Ama kordonun çok esnek olduğunu söylüyordunuz, diye belirtti Lucinder.

-Bu düşüncede öyle. Işık tarafından çekildikçe, kordon da gerilip esnekliğini yitiriyor, daha kırılgan duruma geliyor. Lanet olsun, bir santimetre daha gitsem bu dünyayı bir daha görmek istemeyecektim. Burası ilerleyebileceğim son sınırdı.

Parmağını aynı yere yeniden koydu. Siyah yazan bir kalemle Raoul Razorbak oraya nokta nokta uzun bir çizgi çekti; altına "Koma duvarı" yazdı.

-Bu ne ifade ediyor? dedim.

-Bunun ses duvarı gibi olduğunu düşünüyorum. Tehlikesizce atlatılamayacak bir sınır şimdilik. Elimizde böyle başlangıç haritası olduğuna göre, bir amacımız da var artık: Bu çizgiyi aşmak.

Ve Raoul, koma duvarını gösteren çizginin diğer tarafına kalın harflerle *Terra incognita* yazdı.

Bilinmeyen toprak.

Saygıyla bakıyorduk kâğıda. Böylece yeni bir kıtanın keşfine başlıyorduk. İlk temasta haritanın üstünde önce plaj, daha sonra öncülerimiz topraklarda ilerledikçe dağlar, çayırlar, göller haritanın üzerinde şekillenmeye başlıyordu ve *Terra incognita* kâğıdın kenarlarına doğru gitgide yayılıyordu. Afrika'ya, Amerika'ya, Avustralya'ya da böyle gidilmişti. İnsanlar yavaş yavaş bunların bilinmezlik etiketi olan iki sözcüğü silmişlerdi.

Terra incognita... Kongre Sarayı'ndaki deneye tanık olanlar siya-si-bilimsel bir projenin sonuçlanmasına tanık olduklarını sanmıştı. Oysa Lucinder, Amandine, Raoul ve ben, dördümüz de çok iyi biliyorduk ki bu bir son değil, tam tersine bir başlangıçtı.

Turkuvaz rengine dönen bu açık mor renkli tüneli keşfetmemiz gerekiyordu. Haritayı tamamlamak ve *Terra incognita* sözcüklerinden kurtulmak gerekiyordu.

Raoul ellerini kavuşturdu.

-Tam ileri, bilinmeze doğru hep tam ileri, diye mırıldanıyordu, Amerika'yı keşfetmeye çıkan ispanyol serüvencisinin kendini beğenmiş gülümsemesiyle.

Bizi motive edecek yeni bir slogandı bu.

Bakışlarımızdaki aynı parıltıyla birbirimize **baktık.**

Serüven daha yeni başlıyordu.

Bilinmeyene doğru ileri.

İKİNCİ DONEM:
ÖNCÜLER ÇAĞI

85. BASIN ÖZETİ

Paris Gazetesi: KONGRE SARAYI'NDA HEYECAN:
BİR FRANSIZ ÖLÜLER KITASINA AYAK BASTI

Öteki dünyaya resmi olarak ilk ayak basan Felix Kerboz adında bir Fransız. Cumhurbaşkanımız Lucinder'in iddialı projelerine olan güvenimizden gazetemizde uzun süre söz etmiştik. Onun çabaları sayesinde, öncü ulusal bir ekip ölüler kıtasına ilerleyerek, dünyadaki bütün rakiplerimizi geride bıraktı. Dergimiz bundan böyle Felix Kerboz'u yılın adamı ilan etti ve Legion d'honneur nişanının bir an önce ona verilmesi için bir imza kampanyası başlattı.

Londra Gazetesi: ÖTEKİ DÜNYADA BİR AVRUPALI

Ölüm artık ziyaret edilebiliyor. Avrupalı bir araştırma ekibi bir adamı öteki dünyaya göndermeyi ve oradan sağ saiim geri getirmeyi başardı. Çok sık karşılaşıldığı gibi, ne yazık ki başarı boşa giden birçok denemeden sonra elde edildi. Yüz kadar kobay insan Fransa'da bu kuralsız projenin kurbanı oldu. "Programlanmış ölüm laboratuvarı" olarak niteledikleri şeyi kınamakta hemfikir olan Fransız halkının acı alaylarına rağmen Felix Kerboz, o, bu kıyımdan şerefle kurtuldu. İngiliz bir ekip de böyle bir serüvene atılmak üzere. Gazetemizden takip

edilmesi gereken bir olay.

Tokyo Gazetesi: ATALARININ PEŞİNDE

Bir adam her türlü tehlikeyi göze alarak atalarının ardına düşmek istedi. Felix Kerboz adındaki bir Batılı, çok zehirli bir madde olan potasyum klorürle intihar ederek, atalarına kavuşmaya kalkıştı. Yirmi dakika sonra tamamen sağlıklı bir şekilde uyandı. Japon araştırmacılar şimdi soruların en cüretkârına cevap bulmaya çalışıyor: Atalarımızın ülkesi dünyanın herhangi bir turistik yeri gibi ziyaret edilebilir mi (gerekirse fotoğrafı çekilebilir mi)?

New York Gazetesi: HİNOĞLUHİN FRANSIZLAR

Fransız araştırmacılardan oluşan küçük bir amatör ekip garip bir deneye girişti: Öteki dünyaya gidip görmek için kendi kendini zehirlemek. Projeyi öğreneli birkaç hafta olan Fransızlar, yüksek himayesiyle sürdürülen proje başarıyla sonuçlanana kadar yüz kadar kurbana neden olduğu için Cumhurbaşkanları Jean Lucinder'i, bir dizi cinayetin sanığından başka bir şey olmamakla suçlayarak yuhalıyordu. Yaratıcı araştırmacılara gelince, haklarında adli kovuşturma açıldı, bilim adamlarının kılı kırk yaran bir bürokrasi yüzünden bir şey yapamaz hale gelmesinin Fransa'da yaygın olduğunu biliyoruz. (En iyi Fransız bilim adamlarının gelecek Nobel ödülleri için rahatça çalışabilecekleri ABD'ye göç etmek istemelerinin nedeni de bu zaten.) Dört cesur vatandaş bu kez, Felix Kerboz'un ölüler kıtasına gittiğine ve oradan sağ salim geri döndüğüne tanıklık yapmak üzere hazır bulunan uluslararası kameraların önünde millete, hatta düşmanca uzmanlara çalışmalarının değerini kanıtlamayı başardı. Ömür boyu hapse mahkûm edilmiş, ardından başarısının karşılığı olarak suçu bağışlanmış bir katil şimdi *self-made man* bir kariyere başlama yolunda. Birçok Amerikan şirketi, maliyeti oldukça yüksek bir filmde kendi kişiliğini canlandırması için ona yüklü miktarlar teklif etmeye başladılar bile. Henüz cevabını vermedi ama daha şimdiden Hemşire Amandine rolü için Carol Turk-son, Fransız Cumhurbaşkanı Lucinder rolü için de Fred O'Bannon düşünülüyor. Yakında ekranlarınızda.

Roma Gazetesi: PAPA ÖFKELİ

Papa, ölüler kıtasını fethetmeyi kafasına koyan Fransızlara, bilimin haklarını aşmaya çalıştığı gerekçesiyle öfkeli olduğunu ileri sürdü. "Ölüm yalnızca Tanrı'ya aittir ve Tanrı, Vatikan aracılığıyla düşüncesini bildirir," diye hatırlatan Papa şöyle devam etti: "Bu kişilerin öteki dünyaya gönderilmelerini destekleyemeyiz. Bu türden her yeni yolculuktan önce Fransız yetkililerin Paris Başpiskoposluğumla görüşmelerini ısrarla rica ediyoruz." Bugün yarın Papa'mn buyruğu bekleniyor.

Madrid Gazetesi: LUCİNDER OLAYI

Fransa Cumhurbaşkanı Sayın Jean Lucinder, haftalardır ülkesinde deli diye anılıyordu. Oysa, bundan böyle belki de ömek almamız gereken özellikle bilgili bir insan olduğunu gösterdi. Kuşkusuz mizahtan yoksundu ve zor durumda olan ülkelere hiçbir zaman acımamıştı. Ayrıca daha önceden sütunlarımızda korumacı ve dargörüşlü politikasını eleştirmiştik. Büyük bir gizlilikle yönettiği ölüler kıtası fethi için artık ona sadece hayranlık duyabiliriz. Beklenenin aksine Felix Kerboz ölüm kıtasına varmayı ve oradan geri dönmeyi başardı. Hükümetimiz bu olayı daha iyi değerlendirmeye çalışacak bir araştırma programı başlatmayı planlıyor.

Berlin Gazetesi: OYALAMA TAKTİĞİ

Fransızların hiç kuşkusuz düş güçleri çok geniş. Ekonomileri çırpınıp dururken, düşmanca gösterileri grevler izlerken, uyuşturucunun yayılmasını ve gizli göç dalgalarını boşuna engellemeye çalışırken, Cumhurbaşkanları Sayın Jean Lucinder, ölüm konusunda deneylere girişerek kriz düşüncelerini başka yöne çevirmeye çabalıyor. Bir inşa-n öbür dünyaya gönderilebilir, deniyor. Bir Alman uzman ekip yakında bu kuşkulu deneyi araştıracak.

Pekin Gazetesi: SON SÖMÜRGE, ÖLÜM

Ölüler kıtasının fethine yeşil ışık. Top tüfek zamanındaki politikada olduğu gibi, büyük güçler sömürgelere olan iştahlarını saklamıyor-

lar. Birkaç günden beri, çevirdikleri işteki gizlilik ve yalanlamalara rağmen, Amerikalı, İngiliz, Alman, İtalyan ve Japon uzmanlar ölüm pistleri kurmaya girişti. Güvenilir kaynaklardan alınan bilgiye göre, Fransız Felix Kerboz'un görünmeyen ve aşılması imkânsız bir tür sıfır noktasına ulaştığını öğrendik. Bu sınır yirmi dakikadan daha fazla süren bir koma durumunda bulunuyor.

86. ZAFERDEN SONRA

Artık kuşku kalmadı. Bilim topluluğu, kamuoyu ve basın "Cennet" projesinin başarısını selamlıyordu. Bizi ezmek için Kongre Sarayı'na gelen uzmanlar kurulu parlamentoya, bu tavrın aksine değerimizin ve ciddiyetimizin doğru olduğunu tanıyan bir rapor verdi.

Artık hiç kimse "programlanmış ölüm laboratuvarı"ndan ya da "başkanlık ceset dolabı"ndan söz etmeye cesaret edemiyordu.

"Ölüm nedir? Ölüm nedir? Ölüm nedir? Ölüm nedir? Ölüm nedir? Ölüm nedir?..."

Bu cümleyi yirmi sayfa boyunca yazabilirdim. Hiç olmazsa bendeki bu öğrenme açlığının şiddetini eski durumuna getirmek için gerekiyordu bu.

İnsan bilmeyince çok soru sormaz, ama bir kez öğrenmeye başlayınca da ne pahasına olursa olsun her şeyi bilmek, her şeyi anlamak ister.

Ölüm iliklerime kadar işleyen bir gizem olmuştu benim için, üstelik beynim de daha fazla bilgi istiyordu.

Neredeyse kontrollü bir şekilde ölüme yaklaşmış olmak beni rahatlatmış olmalıydı. "Ölüm, yalnızca bu. Gidişdönüş yapılabilen bir ülke!" Öncü Hercules, Kerberos'la karşılaşmak için cehenneme gitmişti. Biz neden gidemeyelim?

Raoul düşünü gerçekleştirmişti, artık öldükten sonra insanların başına ne geldiğini öğrenme isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Bir gün her şey bittiğinde bana ne olacaktı? Ne de olsa, eğer yaşam bir diziyse, son bölümün ne zaman geleceğini, dizinin ne zaman biteceğini bilmek istiyordu insan.

Bana gelince henüz şaşkınlığım geçmemişti. Kafamdaki sorular

durmadan çoğalıyordu, insan düş gücü ve inanç sayesinde bütün boyutları fethedebilir miydi? Sınırları neydi? Özellikle de, neydi şu ölüm, ölüm, ölüm?...

Cumhurbaşkanı Lucinder Elysee'de katıldığı bir konferansta bizi bir araya getirdi. XV. Louis lüksünde genellikle resmi misafirlerini kabul ettiği şatafatlı muhteşem bürosuna hiç benzemeyen, çok sade, bilgisayarlarla, kontrol ekranlanyla dolu çalışma odasında karşıladı bizi.

Devlet başkanı şimdi daha da hızlanmamız gerektiğini söylüyordu. Kuşkuculardan kurtulmuştuk. Bundan sonra yeni rakiplere karşı mücadele vermek zorundaydık: Kopyacılara. Gerçekten, dünyanın her yerine yayılmış ünümüzün karşılığı olarak her yerde ölüm pistleri kuruluyordu.

-Amerikalılar ya da Japonlar tarafından sollanmak sorun değil. Daha önce havacılıkta da görüldü bu, diye söylendi. Wright kardeşler ilk uçağı yapmış olduğunu ileri sürdüğü halde, bunu yapan ilk kişinin Clement Ader olduğunu hepimiz biliyoruz! Bir uçuşu başardınız, dikkatli olun, öteki dünya konusunda sizi arkada bıraktıklarını ileri sürenler mutlaka olacaktır.

Geniş halk kitlesinin tanık olduğu Kongre Sarayı'ndaki zaferimizden sonra, araştırmamızın önceliğine itiraz etmek için başvuran tanınmamış yabancı bir ekibin ortaya çıkabileceğini pek sanmıyordum.

Karşı çıktım.

-Elimizde *booster m.,* dünyanın karşısına çıkacak bir "şampiyon"un kesin kimyasal formülü var, iki dünya arasındaki yolculukların sözcüklerini bile bulduk. Tarihsel önceliğimiz tartışılmaz ve o kadar çok ilerledik ki, diğerlerinin bize yetişmesi için çok zaman gerek.

Lucinder ellerini havaya kaldırdı.

-Düşünsenize! Bizim millctvekillerimiz kredilerimiz konusunda tartışırken, Amerikan üniversiteleri araştırmacılarının kullanımına büyük meblağlar sunuyor. Ayrıca bir hapishanenin ingin köşelerinde müzelik olmuş bir dişçi koltuğuyla da çalışmayacak onlar! Hayır, dünyanın en modern aletleriyle lüks içinde yüzecekler! Bu nedenle biz de daha hızlı hareket edeceğiz. İhtiyaçlarınızı karşılamak için yalnız bir yol biliyorum: Profesör Razorbak, Doktor Pinson, Bayan Ballus ve Bay Felix Kerboz, bundan sonra doğrudan cumhurbaşkanlığına bağlısınız.

Sizleri devletin üst düzey görevlileri olarak atıyorum.

Bunu söylediğimde Conrad çok şaşıracaktı.

-Çok iyi. Laboratuvarımıza çekidüzen verebileceğiz, diyerek sevindi Raoul.

Lucinder sözünü kesti:

-Yoo, hayır Razorbak, artık tamirle uğraşılmayacak! Uluslararası bir rekabet söz konusu burada. Ülkemiz dünyadaki yerini korumalı. Üstelik, kendimizi saklamamız için hiçbir neden yok. Aksine, halka açık çalışmak gerekir. Öyleyse daha modern ve daha geniş yeni bir ölüm pisti kuracağız. "Tarihsel" bir yer inşa etmek gerekir. Yeni bir zafer takı. Ölüm fatihlerinin zafer takı.

Siyaset adamlarının çoğunda olduğu gibi Lucinder de kendi sözleriyle büyülenmişti. Aynı zamanda, kendisine ait olarak gördüğü bir topluluğu coşturmaktan da zevk alıyordu. Biz onun seçkin topluluğu, onu tarihe geçirecek her şeyi yapmaya hazır özel keşif komandolarıydık.

Böyle olmakla birlikte, onunla aynı tutkuları paylaşmıyorduk. O ölümsüzlük peşindeyken, biz serüven arıyor, hatta insanlık tarihi kadar eski bir gizemi çözmek istiyorduk.

Boynunda altın kolyesi olan bir kapıcı, büyük bir gürültüyle kapıyı açtı. Görüşme bitmişti. Diğer işler Cumhurbaşkanı'nı bekliyordu. Çekip gitme zamanıydı.

-Özel görevlilerimiz rakiplerimizin gelişmelerinden beni haberdar edecek, dedi (ve hoşça kal yerine ekledi:) İşte şimdi, Baylar, Bayanlar, kendimize güven ve işe koyulma zamanı!

87. YAHUDİ FELSEFESİ

"Yaşam, uykuyla alıştırır bizi ölüme
Yaşam, düşlerle başka bir yaşamın **olduğunu** söyler bize."

Eliphas Levi.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

88. AİLE MESELESİ

Kongre Sarayı'nda yaşanan hareketlilikten sonra, dairemde yalnız başıma bir hafta geçirdim. İnsanın keyifliyken yalnızlığa yenilgi halindeykene göre daha iyi tahammül edebildiğini anlamıştım ama, yine de sıkılıyordum. Kısacası ne bekliyordum ki? Binaya giriş çıkışımı bekleyen fanatik destekçileri mi? Ben aynı Michael Pinson'dum, yalnız adam, basında resmi çıksa da çıkmasa da Michael Pinson, yine yalnız adamdım.

Mezar taşımın üstünde: "Michael Pinson burada yatar, sade ve yalnız bir insandı herkes gibi" yazısını gözümde çok iyi canlandırabili-yordum.

Beyaz Porto içerek avunuyor ve eski mitoloji kitaplarını saatlerce yeniden okuyordum.

Çoğunlukla can sıkıcı olan bu yazılardan bıkınca da, rastgele birkaç dergiye göz atıyordum. Evlenen ve yanıldığını hemen anlayan yakışıklı ve güleryüzlü oyuncuların mutluluğu konusunda yazılarla doluydu hepsi. Her sayfa evlilik ya da doğum mutluluğuyla ışıldayan bir çiftin açık saçık resmini sergiliyordu. Muhabirler, onların dâhi, eşsiz, ödül almış, her şeye rağmen alçakgönüllü, rahat ve her zaman nazik olduklarını yazıyordu. Çocuk felcine karşı mücadeleyi destekliyorlardı, Üçüncü Dünya ülkelerinin çocuklarını evlat ediniyorlardı, aşktan yeri doldu-rulamaz tek değer olarak söz ediyor, dâhi ve güleryüzlü yeni dostlarını tanıtıyorlardı. Ölüm kâşiflerinin hepsi mutluydu şimdi. Felix bir yıldızdı artık, Raoul babasının izini buluyordu, Cumhurbaşkanı Lucinder ünlü olmuştu, Amandine insanları kurtarabilmeyi düşünüyordu, ama ya ben?

Benimse yapacak bir şeyim yoktu. Ne konuşacak, ne de acıyla karışık sevincimi paylaşacak kimse vardı.

Yine, çöl çakalları gibi aya doğru ulumak istedim. Aouuuuvvvv! Komşular çıkar çıkmaz da durdum. Oyuncuların, politikacıların mutluluğundan söz eden yazıların her birini öfkeyle okumaya zorladım kendimi.

Yeniden başlamak gerekirdi. Çok sabırsızdım.

Saat şu anda 10:30'du, bir dilek tutmaktan kendimi alamamıştım.

Kendileriyle konuşabileceğim insanların yanımda olması dileğini.

-Selam arkadaş!

Şanssızlığa bak, annem ve kardeşim gelmişti. Üstüme atladılar.

-Küçüğüm, miniğim benim, seninle ne kadar gurur duyuyorum. Başaracağını biliyordum! Bir anne hisseder bunu...

-Bravo kardeşim, iyi yaptın, basardın.

Sanki kendi evlerindeymiş gibi kanapemin üstüne kuruldular ve kardeşim beyaz Porto'dan geriye kalanı içti.

Conrad, bundan böyle uyanık bir danışmanın yardımıyla yönetmem gerekecek maddi gelirlerimden söz etmeye başladı daha sonra. Annem, sahip olduğum ün sayesinde, kuşkusuz güzel bir aktrisle ya da çok zengin biriyle evlenebileceğimi söylüyordu. Bana uygun olabilecek birçok hoş genç kızla ilgili yazıları bile kesmişti dergilerden.

-Bütün kadınlar ayaklarına kapanacak, diyordu açgözlülükle.

-Ama şey... şey benim zaten bir kız arkadaşım var, dedim rasgele, bunaltıcı ilgisinden kendimi korumak isteğiyle.

Annem hemen öfkelendi:

-Ne! Nasıl! diye bağırdı. Bir sevgilin var ve bunu annenden gizliyorsun!

-Şey...

-Ben kim olduğunu tahmin ediyorum, diyen Conrad'ın ağzı kulaklarına vardı. Michael'in arkadaşı, hemşire! Kongre Sarayı'nın sahnesinde onun yanında olan deniz mavisi gözlü çok güzel küçük sarışın bebek! Bravo kardeşim, Grace Kelly'e benziyor ama ondan daha güzel. Yine de biraz tuhaf. Kendini kobayınızın kollarına attığını görünce kobaya âşık olduğunu sanmıştım daha çok!

Her zamanki gibi benim salak kardeşim en zayıf yanıma parmak basmıştı ve yarayı depreştirmekten zevk alıyordu.

Annem onu susturdu:

-Bir hemşire mi? Neden olmasın? İşin iyisi kötüsü olmaz. Ne zaman evleniyorsunuz? Seni evlenmiş görmek beni gerçekten çok mutlu edecek. Yaşamını düzene koymak için bir kadına ihtiyacın var. Şu haline bak, ne kadar kötü giyinmişsin! Doğru dürüst giyinmezsen üşütürsün. Üstelik hep restoranlarda yemek yiyiyorsundur kesin. Restoranlar olabildiğince müşterilerini olabildiğince söğüşlerler, onlara yalnızca artıklan ve en kötü yemekleri verirler. Umarım hiç kıyma yemiyorsundur?

-Biliyorum anne, biliyorum, diye kabul ettim, daha ileri gitmesine engel olmaya çalışarak.

-Ne iyi işte. Hemşiren sana beslenmeyi ve giyinmeyi öğretir. Beni dinle hiç değilse. Televizyona çıktın diye kasılayım deme sakın!

-Hayır anne, dedim.

-Hayır, ne?

-Hayır kasılmıyorum.

-Ha, sana şimdiden söylüyorum, uluslararası bir yıldız oldun diye sakın bizi küçümsemeye kalkma! Bu bize sökmez, tamam mı?

Bırakın uzlaşmayı, daha çok boş bir tartışmaya giriyorduk! Boyun eğme olarak gördüğü şey karşısında Conrad alaylı alaylı güldü.

Alçak masamın üstündeki kitaplara göz atarken, haykırdı:

-Şuna bak, şimdi de mistik edebiyata mı merak sardın?

-Hoşuma gideni okuyorum ve kimseye verilecek hesabım yok, dedim sinirlenmiştim. Annemin karşısında boyun eğebilirdim ama Con-rad'a pes etmek, benden çok şey istemekti.

Tutuk tutuk okudu:

-*Popol Vuh* ya da *Olayla/Kitabı*, büyücüler için büyü kitabı mı bu?

Değerli kitabı çekip elinden aldım.

-Meksikalı Maya Kişeler'i, Kızılderililerin kutsal kitabı bu, diye yüzüne tukurdum.

-Hm! Ya bu: *Değişimler Kitabı*, *Yi-king* sonra bu *Ölüler Kitabı*, *Bardo Thödol*. Ya şu, *Ramayana*. Söyle hadi, burada hepsi var. Bir *Kama-sutra'n* eksik!

-Conrad, eğer beni kışkırtmak için geldiysen yüzünü dağıtmadan önce def ol git! Sen git paranla, arabalarınla, kadınlarınla oyna ve beni rahat bırak!

-Mezarlıkların sessizliği! diye mırıldandı Conrad.

Annem araya girdiğinde yumruklarım önde fırlıyordum.

-Kardeşinle bu şekilde konuşma. O, beni memnun eden şeyler yaptı hep. Evlendi, bana torunlar verdi o. Kendini suçlu görecek bir şeyi yok onun! Televizyona çıktı diye kasılmıyor o.

Deli olmak işten değildi. Sakinleşmek için yavaş yavaş nefes aldım.

-Niyetiniz beni çileden çıkarmaktıysa başardınız, artık kalmanızın bir önemi yok. Mutlu olmamdan mı korkuyordunuz? Sevincimi berbat etmek mi istiyordunuz?

Her zamanki alışkanlığımla rahatlamak için gömleğimin ilk düğmesini açık bıraktığımı fark etmişti annem ve her zaman yaptığı gibi boynumu çimdikleyerek hemen kapattı. Soluğumun kesilmesinden yararlanarak konuşma tekelini yeniden eline almıştı.

-Bizimle nasıl böyle konuşursun? diye öfkelendi. Biz seni hep cesaretlendirdik. Razorbak'la mezarlıklarda vakit geçirirken bile, sana hiç sitem etmedim, hem çocuklarının küçük kaçıklarla gezmesine izin vermeyen birçok anne tanıyorum ben.

-Raoul kaçık değil!

-Yine de biraz garip, bunu kabul et ve...

-Benden mi söz ediyorsunuz?

Bu günlerde kapımın kilitlerini sağlamlaştırsam iyi olacaktı. Dingonun ahırına girer gibi giriliyordu buraya. Sürgüler, bir göz deliği, bir zil ve hoş geldin özel hayat!

Bu arada, annemin kırıcı konuşmalarını Raoul duymuşsa çok kötü! Ama o da ansızın gelmemeliydi.

-İyi günler Raoul, dedim soğuk bir şekilde.

-Profesör Razorbak, biz de tam sizden söz ediyorduk, diye kardeşim saygı dolu bir ifadeyle konuştu. Şimdi ünlü ve zengin olduğunuz için maddi çıkarlarınızı gözetecek bir mali danışmana ihtiyacınız olduğunu düşünüyoruz. Ne de olsa, siz ikiniz ve kız, bir rock grubu oluşturuyorsunuz. İmajınızı yenileyecek, kontratlarınızla uğraşacak biri, bir menajer gerekiyor size.

Raoul'ün bu şaklabanı sert bir biçimde terslemesini bekliyordum. Hiç de öyle olmadı, onu dikkatle dinliyordu.

—Senin kardeşin mi? diye sordu.

-Evet, diye kabul ettim acınacak biçimde.

-Ve ben de annesiyim! diye gururla böbürlendi bizi doğuran kadın.

Raoul bir elini çenesinin üstüne koydu.

-Kardeşinin fikirleri var, diye belirtti Raoul, yeni ölüm pistlerimizi en iyi şekilde yönetmemizin gerekeceği doğru.

Conrad projelerini anlatırken kasılıyordu:

-Kesinlikle doğru, ayrıca yeni ölüm pistinizin yanına bir hediyelik eşya dükkânı açmak ilginç olabilir diye düşündüm. Orada şunun gibi tişörtler satılabilir.

Cebinden çıkardığı şeyin üstünde "Ölmek bizim işimizdir" yazısını okuyabiliyorduk.

Yıldırım çarpmışa dönmüştüm. Raoul şaşırmamıştı. Kumaşı inceledi.

-İyi fikir! Bu yıkanınca çeker mi?

-Hayır çekmiyor denedim, dedi annem.

Raoul, kutsal projelerimizi yok pahasına üçkâğıtçılara mı satmaya kalkıyordu? Buna inanamıyordum.

-Ama...

Beni susturdu.

-Kardeşin haklı Michael. Bir dükkân, işimizi daha iyi tanıtmamızı, büyük halk kitlesine markamızı benimsetmemizi sağlayacaktır.

-Ben de basın elçiniz olurum! diye bağırdı sevgi dolu annem. Hem böylece Michael'i daha sık görebilirim. Onunla daha iyi ilgilenebilirim.

Gözlerimi ovuşturdum. Hayır, düş görmüyordum. Ölümün sırlarını çözmek ve böylece yaşamı değiştirmek, dünyayı, insanlığı değiştirmek istemekle başlamıştık... Şimdiyse bir "ölüm hatırası" dükkânının açılışını düzenlemekle uğraşırken buluyorduk kendimizi. Gerçekten olağanüstü bir çağ yaşıyorduk! Belki de İsa yeryüzüne yeniden dönseydi, belki o da mesajını halka yaymak zorunda kalacaktı, açık mor tişörtlerin üstünde "Birbirinizi sevin" yazısı ve %70 pamuk, %30 akrilik, ılık suda yıkanır beyaz sweat-shirtlerin üstündeyse "Saflara ne mutlu, göklerin krallığı onların olacak" yazısı olurdu. Bu Conrad'a tamamen uygun olacaktı.

Aynı şekilde eğlendirici hediyelik eşyaların satıldığı bir dükkândaki ürünün üstünde Laozi'nin de adının olduğunu düşünüyordum. "Bilen konuşmaz. Konuşan bilmez." Ne müthiş bir string mayo!

Kısacası Raoul, arkadaşım Profesör Raoul bu konuda söylenecek bir şey görmüyorsa eğer, kim oluyordum ki ben ona karşı koyacak?

Kardeşim mağaza açacaktı, Tayvan'dan eski eşyalar ve toptan tapon eşya siparişi verecek, annemse dükkânı işletecekti.

Kendi kendime, gülünç olsa bile en azından o kimseyi öldürmüyor,

diyerek omuz silktim.

-Ya senin hemşiren, ne zaman tanışacağız? **diye konuştu annem** beni iyice tüketmek için.

89. AVUSTRALYA MİTOLOJİSİ

Avustralya yerlilerinin mitolojisinde, varlığı hiçbir şeye bağlı olmayan ve "Her Zaman Varolan"ı, Numbakulla diye adlandırırlar. Numbakulla bomboş dünyada ansızın ortaya çıkan hiçbir yerden gelen bir varlıktır. Kuzeye doğru yönelir ve geçtiği yerlerde dağlar, ırmaklar, sonra da bitkiler ve hayvanlar doğar.

Yürürken, çocuk ruhları dağıtır, vücudundan doğan ölümsüz ruhlardır bunlar. Bir mağaranın içinde, enerji yayma gücü olan *Tjurungas* denilen kutsal işaretler kazır. İlk Ata, bir Tjurunga ve bir çocuk ruhun birleşmesinden doğar.

Diğer atalar da daha sonra aynı şekilde doğdular ve ilk insanları eğitmeyi üstlendiler.

Bir gün Numbakulla bir arazinin ortasına bir direk diker. Oraya tırmanmadan önce onu kana bular, ardından İlk Ata'ya yanına gelmesi için işaret eder. Ama direk kan yüzünden çok kaygan olduğundan, Ata toprağa düşer.

Bu yüzden gökyüzüne sadece Numbakulla ulaşır ve arkasından direği çeker.

Bir daha da hiç görülmez.

O günden sonra insanlar ölümsüzlüğün ebediyen ellerinden alındığını bilirler. Kutsal direk, etrafında bu dünyanın döndüğü bir eksen olarak kalır, Numbakulla'nın istediği gibi.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

90. BUTTES-CHAUMONT ÖLÜM PİSTİ

Başbakanlığın özel kredileri sayesinde görkemli bir ölüm pisti kurduk. Bu bir zafer takı değildi ama sakin bir semtte modern görünümlü

küçük bir binaydı. Büyük bir titizlikle seçmiştik yerini. Buttes-Chaumont'ın yukarısında Botzaris Sokağı'nda bulunuyordu.

Raoul, eskiden uğursuz bir anı olarak Montfaucon darağacının göründüğü sitenin yanında ölümü incelemeyi eğlendirici bulmuştu. Ortaçağın suçsuzları ve haydutları burada kral adına asılmışlardı.

İki ayda her şey hazırdı.

Binamız sekiz katlıydı ve Buttes-Chaumont Parkı'na bakıyordu. İlk dört katında on iki küçük daire, başka bir deyişle her katta üç daire vardı. Duvarları kırmıştık. Böylece beşinci katta 220 metrekarelik bir laboratuvar ve altıncı katta da aynı ölçülerde bir uçuş salonu kurmuştuk. Bir çatı katına dönüştürülen yedinci kat, kışın yarı saydam bir camlı duvarla tamamen kapatılıyor, yazın da açık havalı bir teras oluyordu.

Amandine burada kendi zevkine göre birçok yeşil bitkiyle bir resepsiyon salonu düzenlemişti. Bu görkemli dekora beyaz bir Steinway piyano ve siyah bir bar eklenmişti. Gerçekten çok güzel bir yer olmuştu!

Binanın aşağısında, oldukça sade bir levhada "Paris Ölüm Pisti" ve daha küçük puntolarla da "Personel haricinde kimse giremez" yazıyordu. Raoul, havalimanlarının yakınında "Dikkat, havalanma pisti" uyarısına benzer bir şekilde "Dikkat, ölüm kâşifleri uçuşu" yazısının eklenmesini önermişti. Fikir bizi bayağı eğlendirmişti.

Cumhurbaşkanı Lucinder klasikleşmiş bir biçimde kapının üstünde bir şişe kırarak binanın açılışını yaptı. Bu kez gerçek bir şampanyaydı, köpüklü şarap değil. Artık pintilik etmiyorduk.

Çatı katında basın onuruna bir tanıtım gecesi düzenlenmişti. Devlet başkanı, çabalarımızdan dolayı bizi kutlayan ve "Ölüm Kıtası"nın fethedilmesi yarışında başı çekmemiz için cesaretlendiren küçük bir konuşma yaptı. Kalın yapraklı bitkilerle çevrilmiş bir basamağın üstünde, üzüntülü bir ifadeyle, Fransa'nın, yalnızca öncülüğünü koruyamadığı için yitirdiği sömürgeleri sıralıyordu: Kanada, Hindistan, Batı Afrika.

-Bu kez, birinciliği koruyacağız, diyerek konuşmasını bitirdi.

Ardından, muhabirlerin flaşları altında, dördümüze de özellikle bizim için tasarladığı bir nişan verdi: Ölüm Kâşifliği Legion d'honneur Nişanı. Madalya, ateş çemberine doğru hızla giden melek kanatlı olan bir adamı betimliyordu.

Başarının ve şöhretin coşkunluğuyla yeniden güçlendiğimiz şu an-

da bile, ölüm yukarıdan bize bakmaktaydı belki de, tıpkı piranhaların, üstünkörü onardıkları tahtalarla derme çatma bir atlama tahtası yapmakta olan bir göl köyü çocuklarına çamurlu ırmaktan bakması gibi.

Bu düşünceleri kafamdan attım ve resepsiyonumuzun gürültülü havasına yeniden döndüm. RTV l'in muhabiri hâlâ buradaydı, Amandi-ne'e sorular yöneltiyordu, ama Amandine ona cevap vermeye pek istekli görünmüyordu. Suskun Amandine. Ona bakmak gerekirdi, hepsi bu. Ama şu muhabir hiç bakmasını bilmiyordu. Sorular soruyordu ve cevapları dinlemiyordu bile, görmeden filme alıyordu. Mikrofonun ve kameranın verdiği yapay duyuları kullana kullana, doğal duyularını köreltmişti. Oysa Amandine ne kadar güzeldi. O akşam çok kısa, dar, sırmalı siyah bir elbise giymişti, ama iki dipsiz kuyu gibi beni çeken deniz mavisi gözlerinden kaçıyordum.

Annem, sormayı asla düşünmediği soruların cevaplarıyla boğmak için muhabirin bir anlık dalgınlığından yararlandı. "Evet, yakında ölüm kâşiflerinin bir mağazası açılacaktı", "Evet, bu mağazada ölüm kâşiflerinin deneylerini anımsatan tişörtler ve küçük muzip eşyalar satılacaktı", "Hayır, yaz gelmeden önce indirim olmayacaktı".

Başkan kendi buluşlarından başı dönerek sahnedeki konuşmasını sürdürüyordu.

-Bu madalya, ölüm kâşifliği gelişmelerine katkıda bulunacak herkesi ödüllendirmek için hazırlandı, buraya bizimle işbirliği yapmaya gelecek yabancı meslektaşlarımız da buna dahil, diye bağıra bağıra söyledi madalyasını sallayarak. Herkese iyi şanslar!

Hinoğluhin Lucinder. Tarih ders kitaplanna adı geçsin diye yapmayacağı şey yoktu. Ölüm konusunda yapılan denemeleri destekleyen başkan olmak yetmiyordu ona. Düşüncelerini zaman ve mekân içinde yaydığından emin olmak için bir de madalyasını icat etmesi gerekti, "Lucinder madalyonu" ve ölüm pistini. Hiç kuşkusuz günün birinde bir yere Lucinder ölüm pisti adı verilecekti, tıpkı J. F. Kennedy ya da Roissy-Charles de Gaulle havalimanları gibi.

Bütün kahraman ölüm kâşiflerini buraya getirtmek fikriyse, yabancıların hiçbir zaman bizi geçmesine izin vermeyecekti. İyi oynuyordu.

Kadeh kaldırdım.

91. TİBET MİTOLOJİSİ

"Majusri şunu bil ki:
Senin sanrıların dışında, ne ölüleri yargılayan Tanrı,
Ne şeytanlar
Ne de ölümü yenen birileri.vardır.
Bunu bil ve özgür **ol."**

Bardo Thödol, Tibet'in Ölüler Kitabı.
Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

92. İŞ BAŞINA

Resmi açılışın hemen ertesi günü, her şeyimizi toplayıp ölüm sarayımıza yerleştik.

Başkan her birimiz için özel daire ve bir de geceleri çalışabilmemiz için çok girişli bir laboratuvar düşünmüştü. Kongre Sarayı'ndaki gösteriye yol açan suçlama kampanyası boyunca hepimiz komşuluk ilişkilerinde sorunlarla karşılaştığımızdan bu yeni çevreye büyük bir sevinçle taşınmıştık.

Üçüncü katta bir oda seçtim.

Daha sonra laboratuvara döndüğümde Raoul'ün Cumhurbaşkanı Lucinder'e saldırmak isteğiyle kıvrandığını gördüm.

-Amerikalılar, Japonlar, İngilizler... Tek söylediği bu. Hiçbir şeyden anladığı yok. Uzun bir zaman ve çabayı gerektiren bir iş bu. Adım adım ve her türlü önlemi alarak ilerleyebiliriz üstelik.

Onca aksiliğe rağmen, bizi her zaman önden gitmeye cesaretlendiren arkadaşımı böyle ılımlı bir pozisyonda görmek beni şaşırtmıştı.

-Hızla acelecilik farklı şeyler.

Uçuşları artırmak isteyen Felix'in tutkusunu gidermek gerekirdi önce.

Ölüm kâşifimiz Kongre Sarayı'ndaki zaferinden bu yana çok değişmişti. Görüşme üzerine görüşme yapıyordu. Oyun ya da tartışmalar için durmadan televizyona davet ediliyor ve program ne olursa olsun bundan büyük bir zevk alıyordu.

Otuz sene kendisine önemsiz bir insan gibi davranılmasından son-

ra bu intikam hevesini anlıyordum. Bir estetik cerrahı, bıçak yarası izi olan yüzünü yeniden biçimlendirmişti. Ünlü bir göz doktoru, sürekli gözlerini kırpıştırmasına yol açan kontak lenslerinden kurtulmasını sağlamıştı. Kel kafasınaysa saç ektirmişti. Reklamları olsun diye en ünlü terziler giydiriyordu onu. Yakışıklı ve şık Felix Kerboz ölümün kusursuz kahramanını temsil ediyordu.

Onu her yerde görebilirdiniz. Bütün gazetelerin baş sayfalarında, sevilen gece kulüplerindeki bütün eğlencelerde, bütün kokteyllerde yer alıyordu. Dünyanın tek ölüm kâşifini masasına davet etmek, en zengin ev hanımlarını birbirine düşüren bir ayrıcalıktı. Yaşam dışındaki dünyada en uzağa gittiği için de tanınmış bir adam olarak Felix, Guinness Rekorlar Kitabı'na da girmişti. Kiraz çekirdeklerini en uzağa tüküren ve en çok bira içenler arasında, tırpan sallayan harika bir top modelin yanında Supermen kıyafetiyle bulunuyordu.

Felix'in dünyevi zevklere olan düşkünlüğü gerçekten çok artmıştı.

Bir yandan seviniyorduk, çünkü hiç olmazsa bu, çekici olan şeyin ne olduğunu tam bilmediğimiz öteki dünyada kalmaktansa onu bu dünyaya dönmeye itecekti. Ama öte yandan da uykusuz geçen geceleri yüzünden sürekli geç kalmasına sinirleniyorduk. Kimi kez, bir anlamda onun bürosu olan ölüm pistine gelmek yerine bütün günü yatağında geçiriyordu. Üstelik, halkın ona olan hayranlığına o kadar alışmıştı ki, öğütlerimize ve çalışmalarımıza da kulak astığı yoktu.

Hâlâ az da olsa Felix Kerboz mesleki bir bilince sahipti. Buttes-Chaumont'a yerleştikten bir hafta sonra, iki gidiş dönüş daha başarmıştı.

"Yirmi bir dakikalık koma" duvarının var olduğunu doğrulamıştı. Şeffaf ve ince bir ağıza benzettiği bir çeşit puslu zar.

"Bu duvardan sonra dünyaya doğru bağlanan gümüş kordon kopuyor ve insan geriye dönmek istemiyordu artık," diye belirtiyordu. Bütün gazeteler "Koma duvarı" ifadesini tekrarlayıp duruyordu. Kimileri "ölüm duvarı" ya da ses duvarı Mach l'e paralel olarak "Moloch 1", ya da "Moch 1" diye de adlandırıyordu.

Moloch, bana Fenikelilerin büyük tanrısı Baal'i düşündürüyordu. Tunus'ta Sidi-Bou-Said'e yaptığım bir gezide metalden içi oyuk büyük bir heykelini görmüştüm. Karnında bir ateş yakılıyordu. Açık ağzından içeri çocuklar ve bakireler kurban olarak atılıyordu.

Annem tam aşağıda, zemin katta mağazasını açmış ve daha önce

konuşulduğu **gibi** tişörtler, anahtarlıklar ve kasketler satıyordu. Mağazasına kısaca "Ölüm fatihleri" adı verilmişti.

Orada her türlü tuhaf eşyayı bulmak mümkündü: Büyük bira bardaklarının üstünde "Ölmek bizim işimizdir" yazısı okunuyordu. Diğer bütün eşyaların üstünde kalın harflerle yazılmış bir yazıt vardı: Kültabaklannın üstünde "Külsün, küle döneceksin"; kol saatlerinin üstünde "Son ölüm"; tuvalet kâğıtlarının üstünde "Hiçbir şey yok olmaz, bir şey yoktan var olmaz, her şey yalnızca biçim değiştirir"; mumların üstünde "Ölüyorum ve bunu seviyorum"; uçurtmaların üstünde "Gökyüzü beklemez" yazısı. Minik Felix oyuncakları, Kongre Sarayı'ndaki uçuşunu gösteren video kasetleri, benim fotoğrafımla birlikte kusursuz minik ölüm kâşifı-anestezist çekmeceleri bulunuyordu.

Bu da onun zevkiydi...

Sonuçta... insan dostlarını seçebilirdi, **ama** ailesini **seçemezdi.**

93. POLİS KAYDI

İlgili birimlere bildiri

Ölüm kâşifleri hareketi normal müdahale yoluyla önüne geçilmesi imkânsız boyutlara varmak üzere. Ölüm kâşifleri sınırlan belirlenemez bir olay halini aldı. Hareketin kendisine bir müdahale imkânı olmasa da buna karşılık, belli başlı aktörlerini (hatta kimlik bilgileri) ve özellikle Raoul Razorbak, Michael Pinson ve Amandine Ballus'ü safdışı bırakabiliriz. Daha uzun süre bu şekilde hareket etmelerine izin vermenin tehlikeli olacağını düşünüyoruz. Ciddi karışıklıklara yol açabilirler. Harekete geçmek için izin istiyoruz.

İlgili birimlerin cevabı

Bekleyip görmeyi öneriyoruz. Müdahate **etmek** için **çok eften.**

94. TEOLOJİK SORUN

-"Koma duvarTnız iyi hoş ama kamuoyuna bir açıklama yapmazsanız, **halk** sizi şarlatan olarak görmekte gecikmeyecek ve üstelik beni de!

Bilgisayar ve kontrol ekranlarıyla dolu çalışma odasında Lucinder çok sinirliydi. Haklıydı: Bir deneyi ifade eden konuşma çoğunlukla deneyin kendisinden daha önemliydi. Pasteur de zamanında elde ettiği sonuçlan tam olarak doğrulamadan önce açıklamaktan çekinmemişti. Olağanüstü bir buluş gerçekleştirmiştik. Bunun anlamını halka açıklamak bize düşüyordu.

Raoul'ün uzun elleri bir sigara yaktı. Konuşmadan önce düşünceli düşünceli dumanı üfledi:

-Halkınıza söylemeniz için bir yorumum olabilir.

Başkan döner koltuğuna rahatça yerleşti. Basit otomatik sırt masajı mekanizmasını çalıştırdı.

-Sizi dinliyorum, dedi güler yüzle.

Raoul zevkle içine çekti ve okaliptüslü yuvarlak bir duman çıkardı.

-Birinci açıklama şöyle olacak: Ölüm biyolojik bir gerilemedir. Neokorteksin yakılmasından sonra "klasik bir ölüm"de bilinç rinanse-fal iner ve bu anda bir NDE gözlemlenebilir. Bu arada neokorteks ve rinansefal arasında kimyasal bağlantılar devam eder, bu da insanların bu tüneli hatırlayabilmesini sağlar. Daha sonra, bilinç reptilien bey-ne<[3]) iner. Neokorteks ve rinansefal arasında yine kimyasal etkileşimler sürer, ama artı, neokorteks ve reptilien beyin arasında da bağlantı olur. Artık bir şey bellenmez. Bu evreyi anlatan olmadı. Buna karşılık bu reptilien beyin uyarıldı, bu da düşlere, sanrılara, kendisi dışında ortaya çıkan tuhaf görünümlere yol açtı. Bilinç daha sonra reptilien beyinden hücrelere ve hücrelerden DNA çekirdeğine doğru gider. DNA dünyanın başlangıcından beri var olduğuna göre, o anda ikinci bir bilinç halinde bu yaşadığımız asıl dünya algılanır.

Lucinder elini kaldırdı ve bana doğru döndü.

-Hiçbir şey anlamadım. Ya siz Michael, sizin bir açıklamanız var mı?

-Yeni bir kuram "takiyons"([4])lardan söz ediyor. Saclay atom hızlandırıcısında bulunan tümüyle yeni tanecikler bunlar. Takiyonsların olağanüstü bir özellikleri var: Işıktan daha hızlılar. Bilinç alanında bu-

3) İnsanın gelişim evresinde ilkel duygularını hatırlamasını sağlayan beyin, sürüngen beyni (ç.n.).

4) Fizikte temel parçacıklar (elemanter partikül) olarak geçmektedir (ç.n.).

lunan şey bu olabilir. Sabahları biraz miskin olunduğunda, bilincin bu takiyonslarinin daha derimize dönmemiş olduğu anlaşılır. Takiyons kuramcıları bu taneciğin ne geçmişinin ne de geleceğinin olduğunu düşünüyor. Ruhun "maddesi"ni oluşturanlar bu takiyonslar olabilir.

Lucinder köpeğini okşadı.

-Şu bilinç tanecikleri hikâyeniz çok çekici, ama "takiyons" sözcüğü bana pek medyatik gibi gelmedi. Hem yeterince bilimsel zırvalık var zaten. Bu herkesin canını sıkacak. Siz, Raoul, mistiklerle ilgileniyorsunuz sanırım. En "inandırıcı" yorumu yapan mistik hangisi?

-Pekâlâ, *Tibet'in Ölüler Kitabı, Bardo Thödola.* göre aslında biz üç bedenden meydana geliriz.

-Şaka mı yapıyorsunuz? Bunu seçmenlerime anlatmamı mı istiyorsunuz? diye irkildi devlet başkanı.

-Ben size *Ba/do'nun* ileri sürdüğü şeyi tekrarlıyorum. Demek ki üç bedene sahibiz. Birincisine "fizik beden" deniyor. Sert, fiziksel ve gaz halinde, tümü organizmamızı oluşturan maddeden meydana gelmiştir. Beş duyu organımıza bağlıdır ve bizim bütün görsel, işitsel, duyumsal vb. algılarımızı sağlar. Öldüğümüzde madde çürür ve toprak olur. İkinci beden "ruhsal beden"dir. Bu fizik bedeni saran, güç ve zayıflık çizgilerini belirleyen manyetik bir kılıftır. Çinlilerin enerji meridyenleri diye söz ettiği, Hintli yogilerin de şakralar diye gösterdikleri şey burada bulunur. Doğal enerjimiz, çevremize yaydığımız ve dışardan aldığımız enerji burada dolaşır. Hintliler bu enerjiye Prana, Çinlilerse Ki adını vermiştir.

Vercingetorix akan salyasını yalarken esnedi. Yalnızca o zaman, kendini Sezar sanan bir başkanın köpeğine Vercingetorix adını vermiş olmasının yine de garip olduğunu fark ettim. Bir labradora hükmetmek o kadar büyük bir basan değil!

Arkadaşımın mistik-bilimsel konuşması karşısında, halkın seçtiği pragmatik pek rahat görünmüyordu.

-Siz devam edin! dedi yine de.

-Işımamız, titreşimlerimiz, etkileyiciliğimiz "ruhsal beden"imize bağlıdır. Görünürde hiçbir neden yokken insanlarda hoşlandığımız ve hoşlanmadığımız her şey buna bağlıdır. Üstelik kısaca hastalık, fizik bedenimiz ve ruhsal bedenimiz arasındaki bir dengesizliktir yalnızca.

Çin akupunkturu da bazı noktalarda enerjiyi bloke eder ve diğer noktalarda dolaştırır...

Fizik beden, ruhsal beden... Lucinder'in ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum. Her şeyi berbat etmeden önce şu kaçık bilginden kurtulup, yerine daha "prezantabl", seçkin herhangi bir bilim adamını mı getirmek gerekirdi acaba?

Bir an, Cumhurbaşkanı'nın bakışı sanki olası bir halef gibi bana takıldı. Ne de olsa, başından beri işin içindeydim ve zihnim hâlâ sağlam görünüyordu.

Raoul açıklamalarıyla kendinden geçmiş, muhatabının kuşkularını fark etmemişti. Kendinden emin sürdürdü:

-Zaten Descartes da "Beden ve ruh arasındaki fark, bedenin bölünebilir, ruhuma bölünemez olmasıdır," derken aynı şeyi düşünmüştür. Öyleyse hepsi birbirini doğruluyor... Bu durumda fizik bedenle ruhsal bedenin birbirinden ayrıldığı durumlar olabilir.

-Ne gibi durumlar?

-Hum, örneğin uyuşturucunun etkisi altına girme, ya da bayılma, orgazma ulaşma, ya da çok şiddetli psikolojik bir travma durumunda.

—Ya da koma durumunda?

-Çok doğru. Konu üzerinde çok çalışma yapan babam, medyumların ve kimi mistiklerin mükemmel bir biçimde kendi istekleriyle ruhsal bedenlerini fizik bedenlerinden ayırabildiklerini düşünüyordu. Felsefe hocasıydı ama nesnelere bilimsel bir yaklaşımı vardı... Ona göre bu, derimize yapışmış şeffaf bir eldivenden kurtulmak gibi bir şey olmalıydı.

Başkan köpeğini okşadı.

-Ben de XX. yüzyılın sonunda Rupert Sheldrake adında bir profesör tarafından yazılmış metinler buldum. Bu fizikçi, nesnelerin özdeklerinden bağımsız biçimleri olduğunu ileri sürüyordu. Geleceğin ağacı, tohumun içinde kayıtlıydı, ihtiyar ceninin içinde gizliydi ve biçimler, hareketli veri bankaları gibi dolaşıyordu. Sheldrake, çok inandırıcı bir açıklama getirmese de maddi olmayan bu biçimlerin varlığını kanıtlamıştı. Elektromanyetik bir olaydı belki de? Ne de olsa hepimizin kendimize özgü elektromanyetik bir izi var. Ancak ellerimizin iç kısmını birbirine yaklaştınrsak hissederiz bu enerjiyi. El ele tutuştuğumuzda ya da yabancı birinin derisine hafifçe dokunduğumuzda ve birden elektrik boşalması gibi bir şey hissettiğimizde, kimi zaman küçük bir güneş olarak algıladığımız içimizdeki küçük bir toptur o. Görünmeyen bir kılıf üzerinde elimizi gezdirdik. Aslında, belki de bir ruha dokunmuştuk.

Lucinder sabırsızlandı:

-Ya üçüncü beden? diye sordu.

95. SÖYLEŞİ

Magazin /eminin'de yayınlanmıştır.

M.F.: Ruh mu dediniz?

KERBOZ: Evet. Bizi saran ve yükselen görünmez eldiven gibi bir şey bu.

M.F.: Daha açık olun.

KERBOZ: Orada bedenim çeşitli renkleri yansıtan şeffaf bir buluta benziyordu. Normal bedenimin çevresini sanyor ama ne kıvamı ne de ağırlığı olan bir şey ve istediği hızla yer değiştirebiliyor. Nesneler onun içinden geçebildiği gibi o da nesnelerin içinden geçebiliyor.

M.F.: Bu bir ektoplazma mı?

KERBOZ: Ektoplazmanın ne demek olduğunu bilmiyorum. Size şeffaf olan bedenimden söz ediyorum. İnsanlar onu hiç göremez, o insanlarla artık haberleşemez. Buna karşılık, canlıların düşüncelerini sezebiliyor. Ne garip bir duygu!

M.F.: Ya yer değiştirmek için ne diyorsunuz?

KERBOZ: Düşünce hızıyla yer değiştiriliyor. Şeffaf haldeyken (yüzüyormuş gibi yaparak) sizin içinizden böyle geçebiliyorum. Bununla birlikte ışıklı ve esnek bir tür emniyet kemeri olan gümüş bir göbek kordonuyla fizik bedenime bağlı duruyorum.

M.F.: Peki, bu "şeffaf beden"le uçmak hoş mu?

KERBOZ: Evet, insan artık hiçbir sınırının olmadığı izlenimine kapılıyor. Yaralanmaktan ya da yorulmaktan korkmuyor. Düşünce hızıyla yer değiştirebilecek yetenekte, havada asılı bir ruhtan başka bir şey değil artık.

M.F.: Acı çeken fizik bedenine tekrar dönmek için yine de büyük bir cesaret gerekiyor!

KERBOZ: Çok doğru. Özellikle de etine batan bir tırnağı varsa!

96. JAPON FELSEFESİ

"Ölüm samurayın yoludur. Ölüm ve yaşam arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsan eğer, hiç tereddüt etmeden ölümü seç. Hiçbir şey bundan daha basit değil. Cesaretini topla ve harekete geç. Kimilerine göre, görevini tamamlamadan ölmek hiçbir işe yaramaz. Bu, Osa-ka'nın hesapçı küstah tüccarlarının zihniyetini yansıtan düzmece bir samuray ahlak anlayışıdır.

Böyle bir durumda, doğru seçimi yapmak neredeyse imkansızlaşır. Hepimiz yaşamayı tercih ederiz.

O zaman da hayatta kalmak için bir neden aramaktan daha doğal bir şey yoktur. Ancak görevini ihmal ettiği halde yaşamaya devam etmeyi seçen kişi, alçakların ve sefillerin hak ettikleri şekilde hor görülürler."

Haga/cure, samuray şeref yasası, XVII. yüzyıl.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

97. ZİHİNSEL BEDEN

Cumhurbaşkanı Lucinder, Razorbak'ın anlattıklarını büyük bir dikkatle dinliyordu. Arkadaşımın anlattıklarından ben de bir kez daha etkilenmiştim. Ne kadar çok şey biliyordu Raoul! Kafasına kaç cilt kitap yerleştirmişti kim bilir?

İnsan Raoul'ü dinlerken, iyi bir kitaplık, dünyanın bütün guru ve Doğulu bilgelerine değer diye düşünür!

-Üç beden diyordunuz, diye sürdürdü Lucinder. Fizik beden, ruhsal beden, ya sonra?

-Zihinsel beden. Düşüncelerimizi, fikirlerimizi, bilincimizi bu beden verir bize. Zihinsel beden durum uygun olduğunda ruhsal bedenin enerjilerini fiziksel kılar ve dengesini bozar. Şu anda beni sizinle konuşturan odur. Duyularımızdan yayılan bütün bilgileri çözümler, birleştirir ve onlara zihinsel bir anlam verir. Âşık olan, gülen ve ağlayan hep bu zihinsel bedendir.

Devlet başkanı şimdi adeta büyülenmişti.

-Fizik beden, ruhsal beden, zihinsel beden. Pek basit olmadığı kesin ama, uyuyor gibi görünüp öteki dünyaya nasıl ulaştığımızı açıklayacak şey bu işte!

98. MUM IŞIĞINDA AKŞAM YEMEĞİ

Ölüm pistinin karşısında yavaş yavaş bizim kantinimiz haline gelen küçük bir Tayland restoranı keşfettik. Gerçek bir Thai de Chiang Mai, fesleğen soslu makarna uzmanı olan Bay Lambert tarafından işletiliyordu. Cumhurbaşkanı'yla özel görüşmemizi ve ölüm kâşifliğinin yeni amaçlarını Amandine ve Felix ile tartışırken küçük bir çocuk masamıza yapıştı.

-Siz Bay Felix Kerboz musunuz? diye sordu Felix'e.

Kahramanımız her zamanki gibi tanınmış olmaktan mutlu, çok hoşnut bir biçimde onayladı.

Çocuk, ondan kendisi için bir şeyler yazmasını istedi ve birdenbire etrafımızı Felix'in televizyonda göründüğünden çok daha yakışıklı olduğuna yemin eden büyük bir hayran kitlesi sardı.

Aceleyle hesabı ödedim ve çıktık.

Felix seve seve kalırdı. Komplimanlara bayılıyordu. Mönülerin, peçetelerin, restoran fişlerinin üstüne ismini yazıyordu ve gözleri mutluluktan ışıldıyordu. Sevildiğini hissediyordu sonunda.

99. KENYA MİTOLOJİSİ

Bantulara göre başlangıçta insan ölümsüzdü. Bunu ona kanıtlamak için Tanrı önce bir bukalemun gönderdi. Ardından, iyice düşündükten sonra fikrini değiştirdi ve insanın artık ölmesi gerektiğini bildirmek

için ikinci bir elçi görevlendirdi: Bu kez bir kuş.

Bukalemun kuştan çok önce geldi. Ne yazık ki kekeliyordu ve insanlara mesajını vermeyi henüz tamamlayamamıştı. Kuş kendi mesajını bildirirken hiç zorlanmadı: İnsanlar ölecekti ve dünyaya hiçbir zaman önceki yaşamlarında aldıkları biçime benzer bir biçimde geri dönmeyeceklerdi.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

100. FE1LIX ÇOK UZAĞA GİDİYOR

Buttes-Chaumont ölüm pistinin açılışından bir ay sonra Amandine büyük bir ciddiyetle Felix'le nişanlanacağını açıkladı. Ben, zavallı bir aptaldım; hiçbir şey görmemiş ya da hiçbir şey görmek istememiştim.

Böyle olmakla birlikte Raoul ve ben Amandine'den söz ediyorduk. Bu kızın hoşuna gidebilmek için tek yolun ölmek olduğu konusunda hemfikirdik. Ama onun ilgisini çekmek için de yalnızca bir tek ölüm kâşifi vardı. Tamam da şu çamyarması Felix'te ne buluyordu sanki? Tamam ünlüydü, peki ya başka? Ne olursa olsun, esrarengiz Amandine'imiz bir kez daha tamamen elimden kaçıyordu.

İkisi de aynı eve taşındığı zaman, birazcık kıskançlık hissetmedim değil. Ama kıskançlığın arkadaşlığımızı bozmasına izin vermedim.

İşe gelince Felix her yerde Moch l'i yakında aşacağını ve oraya hiç ulaşamadığını söylüyordu basına, ama boşuna. Daha kötüsü, gitgide uçmakta tereddüt ediyordu. Şimdi Amandine'i vardı, bütün Paris'in gözdesi olmuştu, yapay komalara girmeyi artık istemiyordu.

Umudumuzu şu tek ve kaprisli ölüm kâşifine daha fazla bağlayamazdık. Bir an evvel yeni bir yolcu grubu oluşturmamız gerekiyordu. Buna ilk ikna olan Felix oldu. Yine de "Paris Ölüm Pisti'ne gönüllü aranıyor" diye gazetelere bir ilan verdik.

Büyük yolculuk için başvuracak adayların bir elin parmaklarını geçmeyeceğini düşünüyorduk. Sürpriz oldu: Bunun için yanıp tutuşan binden fazla kişi vardı. Eleme zorlu geçti. Raoul, Amandine, Felix ve ben onlara tam anlamıyla ecel terleri döktürdük. Felix hepimizden zorlu bir eleme yapıyordu. Hiç kuşkusuz, bu işin tehlikelerini çok iyi bi-

liyordu, bunun için de onlara öğüt vermektense bu coşkulu insanların isteklerini azaltmayı tercih ediyordu: "Gidin! Uçun bakalım! Bunun ne olduğunu anlarsınız o zaman!"

İyi dereceli sporcular ve dublörlerin seçme sınavımızı geçmek için en hazırlıklı kişiler olduğu ortaya çıkmıştı. Bu delikanlılar bedenlerini mükemmel bir biçimde tanıyor ve ölümün kıyısına dek olası tüm tehlikeleri göze almanın ne demek olduğunu biliyorlardı. Alt tarafı ölürlerdi, daha fazla bir şey olmazdı!

İkinci resmi ölüm kâşifi olarak Jean Bresson'u seçmiştik. Bu deneyimli dublör kolayca uçmuş ve yere inmişti. Moch 1 'e pek yaklaşamamıştı ama, yaptığı betimlemeye göre Felix de onun başarılı olduğunu kabul etmişti.

Bresson "koma artı on sekiz dakika"ya ulaşmıştı. Ardında diğer üç ölüm kâşifi "koma artı on yedi dakika"da takılıp kalmışlardı. "Koma artı yirmi bir dakika"da yer alan *Terra incognita*'nın sınırlarını hiç aşamıyorduk ama onun çevresinde ne olduğunu artık tam olarak biliyorduk: Gaz halinde çok renkli, dönen büyük bir geçit.

Bu dört kısmi başarıya karşılık yirmi üç kaybımız olmuştu. Önlemleri artırmıştık ama yine de kanı kaynayan sabırsız gençleri ayıklayamamıştık. Seçme sınavlarımızın ölçütlerini daha da geliştirmiştik. Öldürücü ışığın çekiciliğine karşı koyabilecek, yeterince olgun ve çok güçlü karakterli insanlann seçilmesi gerekiyordu.

Yüce örgütümüze girerek arkadaşlarını ya da sevgililerini etkilemekten başka bir amacı olmayan kendini beğenmişler dışarı! Ölüm kâşifliğini intihar için son çare olarak gören umutsuzlar dışarı! Öteki tarafın buradakinden daha iyi olup olmadığını öğrenmek isteyen yaşamlarından bıkanlar dışarı! İyi bir ölüm kâşifi ruh ve beden sağlığı yerinde olan, ölmek uğruna her şeyi yitirmeyi göze alan mutlu bir insandır.

Sonunda çok çocuklu aile babalarını seçtik!

Yine de deneylerle doğruluğu kanıtlanan pek çok veriye ulaşmıştık:

1. Beden olduğu yerde kalıyordu. Yolculuğa çıkan yalnızca ruhtu.

2. Bedenden kurtulan ruh, bütün maddelerin içinden geçebilecek ve en azından ışık hızıyla uçabilecek yetenekte beyazımsı bir ektoplazma şeklini alıyordu.

3. Ektoplazma ölüm anında, sonu bir ışıkla biten mavi renkli huni-

yi andıran bir çukura varıncaya dek yükseliyordu.

4. Ektoplazma, bedene gümüş bir göbek bağıyla bağlıydı.
5. Kordon koparsa, yeniden yaşama dönmek imkânsızdı.
6. "Koma artı yirmi bir dakika"nın ötesinde bir duvar vardı. Bilimsel muhabirler bu birkaç bilgiyi açıklamışlardı ve az çok el işi booster'ler kullanarak uçmaya kalkan insanların sayısı binlerle hesaplanmaya başlandı. Kimileri thiopental, kimileri de klorür enjekte ediyorlardı. Ama doğru dozu bilmiyorlardı. Her hafta, hep sekteye uğrayan ölüm kâşifleri listesini de beraberinde getiriyordu. Bazıları uyku ilaçları hatta ot kurutucu ilaçlarla öteki dünyayı boylamıştı. Seks düşkünleri orgazma başvurmuştu.

Yakıt olarak her şey kullanılabilirdi: Kırmızı şarap, sanrılara yol açan mantarlar, votka, kokain, lastikle atlama, bozuk deniz ürünleri, elektrik şokları... Kısacası bir insanın gerçekle bağını koparabilen her şey! Artık hiçbir şey "ölüm kâşifliği yapmak" kadar moda değildi. "Bedeninden ayrılacak gücün bile yok" sözü herkesin kullandığı bir hakaret olmuştu. Bu söz o kişinin fizik bedenden başka bir şey olmadığını, ruhsal ya da zihinsel bedeninin kendini ifade etmesine bile izin verecek durumda olmadığını anlatmak istiyordu.

İnsan kıyımına bir son vermek amacıyla Cumhurbaşkanı Lucinder, Paris Ölüm Pisti'nin resmi salonu dışında ölüm kâşifliği denemesine yeltenen herkesi ağır hapis cezasıyla cezalandıran bir yasayı resmen ilan etti.

Bir dinlenme döneminden sonra Felix kendi rekorunu kırmaya karar verdi. Birçok kez muhabirleri ve kameramanları çağırdı ama tekrar tekrar yaptığı girişimlere rağmen Moch 1 duvarım aşmayı başaramadı. Zamanla basın sıkılmaya başladı. Canlılar dünyasına her dönüşünde Felix, hayran kitlesinin daraldığını görüyordu. Cesaretini tamamen yitirmesin diye Amandine, Raoul ve ben basın tribününü doldurmak için paralı figüranlar bulmaya kadar vardırmıştık işi. Felix bunu yutmadı: Medya dünyasında kimin kim olduğunu öğrenmişti.

Gitgide üzgün ve melankolik biri olmaya başladığından, ona emekli olmasını salık verdik. Ne de olsa ölüm kâşifliğinin gelişimi için yeterince çalışmıştı. Ama o kesinlikle vazgeçmiyordu, Moch 1 duvarını geçtikten sonra emekli olacaktı. Bu onda saplantı haline gelmişti.

101. VEDA MİTOLOJİSİ

İlerle, ilk atalarımın gittiği eski yollarda ilerle! Cenaze töreninden hoşlanan iki kral göreceksin, Yoma ve Tanrı Varuna.

Rig-VedaX,\4-
Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

102. BİRAZ MOLA

Birdenbire her şey tersine döndü. Felix gün geçtikçe her şeye çok çabuk sinirlenir olmuştu. Amandine'le evliliğini çıkmaz ayın son çarşambasına erteleyip duruyordu. Kuşkulu morartılardan Amandine'i dövdüğü anlaşılıyordu. Ayrıca akşamları, çiftin kavgası yandaki dairelerden duyuluyordu.

Felix, kendi kazanç hırsını Amandine'e yükleyerek, onu parasına göz dikmekle suçluyordu. Özellikle de Cumhurbaşkanı Lucinder ona ölümbilimi alanında burs verdiğinden beri çok büyük paralar kazandığı doğruydu. Gazetecilerle yaptığı röportajlar da iyi para getiriyordu. Anılarını en yüksek fiyatı veren yayıncıya satması için bir menajer tutmuştu; bayağı kârlı bir sözleşmeydi. Kardeşim onun resminin olduğu tişörtlerden belli bir yüzde veriyordu ona. Gerçekten de, bankada yüklü bir hesabı besleyecek şeylerdi bunlar.

Amandine her türlü darbe ve hakaretlere maruz kalıyordu ama dişini sıktı. Ölüm kâşifine olan hayranlığı daha güçlüydü. Ancak Felix hafifmeşrep kadınlarla düşüp kalkmaya başlayınca, sahte mutluluk görüntüsü belli oldu. Gelip omzumda ağladı.

Elimden geldiğince onu teselli ediyordum. Onu gördüğüm ilk andan beri deli gibi âşıktım, ama yine de nişanlısıyla ilgili en ufak kötü bir söz söylemekten kaçınıyordum. Bay Lambert'in Tayland restoranında Felix hakkında ortaya döktüğü kinci eleştirilerin aynısını ben yapsam beni hayatta bağışlamazdı. İçtiği iki pirinç rakısı arasında, deniz mavisi kuyulardan maden suyu fışkınyordu.

-Toparla kendini.

-Felix haksızlık ediyor. İlk ölüm duvarını aşamadığı için beni suçluyor adeta. Ona yardım etmek istiyorum, ama ilkönce ona nasıl yardımcı olacağımı bana söylemesi gerekirdi.

-Onu anlamak gerek, dedim.

Artık konuşmak istemiyordu. Amandine, gizlenmiş, bastırılmış şeylerle dolu bir dünyada. Bu kız beyninin kapaklarını açtığı gün, hiç kuşkusuz inanılmaz bir çıfıt çarşısı bulacaktık orada. Biriktirmeyi ve bir şey göstermemeyi yeğliyordu şimdilik. Yalnız bu kriz ve bu gözyaşları bir zayıflık anının kanıtıydı.

Biraz yürümeyi önerdim. Bir saat sonra, kendimizi Pere-Lachaise Mezarlığı'nda bulduk.

-Raoul'e rastladığım yer burası.

-Gerçek dostlarsınız, bu çok güzel, diyerek iç çekti Amandine.

-Küçükken, sınıfın iriyanları ağzımızı burnumuzu dağıtırdı.

Fark ettirmeden bana yaklaştı.

-Artık Felix'le evlenmek istediğimi sanmıyorum, dedi.

-Şaka yapıyorsun, bu onu mahveder.

-Boş versene. Etrafında bir sürü kadın var. Birini bulması çok sürmez. Felix bakirdi, bir kadının ne olduğunu öğrettim ona. Aşkı ve ölümü aynı anda gördü. Artık kendi kanatlarıyla uçabilir. Ben yalnızca bir yol gösterici oldum.

-Onun için üzülüyor musun?

-Hayır. Ama birlikte yaşamak için yaratılmadığımızı biliyorum.

-Yanılıyorsun, Felix sağa sola koşsa da gerçekten sevdiği tek kadın sensin. Diğerlerinin çok üstündesin. Senin öyle önemli bir yerin var ki...

Mutsuz bir biçimde hafifçe gülümsedi.

-Söyle bakalım, beni tavlamaya çalışan sen değil miydin?

Sırlarımı saklama sırası bana gelmişti.

Kendinden emin, iyice sarıldı bana ve burada, bu soğuk mezarlığın bahçesinde, Nerval'in mezarına yakın, yıldızlara bakarak öylece kaldık. Küçük sıcak kalbi göğsümün üstünde atıyordu. Tatlı bir esinti kulaklarımda şarkı söylüyordu. Burnum altın sarısı saçlanna gömülmüştü, yaşamım boyunca böylece kalabilirdim.

Aniden yanan bir cep lambasıyla mezar yağmacılarının peşinde olan bir bekçi beni bu büyüden, Amandine'i de uyuşukluğundan kurtardı. Silkindi:

-Haklısın Michael. Gelip geçici tartışmaların ya da yarını olmayan maceraların beni etkilemesine izin vermemeliyim. Felix'e haksızlık ettim ve istediği zaman onunla evleneceğim.

Taksiyle dönerken, ikimizde de konuşma isteği kalmamıştı.

103. TARTIŞMA

Ertesi gün, Buttes-Chaumont ölüm pistinde hava elektrikliydi. Felix her zamanki gibi körkütük sarhoş dönmüştü, üstelik yanında bir fahişeyle. Uçuş koltuğununun üstüne kustuktan sonra hemen yerde uyumuşlardı.

Gün ağarır ağarmaz gelen Raoul, Amandine gelip de onu görmeden kızı kovmuş ve temizlenebilecek yerleri Jean Bresson'un yardımıyla temizlemişti.

Art arda içtiği onca kahveye rağmen yine de ağzı yapış yapıştı.

-Bana ne yapacağımı söylemeyin! Kim olduğumu biliyor musunuz? Dünyanın birinci ölüm kâşifiyim ben. Dünyanın. Bunu iyice kafanıza sokun. Diğerleri basit birer yardımcı pilot.

Tesadüfen Amandine'le aynı anda geldik. Felix suçlayıcı bir tarzda hemen parmağıyla bizi işaret etti.

-İşte kumrularımız geldi! Küçük dümeninizi anlamadığımı sanıyorsanız, bu beni enayiler kralı olarak görmenizdendir!

Raoul öfkeli bir iç çekti.

-Kapa çeneni, Felix! Haberlerim hepimiz için kötü. Bu sabah gelen bir faksa göre, İngilizler Moch 1 'e ulaşmayı başarmış. Şimdi "koma artı on dokuz dakika"dalar. Bu yüzden saçmalamayı bırakıyorsun ve başlangıçtaki disiplin ve istekle yeniden işe koyuluyoruz. Kalkış saat yedide. Kahvaltıda; meyve ve tahıl ürünleri yenecek. Her uçuştan önce tam check-up yaptırılacak. Disiplin ve yine disiplin, şu heriflerin bizi geçmelerini ancak böyle önleriz.

-Buna şaşarım, diye geveledi F61ix. Yarından itibaren size çok gü-

zel bir "koma artı yirmi üç dakika" gerçekleştireceğim.

-Ya tabii! Dünyanın ilk ölüm kâşifi, evine git de o zamana kadar ayılmaya bak, diye sert bir şekilde emretti Raoul.

Emredici tarzda konuştuğu zaman, Felix bile artistlik yapmayı bırakıyor ve ekibin tartışılmaz şefine itaat ediyordu. Boyun eğip son kez geğirdikten sonra çekip gitti.

Aynı akşam Raoul, beni ve Amandine'i çatı katına çağırdı. Kalın yapraklı bitkiler arasında bu tropikal dekor içinde sorunlarımız genellikle daha önemsiz gibi geliyordu. Ama Raoul burada da ciddiydi.

-Felix'in kafası yerinde değil, dedi birdenbire. Siz ikiniz de dikkatli olun. Aranızda hiçbir şey olmadığını ben çok iyi biliyorum ama, o olmayacak şeyler koymuş kafasına, bu da onun sinirlerini bozuyor!

Amandine'i sıkacak bir tartışmaya girmek istemiyordum, hemen konuyu değiştirmeye çalıştım.

-Bu sabah bize anlattığın şey doğru mu? İngilizler Moch 1 'e gerçekten ulaştı mı?

-Tamamen resmi bir haber bu. Bill Graham adında biri "koma artı on dokuz dakika"yla Felix'in ardında. Gördüğünüz gibi durum çok ciddi.

İnce sigaralanndan birini yaktı ve devam etti:

-Giriştiğimiz iş çok önemli. Dünya çapında bir yansın içindeyiz. Hataya hiç yer yok. Bu yüzden Amandine, Felix ile açıkça konuşursan memnun olurum. Onu desteklediğini ve sarhoş da olsa seni iğrendirmediğini göster ona.

İlgili kişi kendini savunmaya başladı.

-Ama... ama...

-Aşk için yapamıyorsan ölüm kâşifliği için yap hiç olmazsa.

Genç hemşire olacağa boyun eğerek kabul etti. Ertesi sabah gün ağarırken, çift açıkça konuştu. Önceki günkü davranışı için özür dileyen özellikle Felix oldu. Birlikteliklerini sürdürmeye karar verdiler ve biz de uçuş yöntemlerini yeniden gözden geçirdik.

Felix uçuş koltuğuna oturduğunda Raoul tedbirli olmasını rica etti.

-Endişelenme ahbap. Söylediğin gibi: "Tam ileri, her zaman bilinmeyene doğru tam ileri."

Booster'ları damarların içine kendisi yerleştirdi. Ardından sayım

başladı.

-Altı...beş...dört...üç...iki...bir... Uçuş.

Gözlerini kapamadan önce Amandine'e bakıp bir şey söyledi:

-Affet beni.

104. ÇİN MİTOLOJİSİ

"Uzak Kou-chee Adası'nda, kar gibi beyaz, çocuklar gibi saf şeffaf insanlar yaşar. Hiçbir çeşit yemek yemezler, yalnızca içlerine rüzgâr çekip çiy içerler. Boşlukta gezinirler, bulutlar onlar için birer araba ve binek ejderhası gibidir. Hastalıklardan ya da musonlardan hiç korkmazlar. Hiçbir şeyi umursamazlar. Evreni kaplayan bir tufan onlara dokunmaz. Dünyayı saran yangından etkilenmezler. Her şeyin üstüne çıkarlar. Merdivenleri tırmanır gibi havada yükselirler ve bir yatağın üstündeymiş gibi boşlukta uzanırlar. Ruhlarının uçuşu her yere taşır onları."

Cuangzi

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

105. SON NOKTA

Felix bir daha bu dünyaya dönmedi. Evlenemedi ve Moch 1 'in ötesinde ne görmüş olduğunu anlatamadı. Ölüm, onun yeni banderillalan saplamasına izin vermemişti. Kerberos onu parçalayıp yemişti. Baal kapıvermişti onu. Ölüm... onu öldürmüştü.

Yukarıda, Gorgona'nın maskesini çıkarmıştı. Beyaz saten giysili kadın iskeletinin yüzü arkasına gizlenmiş yüzü görmüştü belki de. Onu görmüştü ve bize ne gördüğünü anlatmak için bir daha geri dönmemişti. Bu onun için imkânsız bir şeydi ya da belki de bunu yeterince istememişti bile. Mavi geçidin dibindeki çekici ışık, dostluğumuzdan çok daha güçlüydü. Şöhretten daha güçlüydü, Amandine'in aşkından daha güçlü; alkolden, fahişelerden, ölüm kâşiflerinin serüveninden daha güçlüydü. Ölüm hâlâ gizemini koruyordu.

Can sıkıcı bir rakipten kurtulmak için booster'larda hile yaptığımı ima eden birkaç gazete, haberi skandal olarak verdi. Hemşiremizi karşılık beklemeden seviyordum, hiçbir zaman birini kasıtlı olarak öldürecek güçte olmadım özellikle de Felix'i.

Buna karşılık, Felix'in ölüme kendi isteğiyle gidip gitmediğini sordum kendi kendime. Şöhretin tuzaklarına düştüğünü ve yavaş yavaş çöktüğünü biliyordu. Her şeyden çok, özellikle Amandine'i kaybetmekten korkuyordu sanıyorum. Başkalarıyla düşüp kalkmasına rağmen, onu gerçekten seviyordu, ilk ve tek kadınını.

Sonunda kendini ona layık görmemişti. Fahişelerle daha rahattı. Kendini başlangıçtaki düşkün ortamında buluyordu. Çok güzel ve kültürlü Amandine onu etkiliyordu. Felix bu kadar hoş ve nazik bir eşe layık olmadığını düşünüyordu.

"Affet beni." İşte Amandine'e söylediği tüyler ürpertici son sözleri buydu.

Yılın, hatta on yılın adamının ulusal bir cenaze törenine hakkı vardı. Ten kılıfı, gösterişli mermer bir mozolenin içine Pere-Lachaise Mezarlığı'na gömüldü. Mezar taşının üstüne, "Dünyanın ilk ölüm kâşifi burada yatıyor" yazıldı.

106. YENİ KTTA YERLİLERİNİN MİTOLOJİSİ

Trickster ya da Tanrı Coyote, Kuzey Amerika yerlileri mitolojisinin en önemli ve en garip kişiliklerinden biri. Hem utanmaz bir soytarı hem de uçkuruna düşkün ve katil olan bu tanrı çoğunlukla kocaman bir penisle ve barsakları bedenine dolanmış olarak gösterilir.

Yerli şakalarında Tanrı Coyote sık sık âlemin maskarası olur. Büyük tanrı genel olarak ona bütün aptallıkları ve dilediği kötülüğü yapmasına izin verir, sonra da olayları düzene koymak için araya girer. Çoğunlukla Trickster, kötülük ettiğini düşünür, ama aslında hareketleri onun beklediğinin tam tersi sonuçlara yol açar. Büyük Tanrı'nın küçük rakibi Trickster'in birden sanıldığından daha az uğursuz olduğu
ortaya çıkar.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

107. BILL GRAHAM

Jean Bresson, Fransızların ikinci büyük ölüm kâşifi oldu. Felix'in ölümünden sonra, tehlikeli yeni bir atlayışa girişmeden önce sinematografik sahneler için gözden geçirdiği güvenlik yöntemlerinden esinlenmişti.

Böylece uçuş koltuğuna anlık dönüşe izin veren elektronik bir zamanölçer yerleştirmeyi tasarladı. Zamanölçer tıpkı bir güvenlik kemeri gibi işliyordu. Uçuştan önce ölüm kâşifi, zamanölçerini örneğin "koma artı yirmi dakika"ya programlıyordu. Bu alet de daha sonra öngörülen saatte hafif bir elektrik şokuyla kordonu büzülmeye, ölüm kâşifini de yeryüzüne dönmeye zorluyordu.

Jean Bresson gerçek bir profesyoneldi. Hedeflediği yeri haritanın üstünde tam bir kesinlikle bize gösteriyor, aynı kesinlikle gözlemlerini kâğıda döküyor ve bize krokilerini getiriyordu.

Booster'larımın formülünü yeniden düzenlemek için bu güvenilir pilottan yararlandım. Yeni bir yöntemi test ettim. Narkotiği birden değil, bu yeni yöntemde en düşük dozda ve sürekli veriyorduk. Morfinle ve bir gazla (başlangıçta %5 ila 10 deflüran, ama sonra *%5* ila 15 de izoflürane'la daha iyi sonuç elde ettim) karıştırılmış Propofol (kilo ve dakika başına 100 mikrogram) kullanıyordum. Son olarak da, organik işleyişi sabit kılmak için bir Valium türevi: Hypnovel (0,01 kg/mg). Bu yeni karışımlar uçuşları biraz daha güvenli hale getirecekti.

Bundan böyle herkesin bedeninden çıkabileceğine ve bedeninden ayrılmaya başlayacağına ikna olmuştuk. Yalnızca bir doz ayarlama sorunuydu. Ama Jean Bresson benim özenli hazırlıklarımın hepsini çok iyi aşıyordu. Ritmini gitgide artırıyordu. Önce "koma artı on sekiz dakika, yirmi saniye"den sonra "koma artı on sekiz dakika ve otuz sekiz saniye" ve "koma artı on dokuz dakika ve on saniye"ye ulaşmıştı. Kaslarını geliştirmeye ve beslenmesine özen gösteriyor ve biyolojik ritimlerini inceliyordu. Çevre ısısı da dahil bedenden ayrılmayı etkileyebilecek bütün faktörleri göz önünde bulunduruyordu. (En iyi uçuşlar 21°C, ortalamanın altında bir nem oranında gerçekleşiyordu).

Uçuşları mükemmeldi. Booster'larını çok dikkatli bir biçimde

kontrol ediyor, haritalarımıza uygun olarak ulaşmak istediği hedef üzerinde dakikalarca yoğunlaşıyordu.

-Altı... beş... dört... üç... iki... bir... Uçuş!

Gözlerimizi elektrokardiyogram ve elektroansefalogramın kadranlarından ayırmadan, dönüşünü bekliyorduk. Ardından zamanölçer çalışmaya başlıyordu ve kontrol cihazları bize gelişinin pek yakın olduğunu haber veriyordu.

-Altı, beş, dört, üç, iki, bir! İniş.

Jean Bresson kılı kırk yaran, yöntemli biriydi. Ölüler kıtasında adım adım, kesinlik ve disiplinle ilerliyordu. Basınla her görüşmeyi reddediyordu. Yalnızca mesleki çalışmalarına yönelmek için bütün duygusal yaşamından vazgeçmişti. Kaydettiği ilerlemeleri her gün bir deftere not ediyor, küçük bir hesap makinesiyle ertesi gün için makul bir hedef belirliyordu.

Manş Denizi'nin ötesinde, Bill Graham da onunla aynı niteliğe sahip görünüyordu. "Koma artı on dokuz dakika, yirmi üç saniye"ye çoktan ulaşmıştı bile.

İki adam artık korkunç ve tehlikeli bir yarışın içindeydi. Yanlış atılacak her adım yaşamlarını tehlikeye sokuyordu, bunun bilincindeydi-ler. Londra'nın bir mizah dergisi Graham ve Bresson'u, bir timsahın dişlerindeki artıkları kürdanla temizlemekte olan iki kuş şeklinde göstermişti. Fransız soruyordu: "Hey Bili, ağzını daha uzun süre açık tutar mı sence?" Ve İngiliz de cevap veriyordu: "Sanmam. Yerinde olsam vazgeçerdim."

Ama iki kuş yavrusu adım adım, korkunç sürüngenin boğazında her gün biraz daha ilerliyordu.

Graham için "koma artı on dokuz dakika ve yirmi üç saniye".

Bresson için "koma artı on dokuz dakika ve yirmi beş saniye".

Graham için "koma artı yirmi dakika ve bir saniye".

İngiliz şimdi Felix'le aynı düzeye ulaşmıştı. Moch 1 duvarının karşısındaydı. Felix gibi kararlı olduğundan, kuşkusuz gelecek uçuşunda bu ilk kapıyı geçecekti.

Raoul öfkeliydi:

-Biz öncüler, varış çizgisinde şu İngilizler tarafından sollanacağız yine! Bu çok aptalca.

Korkularında haklıydı. Bill Graham öyle herhangi biri değildi. Ölüm kâşifliği için, iyi bir okul bitirmişti: Sirk okulu. Eski trapezci, altına file gerdirmeden havada uçmaya programlayabiliyordu kendini. *Sun* gazetesinde çıkan bir röportajdan öğrendiğime göre de yeteneğini, kontrollü bir uyuşturucu kullanımına bağlıyordu. Eski uyuşturucu bağımlısı, uyuşturucuların kendisine ne iyi ne de kötü geldiğini, yalnızca kontrol edilmesi yeterli bir enerji ürettiğini düşünüyordu.

Graham bir makalede şöyle anlatıyordu: "Üniversitelerin programına mariuhananın, haşhaşın ya da eroinin doğru kullanımı neden girmesin? İlkel toplumlarda herkes uyuşturucu madde alımına kutsal bir nitelik vermeyi amaçlayan törenlerde, bitkileri uyuşturucu olarak kullanıyor. Batı'da uyuşturucu bağımlıları, uyuşturucular yüzünden mahvoluyor, çünkü onları gelişigüzel kullanıyorlar. Oysa uyulması gereken kurallar var: Basit bir aylaklık depresyonunu yenmek ya da gerçeklerden kaçmak için alınmamalı. Her zaman bir töreni gerektirmeli! Daha sonra her maddenin vücuttaki etkileri incelenmeli ve doz, vücudun beklentilerine göre ayarlanmalı. Son noktada, ilk başlayanlar için uyuşturucu kullanma izni vermek düşünülebilir."

Emekli İngiliz trapezcinin her uçuştan önce belli bitkileri karıştırarak kendi ölçülerine göre bir sıvı hazırladığı sonucunu çıkarmıştım bundan. Varsayım, ölüm kâşifliğinin olimpik bir spor olarak ilan edilmemesine üzülen Jean Bresson'u çok kızdırmıştu. Öyle olsaydı Graham doping kullanımı yüzünden atılabilirdi.

Amandine kolunu sevgiyle Jean'ın omzuna attı.

-Doping olsa bile, sen daha yeteneklisin. Bill'den yirmi altı saniye öndesin, üstelik yasak madde kullanmadan!

-Yirmi altı saniye, bunun ne olduğunu biliyorsun, yirmi altı saniye, diye karşılık verdi kızgın dublör.

Raoul, huniyi andıran büyük çukurun yanında hâlâ *Terra incognita* çizgisinin işaretli olduğu haritayı açtı.

-Yirmi altı saniye yukanda, Fransa gibi büyük bir ülke olmalı bunun anlamı. Onların Son Kıta coğrafyası bizimkinden ileride kuşkusuz!

Amandine, Bresson'a iyice sokuldu. Birdenbire gözlerime inanamadım. Amandine ölüm kâşiflerini seviyordu, bütün ölüm kâşiflerini, yalnızca ölüm kâşiflerini. Felix Kerboz'un ya da Jean Bresson'un ki-

silikleri onu ilgilendirmiyordu. Yalnız ölümün öncüsü olma özellikleri onun ilgisini çekiyordu. Ve ben ölüm kâşifi olmadığım sürece benimle asla ilgilenmeyecekti. Ölümle görülecek bir hesabı vardı ve aşkını da kahraman savaşçılara saklıyordu.

Amandine'in yumuşak dokunuşuyla yüreklenen dublör,

-Yarın, "koma artı yirmi dakika"ya kadar gideceğim, dedi.

-Yalnızca kendine yeterince güveniyorsun... diye düzeltti Raoul.

İngiliz dergisi yeni bir karikatür yayınlamıştı. İki kuş yavrusu timsahın dişleri arasında dolanıp duruyordu. "Boğazının çok derinlerine gidersem ne olur?" diye soruyordu kuş Jean. "Yeniden doğarsın," diye cevap veriyordu kuş Bili. "Yoo, beni yutar ve koca bir dışkıya dönüştürür. Çok doğru Jean. Reenkarnasyonun anlamı da bu zaten!"

Bu çizgi bana bir fikir verdi. Düelloda ille de birinin ölmesi gerekmiyordu.

-Her şeyi yitirmeyi göze alarak böyle ölümcül bir rekabete girmek niye? Eğer Graham o kadar güçlüyse, kullandığı yöntem ne olursa olsun, onu buraya davet etmekten başka çaremiz yok. Bilgilerimizi paylaşmak için yabancı ölüm kâşiflerini kabul etmemizi Cumhurbaşkanı Lucinder istememiş miydi?

Raoul'ün yüzü aydınlandı:

-Harika bir fikir bu Michael!

O akşam benim yerime Amandine'e Jean eşlik etti. Ben de tek başıma daireme kapanarak, bilgisayarımda yeni bir kimyasal *booster* formülü hazırlamaya giriştim.

İngilizlerin varış noktasında bizden bir ayak önde olacağını hepimiz tahmin etmiştik. Gerçekten de ertesi gün, Bili Graham'ın Moch 1 'i aştığını öğrendik. Sabah gazetelerine göre, bu başarıyı gece, onu ölüm pistine davet etmeyi düşündüğümüz anda gerçekleştirmişti. Sorun, Bili Graham'ın zamanında duramamasıydı. Moch 1 onu yutmuştu.

108. GÜNEY AFRİKA MİTOLOJİSİ

Bir zamanlar, bütün hayvanların henüz insan oldukları dönemde, annesinin ölümüne ağlayan küçük bir tavşan varmış.

Ay onu teselli etmeye inmiş: "Üzülme, annen dönecek. Bak ben bi-

le bir görünüyorum bir kayboluyorum, öldüğümü sanıyorlar ama hep yeniden ortaya çıkıyorum. Annen için de aynısı olacak."

Küçük tavşan buna inanmaz. Rahatça ağlayabilmek için Ay'la dövüşmeye bile kalkar. Onu öyle bir tırmalar ki, ayın üstünde hâlâ izi vardır. O zaman ay sinirlenir ve onun dudağını yarar: "Madem öyle ve madem tavşan bana inanmıyor, o halde o benim gibi yeniden doğmayacak ve hep ölü kalacak."

Gerçekte bir insan olan tavşana gelince, ay onu avlanmak için yaratılmış ürkek bir hayvana dönüştürür. Ancak tavşanın belli bir yeri yenmez çünkü bu kısım onun eskiden insan olduğunu hatırlatır.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

109. MOCH 1

Bill Graham kaybolduktan sonra dünya ölüm kâşifliğinde yine biz öne geçtik. Ama birçok grup bize yetişmek ve belki de geçmek için yeniden bir araya geliyordu.

Jean Bresson birinci duvarı aşmak için çok çabalıyordu. *Terra'nm* arkasında kalan yer *incognita* olarak kalsa da, huniyi andıran çukurun kenarları gitgide daha bilinir hale gelmeye başlamıştı. Dünyanın her yerinde ölüm kâşifleri aceleci spermatozoitler gibi çukurun iç duvarlarını milim milim araştırmaya başlamışlardı.

İngiliz dergisi ölüm öncülerini, ağzı açık bir timsahın çenesinde yemlenen iki minik kuş olarak göstermeyi sürdürüyordu. Kanla ve zavallı Bill'i temsil ettiği kabul edilen tüylerle kaplı pullan ve açık ağzıyla sürüngeni gösteren bu üçüncü karikatürün altında, "Yaklaşın minikler, ben hâlâ açım" yazısı vardı.

Jean Bresson yine de soğukkanlılığını yitirmiyordu. O da Raoul gibi, koma duvarını ancak yavaş yavaş aşabileceğimizi düşünüyordu.

Reklam olsun diye ya da bilimi desteklemek isteğiyle Cumhurbaşkanı Lucinder içinde büyük ödüller bulunan bir kupa vereceğini ilan etti: Bu duvarı ilk geçecek ve sağ salim dönüp yolculuğunu anlatacak olan şampiyon, "Moch 1" kupasıyla birlikte 500 000 frank para ödülünün de sahibi olacaktı.

Yetenekler kendini göstermeye başlamıştı.

"Sporcular"ın saatiydi. Korkaklıkları yüzünden resmi ölüm pistlerinin yetersizliğine ya da hiçbir işe yaramadığına inanan gençlerdi bunlar. Canları istediğinde gidip canları istediğinde gelmek istiyorlardı. Bir kupayla ödüllendirilen ölüm kâşifliği, sırıkla atlamayı ya da engelli koşuyu andırıyordu ne de olsa. "Jimnastik" adını verdiğim evreye gelmiştik.

Kulüpler, özel şirketler bizimkinden kopya çektikleri foooster'larla kendi uçuş pistlerini hazırlıyorlardı. Kafası çalışan birinin aklına, uygulamaya yönelik öğütler veren ve ölüler kıtasının son planlarını çizen bir gazete, *Resimli Küçük Ölüm Kâşifi* dergisi çıkarma fikri gelmişti. Fanatikler daha iyi uçmak için ilanlar aracılığıyla ilaç tariflerini değiş-tokuş ediyor, hastanelerden çaldıkları propofol ya da potasyum klorür şişelerini, hatta dişçi koltuklarını bile satıyorlardı.

Felix Kerboz, Bill Graham ve Jean Bresson gibi en ünlü ölüm kâşiflerinin posterleri de vardı kuşkusuz.

Canavar, dikkatsiz "sporcu"lardan her gün payını alıyordu. Ölüm kâşifliği öteki etkinliklere benzemezdi. Yalnızca bir kez düşerdiniz. Görüşmelerimizde bunu defalarca tekrarlıyorduk ama gençlerin hoşuna giden bu tehlikeydi.

Onlara göre bu, korkuların doruk noktasıydı. Bu biraz Japon savaş sanatına benziyordu, iki güreşçinin bacaklarını açarak karşılıklı durduğu ve kılıcını ilk çekerek rakibinin kafasını ikiye ayıranın kazandığı gibi. Kazalar çiçeği burnunda öncülerin cesaretini kırmadı. Özendirme primiyse pek çok dolandırıcı çekti kendine. Telefonlarımız hiç durmuyordu.

Bir adam Moch l'i geçtiğini ve beyaz bir ışık yönünde devam eden mavi bir geçit gördüğünü ileri sürüyordu. Kendisini çağırıp gerçeği söyletme serumu vererek sorguya çektiğimizde, bu hikâyeyi ödülü almak için uydurduğunu kabul etmişti. Ciddiyetsiz pek çok kişi başarılı bir uçuş yapmış gibi göstermeye çalışmıştı kendini. Dinlediğimiz en saçma hikâyelerden biri, Moch 1 'in arkasında kaynanasını gördüğünü iddia eden adamın olayıydı; İsa'yı sakalsız gören biri de vardı, Apollon 13 füzesini, Bermuda Üçgeni'yle birleşme yerini, uzay yaratıklarını ve hatta.... "hiçbir şey" gördüğünü iddia edenler vardı. Bu sonuncusu bi-

zi çok güldürmüştü. "Ölümün ötesinde... 'hiçbir şey' var!" diyordu. Ama bu hiçbir şey neydi? "Eee şey hiçbir şey hiçbir şeydi işte" diye cevap veriyordu bir de yüzsüz...

Çok sayıda dürüst insan da yaşamını yitirmişti orada.

Jean Bresson'sa, hiç tereddüt etmeden saniye saniye, milim milim ilerliyordu. Artık "koma artı yirmi dakika ve bir saniye"ye ulaşmıştı.

Gidişleri gitgide daha kusursuz olmaya başlamıştı. Kalbi gittikçe yavaşlıyordu, iradeyi daha iyi kullanmaya izin veren çok daha yumuşak bir *booster* formülünü uygulamıştım (yeni bir ürünün, Vecuronium'un sayesinde, kimyasal formüllerle canınızı sıkmak istemiyorum, kilo başına 0,01 miligram Vecuronium'un fena olmadığını bilin, yeter).

-Bugün Moch 1 'i aşmayı deneyeceğim, dedi ciddiyetle Jean Bresson, bilmem kaçıncı kez oturduğu uçuş koltuğuna yerleşirken.

-Hayır, hayır bunu yapma! diye cevap verdi Amandine genç dublöre olan sevgisini artık saklamadan.

Onun elini tuttu. Birbirlerine uzun uzun sarıldılar. Amandine'i omuzlarından tuttu.

-Korkma. Çok iyi hazırlandım, sorunumu biliyorum, şimdi oraya varabileceğimi hissediyorum.

Sesi sakin ve kararlıydı. Davranışlarında en ufak bir heyecan belirtisi yoktu.

O gece Amandine'le ateşli bir şekilde sevişmişti, bu yüzden de ertesi sabah tam formunda görünüyordu.

Her şeyi kendisi yerleştirdi ve uçuştan önce kokpitini baştan aşağı gözden geçiren bir pilot gibi ekranları kontrol etti.

-Dur, dedim, eğer başarırsan, ki başaracağına inanıyorum, basının burada olması gerek.

Jean Bresson düşündü. Projektörler, şöhret umrunda bile değildi. Bu aldatıcı görünümlerin zavallı Felix'i nereye sürüklediğini biliyordu. Buna karşılık reklam olmadan puanımızın düşeceğini ve ne olursa olsun tanıtımımızın geniş kesime yayılmasının ölüm kâşifliğinin geleceği için önemli olduğunun bilincindeydi.

İğneleri çıkardı ve sabırla bekledi.

Akşamın sekizinde, bütün uluslararası basın altıncı kattaki uçuş alanını doldurmuştu. Uçuş tahtı ve davetlilerimizin rahat etmesi için si-

nema Koltuklarıyla donatılan "ziyaretçiler" alanı arasına bariyerler yerleştirmiştik. Kimileri bir ölüm kâşifinin ölümüne tanık olmak için gelmişti yalnızca.

Bir saniye içinde, burada birisi, belki de bir daha kavuşmamak üzere ten kılıfından ayrılacaktı. Sıralarda tam bir heyecan hüküm sürüyordu. Ölüm çok eski çağlardan beri insanların hep ilgisini çekmişti.

Kongre Sarayı'ndaki gösteride bulunmuş olan RTVl'in heyecanlı sunucusuyla *Resimli Küçük Ölüm Kâşifi* dergisinin temsilciliğini yapan ve ondan daha sakin muhabir Villain'i tanıdım.

Raoul, Jean ve ben ucuzluktan aldığımız smokinlerimizi giymiştik. Neredeyse bakımsız bir garaj haline gelen ölüm pistini, Amandine'le birlikte tepeden tırnağa temizlemiştik. Jean Bresson tahtının üstünde tamamen hazır gibi görünüyordu. Tüm benliğinden güç, güven ve kararlılık yayılıyordu. Tam üstünde Son Kıta'nın bir haritası bulunuyordu ve sanki hedefi Moch l'i belleğine iyice yerleştirmek içinmiş gibi, haritaya uzun süre gözünü kırpmadan baktı. Moch l'i aşmak. Dişlerini sıktı.

"Delip geçeceğim seni Moch 1" sözleri döküldü ağzından.

Defalarca soluk aldı.

Zamanölçerini "koma artı yirmi beş dakika"ya ayarladı, ardından dişçi koltuğuna oturdu ve serinkanlılıkla iğneyi dirseğinin iç kısmını batırdı.

Röportajcılar, Jean Bresson'un dikkatini dağıtmamak için yorumlarını fısıltıyla birbirine aktarırken bütün kameralar çalışmaya başladı.

"... Evet Bayanlar ve Baylar, Jean Bresson imkânsızı deneyecek, birinci koma duvarını geçecek. Onu başarırsa, kupanın artı 500 000 franklık ikramiyenin sahibi olacak. Atlet günlerdir hazırlanıyor ve konsantrasyonu oldukça iyi..."

—*OK ready,* dedi Jean sert bir tonla.

-Hazırım, diye devam etti Amandine.

-Hazırım, dedi Raoul.

Uçuşa hazır bir havacı gibi başparmağını uzattı.

-Tam ileri, her zaman bilinmeyene doğru tam ileri, diye mırıldandı Raoul.

Jean Bresson yavaşça saydı.

-Altı... beş (gözkapaklan kapandı)... dört... üç (başı arkaya düştü)..- iki (elleri kapandı)... bir. Uçuş!

Parmaklarımızı çapraz yaptık. İyi şanslar Jean. Vay canına! diyordum içimden, şu talihli ölümün arkasında ne olduğunu keşfedecek sonunda. Sırların en büyüğünü görecek. Hepimizin yüzleşeceği büyük sır. Onu bulacak ve bize: "Ölüm işte bu" ya da daha çok: "Ölüm bundan başka bir şey değildi" diyecek. Şanslı. Amandine onun gözlerinin içine bakıyor. Şanslı. Belki de onun yerine ben gitmeliydim. Kameralar sahnenin bir salisesini bile kaçırmamak için tüm hızla çalışırken "Evet. Ben gitmeliydim," diye düşündüm.

110. POLİS KAYDI

Temel tarif bilgileri talebi

Soyad: Bresson
Ad: Jean
Saç rengi: Kahverengi
Boy: 1.78
Özel nitelikler: Yok
Açıklama: Ölüm kâşifleri hareketinin öncüsü
Zayıf nokta: Zayıf nokta yok

111. TARİH DERS KİTABI

Felix Kerboz tarafından yol açılır açılmaz, ölüler ülkesine uçuşlar aralıksız devam etti. Başarısızlık oranı önemsiz bir düzeye düştü, çünkü öteki dünyaya giden yol şimdi dolambaçsız ve güvenliydi.

Tarih Ders Kitabı, 2. sınıf temel bilgi dersleri

112. MOCH l'İN ÖTESİNDE

Bekleyiş.

Saatime baktım: Jean uçuşa kalkalı yirmi dakika ve kırk beş saniye olmuştu. Moch 1 'in ötesinde ne olup bittiğini anlaması için şimdi bu-

rada olması gerekiyordu. Başarmıştı, engeli aşmıştı ve tümüyle yeni bir bilgi toplamaktaydı. Görüyordu, biliyordu, keşfediyordu. Gelip bize gördüklerini anlatması için hepimiz sabırsızlanıyorduk. Koma duvarından sonra ne vardı? Kim ya da neydi ölüm?

Koma artı yirmi bir dakika. Hâlâ oradaydı, kordonu kopmamıştı ve hâlâ geri dönebilirdi. Müthiş.

Koma artı yirmi bir dakika ve on beş saniye. Olağanüstü bilgiler topluyor olmalıydı. Şanslı herif.

Koma artı yirmi bir dakika ve on altı saniye. Yeryüzündeki bedeni beklenmedik bir irkilmeyle sallandı. Sinirsel bir tepkiydi kuşkusuz.

Koma artı yirmi dört dakika ve otuz altı saniye. İrkilmeler çoğalıyordu. Sanki bütün bedeni elektrik verilmiş gibi sarsılıyordu. Yüzü, ancak şiddetli bir acının yol açtığı korkunç bir sırıtmadan başka bir şey ifade etmeyecek derecede buruştu.

-Uyanıyor mu? diye sordu bir muhabir.

Elektrokardiyogram bana ölüm kâşifinin hâlâ orada olduğunu gösteriyordu. Birinci ölüm duvarım geçmişti. Kalp atışları hâlâ minimumda olduğu halde beyinsel etkinliği artmıştı.

Ortaya çıkarılan onca gizem karşısında bu bir sürpriz olmalıydı. Çünkü artık kapıyı geçmiş olmalıydı. İster istemez her şeyi anlamış olmalıydı. Belki de Ölüm'ün ne olduğunu öğrenmenin verdiği zevkten ölmek üzereydi. Ölüm, ister istemez onun hakkında her şeyi biliyordu. Gizemin aydınlanması onu şaşırtmış mıydı?

Koma artı yirmi dört dakika ve kırk iki saniye. Yüzünü buruşturuyor sanki bir kâbusun ortasındaymış gibi sıçrıyordu. Koltuğun kenarlarında duran elleri kasılıyordu. Gömleğinin yukarı sıvanmış kollan pütür pütür olmuş cildini açıkta bırakıyordu.

Ufak tefek sert hareketler yaptı. Sanki mimiklerle korkunç bir canavarla yaptığı bir çarpışmasını anlatıyordu. Hırıltılar çıkanyor, ağzından köpüklü salyalar akıyordu. Yumruk ve kıç atıyordu. Neyse ki emniyet kemeriyle uçuş koltuğuna bağlıydı, yoksa bütün bu hareketlerle, onu yeryüzüne bağlayan hortumları ve elektrik tellerini tek hamlede koparark şimdiye kadar çoktan ölmüş olurdu.

Muhabirler şaşkınlıktan donakalmış bir şekilde izliyorlardı. Ölüler

kıtasına ayak basmanın tehlikeli olduğundan kuşkusu yoktu kimsenin, ama ölüm kâşifi orada korkunç olaylara meydan okuyor gibi görünüyordu. Yüzünü tamamen korku kaplamıştı.

Koma artı yirmi dört dakika, elli iki saniye. Şimdi daha az çırpınıyordu. Ellerinden uzak durmak için hepimiz geri çekilmiştik. Bu çırpınmalar bana pek hayra alamet gibi gelmiyordu. Raoul altdudağını ısırıyordu. Amandine ağzını ve gözlerini büzüyordu.

Kontrol cihazlarına doğru yöneldim. Koma artı yirmi dört dakika, elli altı saniye. Elektrokardiyograf volkanik püskürmenin tam ortasında bulunan bir sismografa dönüşmüştü adeta. Bir anda eğer bir şey yapamazsak Jean Bresson'un az sonra öleceğini anladım. Kontrol lambaları yanıp sönüyor, cihazlar iniltiyi andıran sesler çıkarıyordu. Ancak onun elektrikli zamanölçeri şimdiden harekete geçmiş ve güçlü bir elektrik akımı onu birdenbire yeniden bedenine döndürmüştü. Hâlâ ir-kiliyordu. Ardından her şey normale döndü. Elektroansefalogram yavaşladı. Kontrol lambaları söndü. Cihazların sesi azaldı.

Bresson kurtulmuşu. Onu canlıların arasına geri döndürmüştük. Boşluğa asılı duran bir adam gibiyken birdenbire sert bir yarm üstüne indirmeyi başarmıştık. Ektoplazma bağının oluştuğu emniyet ipine şans eseri bir şey olmamıştı. Yazgı duvarını geçmişti. Yavaşça yaklaştık.

-Başardı! diye bağırıyordu arkamızdan RTVl'nin adamı; röportajını yazmak için bu aradan yararlanmış olmalıydı. Her zaman daha fazlasını gösteren tek kanal, sizlere Moch 1 'i aşan ilk ölüm kâşifinin uçuşunu ve yeniden yere inişini gösterdi. Naklen yayında, Jean Bresson'un bize az sonra, anlatacağı tarihi ana tanık oldunuz.

Nabız normaldi. Sinirleri normale yakındı. Vücut ısısı iyiydi. Bir anda olup biten hareketleri normaldi.

Jean Bresson önce bir gözünü sonra diğerini açtı. Ekranların gösterdiği normalliği yansıtan hiçbir şey yoktu yüzünde. Dublörün o dillere destan sakinliği nereye gitmişti? Burun delikleri oynuyordu, alnı ter içindeydi, ifadesinde korkudan başka bir şey yoktu. Aniden emniyet kemerini açtı ve sanki bizi ilk kez görüyormuş gibi baktı. İlk olarak, Raoul kendini toparlayarak:

-iyi misin? diye sordu.

Bresson'un bütün bedeni titriyordu. Hiç de iyi değildi.

-Moch l'i geçtim...

Salon alkışlarla doldu, sonra alkışlar, sersemlemiş halde kendi etrafında dönen adam karşısında hızla azaldı.

-Moch l'i geçtim... diye sürdürdü. Ama sonra gördüğüm şey... tüyler ürperticiydi!

Alkışlar artık kesilmişti. Yalnızca sessizlik vardı. Jean mikrofona koşmak için bizi itti. Mikrofonu ele geçirerek, inler gibi konuştu:

-Öl... öl... Ölmemek gerek. Yukarıda, ilk duvardan sonrası iğrenç. İğrenç. Ne denli iğrenç olduğunu tahmin bile edemezsiniz. Size yalvarıyorum, yalvarıyorum size: Artık ölmeyin!

113. İTALYAN ŞÜRİ

"Korkunç görünüşlü azgın Kerberos hayvanı,
köpek gibi havlıyordu üç ağzının üçüyle, sulara
gömülü ölülere.

Gözleri kırmızı, sakalı yağlı, karaydı,
karnı kocaman, elleri tırnaklıydı;
ruhları tırmalıyor, derilerini yüzüyor, parçalıyordu.

Ruhlar yağmurda köpekler gibi uluyordu; bu
zavallı dinsizler bir yanlarını destek yapıp,
durmadan bir yandan bir yana dönüyorlardı.

Bizi görünce Kerberos canavarı,
ağızlarını açıp dişlerini gösterdi,
çırpınıp titreşiyordu her yeri."

Dante: *İlahi Komedya,* "Cehennem", Altıncı Kanto[5]).

Francis Razorbak'ın *Şu Bilinmeyen Ölüm* başlıklı tezinden parça.

5) Dante, İlahi Komedya, ttal. çev. Rekin Teksoy, Oğlak Yayınları, İstanbul, 1998, ss. 69-70 (ç.n.).

114. FAZLA ATTLMIŞ BİR ADIM

Bu garip "başan"nın bütün ölüm kâşifliği çalışmalarımızı yavaşlattığını belirtmeye gerek yok.

Hep korku sanrılarıyla dolu olan Jean muhabirlere, birinci duvarın arkasında bir dehşet ülkesi bulunduğunu anlatıyordu. Tam bir dehşetti. - Cehennem miydi? diye sordu bir muhabir.

-Hayır değildi, cehennem daha hoş bir yer olmalı, diye cevap verdi umutsuz bir pervasızlıkla.

Cumhurbaşkanı Lucinder öngörüldüğü gibi Jean'a 500 000 frank ve kupasını vermek üzere bir kutlama düzenledi, ama o almaya gelmedi.

Bizi rezil kepaze eden söyleşiler yapıyordu. Bize "uğursuzlar" adını koymuştu. Ölüler kıtasını araştırmayı bırakmamız gerektiğini, fazla ileri gittiğimizi söylüyordu. Ölmemelerini öğütlüyordu herkese.

Kendisi de bir gün göğe dönmek zorunda kalacağından dehşete düştüğünü kabul ediyordu.

-Ölümün ne olduğunu biliyorum ve hiçbir şey beni ölmek kadar korkutmuyor. Ahh! Keşke bundan kaçabilseydim.

Sığınak haline getirdiği küçük bir eve kapandı. Artık kimseyle görüşmek istemiyordu.

Sürekli çelik yelek giyiyordu. Ne olursa olsun haftada iki kez doktora gidiyordu. Cinsel yolla bulaşan hastalıklardan korunmak için de kadınlardan vazgeçmişti. Yollarda kazayla ölenlerin sayısı çok fazla olduğundan arabasını boş bir araziye park edip bıraktı. Uçak kazası korkusuyla yabancı ülkede düzenlenen hiçbir konferansa katılmadı.

Amandine onun sürgülü kapısını boşuna çalıyordu. Raoul harita için telefonla en azından biraz bilgi vermesini rica ettiği zaman da: "Karanlık, kapkaranlık, korkunç derecede acı çekiliyor orada," deyip ardından telefonu sert bir biçimde kapatıyordu.

İlerlemelerin sonuçlan hiç de iyi olmadı. Şu ana dek halk, öteki dünya fethimize çok büyük ilgi gösteriyordu, çünkü her biri sonsuz mutluluk ülkesini keşfedeceğimizi umuyordu. Lucinder ve Razorbak'ın başından beri misyonumuza "Cennet" projesi adını koyması bo-

şuna değildi. İnsanlar, sarhoşluk veren mavi geçitten sonra bilgelik ışığına kavuşacağımıza inanmıştı. Ne var ki büyülü koridorun sonu yalnızca acıya varıyordu...

Bresson'un umutsuz sözleri etkisini çok çabuk gösterdi. Kaygı herkese bulaştı. Doktorlar durmadan aşı yapıyordu. Silah satışları hızla artmıştı. Ölüm pistleri terk edilmişti.

Önceleri ölüm, kimilerine göre yaşamın basitçe sona ermesi, ışıkların sönmesiydi. Kimileri için de, umut vaat eden bir şeydi ölüm. Şimdi herkes bunun son ceza olduğunu biliyordu. Yaşam, hepimizin bir gün ağır faturasını ödemek zorunda kalacağı geçici bir cennet olmuştu.

Yaşam bir eğlenceydi. Öteki dünyada koyu karanlıktan başka bir şey yoktu! Bresson'un başansı büyük bir başarıydı! Deneylerimiz babamın "Ölüm en korkunç şeydir," ve "Böyle şeylerle dalga geçilmez," diye tekrarlayıp durduğu iki korkunç gerçeği doğruluyordu.

115. MEZOPOTAMYA MİTOLOJİSİ

"Bir uçtan bir uca dolaştım her ülkeyi
Aştım sarp tepeleri.
Geçtim bütün denizleri
Bulamadım daha iyi bir şey
Sefil bir yaşama mahkûm ettim kendimi
Acıyla doldurdum tüm benliğimi."

Gılgamış Destanı.
Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

116. ÖLÜM KORKUSU

Bresson olayından sonra oldukça ciddi ve uzun bir durgunluk evresine girdik. Herkes ölümden ve Jean'ın söz ettiği anlatılması güç kâbuslardan çok korkuyordu.

Yine de duvarı geçen başka ölüm kâşifleri de olmuştu. Ama anlat-

tıkları pek inandırıcı değildi. Kimileri, düşüncesizce kendini tehlikeye atarak çok ileri giden tedbirsiz kişilerin göbek kordonlarını kesmek için elindeki tırpanı sallayan bir iskeletle, Ölüm'le karşılaşmalarından söz ediyorlardı.

Afrikalı bir murabut-ölüm kâşifi ağzından ateş püskürten dev bir yılandan kaçtığını anlatıyordu. İzlandalı bir Şaman dişleri kana bulanmış gülünç bir ejderhayla karşı karşıya kaldığını ileri sürüyordu.

-Garip olan şey ölüm görüntüsünün kültürden kültüre değişiklik göstermesi, diye mırıldanmakla yetindi Raoul ve pergeliyle hesaplara girişiyor gibi göründü.

Ama söylediği şeyin onu kaygılarından kurtarmaya bile yetmediğini biliyordum.

Yeni ölüm kâşiflerinin ifadeleri gitgide korkunç olmaya başlamıştı. Zehir saçan yüzlerce dev örümcekten, upuzun keskin sivri dişli uçan sıçanlardan söz ediyorlardı. İnsan kendini korku yazarlarının piri Lovecraft'ın hikâyelerinin tam ortasında sanırdı. Tuhaf canavar betimlemeleri gittikçe artıyordu.

Yeryüzüne indiğinden beri hâlâ sersemliğini üstünden atamamış Portekizli bir ölüm kâşifi, boynunda başı insan kafalarıyla süslenmiş bir kolye taşıyan bir yarasanın yanından geçtiğini anlatıyordu. Hikâyeler günden güne daha ürkütücü bir hal alıyordu.

Ben bile ölümden korkmaya başlamıştım. Beni saran şeye, etraftaki "ölüm korkusu" demek daha doğru olur. *Resimli Küçük Ölüm Kâşifi*'dergisi aşın gerçekçi anlatımlarıyla bunu daha bir sertleştirip iğrençleştiriyordu. Ölüm, gerçekten siz ölür ölmez ikinci bir kez sizi korkudan öldürmek demekti! Eğer ölür ölmez Moch l'in arkasındaki bütün bu canavarlara meydan okunması gerekiyorsa, o zaman acı çekerek hak edilen sonsuz huzur neredeydi? Çünkü uluslararası ölüm kâşiflerinin ifadelerine inanılacak olursa, çatal ayaklı Şeytan, buhar çıkaran Cthulhu, yapışkan Ejderha, azgın Griffon, sırıtan Khimaira, Erkek Şeytan, Dişi Şeytan, Minotauros, Ruh Yiyici adı verilen canavarların hepsi Moch l'in ardına gizlenmiş bizi bekliyormuş gibi görünüyordu.

Ölüm bir tuzaktır. Işık bizi çeker ve şeytanlar ilk perdeden itibaren ortaya çıkıverirler.

İntiharların sayısının hemen düştüğünü söylemeye gerek yok. Tehli-

keli olarak ün yapmış sporlar -otomobil yarışı, boks, paraşütçülük, motosiklet yarışçılığı, atla atlama, kayakla ya da lastikle atlama- yavaş yavaş sayıları gün geçtikçe azalan aşırı heyecanlı amatörler tarafından bırakıldı. Torbacılar kokainlerini yutturmayı artık başaramıyordu. Tütün satıcıları dükkânlarını kapıyorlardı. Eczanelerin sayısıysa iyice artmıştı.

Güvenlik nedeniyle elektrik voltajı azaltıldı.

Balkonlara korkuluk takıldı. Çatıların üstünde değişik paratonerler yükseliyordu. Terziler, giyene kukla görüntüsü veren ama düşmeleri halinde koruyucu yerine geçen içi kıtık doldurulmuş giysileri moda yapmışlardı. Bretagne yarları boyunca korkuluklar dikildi.

Bu fırtınanın içinde sakin kalmaya çalışan Raoul, laboratuvarda haritanın üstünde birinci duvarın arkasına bir soru işaretiyle süslü karanlık bir geçit çizdi.

-Bu duvarın arkasında Bresson'u ve diğerlerini bu denli korkutacak ne olabilirdi?

Artık gönüllü tek bir ölüm kâşifi bile olmadığından denemelerimizi şimdilik ertelemiştik. Hava almak ya da birlikte düşünmek bahanesiyle düzenli olarak Pere-Lachaise'de buluşuyorduk.

-Lucinder ne düşünüyor? diye sordu Amandine.

-"Ya Bresson haklıysa," diye tekrarlayıp durmakla yetiniyor, diye cevapladı Raoul. Öbür dünyayla kendinden geçmişti. Şimdi bunun o kadar da ilginç olmayabileceğini söylüyor kendi kendine.

-Ama o dünyanın çevresinde uçan herkes oraya gitmek için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyordu, diye üsteledim.

-Çekici bir tuzak! İnsan oraya hiçbir zaman gidilmemesi gerektiğini ancak ona çok yaklaştığında anlıyor. Lucinder ölümün bir eğlence olduğuna inanmıyor artık.

Amandine, Raoul ve ben tam bir şaşkınlık içindeydik. Sonsuza dek son sürpriz olarak kalması gereken bir korkuyu ortaya çıkarmak için ne kadar da uğraşmıştık.

İyi ya da kötü bütün eylemlerimiz bizi bu iğrenç sondan başka bir yere götürmemişti. Burası, dünyanın tüm dinlerinin gizlemeye çalıştığı, kıvrılmış yılanlar ve sırıtan vampirlerle kaynayan şu hayvanat bahçesi, şu kaçınılmaz cehennem olabilir miydi?

Nasıl bir Pandora kutusu açmıştık? Bu anormal merakımız yüzünden hangi uğursuz güçleri serbest bırakmıştık? Ölümün gizemini öğrenmek istiyorduk ha... ölüm bize iyi bir ders vermişti.

-Lucinder her şeyi bırakıp gitmek istiyor, dedi Raoul. İstifa etmeyi bile düşünüyor. Tarih kitaplarının, uzmanı olmadığı halde giriştiği küçük ölüm araştırmalarından söz etmemesini tercih ediyor.

-Ya sen?

Raoul bir mezar taşının üstünde bir divanın üstündeki kadar rahattı.

-Daha ilk güçlükte pes etmek çok kolay. Afrika'ya, Avustralya ya da Endonezya'ya ayak basan ilk kâşifler yamyam kabilelere, zehirli akreplerle dolu ormanlara ve diğer bilinmeyen vahşi hayvanlara karşı koymak zorunda kaldılar. Yine de geri çekilmediler. Her keşfin tehlikeli bir yanı var. Yan tarafında çocuk salıncakları olan bir gül bahçesinde dolaşmaya gidilmiyordu ya. Serüven demek tehlike demektir!

Raoul'un yaratıcı zekâsı diretmek için bahaneler uyduruyordu. Ölüm kâşifliği araştırmalarını bırakmak istemiyordu. Ellerini salladı.

-Moch 1 sonrasında görülenlerin hiçbiri birbirini tutmuyor ve bütün ifadelerin olumsuz olması pek bir şey ifade etmiyor. Jean Bresson açık konuşmuyor. Bizi ciddiyete ve yönteme alıştıran Bresson'un şu anda tek yaptığı, korkunç, çok kötü, iğrenç... gibi sıfatları art arda sıralamak. Kesin olan tek şey, her şeyin kapkara olduğu!

-Sonuç?

Bir sigara yaktı, ayağa kalktı, uzun bacaklarını açtı ve okaliptüs kokulu bir duman üfledi:

-Sonuç: Birkaç korkağın çalışmalarımızı durdurmasına izin veremeyiz.

-Jean bir korkak değil, üstelik yalan söylemeyi de beceremez, dedi her zaman dürüst olan Amandine.

-Duyulan onu yanıltmış olabilir, diye belirtti Raoul. Çekicilik evresinin ardından bir başka evre, bir iğrençlik evresi geliyordur.

-Onun samimi olduğuna ben de inanıyorum ama beni kaygılandıran görülen şeylerdeki bu farklılıklar. İlk duvarı geçtikten sonra öteki dünya kişiselleşiyormuş gibi görünüyor. Mısır'ın *Ölüler Kitabi'm.* hatırlıyor musun Michael? Ölünün canavarlara meydan okumak zorunda kaldığını, ama onları yenmeyi başanrsa, yoluna kaygısızca devam edeceğini anlatıyordu. Sonuç olarak, Jean'in üstesinden gelemediği anla-

sılan bir sınav! Moch l'den sonra dehşetten başka bir şey olmadığı gibi basit çıkarımlarının nedeni de bu.

Amandine'e baktım. Görüntüsü cennetim, deniz mavisi gözleri ölümümdü. Bunları uzaklarda aramaya ne gerek vardı? Beni donduran bakışını ışık geçirmeyen kalın camlı gözlüğünün arkasına gizlemişti.

-Eee Raoul, öyleyse?

-Öyleyse, çalışmalarımızı yavaşlatacağız ve zaman geçmesini bekleyeceğiz. Bir haber diğerini unutturur. İnsanlar ölüm korkusunu unutacaklar. Ve biz de bilim aşkı için devam edeceğiz!

Bu arada, Lucinder ölmek üzere olan bir hastaya yapılan aşın tıbbi müdahaleyi yasaklayan yasayı yürürlükten kaldırdı. Hiç kimse, hastayı ne olduğu bilinmeyen bir yere gönderecek herhangi bir fişi çekmeyi göze alamıyordu. Bir ameliyata alınmadan önce hastalar, başarısızlık halinde kendilerine bitkisel hayatta en uzun bakımı garantileyen oldukça yüklü çekler bırakıyorlardı.

Amandine, Jean Bresson'u bir daha görmedi. Zaten onu hiç kimse görmemişti. Lucinder'in verdiği ikramiyeyi en sonunda almış, atom bombasına karşı bir sığınağın yapımı için kullanmıştı. Konserve kutuları ve su rezervleriyle dolu dolapların arasında buraya saklanmıştı ve bir daha hiç kimse ondan söz edildiğini duymadı.

117. YOGİ ÖĞRETİSİ

Dört içsel davranış insanın bilgisizliğini ve acılarını ortaya koyar:

-Bireysellik duygusu. Basan karşısında: "Ben zekiyim..." Başarısızlık karşısında: "Asla başaramayacağım."

-Zevke düşkünlük: Tek amaç olarak sürekli haz arayışı.

-Bunalımdan hoşnutluk duyma: İntikam almaya ve çevresine karşı koymaya iten kötü anılara saplanıp kalma.

-Ölümden korkma: Varlığını daha iyi geliştirmek için ölene dek bu dünyadan yararlanarak yaşamayı kabul etmek yerine, bireyselliğinin kanıtı olan varlığına sımsıkı sarılma ihtiyacı.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

118. STEFANIA

Ölüm korkusu altı ay kadar sürmüştü. Bay Lambert'in Tayland restoranında tartışmalarla, hep tekrarlanıp duran sorularla, Pere-Lacha-ise'de aylak aylak gezinmelerle, ölüm pistimizin tozuyla geçen altı zorunlu tembellik ayı. Çatı katındaki bitkiler piyanoyu sarmıştı. Lucin-der'i neredeyse hiç görmüyorduk. Köpeği Vercingetorix bile üzgündü. Amandine mutfağa geçmişti ve baharatlı yemekler hazırlayarak bizi teselli etmeye çalışıyordu. Kâğıt oynuyorduk. Ama briç değil, çünkü kimse... ölümü hatırlatmak istemiyordu.

Raoul'ün dört gözle beklediği umut ışığı hiç beklemediğimiz bir yerden ortaya çıkıverdi. NASA'nın olağanüstü gizli araştırmalara başladığını bildiğimiz ne Amerika Birleşik Devletleri'nden ne de Bili Graham'ın yolundan gitmeye gönüllü rakipler bıraktığı İngiltere'den. Umut ışığımız İtalya'dan geldi.

Padova'da çok başarılı sonuçlara ulaşan bir ölüm pisti olduğunu biliyorduk ama şu sıralar bizimki gibi etkinlikte bulunmadığını düşünüyorduk. Oysa İtalyanlar her ne kadar programlarını azaltmışlarsa da uçuşlarından vazgeçmemişlerdi. 27 Nisan'da kendilerinin de birini ilk koma duvarının ötesine göndermeyi başardığını ve ölüm kâşiflerinin Jean Bresson'unkinden kuşkusuz daha iç açıcı bir bilgiyle ten kılıfına geri döndüğünü bildirmişlerdi. Jean Bresson tarafından anlatılan korkunç şeylere hemen inanan muhabirler tuhaf bir şekilde İtalyanların taşkın mizaçları ve iyimserlikleri karşısında kuşkulu görünüyorlardı.

İtalyan ölüm kâşifi aslında bir kadındı. Adı Stefania Chichelli'ydi.

Raoul, onun *Corriere della Sera* gazetesinin baş sayfasındaki resmini uzun uzun inceledi. Güleç genç kadın ona ayrılan yazıda, Moch 1 'den sonra özellikle saldırgan hatıra küreciklerine karşı mücadele etmek zorunda kaldığı siyahımsı ve karanlık geniş bir alan gördüğünü anlatıyordu. Hayretler içinde kalan meslektaşları anlattıklarının doğru olup olmadığını anlamak için uyku verici bir ilaçla sözlerini tekrarlatmışlar ve hikâyesinin değişmediğini görmüşlerdi.

-O halde yalan söylemiyor, dedim.

-Hiç kuşkusuz söylemiyor! diye zıpladı Raoul. Anlattığı şey tamamen tutarlı.

Biraz düşünceliydim.

-Öyleyse Bresson yalnızca geçmişinin karşısına çıktı ve geçmişini öylesine korkunç buldu ki tahammül edemedi.

Amandine dublörümüzün bir psikanalizden geçmediğini biliyordu. Geçmişi hakkında ağzı sıkı gibi görünen Jean'ın buna ihtiyacı olduğunu düşünüyordu zaten. Bir soruşturma yapmayı kararlaştırdık ve Jean'ın gerçekten de çok sarsıntılı bir çocukluk geçirdiğini öğrendik. Bunu, susarak gizlemeye çalışmıştı, ama bastırdığı şeylerin hepsi Moch 1 'i geçerken birden su yüzüne çıkmıştı. Nice korkunç anı yeniden belleğinde canlanmış ve karşılaştığı şoka dayanamamıştı.

Amandine onu teselli etmeyi isterdi. Ne var ki Jean kesin olarak dünyadan elini eteğini çekmişti. Kalesinin kapısının defalarca çalmıştık ama o karşılık vermiyordu ve telefonunu da sonunda açık bırakmıştı.

İşin tuhafı, Lucinder tarafından yaratılan ölüm kâşifliği Legion d'honneur madalyasını alması için İtalyan'ı Paris'e davet etmemizdi. Tören sessiz sedasız yapıldı. Şimdilik her türlü medyatik gürültüden kaçınmayı tercih ediyorduk.

Stefania Chichelli güzelbebek yüzlü, ufak tefek, tombul bir kadındı. Uzun siyah kıvrık saçları beline kadar iniyordu. Kot pantolonu ve gömleği sürekli sanki patlamak üzereymiş gibi görünüyordu ama yuvarlak körpe yanakları ve çocuksu gülümseyişiyle bir çekiciliği de vardı.

Hepimizin aynı büyük aileden, "ölümden korkmayan ölüm kâşifleri" ailesinden olduğumuzu belirtmek ister gibi bizi daha havaalanın-dayken kucakladı. Ardından da, herkesi şaşırtan ve kırıp geçiren büyük bir kahkaha attı. Onu Tayland restoranına götürdük. Biz Lucinder'i beklerken, o gelemeyeceği için özür dilemeyi tercih etmişti.

Stefania uzun yıllar Montpellier'de yaşadığından biraz Alpler'in ötesinin güzel aksanıyla süslenmiş mükkemmel bir Fransızca konuşuyordu. Tabaklar dolusu siyah mantarlı şehriye çorbasını içmeye koyuldu. Yemek yerken konuşmalarını gür kahkasıyla süslüyordu. Raoul'ü hiç bu kadar dikkatli görmemiştim. Onu dinlerken kendi yemeğini unutmuştu ve neredeyse yiyecekmiş gibi bakıyordu kadına.

Stefania önemli noktaları özetledi. Birinci duvarın arkasında karanlık ve pis kokulu bir yer vardı, burada fazla oyalanmamak gerekiyordu. Hatıra kürecikleri, birer şeytan gibi üzerinize saldırıyor ve sizi güzel ışıktan uzaklaştırmaya çalışıyorlardı. Bununla birlikte Stefania kesinlikle yeniden inmek niyetiyle çıktığı için, kendini ne harika parlaklığa ne de geçmişin şeytanlarına kaptırmıştı.

Hep uçuş teknikleriyle ilgilendiğim için -ne de olsa benim işim buydu- uçmak için ne kullandığını sordum.

-Tibet meditasyonu artı potasyum klorürlü hafif booster'lar. Karaciğerimi bozmak istemem!

-Tibet meditasyonu mu! diye haykırdı Raoul. Az kalsın boğuluyordu, eliyle ağzını kapatıp nazikçe tükürerek, sarımtırak üç körpe soya filizini çıkardı ve sordu: -Siz... mistik misiniz?

-Hiç kuşkusuz, dedi ve kahkahayı bastı kadın ölüm. kâşifi. Ölüme gitmek her şeyden önce dinsel, en azından ruhsal bir eylemdir. Zehirli bir madde uçmayı sağlar ama disiplinsiz bir ruhla daha ileri gidilebilir mi? Tanrı'ya inanmadan tam anlamıyla uçulabilir mi?

Hepimizin hayretten ağzı bir karış açık kalmıştı. Şimdiye dek bilimsel deneylerimize dini karıştırmamayı başarmıştık. Raoul ve ben ilkçağ mitolojileri ve dünyadaki farklı inançlarla ilgileniyorduk elbette, ama uygulamada, kaynaklan nereden gelirse gelsin batıl inançlarla kendimizi yavaşlatmak istemiyorduk.

Zaten Raoul tam anlamıyla bir ateistti. Ateizmi, bilimsel tutumunu her anlamda korumak isteyen çağdaş bir insan için olası tek tutum olarak gördüğü için, ateist oluşuyla övünüyordu. Ona göre kuşkuculuk, mistikliğe oranla daha çok ilerleme kaydetmişti. Tanrı ispatlanmamış-tı, o halde yoktu.

Bana gelince, ben daha çok bir bilinemezciydim. Aslında bilgisizliğimi kabul ediyorum. Ateizm bile bana dinsel bir tutum gibi geliyordu. Tanrı'nın olmadığını ileri sürmek zaten bu konuda bir inanç ifade etmektir. Hiç bu kadar övünç duymamıştım. Tanrı, yeryüzünün zavallı yaratıkları olan bize kendini gösterme lütfunda bulunsaydı eğer kuşkusuz tutumumu değiştirirdim. Şimdilik beklemedeydim.

Benim bilinemezciliğim, koca bir soru işaretinden başka bir şey olmayan dünya görüşüme de uygun düşüyordu. Çünkü eğer Tanrı hakkında hiçbir fikrim yoksa, dünya ya da insanlar konusunda daha fazla fikrim olduğunu ileri süremezdim. Çevremdeki varlıkları hiçbir zaman tam anlayamamıştım, başıma gelen şeyler bana hep rastlantıymış gibi gelirdi. Bununla birlikte kimi zaman, doğanın beni aşan kendine özgü

bir zekâyla donatıldığı izlenimine kapılırdım.

Raoul, Stefania'yı soru yağmuruna tutuyordu:

-Nesiniz?

-Tibetli Budist!

-Budist mi?

-Ne oldu, bu sizi rahatsız mı etti?

-Hayır, hayır gerçekten rahatsız etmedi! diye özür diledi, tombul meslektaşımızı kızdırmamaya dikkat ederek. Tam tersine, Tibet mitolojisi benim çok ilgimi çekiyor. Yalnızca, Tibetli Budistleri kafamda daha farklı canlandırıyordum sizin... sizin gibi değil yani!

-Tibetli Budistler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ben. İlk karşılaştığım sizsiniz, dedi yavaşça Amandine.

Stefania hindistancevizi sütü ve kişnişle yapılmış üç çatal dolusu pilici ağzına attı ve:

-Biz Tibetli Budistler ölümle ilgilenmek için sizi beklemedik. Bu konuya eğileli beş bin yıldan fazla oluyor. Ölüler kitabımız *Bardo Thödol*, bir *Near Death Experience*'a girişmek için eksiksiz bir kılavuz oluşturuyor. Öteki dünyaya doğru daha önce de bedenimden ayrılmıştım ama o zamanlar sizin Felix Kerboz'unuzun sözü bile edilmiyordu! dedi.

Amandine'in tatlı yüzünün altında birden belli bir kızgınlık fark ettim. Küçük grubumuzda ilk kez bütün dikkatlerin dışında kalmıştı. Artık aramızdaki tek kadın o değildi, kıskandığı için de, şu Tibetli İtalyan'ın tuhaf konuşmalarından çok etkilenen Raoul'ün onun büyüsüne kapılacağını düşünüyordu.

Yemek yine de keyifli geçti. Raoul Razorbak, onda hiç görmediğim bir neşe içindeydi. Kendisi gibi tek gerçek ilgi alanı ölüm olan bir kadın bulmuştu.

119. POLİS KAYDI

Temel tarif bilgileri talebi

Soyad: Chichelli Ad:
Stefania Saç rengi:
Siyah Göz rengi: Siyah

Boy: 1.63 Özel nitelikler: Yok
Açıklamalar: İlk kadın ölüm kâşifi
Zayıf nokta: Fazla kilolar

120. JAPON FELSEFESİ

Naoshige şöyle dedi:

"Samurayın yolu bir ölüm tutkusundan oluşur.

Eğer bir adamın içinde böyle bir tutku varsa, on adam gelse onu yenemez.

Büyük basanlar elde etmek için ölüme karşı tutkulu ve hayran olmak gerekir. Tedbirliliğin seni sarmasına izin verirsen, bu gücü kullanmak için çok geç olabilir. Samurayın yoluna göre dürüstlük ve ana baba sevgisi gereksizdir, tek önemli olan ölüm tutkusudur. Dürüstlük ve ana baba sevgisi daha sonra kendiliğinden gelip yerleşecektir."

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

121. STEFANİA VE HİKÂYESİ

Stefania gevezelik etmeye bayılıyordu. Hikâyesini bize seve seve anlattı. Küçükken, bugünkünden daha da şişmandı. Ailesi lokantacıydı ve yemek konusunda cimrilik etmiyordu. Akşamları, artan ve ertesi güne kadar saklanamayacak durumdaki yemekleri bitirmek gerekiyordu. Basit tasarruf meselesi. Bununla birlikte, on dört çocuktan yedincisi olan Stefania, erkek ve kız kardeşleri arasında en şişmanı ve en çok alay konusu olanıydı.

Ona "Armut şekeri" adını takmışlardı. Öz annesi onun kompleksini gidermek için hiçbir şey yapmıyordu. Ona peşin peşin çok geniş giysiler alıyordu. "Geleceği düşünerek," diyordu kaderci bir biçimde.

Ne kadar büyük ve geniş olsalar da, bu giysilerin içinde hiçbir zaman çok uzun süre kaybolmuyordu. Bedeni çabucak giysileri dolduracak hale geliyordu.

Okulda herkes bu "Armut şekeri"yle alay ediyordu, onlar alay ettikçe o daha çok acıkıyordu. Bununla birlikte hamur işleri, tereyağlı ekmek ve tereyağlı bolonez sosuyla yetinerek normal olarak beslendiğini sanıyordu. Ama hep çirkin ve şişko kalacağı düşüncesiyle içini sıkıntı kapladığında, artık yemekleri ısıtmaya bile zamanı olmuyordu. Pişmemiş spagettileri yutuyor, lahana turşusu ya da etli kuru fasulye kutularını büyük bir hızla açarak hemen oburca yiyiyordu.

Bedenini, ağzına kadar doldurmayı asla başaramayacağı çok büyük bir çöp tenekesi olarak görüyordu. En sıkıntılı günlerinde yüz otuz kilodan fazla geldiği oluyordu.

Tabii ki, en az yüz kez rejime başlamıştı ama yeme ihtiyacı, zayıflamaktan alacağı zevkten daha güçlüydü.

"Çiğ besinleri yutma" dönemini beslenmeye bağlı bir bozukluk dönemi izledi. Yiyiyordu, yiyiyordu ve ardından midesini boşaltmak için kendini kusmaya zorluyordu. Aynı zamanda peklik giderici ilaçlan yutup duruyordu. Sağlığını tehlikeye attığını gören ailesi konuşmaya çalışmıştı. Çocuklarının aşın kilosu onları bunaltsa da, onun kıvrak zekâsına hayrandılar. Çünkü küçük Stefania anaokulundan beri gerçek entelektüel yetenekler göstermişti. Bir sınıftan diğerine atlıyor, matematikten felsefeye, coğrafyadan tarihe, bütün derslerden en iyi notları alıyordu.

Chichelliler sonunda açıkça kendilerinden daha zeki bir kızı ikna etmekten vazgeçmişlerdi: "Bu şekilde davranıyorsa eğer, bizim anlayamayacağımız bazı gerekçeleri olmalı," diye iç çekmişti, onu nar şurubuna batırılmış çiğ kuskus irmiklerini tükürürken yakalayan babası.

Aşın şişmanlığı Stefania'nın rahatça hareket etmesini kuşkusuz engelliyordu. Ergenlik döneminde, kilolarına rağmen karşı cinsin hoşuna gitme kaygısıyla cinsel bir çekicilik kazanmaya girişti. Şimdiye dek, aşın kiloları yüzünden düşmemek için bir ördek gibi bacaklanm açа açа yürüyordu. Bu yüzden dengesini yitirmekten ya da ayağını burkmaktan korkmadan yüksek topuklu iskarpin giyebilmek için baldırla-nnı birbirine paralel tutmaya çalıştı. Kendine güvenli bir yürüyüş sağlamış oldu böylece.

Erkekler ona yiyecek gibi bakmaya başlamıştı. Bütün iş bedeni hareket ettirmekteydi. Yürüyüşten sonra, zarif bir biçimde oturmayı, bir

kanapenin üstüne şehvetle şöyle bir uzanmayı, başını omuzlarına çekmek yerine boynunu dik tutmayı öğrendi. Hiçbir hareket önemsiz değildi.

Hareketlerini daha iyi kontrol edebilmek için de bütün hareketlerini taklit ettiği bir kedi yavrusu edindi. İyi bir tekniğin, özürünü daha iyi yönetmesine izin vereceğini anlamıştı.

Kedi hayranlık uyandıracak bir şekilde hareket edebilmekle kalmıyor, hareketsizken bile doğal olarak zarif tavırlar alıyordu.

Stefania daha sonra yogaya ve dağcılık gibi büyük bir fizik güç gerektiren sporlara verdi kendini. Kemikleri hâlâ yüz kilo yağ taşıyordu kuşkusuz, ancak bundan böyle bu yağlar çok esnek bir iskeletin üstünü kaplıyordu.

Telafi etmek, bunu başka bir şeyle telafi etmek üzereydi.

Yoga artık yetmiyordu. O da tam zamanında ortaya çıkan Tibetli bir Budistle dostluk kurdu. Bu çok zor olmamıştı. Adam şişmanlan seviyordu. Üçüncü Dünya ülkelerinin birçoğunda şişmanlar, kendilerine bol bol yemek olanağı veren zenginliklerinden dolayı kıskanılır ve yarı tanrı olarak kabul edilirdi. Ama Tibetli, Stefania'nın ruhuna da önem verdiği ve bedeninin onu mutsuz ettiğini anladığı için, bedenin sımsıkı kapalı bir hapishane olmadığını ve oradan kurtulmanın kolay olduğunu öğretti ona. Meditasyon yaparak şu geçici "kılıfını" istediği zaman terk edip yeniden dönebilirdi.

Genç kıza bedenden aynlma konusunda birkaç teknik öğretti, kız bunları çok çabuk kavradı, hatta büyük bir fiziksel disiplini kontrol etmeye bile alışmıştı şimdiden.

Sonunda Stefania yağlanndan kurtulmuştu! Bedeninden ayrılmasını sağlayan meditasyon kurtarmıştı onu.

Kuşkucu bir tavır sergilememizi önlemek için de inanıp inanmamamızın onun için bir önemi olmadığını söyledi. Bizi gerçekten ilgilendiren şeyin, özellikle nasıl yaptığını anlamak olduğunu söyleyerek onu hemen kaygılanndan kurtardık.

Büyük bir kahkaha atarak bize bunu anlatmayı kabul etti.

İspanya ve Portekiz halkının genellikle öğle uykusuna yattığı saatte Stefania lotus pozisyonunda oturuyor ve uçuşuna konsantre oluyordu. O zaman odasını, ektoplazmasım alıp dışan götüren büyük bir fır-

tına kaplıyordu. Ektoplazması çoğu kez pencereden, daha nadiren de çatıdan çıkıyordu, ama asla kapıdan değil.

-Kapılar fizik bedenlerin giriş çıkışları içindir, diye açıkladı bize. Bunları karıştırmamak gerek.

Başlangıçta biraz korkmuş. Pencereden geçer geçmez, her tür uçan ruhla gerçekten de bağlantı kuruyormuş. Bunların iyisi de varmış kötüsü de. Onları ayırt etmek önemliymiş.

-Kötüler genellikle yerin çok yakınından geçiyor ve eğer çatıların üstünde yeterli bir yükseklikte bulunmayı başaramazsan, tehlikeli olabilir ve size saldırabilirler. İrtifa kaybettiğin anda, onlardan kurtulmak için hemen bedenine geri dönmen gerekir.

Bu kötü ruhlar tam olarak neydi? Stefania onları tanımlamanın güç olduğunu söyledi. Söz verdiğimiz gibi ona inanmamız gerekiyordu. Bununla birlikte, meditasyon sayesinde bütün dünyayı baştan başa olağanüstü bir hızla dolaşabilecek yetenekte olduğunu ileri sürüyordu. Pekâlâ ruhu hafiflemişti ama bedeni hâlâ ağırdı. O sorunundan kaçıyor, ona meydan okumuyordu. Yine de berbat bir şubat günü, sorunuyla yüz yüze gelmek zorunda kalmıştı. Yatılı olarak okuduğu lisede, yağ birikintilerinin hapsettiği bir hava kabarcığı yüzünden bir banyo teknesinin dibine sıkışmış olarak bulunmuştu. Ters dönmüş bir kaplumbağa gibi çırpınıp durmuştu.

Jimnastik hocasının aşağılamalarından cesaret alan yatılı okul arkadaşları çaresizliğinden yararıp her tür pis şeyi üstüne boşaltmışlardı.

En sonunda bıkıp kendi haline bıraktıkları zaman, buz gibi olmuş suda titrerken, meditasyondaki ilerlemeleri de hiçbir yönden işine yaramamıştı. Boşuna çırpınıyordu, bedeni teneke bir teknenin tutsağı, ruhuysa yükselemeyecek kadar şaşkındı.

Saatler sonra temizlikçi bir kadın bulmuştu onu. Meslektaşlarının da yardımıyla, süpürgesini kaldıraç gibi kullanarak Stefania'yı banyo teknesinden çıkarmıştı.

İşte bu aşağılama onun yaşamında iz bırakmıştı. Stefania intikamını almaya karar vermişti; gizli silahı, ektoplazması sayesinde yapacaktı bunu!

Duvarların içinden geçtiği gibi bedenlerin içinden de geçebilirdi pekâlâ! Onu küçük düşüren bütün kız arkadaşlarını cezalandırmaya

kararlıydı ve işe koyuldu. Kurbanlarının içine girmek için uyumalarını kollayıp ayak parmaklarından girip kafalarına dek çıkıyordu. Arkadaşları korkunç kâbuslardan sonra dayanılmaz baş ağrıları içinde uyanıyorlardı.

En iyisini sona saklamıştı. Son olarak, büyük acılar çektiği sırada tek yetişkin olarak orada bulunan ve işkencecileri kovmak yerine onlara katılan jimnastik hocasından da öcünü almıştı. Stefania onun kalbinin derinliklerine girerek ritm bozukluklarına yol açmıştı. Zaman zaman kalp kası çok hızlı atıyor, kimi zaman da neredeyse duruyordu.

Kadın ter içinde uyanmıştı. Bu çarpıntıları azaltmaya yaradığını bildiği birtakım egzersizleri boşuna denemişti. Kendisinde tuhaf bir olay olduğunu anlayarak ona musallat olan hayaletten kurtulmak için hemen diz çöküp hızlı hızlı dua etmişti.

Bir kalp krizi zavallıyı kesin olarak yere sermeden Stefania ondan ayrılmıştı. Bununla birlikte onu rahatsız etmek için düzenli olarak ziyaret etmişti.

Ektoplazmasını kontrol etmenin verdiği güçten başı dönüyordu. Onu intikamı için, yani kötülük için kullanıyordu, çoğu dinde buna kara büyü deniyordu.

Ona bundan vazgeçmesi için yalvaran Tibetli arkadaşının yanında kendini övüyordu. Arkadaşı, kara büyünün sonunda insanı ele geçirdiğini ve ona hükmettiğini söylüyordu, öyle ki artık kontrol altına alınamazdı.

Stefania'nın intikam almaktan, düşmanlarına karşı intikamdan, kendi bedenine karşı intikamdan da kesinlikle vazgeçmesi gerekiyordu.

Ama o vazgeçmedi. Bütün sınıf arkadaşları aspirin bağımlısı olmuştu. Jimnastik hocası düşük yapmıştı. Stefania'nın bakışları gitgide daha düşmanca olmuştu! Artık hiç kimse onun yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. Herkes belli belirsiz, esrarengiz olayların ondan kaynaklandığını seziyordu. Eskiden olsa onu büyücülükle suçlarlardı. Ama XXI. yüzyılın ortasında böyle bir iddia söyleyenleri gülünç duruma düşürürdü.

Birkaç kız ondan özür dilemişti. Stefania omuz silkerek özürlerini kabul etmemiş ve cezalandırmayı sürdürmüştü. Sindirim sistemlerine girerek, nefret ettiği midelerde ülserlere yol açmıştı.

Stefania'nın kesin olarak "büyük öfke"den yana olma tehlikesiyle karşı karşıya bulunduğunu gören Tibetli Budist arkadaşı son çare olarak ona reenkarnasyonların sırrını öğretmişti. Onun dinine göre herkes, gelecek yaşamlarında, şu andaki yaşamı boyunca yaptığı iyi ve kötü hareketlerin bedelini öderdi. Her yaşam bize bir şeyler öğretmeliydi. Aşk. Tutku. Sanat. İnsan enerjisini bunlar uğruna harcamalıydı, yıkmaktan çok düzeltmek uğruna. Başkalarına kızmak, onlara gerçekten çok fazla önem vermekti!

Stefania kulaklarını tıkadı. O anda onu allak bullak eden ve kulak vermek zorunda bırakan bir olay oldu. Sınıf arkadaşları onu kurtaran temizlikçi kadına hep birlikte saldırmıştı. Onun, "Armut şekeri"nin tek arkadaşı olduğunu biliyorlardı. Kuşkusuz, onu biraz itip kakmak istemişlerdi, ama talihsizin ensesi bir duvarın köşesine çarpmıştı. Ama çok sert bir çarpmaydı. Kadın oracıkta ölmüştü.

Bu senin hatan, diye söylüyordu Tibetli Budist arkadaşı. Çocuklar şimdi öksüzse bu senin hatan. Karmanı^) bozdun. Hemen şimdi intikamından vazgeçmeye karar vermezsen, bunun bedelini fazlasıyla ödeyeceksin!

Bu son uyarıdan sonra çok kızgın bir halde onu bırakıp gitti. Üzgün Stefania, ruhunu kaplayan tüm kötülüklerden arınma zamanının geldiğini anlamıştı. Kusma hastalığından sonra iştahsızlık baş göstermişti. Şimdi açlıktan zayıflarken bile hâlâ bedeninden nefret ediyordu.

Stefania ruhsal huzura kavuşmak için Tibetli Budistlerin bilgeliğinde daha çok ilerlemeye karar vermişti. Padova'da bir Lama manastırı onu kabul etmişti. Dinginliğine kavuştuğunda arkadaşının yeniden ortaya çıkacağını düşünüyordu. Ama onu bir daha hiç görmedi ve yine şişmanladı.

İtalyan kadınının yazgısını yerine getirmek ve ailesine yaranmak için evlendi. Ancak hiçbir zaman ötekiler gibi bir kadın olmayacaktı. Meditasyon yolunda epey ilerlemişti.

Ölüm kâşifliğini bulan şu Fransızlardan söz edildiğini duyana kadar aradan pek çok yıl geçmişti. O da ölüler kıtasının keşfine çıkmak

6)Karma ya da Karman: Sanskritçe "kri"den, "yapmak, iş, eylem" anlamındadır. Edimlerin sonuçlarını belirtir. İnsan yaşamının, birçok yaşamların oluşturduğu zincirin bir halkası olduğu görüşüne dayanır (ç.n.).

'stiyordu. Yalnızca kendisini kurtaran şu temizlikçi kadını bulmak için bile olsa.

Arkadaşları olan lamalar onun hikâyesinden haberdardı, iyiliğe dönmek için kendini önce kötülüğe adadığını biliyorlardı. Ona ruhunun yolculuğu için gerekli enerjiyi vermek için lazanya ve mısır unundan yapılmış lapalar yedirdiler.-

Moch l'i böyle aşmıştı!

Hepimiz ona hayranlıkla baktık. Bizi sırayla inceledikten sonra konuşmaya başladı:

-Sizin karmalarınızı tam olarak görüyorum. Sizler, hepiniz benim için açık birer kitap gibisiniz. Raoul, sen bir savaşçısın. Reenkarnas-yon çevriminin tam ortasındasın. Öfkelisin, çünkü önceki yaşamında başladığın bir şeyi bitirecek zamanın olmadı. Bu yüzden şimdiki yaşamında bunu başarmak için sabırsızlanıyorsun.

-Haklısın, diye kabul etti Raoul. Ama halletmem gereken şey, bu yaşamda.

Stefania, benim bunda hiçbir yarar görmediğim için kötülük etmeyi beceremeyen genç ve saf bir ruh olduğumu söyledi. Reenkarnasyon çevrimimin henüz çok basındaydım, yani daha öğrenecek çok şeyim vardı.

-Bunun farkına varacak kadar zekisin, diye belirtti. Bu çok iyi. Bilgi yolunu da bu nedenle seçtin ve bu da iyi bir yol.

-Olabilir, diye karşılık verdim, kişiliğimin üç cümleyle, böyle açık açık özetlenmesine sinirlenerek.

Stefania insanları yine de çok çabuk yargılıyordu. Amandine'e döndü:

-Senin, en çok sevdiğin şey sevişmek, değil mi?

Amandine kulaklarına kadar kızardı.

-Ee? diye sordu. Bu seni neden ilgilendiriyor?

-Biliyorum, diyerek Stefania onu yatıştırdı. Bu yalnız seni ilgilendirir. Kendine bir bak, başkalarına çok veriyorsun. Kendini yalnız fiziksel sevgiyle tam olarak kanıtlayabileceğini düşünüyorsun. Çok yanlış! Cinsel enerji, enerjilerin en güçlüsüdür. Onu yalnızca orgazm için kullanırsan boş yere harcamış olursun. Bu sermayeyi iyi kullanmayı ve bu enerjiyi yönlendirmeyi öğrenmelisin.

122. TARİH DERS KİTABI

Ölüm kâşifleri kuvvetli, soğukkanlı, sabit bakışlı insanlardı. Nereye gittiklerini tam olarak biliyorlardı. "Tam ileri, her zaman bilinmeyene doğru tam ileri", hepsinin boynunda taşıdığı madalyonun üstüne kazınmış slogan buydu.

Tarih Ders Kitabı, 2. sınıf temel bilgi dersleri

123. YOGİ ÖĞRETİSİ

Meditasyon nasıl öğrenilir:

-beden disipline sokulur ve hareketsiz kalmaya alıştırılır;

-nefes kontrol edilir;

-zihin disiplin altına alınır.

Bir odada yalnız kalmak, rahat bir pozisyonda olmak ve düşünceyi iki kaşın arasında bulunan bir noktanın üstünde toplamak yeter.

Bütün parazit düşünceler o zaman silinir. Zihniniz çevrenizdeki dünyayı dinlemek üzere boşalır. Sizin olduğunuz şeyle dünyaya ait olan şey arasındaki farkı anlayabilirsiniz. Sizin "ben"inizin artık yapacağı tek şey, evreni dolaşmak üzere bedeninizden çıkmak olacaktır.

Raja yoga meditasyon tekniği.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

124. YİNE STEFANIA

Stefania işte böyleydi.

Yalnızca onun varlığına karşı duyarlı olan ve bütün hayranlığıyla onu seyredalan Raoul susuyordu. Arkadaşımı ilk kez âşık görüyordum. Ve büyü iki tarafta birden etkisini göstermiş gibi görünüyordu. Bakışları, baharın gelişiyle ortaya çıkan bir çift kumru gibi birbirini arıyor ve birbirinden kaçıyordu. Buna karşılık, Raoul'ün elleri pantolonun ceplerinin dibine kadar sokulmuş, görünmüyordu.

Görünüşe bakılırsa, Amandine italyan'a olan hayranlığımızı paylaşmıyordu. Onun cinselliğiyle ilgili imalarını beğenmemişti. Tanımadığınız birinin, yüzünüze karşı, üstelik başkasının yanında bu tür uyarıda bulunmaya hakkı yoktu. Küçülmüş gözlerinin içindeki lacivert okyanusta karanlık uçurumlar belirmişti.

Üstelik Amandine, grubumuzdaki kadın cinsiyetinin her zaman tek temsilcisiydi. Bu ayrıcalığa alışmıştı. Stefania şimdi onun kadar tehlikeli bir rakibi temsil ediyordu, birinci ölüm duvarını aşmıştı. Ayrıca Raoul, hem de şu soğuk Raoul ondan hoşlanıyordu!

Bay Lambert'in Tayland restoranında karnımızı tıka basa doyurduktan sonra, daha rahat konuşabileceğimiz çatı katımıza gitmek üzere oradan ayrıldık. Ben, Stefania'dan meditasyon yaparken nasıl durduğunu bize göstermesini istedim.

Omurgası dimdik, bacaklarını açıp dizlerini kırarak oturdu. Gözleri kapandı ve on dakika boyunca, hareketsiz, en ufak bir kımıldama olmadan öylece kaldı. Sonunda gözkapaklarını açtı ve:

-İşte! diye kahkahayı bastı. Birbiri ardına üşüşen düşüncelerimi durdurdum ve kendimi bir dizi boşluğun çekimine bıraktım. Uçmak için yapmam gereken tek şey kendimi pencereden bırakmaktı.

-Ne hissettiniz?

-Bu tanımlanmaz, ancak hissedilir. Bu tuzun tadını sormak gibi bir şey. Yalnızca şekeri tanıyan birine bunu anlatmak çok zor. Onu tanımlamak için hangi sözcükler kullanılmalı? Söz konusu olan şeyi bilmek için tuzun tadına bakmak gerek. Meditasyonun ne olduğunu öğrenmek için de meditasyon yapmalı.

Cevap yine de pek açık değildi.

-Yani aşağı yukarı? diye üsteledim.

-Nasıl yaptığımı gördünüz. Bir pozisyon aldım ve o pozisyonda kaldım. Tek bir imge üzerinde yoğunlaştım, hepsi bu. Yalnızca bir mumun alevini düşünerek çalışmaya başlayabilirsiniz. Mum alevi siz onu üfleyip söndürene ve çekip gidene dek gözkapaklarınızın ardında dans edecek.

-Nereye gidene dek?

-Gökyüzüne. Ölüler kıtasına. Elbette sorun, ölmek fikrini kabul etmekte. Eşinizi, çocuklarınızı, dostlarınızı terk etmekte tereddüt ediyor-

sunuz. Vazgeçilmez olduğunuzu sanıyorsunuz, ne büyük hata, ne büyük bir kibir! Böyle bir ruh hali meditasyon için uygun değildir, çünkü meditasyon yapmak ölüme doğru bir adım atmak demek. Oysa, ölümü doğal olarak kabul etmek gerek, çünkü ölüm, belki de yaşamda ki en ilginç şey.

Raoul'ün gözleri parladı.

-Söylediklerinizden tek bir kelime bile anlamadım, diye homurdandı Amandine somurtarak.

İtalyan'nın yine imalı gülüşü duyuldu.

-Aslında en iyisi biz Tibetli Budistlerin ölmeyi nasıl öğrendiğini size göstermek olacak. Bize göre, binlerce yıldır, ölüm bir yazgı değil, bir bilim olmuştur. Yarın, bir uygulama seansı için sizi Paris'in Tibet tapınağına götüreceğim. Neyse ki hemen hemen her yerde bir şubemiz var!

125. HIRİSTİYAN FELSEFESİ

"Bedenin tutsaklığı altında olan ruha bedensel ruh demek gerekirse, ruha itaat eden bedenin de haklı olarak ruhsal beden olarak adlandırılması gerekir."

Jeröme'un İşaya üzerine yorumundan.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

126. YİNE STEFANIA

Paris'in Tibet tapınağında kasvetli bir geceydi. Yağlı tütsü dumanlan arasında muzip bakışlı büyük şişman heykeller bizi; Stefania, Ra-oul, Amandine ve beni gözlüyordu. Bu inancın bizim İtalyan'ın ilgisini neden çektiğini anlıyordum: Buda dininin çok gülen şişkolara büyük bir saygısı olmalıydı.

Sonradan, çok basit bir fikir yürüttüğümü anladım. Bu Budalar, Çinli Budalardı, Tibetli Budalar değil. Tibetli Budalar daha zayıf ve daha ciddiydi. Bu, ibadetlerle ilgili bakanlığın bir hatası olmalıydı, ve Tibetliler kendi evlerinde olmadıkları için itiraz etmeye de cesaret edememiş

ve yavaş yavaş Çinli Budalar arasında yaşamaya alışmışlardı. Halklarını yok eden, işkenceci, istilacı Çinlilerin korkunç Budalan arasında.

Zımparalanmış gibi pürtüklü, kel kafalı adamlar, bizi tanımadan selamladı. Safran renkli togalara sarınmışlar, üzeri kazınmış tahta silindirleri döndürüyorlardı. Anlamını çözemediğim metinleri tekdüze bir sesle okuyorlardı.

Ardından uzanmış durumda bir insan heykelinin etrafında toplandılar. Stefania onlara katılmamızı önerdi.

Bir lamanın yüksek sesle okumaya başladığı bir şiiri, çok dilli İtalyan aynı anda bize çevirdi.

"Ey oğul, oğlumuz, ölüm denen şey geldi artık!

Bu dünyadan ayrılıyorsun, ama bu durumda olan yalnız sen değilsin, ölüm herkese gelir.

Zayıflık gösterip bu yaşama bağlanıp kalma.

Zayıflığın yüzünden bağlanıp kalsan bile, bu dünyada kalma gücüne sahip olmazsın. Samsara'da başıboş dolaşmaktan başka bir şey elde edemezsin. Öyleyse bağlanma, zayıf olma. Kıymetli Üçlü'yü hatırla.

Ey soylu oğul! Gerçekle karşılaşacağın yer, Chönyid Bardo'[7])'da içini hangi korku ya da dehşet sararsa sarsın (Moch 1 'den sonra hatıra küreciklerinin size hücum ettiği bölge mi?), bu sözleri unutma, anlamlarını yüreğinde sakla: Önden git. Bu sözcüklerde bulunur Bilgi'nin temel sırrı.

Yazık, gerçeklik deneyimi, istenmeyen görüntüler korkusu, dehşeti, kaygısı üstüme çöktüğünde her görüntünün yalnızca benim kendi bilincimin yansıması olduğunu kabul edebilseydim, onları Bardo'nun görüntüleri gibi kabul edebilseydim.

Büyük bir amacın gerçekleştirildiği çok önemli anda, kendi düşüncelerimin oluşturduğu sakin ve kızgın tanrılardan korkmamam mümkün olabilseydi.

Ey soylu oğul! Bu dünyada yaptığın ibadetlere ve meditasyonlara rağmen kendi düşüncelerini tanımıyorsan, verdiğim bu dersi işitmediysen, ışıklar seni büyüleyecek, sesler içine korku salacak, parıltılar

7) Ölümde gerçeğin belirsizlik hâli, geçici durum. Tibet'in ölüler kitabı, çev. Suat Tahsuğ, Ruh ve Madde Yay., 2.bs., İst., 1991, s. 123 (ç.n.).

seni dehşete düşürecektir.

Bütün öğretilerin bu değişmez anahtarını bilmezsen, sesleri, ışıkları ve parıltıları tanıyamaz, Samsara'da başıboş dolaşıp durursun!"

Lamanın sözleri, ilk koma duvarını geçen Jean Bresson ve Stefania'nın başına gelenlere tam bir açıklama getiriyordu. Bresson, Chonyid Bardo'ya düşmüştü. Stefania oradan kurtulmayı başarmıştı.

Bir keşiş ölmek üzere olan birine yaklaştı ve tuhaf dokunuşlara girişti.

-Atışları durana ve ölüm gerçekleşene dek şahdamarını sıkar, diye belirtti Stefania. Soluk, merkezi dolaşım kanalından çekilip artık yan kanallardan da geçemediğinde, yükselmek ve Brahma deliğinden çıkmak zorunda kalır.

-Açıkçası, bu herif gözümüzün önünde kendini öldürtüyor! diye allak bullak olmuş bir halde haykırdım.

Amandine tiksintiyle dudak büktü.

Stefania bana tatlılıkla baktı. Ben de bu lama gibi davranmış olduğumu düşündüm birden. Ölüm kâşifliği adına, ölüler kıtasına göndermek için insanları öldürmüştüm. Benim sorumluluğumda ölen yüz yirmi üç kobay insan beni susturdu tekrar.

-Brahma deliği nedir? diye sordu Raoul.

-Brahma deliği, ruhun bedenimizden çıktığı kapıdır. Aslında, kafanın üstünde, saçların kökünden sekiz parmak yukarda bulunan bir noktadır, diye sürdürdü rehberimiz.

Raoul "Brahma deliği"nin yerini küçük defterine not etti. Kısaca Son Kıta'ya kalkışların gerçekleştiği bir limandı söz konusu olan.

Can çekişen adamın karşısında, lama ilk Bardo'yu, onun birazdan varacağı ilk ölüm dünyasını anlatıyordu. Ona bunu "kendi içinde gerçeklik dünyası" olarak betimledi.

-Şimdi, dış solunumun durmasıyla iç akımın kesilmesi arasındaki bu aralıkta, soluk hızla merkezi kanala giriyor, diye fısıldadı Stefania. Bu bedende artık bilinç yok. Kişi sağ oldukça evre uzar. Sağlam bir insanda baygınlık üç buçuk güne kadar sürebilir. Bu yüzden de biz hiçbir cesedi, ölümünün ardından dört gün geçmeden önce ne gömeriz ne de kesip inceleriz. Buna karşılık ölü, eğer günahkâr biriyse ve bu ince kanallan kirliyse, bu an ancak bir saniye sürer.

-Bu dört gün neye yarıyor? diye sordum.

-Işığı yavaş yavaş tanımaya.

Tibet Budizminin her şeye cevabı vardı kuşkusuz. Tabutlarına konup toprağın derinliklerine gömülen şu insanların hikâyelerini hatırladım dehşetle. Çok erken gömülmüşlerdi! Kimileri havasızlık yüzünden gerçekten ölmeden umutsuz bir halde saatlerce tabutlarına vuruyordu. Oradan geçen biri ya da bir bekçi tarafından sesleri duyulan bazıları şanslıydı ve mucize eseri ölümden kurtulmuş kabul edilirdi. Hatta bazıları olası uyanmalarını haber vermek için bir çanla gömülmek istiyordu. Ya bir krematoryumun içinde uyansalardı? Gerçekten en iyisi dört gün beklemekti.

Eskiden derin koma haliyle ölüm birbirinden pek ayırt edilemiyordu. Bu yüzden canlı canlı gömülen çoktu. Ya bugün? Bugün de kimi kez hâlâ kuşkulann olduğunu bilecek durumdaydım. Kalbin durması mı, beyin fonksiyonlarının durması mı, duyuların yitimi mi, ölüme gidildiğinin gerçek işareti neydi?

Tibet tapınağından çıkınca biraz gevşemek için Pere-Lachaise Mezarlığı'na dolaşmaya gittik. Raoul ve Stefania şakalaşarak önden yürüyordu. AmandineTe ikimiz arkada kalmıştık.

-Raoul'ü böyle baştan çıkarmaya çalışması hiç hoş değil! diye söylendi güzel sarışınım. Evli bir kadın üstelik! Kocası İtalya'da ne yapıyor bilmiyorum ama karısını kollasa iyi eder.

Amandine'i hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Sanki öteki dünyanın keşfi onun için birden bütün önemini yitirmişti, artık önemli olan tek şey onun kıskançlığıydı!

Felix'le çıkmıştı. JeanTa çıkmıştı. Şimdi de Raoul'ü istiyordu ve bunu açık açık bana, ondan başkasını gözü görmeyen ama onun görmediği, bana söylüyordu!

Yine de ona olan aşkım o kadar güçlüydü ki onu rahatlatmaya çalıştım.

-Endişelenme, dedim. Raoul ne yaptığını bilir.

Kolunu benimkine doladı.

-Benim için bir şeyler hissediyor mu ya da beni basit bir asistan olarak mı görüyor, ne dersin?

Neden kadınların beni hep sırdaş olarak seçmeleri gerekiyor? Üstelik de arzuladığım kadınlar!

Kuşkusuz en kötü cümleyi ağzımdan kaçırmıştım:

-Raoul'ün seni içinden... sevdiğini sanıyorum.

Böyle budalaca sözler söylemek için benim gibi aptal olmak gerek.

Hemen keyfi yerine geldi.

-Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? diye sordu sevinçle.

Daha da battım. Bulunduğum noktada daha beterini söylemek zordu. Ama yine de ben bunu başardım.

-Hatta bundan eminim. Ama... sana söylemeye cesaret edemiyor.

127. REKLAM

"Yaşam kimi zaman bir gözyaşı vadisidir. Ama yine de onu seviyorum. Dün yine posta kutumdan faturadan başka bir şey çıkmadı. Televizyonda hiç ilginç program yoktu. Karım her zaman kavga arıyordu. Trafik polisleri arabamın her tarafına cezaları yapıştırmıştı, zorbanın biri de anahtarla kaportasını çizmişti. Neredeyse sinir krizi geçirecektim, sonra geçti. Çünkü yaşam yalnızca bu çirkinliklerin birikimi değil. Yaşam, temiz bir havayı solumanın, sonsuz zenginlikler sunan manzaraları keşfetmenin, her türlü sempatik, zeki insanlarla karşılaşmanın zevkidir. Dolayısıyla ben sorunları hesaba katıyorum. Ama yine de yaşam değerli bir ürün, ben her sabah alıyorum ve akşamları bir daha istiyorum. Siz de benim gibi yapın! Yaşamı sevin, yaşam size karşılığını verecektir!"

Bu, Ulusal Yaşamı Tanıtma Ajansı, UYTA'nın bir bildirişidir.

128. GÖNÜL HİKÂYESİ

Buttes-Chaumont ölüm pistindeki dairemde, eski küçük stüdyomda olduğu gibi yalnızdım ve sıkıntıdan patlıyordum.

Stefania bir süreliğine İspanya ve Portekiz'e gitmişti. Amandine, Raoul ve ben aletlerimizi gözden geçirmek ve dönüşünde ona mümkün

olan en iyi uçuşları sağlamak amacıyla onun yokluğundan yararlandık.

Birlikte yediğimiz yemekler çekilmez bir hal almıştı. Amandine sürekli Raoul'ün yanına sokuluyor ve gözlerini iştahla yemeğinden çok Raoul'e dikiyordu. Kuşkusuz Raoul hâlâ kadın ölüm kâşifimizin büyüsü altındaydı ama Amandine'in yaltaklanmaları da yavaş yavaş etkisini göstermeye başlamıştı.

Büyük çaresizliğime rağmen her ikisi de duygularının gelişiminden beni haberdar etmeye can atıyordu. Üzüntüden yerimde duramıyor, güvenilir adam rolümün içinde boğulur gibi oluyordum.

-Baksana, dedi bana Raoul, Amandine gittikçe daha iyi giyiniyor.

-Hep siyah giyiyor...

-Gitgide güzelleşiyor, değil mi?

-Ben onu her zaman güzel buldum, diye cevapladım üzgün bir biçimde.

Aynı akşam, ikisinin baş başa akşam yemeği yediklerini öğrendim.

Ölüm pistine yatmaya gelmediler. Yalnız kaldım. Kutsal yapıda yapayalnız. Uçuş koltuğuna yerleştim, ve orada, ölüm pistinin bütün enerjilerinin kesiştiği yerde, Stefania'nın önerilerini uygulamaya giriştim. Zavallı mutsuz herif bedenimden ayrılmak için transandantal meditasyonu başarmak istiyordum.

Gözlerimi kapadım, hiçbir şey düşünmemeye çalıştım ama gözkapaklarım kapanır kapanmaz panoramik bir ekranda Amandine'in güzel yüzünü görüyordum. Bir melek kadar güzeldi, hoşgörüyle bana bakıyor ve sarı saçları etli dudaklarını örtüyordu.

Arzularımın kadınına bile sahip olamadıktan sonra ünlü olmak, itibar görmek ne işime yarardı ki?

Çıldırıyordum. Amandine'in, benden başka, onu seven benden başka biriyle rahatlıkla yattığını düşünmek, bu çok aptalcaydı. Gözlerimi açtım. Onların "şu zavallı Michael'i rahatsız etmemek için"... bir otelde sevişmekte olduklarını düşünüyordum... Sinirli bir biçimde güldüm. "Kahrolsun ölüm kâşifliği!" Felix olsaydı böyle derdi. Stefania'nın gitmiş olması ne kadar kötü, bir tek o bu çiftin oluşmasına engel olabilirdi, ama ben... onların olabilecek en kötü şeyi yapmalarına yardım etmekten başka hiçbir şey yapmadım.

En iyi arkadaşımın arzularımın kadınıyla çıkmasına yardım edecek

kadar bilincimi yitirmiş olmalıydım!

Ama hayır, öyle ya da böyle bunun olacağını biliyordum, bu ne kadar erken olursa, o kadar çabuk karar verirdim diyordum.

Oturduğum yerden, koltuktan, *booster* şişelerinin asılı olduğu darağacını görüyordum. Yaşasam ne olurdu ki artık? Ben de ikinci koma duvarını aşmaya çalışsam mı? Hem geçmişimde öyle korkacak çok bir şeyim de yoktu. En kötüsü Felix'le karşılaşırdım. Gömleğimin kollarını kıvırmaya başladım. Bir an, sivilceli basit bir ergen gibi aşk yüzünden intihar etmek üzere olduğumu söyledim kendi kendime...

Ne kadar saçmaydı.

Bu deneyden kaçmaya çalışırcasına atan bileğimin şişmiş damarına iğneyi batırdım.

"Al, al bunu, büyük damar, bu Amandine'in hoşuna gidebilecek sözcükleri bulmak için beynime yeterince kan göndermemek neymiş gösterecek sana."

Bütün aletleri çalıştırdım. Küçük elektrik düğmesini elime aldım.

Amandine, ölüm kâşiflerine hayrandı, ölüm kâşifleriyle yatıyordu, sanırım ölüm kâşiflerine yaklaşarak ölümün ne olduğunu öğrenmek istiyordu, demek ki onun gözüne girmem için ölüm kâşifi olmam gerekiyordu.

Ama yine de tüm bu serüvene az da olsa katılmıştım. Ben galiba gemilerin Amerika'ya gidip geldiğini gören ama asla kendileri gitmeyen şu İspanyol denizciler gibiydim. Ama söylenenlerle bir yere varılamazdı. Oraya gitmek gerekirdi.

Elimdeki elektrik düğmesi tozluydu, sıkıntıdan elim terledikçe, avcumun içinde vıcık vıcık olmuştu.

Ne yapıyordum ben?

Tibetli papazın sözleri çocukluktaki bir oyun şarkısı gibi kulaklarımda çınlıyordu.

"Ey oğul, ey soylu oğul, ölüm denen şey geldi artık!

Bu dünyadan ayrılıyorsun, bu durumda olan yalnız sen değilsin, ölüm hepimize gelecek.

Korkaklık edip bu yaşama bağlanıp kalma."

Korkaklık edip bu dünyaya bağlanmamak... Bu yaşamımda olağanüstü bir karmam olmadı gerçekte. Gelecek yaşamımda bütün kızları

dize getiren patentli bir kadın avcısı olmaya çalışacaktım. Bir yaşamda aşka hükmetmeyi öğrenecek, diğerinde ondan yararlanacaktım. Evet, pısırık olarak ölüyorum, playboy olarak doğacağım.

Elektrik düğmesine bir kez daha baktım. Yutkundum, çekine çekine, töreni andıran şu bildik sayıma başladım:

-Altı... beş... dört... üç... iki… bir. U...

Salon aydınlandı.

-Anne, işte orada! diye bağırdı Conrad. Ne yapıyorsun sen bu koltukta? Her yerde seni aradık.

-Kardeşini rahat bırak, dedi annem. Şu zımbırtıları kontrol ediyor herhalde. Rahatsız olma Michael, sen işine bak. Seninle birlikte mağazanın mali bilançosunu yapmak istiyorduk yalnızca. Ama bekleyebilir.

Conrad güç kaynağının bütün düğmelerini kurcalayıp duruyordu. Onun her şeyi karıştırmasına çoğu kez tahammül edemiyor, birden sinirleniyordum. O akşam neden bilmiyorum, Conrad, o iğrenç Conrad bana ansızın cesur türün en yetkin örneği gibi göründü.

Parmağım belli belirsiz elektrik düğmesinden uzaklaştı.

-Yeni sezonun tişörtlerini hazırlamak için, ikinci koma duvarından sonra olan şeylerin taslağını da almak istiyorduk! diye belirtti kardeşim.

Annem yanıma geldi ve alnıma kocaman, ıslak bir öpücük kondurdu.

-Hâlâ yemek yemediysen -beslenmeni hep ihmal edersin biliyorum-, evde tam senin sevdiğin gibi ilikli bir kemikle haşlanmış sebzeli sığır eti var. Restoranda yemek yiye yiye sağlığın bozuluyor. Artıkları, en son tercih edilen yemekleri veriyorlar. Bir annenin yaptığı yemeklere benzemez bu!

Daha önce onlan hiç bu kadar sevmemiştim. Onları gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Birden, bileğimdeki iğneyi çektim. Yuvarlak damlalar halinde akan kanı fark etmediler.

Artık tek bir kaygım vardı: Gerçekten bol tuzla birlikte taze bir dilim ekmeğin üstüne sürecek kadar sıcak ilik olacak mıydı? Ve biraz da karabiber. Çok değil, çok olursa tadı bozulur.

129. HIRİSTİYAN MİTOLOJİSİ

"Ve Melek bana Tanrı'nın ve Kuzunun tahtından çıkan billur gibi berrak, yaşam ırmağını gösterdi. Yerin ortasında, ırmağın iki tarafında, ayda bir kez olmak üzere yılda on iki kez meyve veren Yaşam ağaçları vardı; ve onların yaprakları dinsizleri kurtarabilirdi."

Yuhanna'ya göre Kıyamet, 22. Bap.([8])

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm

130. STEFANIA BURADA

Kişisel sorunlanmı unutmalıydım. Sonraki günlerde bireyselliğimden sıyrılmaya çalıştım. Ne arzu ne de acı vardı. Amandine'e olan arzumun kolaylıkla saplantıya dönüşebileceğini biliyordum. Ulaşılamadığı ölçüde daha da tehlikeli olacak bir saplantı.

Stefania Floransa'dan dönmüştü ve ben kendi kendime, Raoul şimdi bir başkasıyla ilgilendiğine göre, belki de yalnızlığımızı ortak bir yalnızlığa dönüştürmeliyiz, diyordum. Hem zaten İtalyan kadın da benden hoşlanıyor gibi görünüyordu. Sırtıma büyük şaplaklar indiriyor, kahkahalarla gülüyor ve beni kendi dilinde *"stupido Michaelese"* diye çağırıyordu. Herhalde yerel bir iltifattı.

Esas mesele benim nasıl davranacağımı bilmememdi. Her zaman beceriksiz bir kadın avcısı olmuştum. Şimdiye dek bir düzineye yakın kadın tanımıştım ama beni yataklarına götüren hep onlar olmuştu, ben değil. Üstelik, o bu konuyu hiç açmasa da Stefania'nın evli olduğunu biliyordum.

Tuhaf bir biçimde Raoul ve Amandine saf aşklarım hiç belli etmiyorlardı. Hiçbir zaman el ele tutuşmuyor, birbirlerine kaçamak öpücükler kondurmuyorlardı. Yalnızca davranışlarındaki belli bir dinginlik, birbirlerinin yanında bir süreliğine duygusal bir uyum bulduklarını gösteriyordu. Stefania hiçbir şey fark etmemişti. Hatta Raoul'ü baştan çıkarmaya devam etti. Aşkta kazanan bir adamın, diğer kadınların yanında onu daha da çekici kılan bir tür aura yayması çok normal. Oysa ben, sürekli sıkıntım ve bitmez tükenmez yalnızlığımla onları yalnızca itiyordum. Bana çalışmak kalıyordu. Bütün gücümle kendimi işe vermiştim. Bütün başarıları, ölüm kâşifimiz için istiyordum.

Aşk ilişkilerimde başarısız oldukça, ölümle olan ilişkilerimde başarılı olmak istiyordum. Her zaman gördüğüm iskelet maskeli beyaz saten giysili kadın düşüm bu dönemde daha da sık görünmeye başlamıştı. Amandine'i soymayı beceremediğim belki ama, Ölüm'ün kızlığını bozmaya kararlıydım.

Ölüm, senin maskenin ardında ne olduğunu göreceğim!

Ölüm, son sırrını açıklamaya hazır ol!

Mızrağım bir kadın olacaktı üstelik: Stefania. Kara şatonun kapısını yıkacak olan koç başım, Stefania.

Boosterlan, uçuş kolkuğunu düzenledim, yeni duyumsal alıcılar ekledim. Aynı anda yogilerin şakra haritalarını ve akupunktur meridyenlerini öğreniyordum. Tibetlilerin söz ettiği insan siluetini çevreleyen ruhsal bedenin şeklini çizmeye çalışıyordum. Bu kılıfı inceleye in-celeye, birden ondan sıyrıldığımı gördüm.

Biraz da meditasyona bağlı fizyolojik olayları inceledim. Gizemi, her zaman bilimle doğrulamaya dikkat ettim. Bazı kitaplara göre beyin, etkinliğine göre değişen farklı dalga boyları yayıyordu. Bu dalga boyları basit bir ansefalogram tarafından kaydedilebiliyordu.

Örneğin "sürekli" düşünüldüğü zaman, saniyede otuz ila altmış titreşim yayılır, buna beta dalga ritmi evresinde olmak denir. Uyandıkça, bir konuda yoğunlaştıkça titreşimler de artar.

Gözler kapanır kapanmaz, daha yavaş ama bazen daha geniş dalgalar elde edilir. Saniyede on iki titreşim civarında salınır. Bu döneme alfa evresi denir.

Rüyasız uyku evresinde, saniyede yarım ila üç titreşim salınır, buna da delta dalga ritmi evresi denir.

Kobayım Stefania'ın üzerinde bunu doğruladım. Şakaklara, artkafaya, yanlara alıcılar yerleştirdim ve uçuş süresince alfa dalgalarının etkin olduğunu gördüm. Bu beynin her yüzeyinin sakin bir uyanıklık

8) Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit, Yuhanna'nın Vahyi, 22, Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul, 1993, s. 274 (ç.n.).

halinde olduğunu gösteriyordu. Böyle olmakla birlikte bu bulgu pek işimize yaramadı. Stefania'nın alfa dalga boyunda görülmüş olması, yalnızca onun meditasyonunu tam olarak denetlediğini gösteriyordu.

Bu dönem süresince güçlenen ekibimiz büyük ilerlemeler kaydetti. Stefania bizimle daha iyi çalışabilmek için uzaktaki kocasından boşandı ve Paris'e yerleşti. Ona üçüncü katta benimkine komşu bir daire bulduk. Akşamları biraz kimyanın da yardımıyla yapacağı meditasyonun onu götüreceği yerleri uzaktan görmek amacıyla, her sabah, basit bir meditasyona başvurarak çatı katından havalanıyordu. Piyanonun yanındaki yeşil bitkiler arasında, güzel, dolgun ve sessizdi.

Onun oraya gidişini izliyor, sonra da Son Kıta haritalarının karşısında onunla uzun uzun tartışıyordum. Sanki bunları geri çekmeye can atıyormuşum gibi *Terra incognita* sözcükleriyle oynuyor, çizgiler ekliyor, alanları boyuyordum.

Stefania iki hafta içinde birinci duvarın ötesine üç baskın gerçekleştirdi, onun geçmişine ait anıların evrensel olmadığı ve hiçbir durumda başka bir ölüm kâşifine dayanak noktası olamayacağı kesin olsa da, öteki dünya haritamızı belli bir kesinlikle tamamlayabilmiştik.

Bir sonuç alana kadar, her türlü reklamdan vazgeçmiştik. Ne de olsa Jean Bresson'un dehşet veren açıklamalarından bu yana, dünyadaki ölüm pistlerinin çoğu kepenklerini çekmişti ve artık onların rekabetinden korkmamız gerekmiyordu.

—Altı... beş... dört... üç... iki… bir. Uçuş.

Küçük gece uçuşu. Genç İtalyan kadın siyah metalle çevrelenmiş, kırmızı koltuğun üstüne uzanmıştı. Uzun dalgalı saçları gömleğinin üstüne düşüyordu. Tiziano'nun Rönesans dönemine ait bir resmine benziyordu.

Koyu bir kahve içtim. Stefania'nın uçuşları gitgide uzuyordu.

Şimdi, yaklaşık otuz dört dakikadır koma-meditasyonu içinde yüzüyordu.

-Ne yapıyoruz? diye sordum, gömleğini ilikleyerek laboratuvara henüz giren Raoul 'e.

Elektrikli zamanölçere baktı ve kadının onu koma artı otuz sekiz dakikaya ayarladığını fark etti! Yerinden sıçradı.

-Ama çılgınlık bu! Asla uyanamayacak.

Ben bunu fark etmemiştim.

Zamanölçerin düğmesini tek bir hareketle sıfırın üstüne getirdi. Elektrik akımı, bir antiblokaj sistemine sahip bir fren gibi gitgide artan küçük kısa kesintilerle hemen çalışmaya başlamıştı. -Stefania dön, çok uzaklara gittin! Endişeliydik. Neyse ki her şey yolunda gitti. Dönüş yavaş gerçekleşti.

Stefania aniden gözlerini açtı, bir rüyadan uyanıyormuş gibi gözkapaklannı açıp kapadı. Bize baktı, gülümsedi, sonra da sert bir biçimde: -Onu gördüm, dedi. -Neyi gördün?

-Dibe kadar gittim. Ve onu gördüm. İkinci bir duvar var! Moch 2. Raoul Son Kıta haritasına gömülmüşken ölüm kâşifimiz biraz soluklandı.

-Anlat, dedi Raoul. Kadın konuşmaya başladı.

-Başlangıçta, her zaman olduğu gibi ışık küreciklerinin üstüme geldiği karanlık bir geçide ulaştım. Her küreciğin içinde, halledemediğim şeyler, can sıkıcı anılar vardı. Her şeyi bilmek istiyorsanız eğer, örneğin çantasını çaldığım küçük kızı gördüm, kötü notlar aldığım için ağlayan annemi gördüm, reddettiğim için yıkılan ve intihar eden genç adamı gördüm. Elbette ters dönmüş bir kaplumbağa olduğum anı ve okuldaki temizlikçi kadının öldüğünü öğrendiğim günü de gördüm.

Bütün bu kötü anılara karşı koydum ve her birine niçin böyle yaptığımı belirttim. Küçük kızın çantasını çalmıştım çünkü ailem bana yeni bir çanta alacak kadar zengin değildi, okulda kötü notlar almıştım çünkü annem ödevlerimi yapmama hiç fırsat vermiyordu, benden bulaşıkları yıkamamı ya da ortalığı süpürmemi istiyordu, reddettiğim adam da, ben başka bir erkekten hoşlandığım halde beni tavlamaya çalışıyordu... Okuldaki hizmetçi kadının ölümündense ben sorumlu değildim.

Etrafımda, anılarına karşı savaşan başka ölüler de gördüm. Bunun üzerine anılar, yavaş yavaş tıpkı akyuvarların bir mikroba saldırması gibi onları tümüyle boğuyordu. Cinayet işleyenler kurbanları tarafından dövülüyor, ihmalkârlar tokat yiyiyordu. Tembeller çamura atılmış-

ti. Öfkeliler dalgalar tarafından sürüklenmişti. Ayrıca bu manzara bana garip bir biçimde Dante'nin *İlahiKomedya*'sini hatırlatmıştı.

Cimrilik günahını işleyenler gözlerinin oyulduğunu görüyordu. Şehvet düşkünleriyse etlerinin yandığını. Ölüm yine de korkunçtu.

Şeytanlanmı yenip yanımdakilerin çarpışmalarına tanık olduğumda, artık mora dönüşen karanlık geçitte ilerliyordum. Etrafımdaki her şey bana iki sözcüğü çağrıştırıyordu: Korku ve karanlık. Duvarların toz gibi kıvamı vardı ve yeni sürülmüş toprak gibi kokuyordu.

Stefania'ya göre kocaman geçit durmadan küçülüyordu ama hâlâ yüzlerce (belki de binlerce?) kilometre çapındaydı.

Bir küvet ya da bir huni biçimindeydi. İnsanlar sarp kornişlerin üstünde anılarıyla savaşıyorlardı. Bu bir "silindir biçiminde yar" gibiydi. Işık küvetin dibinde titreşmeye devam ediyordu. Ne aşağısı belliydi artık ne de yukarısı.

Raoul'ün haritasını aldı ve huni gibi çukurun ucu döşemeye doğru gelecek şekilde tuttu.

-Koni yatay değil dikeydi, diye doğruladı. İç bölmeler, kumlu kornişlerden indikçe küçülüyordu.

Bir şeyler karaladı:

1. Uçuş.
2. Bütün normal yaşam belirtilerinin yok olması.
3. Koma.
4. Dünyadan çıkış.
5. Uzayda on dakika uçuş.
6. Kendi çevresinde dönen büyük bir ışık çemberinin ortaya çıkması, Son Kıta'nın ilk görünüşü. Yaklaşık çap: Aydınlık alanda binlerce kilometre. Belirsizlik. Mavi alan.
7. Işık alanına yaklaşma. 1. Bölge'ye varış.

1. BÖLGE:

-Yer: Koma artı 18 dakika.

-Renk: Mavi. Yavaş yavaş mora dönüşen turkuvaz mavisi. -Duyumlar: Karşı konulmaz çekim, mavi, su. Serin ve hoş alan. Çekici ışık.

-Sonu: Moch 1 (hafif daha küçük çap).

2. BÖLGE:

-Yer: Koma artı 21 dakika.

-Renk: Siyah.

-Duyumlar: Koyu karanlık, korku, toprak. Gitgide dikleşen kornişlerin üstünde, ölenin en acı veren korku ve anılarıyla karşı karşıya kaldığı soğuk ve korkunç alan. Hâlâ ışık var ama korku onun dikkatini başka yöne çekiyor.

-Sonu: Moch 2.

-Belki... 3. Bölge'ye (?) çıkar.

Stefania bir çizgiyi sildi, başka bir çizdi çizdi, *Terra incognita* sözcüklerini ileriye attı. Yeni sınırımızın adı Moch 2'ydi. Artık basını davet edebilirdik. Haber uluslararası bir yankı uyandırdı.

Kadın ölüm kâşifi, Jean Bresson'un hiç kuşkusuz geçmişine yenildiğini anlattı. Bresson, soru sormak için kendisine ulaşmaya çalışan muhabirlere bütün kapıları kapamıştı. İnsanlardan uzak kendi köşesinde yaşayan zavallı adam, yukarda başına gelenlerin gerçekte ne olduğunu hiçbir zaman öğrenemeyecekti.

Onun yol açtığı ölüm korkusunu yenmek gerekiyordu yine de. Ailesini, eski arkadaşlarını aradık. Öğrencilere tecavüz eden namussuz biri tarafından işletilen yatılı bir okulda gerçekten kötü bir çocukluk geçirdiğini anlattılar. Korkularını yendiğini kendi kendine kanıtlamak için Bresson ilk önce filmlerde tehlikeli sahneleri oynayan oyuncu, sonra da ölüm kâşifi olmuştu. İlk gençlik yıllarını unutmak için elinden geleni yapmıştı ama birdenbire ortaya çıkan şu ilk koma duvarı ona bunları yeniden hatırlatmış ve onu tekrar cehennemine sokmuştu.

Yatılı okul müdürünün maskesi düşmüş, tutuklanmış ve okul kapatılmıştı.

Yine de ölüm korkusu tamamen yok olmamıştı. Bundan böyle ölümün salt bir cennet ya da tam bir cehennem olmadığını biliyorduk. "Başka bir şey"di. Gizem devam ediyordu.

İleri. Tam ileri, bilinmeyene doğru hep tam ileri!

Gelecek hedef: Moch 2.

131. YAHUDİ MİTOLOJİSİ

Âdem yeryüzüne indiğinde, birinci gün, gün ışığındaki değişimi görünce çok şaşırdı. Güneş batıp da gökyüzünü karanlık kaplayınca Adem her şeyin bittiğini düşündü. Yaşamı ve dünya sona eriyordu. "Lanet olsun bana!" diye haykırdı. "Kuşkusuz günah işledim diye dünya böyle kararıyor. Şimdi ilk karışıklık haline geri döneceğiz. Tanrı'nın beni mahkûm ettiği ölüm işte bu." Yemeden içmeden bütün gece gözyaşı döktü.

Yeniden günün ağardığını görünce "Demek dünya böyle dönüyor! Kararıyor sonra yeniden aydınlanıyor." Bunun üzerine her şeyin bitmediğini anlayınca sevinçten çılgına dönerek kalktı, dua etti ve Tan-n'ya armağanlarını sundu.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

132. UFAK TEFEK İŞLER

Son Kıta'da küçük adımlarla, santim santim ilerlerken, dünyanın hemen her yerindeki ölüm pistleri yeniden hareketlenmeye başlamıştı. Hatta mantar gibi çoğalıyorlardı.

Konu yeniden moda oluyordu. Stefania'nın mistizimle bilimi birleştirme fikri öğrenilir öğrenilmez, tapınakların yanına ölüm alanları inşa edilmiş, tutuklular ve dublörlerden sonra özellikle her mezhepten papaz ve keşişlerden oluşmuş yeni bir ölüm kâşifi kuşağı ortaya çıkmıştı.

Benzer biçimde, kuşkucular ve kendinden geçenlerden sonra bu boş inanç ve araştırma karışımını patlayıcı olarak gören laiklerin karşısına çıkmak zorunda kalmıştık. Bize "inanç fatihleri" adını takmışlardı, çünkü değişmez ruhsal kurallar adına bir bölgeyi fethetmeye gidiyorduk.

Gerçekte, ilk duvarı geçen her papaz kendi dininin sembollerini gördüğünü öne sürüyordu. Karanlık bölgede ölüm kâşifi kendi anılarının hücumuna uğradığına göre bu normaldi.

Benedikten papazlar, azizlerin halelerinin kaynağını bulduklarını söylediler. Onlara göre bu, başın üstünden çıkmaya başlayan ektoplazmayı temsil ediyordu. Çağın ressamları şu halde Tanrı'nın sevdiği kullarının bedenlerinden ayrılma yetilerini anlatmak istemiş olacaklardı.

Din karşıtlarının tepesi atmıştı, bütün bunların kilise takımının reklamından başka bir şey olmadığını ileri sürüyorlardı.

Pek çok çıkar, pek çok kutsallık, pek çok tabu vardı işin içinde. Amandine, Stefania, Raoul ve ben elimizde patlayabilecek bir bombayla oynadığımızı biliyorduk. Hem zaten Jean'ın "kaza"sı bize ders olmalıydı. Ama merak her zaman daha güçlüydü. Moch 2'den sonra ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyorduk.

Stefania her uçuşunda bize ondan söz ediyordu. Şu ikinci duvara varmıştı ama şimdilik onu geçecek durumda olduğunu sanmıyordu. Tanımlamayı başaramadığı bir şeyi eksikti hâlâ.

Yalnız değildi. Öteki Tibetli Budistler, sonra Taocu papazlar, Mevleviler, Zerdüştler, Yehova Şahitleri, Mont-Louis Manastırı'nın Trapistleri, Saint-Bertrand Manastın'nın Cizvitleri birinci koma duvarını çok fazla zorlanmadan geçmişlerdi, ama ikincisini geçmeyi hiçbiri başaramamıştı.

Farklı ibadet yerlerini gezmiş ve törenleri hakkında çok şey öğrenmiştik. Bütün dinler aslında belleklerinde uçuş tekniklerini korumuştu. Hizmetindeki insanlar onlara "sonsuz dua" ya da "kutsal dünyayla bağlantı" deseler de ne önemi vardı ki?

133. ASTROLOJİ

Bir insanın değişmesi için, yazgısının on iki burçlar kuşağından geçmesi gerekir. Kimi Doğu geleneklerine göre insan, bu burçların her birinde en az on iki kez ya da toplam olarak yüz kırk dört kez bedenlenmelidir. En azı bu. Böylece her burcun bütün yükselenlerine uğrayacak ve bir insan yaşamı boyunca edinilebilecek bütün kişilikleri tanıyacaktır. Saf bir ruh olmayı hak etmek için bütün karakter biçimlerini, bütün varoluş biçimlerini denemesi zorunludur.

Ama yüz kırk dört reenkarnasyon varlıkların çoğuna yetmez. Buda, dünyayı anlayıncaya kadar beş yüz kez reenkarnasyon geçirirken biz insanların çoğu bin ila iki bininci reenkarnasyon arasında bir yerdedir.

Astroloji on iki burçlar kuşağının bir saatin üzerindeki on iki saat-

le karşılaştırılabileceğini ileri sürer. Akrep burcumuza uzanır, yelkovansa yükselenimizi gösterir. Birlikte, şu andaki reenkarnasyonumuz sırasında yerine getirilmesi gerekenleri belirler. O halde şu anda "toplam" yaşamımızın hangi dönemindeyiz?

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

134. ULUSLARARASI ARENA

Ziyaretimize gelen Lucinder hemen dışa açılmamamızı öğütledi. Çok sayıda din adamı tam bir kaynama noktasındaydı. Kimi radikal dinci topluluklar gibi Papa da ölüm kâşifliğinin araya girmesine iyi gözle bakmıyordu.

Raoul bunların sorumlusunun biz olmadığını söyleyince, Cumhurbaşkanı yine de bizim deneylerimizi sürdürmek isteyen, her görüşten yüzden fazla din adamının şimdiden öldüğü karşılığını verdi. Arkadaşım yalnızca inançlarına güvenmek yerine bilimsel koşullarla daha çok uğraşmaları gerektiğini belirtti. Lucinder bu uslamlamayı kabul etti ama yine de onu rahatsız eden bir şeyin olduğunu hissettik.

XXI. yüzyılın ortasında kilise adamlarının iktidarından korkuyor olabilir miydi?

Buttes-Chaumont ölüm pistinde, bizim açımızdan uçuşları hep daha güvenli hale getirmeye çalışıyorduk. Stefania, omurgasını dümdüz tutup, sırtını yasladığında, çenesini göğsüne dayadığında ve omuzlarını rahat bıraktığında uçuşun daha iyi olduğunu saptamıştı. Sonuç olarak, bu ergonomik duruşu sağlayan İsveç koltuklarına benzer bir koltuk ayarlamıştık. Koltuğun çevresine dış dünyadan gelen sesleri yalıtan cam bir küre yerleştirdik. Birinin, uçmakta olan ölüm kâşifini dikkatsizlikle rahatsız etmesi yüzünden pek çok kaza olmuştu. Şaşıran pilotun gümüş kordonu, o onu geri çekemeden kopmuştu. Zamansız bir telefon, basit bir hava akımıyla çarpan bir kapı, bazen kesin bir ölümdü! Böyle şeylerle şaka olmaz!

Uçuşu daha da kolaylaştırmak amacıyla, ruhun, dinsel ya da kutsal müzik eşliğinde hoş bir yolculuk yapması için kalitesi yüksek çoksesjj bir donanım yerleştirdik.

Tanınmış bir terziyle bilgili bir eloktronik uzmanı, gerçekten rahat bir giysi hazırlamak üzere birlikte çalışmışlardı.

Büyük bir terziyle bir elektronik dehası birlikte çalışarak tam anlamıyla rahat bir kostüm hazırladılar. Bir balık adam kostümüne benzeyecekti. Paris'te beyaz bir kumaş seçtik.

Fikir çok tutuldu. Giyim modası, gezegenin çeşitli ölüm pistlerine girdi. Japonlar siyahı, Amerikalılar moru, İngilizler kırmızıyı tercih etti. Basın fotoğrafçıları çok memnundu: Sonunda, etkili bir görüntü yakalamışlardı.

Giysiyi bir armanın izlemesi mantıklıydı. Bizimki gittikçe daralan ateş çemberlerinin içinden geçen bir anka kuşunu betimliyordu.

Her ölüm pistinin kendine özgü dinsel ve kültürel özellikleri vardı. Afrikalılar tören giysileri içinde, tam tam sesleri arasında yola çıkıyorlardı. Armalarında filleri, çitaları ve papağanları kullanmışlardı. Jamaikalılar reggae'yi ve marihuanayı tercih ediyorlardı. Ruslar Ortodoks ezgileriyle votkayı seviyorlardı. Perulular koka yapraklannı çiğniyor ve Pan flütünün büyüsü altında uçuyorlardı. Armalarında Büyük İn-ka'nın cenaze maskesi vardı.

Uluslararası şampiyonlar gazetelerin baş sayfasında yer alıyorlardı. Herkesin bir favorisi vardı. Londra'da bahisçiler bahse giriyordu. İkinci koma duvarını ilk kim geçecekti? Amerikalının (kartal başlı arma) karşısında İspanyol'a (boğa başlı arma) bire karşı on iki verilmişti. Hatıra küreciklerivle ilgili ifadeler çoğalıyordu, hepsi farklı, hepsi heyecan verici. *Resimli Küçük Ölüm Kâşifi* dergisinin satışları hızla artmıştı.

Kardeşim ve annem mağazalarında, *Made in Buttes-Chaumont* uçuş koltukları ve *booster'lan* (karaciğer ve böbreklere hiçbir şekilde zarar vermeyen bir formül geliştirmiştim), elektrik alıcılarıyla bileşimleri pazarlıyorlardı. Su gibi para geliyordu.

Ölüm kâşifliği bütün dünyaya yayılmakla kalmıyor, aynı zamanda daha rahat, daha kolay ve daha açık hale geliyordu. Koruyucu camla çevrilmiş koltuk ve giysi sayesinde öteki dünya hepimizin elinin altındaymış gibi görünüyordu.

135. KELT MİTOLOJİSİ

Kelt mitolojisine göre, Tanrıça Dana'ya bağlı kabile, Thuata de Dânann'lar, dünyanın kuzey adalarından çıkıp İrlanda'yı istila etmeye gelmişlerdi. Tek kollu ve tek gözlü şeytan-tanrılarla, Fomoire'lerle de savaşmışlardı. Bunlar, göllerin, uçurumların, kuyuların derinliklerine sığınmak zorunda kalmıştı. Kabile, aşağıda, *Si* (Barış) ya da *Tir na nog* (Gençler ülkesi) adını verdikleri paralel bir evrende yaşardı. Buradan, insanların gelişmelerine yardım ederlerdi. Kendilerine başvuran bir din adamına dört sihirli tılsım vermişlerdi: Tadına bakanı sonsuzluğa kadar doyuran Dagda'nın kazanı, düşmana hafifçe dokunsa bile öldüren Lug'un mızrağı, taşıyan kişiyi yenilmez kılan Nuada'nın kılıcı, ve son olarak "çığlığı"yla, üstüne ayaklarını kim koyarsa onun krallığını ilan eden Fâl'ın taşı.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

136. İKİNCİ KOMA DUVARI

Artan girişimlere rağmen, Moch 2 dokunulmazlığını koruyordu. Ama Zen papaz, Sukumi Yuka ona yaklaşmayı başarmıştı, "geyşalara benzer" diye betimlediği kırmızı ışıkların arkasında bir şey gördüğünü ileri sürüyordu. Kendini ruhani âleme adamış bir adam için tuhaf bir ifade! Tekrar yola çıkıp onları yeniden bulmak için sabırsızlandığını tekrarlamakla yetinerek daha geniş bilgiler vermeyi reddetmişti.

Zaten daha fazlasını söylemeye fırsatı olmadı. İkinci uçuşu sonuncusu oldu. Arkadaşları üstündeki kabloları artık sökmeye karar verdiklerinde, onu bir sevgiliyi kucaklamaya hazırlanmış gibi gerilmiş bedeniyle bir sperm birikintisi içinde hareketsiz yatar halde bulmuşlardı.

Haber kesinlikle gizli tutuldu. Eğer insanlar ölümde sonsuz cinsel zevk bulunduğunu düşünürlerse, ölüm kâşifliği yeni kıyımlara yol açacaktı yine!

İlk gidişgelişiyle bize daha kesin bir bilgi verecek öncünün yolunu dört gözle bekliyorduk. Hintli bir yogiydi bu, Rajiv Bintou. Uluslararası bir bestseller olmakta gecikmeyen *Ölümün Daha Yakınında* (Yeni

Kıta Yayınlan) adlı bir kitapta başından*geçenleri anlatıyordu.

Eskiden Felix'e olduğu gibi, Rajiv Bintou da başarının tuzağına düştü. Dikkatini ruhsal yetileri üzerinde toplamayı artık başaramıyor-du. Uçmak için sanrılara yol açan otlar kullanmak zorunda kaldı ve dönüşte hiçbir şey hatırlamadı.

Ne yazık ki Paris ölüm pistinin Rajiv Bintou'yu karşılamaya hiç fırsatı olmadı. Son bir deney sırasında, ekibi, onu kırk beş dakikadan fazla beklemiş, sonra da artık ruhunu kaybettiğini kabul etmeye karar vermişti. Onun ten kılıfını, formol içinde özenle saklanacağı, Washington Smithson Enstitüsü'ne emanet etmişlerdi.

Moch 2'nin ötesindeki alanı erotik bir kırmızı renkle göstermek için kitabında yer alan şiirle yetinmek zorunda kaldık.

Ölümün Daha Yakınında adlı kitaptan bir parça:

*"Ey ikinci koma duvarının ardındaki yoldan çıkaran dünya Senin zevkinin incileri nilüferler gibidir. Ölüm kâşifliğinin ereksiyonunu haber verir. Her uçuş aşk dolu bir orgazm gibi olacak. Ölülerin fethi, Kama-sutra'nm devamını yazmaya izin verecek. Bu kitap, ölümün bize yüz cildini vaat ettiği bir zevk evreninin **ilk** bölümü yalnızca.*

Ey yoldan çıkaran öteki dünya.
Kendinden geçer ruhlarımız böylece.
Acı içinde doğduğumuza göre çok mantıklıdır bu."

Üç ay sonra, ölüler listesi uzuyordu. Bütün dinler ölüm kâşifi papazları topluyor ve onları öteki dünyanın bilgi sunağı üstünde kurban ediyorlardı. Hepsi bunu bir gurur meselesi yapmıştı. Onun dünya görüşünün tek doğru olduğunu kanıtlamak önemliydi. Bu uçuşları dinsel bir davranış için gerekli tören kurallarıyla süslemek için bütün araçlar uygundu.

Mademki uçmak kesin olarak öteki dünyaya yaklaşmak demekti, o halde hangi davranış daha dinsel sayılabilirdi?

Sacre-Cur'den Paris'e ya da Keops Piramidi'nden Mısır'a gidişlerle birlikte "anıtsal mistik" evresine girilmişti. Bize gelince, Moch 2'den sonraki bölge hakkında bütün bildiğimiz, "kırmızı ve zevkle do-

lu" bir yer olmasıydı.

Stefania'nın artık sabrı kalmamıştı, bir an önce oraya gitmek istiyordu.

Pek çok meditasyon, nefesi ve kalp atışlarını kontrol egzersizleri sonunda, 27 Ağustos saat 18.00'de, azim ve gayretle oraya ulaştı.

Kontrolsüz kikirdemelerle, kıpkırmızı ve heyecanlı, ter içinde kalmış bir halde koltuğunda uyandı.

-Oooohh! diye haykırdı, hâlâ çok keyifliydi.

Onun hikâyesini daha iyi duymak amacıyla eğilen Raoul'ü boynundan tuttu, kendine çekip öptü. Amandine'in deniz renkli bakışı bir fırtınayla kararırken arkadaşım çok fazla çırpınmadan kendini ona bıraktı.

-Hadi anlat bize, dedi Raoul kendini güçlükle toparlayarak.

-Vay canına be, bu olağanüstüydü. İkinci duvardan sonrası, seks, doyum, zevk, tam bir sefahat, *the big foot,* eski Romalıların büyük içki şenlikleri gibi, sevişme, müthiş bir şey bu!

Onu anlamakta güçlük çektik. Duygularıyla konuşuyordu yalnızca. "Mutlak doyum" sözcüğü en sık kullanılan sözcüktü. "Doyum, zevk, kendinden geçme" ve sonra özellikle doyuma ulaşmak için geri dönme isteği, neredeyse saplantı haline gelmiş bir istek.

Ondan daha fazla bilgi almaya çalıştık.

Bunun çok müthiş bir orgazm gibi olduğunu söylüyordu. Bir bütünlük hissi. Söylediğine göre uyuşturucuyla, hatta en iyi sevgilileriyle bile hiç bu kadar güç ve farklılık hissetmemişti.

Kızardım.

O gece yine, iskelet maskeli, beyaz saten giysili kadını gördüm düşümde. Ölümü. Jartiyerini giyiyor ve bana olmayacak şeyler vaat ediyordu. Tüm düşlerin ötesindeki doyumu.

137. STEFANIA DOYUMA ULAŞIYOR

Tayland restoranındaydık ve her zaman tatlı sözler söyleyen Stefania'nın yüksek sesle konuşmasına ve taşkınca davranmasına engel olmakta zorlanıyorduk. Üstelik öyle bir cinsellik aurası yayıyordu ki, bütün erkeklerin bakışı onun üzerindeydi.

Kadınlarınki de. Artık Amandine bile Stefania'nın boğuk seslerine ve kendinden geçmiş sözlerine ilgisiz kalmayı başaramıyordu.

Söz ettiği tek şey doyumdu!

Doyum! Hem, bu dünyadaki temel güdümüz neydi ki? Neyin peşinde koşuyorduk? Neden çalışıyor, başkalarıyla ilgileniyorduk, bizi koşturan şey neydi? Doyum!

İtalyan'ın sakinleşmesi için birkaç tabak pilav yemesi gerekti, çatı katımıza döndüğümüzde, yeniden bilimsel bir tutum takındı ve haritamızla ilgilenmeyi kabul etti.

O halde Moch 2'den sonra? Yani, ortalama "koma artı yirmi dört dakika"dan sonra ektoplazma hoş duyumlarla kuşatılıyor. Mavi ve siyah alanlardan sonra kırmızı alan çıkıyor. Doyum alanı. Dopingli ölüm kâşifimiz ışığa doğru olan uçuşunu hızlandınyor. Kırmızı tünelin iç yüzeyleri kadife gibi yumuşacık. Ruh, ana rahmine döndüğünü ve yeniden doğmaya hazırlandığını sanıyor. Harika!

Ansızın en gizli düşler gerçekleşiyor. Stefania'nın baştan çıkarmayı başaramadan düşleyip durduğu adamlar oradaydı, ona kollarını uzatıyorlardı, uygunsuz teklifler artıyordu. Onlarla birlikte, aklından bile geçirmeye cesaret edemeyeceği erotik oyunlara girişmişti. Ama seksten başka şeyler de vardı. Her zaman iştahını kabartmış ama dokunmasına asla izin verilmemiş olan yiyeceklerin tadına da büyük bir zevkle bakmıştı. Tanımadığı arzuları keşfetmişti. Kadınlar bile en tatlı okşayışlarla onunla ilgilenmişti. Bütün bu zevklerden vazgeçmek ve ölüm pistine geri dönmek için Tibet dualarına sıkıca asılması gerekmişti. İradesini kullanmak zorundaydı. Öğrenmek için onu bekleyen bizleri düşünmüştü. Ama bunlardan daha önemli bir şey vardı.

Yeni bir koma duvarını fark etmişti, Moch 3.

Haritayı eline aldı, "Belki 3. Bölge'ye Açılıyor (?)" un üstünü çizdi, ve onun yerine çalışkan bir öğrenci gibi dilini çıkararak şöyle yazdı:

3. BÖLGE: -

Yer: Koma artı 24 dakika. -Renk:

Kırmızı.

-Duyumlar: Doyum, sıcaklık. En çılgın fantezileriyle karşı karşıya kaldığımız sıcak ve nemli alan. Aynı zamanda baştan çıkaran alan,

çünkü en dile getirilmemiş arzularımızı ortaya çıkarıyor. Onlara uzaktan bakmak ve bizi sarmalarına izin vermemek gerekir, yoksa yapışkan iç yüzeye yapışıp kalırız. Bizi yolumuza devam etmeye çağıran ışık hep buradadır.

-Sonu: Moch 3.

Bu perdeden sonra ölüm pistinde yaşam biraz değişti. Kırmızı ülkeden şiddetli cinsel arzularla dönen Stefania açık açık Raoul'ü kendine çekmeye çalıştı. Bununla birlikte onu dürtmek için fazla bir şey, yapmasına gerek yoktu. İlk karşılaşmadan beri arkadaşım, Stefania'nın şehvet uyandıran yuvarlak hatlarına olan hayranlığını gizlememişti.

Amandine'le olup bitenin tam tersine, ilişkisini herkese belli ediyordu. Oynaşmakta olan çifti rahatsız etme korkusundan uçuş salonunun tuvaletlerine girmeye cesaret edemiyordum artık.

Amandine tam bir şaşkınlık içindeydi ve tabii her zamanki gibi, teselli bulup rahatlamak için beni aradı. Sarmaş dolaş iki sevgiliyle karşılaşma olasılığımızın yüksek olduğu Bay Lambert'in Tayland restoranına gitmekten vazgeçerek, bir akşam haber vermeden evime geldi. Buzdolabımda birkaç tane yumurta vardı. Hemen hafif kavrulmuş sarımsaklı bir omlet hazırladım. İyi bir aşçı değilim ve omlet biraz fazla pişmiş gibi görünüyordu ama Amandine buna aldırmadı.

-Michael, sen beni gerçekten anlayan tek erkeksin.

Bu tür cümlelerden nefret ediyordum. Başımı eğerek, dikkatsizlikle tabağın içine düşürdüğüm birkaç yumurta kabuğunu çıkardım gizlice.

Mutfak masasının üstüne en güzel tabaklarımdan ikisini koydum. Farkında olmadan oturdu. Omleti özenle ikiye böldüm. Amandine tabağındakini görmeden öylece bakıp duruyordu.

-Yemiyor musun? diye sordum. O kadar da kötü sayılmaz.

-Çok nefis olduğundan eminim, sorun bu değil. Yalnızca aç değilim, diyerek içini çekti.

Elimi tuttu ve terk edilmiş ıslak bir köpek edasıyla gözlerini bana dikti.

-Zavallı Michael'ciğim gönül hikâyelerimle seni de sıkıyorum...

Ona baktım, üzgün olduğu zaman daha da güzel leş iyordu. O akşam, Raoul'le olan aşk hikâyesini en ufak ayrıntısına kadar dinlemek

zorunda kaldım. Raoul ne kadar tatlı, ne kadar girişken ve dikkatliydi. Zana Raoul'ün onun hayatının erkeği olduğunu, daha önce hiç kimseye bu kadar âşık olmadığını anlatıyordu. Ona üzülmemesi gerektiğini, Stefania'nın yalnızca bir macera olduğunu ve sonunda yine ona döneceğini söyledim.

Bir adamın, deniz mavisi gözlü böyle tatlı bir ceylana nasıl olur da deliler gibi âşık olmadığını anlamıyordum. Hem de Alpler'in ötesinden gelen tombul ve aşırı cüretkâr biri yüzünden.

-Bana karşı çok naziksin Michael.

Ama aurasında benimkisiyle örtüşen hiçbir şey yoktu. Beni bir arkadaş ya da cinsiyetsiz bir meslektaş gibi görüyordu.

Onu benden uzaklaştıran bu şiddetli arzumdu belki de? Belki de Niagara Şelalesi'ni andıran tutkumu önceden hissediyor ve sonuçlarından korkuyordu.

-Ne kadar naziksin Michael! Bu akşam seninle uyumama izin ver, yalvarınm. Kendimi soğuk çarşaflann arasında yapayalnız bulmaktan Öyle korkuyorum ki!

Benzim attı, kızardım, öksürdüm.

-Olur, diye geveledim.

Pamuklu pijamamı giydim ve boynuma kadar ilikledim. O, ipek kombinezonunu çıkarmadı. Kadife gibi yumuşak bir cilt, amber ve yosun kokuları yayan ince bir bedenin olduğunu hissediyordum yanımda. Acı çekiyordum. Hiçbir kadın beni bu denli allak bullak etmemişti.

Heyecandan sürekli titreyerek, elimi omuzuna götürdüm ve ince derisine dokundum hafifçe.

Yapmacık bir iyilekseverlikle çarşaflanmın içinde büzülen Amandine, vaat edilmiş zevklerin bir imgesiydi. Beynim tam bir coşkunluk içindeydi. Ek bir hamleyle Stefania'nın yukarıda görmüş olduğu şeyi görecektim. Büyük bir patlama. Bana bu acı hissini veren hipofiz bezim olmalıydı. Parmaklarım bu tehlikeli yolda biraz daha ilerledi.

Elimi tuttu ve üzgün bir gülümsemeyle onu itti.

-Böyle güzel bir dostluğu bozmayalım, diye mırıldandı. Sen benim tek, biricik arkadaşımsın ve seni kaybetmek istemem.

138. YOGİ ÖĞRETİSİ

İnsan bedeni her biri enerji noktası olan yedi şakradan oluşmuştur.

Birinci şakra: Cinsel organların üstünde, sakrumla anüs arasında yer alır. İyi durumda olduğunda yaşamsal bir enerji sağlar.

İkinci şakra: Göbeğin tam altında bulunur. İyi durumda olduğunda hareket etme gücü verir.

Üçüncü şakra: Pleksusun (damar örgüsünün) altında göğüsle bel arasında bulunur. İyi durumda olduğunda dünyasal ve kozmik enerjilerin vücuda yayılmasını sağlar.

Dördüncü şakra: Pleksusun ortasındadır. İyi durumda olduğunda insanın kendini iyi hissetmesini sağlar.

Beşinci şakra: Boğazın altında yer alır. İyi durumda olduğunda mükemmel bir iletişim sağlar.

Altıncı şakra: İki kaşın arasında bulunur. İyi durumda olduğunda insanın iç enerjisini hissetmesini sağlar ve ileriye görme yeteneği verir.

Yedinci şakra: Kafa tepesinin ortasında yer alır. İyi durumda olduğunda önemli olayları anında algılamamızı sağlar.

Hatha yoga öğretisinin temel ilkesi.
Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

139. STEFANIA ZEVKİN DORUĞUNDA

Stefania ile görüşme yapmak isteyen o kadar çok muhabir olunca, annem Buttes-Chaumont ölüm pistinde, bu amaç için ayrılmış salonda bir basın toplantısı düzenledi. Beni dünyaya getirenim, bütün erotik ya da pornografik dergi temsilcilerini kovmaktan ve onları kapı dışarı etmekten şeytanca bir zevk aldı. "Açık saçık dergilere bir kapak olmadığı kalmıştı küçük Stefania'mızın!" diye söyleniyordu öfkeyle.

Büyük diva olarak ölüm kâşifi sahnedeki yerini aldı ve ikinci koma duvarından sonra karşılaştığı zevkleri, yalnızca onları anlayabilecek yetenekte olanlara anlatacağını söyleyerek tam on beş dakikadır onu

bekleyen kalabalığı şaşkınlığa uğrattı. Oysa karşısında yalnızca, çocuksu zihniyetli, tabularından kurtulmayı beceremeyen muhabirler görüyordu.

-Önce herkes için iyi bir psikanaliz. Sonra buna yeniden döneceğiz! diye başladı kırıp geçiren, dinleyicileri ve bütün evreni ikiyüzlü edeplerine geri gönderen kahkahasıyla.

Şaşkın itirazlar yükseldi. Onca insanın boş yere rahatsız edilmiş olmasına annemin çok canı sıkıldı. Bir dahaki sefere, artık hiç kimse davetlerine karşılık vermeyecekti ve bu ticaret için hiç de iyi bir şey değildi! Kendinden geçmeye adanmış bir bölgenin keşfi, yine de uzun süre gizli tutulamayacak kadar önemli bir olaydı. Kesin bilgi verilmediği ölçüde sıcak dedikodular çabuk yayılmıştı.

Gerici partiler ve muhafazakâr ya da uzlaşmaz akımlar bizi sert eleştiri yağmuruna tutmuştu.

"Fuhuşa son", "Şu genelevi kapatın" ya da "Ölüm bir genelev değildir" yazılı pankartları sallayan hırçın göstericilerin sürekli önünde toplandığı ölüm pistimizin kapısının üstüne de, "Büyücü yatağı" yazılmıştı.

Stefania bu protestocuları azarlamaya kalkıştı.

-Ölümün bir genelev olduğunu hiçbir zaman söylemedim! diye karşılık verdi, yumruğunu sallayan düşmanca topluluğa. Son Kıta'nın alanlarından birinin bir zevk bölgesi olduğunu belirttim yalnızca. Ama üçüncü duvardan sonra ne olduğunu bilmiyorum. Keşfedeceğimiz o kadar çok şey var ki hâlâ.

-Sus, lanetli kız! diye bağırdı yakasında nişanı olan çok saygın yaşlı bir bey.

Kâşifimizi tokatlamak istedi. Raoul ve ben araya girdik. Tartışma sokak kavgasına dönüşmüştü. Kendimi cesaretlendirmek için "Aptallara karşı ikimiz," diye mırıldanıyordum ama güvenlik güçleri müdahale etmeye karar verinceye kadar her yerim morarmıştı.

Cumhurbaşkanı Lucinder bize yeni bir ziyarette bulundu.

-Size önceden söylemiştim çocuklar! Gizlilik, gizlilik ve yine gizlilik. Mutlu yaşamak istiyorsak gizli yaşayalım. Görünüşe bakılırsa birçok insanı rahatsız ediyoruz. Papa bize karşı kararname çıkardı ve her mezhebin ileri gelenleri beni lanetlere boğdu.

-Onlann hepsi birer korkak! diye haykırdı Stefania. Gerçeğin kendisinden korkuyorlar, ölümün gerçekten ne olduğunu, tüm bu duvarların arkasında ne olduğunu öğrenmekten ürküyorlar. Sonunda, çocuk aldırmaktan ve papazların evlenmesinden yana olduğunu ilan edecek bir tanrıyla karşılaşsak Papa'nın yüzündeki ifadeyi düşünebilir musunuz?

-Olabilir Stefania, olabilir. Ama şimdilik, Tanrı'ya henüz rastlamadığımızı ve Vatikan'ın 1377'de kurulmuş bir kurum olduğunu unutmayalım, oysa ölüm kâşifliği ancak birkaç aylık deneyime sahip.

Muhteşem ve cüretkâr İtalyan kadın, dosta düşmana korkusuzca meydan okumaya hazır bir biçimde doğruldu.

—Durun bakalım Başkan, bir avuç yobaz karşısında teslim olmaya hazır olduğunuza inanmamı düşünmüyorsunuz herhalde!

-Siyasette ödün vermeyi bilmek, uzlaşma yolu bulmak gerek ve...

-Ödün yok, uzlaşma da, diye kesip attı Stefania. Bilgisizliğe karşı savaşmak için buradayız ve keşiflerimizi sürdüreceğiz. İnsan sınır tanımaz. Başlıca özelliği de budur!

Başkan gözlerini fal taşı gibi açtı. Stefania Chichelli'ye ilk kez karşı koyuyordu. Sonuçlarımızın değerini şimdi daha iyi anlıyordu. Sürekli olarak ölüme yakın olmak için sarsılmaz bir irade gerekiyordu ve bu küçük tombul kadın buna sahipti. Kimse, hiçbir hükümet, tüzel ya da dini hiçbir makam onu asla geri adım atmaya zorlayamazdı. Onu saygıyla selamladı.

Başkan'ın araya girmesinin tek sonucu Stefania'yı muhabirlerin yanında daha konuşkan hale getirmek oldu. Bütün arzuların, bütün sapkınlıkların gerçekleştiği bu üçüncü bölgede yaşadığı büyük zevkleri artık hiç tereddüt etmeden açık açık anlatıyordu.

Gösteriler en güzel biçimiyle yeniden başladı. Papalık, Katolik, Apostolik ve Roma Kilisesi tüm papazlanna ölüm kâşifliğini yasakladı, aksi biçimde davranan aforoz edilecekti. Papa *"Et mortis mysteri-um sacrum* <[9]>*"* başlıklı bir konuşmasında ölümün tabu olduğunu resmi olarak ilan etti. Bir canlının ölmeden önce ölüler ülkesine doğru ilerlemesi bundan böyle büyük bir günah sayılacaktı.

9) Lat.: Ve ölümün gizemi kutsaldır (ç.n.).

Vatikan'ın balkonları altında "dinsizlere ölüm" diye bağırılıyordu. gizim taraftarlarımız "bilgi meyvesini yiyiyoruz" diye karşılık veriyordu.

Bütün bu karışıklığın bizim için bir önemi yoktu, ama Cumhurbaşkanı Lucinder, o bunu hafife almıyordu. Kilisenin ülkede hâlâ büyük bir etkisi vardı ve gelecek yeniden seçimi için olası her oya ihtiyacı vardı.

Stefania *Resimli Küçük Ölüm Kâşifi* dergisine "Ölüm orgazma götürürse ne iyi, ama onca yobaz, ölümü bundan böyle bir fuhuş yuvası olarak görüyorsa çok yazık!" şeklinde konuşuyordu.

İnsanlar yeni olan şeyden hep korkar. Geri adım atarsak bir daha ilerleyemezdik. Hiç engelle karşılaşmadan daha da ileri gidebilme şansımız da vardı üstelik.

140. TARİH DERS KİTABI

YAŞLILARDAN NASIL KURTULURUZ?

Eski çağın bazı kültürlerinde, çok yaşlı, dolayısıyla ekonomik ya da toplumsal yaşama faydası olmayan kişilerden kurtulmayı amaçlayan gelenekler vardı. Eskimolar yaşlı nineden, onu bankizin üstünde uzağa götürerek kurtulurdu, nine burada ayılar tarafından yenirdi. Genelde, kendilerini toplumda fazlalık olarak gördüklerinde oraya kendiliğinden giderlerdi. Bazı Normandiyalı ailelerde, yaşlılar merdivene çıkartılırdı, merdivenin son çubukları kesilmiş olurdu. Ritüel bir cümle okunurdu: "Nine gel, tavan arasına çık." Tavan arasına...

Tarih Ders Kitabı, 2. sınıf temel bilgi dersleri

141. LUCINDER'İN BİR FİKRİ VAR

Lucinder gelecek sefer bizimle kendi sahasında buluşmaya karar verdi. Onun evinde daha yumuşak başlı olacağımızı düşünerek bizi Elysee'ye çağırdı. Bürosunda yalnız değildi. İçeride dar kruvaze tayyörlü bir kadın da vardı.

Başkan bize dinlere karşı savaşa girmek istemediğini söyledi.

-Eski iktidarları küçümsemekle hata ediyorsunuz. Dinde yenicilik

patavatsızca benimsetilemez. Birleştirmemiz gerek.

Stefania olaya bu gözle bakmıyordu.

-Benim ne gördüğümü bilmiyorsunuz, öyleyse ne konuda birleştirilebileceğini anlamıyorum. Lucinder hafifçe gülümsedi.

-Kırmızı ülkeye gitme şansımız olmadı kuşkusuz, ama diyelim ki, hıım, orada hissettiklerinizi anlayabilecek durumdayız.

-Küstah! Kim bir kadının arzularını anladığını iddia edebilir! diye haykırdı Stefania.

Amandine küçük bir kahkahaya engel olamadı.

Ne olursa olsun, Lucinder kışkırtıcı durumda kalmayı istemiyordu. Ona göre, dinlerin doğrudan karşısına çıkıp onlara meydan okumak hiçbir şeye yaramazdı. Dinler ne iyiydi ne de kötü, yalnızca ayakta kalmaya çalışıyorlardı.

Raoul, dinlere karşı çıkarak uluslararası bir üne kavuşan Darwin'i, ve bu kışkırtma olmadan Darwinciligin çabuk su yüzüne çıkamayacağını hatırlattı. Onu anlamamış olan Lamarck'sa, tarihin içinde unutulup gitmişti.

Lucinder uslamlamayı kabul etti, ama yine de gerici ya da ilerici, herkesi bir araya getirme tutkusundan vazgeçmiyordu.

—Sağ ve sol kanadı birleştirmenin bir yolu var. Ölüm kâşifliğini akılcılık içinde yürütmek gerekiyor. Dine bilimle karşılık verelim. Son kuşkucuları şimdi susturmazsak hiçbir zaman susturamayız, Hanımefendi'ye başvurma fikrimin nedeni bu...

Kruvaze ceketli kadını bize tanıttı.

-Profesör Rose Solal astrofizikçi ve gökbilimcidir, diye açıkladı. Uzun zamandır özel bir proje üzerinde, "Eden" projesi üzerine çalışıyor. "Eden" projesi, "Cennet" projesi, gördüğünüz gibi araştırmaları- . Cennet'in... tam olarak nerede olduğunu bulmak.

Cennet'in uzaydaki yerini belirlemek, amaç bize pek anlaşılabilir gibi gelmedi. Kuşkusuz biz her zaman bir "ölüler kıtası"ndan söz ediyorduk, ama bu bizim için yalnızca ruhun gördüğü bir şeydi. Öteki dünyayı biz, başka bir boyut, bedenimizden çıkan ruhu karşılayan farklı bir gerçeklik olarak düşünüyorduk. Bir çeşit paralel evren gibi. Temel ilkemiz buydu.

Başımızın üstündeki yıldızlı gökyüzünde gerçekten böyle bir yerin

labileceği hiçbir zaman aklımıza gelmemişti. Kuşkusuz ilkçağda pek ok halk ona inanıyordu ama uzaya gönderilen onca füze, uzay mekiği Sputnik ya da Apollo uçuşları gökyüzünde galaksi ve yıldızlardan başka bir şey olmadığını ispatlamıştı! Cumhurbaşkanı Lucinder kuşkusuz, korkusuz deneylere açık eşsiz bir adamdı.

Rose Solal ertesi günden itibaren Buttes-Chaumont ölüm pistindeki ekibimize katılmıştı. Bundan böyle orada beş kişi çalışıyorduk.

142. GÖKYÜZÜ COĞRAFYASI

Tekvin, cennete kesin bir coğrafi konum veren ilk metindir: Mezopotamya nehirleri Dicle ve Fırat'ın birleştiği yer. 379 yılında, Cenne-t'i yıldızlı gökyüzünün ötesinde bir yere, görünen dünyadan daha eski bir evrene yerleştirerek Aziz Basileios, gökbilimin öncüsü olur.

Şair olarak Dante, cennetin çok somut bir yerde, şu halde ona göre yıldızları çevreleyen bu "kılıfın içinde olması gerektiğini düşünür. Alman Cizvit Jeremie Drexel (1581-1638), Tann'nın sevdiği kullarının Dünya'dan tam olarak 161884943 mil uzağa gittiğini doğrulamak için karmaşık hesaplara girişir. Thomas Henri Martin'in (1813-1933) geniş bir bakış açısı var: Cennet bütün gökcisimlerinde yer alır, der.

Cincinnati (Ohio) Gözlemevi'nin müdürü ve eski ilahiyat öğrencisi Jermain Porter (1853-1933), teleskoplarıyla cennetin gökteki yerini arar. Bilimadamlarının gökkubbeyi inceleye inceleye sonunda "Gökteki Kudüs"ü bulabileceklerine inanmıştır.

Gökbilimci Maedler ve Proctor'in çalışmalarından yararlanan saygıdeğer Thomas Hamilton (1842-1925), Cennetin bizden beş yüz ışık yılı ötede "Ülker" yıldız kümesinde, Alkyone yıldızı üzerinde bulunduğunu ileri sürer. Fransız fizikçi Louis Figuier ise (1919-1863), "Ölüler Sarayı" diye anlandırdığı şeyi güneşin içine yerleştirmiştir. Yaşadığı dönem için bu mantıklıydı, "Daha uzakta bulunamaz, yoksa Tann'nın sevdiği kulların ona ulaşması çok vakit alırdı," diye belirtir.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

143. PUSU

Ölüm pistinin üçüncü katındaki dairemde rahatça uyuyordum, birden bir şey beni uyandırdı. Bir sürtünme, anlaşılmaz bir ses... Duyularım tetikte, yatağımın içinde oturdum.

El yordamıyla başucu masamın üstünde gözlüğümü aradım. Orada yoktu. Ne can sıkıcı! Masanın üstüne bırakmış olmalıydım! Eğer odada bir hırsız varsa gözlüğümü bulmak için kalkmam gerekiyordu, ama hırsız kuşkusuz buna fırsat vermezdi. Beni daha önce öldürebilirdi.

Ne yapmalı? Çabucak düşündüm. En iyi savunma yolu saldırıda yatar. Adam onu göremediğimi bilmemeliydi.

-Gidin buradan! Burada sizi ilgilendirecek bir şey yok! diye bağırdım karanlıkta.

Cevap gelmedi. Bir şey görmesem de bir varlığın olduğunu seziyordum. Odamda bir yabancı vardı.

-Çıkın dışarı! diye tekrarladım ışığı ararken.

Çarşaflardan dışarı fırladım. Neyse ki üstümde bir pijama var dedim kendi kendime, böyle anlarda ne kadar da önemli. Düğmenin yerini ezbere biliyordum. Hemen bastım. Hiç kimse yoktu. Net olmasa da bir karaltıyı seçebilirdim. Ama burada gerçekten kimse yoktu. Oda boştu. Yine de biri, üstelik düşman biri vardı, bundan emindim.

İşte o zaman korkunç bir şey oldu. Göğsümün ortasına bir yumruk yedim. Bir hiç tarafından ya da görünmeyen bir adam tarafından atılan bir yumruk!

Sonunda gözlüğümü buldum. Elime aldığım gibi hızla burnumun üstüne oturttum. Yine hiçbir şey yoktu. Bu yumruk, artık hatırlamadığım, ama beni uyandırmış olacak bir kâbusun sonunda düşümde gördüğüm bir yumruk muydu?

Silkinip kendime geldikten sonra, ışığı söndürdüm ve gözlüğümü çıkarmadan yeniden yattım. Uzandım, çarşafı omuzlanma kadar çekip bekledim...

Tam o anda o şey gerçekten ortaya çıktı. Ayak parmaklarımdan başlayarak bütün bedenimi kaplayan bir varlık girdi içime. Korkunç bir his! Bana saldıran bu ektoplazmaya herhangi bir hırsızı tercih ederdim. Ama konuşan kimdi?

-Sizi aşan güçlere burnunuzu sokmayı bırakın!

Çırpınıp duruyordum ama pusuda bekleyen bir ruha nasıl karşı konurdu?

-Kimsiniz? Kimsiniz siz? diye bağırdım.

Ancak düşmanımın türünü biliyordum: Kuşkusuz bizi, ölüm kâşif-liği deneylerini bırakmaya zorlamak isteyen bir din adamıydı.

Mücadele ediyordum ama o hâlâ ilerliyordu. Ektoplazma dizlerimde, karnımdaydı, içimden barsaklarıma dokunuyordu.

Şu halde mistik güçler bize karşı savaş açmaya karar vermişti. Bizim tarzımızla. Kendi tarzlarıyla. Meditasyonla, bedenden ayrılmayla, ektoplazma saldırılarıyla. Rakiplerimizi küçümsemiştik. Bütün duvarların hatta bedenlerin bile içinden geçen düşmanlara karşı nasıl savunabilirdik kendimizi? Bedenim bana ait değildi artık. Cennet konusundaki araştırmalarımız yüzünden öfkeden deliye dönen bir bağnaz bedenimi ele geçirmişti. Eğer bu bir rahipse, diz çöküp Kutsal Meryem'e dua edersem kaçıp gider iniydi acaba?

Ama diz çökmek bir savaşçıya yakışmaz. Çok tuhaf, bu korkulu anda aklıma gelen şey şu Zen ok atma dersi oldu. Atışın başanlı olması için hedef zihninde görselleştirilmelidir. O zaman hem yay, hem hedefin ortası, hem de ok olursunuz. Böylece ok, hedefin merkeziyle buluşur.

Kalktım, çarpışma duruşu aldım ve gözlerimi kapar kapamaz rakibim bana göründü. Küçük, çelimsiz bir keşişin ektoplazmasıyla uğraşıyordum. Gözkapaklarımı kaldırdığımda kayboluyordu. İndirdiğim-deyse kurallarını bilmediğim bir düelloya hazır, burada, karşımda duruyordu. Daha iyi görmek için gözleri kapamak zorunda olmak ne büyük bir çelişkiydi! Tehlikeyi uzaklaştırmak isteyen çocuklar davranırdı böyle, yetişkinler değil!

Gözlerimi sımsıkı kapadım, rakibimi tam olarak görselleştirdim ve zihnimde onu daralttım. Ardından ellerimin arasına şeffaf bir yay aldım ve silahını geren bir nişancının duruşuna geçtim.

Ektoplazma gülmeyi kesti.

Tek bedende iki ruhtuk. Onunki ve benimki. O da bir ok çıkardı ve bana nişan aldı. Ben fırlattım. Aynı anda o da fırlattı. Okum ektoplazmayı alnının tam ortasından vurdu. Ben kendimi yere attım.

144. IRAN FELSEFESİ

"Bilmem, Tanrım, beni yaratırken neydi niyetin,
Bana cenneti mi, cehennemi mi nasip ettin. Bir
kadeh, bir güzel, bir çalgı bir de yeşil çimen Bunlar
benim olsun, veresiye cennet senin.

Ey köy! Bu yer, bu gök, bu yıldızlar boştur boş!
Bırak onu bunu da gönlünü hoş tut hoş! Şu
durmadan kurulup dağılan evrende Bir nefestir
alacağın o da boştur boş!

Mutluluk peşinde koşma, yaşam bir nefesten ibarettir." <[lu])

Ömer Hayyam (1050-1123), *Rubailer*

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

145. POLİS KAYDI

İlgili birimlere bildiri

Ölüm kâşifliği hareketinin öncüleri arasında karışıklık var. Biz bu deneylerin kökünü kazımak istiyoruz. Ölüm kâşifliği bizim hepimiz için bir tehlikedir. Müdahale etmenin gerekliliğini daha önce birçok kez belirttik. Harekete geçmek için izin istiyoruz.

İlgili birimlerin cevabı

Beklemek gerek. Durum kontrol altında. Kaygılanmak için çok erken.

146. YARIŞ SÜRÜYOR

Karanlık ve sessizlik.

Sonunda gözlerimi açtım. Donuk bir ışık var. Halenin içinde hoş ve

10) Hayyam Bütün Dörtlükler, Türkçesi: Sabahattin Eyuboğlu, Cem yayınevi, İstanbul, 1994, s. 42, s. 180 (ç.n.).

narin ve bir gölge ortaya çıktı. Bir melek kuşkusuz.

Üzerime eğildi. Melek garip bir biçimde bir kadına, ama yeryüzünde eşine rastlanmayan güzel bir kadına benziyordu. Deniz mavisi rengi gözlü ve sarışındı.

Parfümü kayısı kokuyordu.

Etrafımızda her şey şimdi beyaz ve duruydu.

-Sen... be... ka... Sen... se... ee.

Melekler kendilerine özgü bir dille, melek olmayanların anlayamayacağı bir melek diliyle konuşuyor olmalıydı.

-Sen... benim... kah... Seni... sev... ee.

Sabırla bu dini ezgileri yineliyordu, sonra yumuşak ve soğuk elini pürüzsüz alnıma koydu.

-Sen benim kahramanımsın. Seni seviyorum.

Oldukça şaşkın bir halde çevreme bakındım.

-Neredeyim ben? Cennette mi?

-Hayır. Saint-Louis Hastanesi'nin Reanimasyon Servisi'nde.

Melek güven verici bir biçimde gülümsedi... Bu yüzü tanıyordum. Bin tanesinin arasından yine de tanırdım onu. Amandine. Birden sıçradım. Her şeyi hatırlıyordum. Radikal yobaz bir ektoplazmaya karşı mücadele etmiştim.

-Bayılmış mıyım?

-Evet, üç saattir.

Daha rahat oturabilmem için Amandine belime bir yastık koydu. Onu daha önce bana karşı hiç bu kadar ilgili görmemiştim.

Amandine'in yanında, Raoul, Stefania ve astrofizikçi, tepkilerimi gözlüyorlardı. Raoul bana, Stefania'nın çığlıklarımla uyandığını anlatıyordu. Hemen daireme koşmuştu ve düellonun son anlarına tanık olmuştu.

-*Korkunç Mücadele* filminde sanırdı insan kendini, diye iç çekti İtalyan kadın. Müdahale etmeye bile zamanım olmadı, zaten sen onu halletmiştin.

-O... o... öldü mü?

Stefania'nın şu meşhur gülüşü odada çınladı.

-Ektoplazmalar bu şekilde ölmez. Sana musallat olan tip alelacele ten kılıfına geri dönmek zorunda kaldı. Şu meraklının arkadaşlarına

evin çok iyi savunulduğunu söylediğine bahse girerim.

Amandine bana sarıldı.

-Sevgilim! Birbirimize sık sık o kadar yakınken senin en iyisi olduğunu anlayamadığımı düşündükçe. Sen bedeninden çıkmayı basardın. Gözümün önündekini göremeyecek kadar kör olmalıyım. Senin bir savaşçı olduğunu anlamam için bu korkunç olayın olması mı gerekiyordu. Gerçek bir savaşçısın sen!

Bana iyice sarıldı, kolumun yanındaki göğüslerinin hoş yumuşaklığını hissettim. Çok arzulu bir dil dudaklarımın arasında kendine bir yol açtı. Bu öpüşmeye ben de kayıtsız kalamadım kuşkusuz. O kadar uzun zamandır bekliyordum ki bu anı...

147. MUSEVİ MİTOLOJİSİ

GILGOULIM: *Zohar*, "Aydınlığın Kitabı", kabalistlerin bir başvuru kitabı, reenkarnasyona birçok neden gösterir. *{Gilgoulim* kelime anlamıyla "dönüşümler" demektir.) Çocuğu olmamak, evlenmemiş olmak, bu nedenlerdendir. Ayrıca, birisi evlenir ama doğurmadan ölürse, eşler başka iki yaşamda yeniden birleşmeden önce yeni bir reenkar-nasyondan geçer. Çünkü, kabalistlere göre bir kadın ve bir erkek arasındaki birleşme, fiziksel, duygusal, ruhsal olmak üzere üç boyut içerir ve sonsuzluğa giden büyük bir yolu oluşturur.

Musevi geleneği, genel olarak, erkek eşlerin başka yaşamlarda çoğu zaman birbirini tanıdığını kabul eder.

ÇOCUKSUZ KADIN: Kabala'da bir metin, bir erkeğin kısır olduğunun anlaşıldığını anlatır. Bir bilge ona, karısının aslında onun gerçek eşi olmadığını açıklar. Onu kendi mülkiyetine almıştı, oysa onun sahibi değildi. Ve karısının ruhu doğası bakımından tamamen erkek olduğundan, kocasına çocuk verememesi normaldi.

EVLİLİK: Zohar'a göre evlilik, ruhsal gelişme için zorunlu, önemli bir deneyim alanını oluşturur. Eşler içsel gelişmeleri için zararlı çatışmaları çözmek üzere birleşirler. Kadın ya da erkek, herkes hak ettiğini alır.

ÇOCUK YETİŞTİRMEK: Benzer bir biçimde, bir çocuk yetiştirme deneyimi de dünya yaşamının zorunlu bir öğesi sayılır. Yaşamlarının en az birinde bile, bir çocuğu doğru bir biçimde yetiştiremediyse, bu uygulamada tam başarı sağlaymcaya dek reenkamasyonuna devam edecektir.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

148. SONUNDA HEP BİRLİKTE

Döğüşün ertesi günü, eziklerim yeni yeni geçerken Amandine beni evine, ikinci kattaki dairesine akşam yemeğine davet etti. Çiçek ve kokulu mumlarla romantik bir masa hazırlamıştı.

-Bazı insanların birlikte yaşamak için yaratıldığına inanıyor musun Michael? diye sordu birdenbire.

Norveç sombalığıyla yapılmış tost boğazıma kaçtığı için bir kadeh şampanya içtim.

-Evet, hiç kuşkusuz.

Bana doğru eğildi ve alınlarımız birbirine değdi.

-Kendilerini birbirlerine kavuşmaya adamış kişilerin, bir sürü engele rağmen, yazgıları yüce kitabın bir yerinde yazılı olduğu için sonunda hep birbirlerini bulduklarını düşünmüyor musun?

Sevgilim konuşmasını sürdürürken ben bir kez daha onayladım:

-Stefania'nın gökte son kapıyı aştığında, geçmiş ve gelecek bütün çiftlerin tam bir listesinin olduğu büyü kitabını bulacağından eminim.

Bunun üzerinde düşündüm.

-Bu gerçekten iyi bir şey mi olacak?

-Elbette, amaçsız gezilerle zaman kaybedilmeyecek. Birbirini sevmeye adanmışlar hemen birbirini sevecek. Artık hatır için evlilikler, yanlış tahminler, yanılmalar, boşanmalar olmayacak. Her anahtar kendi kilidini bulacak. Bundan eminim.

-Olabilir.

Mumların aydınlattığı yüzünde, çok güzel bir somurtma belirdi.

-Hayır, olabilir değil. Karşılaşmamız bir rastlantı değil Michael. Bu ana varmamız şarttı. Bu yazılmıştı.

Cevap vermedim. Konuyu değiştirmeye çalıştım.

Dizimin üstüne oturdu ve zayıf kollarını bana doladı. Öylesine düşlediğim an sonunda gelmişti.

-Utangaç Michael, ama ben senin utangaçlığını geçirmesini bilirim, diye mırıldandı boynumda.

149. ÇİFTE DÜĞÜN

Bir hafta sonra evleniyordum.

Her şey çok çabuk olmuştu. Ben kararımı vermiştim, Raoul de. Cumhurbaşkanı Lucinder'in büyük bir incelikle vermeyi kabul ettiği Elysee'nin ihtişamlı bahçesinde çifte düğün yapıyorduk, törene davet edilen siyaset ve gösteri dünyasının elit tabakasının tamamı oradaydı.

Omuz çevresi bol siyah smokininin içinde Raoul, avının üstüne atılmaya hazırlanan yırtıcı bir kuşa daha da çok benziyordu, bu durumda Stefania, görülmeye değer yerlerini daha çok açığa çıkartan mini elbisesiyle, Raoul'ün kolunda gıdaklayan küçük bir tavuk gibiydi.

Ben kiralık gece mavisi smokinimin içinde çok sakindim. Hayatımın kadınıysa gösterişli, kuyruklu uzun bir elbise giymişti.

Rose mutluluktan uçuyordu. Amandine arkada memnun görünmeye çalışıyordu. Her şey ne kadar da çabuk olup bitmişti!

—Tebrikler, tebrikler.

Rose'la ben, Raoul'le Stefania, sayılamayacak kadar çok el sıkmıştık. Şahit olarak kuşkusuz Raoul ve Amandine'i, ilk arkadaşlarımı seçmiştim. Bunu Amandine'e borçluydum üstelik.

Sevgimde yanıldığımı ve arzumun gözümü kör ettiğini anlamam için onun tutkulu açıklaması gerekmişti. Bana gereken kadın Rose'du.

150. MUSEVİ MİTOLOJİSİ

"Ben, ne ayrı bir nokta ne de uzamın bir kesişmesidir. Her insanda farklıdır. Aynı insanda gelişiminin evrelerine göre de bir farklılık gösterir. Yaşamın ilk evrelerinde, zekânın ve ruhun yüksek dereceleri kendini pek göstermezken, ben'in varlığı, bilinçsizce değilse de neredeyse yalnızca bedenin varlığından ibarettir. Her insan büyüdükçe, kendi

imkânlarına göre yavaş yavaş ruhunun üstün özününün bilincine vanr. Bu yükselme ruhun yaşam merdivenini aşama aşama tırmanmasından ibarettir. Hepimiz içimizde taşıdığımız canlı alana varmak için hayvansal ruh aşamasından geçeriz."

On Üç Taçlı Gül, Musevilik Kabalı, Adin Steinsaltz.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

151. CIZIRTI GİBİ BİR ŞEY

Kutlama ve düğün gecesi sona erdikten sonra uçuşlara yeniden başladık. Tam formunda olan Stefania üç başarılı uçuş yaptı. Verdiği bilgileri Son Kıta'yı yeniden biçimlendiren bir bilişim programına aktardım. Bu sayede, ölüler kıtasının her parçası her açıdan incelenebilecekti. Her şey, geniş ağızlı bir trompeti andırıyordu biraz. Moch 1, Moch 2, Moch 3, *Terra incognita,* diye anılan şeyler şimdiden katedil-miş yolu gösteriyordu.

Bütün dünyadaki ölüm pistlerinde ekipler koşuşturup duruyordu ama, anılarını yenmeyi başaran ektoplazmaların çoğu kırmızı zevk bölgesinde batıyor ve genellikle orada kalıyorlardı. Yeryüzünde koltuklarında ölü bulunan ölüm kâşiflerinin yüzünde abartılı bir mutluluk ifadesi vardı, bu yüzden de Moch 3'ün gerçekte, hiç kimsenin hiçbir zaman aşamayacağı ve asla geri dönemeyeceği ölüm eşiği olduğunu düşünmeye başlamıştık. Son Kıta, zevk halesiyle örtülü gizemini koruyordu. Orgazm çoğu kez "küçük ölüm" olarak nitelendirilmişti ne de olsa.

Gerçekten önemli olan her dönüm noktasında olduğu gibi, Raoul yine bizi Pere-Lachaise Mezarlığı'nda toplamıştı.

-Dostlarım, deneylerimiz buradan ileri gidemiyor. En yetenekli yabancı rakiplerimiz bile Moch 3 karşısında çivilenip kaldı.

Gökyüzünden ona yeni bir fikir inmesini bekliyormuş gibi başını kaldırarak gözlerini yıldızlara dikti.

-Ben yine de elimden geleni yapıyorum, diye karşılık verdi Stefania. Ama üçüncü duvara vardığımda, göbek bağım o kadar geriliyor ki, daha fazla uzatmak istersem kopacak gibi geliyor.

-Bize yeni bir fikir gerekiyor, diye tekrarladı arkadaşım.

Rose iyice yanıma yaklaştı, sonra kulağıma fısıldadı:

-Belki saçmalık gibi gelecek ama bu gün garip bir olaya tanık oldum.

-Nasıl bir olaya, sevgilim?

-Stefania'nın uçuşunu görmek için gelmiştim, radyo dinliyordum.

-Evet sonra?

-Kalp atışları yavaşladığı anda radyonun hoparlöründe cızırtı gibi bir şey oldu.

İşte. O gün Rose tesadüfen ilk aura detektör sistemini bulmuştu.

152. POLİS KAYDI

Temel tarif bilgileri talebi

Ad: Rose
Soyad: Solal
Saç rengi: Siyah
Göz rengi: Mavi
Boy: 1.70
Özel nitelikler: Yok
Açıklama: Ölüm kâşifleri hareketinin öncüsü, gökbilimci ve asrtofizikçi. Michael Pinson'un eşi ve meslektaşı.
Zayıf nokta: Bilim

153. MEZOPOTAMYA MİTOLOJİSİ

"Diken gibi bir bitki var
Sulann dibinden çıkan *
Batacak dikeni ellerine Gülün
dikeni gibi Sökerse ellerin bu
bitkiyi Yeni yaşama
kavuşacaksın."

Gılgamış Destanı Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

154. EUREKA!

Rose'un buluşuyla birlikte bütün çalışmalarımız yeni bir hız kazanca. Yeni bir yolda ilerliyorduk. Uyku ya da uykuya yakın evreler boyunca beynin, alfa ya da beta gibi dalgalar yaydığını önceden biliyorduk. Şu halde bedenden ayrılma anında beynin ışın etkinliğinde bir değişikliğin ortaya çıkması mantıklıydı.

Stefania'nın sonraki uçuşu bir transistorun yanında gerçekleştirildi. Gerçekten de zayıf bir ses duyulmuştu, bedenden çıkış adamakıllı dalga yayımlarıyla birlikte olmuştu.

Raoul, ektoplazmaların kesin olarak hangi dalga boyunda çıktığını belirlemek amacıyla, yüksek, alçak ve orta frekanslara duyarlı bir sistem geliştirdi. Stefania kısa bir meditasyona girişti ve o *ses* yeniden kükreme gibi çınladı. Bu "iz"i osiloskop üzerinde inceledik. Çok aralıklı doruk çizgileri olan düşük bir dalga boyu söz konusuydu.

Raoul düğmelerle oynadı. Osiloskop ekranında, üzerinde rakamlar bulunan bir çizgi belirdi. Sayıları bir frekans cetveline aktardı... Doruk çizgileri arasında ancak bir angströmlük aralık olan küçük gama ışınlarından yola çıktı, X ışınlarının üstünde ve ultraviyole ışınlarının ötesinde devam etti. Çıplak gözle görülen, doruğu bir milimetre olan renk tayfını, bir metrelik televizyon dalgalarını, radyo dalgalarını geçti ve "beyin dalgaları" alanına ulaştı. Birkaç ayarlama daha yaptı.

-Aralıkları bir kilometreden fazla olan çok uzun dalgalar bizim işimiz, diye belirtti. Yaklaşık 86 kilohertzlik çok düşük bir radyo frekansı söz konusu.

Sevinç çığlıkları attık. Ölüm kâşiflerinin bedendışı etkinliğinin bilimsel, somut bir kanıtına sahip olmuştuk en sonunda. Artık hiç kimse deneylerimizin gerçekliğini inkâr edemeyecekti.

Haberi öğrenen Lucinder hemen, cumhurbaşkanlığının örtülü ödeneğinden aldığı ek bir bütçeyi bize ayırmaya karar verdi.

Gitgide daha fazla gelişen aletler aracılığıyla Stefania'nın ektoplaz-ma izini kesin bir biçimde belirledik: 86,4 kilohertz. Raoul, Stefania'nın ruhsal bedeninin fizik bedeninden ayrıldığı saniyeyi tam olarak bilmemizi sağlayan bir uçuş detektörü tasarladı.

O zamandan beri kafalarda hemen bir soru beliriyordu: Son Kıta'-

nın coğrafi olarak yeri neredeydi? Gerçekten de, ektoplazma gezinti halindeyken bir radyo sistemi sayesinde onu bulabiliyorsak, yer değiştirmelerini de aynı şekilde izleyecek durumda olmalıydık. Öyleyse Cennet neredeydi? Neredeydi bunca zamandır yerini bilmeden haritalarını yaptığımız şu soyut kıta? Ölüm pistinin en üst katına geniş parabolik bir anten, daha doğrusu beş metre çapında bir radyoteleskop yerleştirdim. Çatı katımızda güzel bir papatya.

Ölüler kıtasını fethimizin yeni bir evresi başlıyordu şimdi. "Gökbilim evresi"ne giriyorduk.

Şampanya!

155. TİBET MİTOLOJİSİ

Titreşim: Her şey bir şey yayar, her **şey titreşir. Titreşim türe** göre değişiklik gösterir.

Mineral: Saniyede 5 000 titreşim.

Bitki: Saniyede 10 000 titreşim.

Hayvan: Saniyede 20 000 titreşim.

İnsan: Saniyede 35 000 titreşim.

Ruh: Saniyede 49 000 titreşim.

Ölüm anında, astral beden fizik bedenden ayrılır, çünkü ten kılıfının titreşimlerinin azalmasına dayanamaz.

Bardo Thödol Öğretisi.
Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

156. CENNET NEREDE ACABA?

Stefania lotus pozisyonunda uçuş koltuğuna yerleşti. Radyoteleskopun bugün bağlanacağını ve ruhunun uçuşunu ilk kez izlemeye girişeceğimizi biliyordu.

Ben hâlâ kendi kendime düşünce hızıyla yer değiştiren bir şeyi nasıl ayırt edebileceğimizi soruyordum.

Amandine fizyolojik ölçüm aletlerini ayarladı. Raoul radyo alıcı

sistemini bağladı. Rose'la bense, büyük bir masanın üstüne Dünya'yı çevreleyen takımyıldızların planını yaydık.

Şunlardan birinin cennet olabileceğini düşündüğüm zaman...

Sapkın bir eylem miydi bu? Öteki dünyanın fiziksel yerini ortaya koymak, işte dinleri öfkeden kudurtacak şey. Onların en önemli ticarethanelerine el attığımızı görmek hiç hoşlarına gitmiyordu zaten!

Stefania gözkapaklarını indirdi, gözlerini kapaması dalıştan önce geminin ambar ağzını kapaması gibiydi.

Burun delikleri daha yavaş oynuyordu.

Uçuşta gereken sakinliği vermeye yetecek kadar konsantre olduğunu hissedince boosfer'ların bulunduğu düğmenin kolunu kavradı ve saydı:

-Altı... beş... dört... üç... iki... bir. Uçuş!

86,4 kilohertz frekansına bağlanmış olan radyo alıcısı adeta bir inilti çıkardı. "Havalanan bir ruh"un sesi!

Salonda öyle bir gerginlik vardı ki Rose sıkıca koluma sarıldı. Sonunda ölümün izi takip edilebilecekti. Raoul basını davet etmek istememişti, ama video kamerasının çalışıp çalışmadığım kontrol etti. İzlenen ilk uçuşun bir filmi olacaktı en azından elimizde.

Beklemeye başladık. Stefania düşünce hızıyla gidiyordu, ama radyo dalgaları o kadar hızlı değildi. Uzaklaştıkça dalgaları biraz gecikmeli alıyorduk. Sekiz dakikanın sonunda, uzaydaki yerini kesin olarak belirten bir yayın yakaladık.

Şimdi sıra bendeydi. Radyoteleskobun kontrol ekranına yaklaştım. Stefania'nın ruhundan gelen sinyal çok iyi alınıyordu. Onun uzaklığını, yönünü, ilerleme hızını belirlemek için düğmeleri ayarladım. Rose, yanımda kendi gözlemlerine başlıyordu.

-Tamam, ben de sinyal aldım.

İki plastik cetvel aldı, ve onlan, yayını aldığı alana kutup eksenine göre çaprazlamasına yerleştirdi.

-Stefania hızla Büyükayı'ya doğru gidiyor. Satürn'ü az önce geçti. O kadar hızlı gidiyor ki göktaşlarının içinden geçmek zorunda.

Gerçekten de düşünce hızıyla yolculuk ediyordu. Işık hızından yüz kez daha hızlı!

-Şimdi nerede?

Gözlerini ekrandan **hiç ayırmayan Raoul:**

-Güneş Sistemi'ni terk ediyor sanki, diye belirtti.

Rose daha da açık konuştu:

-Uranüs'ü de geçti. O...

-Neler oluyor?

-O kadar hızlı gidiyor ki!

-Nerede?

-Güneş Sistemi'mizden az önce çıktı. Artık sinyalleri bize daha geç ulaşacak.

-Galaksimizi terk etti mi?

-Hayır. Tam tersine, hatta hızla Samanyolu'nun merkezine doğru ilerliyor.

-Samanyolu'nun merkezine mi? Ama orada işi ne?

Rose sarmal şeklinde bir resim çizerek bunu bize açıkladı.

-Galaksimiz, yüz bin ışık yılı çapında iki sarmal kol kütlesinden oluşmuştur. İçinde her şey var: Gezegenler, gazlar, uydular, göktaşları. Galaksimizin yüz milyar yıldızı var. Ruhu özellikle bunlardan birini dolaşmak istemiştir belki...

-Orada ne arayabilir ki?

-Cennet, cehennem... Güneş Sistemi, galaksimizin sarmal kollarından birinin yalnız dış çevresinde yer alıyor ne de olsa.

Hepimiz, cihazları dinliyorduk. Ufacık bir cızırtı, arkadaşımızın o efsanevi gezisinin bir belirtisiydi.

-Şimdi nerede? diye endişelendi Raoul.

-Galaksimizin merkezine doğru gidiyor hâlâ.

-Yani?

Rose yeniden cetvelleri aldı, pek çok çapraz koydu.

-Yay Takımyıldızına doğru yöneliyor. Daha açık söylersek, bu takımın batısına doğru.

Acaba cennet, Yay takımyıldızı'nda mıydı?

Hesaplamalarında Rose'a yardım ediyordum.

-Orada. Bu yıldızı geçti. Aynı hızla devam ediyor.

-Uzakta mı?

-Evet oldukça. En az elli milyar kilometre uzaklıkta. Füzelerimiz, uzay gemilerimiz Stefania'nm ruhunun yanında hepsi gerçekten birer salyangoz gibi emekliyor.

-Şimdi nerede?

-Şeye doğru gidiyor.

-Nereye doğru?

Rose birkaç dakikadır rakamların art arda geçtiği ekrana baktı.

-O kayboldu. Sinyal kayboldu.

-Nasıl olur? diye şaşkına döndü Raoul.

-Artık hiç sinyal gelmiyor.

Kaygılanan Rose'un elinden bıraktığı cetveller, bu sessizliğin içinde altüst eden boğuk bir gürültüyle yere düştü. En zor anlarda bile sakinliğini koruyan Hemşire Amandine, çok profesyonel bir tavırla Stefania'nm fizyolojik durumunu inceledi.

-Hâlâ yaşıyor, diye mırıldandı.

-Peki sinyal nasıl yok oldu? Böyle uzun dalgalar evrende çok hızlı ve sınırsız bir şekilde hareket eder sanıyordum, dedim.

-Anlaşılır gibi değil, diye belirtti Rose.

157. ŞAŞIRTICI

Stefania'nm bedeni hâlâ kımıldamıyordu ve ruhunun şu anda nerede olduğunu bilmiyorduk.

-Ne yapıyoruz? Onu uyandırmaya çalışalım mı?

Rose bütün aletleri gözden geçirdi.

-Durun... Bu sinyalin kaybolmasının bir nedeni vardır belki.

Rose cetvellerini kullandı, işlemleri karmaşıklaşmaya başlayınca da bilgisayara geçti. Gülümsedi.

-Bana öyle geliyor ki...

Gitgide neşelenerek ekrana doğru atıldı.

-Evet, hepsi birbirine uyuyor. Çok iyi!

-Ne buldun? diye sordum.

Rose'u hiç böyle heyecanlı görmemiştim.

-Stefania sinyal göndermeye devam etti.

-Bu bir yıldız mı?

-Pek değil.

-Bir gezegen mi?

-O da değil.

-Bir supernova mı, bir yıldız kümesi mi?

-Hiçbiri değil.

Parmağıyla Son Kıta haritasını gösterdi. Hepimiz gitgide daralan bu rengârenk çukura baktık. Aynı anda bize gösterdiği şeyin ne olduğunu anladık:

-Bir kara delik!

Rose başıyla onayladı. îşte bu her şeyi açıklıyordu. Radyo sinyallerinin neden kaybolduğu anlaşılıyordu. Kara delikler çevrelerindeki her şeyi içine çeken devasa aspiratörler gibiydi: Maddeyi, ışığı, dalgaları... Hatta şimdi öğrendiğimize göre ruhları da!

-Bir kara delik...

Raoul de binlerce soruyla karşı karşıya kalmış gibi görünüyordu. Ölüm anında, ruhlar neden bir başkasına değil de bu deliğe doğru yöneliyordu?

-Bu kara delik öyle herhangi bir kara delik değil. Galaksi merkezimizin tam ortasında bulunuyor, diye belirtti Rose.

158. TARİH DERS KİTABI

1932 yılında, yani XX. yüzyılın başında astrofizikçi Jan Oort evrenin kütlesini inceledi. Bunun için, galaksimiz tarafından oluşturulmuş disk olan Samanyolu'nda yıldızların uzaklaşma hızını gözlemledi. Böylece yıldızları iten ağırlık kuvvetini ve ardından da toplam kütleyi buldu. Samanyolu'nun yarısının gözle görünür bir maddeden meydana gelmediğini saptaması bile onun için sürpriz olmadı!

Şu halde gökyüzünde ne bulunabilen ne de görülebilen ve görünen bütün yıldızlar kadar ağır, çok "ağır", bir şey bulunuyordu. Bu tuhaflığı, "görünmeyen madde" olarak adlandırdı.

2. sınıf temel bilgi derslerine giriş ders kitabı.

159. MUSEVİ MİTOLOJİSİ

"Başlangıç noktasının geldiği merkez en gizli ışığı yayar. Anlaşılamayan bir saflık, parlaklık ve güzelliktedir bu ışık. Nokta halindeki bu

ışık yayıldığında merkezi çevreleyen bir saray haline gelir. O da yarı-saydamdır. Bilinmeyen noktanın kaynağı bu saray, başlangıç noktasından daha az saydamdır. Ama Evren'in ilk ışığı bu saraydan yayılır. Oradan itibaren kat kat olur, her biri bir öncekinin giysisini oluşturur, tıpkı beynin üstündeki zar gibi."

Aydınlığın Kitabı, Zohar

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

160. SABIR

Tanrı bir kara deliğin dibine mi gizlenmişti? Öteki dünya bir kara delikten başka bir şey değil miydi? Bir bilim dergisinde kara deliğin fotoğrafını incelemiştim bir gün. Fotoğraf, alev alev yanan turuncu renkli bir halkayı betimliyordu, ortasında daha sönük küçük bir turuncu leke vardı. Görüntü bana, Raoul'ün bilmecesini hatırlattı: Bir çember ve merkezi kalemini kaldırmadan nasıl çizilirdi. Bunun basit bir zekâ oyunu olmadığını biliyordum artık.

Bir çember ve onun merkezi! Bu, Tanrı'nın temsili, ölümün kendi yüzü olabilir miydi?

Stefania dönüşünde, galaksimizin tam ortasında yer alan bir kara deliğin içine yuvarlanmak için galaksinin çapının üçte birini geçtiğini öğrendiğinde şaşkınlıktan donup kaldı.

Raoul bunu göstermek için bir harita çizdi. Bu onun için zor değildi. Bir pergelle Samanyolu'nun iki kolunun oluşturduğu çemberi çizmek, sonra da ortasına bir nokta koymak yeterliydi. Rose yine de ona yardım etti. Onun gökbilim bilgisi, bizim tıp, biyoloji ve mistik alanındaki bilgilerimizi her açıdan tamamlıyordu.

Kara deliklerin, sönük ama olağanüstü yoğunluklarla donatılmış bir yıldızın son aşaması olduğunu anlattı bize.

İçindeki basınç o kadar fazlaydı ki, eğer Dünya'yı içine çekseydi, onu, gezegenimizin tamamıyla aynı ağırlıkta, bir santimetre küp hacminde bir bilyeye dönüştürecek kadar sıkıştırırdı!

-Kara deliklerin gücü olağanüstüdür, diyordu Rose. Hiçbir şey ora-

dan kurtulamaz, ne madde ne de ışık. Üstelik yerini belirlemek de çok zordur. Onları ancak bir yıldızı yuttuğunda ayırt edebiliriz. O anda yıldız, kara deliğin, şu yıldız mezarlığının yerini belirlemeye izin veren bir X ışını yayar, bu onun can çekişme çığlığıdır.

Galaksimizin tam merkezinde bir X ışınları kaynağı saptanmıştı. Astrofizikçiler buna Batı A Yay Takımyıldızı (Sagittarius A) adını vermişlerdi. Kara deliğin Güneş'inkinin beş milyon katı bir kütleye sahip bir canavar olduğunu hesaplamış ve çapının yedi yüz milyon kilometre (2,5 ışık-saati, yani güneş sistemimizinkinin dörtte bir çapında) olduğunu tahmin etmişlerdi.

Batı A Yay Takımyıldızı! Ölüler kıtasının bilimsel adı buydu belki de!

Evrenin bu köşesi, onun merkez kavşağı olsa da pek bilinmiyordu.

Dünyada yol açacağı heyecanı düşünmeden haberi duyurduk. Bundan önceki deneylerimizin bizim için bir ders olması gerekirdi, ama Raoul bilime karşı ödevlerimiz olduğunu ve aldığımız risklere yazık olacağını düşünüyordu.

Sibirya'da Akademgorodok (Bilimsel Araştırma Enstitüsü)'ta bir Rus kozmonot ekibi, kara delik-cennetimizi ziyaret etmek için bir uzay gemisini kaçırmıştı. Ne saçmalık, çünkü bir ölüm kâşifinin ruhu ışıktan daha hızlı gidebilse de, en gelişmiş uzay aracının bile bu hıza ulaşma olasılığı çok düşüktü! Bu gökyüzü korsanlarının, yalnızca güneş sisteminden çıkmak için en az bir beş yüz yıla, en yakın kara deliğe ulaşmak içinse en azından bin yıla ihtiyaçlan vardı! O ana dek, bilinmeyen sağ kalma yollarıyla, bin yıl yaşamayı başarabilseler bile, kara deliğin girdabı tarafından hemen yutulacak, sonsuza dek yok olacaklardı.

Zaman zaman Washington Smithson Enstitüsü Ölüm Müzesi'nin çatısına yerleştirilmiş küçük alıcıya bulundukları yeri bildiren sinyaller gönderen bu Ruslar, şu anda hâlâ başıboş dolaşıyor.

Daha ilerisini düşünmeden gökyüzüne gönderilenler yalnızca onlar olsa neyse! Son Kıta'yı keşfedişimizi izleyen bir ay içinde cennete kavuşmak isteyen yüz elliden fazla amatör ölüm kâşifi dönmemiş, kaybolup gitmişti.

Daha da önemlisi, tüm yasaklara ve tüm aforozlara rağmen, her mezhepten papazlar Moch 3'e yeniden saldırmaya başlamıştı. Onların,

daha önceden dinsel uygulamalarında kayıtlı uçuş tekniklerine sahip olma avantajı vardı ve mitolojilerinin tüm yollarından yararlanarak ciddiyetle çalışıyorlardı. Üçüncü koma duvarını aşmaları için her şey uygundu.

Ölüm pistimizin altında artık bir an bile boş kalmayan aile mağazamızla yeniden teselli buluyorduk. Rose başgökbilimcimiz olmuştu. Şimdi en çok aranılan şey, Rose'un elyazmalarıydı.

161. TARİH DERS KİTABI

Uzun süre insanlar kendi galaksilerinin merkezinde olan şeyden habersiz yaşadılar. Onları çevreleyen evrenin her turda 250 milyon yıl hızla döndüğünü biliyorlardı ama neyin çevresinde döndüğünü bilmiyorlardı.

2. sınıf temel bilgi derslerine giriş ders kitabı

162. MOCH 4

Freddy Meyer yönemindeki Strasbourg liberal Yeşiva ekibinin üçüncü koma duvarını birincilikle geçmesi genel bir şaşkınlık yaratmıştı. Musevi ölüm kâşiflerinin çok parlak fikirleri vardı: Grup halinde uçmak. Gerçekten de haham Meyer, kâşif ölümlerinin çoğunun çok ince olan ve Moch 3'e yaklaşmadan çok önce kopan göbek bağlarının gerilmesinden ileri geldiğini saptamıştı. Soru: Bir ipten daha sağlam olan ne vardır? Cevap: Örülmüş üç ip. O halde artık yapılacak tek şey birden fazla ektoplazma bağını birbirine bağlayarak uçmaktı.

Yöntem: Üç hahamın el ele tutuşması, aralannda ikisinin göbek bağını sıkıyor ve koruyor, bu ikisi de şeflerinin, böylece kopma riski olmadan ölüler kıtasında ilerleyebilen Meyer'in göbek bağını koruyordu.

Meyer'in düşünme biçimi faydacıydı: Birbirine tutturulmuş altı lastik tek lastikten daha sağlamdı. O halde göbek bağlannda da aynı şey olacaktı.

Kuşkusuz bunun da bir riski vardı: Tek bir zayıflıkta dev pasta tamamen çökecekti! Strasbourglular yine de başarmıştı.

Amerikan televizyon kanallarında canlı yayında Haham Meyer Moch 3'ün ötesinde geniş bir ovanın uzandığını söyledi. Alabildiğine uzayan tek sıra halinde ölüler kendilerini neyin beklediğini bilmedikleri bir yere yavaşça ilerliyorlardı.

-Ya babam hâlâ orada kuyrukta bekliyorsa? diye haykırdı Raoul.

Ondan sonra da bütün soğukkanlılığını yitirdi. Ölüm kâşifi haham ve öğrencileriyle bir an önce görüşmek istedi. Strasbourglular bizi But-tes-Chaumont ölüm pistimizde ziyaret etmeyi seve seve kabul ettiler.

Sevimli küçük kel adam olan Haham Meyer, ona tuhaf bir hava veren siyah kalın camlı bir gözlük takıyordu. Şaşkınlık: Gözlük camlarının arkasındaki gözleri kapalıydı. Çatı katındaki bir koltuğa gömüldüğü için ilk önce onun uyuduğunu sandım, ama konuşmaya başladığında da gözleri hâlâ kapalı olduğundan, bu sonsuzluk yolcusunun kör olduğunu anladım. Kör!

-Ölüm kâşifliği yapmanızı güçleştirmiyor mu bu?

-Bir ektoplazmanın göze ihtiyacı yoktur.

Yüzünü bana çevirerek gülümsedi. Tam olarak nerede olduğumu bilmesi için sesimi duyması ona yetiyordu.

Elimi tuttu ve bu dokunuşuyla benim hakkımda her şeyi öğrendiğini anladım. Elimin sıcaklığı, terimin nemliliği, derimdeki çizgiler, parmaklarımın şekli arasından kişiliğimi görüyordu.

-Beyaz bastonunuz yok, dedim.

-Gereksiz. Körüm ama topal değilim.

Öğrencileri gülüştü. Görünüşe bakılırsa hocalarına ve onun matraklıklarına bayılıyorlardı. Bense bu ince alaydan rahatsız olmuştum. Gözleri görmeyen insanlar üzgün ve umutsuz kabul edilirdi, gülmeyi seven ve matrak insanlar olarak değil. Üstelik, burada her şeyden önce bir din adamı, derin bilgisi olan bir bilgin, kısaca ciddi bir adam söz konusuydu.

Kuşkulu görünen Raoul gözlüğünün birkaç santimetre önünde uzun ellerini salladı. Meyer sakin bir biçimde karşı çıktı.

-Ellerinizi sallamayı kesin. Cereyan yapıyorsunuz ve bu beni nezle yapabilir.

-Gerçekten hiçbir şey görmüyor musunuz?

-Hayır, ama şikâyetçi değilim. Sağır da olabilirdim. Sağırlık, bu

gerçekten de çekilmez olmalı.

Öğrencileri hayranlık içindeydi. O, daha ciddiyetle yeniden söze başladı:

-Biliyorsunuz seslerde, resimlerde olduğundan daha fazla ilginç bilgi bulunur. Kör ve haham olmadan önce koreograftım ve oldum ola-sı piyano çalmayı severdim. Göbek bağlarını örme fikrini bana veren Bach'ın bir füğüdür.

Haham yardım istemeden piyanoya doğru yöneldi, tabureyi çekti ve oturdu. Cam çatının altında, tropikal dekorlu yeşil bitkilerimizi büyüleyen neredeyse matematiksel bir müzik yankılandı.

-Şu parçayı dinleyin. İki sesi duyabiliyor musunuz?

Daha iyi duymak için gözlerimi kapadım. Gerçekten de, böyle yoğunlaşmca birbiri üstüne binen iki sesi ayırt ettim. Meyer açıkladı:

-Bach bir örgü dehasıydı. İki sesi karıştırarak üçüncü bir ses, var olmayan, bununla birlikte ilk ikisinin toplamından daha zengin üçüncü bir ses yaratmış gibi görünüyor. Bu teknik her şeyde geçerli, müzik, yazı, resim ve benim bilmediğim daha birçok şeyde. Gözlerinizi iyice kapayın.

Bir keşişin ektoplazmasını bozguna uğratmama izin veren buluşu düşündüm. Gözler bazen görmeyi engeller. Kendimi karanlıkta kalmaya zorladığımda, hahamın sözlerini daha iyi anladım. Notaları çalıyordu. İki ses bir aradaydı ama duyulan ezgi hiçbirine benzemiyordu. Müzik şimdiye dek benim için, yaşamın kimi zaman hoş, kimi zaman da sevimsiz bir arka planını oluşturmuştu yalnızca. Müziği birdenbire kendi başına bir bilim olarak algılamak beni altüst etti. O zamana dek yalnızca duymuştum, şimdi dinlemeyi öğreniyordum.

Freddy Meyer çalmaya devam ederek kahkahayla güldü.

-Affedersiniz mutlu olduğum zaman gülmekten kendimi alamam.

Amandine piyanonun üstüne bir Bloody Mary bıraktı. Haham onu içmek üzere ara verdi. Hepimiz, öğrencilerininki gibi kendinden geçmiş, aynı büyülenmiş bakışla onu seyrediyorduk. Daha sonra bize yolculuğunu anlattı.

Moch 3'ü geçtikten sonra çok geniş ve kalabalık bir bölge uzanıyordu. Silindir şeklinde alabildiğine uzanan bir ovada, bağlan kopmuş ektoplazmalar balık istifi gibi üst üste yığılıyorlardı. Durmadan geçi-

yor gibi göründükleri turuncu bir ovanın içinde sabırla bekleyen milyarlarca ölü vardı. Yavaş akan uzun bir ırmağı andırıyorlardı. Artık uçmuyor, sürünüyorlardı. Üstlerinde uçmak kolaydı. Ölüler ırmağın ortasında sıkışıp kalmış, koca bir yığın oluşturmuşlardı. Irmağın yanlarında biraz daha hızlı ilerliyorlar, birlikte önceki yaşamlarını tartışmak için bir araya geliyorlardı. Bilginler, buluşlarının önceliği konusunda tartışıyorlardı. Sanatçılar, yorumlarının niteliği üzerine birbirine giriyorlardı. Yazarlar, birbirlerinin yapıtlarına acımasız eleştirilerde bulunuyorlardı. Yine de ölülerin çoğu yavaşça ilerlemekle yetiniyordu. Kimileri çok uzun süredir oradaymış gibi görünüyordu. Bütün yığınlarda olduğu gibi ona buna dirsek atarak öne geçmek isteyen insanlar da yok değildi elbette!

Üçüncü koma duvarından sonra işte bu devasa kuyruk vardı. Belki de ölüler bir zaman sınavından geçiriliyordu? Onlara sabır öğretmek isteniyordu belki de? Hareketleri yavaştı. Hiçbir şey yapamıyor, yalnızca bekliyorlardı.

-Zaman sınavı... Belki de cehennem buydu, dedim.

-Evet, ne olursa olsun bizim için, biz ölüm kâşifleri için değil. Biz, turuncu silindiri tıkayan binlerce ölünün üstünden uçabiliriz. Üstelik bölge çok güzel, Mars gezegeninde çekilmiş fotoğraflarla ilgili duyduklarıma benziyor biraz. Ölüler ırmağının çevresinde, yamaçlar, yokuşlar ve uzakta çok güzel güneş gibi parlayan bir ışık var. Öyle çekici bir güneş ki, ölüler seli ona doğru akıyor... Ama bu dördüncü bölgede düşüncesizce çok uzağa gitmeye cesaret edemedim. Zamana takılıp kalmaktan korkuyordum, Haham arkadaşlarım, zavallılar beni kırmızı zevk geçitinde beklerken...

Raoul Razorbak, Freddy Meyer konuştukça not alıyordu:

-Bu bölgeyi bize daha açık bir biçimde anlatmanızı rica ediyorum, Haham Meyer.

-İlerledikçe atmosfer ısınıyor. Silindirin iç kenarları daha hızlı dönüyor. Sonunda öğütüleceğimi bilerek, ağır çalışan küçük bir değirmenin içine kapatılmışım gibi hissetmiştim kendimi. Bu hız hissi, özellikle sabır ve orada olan ruhların gerektirdiği yavaşlıkla çelişiyordu. Bu duvarların bu hızla dönmesi tam tersine son hızla koşma ve daha hızlı hareket etme isteği vermeliydi, ama bu imkânsızdı!

-Kara deliğin merkezkaç kuvvetinden dolayı, diye belirtti Raoul.

Amandine şaşırdı:

-Ektoplazmanız sıcaklığı ve hızı algılıyor mu gerçekten?

-Tabiî ki Matmazel. Bundan zarar görmüyoruz ama onları hissediyoruz.

Haham hep o bebeksi edasıyla başının üstündeki siyah takkeyi kaldırdı, ardından tekrar tepesine oturttu. Çevresindeki her nesneye sanki birer oyuncakmış gibi dokunuyordu. Amandine'in sesindeki baştan çıkarıcı ifadeyi, kuşkusuz benden daha çok sezmişti ama bundan rahatsız olmuyordu. Bu ufak tefek Yahudi, koca bir Buda gibi neşeyle gülümsüyordu.

-Bütün bu ölüleri görmek sizi etkilemedi mi? diye sordu güzel sarışın, çok hayran kalmış bir halde.

-Ah, ilk birkaç milyar ölüden sonra, her şeye olduğu gibi buna da alışılıyor, dedi ölçülü bir biçimde.

Raoul haritayı aldı. Memnun bir halde, daha ileri almak üzere *Terra incognita*yazısını sildi ve haham Meyer'in anlattıklarını not etti.

Kırmızı bölge Moch 3'le son bulur. 4.BÖLGE'ye açılır:

—Yer: koma artı 27 dakika.

-Renk: turuncu.

-Duyumlar: zamana karşı mücadele, bekleme salonu, "dönen" gökyüzü, uçsuz bucaksız ova. Rüzgârlarla sürüklenen hava akımı bölgesi. Gri renkli (ektoplazmalardan oluştuğu için, bu çok doğal) geniş bir ırmağın içinde tek sıra halinde ilerleyen milyarlarca ölü. Burada zamanla karşı karşıya geliniyor. Sabır öğreniliyor. Ünlü ölülerle görüşü-lebiliyor.

-Haham, geçidin dibini "fark" ettiniz mi? diye sordu Amandine.

-Rica ederim bana Freddy deyin. Hem "görmek" fiilini kullanmaktan da çekinmeyin. Ektoplazma olarak tam anlamıyla görüyorum. Bedeninizden çıkınca artık hiçbir özür size acı vermez. Kısacası, sorunuza cevap vermek gerekirse, evet aslında gördüm, yüzlerce metre ileride bir başka duvar var. Moch 4?

-Moch 3'ten daha mı dar? diye sordu Raoul.

-Çok az. Moch 4, Moch 3'ün çapının dörtte üçü **kadar olmalı.**

Raoul not etti.

-Huniyi andıran çukurun eğrisi demek ki tanjant. İlerledikçe trompet boruya dönüşüyor. Bir sorum daha var, Haham...

-Bana Freddy deyin.

-Olur. Söyleyin bana Freddy, kuyrukta, şunun gibi bir meçi olan, gözlüklü, benimki gibi gülünç bir duruşu olan ve elleri her zaman cebinde kırk yaşlarında bir adam görmüş olabilir misiniz?

Freddy bu kez gülmedi.

-Bir yakınınızdan mı söz ediyorsunuz?

-Babamdan, diye mırıldandı Raoul, onu işitmekte zorlanacağımız kadar alçak bir sesle. Öleli otuz yıl kadar oluyor.

-Otuz yıl... diye iç çekti Freddy. Sözlerimi pek iyi anlamadınız sanırım. Milyarlarca ölü vardı bu kuyrukta. Hepsini teker teker nasıl inceleyebilirim? Bu uçsuz bucaksız topluluk arasından babanızı nasıl seçebilirim?

-Haklısınız, diyerek kızardı Raoul. Aptalca bir soruydu. Ama babam çok erken öldü ve ben o kadar küçüktüm ki... Sırrını da yanında götürdü giderken.

-Ve bu sır da tam olarak sizin mirasınızı oluşturuyor, dedi Haham. Sizi kuşku içinde bırakarak, daha sonraki bütün girişimlerinizi ardından sürükleyen motoru devretti size.

-Gerçekten böyle mi düşünüyorsunuz?

Strasbourglu yeniden kahkahayı bastı.

-Nasıl bilebilirim? Zaman zaman, biraz psikanaliz ve Kabala'yı karıştırırım! İkisi birbirine benzer bazen. Hiç kuşkusuz siz bu konuda benden daha bilgilisiniz.

Raoul içini çekti:

-Ona soracak o kadar çok şeyim var ki... Ölüm kâşifliği fikri ilk onundur.

Öğrencileri, ölüm pistimizi ziyaret etmek isteyerek yerleşmeye başlayan sıkıntıyı dağıtmıştı. Uçuş takımlarını saygıyla incelediler. Onlar meditasyonla ve kaynattıkları acı köklerin suyunu içmekle yetiniyorlardı. Onlara gama dalgalan alıcımız sayesinde kesin uçuş anını nasıl bulduğumuzu ve aynı zamanda emniyet işlevi gören elektrikli bir zamanölçer sayesinde dönüşleri nasıl programladığımızı gösterdik.

Çok heyecanlandılar.

-Böyle aletlerle performansımızı artıracağız! diye haykırdı, yaşlı bilge-

Bir işbirliği daha. Karşılıklı yeteneklerimiz, basit bir yetenek toplamını aşmak üzere birbirine eklenecekti. İki farklı düşünme biçimi. Yeni bir müzik yaratmak için birleşecek iki melodi.

163. POLİS KAYDI

Temel tarif bilgileri talebi

Soyad: Meyer
Ad: Freddy Saç
rengi: Beyaz Göz
rengi: Mavi Boy:
1.60
Özel nitelikler: Haham, başında sürekli bir takke var. Açıklama: Ölüm kâşifliği hareketinin öncüsü, Moch 3'ü geçmeyi sağlayan örülmüş göbek bağlan yönteminin mucidi. Zayıf nokta: Kör

164. KÖRLÜK VE İLERİYİ GÖRME

Strasbourg Yeşivası'nın altı hahamını birinci kattaki dairelere yerleştirdik. Zemin katta, gelecek uçuşları için kordonlarını daha sağlam örmek amacıyla yeni koreografileri denediler.

Ölüm pistimizin koltuğundan teker teker havalandılar. Yöntemlerimize alıştıklarında yeni uçuş koltuklan yerleştirdik ve yeniden toplu uçmaya başladılar.

Stefania da çoğu zaman onlarla gidiyordu, o ektoplazma piramidin ucunu oluşturuyordu. Birlikte havalanıp birlikte dönüyorlardı ve hepsi yukanda çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. Freddy uyandığında her zaman güleçti, sanki eğlenceden dönüyordu.

Onun neşesi beni rahatsız ediyordu. Freddy yalnızca haham değil, aynı zamanda kör ve yaşlıydı. Daha ağırbaşlı olmak için üç neden!

Hem sonra, ölüm kaşifliği güle oynaya nasıl yapılabilirdi anlamıyor-dum. Ölüm, yine de korkutucu bir şeydi.

Ben, ölümü ve aşkı her zaman ciddiye almıştım. Her ikisi de ciddiyet ister. Kendinden geçen kadınların yüzlerinde her zaman bir acı ifadesi olmuştur. Bir keresinde, inişten sonra hahamın biraz açık saçık bir fıkra anlattığını duydum. "İki yaşlı adam, akşam yemeğinden sonra pek alışılmış olmayan bir gösterinin izlenebileceği bir otel hatırlar. Bir oyuncu cinsel organını çıkarıyor ve onu bir çekiç gibi kullanarak bir vuruşta üç ceviz kırar. İki yaşlı adam gösterinin olduğu yere daha sonra yeniden geliyor; gösteri devam ediyordur. Oyuncu yaşlanmıştır ama hâlâ oradadır. Bu kez cevizi yerine üç hindistancevizi kırar. Gösterinin sonunda iki yaşlı, adamın odasına gider ve ona neden böyle bir değişiklik yaptığını sorarlar. Oyuncu, "Eh! Bunu bilirsiniz, yaş ilerledikçe gözler görmez olur," diye cevaplar.

Diğerleri güldü. Bense biraz şaşırmıştım.

Mevkiine rağmen ölümü hafife alması bana aykırı gelmişti. Bu konuda onu eleştirdim.

-Biri, bir yerde Tanrı'nın sözünü yanlış yorumlamış, diye belirtti. Biraz ağır işiten bir peygamber "Tanrı mizahtır"ı "Tanrı aşktır" anlamış! Ölüm de dahil, her şey gülünç. Mizah olmadan körlüğümü nasıl kabullenebilirdim? Kendini tutmadan ve her şeye gülmek gerekir.

-Bu herif biraz garip, dedim Stefania'ya.

O benim gibi düşünmüyordu. Tibet meditasyonu, onun Alsace'lı bilgeyi daha iyi anlamasına izin vermişti. Freddy reenkarnasyon çevrimini tamamlamıştı. Bu son yaşamı olacaktı. Daha sonra tüm acılardan kurtulmuş saf bir ruh olacaktı. O halde onun kanıtlayacak bir şeyi yoktu artık. Şimdi rahattı. Bundan önceki ruh göçlerinde, aşkı, sanatı, bilimi, merhameti tanımıştı. Şimdi mutlak bilgiye neredeyse ulaşmıştı. Bu bulaşıcı saflığı, onun derin dinginliğinden geliyordu. Şakalarına gelince, onlara şaşırmamın nedeni benim yasaklarla dolu bir kafaya sahip olmamdı.

Hahamın çevresinde iyi dalgalar yayan bir çeşit aura olduğu doğruydu. Stefania haklıysa eğer, onu kıskanıyordum. Yaşam çevrimimi tamamlamış olmayı ben de çok isterdim. Görünümlerin ötesindeki her şeyi anlamış olmayı. Dingin bir ruha sahip olmayı. Ne yazık ki bu yer-

yüzünde hâlâ gençtim. Reenkarnasyon çevrimimin muhtemelen yüz ya da iki yüzüncüsündeydim. Karmam, bilgiye ve fetihlere hâlâ açtı.

Neyse ki Freddy bilgisini aktarırken bize surat asmıyordu! Akşamları çatı katında onun çevresinde halka oluyorduk ve o, bu kez ciddiyetini takınarak, bize Kabala'dan öyküler anlatıyor, sözcüklerin ve rakamların gizli anlamlarını öğretiyordu.

-Kabala'ya göre hepimiz ölümsüzüz, çünkü ölüm, yaşamımızın bundan sonraki evresini belirleyecek içsel gelişmenin bir evresinden başka bir şey değil. Ölüm yalnızca bir eşik. Başka bir yaşama bir kapı açıyor. Olabildiğince daha bilinçli ve daha dingin olmamız için! Korku, bunama ve ölmeyi kabullenmeme karşılaşılabilecek en kötü durumlar. Kişi ne denli banş içinde olursa, başka bir dünyaya başarılı bir geçişi o denli usulca tamamlayacak durumda olur. *Zo/ıar'âa.* yazar: "Bilinci açık ölene ne mutlu. Ölüm bir evden başka bir eve geçiştir yalnızca. Aklı başındaysak eğer bir dahaki evimizi daha güzel hale getireceğiz." Her zaman neşeli Lizenskli haham Elimelech de şöyle haykırıyordu: "Bu alçak dünyadan, Sonsuzluğun yüksek dünyasına girmek için ayrılmak üzere olduğumu biliyorsam neden sevinmeyeyim ki?"

Amandine, Son Kıta'da herkesten fazla ilerlemiş ve olası en uzak noktaya gitmiş olan bu ölüm kâşifine yiyecek gibi bakıyordu. Reenkarnasyona olan inancın Musevi dininin bir parçası olmasına şaşırmıştı.

-Gizli bir eğitim söz konusu, diye belirtti küçük kel adam takkesini sallayarak. Üstelik, düşüncelerimi paylaşan hahamlar da çok az. Ben reform yanlısı, liberal ve kabalistim. Bir başka deyişle, Musevilik alanında karışıklık yaratıyorum.

-Yine de, diye üsteledi Amandine, dininizde ölmek için bir yöntem var mı?

-Elbette. Ölmek üzere olanlar, algının kapılarını kapama, kalbin ruhsal merkezi üzerinde yoğunlaşma ve nefeslerini tutma bilgisine sahiptir. *Zohar'âa*, "o zaman ruh bütün yolların en yükseğinden gidecektir," diye yazar.

Bütün yolların en yükseği... Sustuk, onu kafamızda canlandırmaya çalıştık.

-Uçmak için meditasyondan yararlanıyorsunuz. Tekniğiniz nedir? diye sordu Stefania. Size özgü bir teknik mi, yoksa onu da öğretileri-

nizden mi aldınız?

-Yöntemimiz en eski zamanlardan geliyor bize. Ona Tsimtsoum diyoruz. Peygamber Hezekiel, İsa'dan yedi yüz yıl önce bu yöntemi kullanıyordu. Haham Aaron Roth sonra onu *Ruh Sıkıntısı Üzerine İnceleme* adlı eserinde derledi, sonradan İbni Meymun ve Luryalı haham Isaac tarafından da kullanıldı. Tsimtsoum "geri çekilme" demek. Tsimtsoum, yani meditasyon yapmak için, bir an bedenine yabancı olmak, ona uzaktan bakmak ve ona olan her şeyi gözlemlemek gerekir.

—Uygulamada nasıl başanyorsunuz bunu?

-Nefesimiz ve özellikle de kanımızdaki havanın hareketi ile bedenimizdeki kanın hareketi üzerine yoğunlaşıyoruz.

-Yönteminiz benimkinden pek farklı değil, diye açıkladı Stefania.

Freddy içtenlikle güldü.

-Evet, ama ille de modern olacağım diyorsanız, çok farklı biçimlerde bedenden ayrılabilirsiniz. Kafayı çekmenin ya da iyi bir cinsel ilişkinin yerini hiçbir şey tutmaz!

Soğuk rüzgârlar esti.

-Ah, Freddy! Şaka yapmaktan asla vazgeçmiyorsunuz, diye biraz itiraz etti Amandine.

-Yo hayır, dedi çok ciddi bir biçimde. Yaşamımızdaki tüm eylemler kutsal eylemlerdir: Yemek, içmek, nefes almak, sevişmek, Tanrı'yi ve bize bahşettiği yaşamı kutsama yolları hepsi de!

Kalın siyah gözlüğün arkasındaki boş gözlerdeki ifade nasıl görülebilirdi? Ruhani hocası, Haham Nachman de Brastlav'dan öğrendiğini belirttiği aforizmalan okuduğunda, Haham Meyer'in kırışık yüzü çocuksu bir gülümsemeyle aydınlandı:

-Her zaman sevinç içinde olmak, bütün gücümüzle her türlü üzüntü ve acıyı uzaklaştırmak önemli bir görevdir. İnsanın başına gelen tüm hastalıkların kaynağı sevincin azalmasıdır. Sevincin azalması da "derin ezgi"nin (Nigoun) ve on yaşamsal ritmin (Defiquim) uyumsuzluğundan kaynaklanır. Sevinç ve ezgi yok olduğunda insanı hastalık sarar. Şu halde içimizde tek bir pozitif nokta bulup ona bağlanmamız gerek.

Bunun üzerine, Amandine'den sevdiği içeceğini istedi, bir Bloody Mary, onu bir dikişte içti ve kendisi ve öğrencileri için yatma zamanının geldiğini söyledi.

165. BEDENDEN AYRILMA

Rose ve ben bir akşam Freddy'nin öğretilerine uygun olarak bedenimizden ayrılmaya karar verdik. Akşam yemeğini hafif yemeklerle geçiştirdikten sonra, yere, doğrudan sentetik kadifenin üstüne uzandık. Solunumumuz ve bedenimizde dolaşan kan üzerinde yoğunlaştık.

Freddy'nin verdiği bilgilere tam olarak uyarak, bir kramp girecek olursa, acımızı unutmadan onu içimize çekiyor ve zihnimiz ne zaman yolunu sasırsa, artık yalnızca nefesimizi kontrol etmeyi düşünerek zihnimizi tamamen boşaltıyorduk.

Sırtımız ezilmiş bir halde, birlikte makaraları koyvermeden önce döşemenin üstünde kıpırdamadan öylece bir yarım saat kalmıştık. Görünüşe bakılırsa, Musevi meditasyonu, bizim harcımız değildi.

Rose kulağımı ısırdı muzipçe:

-Bedeninden çıkmanın daha güzel yollarından da söz etmişti Freddy.

Uzun siyah saçlarım okşadım:

-Sarhoş olmaktan o kadar hoşlanmıyorum. Alkol bana mutluluk vermiyor, yalnızca bulantı ve müthiş bir baş ağrısı!

-Diğer teknik kalıyor geriye, dedi, sızlayan kollarını tahrik edici bir biçimde açıp kollanma atılarak.

Hemen karşılıklı soyunduk.

-İyi bir meditasyon yapmak için, bizi ağırlaştıran her şeyden kurtulmak gerektiği söylenir, diye hatırlattı karım.

-İyi bir meditasyon yapmak için, şakaklarındaki damarın attığını hissetmek gerektiği söylenir. Ve ben onu hissediyorum, diye karşılık verdim, iflah olmaz bilim adamı olarak.

-İyi bir meditasyon yapmak için, bir yatağın üstüne rahatça uzanmanın önemli olduğu söylenir, dedi Rose, beni yumuşacık yatağımıza doğru çekerek.

Bedenlerimiz birbirine geçti ve yavaş yavaş ruhlarımız zevkle birleşti. Bizi saran ten kılıfı, başlarımızın üzerinde kaynaşmak üzere ateşli bedenlerimizden yavaşça çekildi, birkaç saniye kendinden geçme zamanı.

166. AUROVILLIENNE FELSEFESİ

"Evrim, gitgide ermiş ya da gitgide zeki ya da gitgide mutlu olmaktan ibaret değildir. Evrim, gitgide bilinçli olmak demektir. Geçmiş yaşamların gerçekliğine tahammül edebilmek için çok zaman gerekir. Ruhsal beden büyüdükçe, zihinsel anıları da bir yaşamdan ötekine daha net hale gelir.

Ölüm, bize olmadığımızı hatırlatan şu buruşuk çehre değildir artık, ölüm, bu bedene ruhumuzu ölümsüz kılması için yeterli bilinci verebilecek kadar büyüyünceye dek, bir yaşam deneyiminden diğerine sessiz bir geçiştir."

Satprem, SriAurobindo ya da Bilincin Serüveni.
Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

167. KAYIPLAR

Raoul ortasına boru şeklinde bir çeşit lavabo ağzı yerleştirerek bir galaksi resmi çizmişti. Son Kıta. Bu yerleşimin hoş tarafı, insanlarda hep var olan dünyanın merkezini tanıma doğal ihtiyacını karşılıyor olmasıydı. İnsanlar dünyanın merkezinde önce bir şehir, bir ülke, sonra yeryüzü, ardından da Güneş olduğuna inanmıştı. Sistemin; ortasında her şeyi, hatta ruhları bile silip süpüren bir aspiratör bulunan, uçsuz bucaksız bir galaksinin çevresinde basit bir şey olduğunu biliyorduk artık.

Tanrı orada mı oturuyordu? Evreni oluşturan milyonlarca galaksinin merkezine gizlenmiş tanrılar mı vardı? Düşünmek bile başımı döndürüyordu. Ne karışık bir iş!

Cumhurbaşkanı Lucinder ölüm pistimizin yeni düzenini kontrole geldi. Artık sekiz uçuş koltuğumuz vardı, biri Stefania için, diğerleriy-se Meyer ve öğrencileri için.

Devlet başkanı, millet meclisine Son Kıta'ya ilişkin başarılarımızın büyüklüğünü anlatarak, ölüm kâşifliği adına gerçek bir savaş bütçesinin önündeki yasakları kaldırmayı başarmıştı. Artık örtülü ödenek ve

Muharip Gaziler arasında oynamaya gerek kalmamıştı, dev boyutlu bir uzay radyosu anteni alabilecektik. Demek artık yalnızca arkadaşlarımızın ektoplazmalanni değil, öteki dünyaya giden çok sayıda ruhu da görebilecektik.

Meraklı Lucinder daha sonra bir grup uçuşuna katılmak istedi. Freddy ona grubunun yukarıda yapacağı figürü çizdi. Cumhurbaşkanı, bunun, birbirlerini bacaklarından tutan paraşütçüler dansına benzediğini fark etmişti. Freddy kabul etti, bununla birlikte göbek bağlannın iyi örülmesine de dikkat edilmesi gerektiğini belirtti.

-Bizimle gelmeliydiniz, Başkan.

-Çok teşekkür ederim, diye cevapladı koruyucumuz. Oraya daha önce bir kez gitmiştim, ama ölüm kâşifliğine, ektoplazmadan çok devlet başkanı olarak daha yararlı olacağıma inanıyorum.

Ekip koruyucu kürelerin içinde yerini aldı. Beyaz üniformalanyla ve lotus pozisyonunda hepsi çok görkemliydi.

—Altı... beş... dört... üç... iki... bir. Uçuş!

Radyo alıcısında art arda sekiz *ses* duyuldu. İlk giden Stefania oldu. Yukarıda, yapı iskelesinin başında olacağı için bu normaldi.

Kronometremi çalıştırdım, kurtarma zamanölçerini "koma artı elli dakika"ya ayarladım, ardından, parabolik antenimiz sayesinde hep birlikte ruhlar komandomuzun yörüngesini izledik. Yaklaşık bir saat bekleyecektik. Neşeli mizacı olan Lucinder kâğıt oynamayı önerdi. Gin-rummy([n]) için tek ayaklı yuvarlak masanın etrafına yerleştik, ara sıra göz ucuyla kontrol ekranlarına bakıyorduk.

Neredeyse devirircesine sandalyesinden ilk fırlayan Raoul oldu.

-Bir haham öldü! diye bağırdı.

-Ne! Nasıl! diye ürktü Lucinder.

Strasbourg Yeşiva'sının üyelerinden birinin elektrokardiyogram ve elektroansefalogramının düz olduğunu gördüm ve çılgına döndüm.

-Yukarda bir felaket meydana gelmiş olmalı!

-Dördüncü duvan, korkunç bir dünyanın içine düşmek için mi geçtiler?

Başımı salladım.

11) 52 kâğıtla, ikili oynanan bir çeşit iskambil oyunu (ç.n.).

-imkânsız. "Koma artı yirmi yedi dakika" oldu daha. Henüz ikinci bölgedeler, karanlık ülkede.

Bütün kontrol cihazlarına koştum. Hepsinin tensel bedeni sinirliydi. Nasıl bir şeyle karşılaşmışlardı orada? Amandine sağ kalan yedisinin nabzını yokladı. Titredi. İkinci bir haham da terk etmişti bizi!

-Hiçbir şey anlamıyorum, dedi, ellerini bükerek. Daha önce bu bölgeyi sorunsuz bir biçimde kaç kez geçtiler. Bağlarını hemen ölmeliydiler...

Sıkıntılı bir hava vardı laboratuvarda. Raoul, gözlerini Stefania'nın nabzından ayırmıyordu. Ben radyo alıcıları üzerine yoğunlaştım. Bu çok tuhaftı. Sinyaller çoğalmıştı ancak bunların hepsi arkadaşlanmı-zınkine denk düşmüyordu. Parazit ruhlarla, korsan ruhlarla mı karşı karşıyaydık? Üst yetkililerden biri "öteki dünyanın yolu"nu kesmeye mi karar vermişti yoksa?

Bu savlan daha sonra gözden geçirecektik. Şimdilik, insan kıyımını bir an önce durdurmak ve arkadaşlarımız ölmeden onları geri getirmeye çalışmalıydık.

Hepimiz zamanölçerlerin başına koştuk. Öfkeli altı ölüm kâşifi art arda gözlerini açtı. Hepsi öfkeden titriyordu. Stefania hâlâ bir mücadelenin içinde gibi görünüyordu.

-Ne oldu? Ne oldu?

Bir isim söyledi güçlükle:

-Haşşaşinler!

168. HAŞŞAŞİN TARİHİ

Eskiden yeryüzünde cenneti bulduklarına inanan insanlar vardı: Haşşaşinler.

Hasan bin es-Sabbah'ın reformundan yana olan İsmailiyeler, "Haşşaşinler" adı altında tanınır. Böyle adlandırılmış olmalarının nedeni, intihar komandoluklarına başlamadan önce çok haşhaş tüketmeleridir. O kadar ünlüdürler ki, Fransızca "assassin" sözcüğünün kökenini oluştururlar.

Mezhep, Şii Müslümanlığının bir kolundan doğar. Üyeleri Muhammed'in yeğeninin yandaşları olduklarını ileri sürer, kadınlara göre peygamber soyundan gelen, ama Müslümanların çoğu tarafından tanınmayan yeğen.

Venedikli gezgin Marco Polo (1323)'nun ve çok sayıda İranlı tarihçinin anlattığına göre Haşşaşinler, Hazar Denizi'nin güneyinde Mazenderan ilinde, 1800 metre yükseklikteki Alamut Kalesi'nde yaşıyorlardı. Dağa çekilmiş ve klasik savaşlara girişecek imkânları olmadığından, düşman şeflerini çoğunlukla camilerde ibadet ederken hançerlemekle görevli altı kişilik komandolar (fedailer) göndermeyi düşünmüşlerdi.

Bu canilerin efendileri "Dağın Piri"([12]) ilan edilmişti. Onların arasından birincisi mezhebin kurucusu, Hasan bin es-Sabbah olmuştu kuşkusuz.

Cinayetle görevlendirilen kişiler, gül reçeliyle karılmış hamurlarına katılan haşhaşla uyuşturuluyordu. Dağın Piri onlarla uzun uzun konuşuyordu ve adamlar uyumaya başlıyorlardı, çünkü haşhaş, uyarıcı değil, uyku veren bir uyuşturucudur. Uyuduklarında Alamut Kale-si'nin ıssız bir yerine, gizli bir bahçeye götürülüyorlardı. Uyandıklarında kendilerini, onların her türlü cinsel arzularını yerine getirmek için sabırsızlanan erkek ve kız genç kölelerle çevrilmiş halde buluyorlardı. Buraya yırtık pırtık giysilerle gelmişlerdi. Kendilerini altın tellerle süslenmiş yeşil ipek giysiler içinde buluyorlardı ve çevreleri cennetti: Yaldızlı gümüşten tabaklar, bol bol tatlı şaraplar, nefis kokulu güller, istemediğin kadar haşhaş. Uyuşturucu, seks, alkol, lüks ve şehvet! Bu yer, kurak ve dağlık bir bölgede özellikle az rastlanır bir vaha olduğundan, Allah'ın bahçelerinde olduklarına inanmışlardı.

Sonra yeniden haşhaş hamuruyla uyutuluyor ve eski giysileri giydirilerek hareket noktalarına geri getiriliyorlardı. Dağın Piri, güçleri sayesinde Allah'ın cennetini gizlice tatma şansları olduğunu söylüyordu. Savaşçı olarak öldüklerinde oraya kesin olarak döneceklerdi! Fedailer de o zaman, dudaklarında gülümsemeyle, uysal bir biçimde vezirleri ve sultanları öldürmeye gidiyorlardı. Yakalandıklarında, kendinden geçmiş bir yüzle gidiyorlardı idama.

Allah'ın yalancı bahçelerinin sırrını yalnızca yüksek kademeli (altıncı kademe) Haşşaşin imamları biliyordu.

12) Batılı kaynaklar Hasan bin es-Sabbah'a "Vieux de la Montagne", Araplarsa "Şayh al-Cabal", "Dağın Yaşlısı" adını vermiştir (ç.n.).

Mezhep, Hasan bin es-Sabbah'ın isteğini gerçekleştirerek önce kendi çıkarları için çalıştı. Sonra Dağın Piri, uyuşturulmuş kiralık katillerin pahalıya mal olabileceğini gördü. Çünkü en yüksek fiyatı verene hizmet ediyorlardı. Canilerin başkanları: "Hanginiz beni şundan ya da bundan kurtaracak?" diye sorduğunda katiller, gönüllü olmak için atılıyorlardı. Mervan'ın kızı, şair Açma da böyle öldürülmüştü, Medi-neli müttefikleri çekiştirme cüretinde bulunmuş, bunlar da hemen Haş-şaşinlerin paralı askerlerine başvurmuşlardı.

Alamut Kalesi, 1253 yılında, Büyük Çin Hanı Mengü Han'ın emrinde bulunan komutan Büyük Moğol Hanı olan Hülagu tarafından fethedildi. Katiller onca yardım ettikleri sultanlarının desteğini alamadılar. Bu tehlikeli bozgunculardan kurtulduğuna sevinen sultanlar araya girmekten kaçındılar.

Kılıçtan geçirilen Haşşaşinler, uyduruk bir cennetten başka bir şey görmediklerini anladılar. İnsanları yanıltmak için insanlar tarafından yapılmış, yapay bir kutsal dünya.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

169. ÖTEKİ DÜNYANİN PARALI ASKERLERİ

—Korsan ektoplazmalann saldırısına uğradık, diye belirtti Stefania, ağır göğüslerinin etkisiyle titreyen üniforması içinde, hâlâ nefes nefese. Yirmi kişi kadardılar, birinci koma duvarının arkasına gizlenmişlerdi. Şaşkınlığımızdan yararlanarak dişleriyle Lucien ve Albert'in göbek bağlarını koparmışlardı.

Freddy şaşkınlıkla ektoplazmalar dünyasının kendi kuralları olduğunu fark etmişti hayretle. Rüyada insanlar dövüşebilir ve kan akabilirdi. Aynı şekilde, Son Kıta'da aynı yapıda olan ektoplazmalar kendi aralarında mücadele edebilir ve birbirlerinin dünyasal göbek bağlarını koparabilirlerdi. Bunu henüz keşfetmişti ama olayı neyle açıklayacağını bilmiyordu. Bir düşmanlık ya da saldırganlık yayını şiddete yol açmaya yeterliydi belki de? Ne olursa olsun, zavallı iki haham ışık tarafından huniyi andıran çukurun dibine çekilmişti.

Ama Stefania ve Freddy nasıl oluyordu da bu kadar rahat bir biçim-

A_s saldırganları "Haşşaşinler" olarak adlandırabiliyordu? Ruhlar arasında düşünce iletimi. Meyer, önce bunun Araplar tarafından düzenlenmiş bir savaş olduğunu sanmıştı. Manici refleks: Yahudilere karşı Araplar, bu çok basit olurdu. Araplar, hahamlara saldırmayı, kutsal savaşı başlatmak ve kendilerini İslam fatihlerinin vurucu gücü olarak adlandırmak için mükemmel bir yol olarak gören Haşşaşin soyunun son üyeleriydi. Çarpışmanın Müslüman dünyasında geniş bir biçimde tanıtılmasına dikkat ediyor olmalıydılar.

Stefania çok öfkeliydi.

-Üstümüze atladılar. Bizi yakaladılar. Kordonlarımızı birdenbire sertçe çekerek ya da onları ayakların»dolayarak koparmaya çalıştılar. Şaşkınlığın etkisi geçince kendimizi savunduk!

-Hem de acayip! diye abarttı Freddy. Bu korsanlardan üçüne öbür dünyayı boylatma sırası bizdeydi. Hiçbir şey yapmadan bizi "öldürmelerine" izin vermeyeceğimizi artık anlamışlardır. Savaş, deniz altında balık adamlar arasındaki bir çarpışmaya benziyordu, tek fark basınçlı havanın geldiği hortumu koparmak yerine, gümüş kordonlara zarar vermenin söz konusu olmasıydı. Çevrede bulunan günün ölüleri, ölüm kâşiflerinin birbirlerini öldürdüklerini görünce şaşıp kalmıştı!

Üç gün önce sigarayı bırakmaya karar vermesine rağmen Cumhurbaşkanı Lucinder, Raoul'ün sigaralarından bir tane aldı.

-Uzun vadede Son Kıta'yı "askerden arındırılmış bölge" ilan etmek gerekecek, dedi okaliptüs kokulu dumanı üfleyerek. Oraya savaşma niyetiyle giren herkes oradan derhal atılacak.

-Birleşmiş Milletler Örgütü ektoplazma taburuyla mı? diye alaylı bir biçimde güldü Stefania.

-Şimdilik hiçbir şey yapamayız. Herkesin yukarı çıkmaya hakkı var, Haşşaşinler dahil, onları yerde tutacak güçte değiliz. Kısaca herkese ait olan bir son kıtayı korumak için yerel bile olsa bir çatışma başlatanlayız.

Keşfimizin diplomatik yönlerini şimdiye kadar hiç düşünmemiştim. Her zaman olduğu gibi öncüler keşfettikleri bölgeye kendi ülkelerinin bayrağını dikiyordu. Koloniler böyle oluşuyordu. Önce kâşifler geliyordu, ardından tarla açıcılar, sonra tüccarlar ve son olarak da yöneticiler. Yeni sınırlar, toprak savaşlarıyla isteğe göre belirleniyor, ki-

mi zaman da pek çok Afrika ülkesinde olduğu gibi bir cetvelle çiziliyordu. Ancak biz girdiğimiz bölgeleri hiçbir anlamda işaretlememiş-tik, öyle ki Son Kıta halen hiçbir milletin mülkiyetinde değildi. Burasını fethetmek için şiddete ilk başvuracak olanlar onun efendileri olabilirdi. Tıpkı Vahşi Batı'daki gibi, o, en hızlı silah çekenin olacaktı!

Çok saftım, uçuş koltuklarımızda kendi hayatlarıyla oynayabilecek meditasyon ustası kadın ya da erkekler, tek kaygıları bilginin sınırlarını genişletmek olan cesur insanlar olabilirdi yalnızca, diye düşünmüştüm hep. Serüven de, ölüm cambazlığı da, hayalperest mistikler de sona ermişti! Uçuşların yaygınlaşmasıyla, bu dünyada çözmek için onca zaman harcadığımız bütün sorunlar yukarıda tekrar karşımıza çıkacaktı. Öteki dünyada, herhangi bir mezhep, herhangi bir bağnaz takımı, herhangi bir eşkıya çetesi, bir devlet kadar güçlü olduklarını göstereceklerdi. Yalnızca elli kadar beyinsiz caniyi temsil eden birkaç Haşşa-şin, zorla ele geçirme fikri ilk onlardan çıktığı için cenneti kendilerine mal edecek gibi görünüyorlardı!

Onlara nasıl karşı koyacaktık?

Cumhurbaşkanı Lucinder umutsuz görünüyordu:

-Tedbirli olmalıyız dostlarım. Lübnan, İran hatta Suudi Arabistan'la her türlü diplomatik ve siyasi sürtüşmeden kaçınmak gerek.

Stefania kızdı:

-Ama ne İran, ne Lübnan, ne de Suudi Arabistan Haşşaşinleri destekliyor. Bütün Arapların düşmanıdır onlar.

-Hatta diğer Şiiler de onlardan nefret ediyor ve tiksiniyor, diye ekledi sağ kurtulan bir haham.

-Bilene aşkolsun! diye neredeyse sızlandı Lucinder. Suudiler, Mekke yakınlarında devasa bir ölüm pisti kurmayı kafalarına koymuşlar. Yarışın basma geçmesi için hangi paralı askerlere başvurmuş olabilirler sizce? Onlar bizim başlıca petrol üreticimizken, onlarla aramızın bozulmasına yol açacak bir lüks sunamayız kendimize, birkaç önemsiz ölüm kâşifliği sorunu için bile.

-Ama bu bir ölüm kalım meselesi, diye itiraz etti Rose.

-Üzgünüm çocuklar, ama ben öncelikle gezegenimiz üzerinde yaşayan, dokuz canlı yedi milyar insanla, özellikle de ülkemizde, petrolle çalışan arabalarla dolaşan, petrol ürünü kumaşlarla yapılmış giysiler

• n petrolle ısınan ve... yarısına yakını seçmen olan altmış milyon Kişiyi ilgilenmeliyim.

_ Peki ya bizimle ittifak kurmaya hazır bir Suudi emir bulursak? diye sordum hemen.

_ O zaman istediğinizi yaparsınız! dedi Cumhurbaşkanı Lucinder, Kollarını iyice açarak.

170. KUR'AN TEOLOJİSİ

"Allah mallan ve canlan ile cihad edenleri derece bakımından oturanlardan üstün kıldı. Gerçi Allah hepsine de güzellik (cennet) vaat etmiştir: ama mücahidleri, oturanlardan çok büyük bir ecirle üstün kılmıştır."

Kur'an, 4. Sure, 97. Ayet.O[3])

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden parça.

171. İŞLER SARPA SARIYOR

Haşşaşinler önceden tahmin edemediğimiz bir din savaşının öncülerinden başka bir şey değildi. Çalışmalarımızın başında ölüler dünyasına ilk varan olmak için ateşli bir biçimde yarışan papazlar görmüştük kuşkusuz, ama çatışmanın bu boyuta ulaşabileceğini hiç düşünmemiştik.

Müslümanlarla Hindular, Katoliklerle Protestanlar, Şintocularla Budistler, İslamcılarla Yahudiler: Son Kıta'nın çevresinde önce belli başlı mezhepler birbirine girdi. Daha sonra da kavgaya ayrılıkçı gruplar ve özerklik yanlısı dernekler katıldı: Suriyeli Sünnilerle İranlı Şiiler, Cizvitlerle Dominikenler, Chuangzu yandaşlarına karşı Zhou soyundan Taocular, Calvincilere karşı Lutherciler, aşırı-Ortodoks ve anti-Siyonist Yahudilere karşı liberal Yahudiler, Amishlere karşı Mormonlar, Yedinci Gün Adventistlerine karşı Yehova Şahitleri, scientoloji (uygulamalı

13)Kur'an'dan yapılan karşılaştırmada söz konusu ayetin Nisa suresinin 97. ayeti değil ancak 95.ayeti olduğu görülmüştür. Kur'an-ı Kerim, Nisa suresi 4, 95. ayet, s. 93 (ç.n.).

din felsefesi) müritlerine karşı Moon mezhebi yandaşları!

Tanrıbilimin bu denli nüans içerdiğini bilmiyordum. İnsan dinleri arasında varolan bunca uyuşmazlığa bakılırsa, mezhepleri ne olursa olsun bütün inananların, dinlerini birleştirme arzusuyla günün birinde öteki dünyada buluşacaklarını ummak yararsızdı, bunu şimdi anlıyordum.

Ektoplazmalar inançları adına birbirine tuzak kurup birbirini öldürürken, ben Raoul'ün bütün dünya dinleri ve mitolojilerini büyük bir titizlikle sıraladığı notlan okuyor ve gerçekte çoğunun kendi aralarında ortak noktaları olduğunu görüyordum. Bana öyle geliyordu ki hepsi mesellere ve farklı sözcüklere başvurarak aynı hikâyeyi anlatmaya, aynı bir bilgiyi aktarmaya çalışıyordu.

Gökleri kızıştıran çatışmanın etkileri bu dünyaya da ulaşmakta gecikmedi. Terörist Haşşaşinler patlayıcı dolu bir arabayı ölüm pistimizin üstüne sürmüşlerdi. Yaşamımızı, bombaların saatini yanlış ayarlayan bombacının beceriksizliğine borçluyduk, bombaları, kendisiyle birlikte binamızdan yüz metre kadar ötede patlamıştı.

Raoul her zamanki soğukkanlılığıyla bizi çatı katımızda topladı. Pere-Lachaise'in taşları üstünde yayılamayacak kadar kalabalıktık şimdi. Raul son kıtanın bir haritasını açtı.

-Dinlerin ölüler ülkesini fethetmek istemeleri çok normal, ruh dünyasını kontrolü altına alacak olan din, madde dünyasının da efendisi olacaktır. Burayı Pakistanlı Müslümanların ele geçirdiğini bir düşünün, Hintli Budistlerin reenkarnasyon çevrimlerini engellerlerdi hemen!

Stefania bir ektoplazmik savaş uzmanı olmuştu. Gümüş kordonunu korumak için birçok savunma vuruşu geliştirmişti.

-En umulmadık ittifak olasıhlıklannı bile göz önünde bulundurmak gerek, dedi. Son uçuşumuz sırasında iki haham dostumuzu yitirdik ama Müslüman Bedevilerin desteği sayesinde tam on tane kudurmuş Haşşaşini öldürmeyi başardık. O halde, düşmanlarımızı bozguna uğratmak ve keşfimizi sürdürmek istiyorsak göğe güçlü gruplar halinde çıkmalıyız. Ne de olsa önemli olan bu!

-Altı ya da yedi kişi yerine, on ya da yirmi kişi uçmak... dedi Raoul düşünceli bir biçimde.

-Çok doğru, diye var gücüyle destekledi Stefania. Sayıları fazla olan kazanır her zaman. Neden elli hatta yüz kişi uçmayalım?

_Güzel de, diye belirtti Freddy, yüz tane ölüm kâşifi haham yok.

_Neden hahamlarla sınırlıyoruz kendimizi? dedim. Yakınlıklar kurmanın zamanı geldi belki de. Örneğin, Kabala'yla Yi-King'in pek çok ortak noktası olduğunu görmüştüm.

İtalyan kadın fikri alkışladı. Yukarıda, bize elçilik görevi yapacaktı.

Bir hafta sonra, ilk bakışta birbirine tıpatıp benzeyen yirmiye yakın Asyalı keşiş çömezi ölüm pistimizin kapısını çalıyordu. Bunlar, binlerce yıldır açık açık din ve savaşın yan yana olduğunu öğreten Shao-lin Manastırı'na bağlıydılar. Shao-lin keşişleri, bu yüzden en büyük kung-fu uzmanları olarak tanınıyorlardı. Bilimin ve savaş sanatları uygulamasının kökeniyle ilgileniyorlardı. Oldum olası savaş ve meditasyonu birbirine karıştırırlardı.

Freddy kendinden geçmiş, yeni ektoplazmik koreografiler tasarlıyordu. Artık bir komandoyu değil, uçan kale oluşturacak biçimde bir araya gelebilen gerçek bir savaş filosunuyönetiyordu.

Gökyüzü ordumuza İttifak Ordusu adını vermişti, bütün iyi niyetli dinlerin ittifakı.

172. HASİDİK ÖYKÜ

Çocuk, dans eden ve sonsuza dek dans edecekmiş gibi görünen yaşlı adamı seyrediyordu.

-Dede neden böyle dans ediyorsun?

-Bak evladım, insan bir topaç gibidir. Saygınlığına, soyluluğuna ve dengesine ancak hareketle ulaşır. İnsan kendini aştıkça insanlaşır, bunu asla unutma.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden parça.

173. SAVAŞLAR

Müttefik arayan tek biz değildik. Şahsımızdan nefret ediyor gibi görünen Haşşaşinler de kendilerine tuhaf ortaklar bulmuşlardı. Ordularına "Koalisyon" adını vermiş ve onu eski Alamut Kalesi'nin tam or-

tasına kurdukları ölüm pistinde toplamışlardı. Başlangıç için Yasuku, ni Tapınağı'nın Şintocu keşişleriyle birleşmişlerdi.

Japon İmparatorluğu'nun bütün savaşları boyunca şehit düşen 2.464.151 askerin ruhu, burada, Tokyo'ya yakın bu kutsal yerde, Yasukini Tapınağı'nda anılır.

Liberal hahamlarla Shao-lin keşişlerine karşı Haşşaşin müftüleri ve Yasukuni keşişleri, ne olursa olsun düşmanlıklar Son Kıta'nın keşfini ciddi bir biçimde yavaşlatıyordu. İttifak'ın iki yüz askeriyle Koalisyonun altı yüz yandaşının çarpıştığı 15 Mayıs savaşındaki gibi korkunç savaşlar oluyordu. Freddy, o barışsever Freddy, bu vesileyle, ektoplaz-mik savaşın ilk stratejisi olarak nitelendirilmesi gereken şeyi yaptı.

Müttefik ordunun büyük kısmı birinci duvarın arkasına saklanıp, anı küreciklerine karşı koyarken, küçük bir Taocu ve haham grubunu kâşif olarak gönderdi. Taç çevresinde çarpışma o kadar şiddetliydi ki, Koalisyon orduları Moch l'i unutmuştu. Müttefikler oraya dalar dalmaz, onlar da korunmak için birbirlerini göbek bağlarından tutarak müttefikleri izlemişlerdi. Onları bekleyen talihsizlik, onların tahmin ettiği şey değildi. Gerçekten de orada üstlerine saldıran Müttefikler değil, anı kürecikleri oldu.

Adamlarımız olabildiği kadar göbek bağı kesebilmek için onların şaşkınlığından yararlanmıştı. Önde Haşşaşinler olmak üzere üç yüz Koalisyoncu o gün ışığa böyle dalmıştı.

Müttefikler tarafındaysa, "ölüler" diye adlandırmak gereken yüz kadar kişiye üzülmekle kalmıştık.

Freddy, zaferin bu kadar kolay olmasının nedenini, Shao-lin'in adamları ve hahamların geçmişinin Haşşaşinlerden kuşkusuz çok daha temiz olmasına bağladı. Onlar, Lübnan'da gerçekleştirilen katliamları desteklememiş ve terörist eylemlere katılmamışlardı. Geçmişteki kurbanlarından da şimdiki düşmanlarından da sakınacak bir şeyleri yoktu.

Tuhaf bir şekilde bu ektoplazmik savaşlar öteki dünyanın fethine gerçek anlamını kazandırmıştı. Bütün dünyada dinler yeniden bir canlanma yaşarken, yazık ki aynı zamanda bağnazların sayısı da artmıştı. Hatta kimi mezhepler kendini kabul ettirmiş din mevkiine yükselmek için fırsattan yararlanmaya bile çalışmıştı. Yerleşmiş bir mezhebin temsilcilerini ortadan kaldırmak için bir komando yeterliydi. Neyse ki insanlar Son Kıta'ya çıplak gidiyorlardı. Kendileriyle birlikte silahlarını, makineli tabancalarını, tüfeklerini ya da hançerlerini götürme imkânları yoktu. Aksi taktirde, çatışma şiddetleneceğinden, papaz çömezlerinin katli olurdu bu.

Fotoğraf ve film olmadığından, başlangıçta gazete ve televizyonlar ektoplazmik savaştan çok az söz etti. Ama, konuyla ilgili haberleri her zaman yakından izleyen *Resimli Küçük Ölüm Kâşifi* dergisinin aklına, muhabiri Maxime Villain'i hemen oraya göndermek gelmişti. Uzun süredir dilsiz, eski Trapist bir keşiş olan bu muhabir olağanüstü görsel bir bellek elde etmişti. Kimi varlıklar vericiyse eğer, her zaman sessiz olan o, bir alıcıydı. Her şeyi alıyor ve daha sonra bunu okuyucularına veriyordu. İlk ektoplazmik muhabir, okurları için, öteki dünyada gelişen korkunç savaşlardan birkaç görüntü aldı. Ortalama bir vatandaş için kansız ve tehlikesiz bir savaştı sonuçta. Koltuklarına yerleşen sakin izleyiciler, görünmez çarpışmaya adamakıllı merak sarmıştı.

Görünmez de olsa çarpışma, asker sayısının her gün artırılmasını gerektiriyordu. Buttes-Chaumont ölüm pistimizde, çok sayıda uçuş koltuğuna yer açmak için özel dairelerimizi terk etmek zorunda kalmıştık. Eğer düşman ortadan kaldırılmak isteniyorsa, bundan böyle İttifak'ın en az elli papaz çömezinin aynı anda uçması gerekiyordu.

Bina gerçek bir Babil Kulesi haline getirilmişti. Yabancı ve çoğu zaman anlaşılmaz dillerle yankılanıyordu, ama hepsi öteki dünyayı fethetme isteğinde birleştiğinden, mezhepleri farklı da olsa temsilciler aralarında çok güzel anlaşıyor, meditasyon ve ibadet yöntemlerini birbirlerine aktarabiliyorlardı.

İttifak her geçen gün daha da karışık hale geliyordu. Baştaki liberal hahamlar, Taocu keşişler ve Budist bilgelere, Fildişi Sahili'nden ani-mist marabutlar, Türk müftüler, Hokkaido Adası'ndan Şintocu keşişler (Yasukuni Tapınağı Şinto keşişlerinin geleneksel düşmanları), Mevleviler, hatta üç Eskimo Şamanı, Avustralya yerlilerinden altı büyücü, Boşimanlardan sekiz büyücü, Filipinli bir şifacı, inançlarını asla anlayamadığımız bir Pigme ve Cheyenne'lerden bir bilge katılmıştı. Böylece ordumuz, bütün dünya dinleri anlaşabileceğini kanıtlayan iki yüzden fazla sofu asker içeriyordu.

Hepimizin küçük dünyasının buluşma yeri olan çatı katında sakin bir hava hâkimdi. Manastırlarının katılığından uzak olan sofularımız birbirlerine çocukça şakalar yapıyorlardı. Bense ortaya bir bilmece

atarak iyi görünmeye çalıştım:

-Kalemi kaldırmadan bir çember ve onun ekseni nasıl çizilir biliyor musunuz?

Keşişler ile hahamlar bu mantık sorusuyla çok ilgilendiler.

-İmkânsız! diye haykırdılar sonunda.

-Ölüm kâşifliğinden daha imkânsız değil, diye cevap verdim soğukkanlılıkla, onlara çözümü göstermeden önce.

Arkamda, her zaman benden bir bilmece ileride olan Raoul'ün dikkatli dinleyicilere Victor Hugo'nun bilmecesini sorduğunu duydum:

-Birinci sözcüğüm geveze (bavard). İkinci sözcüğüm bir kuş (oiseau). Üçüncü sözcüğüm kahvede (au cafe). Hepsi bir pasta.

Bu noktada kuşkulu bir durum vardı. Çünkü özellikle çözüm çok basit görünüyordu. Freddy piyanoda Gerswin çalarken, Amandine de ustalıklı kokteyllerini özenle hazırlarken ben kafa patlatıyordum: Birinci sözcüğüm geveze? Bir saksağan. Ama bir saksağan, bu ikinci sözcüğüm aynı zamanda, kuş... Peki kahvenin içinde olan ne, kim: Bir sarhoş mu, garson mu, bira mı?

174. İSLAM MİTOLOJİSİ

İslam geleneğine göre cennet, uçsuz bucaksızdır ve sekiz silindir halka üstünde uzanır. Dört ırmağın suladığı sonsuz mutluluklar yeridir. Burada ilk dört halife, Peygamber tarafından İslam'a çağırılmış ilk on kişi ve kızı Fatma keyfince dinlenir. Hepsinin altınla ve değerli taşlarla kaplanmış yetmiş köşk vardır. Her köşkte, yedi yüz huriye ait yedi yüz yatak bulunur. Cennette yedi hayvan barınır: İlyas Peygamber'in devesi([14]), İbrahim Peygamber'in koçu, Yunus Peygamber'in yunusu, Muhammed peygamberin kısrağı Burak, Süleyman Peygamber'in karınca ve çavuşkuşu, Yedi Uyurlar'ın (Ashab-ı Keyfin) köpeği.

Peygamber bütün misafirlerine sonsuz hazlar içeren çeşitli zevkler sunar.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden parça.

14)Kur'an-ı Kerim'le yapılan karşılaştırmada, Salih peygamberin devesi olarak geçmektedir. A'raf sûresi 7,73. Âyet., s. 158 (ç.n.)

175. CENNET SAVAŞI

Ölüm pistimizin evrensel atmosferi ve neşeli insanları, durmadan yeniden başlayan bir çarpışmanın çetin mücadelerinin gerçekliğini unutturmuyordu bize.

İttifak ve Koalisyon acımasız bir savaşın içine sürükleniyordu. Ölüm kâşiflerimiz her gün, bedenlerinin her yeri titreyerek ve yenika-yıpları bildirerek ter içinde uyanıyorlardı. Savaş başkanlığına terfi eden koreograf hahamımız Freddy Meyer, büyük saldırımızı başlatma zamanının geldiğine karar verdi. Ünlü "Cennet Savaşı" çağımızın 2065 yılında oldu. Raoul, Rose, Amandine ve ben, parabolik antenimizin yardımıyla elimizden geldiğince bu savaşı izlemeye çalıştık, ama gözlemleyebildiğimiz tek şey ruhlar arasında hüküm süren sinirlilik olmuştu. Maxime Villain bunu daha sonra gazetesinde çok güzel bir ifadeyle verdi. İşte savaş:

CENNETTE SAVAŞ

Sönük yıldızların oluşturduğu sis, cennet denen kara deliğin, ağzını açmış çevrintisi etrafında yoğunlaşırken, Haham Freddy Meyer'in tatlı dilli Çin keşişlerinden, dingin Budistlerden, etkileyici Cheyenne büyücülerinden ve neşeli animist Afrikalı marabutlardan oluşan güçlü ordusunun ilerlediğini görüyorum. Grupları birbirine iyice yapışmıştı. İttifak birlikleri ektoplazmalarını görülmedik rakiplerini bile korkutacak şekilde yaklaştırdı.

Birkaç dakika sonra Koalisyon askeri birlikleri birden ortaya çıkıyorlar. İlk sırada Şintocu keşişler göbek bağlarını koparmaya hazır korkunç bombardıman uçakları gibi süzülüyorlar. Karateci duruşunda, ellerinin keskin tarafını görünmeyen başa çıkılmaz oraklar gibi savuruyorlar. Onların arkasında, iki kola ayrılmış Dominikenler dua ederken Haşşaşinler alaylı alaylı sırıtıyor.

Gökyüzü ruh kaynıyor. Her iki tarafa da dünyanın bütün ölüm pistlerinden takviye kuvveti geliyor. Bir yandan, bin iki yüze yakın haham, animist, Budhist, kabalist ve Taocu. Öte yandan iki bin üç yüz

Şintocu keşiş, Şaman, Haşşaşin ve Dominiken.

İttifak'ın başında olan Haham Meyer, emirlerini birliğine telepati yoluyla iletiyor. Koalisyon tarafında büyük strateji uzmanı General Shiku da talimatlarını aynı şekilde aktarıyor. 15 Mayıs bozgunundan sonra, kara bölgeyi geçer geçmez kurban olmamak için, ruhlarının da- *M* yamlmaz anılarıyla başa çıkmayı öğrendiklerini de belirtelim. j|

Koalisyoncular, düşman göbek bağlarının geçişini daha iyi denetle- il yebilmek için cennetin dışında kalmaya karar verdiler. Müttefiklerse, rakiplerini çekip kör edeceğini umdukları ışığı arkalarına almak için kapılara yakın bir yere yerleştiler.

Shiku ve Dağın Piri, onlann göbek bağlarını sıkıca kavrayarak hücum işareti verdi. Haşşaşinler, öncelikle animist büyücüler ve Cheyenne-lar tarafından savunulan kanat üzerine saldırdılar. Liberal hahamlar yardımlarına koştu ancak ellerinin keskin tarafıyla, göbek bağlannı bir bahçedeki çiçeklerin saplarını keser gibi kesen Şintocu keşişler tarafından durduruldular. Taocu keşişler ve Dominikenler de mücadeleye katıldı.

Strateji diye bir şey yok gibi görünüyor. Yıldızların arasında deva- *f* sa bir yumruk sergisinden başka bir şey değil bu. Çevrede, günün ölü- ıj leri akın akın gelmeye devam ediyor ve cennetin çevresinde kıyasıya *V* dövüşen bu ruhların arasından allak bullak olmuş bir halde geçiyorlar.

Müttefikler bir ara, sayıları azaldığı için yenilmeye başladıklarını fark ediyorlar. Hemen birinci koma duvarına doğru atılıyorlar. 15 Ma-yıs'taki taktiklerini uygulayacaklarından korkan Shiku, birliğini onların peşinden sürüklüyor.

İkinci duvarın gitgide sarplaşan kornişlerinde, sofu savaşçılar aynı zamanda en korkunç anılarıyla da mücadele ediyor. Toprak ve ölüm kokan bu yerde ruhlar donup kalıyor. Çok sayıda bağ kopuyor ve ölmüş savaşçıların ektoplazmaları ışığa doğru gidiyor. Üç Haşşaşin liberal bir hahama saldırıyor, haham Yidiş dans adımlarıyla onların ani hareketlerinden kurtulmaya çalışıyor. Taocu bir keşiş, kung-fu sıçrayışları sayesinde tek hamlede altı Dominikenin göbek bağını kesmeyi başarıyor. Bir Mohikanlı kendini Iraklı bir grubun karşısında buluyor. Moon tarikatçıları kalabalık gruplar halinde olan scientologlara karşı direniyor. Mezhepler özellikle boğaz boğaza gelmek istiyormuş gibi görünüyor. Garip birlikler kuruluyor. Afrikalı bir marabut, Romalı Katolik büyücünün tutsağı olan Endonezyalı bir Şamanı kurtarıyor, büyücü onun orada ne yaptığını soruyor kendine. Bir Zen keşişleri çetesi kornişte kayboluyor. Lotus pozisyonunda üst üste yığılmış Hintli guruların, bir topaç gibi dönen Mevlevilere saldırdığı görülüyor.

Mevleviler, cephelerinde bitkin düşmüş askerleri sipere almaya izin veren, dönen bir savunma hattı oluşturmuştu. Bir Cizvit takımı, bir Şii Ayetullah grubunu köşeye sıkıştırıyor, ardından Haşşaşinler tarafından saldırıya uğruyor. Sağ kalmalarını Dürzilerin bir komandosuna ve küçük bir Alevi grubuna borçlular.

Mohikanların sonuncusu öldü. Cheyenneler onun intikamını alıyor. Marabutlar tarafından desteklenen Mevleviler karşı saldırıya geçiyor. Zen keşişleri, Endonezyalı Samanların liberal Yahudilerin yardımına koşmasını engellemek için üçgen biçimi alıyor.

Göbek bağlan lastik gibi saklıyor. Işınlıyor, çekiliyor. Göbek bağlanna çelmeler atılıyor. Tünelin dibinden gelen ışık bu düellolan beyaz bir ışıltıyla aydınlatıyor. Korkmuş ya da kudurmuş yüzler sanki neon-lann altındaymış gibi sapsan oluyor. Uzaktan, kordonlanyla birbirine bağlanmış, karmaşık manevralara girişen ve çoğunlukla başansızlığa uğrayan, gruplan fark ediyorum. Artık en ufak bir acıma yok. En ufak bir bağışlama da. Herkes öldürmek ya da öldürülmek için çarpışıyor.

Müttefikler başlangıçta kazanacakmış gibi görünüyordu ama rakiplerinin azgınlıkları onlara üstün geldi. Kopmuş kordonlar en fazla onların cephesinde bulunuyor.

Haham Meyer telepati yoluyla geri çekilme sinyali gönderiyor ve ikinci koma duvarına doğru koşuyor. Koalisyoncular, her zaman önde olan General Shiku'yu takip ediyor. Ancak Moch 2'yi geçince hoş tatlar ve zevklerle dolu kırmızı bölgeyi keşfediyorlar. Üzücü anılarından sonra sofular bu kez de cinsel fantezilerine karşı koymak zorunda kalıyorlar. Keşişler bir yandan en bastınlmış arzularını geri itiyor, diğer yandan karşılıklı birbirlerinin gümüş kordonlarını koparmaya çalışıyor, ne kadar da devlere yaraşır çarpışmaydı bu savaş!

Korkunun nerede son bulduğu, zevkin nerede başladığı artık bilinmiyor. Her yerden hücum eden bu cinsel görüntülerden en çok etkilenen Dominikenlerle Haşşaşinler oluyor. Soylan kırıp geçirildiği için Yahudi ve Budistlerden cinsel anlamda daha yoksundular kuşkusuz, Müttefiklerse, dinleri kadınlarla cinsel ilişki kurmaya ve yasaksız bir biçimde sevişmeye izin verdiği için karşı koymakta pek zorlanmıyor.

Göbek bağlarının altındakini ne pahasına olursa olsun karıştırmak isteyen ateşli bir geyşayla mücadele eden General Shiku ve Dağın Piri kaçtı, savaşçı ektoplazmalarından geriye ne kaldıysa, onlar da onların arkasından. Bu cennet savaşında zaferi kime vermeli? Hiç kuşkusuz erotik görüntülere!

Maxime VILLAIN

176. AZTEK MİTOLOJİSİ

Aztekler, kurban edilen insanın kanının evrenin düzgün çalışması, gezegenlerin hareketi ve mevsimlerin dönüşü için gereken enerjiyi sağladığına inanıyorlardı. Papazların obsidiyen hançerlerleriyle gövdeleri parçalanmış ve barsakları çıkarılmış kurbanlar, uğruna öldükleri tanrılara kavuşuyorlardı, çünkü vaktiyle bu tanrılar da dünyayı kurtarmak adına kendilerini feda etmişlerdi. Şu halde insanların ölümü, evrenin devindirici gücünü oluşturuyordu. Savaş, bir yakıt bulma yoluydu yalnızca, yani kurban edilecek tutsaklar bulma yolu. Bu yazgıya herkes seve seve boyun eğiyordu yine de, her savaşçı azteğin eğitimi onları buna hazırlıyordu.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

177. DİN BİRLİĞİ

Cennet savaşı, öteki dünyanın kahraman fatihleri arasında şaşkınlık yarattı. Onca din adamı boşu boşuna ölmüştü... Onuru kırılmış Dominikenler, kendi kendilerine soruyorlardı, nasıl olmuştu da fanatik Haşşaşinlere onlarla birleşecek derecede inanabilmişlerdi. Dağlardaki kalelerine sığınan mezhepten sağ kalan tek tük kişiye aşağılamayla bakıyor ve çevrelerinde yaptıkları zalimce davranışları hatırladıkça tir tir titriyorlardı. Papa'nın aforozlarını, yalnızca cehennem alevlerine gerçekten layık olmak için mi hiçe saymışlardı?

Çok çok özürler dileyip, dualar mırıldanarak heyet halinde Buttes-Chaumont ölüm pistimize geldiler.

Son Kıta'nın gizemleri, savaşlar yaparak çözülemezdi. Bütün mezhepler bunu anlamıştı. Cennet savaşı, mezheplerarası ilişkilerde tarihi

bir dönüm noktası oldu. Şiddetli çatışmalar dönemini büyük anlayış dönemi izledi.

Çatı katımızda, karma bir meclisin önünde ayakta duran Raoul söz aldı:

-Şuna inanın ki, bütün dinler iyidir. Gerçek inancın tek sahipleri olduklarını ileri süren bazı kişilerin niyetleridir kötü olan. Zerdüştler, Aleviler, Hıristiyanlar, Ortodokslar, Müslümanlar, Yahudiler, Protestanlar, Şintocular, Taocular, Şamanlar, büyücüler, şifacılar, hatta mezheplerin üyeleri, hepinizin mezhebi, bir ara yüce ortak bilgiye ulaştı. Olağanüstü bilgiye. Ölümün büyük gizemine. Şimdi, o bozulmamış gizemi hep birlikte yeniden bulmak için güçlerimizi birleştireceğiz, orada yaşamın sırrı yatıyor çünkü. Yeryüzündeki varlığımızın nedenini ve davranışımızın nasıl olması gerektiğini bulacağız birlikte. Dinlerin işlevi, insan yaşamını iyi kullanmanın yollarını aramaktır yalnızca.

Keşişler, büyücüler, hahamlar ve diğerleri onu uzun uzun alkışladı.

Japon Zen bir keşiş, eskiden, çok eski çağlarda çok sayıda din olmadığını, yalnızca tek bir din ve tek bir dil olduğunu anlatıyordu. Değişik felsefeler, birbirine uymayan kültürler, farklı bilgelikler yoktu, bir tek ve gerçek felsefe, bir tek kültür ve bir tek bilgelik vardı. İnsanlar bunu unutmuşlardı. Birbirleri için anlaşılmaz olan dilleri kullanarak, sürekli aynı eski bilgiyi aktarmışlardı ve bu bilgi birbiri ardına yapılan yorumlarla asıl anlamını yitirmişti. Uzlaşmazlıklar böyle doğmuştu. Bütün anlaşmazlıklar aslında yalnızca yanlış anlaşılmaydı.

Kucaklamalar. El sıkışmalar. Buttes-Chaumont'da ölüm kâşifliği-nin ilk iki buyruğunu düzenleyen ve bütün dünya dinlerini kapsayan bir antlaşma imzalandı.

Madde 1: Cennet hiçbir ulusa, özellikle de hiçbir mezhebe ait değildir.

Madde 2: Cennet herkese açıktır ve serbest girişi engellemeye kimsenin hakkı yoktur.

Bu ilk tüzel-dinsel yasalarla birlikte, anarşik dönem sona ermişti. Cennete yolculuklar artık bir düzene bağlanmıştı. Bundan böyle hiçkimse, denetim olmadığını bahane ederek orada rahat rahat istediği gibi hareket edemeyecekti.

Buttes-Chaumont Antlaşmaları dinler arasında yeni bir uzlaşma ortamı yaratmıştı.

General Shiku, Haham Freddy Meyer'i geleneksel çay törenine kabul etti. Alsace'lının çayı limonlu içmesi onu rahatsız etmedi.

Ölüm pistimiz şimdi dünyanın her yerinden gelen papazların buluşma yeri olmuştu; bodrum katında onlar için bir toplantı salonu hazırlamıştık. Pırıl pırıl parlayan camlı çatı katımızın tersine, burası kutsal kalıntılarla, baskı kalıplarıyla ve çeşit çeşit nazarlıklarla dolu, karanlık bir yerdi. Geçici bir süre için Paris'te bulunan keşişler, imamlar ya da büyücüler, burada buluşup derin düşüncelere dalmayı ya da karşılıklı konuşmayı seviyorlardı. Yeryüzündeki hiçbir çatışmanın zorla kabul ettirmeyi başaramadığı şeyi cennette yapılan tek bir savaş başarmıştı. Bütün dinler, daha uzağa daha hızlı gitmek için işbirliği yapmaya başlamıştı. Ölüler kıtasının en uzak köşesine!

178. HIRİSTİYAN MİTOLOJİSİ

"Bilmem bedende mi? Bilmem, bedenden hariç
mi? Tanrı bilir. Üçüncü göğe kadar kaldırılıp
götürülmüş..."

Korintoslular, Bap XII, 2, Aziz Paul(Pavlus)'ün 2. Mektubu ([15]).

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

179. TARİH DERS KİTABI

ÖNEMLİ BİRKAÇ TARİH

14 Mayıs 2065 : Cennet Savaşı
18 Haziran 2065: Buttes-Chaumont Antlaşmaları
20 Haziran 2065: İlk Ölüm Kâşifliği Buyrukları.

3. sınıf temel bilgi derslerine giriş ders kitabı.

15) Kitabı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit, Korintoslular, Bap XII, 2, Aziz Paul (Pavlus)'ün İkinci Mektubu, Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul, 1993, s. 190 (ç.n.).

180. MOCH 4

Buttes-Chaumont Antlaşmaları'nı kutlamaktan bir kez daha çakır-keyf olan konuşkan Freddy kendi hikâyesini anlattı bize.

Eskiden bir bale okulunda öğrenciyken dans yıldızı değilse de en azından bir koreograf olmaya adamıştı kendini. O zamanlar bütün hava sporlarını beğeniyordu. Burgular, göğe doğru yükselme duygusu, hepsi hoşuna gidiyordu. Ama kendini planöre adadığı bir gün karın kayışı kopmuştu. Omuzlarındaki iki kayış onu tutmaya yetmemiş ve planörün paraşütü olmadığı için düşmüştü. Aşağıda geniş bir ova ve tek bir ağaç görmüştü. Tek bir ağaç. Düşme yalnızca birkaç saniye sürmüş, ama Freddy'nin, dua etmeye ve eğer bu Korintoslular, Bap XII, 2, Aziz Paul (Pavlus)'un İkinci Mektubu kazadan kurtulursa, kendini bir dine adayacağına ant içmeye zamanı olmuştu. Rasgele, neden Yahudilik olmasın?

Ağacın üstüne düşmüştü, ancak öyle bir düşmüştü ki Tanrı canını bağışlamış olsa da iki dal gözünü çıkarmıştı. Kurtulmuştu ama artık kördü. Sözünü tuttu. Yahudi değildi, ama yine de bir Lamed vav^[16]) olma şansı olduğu Strasbourg Yeşiva'sına girdi. Kendi kendine söz veriyordu bir gün o da bir Lamed vav olacaktı.

Peki neydi bu Lamed vav?

Her şeyi tamamladığı için, yaşama yeniden dönüşlerin korkunç çevrimi olan, Gilgoulim'den çıkmakta özgür olduğu halde, bu dünyadaki insanlara olan merhametinden yeniden bedenlenen bir adamdı.

Lamed vav'lar Yahudi dininin gizli bilgeleriydi. İyilikleri ve merhametleri dünyayı düzeltmeye yardım ediyordu. Önceki yaşamlarından haberleri vardı, bilgisizliğe karşı mücadele etmesini biliyorlardı, kişisel tutkulardan arınmışlardı.

Stefania Tibet Budizminde de böyle kişilerin bulunduğunu belirtti.

16) Lamed vav: İbranicede harf ve 36 rakamı; hoca, dini lider, öğreten kişi, üstat anlamında sözcük (ç.n.).
17) Bodhisattva: "Uyanışa adanmış varlık" anlamına gelir. Birçok yaşamda büyük bilgeliğe ulaşmış, "Uyanış Fikri"ni edinmiş, ama acı çeken insanlığı duyduğu mer hamet yüzünden kendi kurtuluşunu ertelemiş bir bireydir (ç.n.).

Orada, onlara bodhisattva*[17]* deniyordu ve reenkarnasyon çevrimlerinden kurtulmuş olmalarına rağmen onlar da kendi istekleriyle dünya yaşamına dönüyorlardı. Karma çarklarına bağlı diğer insanlara olan sevgi yüzünden yeryüzüne geri dönmekten daha büyük bir merhamet davranışı yoktur.

Reenkarnasyonları boyunca yaşadıkları üzücü deneyimlere rağmen yine de geri dönmeyi seçen bu bilginlerden bütün dinlerde vardır herhalde, diyor Freddy. Bizde hasid geleneği, onları Lamed vav'lar olarak adlandırır, bu da 36 sayısına denk gelir. Her kuşakta bu bir avuç bilge, kendilerini gizli gizli tüm insanlığı kurtarmaya adar. Kibirden hiç hoşlanmazlar ve ün istemezler. Ruhsal güçleri, yaşam ve ölüme ilişkin bilgileriyle anılırlar. Bazen düşünüyorum da İsa Peygamber, belki de o da bir Lamed vav'dı.

Büyük ölüm kâşifinin bardağının hiç boş kalmamasına özen gösteren Amandine'in teşvikiyle düzenlenen bu bol içkili geceler Freddy'nin çalışmasını hiçbir bakımdan etkilemiyordu. Yeni gökyüzü koreografileri bulmaya devam ediyordu. Sarmal oluşturacak şekilde birbirine tutunan birçok ruh halkasından oluşmuş ektoplazmik bir Eiffel kulesi tasarladı. Herkes herkesi korusun diye gümüş kordonların hepsi düğümlenecek, örülecek ve yapının ortasına bağlanacaktı.

Barışma belirtisi olarak haham, kulenin tepesini, artık bir elin parmağını geçmeyen müritleriyle, utanmış, pişman olmuş bir halde bir akşam ansızın bize gelen eski düşmanına, Dağın Piri'ne bıraktı. Canilerin eski başkanı minnetle kabul etti. Böylelikle dördüncü koma duvarını birinci olarak geçeceğini biliyordu!

Mistik baletimiz 21 Temmuz'da uçtu. Üyeleri birinci, ikinci, üçüncü ve hatta dördüncü koma duvarını zorlanmadan geçti. Dördüncü duvarın arkasında ne olduğunu gördüler ve bize anlattılar. Döndüklerinde Raoul hemen Son Kıta haritamızı ortaya çıkardı.

Turuncu bölge Moch 4'le son **bulur.** 5. BÖLGE'ye **açılır:**

-Yer: Koma artı 42 dakika. -

Renk: San.

-Duyumlar: Tutku, güç, hatta sonsuz güç. Daha önce anlaşılmaz olan tüm sırlar burada çözümleniyor. Müslümanlar Allah'ın gerçek

bahçesini görüyor. Katolikler yeniden ilk cennete kavuşuyor. Yahudiler Kabala'nın sırlarını çözüyor. Yogiler şakralarının anlamını buluyor ve üçüncü gözlerinin ortaya çıktığını görüyor. Taocular doğru Tao yolunu buluyor.

Sarı bölge mutlak bilgi ülkesidir. O zamana dek anlamsız görünen her şey varlık nedenine kavuşur. Sonsuz büyükten sonsuz küçüğe, yaşamın anlamı tümüyle ortaya çıkar.

Sarı bölge Moch 5'le son bulur.

Kimi sofular altın sarısı ülkenin açıklamalarından o kadar etkilenmişti ki, orada kalmak istemişti, ancak kordonları sıkı sıkıya bağlı olduğundan arkadaşlarından ayrılamamışlardı.

Böylece hepsi sapasağlam geri döndü. Bol bol şampanya içildi. Dünyadaki genel din birliğinin cennetin ve kısaca bilginin keşfiyle birlikte bir adım daha ileri attığını herkes öğrensin diye muhabirler davet edildi.

181. SUFİ FELSEFESİ

Yok oldum, bedenimin parçalan
Önceki yurdum olan gökyüzüne uçtu
Onlar şimdi hepsi sarhoş, bahtiyar ve Şarap düşkünüdür.
Yalnız ben, şu zindanda ayıplar, kusurlar içindeyim.

Zaman şu gürültüyü patırtıyı kısa keser. Ölüm
kurdu bu sürüyü paralar Herkesin başında bir
böbürlenme vardır ama, Ecelin sillesi her kafaya
iner/[18])

Rubailer, Mevlana Celaleddin Rumî (XIII.yüzyıl)

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

18) Mevlana Celaleddin, Rubailer, çev. ve hz. Abdülbaki Gölpınarh, Ankara, 1982, s.19.

182. MOCH 5

Doruğunda olan Buttes-Chaumont ölüm pisti, aynı anda, her dinden yüz yirmiye yakın din adamını uçurmuştu. Bunlar daha sonra Moch 5'i aşmak için sarı bölgede buluştular.

-Altı... beş... dört... üç... iki... bir. Uçuş!

Birinci kat. Yapının çatısını oluşturacak olan otuz keşişin kalkışı.

-Altı... beş... dört... üç... iki... bir. Uçuş!

Onları destekleyecek keşişlerin havalanışı.

-Altı... beş... dört... üç... iki... bir. Uçuş!

Üçüncü kat, başka bir destek.

-Altı... beş... dört... üç... iki... bir. Uçuş!

Yapının temelleri.

Yukarıda herkes cennetin tacının çevresinde birbirini bekliyor, ardından Freddy tarafından yaratılan figürlere bağlı olarak yöntemli bir biçimde kordonlarını örüyorlardı. Bir denizci düğümü uzmanı, atılması ve çözülmesi kolay, sağlam düğümler oluşturmalarına yardım etmek için kutsal adamlara katıldı. Bir paraşüt hocası, serbest inişte uçuş tekniklerine uygun olarak hepsinin daha uzun süre grup halinde kalabilmesi için ders verdi.

Ölüm kâşifleri, uzun bir kuyruk oluşturarak önce birçok duvardan geçiyordu. Turuncu bölgede beklemekte olan ölüler onları selamlıyordu, çünkü artık onları görmeye alışmışlardı, bu onları eğlendiriyordu. Hatta yeni gelenlere, göbek bağları kopmadan herkesi sollayarak bu toplulukta korkulacak bir şey olmadığını anlatıyorlardı.

Yüz yirmi ölüm kâşifinden oluşan güçlü mistik kafile, böylece Moch 5'i geçip 6. Bölge'ye ulaşmıştı. Yine de dönüşte heyecanlı değil de daha çok düş kırıklığına uğramış gibiydiler. Bu büyük gelişmeyi birlikte tamamlamış olmalarına hiç de sevinmişe benzemiyorlardı. Hatta tam tersine, dostlukları bundan zarar görmüş gibiydi ve onunla birlikte din birliği düşüncesi de.

Yine de sorgudan geçmeyi seve seve kabul ettiler.

Sarı bölgeden sonra yeşil bölge geliyor, dediler. Bitkiler gibi, ağaç yapraklan gibi yeşil. Çok güzel çiçekler, rengârenk, yıldızlara varan bitkiler bulunuyordu. Yeşil ülke mutlak güzelliğin ülkesiydi.

-O halde sınav neydi? diye sordu Raoul.

-Gerçekten çok güzel. Yeşil bölge dayanılmaz güzel, diye mırıldandı bir haham.

-Muhteşem, diye onayladı istemeyerek, Budist bir keşiş.

Artık hiçbir şey anlamıyordum. Kusursuz güzellik nasıl bir sınav olabilirdi? Freddy açıkladı:

-O kadar güzel ki, artık yalnız güzel kokulu bir çiçek olmak istendiği için insan olma isteği yitiriliyor. Bunca göz kamaştırıcı güzellik karşısında insan kendini çirkin hissediyor, sonunda da kendinden nefret ediyor. Buradaki görkemli bitkiye karışmayı arzuluyor ve başka biçim altında yaşamayı istemiyor. Mutlak bilgiyle karşı karşıya gelmek güçtür kuşkusuz, ama birdenbire ideal güzellikle ilişki kurmak aşılması daha zor bir sınavdır.

Kör haham gerçekten ilk kez tamamen şaşkın görünüyordu. Piyanoda, üzüntülü bir şekilde Chopin'in bir sonatından birkaç nota çaldı.

-Haklı, dedi Stefania kaygılı biçimde. Bilgiye maruz kaldıktan sonra salt güzelliğe uğramak, yeniden aşağı inme arzunuzu tamamen yok eder. Ona katlanmak bizim için çok zor oldu. Neyse ki kordonlarımız birbirine sağlam bağlanmıştı!

Raoul, Amandine, Rose ve ben, güzelliği görmenin neden birliği bozan bir sınav olduğunu pek anlayamadık, yine de *Terra incognita* yazısını ileri alarak Son Kıta haritamızı tamamladık.

6. BÖLGE:

-Yer: Koma artı 49 dakika. -

Renk: Yeşil

-Duyumlar: Yüce güzellik, kendini çirkin bulma ve yadsıma. Güzelliği görmek korkunç bir sınav. Moch 6'da son bulur.

Yeşil ülke sofular için acı bir deneyim oldu. Güzellik görmeye hazırlanmamışlardı. Çeşitli zorunlulukları bahane edip sırayla evlerine döndüler. Bu göz kamaştırıcı güzellikleri, yalnız kendi ruhani çevrelerine ayırmak istiyorlardı. Haşşaşinler dönemindeki gibi savaşmak söz konusu değildi artık, ama zaman, din birliği zamanı değil, kendini dü-

şünme zamanıydı. Yarış başlamıştı ve iyi olan kazanacaktı!

Yalnızca Freddy ve bütün ektoplazma savaşlarından sağ kurtulan üç öğrencisi bize sadık kaldı ve bizden ayrılmadı. Azmi sayesinde Amandine, yaşlı kör bilgeyi ayartmayı başarmıştı. Çift, saf aşklarını artık gizlemiyordu. Diğer Strasbourg'lulara gelince, Paris yaşamına alışmışlardı ve Yeşiva'larına geri dönmek için acele etmiyorlardı özellikle de hocaları olmadan.

Uçuşlar dağınık düzende yeniden başladı. Her mezhep kendi yarışçılarına güveniyordu. Her biri, güzellik engelini aşar aşmaz, "Tanrı"yı ilk bulan olmayı umuyordu. Birçoklarına göre, orada, mavi, sonra siyah, sonra kırmızı, sonra turuncu, ardından sarı, son olarak da yeşil tünelin dibinde yalnızca "Tanrı" olabilirdi, bu çok açık görünüyordu. Güzellik onun son savunması, "Cennet"ten önceki son sınırdı.

Anılarına karşı koyduktan sonra, korkunun son sınırında, zevkten tiksindikten, bütün sabnn tükenerek mutlak bilgiyle heyecanlandıktan, ideal güzellikle şaşkına döndükten sonra, Evrenin Büyük Miman'yla değilse kiminle karşılaşabilirdik ki?

Keşişler, büyücüler, imamlar, Katolik papazları ve hahamlar, her biri kendi ölüm pistlerinde ona elini uzatıyordu.

Ona ilk kim kavuşacaktı?

183. OKUL DERS KİTABI

ÖLÜLERE KARŞI SAYGILI OLMAYI ÖĞRENELİM

Hiçbir zaman ölülerin aleyhinde konuşmamak gerekir. Özellikle de yeni ölenlerin. Çünkü bu kişiler hâlâ dünyamızda etkin olabilirler. Turuncu ülkede uzun kuyrukta bekleyen ölüler işsiz güçsüz değildir. Gizlice canlıları gözlerler. Çoğu zaman yeryüzünde sevdikleri varlıklarla iletişim kurmaya çalışırlar. Ölen bir sevgilinin anısına olumlu dalgalar gönderilirse, onun ruhu tasarılarımızda bize destek olmaya gelebilir. Buna karşılık, ona yalnızca hınç duyulursa, ruhu artık bize yardım edemez.

Yukarda, turuncu ülkede, ölen kişi sabır sınavına tâbi tutulduğunda, onun sevdiği ve onu seven herkesle ilişki kurmaya çalışır. Bu onu oyalar. Bu iletişim ancak, canlı, ölen kişiye karşı sürekli sevgi hissederse başarılı olur. Bu yüzden de kimi za-

man ölünün, sevilen kişi üzerinde onu öldürecek kadar etkili olduğu görülür. Buna "üzüntüden ölmek" denir. Bu ille de kötü değildir, iki sevgilinin ruhları, turuncu ülkenin uzun kuyruğunda birlikte beklemek üzere buluşabilir böylece.

2. sınıf yurttaşlık bilgisi ders kitabı.

184. RAKİP YÖRÜNGELER

"İyi olan yarışı kazansın" dönemi az da olsa ilgi topladı. Ölüm kâşifleri şimdi çoğu zaman yalnız ya da küçük gruplar halinde ve onları mutlak bilginin ya da eşsiz güzelliğin harikalarından çekip kurtaracak piramitin desteği olmadan gittiklerinden, birçoğu yukarda kalmak için göbek bağını kendi kesmişti.

Freddy'nin onlara öğrettiği akrobatik figürlerden birini deneyerek Moch 6'ya ilk ulaşanlar, belki de geçmişte düştükleri yanılgılardan dolayı, şimdi daha uyanık davranan Dominikenler oldu. Ama duvarı geçmeyi başaramadılar.

Bizim ekip de öyle.

Halk, seferlerimizle gitgide ilgilenmez olmuştu ve artık gazetelerin baş sayfasında yer almıyorduk.

İnsanların tamamı için, ölüm kâşifliğinin sonsuz bir yarıştan başka bir şey olmadığı artık çok açık görünüyordu. Moch 1, Moch 2, Moch 3, Moch 4, Moch 5, Moch 6... Gökkuşağının bütün renkleri, olası bütün sınavlarıyla, daha sonra neden Moch 124 ya da Moch 2018 diye devam etmesin, neden bir olimpiyat triatlonu olmasın?

Vatikan basın organı *Ossewatore Romano,* göklerin sonsuzluğundan kuşku duyma cüretini gösteren bu sözde öncülerle dalga geçti. İngiliz gazetesi *Times* "Ölüm kâşifliği halkın son afyonudur" diye başlık attı.

Ölüm kâşifliği, karikatüristlerin, televizyon şovmenleri ve kuklalarının alaylarına hedef oldu. Diğerleri gibi bir ticarethane haline geldiği için bütün kutsal niteliğini yitiriyordu.

Aile mağazamızda satışlar düşüyordu. Annem ve erkek kardeşim yeni posterler, rengârenk öteki dünya tişörtleri, kabartma desenli kasketler, kanatlı sandaletler, karanlıkta parlayan fosforlu küçük afişler, "special thanatonaute" yiyecekleri hazırlamak için boşuna uğraşıyordu, müşteriler azalıyordu. Tamam, Moch 6'dan sonra Moch 7 olabilir-

di, ama bu neye yarardı?

Raoul verip veriştirdi:

-Bu serüven aynı sahneleri tekrarlayıp duruyor olabilir ama bu bizim hatamız değil. Son Kıta'nın coğrafyasını biz icat etmedik. Biz yalnızca bütün gücümüzle onu keşfetmeye çalışıyoruz ve bu hâlâ aynı derecede sürükleyici bence.

Öfkesi yatışmıyordu. Eğer insanlar kuruluşumuzu umursamamaya devam ederse krediler düşecekti. Cumhurbaşkanılığı örtülü ödenekleri gün gelip tükenecekti.

Cumhurbaşkanı Lucinder yine de bize bağlı kaldı. Eğer halk yalnızca gösteriden etkileniyorsa, tamam, o halde ona gösteri sunulacaktı! Televizyonda her pazar sabahı verilen geleneksel aerobik dersleri yerine bir meditasyon dersi dizisi önerdi. Freddy ve Stefania orada herkesi hayretler içinde bırakabilirdi. Cumhurbaşkanı şovları için bir ad bile bulmuştu: "XXII. yüzyıl, ya ruhsal olacak ya da olmayacak." Bu çok hoşuna gitmişti.

-Bizi eğitilmiş maymun falan mı sanıyorlar? diye sinirlendi Stefania.

—Onu anlamak gerek, dedim. Ne de olsa, insanların bu sonu gelmez koma duvarlarından bıkması çok normal. Ben bile, bazen, bu duvarlar hiç bitmeyecek sanıyorum!

-Doğru değil! diye haykırdı Freddy. Moch 6 son sınır olacak.

Açıklamasını istedik. Siyah gözlüğü arkasında anlaşılmaz haham sakin sakin konuştu.

-Kutsal Kitap'ta, Kabala'da ve pek çok kutsal metinde yedi kat gök olduğu yazar. Yedi kat gökyüzü, yani ölümden sonraki yedi bölge. Ayrıca hepiniz "yedinci göğe çıkmak" deyimini biliyorsunuz. Yedi, ne bir eksik, ne bir fazla. Öteki mezheplerin din adamlarıyla da görüştüm bunu ve hepimiz öbür dünya ülkelerini betimlemek için hep bu 7 rakamının kullanıldığını saptadık. Moch 6 muhtemelen son duvar olacak.

-Peki arkasında ne olacak? diye sordum.

Freddy bilmediğini belirten bir hareket yaptı.

-Kara deliğin merkezi, Tanrı, bir piyango bileti, bir ateşböceği, bir çıkmaz belki de... Bizim işimiz gidip orada ne olduğunu görmek!

Coşkusuz bir halde boosfer'larımla ilgilendim.

185. DOĞU FELSEFESİ

"Sonra El Mitra söz aldı:

-Ölümün gizemini bilmek istiyorsunuz. Ama onu yaşamın içinde aramadıktan sonra nasıl bulacaksınız ki?

Gözleri geceyle sınırlanmış ve gündüzleri kör bakan baykuş, aydınlığın gizeminden örtüyü kaldıramaz.

Eğer ölümün ruhunu gerçekten kavrayabilmek istiyorsanız, bedeninizi tam anlamıyla yaşama açın. Çünkü hayat ve ölüm, tıpkı nehir ve deniz gibi birdir.

Umut ve tutkularınızın derinliklerinde, sizin öbür dünyayla ilgili sessiz bilginiz yatar. Düşlerinize güvenin, çünkü Sonsuzluğun kapısı onlarda gizlidir."*[19])

Halil Cibran, *Ermiş*.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

186. YILDIZLAR BİLE YENİDEN DOĞAR

Rose, ektoplazma detektör ekranından gözlerini hiç ayırmıyordu. On sekiz Taocu keşiş havalanah dakikalar olmuştu. Onların altıncı duvarı geçtiklerine inanmıştı. Kuşkusuz haklıydı, çünkü sıkıntıyla geçen bir saatin sonunda, ten kılıflarının artık hiçbir biyolojik yaşam belirtisi vermediğini fark ettik. Ruhları şad olsun.

Freddy, başarmak için, her mezhepten katılacak yüz yirmi mistikle yeni bir kafile oluşturulması gerektiğini düşünüyordu, ama eski arkadaşları, zafer yalnız kendi dinlerinin olsun diye ayrı çalışmak istemekte direnerek hahamın davetini reddetti.

Karım, mistik uğraşlarımıza biraz ara verip araştırmalarımızı yeniden gökbilim ve gökfizik alanına yönlendirmemizi salık verdi. Ben de öyle düşünüyordum ama Son Kıta'nın Samanyolu'nun ortasında bulu-

19) Ermiş, Halil Cibran, çev. Aytunç Altındal, Anahtar Kitaplar Yayınevi, İstanbul, 1999, s.91 (ç.n.).

nan bir kara delik olmasından başka daha ne öğrenebilirdik ki?

Rose zekiydi:

-Deliğin dibinde olan şeyi öğrenmeye çalışırsınız. Hem gökfizikçilerin onu çok eskiden beri bildikleri ortaya çıktı.

-Ah tabii! diye dalga geçti Raoul, kuşkulu.

-Ne var orada peki? diye sordum.

-Beyaz bir pınar.

Beyaz bir pınar! Freddy dinlendiği uçuş koltuğundan kalktı, odayı arşınlamaya başladı. Sıkıntılı olmasına rağmen, kör, laboratuvarımız-da hiç boş yer bırakmayan pek çok aletin hiçbirine çarpmayacak derecede kendini idare edebiliyordu.

-Beyaz bir pınar, kara deliğin tersidir, diye belirtti Rose. Biri ışığı emer, diğeri gönderir. Kara delik maddeyi çeker, beyaz pınar onu dışarı atar. Kimileri Big Bang'in, maddeyi ve ışığı üreten beyaz bir pınardan başka bir şey olmadığını düşünür. Hatta beyaz pınarlar belki yeni evrenlerin bile kökenini oluşturacaktır.

Rose hemen esrarlı ve çok ilginç bir gökfizik dersine girişti. Her kara delik bir galaksinin yok oluşuna işaret eder, çünkü yıldızlan yutarak sıkıştırır ve onları saf enerjiye dönüştürür. Galaksimizin merkezi, çevresindeki maddeyi döndüren ve içine çeken bir girdaptan oluşur. Günümüzden milyonlarca yıl sonra güneşi bile yutacağı düşünülür. Fizik biliminin de çok iyi açıkladığı gibi, en çekici olan da, hiçbir şeyin yoktan var olmadığı, var olan bir şeyin yok olmadığı, her şeyin birbirine dönüştüğüdür. Bir yıldızın ölümü, biraz geniş namlulu bir karabina şeklindeki beyaz pınann dışarı çıkardığı bir enerjiyi üretir.

Demek ki yıldızlar bile reenkarnasyona uğruyordu! Kara delikler ve beyaz pınarlar, paralel evrenlere uzanan köprülerden başka bir şey değildi. Rose, her galaksinin kendine özgü yüzeyi, hatta özel bir tanrısı olduğuna göre, her birinin kendine özgü Big Bang'i ve kozmik anü-sü de olacağını ileri sürüyordu. Hatta her galaksinin kendine özgü za-man-uzam ölçütü de olabilirdi. Şu halde biz, kendine özgü tanrısı, zamanı, ölümü, bilinciyle, Samanyolu evreninde bulunuyor olacaktık.

Rose, her seferinde beyaz bir pınara ve dolayısıyla başka bir za-man-uzamda bir yeniden doğuşa denk gelen şu kara delik kavramıyla hepimizi çok etkilemişti. Freddy dersi daha iyi kavramak için yeniden

oturdu.

-Peki beyaz pınarı geçen ektoplazmalara ne olur? diye sordu.

Karım haddini biliyordu.

-İşte orada, bilim biter, din başlar. Ruhlar, belki onlar da geriye tükürülür ve daha sonra başka bir dünyada yeniden doğarlar?

Amandine çatı katına çıkıp kokteyl içmemizi ve kafamızı biraz dinlendirmemizi önerdi. Toplantı bizi tüketmişti, seve seve kabul ettik. Burada, yeşil bitkiler arasında gevşemiş bir haldeyken, yaşlı kör ve büyüleyici sarışın bize evlenme kararını bildirdiler. Amandine, Freddy'nin hayatının erkeği olduğunu ve eğer gerekirse hemen Yahudi dinine geçmeye hazır olduğunu söylüyordu. Ama nişanlısı bu konuda ısrarlı değildi. Karma bir evliliğe izin verecek kadar liberal görüşlüydü.

Böylece evlendiler ve biz de Strasbourg Yeşivası öğrencileriyle yiyip içip eğlendik. Damat piyanoda geleneksel parçalar çalarken, biz halka olup dans ediyorduk, Amandine'i daha önce hiç bu kadar göz kamaştırıcı görmemiştim. Freddy, ondan yirmi yaş büyüktü ve iki gözü görmüyordu, ama onun sıkıntılarını gidermeyi ve onu güldürmeyi biliyordu. Bir birliktelikte bundan daha önemli ne vardı ki?

187. TAOCU MİTOLOJİ

"Çin Denizi'nin doğusuna çok uzakta, göğün yeryüzünden ayrıldığı yerde, 'Evrensel Koyar' adı verilen uçsuz bucaksız, dipsiz bir uçurum vardır. Orada, yeryüzünün ve Samanyolu'nun (göksel sulan toplayan ırmak) bütün suları, artmadan, eksilmeden durmadan akar. Bu uçurumla Çin arasında beş büyük ada bulunur: Tai-yu, Yuan-Ki, Fang-hou, Ying-tcheou, P'eng-lai. Bu adalann tabanlarının her birinin çevresi otuz bin stadion gelir. Doruklannın çevresi dokuz bin stadiondur. Adadaki yapılar altın ve yeşimdendir. Hayvanlar yabani değildir. Oradaki bitkiler harikadır. Çiçekler güzel kokar. Yenilen meyveler yaşlılık ve ölüme karşı korur. Bu adalarda yaşayanlann hepsi birer dâhi ve bilgedir. Her gün göklerde uçarak birbirlerini ziyaret ederler."

Liezi
Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

188. YALNIZCA CAN SIKINTISI

Serüvenimizin sonuna varmak ne denli zor olursa olsun altıncı duvarı aşmak istiyorduk. Böyle olmakla birlikte bizi araştırmamızın son bölümünü yazmaya zorlayacak kadar dramatik koşullar gerekiyordu.

Aynı yılın temmuz ayında garip bir olay meydana geldi. Gericiler isteklerinde ısrarlıydı. Kapılarımızın üstünde yine "Gizemin bekçileri" imzasını taşıyan "Tanrı'yı rahat bırakın" yazıları vardı. Daha sonra, telefonla ve mektupla ölüm tehditleri gelmeye başladı. Papalık, cezası aforoz edilmek olan uçma yasağını hatırlatarak yeniden kavgaya katıldı ve Ulu Tanrı tarafından çağrılmadan önce altıncı duvarın arkasında ne olduğunu görmeye kalkışacak olan herkesi mezhep sapkını olarak niteleyen ünlü "*Etmysterium mysteriumquS?®)"* buyruğunu yayımladı.

Laboratuvarın telesekreterindeki bir ses, "Çok meraklı insanlar aptalca ölür," diyordu. Raoul sokak ortasında dövüldü. Her zamanki alışkanlığıyla kendini savunmayı unutmuştu. Cemaatleri tarafından çevrilmiş papazlar ve imamlar, binamızın önünde gösteri yapmak için bir araya geldi. Çevreye tonlarca çöp atıldı. Aile mağazamızın vitrinleri patlamayla yere indirildi, neyse ki mağaza açık değildi. Bunca öfke karşısında şaşıp kalan aylaklar altüst edilmiş mağazayı merakla izledi.

Yeniden bir tartışmanın ortasında olduğumuz için yine rağbet görmeye başlamıştık. Gençlerin yanında, bin yılın en büyük serüveninin oyuncuları, kahraman kimliğimize yeniden kavuşmuştuk. Gençler ünlü ölüm kâşifleri Freddy Meyer ve Stefania Chichelli'nin, elyazmalarını almak için kuyruklar oluşturuyor ve öncü Felix Kerboz'un anısına derin bir saygı duyuyorlardı. On kadar gönüllü tarafından hızla yeniden dekore edilen küçük mağazamız bir an bile boş kalmıyordu. Tehdit mektuplarından sonra şimdi destek mesajları yağıyordu. Bilgi düşmanlığı ve ortaçağa özgü korkular karşısında direnmemiz için bize yalvarıyorlardı.

Fırtınalı mitinglerde ölüm kâşifliği taraftarlarıyla aleyhtarları ara-

20) Lat.: "Gizem gizemdir." (ç.n.). 290

sında kavgalar çıkıyordu.

Bize karşı olanlar gitgide daha sert olmaya başlamış. Bir gün annelin yerine bakan Rose mağazada tek basınayken, binanın önüne bir kamyonet park etmişti. Kukuletalı ve deri ceketli üç adam kazma saplarını sallayarak arabadan inmişti. Mağazayı hemen yağmalamaya başlamışlardı ve karım kurtuluşunun kaçmakta olduğunu anlamıştı. Ama onun peşini bırakmamışlardı.

Tabanları yağlayıp sokağa fırlamıştı. Soluk soluğa kalmış, bir arabanın altına sığınmıştı. Diğerleri hızla yaklaşıyordu. Her zamanki gibi kayıtsız kalan insanların gözleri önünde yeniden koşmaya başlamıştı. Sola, sağa, sonra yine sola dönmüş, sonunda çıkmaz bir sokakta köşeye kıstmlmıştı. İriyarı üç silahlı adama karşı narin genç kadın, Rose'un hiç şansı yoktu. Onu alnı kan içinde, her yanı çürüklerden morarmış bir halde bırakmışlardı.

Daha sonradan onun içip içip sızmış bir sarhoş olduğunu sandıklarını söyleyen insanlar, yerde yatan bu kadının yanından kıllarını bile kıpırdatmadan geçmiş ve ancak iki saat sonra, çevredeki bir kiracı onunla ilgilenmeyi kabul etmişti.

Kaldırıldığı Saint-Louis Hastanesi'ndeki üzgün doktorlar onun çok geç getirildiğini söylediler. Çok kan kaybetmişti. Hiç kimse polise haber vermeyi bile düşünmediği için, kaldırımların üstünde bütün gece can çekişerek ölen bunca insan varken, merhametli bir insan ona bir hastane yatağında ölme olanağını sağladığı için mutluydum yine de!

Rose reanimasyon odasında hareketsiz yatıyordu. Yalnızca makineler onu hayatta tutuyordu.

Onu nasıl kurtarabilirdim? Arkadaşlanma gittim. Raoul, Freddy'e başvurmamı önerdi. Bu korkunç koşullar içinde nasıl hareket edilmesi gerektiğini yalnızca yaşlı haham bilirdi.

Strasbourglu bilge beni kollarının arasına aldı ve görmeyen bakışını bana dikti:

-Her şeye hazır mısın, onu kurtarmak için gerçekten her şeye hazır mısın?

-Evet.

Kararım kesindi. Rose benim karımdı ve onu seviyordum.

-Onun hayatını kurtarmak için kendininkini tehlikeye atacak kadar

mı?

-Evet. Bin kere evet.

Haham yüzüme ruhuyla bakıyordu, bunu hissediyordum. Gerçeği söyleyip söylemediğimi ruhuyla sezmeye çalışıyordu. Kalbim çarparak, bana inanmayı kabul etmesini bekledim.

-O halde işte çözüm. Onu makinelerden çıkarmaları için doktorlara kesin bir saat ver. Onunla aynı zamanda uçmaya çalışacağız. Göbek bağına asılarak, bağı kopmadan onu yakalamaya çalışarak karını yaşama döndürmeyi başarabiliriz belki. Bizimle geleceksin ve onu sen kurtaracaksın.

189. POLİS KAYDI

İlgili birimlere bildiri

Buttes-Chaumont ölüm pisti tarafında şiddet. Müdahale etmek gerekir mi?

İlgili birimlerin cevabı

Henüz değil.

190. BÜYÜK UÇUŞ

Bu mümkündü. Bunun mümkün olduğuna inanmıştım. Ölüm, benim Rose'umu alamayacaktı. Hastaneye koştum.

Reanimasyon servisi sorumlusu, karımın ölümünü saat tam 17.00 olarak saptamayı neden bu kadar çok istediğimi gerçekten anlayamıyordu ama yine de en iyi seçimi yaptığımı söyledi. Bitkisel hayatta kalmasındansa ötenaziye başvurmak daha iyiydi. İsteğimi seve seve kabul etti. Acılı aileler daha tuhaflarını da teklif etmişti ona. Saat 16.55'ten itibaren saatine bakmaya başlayacağına söz verdi.

Gece uyuyamadım. Kendi kendine yarın gönüllü olarak öleceğini tekrarlayarak güzel düşler göremezdi insan. Hangi anı küreciklerinin beni parçalara ayırmak için üstüme saldıracağını ve hangi gizli kötülüklerin bana kırmızı ülkeyi göstereceğini hayal etmeye çalışarak daha

cok uyanıkken kâbus görüyordum.

Kendimi önce kahvaltı yapmaya, ardından da iyi bir yemek yemeye rorladım, öğleden sonra Freddy'le birlikte Rose'u kurtarmak için kullanacağımız figürü yeniden gözden geçirdik. Bu kez bir piramit değil, yatay bir yapı, karımı içine almayı umduğumuz bir çeşit ağ olacaktı.

Strasbourglu iki haham ellerimden, Shao-lin Taoculari (kuşkulu siyasi nedenler yüzünden geri dönmüş) bacaklarımdan tutacak ve ben ortada olacaktım. Freddy'nin bize katılmayı kabul etmeleri için onlara ne vaat ettiğini bilmiyorum ama, büyük uçuş salonunda on sekiz haham, on üç Tibetli Budist keşiş ve tabii Stefania'yı gördüm.

Meditasyon yeteneğime fazla güvenmediğimden kimyasal *boos*-fer'larımı titizlikle kontrol ettim.

Hepimiz beyaz ölüm kâşifi kıyafetini giymiş, kalp atışlarımızın ve elektroansefalografi etkinliğimizin göründüğü ekrana bakıyorduk.

Arkadaşlarım şimdiden gözlerini kapamış, zil çaldığında uçuş düğmesine basmaya hazır bir halde bekliyorlardı. Duvar saati 16.56'yı gösteriyordu. 16.57...

İkinci kez ölecektim, ama bu, ilk gönüllü uçuşum olacaktı. İnsanları ölüler kıtasına göndermekle geçen bunca zamandan sonra benim de oraya gitme zamanım gelmişti! Başaramayacağımdan ve gerçekten öleceğimden emindim, ama, başka seçeneğim yoktu. Rose'u kurtarma kaygısı her şeyden önce geliyordu.

Saat 16.57 ve 10 saniye. Ellerim düğmenin üstünde nemli.

Saat 16.57 ve 43 saniye. Her iki yanımda bulunan Stefania ve Freddy özellikle sakin. Gerektiğinde çok daha uzağa gitmeme izin verecek en iyi koreografiyi oluşturmak için karşılıklı alacağımız duruşları havuzda defalarca tekrarlamıştık. Geliştirdiği figürlerle Freddy beşinci koma duvarına ulaşabileceğimizi düşünüyor. Bense Rose'u Moch 5'ten önce yakalamayı umuyordum. Hiç yıldızlararası uçuş deneyimim yok.

Saat 16.58 ve 3 saniye. Uçuş salonu bizi sakinleştirmeye uygun bir loşluğa gömüldü. Gregoryen ezgiler yükseliyor hafifçe. Bu müziklerin, gitmek üzere olan ölüm kâşifleri üzerinde ne tür bir yatıştırıcı etkisi olduğunu şimdi anlıyorum.

Saat 16.58 ve 34 saniye. Birden kapı açılıyor. Gölge oyunundaki gi-

bi bir karaltı beliriyor. Onu tanıyorum. Raoul. İlk ölüşümü filme alma-1 yi mı düşünüyor? Hayır, bana göz kırpıyor, ardından hiç duraksamadan j beyaz kıyafeti üstüne geçirip bir uçuş küresine yöneliyor. Bizim gibi lotus pozisyonuna geçiyor ve bir *booster* düğmesini eline alıyor.

Saat 16.58 ve 56 saniye. Kapı yeniden açılıyor. Dışardan gelen ışıkla bir an aydınlanmış sarı saçlı ince bir gölge bir uçuş koltuğuna yöneliyor. Raoul gibi, benim gibi Amandine de daha önce hiç uçmadı. Bunu şimdi Rose için, benim için yapacak.

Üniformalarımızdan birini eline alıyor. Evliliğini saymazsak, onu ilk kez beyazlar içinde görüyorum. Çeşitli aletleri yerleştiriyor ve ona ölümcül sıvıyı verecek olan iğneyi koluna batırıyor.

Saat 16.59 ve 20 saniye. Gülümsüyorum. Gerçekten dünyanın en iyi arkadaşlarına sahibim. Eğer dostlar zor anlarda tanınıyorsa, ben şu anda, burada onları tanıyorum. Varlıkları bana güç veriyor. Onları tanıdığım için ne kadar şanslıyım! *Gerçekten dünyanın en iyi dostlarına sahibim.*

Saat 17.00 ve 2 saniye. Bach'ın bir toccatasının ilk arpejleri. Göklerin kapısını açıyor kabul edilen bir zil gibi bu. Açıl susam açıl, açıl ki yukarıda aşılmaz bir duvara çarpmayalım.

Saat 17.00 ve 25 saniye.

-Hazır mıyız? diye soruyor Freddy sırayla hepimize.

Yirmi sekiz ses aynı anda cevap veriyor:

-Hazır!

Kaç kez duymuştum bu sözcüğü doğrudan içinde olmadan!

Haham geri sayıyor:

-Altı... beş... dört... üç... iki... "Ama ne işim var benim bu..." Yo bu soruyu sormamalıyım. Dişlerimi sıkıyorum. Korkuyorum. İki... bir. Uçuş!

Nemli ellerimle boosîer'ların düğmesine basıyorum. Soğuk sıvıların damarlarıma aktığını hissediyorum, ve... ölüyorum!

191. DOĞU FELSEFESİ

"Sizin ölüm korkunuz, kutsamak için elini onun üstüne koyacak

olan kralın karşısında titreyen çobanın korkusuna benzer. Titremesinin etkisi altında, kralın nişanını taşıyacağı için sevinmiyor mudur? Ama yine de, titremesinin bilincinde değil midir?

Çünkü ölmek, rüzgârın önünde çıplak durmak ve güneşin altında erimekten başka nedir ki?

Ve soluğun kesilmesi de, soluğun huzursuz çalkantılarından arınıp yükselmesi ve hiçbir engelle karşılaşmadan Tanrı'yi araması değil de nedir?

Ancak sessizliğin ırmağından içtiğinizde gerçekten şarkı söyleyeceksiniz. Dağın zirvesine ulaştığınızda gerçekten tırmanmaya başlayacaksınız. Ve ancak yeryüzü sizin gövdenizi istediğinde o zaman gerçekten dansedeceksiniz."([21])

Halil Cibran, *Ermiş*.
Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

192. YUKARIDA

Stefania haklıydı: İnsan ölmedikçe ölümün ne olduğunu bilemez.

Sözcüklerle ifade edilmesi imkânsız. Yine de bu heyecanları hissettiğim gibi paylaşmaya çalışacağım sizinle. Bununla birlikte (eğer daha önce hiç ölmediyseniz) sözlerimin gerçeğe yalnız hafifçe dokunacağından haberiniz olsun.

Bazı duygular anlatılamaz ve bu anlatılamayan duyguları ben o gün hissettim, karımı, onca zamandır incelediğim şu Son Kıta onu yutmadan kurtarmaya çalışmak için gittiğim o gün.

Uçuş düğmesine bastığımda, bana önce sanki hiçbir şey olmuyor gibi geldi. Ama tam anlamıyla hiçbir şey. Onlara deneyin başarısızlığa uğradığını ve başka şeyi denememiz gerektiğini sırayla söylemek için kalkmak bile istedim. Gülünç duruma düşmemek için duraksadım ve belki sonunda bir şey olur diye bir beş dakika beklemeye karar verdim. Ben acemiyim ama diğerleri biliyor. Eğer kımıldamıyorlarsa, bu

21) Ermiş, Halil Cibran, çev. Aytunç Altındal, Anahtar Kitaplar Yayınevi, İstanbul, 1999, s.91 (ç.n.).

her şey normal olduğu içindir.

Esniyorum. Bana biraz sarhoşmuşum izlenimini veren anestezi maddelerinin etkisi bu kuşkusuz. Başım dönüyor. Stefania'nın sürekli öğütlediği gibi sırtımı dimdik tutmaya dikkat ediyordum.

Son bilinçli düşüncem Rose'la ilgili, kendi kendime onu kurtarmam gerektiğini söyleyip duruyorum. Şimdi, öleceğimi biliyorum. Bir anı geliyor aklıma. Henüz çok küçüktüm ve ilk kez radara<[22]) biniyordum. Tekerlekli küçük vagon yokuşu yavaşça tırmanmaya başlamıştı. Kendimizi en yüksekte bulduğumuz an başka yerde olsak daha iyi olurdu deriz ve çok geç olmadan inmek gerektiğini söyleriz kendi kendimize. Ama küçük vagon çoktan ileri fırlamıştı bile, kızlar korkudan ya da sevinçten bağınıyor ve bu işkencenin bir an önce son bulması için dua edilerek gözler kapanıyordu. İşkence sürdü. Sağa gidildi, ardından hemen sola dönüldü, baş aşağı gösteriler yapıldı, boşluğa düşmemize ramak kalmıştı ve en kötüsü de bunca korkuya katlanmak için para vermiştik!

Tamam, artık yavaş yavaş uyuyorum. Kendimi hafiflemiş hissediyorum. Çok hafif. Eğer isteseydim bir tüy gibi uçabileceğimi sanıyordum ve gerçekten de... Bir tüy gibi uçtuğumu görüyorum! En azından bedenimin bir parçası bunun için çabalıyor, ama sanki diğer yanı içgüdüsel olarak yaşamı terk etmeyi reddediyor. Rose'u bütün kalbimle sevmem bir işe yaramıyor, ölüm beni çok ürkütüyor. Dairemi, mahallemi, küçük lokantamı, dostlarımı böyle bırakmayı istemiyorum. Dostlarım ve özellikle de en iyi dostum, hepsi burada, bu korkunç sınavda benimle beraber olsa da.

Benim hissettiğim her şeyi Raoul da hissediyor. Bütün korkularımı paylaşıyor olmalı. Birden, garip bir şey oluyor. Kafamın tepesinden, saçlı derimi geren bir tümsek beliriyor. Bu iğrenç şeyi nasıl engelleyebilirim? Kalbim öyle yavaş atıyor ki artık kımıldayamıyorum. Çaresizce, kafamdan bugüne dek bilinmeyen bir başka ben'in doğmasını seyrediyorum. Bilincim bulanık. Aşağıda bacaklarını açıp oturmuş benle mi kalacak, yoksa kafamdan çıkan benle mi gidecek?

Çekilerek, dışa doğru çekilerek üzüyorum.

22) Radar: Lunaparklarda iç içe geçmiş küçük tren katarları şeklinde raylar üstünde elektikle çalışan bir eğlence aracı (ç.n.).

Baş dönmeleri. Bulanıklık. Zaman kavramı yok oluyor. En ufak bir hareketim bile yüzyıl kadar sürüyor. Gerçeklikte, söz konusu olan kuşkusuz saniyelik bir şey. Sarhoşluk. Kafamdan bir boynuz çıkıyor. Daha açık söylersek bir kafayla biten bir boynuz. Benim kafam. Benim "diğer" kafam. İkiye bölünmüş gibiyim. Çift ve aynı zamanda tümüyle yok olmuş gibi. Güzel, beyaz, şeffaf boynuz büyümeye devam ederken ben ölüyorum.

Şimdi kafamdan dışarı daha iyi çıkabilmek için iki koluyla bıngıldağıma kuvvetle bastırıyor. Sessiz bir iniltiyle, tepesinde bir ağız açılıyor. İkinci kafam bedenimden kurtulurken ağlıyor. Tıpkı bir doğumda olduğu gibi. Fizik bedenim ruhumu doğuruyor. Şaşkınlık. Uyuşmalar. Acı ve zevk. Dünyayı önce her zamanki gözlerimle, sonra da ruhumun göz-bebekleriyle görüyorum. Ruhum özellikle de arkamda olanları görüyor.

Ten kılıfımın içinde iki kişi olduğumuzu saptıyorum, ürküyorum. "Diğeri" çıkmaya devam ediyor. Artık bu bir boynuz değil, daha çok sönmüş bir balon. Onu görüyorum ve o da beni görüyor.

Bedenden ayrılmanın sonuçları inanılmaz!

"Ben"im bedenimde kalmak ve şimdi bacakları da çıkmaya başlayan şu balona doğru gitmek arasında kararsız. Ruhuma "Geri dön" asıl bedenim. "Git" diye yüreklendiriyorum. Rose'u, bana yardım etmek için yaşamlarını tehlikeye atan etrafımdaki dostlanmı düşünüyorum, istemli bir çabayla bilincimi, kafamın üstünden çıkan şeffaf varlığın içine yerleştiriyorum. Ben bir başkayım. Yeni şeffaf bedenimde bir başka.

Flaş.

Bir ektoplazma. Bir ektoplazma oluyorum. Kafamdan çıkan kauçuk balon aynen başımın şeklini alıyor, şeffaf boynum, şeffaf omuzlanın, şeffaf gövdem, şeffaf kollarım, şeffaf kalçam, şeffaf bacaklarım ve ayaklarımla devam ediyor. Kalıptan çıkmış gibiyim! Beni aşağıda, bir koltuğun üstünde lotus pozisyonunda oturmuş uzaktaki bir herife bağlayan kıvrımlı ve dolaşık uzun bir barsak gibi şeffaf bir ip sarkıyor göbeğimden. Ve en tuhaf olanı da, bu aşağıdaki herifin, ben olması!

Bir ruh oldum ve çevremde kafalardan ve alınlardan fışkırarak ortaya çıkan başka ruhlar da görüyorum. Ölüm pistinin tavanının hemen altında asılı duran kırk kişiyiz ve şimdi daha yukarı çıkmak istiyorum.

Uzayın eski kurdu olarak oldukça rahat olan Freddy çıkmamızı işa-

ret etti. Körü izleyin! iyi de tavan... O çoktan tavanın içinden geçmişti bile, ardından din adamları, onların arkasından da Raoul ve Amandine. Yumuşak heykeller gibi duran bu kırk sert ten bedene bakan yalnızca benim şimdi. Diğerlerini nasıl taklit etmeli? Bir duvargeçen değilim, ama böyle oyalanarak onlardan uzakta kalmaktan da korkuyorum. Bütün cesaretimi toplayarak şeffaf gözlerimi kapıyorum ve hop, tavanların, döşemelerin içinden geçiyorum, katlan çıkıyorum ve işte çatı katına vardım bile.

Burada diğerleri beni bekliyor. Birlikte yükseliyoruz. Paris yukardan bir harika! Notre-Dame Katedrali'ni hayranlıkla seyrederken sesten hızlı bir uçak üzerimize geliyor. Ondan kaçmak için artık çok geç, ama ne önemi var? Astral bedenlerimizin içinden bize zarar vermeden geçiyor. Kokpitin düğmelerini ve bir pilotun barsaklarım inceliyorum geçerken. Olağanüstü bir şey bu, bir jeti baştan sona tarıyorum!

Freddy daldığım hayranlıktan kurtarıyor beni. Rose'u kaçırmak istemiyorsak acele etmeliyiz. Gerçekten de Saint-Louis hastanesinin düşeyine çok geç varıyoruz. Rose çoktan gitmiş ve bizimle Son Kıta'nın arasında bir yerde bulunuyor artık.

Onu kaçırmamız benim hatam. Tavanın karşısındaki kararsızlıklarım yüzünden bütün ekibi yavaşlattım. Her zaman komut veren Freddy tüm düşünce gücümüzle atılmamızı emrediyor şimdi de. Güneş ışınlarını sollayarak ışık hızının tam üç misli hızla gidiyoruz. Vızz... Jüpiter'i, Satürn'ü, Plüton, Uranüs, Neptün'ü geçiyoruz ve vızzz... Burası yıldızlararası boşluk!

Neyse ki ektoplazmalar oksijen yokluğuna ya da çekim yasalarına karşı duyarlı değil, açlık ve susuzluk hissetmiyorlar. Burada dondurucu bir hava olduğunu biliyoruz ama bu bizi ne üşütüyor ne de terletiyor. Ektoplazma, geleceğin ulaşım yolu! Ruh hiçbir engel tanımıyor, bütün hız rekorlarını kırıyor ve kaza riski (eski din savaşlarımız gibi ender istisnalar dışında) neredeyse yok.

Rose, galaksimizin merkezi kara deliğin varlığını açıkladıktan hemen sonra onu bulmaya giden Rus kozmonotlar tarafından kaçırılan küçük uzay gemisinin yanından geçerken oyalanıyorum. Kuşkusuz mürettebat suç ortaklığımdan habersiz.

Karşımdaki hahamlar beni acele etmeye teşvik ediyor. İyi de hızlanmak için ne yapmam gerekiyor? Çok kolay, hızlanmayı düşün yeter. Her şey öyle yeni, öyle tuhaf, benim sınırlı düş gücüme öyle yabancı, öyle uzak ki.

Stefania bana gülümsüyor. Belki şeffaf ama diğerleri gibi onu tam olarak seçebiliyorum. Yıldızlar ve gezegenler arasında yan yana gidiyoruz. Sağımda, Raoul, Amandine ve Freddy var. Ölüm kâşifi ektoplazma filotillamız uçuyor, süzülüyor, Son Kıta'ya doğru yükseliyor.

Az sonra Rose'u fark ediyorum. Orada, çok uzakta, tam ileriye ve evet, doğruca... ölüme ilerliyor. Çok renkli büyük bir haleyle somutlaşan ölüme: Kara deliğin girişine. Aslında burası, bir kara delik için fazla aydınlık! Tacın çevresinde, yutulan gezegen ve yıldızlar, dönen galaksi biçiminde olağanüstü bir maytap gibi çakılıyor. Henüz yutulmamış yıldızlar, onları kara deliğin dibine sürükleyen hızın etkisiyle pembe, ardından beyaz, ardından kırmızı ve mor oluyor, gül, çiçek, parlak çiy damlaları yağdırıyor. Işık, öylesine hızlı da olsa burada sapıyor. Işınlar eğiliyor, yuvarlaklaşıyor, dans ediyor ve sonra da mutlak mıknatıs tarafından başka yöne çevriliyor.

Büyüleyici ancak hızla geçilmesi gereken bir görüntü.

Çevremizde, günün ölüleri, göbek bağlarını aceleyle koparark hızla çekici ışığa doğru ilerliyorlar. Rose'unki de diğerlerinkiyle birlikte kopuyor. Bir an her şey bitti diyorum içimden. Ama hayır, Freddy bunun telafi edilebileceğini düşünüyor. Bununla birlikte bize kendi göbek bağlarımızı korumaya dikkat etmemizi işaret ediyor.

Freddy'nin talimatlarına uygun olarak, filomuz göbek bağlarını daha iyi örmek için yeniden bir araya geliyor. Bu beni biraz rahatlatıyor. Zor bir tırmanışa başlamak gibi bir şey bu, ama sağlam bir emniyet ipiyle birlikte.

Grubumuz hep birlikte kara deliğin fırın gibi açık ağzından içeri kayıyor. Kocaman bir çap: Milyonlarca kilometre belki!

Biz yaklaştıkça, ışık halesi büyüyor ve içerde başka halkalar ortaya çıkıyor. Felix haklıydı: Bu bir taç değil, huni şeklinde bir çukur. Uzayıp giden geçite dalan iç kenarları görüyoruz.

Şeffaf kollarımı uzaktaki Rose'a uzatıyorum.

Bir kumsala varıyoruz. Çevresinde ve önünde, parlak bir güneşin batışıyla ancak aydınlanmış mavi neon denizi gibi bir şey var. Saatte

binden fazla dalganın yanından geçiyorum. Geçerken beni canlandıran ve güçlendiren hoş bir elektrik yayıyorlar. Burada çok iyiyim. Daha önce herhangi bir yerde olduğumdan çok daha iyiyim hem de.

Korkunç bir düşünce aklıma geliyor o zaman: Rose gitmekte haklı, dünyaya dönmek istemekle hata ediyoruz.

Silkinip kendime geliyorum. Karım görüş alanımdan çıkıyor. Düşüncemizle hareketimizi hızlandırıyoruz. Aramızdan bir tek kişinin düşünmesi yetiyor ve herkes onun zihninde ne olduğunu biliyor.

Daha da hızlanıyorum. Bununla birlikte bu devasa ülkeyi rahat rahat günlerce, aylarca, acele etmeden, dilediğim gibi dolaşmak isterdim. Hiç böylesine çılgın heyecanlar yaşamamıştım. Ne yarış arabası, ne motorsiklet, ne de tramplen, hiçbir şey bu zafer ve hız sarhoşluğunu veremez.

Akıyorum, dalıyorum, kayıyorum, yeniden merkez ışık kaynağına doğru savruluyorum. Şeffaf bedenimi muhteşem bir güç kaplıyor. Bizi çevreleyen deniz gibi ışıldıyorum. Saydam tırnaklarımın üstünde ışık kıvılcımları yanıp sönüyor.

Çevrintinin girişinde günün ölülerinin sayısı çok fazla. Kalabalığın arasında Rose'u güçlükle seçiyorum.

Onun arkasından yıldız çiçeğinin içine giriyoruz. Daha önceki ölüm kâşiflerinin anlattıklarından yola çıkılarak defalarca çizilmiş resimde gördüğümün aynı. Her şey dönüyor, her şey bizi çekiyor. Freddy, Rose'u birinci koma duvarını geçmeden önce yakalamak için kendini öne atıyor, ama Rose çok hızlı gidiyor. Hahamın göbek bağı az kalsın kopuyordu, neyse ki öğrencileri tam zamanında tutabildi onu.

Rose gözden kayboluyor.

Korktuğumu anlayan Raoul, grubumuzla birlikte Moch l'i geçmem için elimden tutuyor.

Glup!

Birdenbire dev gibi bir canavar çıkıyor karşımıza. İskelet maskeli, beyaz saten elbiseli kadın, karanlık uzayın içinde bir korku filmindeki hayalet gibi süzülüyor. Keskin gülüşleri kulaklarımı tırmalıyor. Benden on kat, yüz kat, hatta bin kat daha büyük bu yaratığın karşısında küçük bir sinek gibiyim.

Beyaz saten elbiseli kadının çok güzel bir vücudu var. Elbisesini

hafifçe yukarı kaldırıyor ve şehvetle açtığı sütun gibi uzun bacaklarını österiyor. Ufak göğsü şişiyor ve elbisesinin açık yakasından memelerinin uyandığı seziliyor. Hep gülüyor, beni beyaz saten elbisesinin kıvrımları arasında kaybolmaya davet ediyor. Maske gözünü benden ayırmıyor, tepkilerimi gözlüyor, bir yandan da ona daha iyi erişebileceğim bir düzeye geçmek için küçülüyor.

Daha makul bir boyda olduğu anda maskesini çıkarmaya çalışmak için bu durumdan yararlanıyorum. Ellerim maskenin kenarlarına doğru yükseliyor. Keskin kenarlar parmaklarımı kanatıyor, şeffaf ve yapışkan bir kan fışkırıyor. Tiksinsem de elimi gevşetmiyorum. Bütün gücümle çekiyorum. Bu maskenin arkasında çok önemli bir şey var ve ne pahasına olursa olsun onu ortaya çıkarmam gerekiyor.

Beni öylesine çeken bu kadının iskelet maskesinin arkasında saklanan kim?

Amandine mi? Rose mu? Annem mi? Raoul mü? Ölümüm mü, bilmem hangi boşluğu doldurmak için incelediğim şu ölüm mü?

Bir kol yavaş yavaş kalkıyor. Çok yavaşça maskeyi çıkarıyor...

Maske neredeyse çıktı. Görüyorum...

Şu maskenin altındaki inanılmaz! Öyle beklenmedik! Aynı zamanda öyle basit ki...

193. BUDİST FELSEFE

"İşte ey keşişler, acıyı ortadan kaldırmakla ilgili kutsal Gerçek: Bu susuzluğun giderilmesi, arzunun tümüyle yok edilmesiyle olur, arzuyu yok ederek, ondan vazgeçerek, ondan kurtularak, ona yer vermeyerek.

İşte ey keşişler, acıyı ortadan kaldırmaya götüren yolla ilgili kutsal gerçek, doğru inanç, doğru irade, doğru söz, doğru davranış, doğru iş, doğru yaşam yolları, doğru uygulama, doğru bellek, doğru meditasyon denen bu sekiz aşamalı kutsal yoldur."

Buda, *Benares Vaazı.*

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm **başlıklı** tezinden bir bölüm.

194. OLUMLE YUZ YÜZE

Geri çekiliyorum ve küçülüyorum.

Ektoplazmam şaşkınlıktan donup kalıyor. Parmaklarımdan fışkıran kan kesiliyor.

İskelet maskesinin atında bir iskeletten başka bir şey yok. Başka bir ölü kafası. Beyaz saten elbiseli kadm, bir başka iskeleti, ardından bir başkasını ve bir başkasını daha ortaya çıkarmak için indiriyor maskeyi. Böyle yüzlerce maske çıkarıyor, ölümün benzer yüzlerini.

Ölüm, başka bir şey değil. Ölüm ölümdür ölüm ölümdür ölüm ölümdür, başka bir şey değil.

Varlık ya da şey yeniden dev gibi oluyor. Bacakları beni sımsıkı saran dokunaçlara dönüşüyor. Var gücümle çırpmıyorum. Bresson'un korkusunu çok iyi anlıyorum şimdi!

-Buraya çıkmış olduğuna pişman olacaksın! diye haykırıyor iskelet, yeniden gülerek.

Yeniden maskeli kadın olduğunda, pembe parmakların çürüdüğünü, etin bozulduğunu, kokuştuğunu görüyorum. Gözlerimi oymaya çalışan iki işaretparmağı, ektoplazma yüzümün içinden geçmeyi başarabiliyor yalnızca.

Birdenbire, karşımda yalnızca beyaz satene sarınmış bir örümcek kalıyor.

Bundan kurtulmak için telepati aracılığıyla büyülü formüller deniyorum. " *Vade retro SatanafW*[23]. Boşuna. *Dund*[24]*)* korku duası geliyor aklıma: "Korkuyu tanımayacağım. Tümüyle yok oluşa götüren küçük ölümdür korku. Korkuma karşı koyacağım. Benim içimden, benim üstümden geçmesine izin vereceğim. O geçeceği zaman da içsel gözümü onun yoluna çevireceğim yine. Geçeceği yerde hiçbir şey olmayacak artık. Benden başka hiçbir şey."

Gözlerimi kapıyorum ve her cümleyi zihnimde tekrarlıyorum.

Gülme kesiliyor ve beyazlı kadın ışık kürecikleri halinde patlıyor.

23) Lat.: "Çekil git, Şeytan" (ç.n.)

24) Frank Herbert'in başyapıtı ve aynı adla sinemaya uyarlanan film (ç.n.).

Yalnızca biri kalıyor. Bize yolu gösteren merkezi ışık bu. Bu ışığın arasından, gölge oyunları gibi arkadaşlarımın siluetlerini fark ediyorum. Yanlarına gidiyorum. Hepsi kendi canavarlarıyla mücadele etti. Kişisel canavarlarıyla.

Freddy, Moch l'i geçtiğimizi doğruluyor. Rose hâlâ bizden önde, uzakta.

Birinci koma duvarından sonra renk değişiyor. Mavi mora dönüşüyor, ardından kestane rengine. Karanlık yansımalar var. Bunlar Cehen-nem'in renkleri mi?

Anı kürecikleri tuhaf bir fırtınanın dolu taneleri gibi üstümüze çökerken hızımızı yavaşlatıyoruz.

Geçit bükülüyor, bir yaya dönüşüyor. Küreciklerin ısırıklarını önemsememeye çalışarak hep ölümün ışığına doğru yolculuk ediyorum. Ne büyük bir güç! Ruhum etimden ayrılalı ancak yirmi dakika oldu ve ben şimdiden yüzlerce ışık yılı uzaktayım.

Yok oluş hissi hiç yok, güçsüzleşme hissi de az. Paslı bir zırhı terk ettim yalnızca. Bu zırhın beni koruduğunu sanıyordum. Ama aslında ruhumu, soluğumu, zekâmı boğuyordu.

Yaralarımın yalnızca basit çizikler bırakacağına inanarak, bu zırhla birlikte ne darbelere uğramıştım. Ne büyük bir yanılgı. Oysa her şey köklerime kadar işlemişti. Yaşamımın bütün darbeleri bir bir gözümün önünden geçti. Çelişkili bir biçimde, aldığım darbeler verdiklerimden daha az iz bırakmıştı. Ruhum bir ağaç gibiydi, üstüne çakıyla sözcüklerin ve anıların kazındığı bir ağaç.

Her şey çok hızlı geçiyor. Dünyaya gelişim, bana zorla yemek yediren annem, beni sarhoş eden ve beni uçak oyunu oynamaya zorlayarak eğlenen babam, ergenlik sivilceleri ve onların bende yarattığı utangaçlık, geçirdiğim araba kazası, Fleury-Merogis tutuklularının kıyımı, Felix'in intihara sürüklenmesi, Kongre Sarayı'nın beni yuhalayan kalabalığı, hakaret mektupları, tehdit mektupları ve bitmek bilmez suçluluğum gözümün önüne geliyor. Adlarını bile hatırlamadığım insanlar, yüzüme "Katil! Cani!" diye bağırıyor. İçimden bir ses bana "Katil, katil, katil, katil" deyip duruyor. "Yüz yirmi üç masum insanı öldürdün." "Üzgünüm Michael, ama hiç tipim değilsiniz." Kötü anılarla eski kâbuslar birbirine karışıyor.

Kısacası, beyaz saten elbiseli kadınla karşılaşmamızı tercih ederim yine de. Becerebileceğim kadar dürüst davranarak karşı koyuyorum geçmişime.

Rose da anı küreciklerinin hücumuyla durduruluyor. Belki de burada onu yakalama fırsatı bulabilirim. Kendi yaşamımın fırtınasıyla savaşarak güçlükle yaklaşıyorum. Yine de ilerliyorum. Tamam, neredeyse ona yetiştim. Telepati yoluyla (çünkü ektoplazmalar böyle anlaşıyor), ona, "Yeniden aşağı inmene yardım etmek için seni aramaya geldik," diyorum. Benimle ilgilenmiyor. İlk aşkına kavuşmuş. Bu bir Amerikalı gökbilimci. Adam onu terk ettiğinde, Rose onunla aynı çalışmalara devam ederek onu bulmaya çalışmıştı. Bana ondan hiç söz etmemişti. Onun pek çok duygusunu şimdi daha iyi anlıyorum.

Sevgilisinin anılarıyla tartışıyor. Adam ona, onunla birlikteyken sıkıldığını söylüyor. Bir birliktelikteki en önemli şeyin hiçbir zaman sıkılmamak olduğunu söylüyor. Rose hoş ve nazikti kuşkusuz, ama ona özel bir şey veremiyordu. İşte bu yüzden terk etmişti onu.

Rose ağlayarak uzaklaşıyor. Ona hayır insan senin yanındayken hiç sıkılmıyor diye yemin etmeye zamanım olmuyor, ikinci koma duvarını geçti bile. Arkasından koşamıyorum. Freddy beni gümüş kordonumdan yakalıyor. Bu yolculuğun amacının, hepimizi sağ salim yeryüzüne döndürmek olduğunu ve eğer çok acele edersem bağımı koparacağımı ve o zaman artık ne Rose'a yardım edebileceğimi ne de geri dönebileceğimi hatırlatıyor.

Freddy, Stefania, Raoul ve Amandine, ben el ele tutuşarak birlikte Moch 2'yi geçiyoruz.

Stefania kuşkusuz bize kırmızı bölgenin zevklerini övüp durmuştu ama bu denli somutlaşmış fantezi ve sapkınlıkları doğrusu aklımdan bile geçilmemiştim! Başka bir Amandine, onca zaman arzuladığım Amandine üzerinde daracık bir korse ve file çoraplarla ortaya çıkıyor ve bana sanlmaya çalışıyor. Bir kaçış yolu olarak gerçek Amandine'i arıyorum ama o da kendini kabarık adaleleli yakışıklı bir zenci delikanlının kollarına bırakıyor.

Homoseksüel eğilimlerini bastırmış olabileceğini asla düşünmediğim Raoul'ü genç delikanlılar okşuyor. Buralara alışık olan Stefania, bir kadın bedeninin en özel güçlerini bilen bir genç kız grubuna bir sa-

nıiye katılmak için bu durumdan yararlanıyor. Bir Rolls Royce'un arka koltuğunda Rose kendini bir masal prensine bırakıyor.

Onu oradan çekip almak istiyorum ama siyah deri giysileriyle zıt uzun gür sarı saçlarıyla düşlerimin Amandine'i yüzümü kavrıyor ve dişi bir şeytan gibi gülerek ılık göğüslerine bastırıyor.

Freddy, göbeklerinde parlak bir pırlanta taşıyan Arap kadınlardan oluşmuş bir haremle çevrilmiş. Bir papatyanın yapraklarını koparır gibi birer birer açıyor ipek örtülerini.

Peki ama nereye girmiştik biz böyle? Düşlerimin Amandine'i hızlı hızlı kırpıştırdığı kirpiklerinin ucuyla boynumu okşuyor. Hızlı bir kelebek uzun ipek kanatlarıyla beni gıdıklıyor. Böyle bir fantezim de mi vardı? Çok hoş. Amandine en cilveli bakışlarından biriyle gülümsüyor bana. Sonra, ağzıyla...

195. POLİS KAYDI

İlgili birimlere bildiri

Deneyimli bir ölüm kâşifi grubu bu sabah uçtu. Grup hâlâ ikinci bölgede bocalayıp duruyor. Müdahale etmeli miyiz?

İlgili birimlerin cevabı **Hayır.**

Henüz değil.

196. BUDİST FELSEFE

"Erdemlerimize rağmen mutsuz bir yaşamımız varsa eğer, bu geçmişteki kötü karmamızdan kaynaklanır.

Kötülüğümüze rağmen mutlu bir yaşamımız varsa, aynı şekilde bu da geçmiş karmamızdan ileri gelir.

Şimdiki eylemlerimizin sonuçlan da sırasıyla olası ilk fırsatta alınacaktır.

Narada Thera, *Yeniden Doğuş Doktrini*

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

197. BULUTLARDA

... Kulaklarımı hafifçe ısırıyor. Bu aramızda kalıyor ama benim çok hoşuma gidiyor. Hatta buna bayılıyorum. Özellikle üst taraflarından ısırmasına. Sonra kulakmememi. Ensemi de. Boynumu değil. Buna karşılık, omzumu ısırması çok hoşuma gidiyor. O bunu biliyor. Cinsel hazlarım konusunda her şeyi biliyor! Bundan yararlanıyor. Bunu kötüye kullanıyor. Sonra daha da cüretkârlaşan düşlerimin Amandi-ne'i, beni...

Ama, hurilerden kurtulan Freddy toplanma borusunu çalıyor ve bize cinsel itkilerimizi yenmemizi söylüyor. Göbek bağlarımızdan tutarak birbirimize sokuluyoruz. Yanımdaki Taocu keşiş kaygılı. Çok güzel ancak tehlikeli bölgelere doğru yol aldığımızı biliyor.

Defalarca Rose'u yakalamaya çalışıyoruz. Ama boşuna. Moch 3'ü çoktan geçti ve beklemekte olan ölülerin yanına vardı.

Onun gibi, biz de turuncu bölgeye giriyoruz. Ölüler kuyruğu alabildiğine uzuyor. Hâlâ göbek bağımızın olduğunu gören kimileri buna şaşıyor. Ölüler kıtasını ziyaret etmek üzere yaşam dünyasından gelen şu tuhaf turistler de neyin nesi? Bununla birlikte çoğu bizimle ilgilenmiyor.

Kalabalığın arasında Rose'u arıyorum.

Dış ülkelerle yapılan savaşlarda katledilmiş askerlerin bütün taburları, bulaşıcı hastalıktan ölenler, oraya buraya dağılmış bir halde trafik kazazedeleri, hepsi burada. Ölüler, ölüler, her ırktan her ülkeden ölüler. Cüzamlılar, elektrikli sandalyede idam edilmiş mahkûmlar, kırmızı ışıkta geçmiş yayalar, siyasi nedenlerle işkence görmüşler, tedbirsiz fa- 1 kirler, kronik kabızlar, kürarlı oklarla zehirlenmiş kâşifler, köpek balı- 1 ğını fazla kızdırmış dalgıçlar, kurşuna dizilmiş denizciler, aşırı alkolik- 1 ler, hayali düşmanlarından kaçıp dokuzuncu katın penceresinden atla- J mış paranoyaklar, esnekliği fazla gelen lastikle atlayanlar, fazla meraklı yanardağbilimcileri, kamyonun yaklaştığını görmemiş miyoplar, yoldaki çukuru görmemiş presbitler, yer örümceğini tanımamış astigmatlar, bir engereğin bir karayılana benzediğini kavrayamamış liseliler.

Herkesi itekliyoruz.

"Rose, Rose," diyorum, telepati diliyle.

Adı Rose olan birçok kadın dönüp bakıyor. Dikenli, dallı ve gamlı Rose'lar. Diğerlerinin ektoplazmaları gibi, onlarınki de kendi hikâyelerini anlatıyor. Kıskanç bir kocanın kurbanı, kinci bir baba tarafından bir saman yığını içinde basılmış bir köylü kızı, torunlarının çoktan saçıp savurduğu paralarını bile yiyemeden ölen yaşlı bir kadın...

Diğer ölülerin arasında ilerliyorum. Ölüler, ölüler, yine ölüler. Aşırı dozdan ölmüş uyuşturucu bağımlıları, çok dövülmüş kadınlar, muz kabuğuna basıp düşenler, talihsiz nezleliler, soluğu kesilmiş tiryakiler, kazanmış maraton yarışçıları, virajı alamamış Formula 1 yarışçıları, iniş pistini tutturamamış pilotlar, Harlem gecelerinin daha ilginç olduğunu düşünen turistler, kan davası meraklıları, duyulmamış virüsler keşfedenler, Üçüncü Düny'ada su içenler, serseri kurşun yiyenler, İkinci Dünya Savaşı'nın mayınlarını biriktirenler, izinli polislere saldırmış kapkaççılar, tuzak yerleştirilmiş arabayı çalmaya kalkışan hırsızlar.

Yokuşun tepesindeki kamyonu sollayacak kadar yer olduğunu sanan motosikletliler, yokuşun tepesindeki motorsiklete çarpmamak için direksiyon kıran kamyoncular, tam da bir yokuşun tepesindeki motosikletin kendilerini sıyırıp geçtiğini ve bir kamyonun üstlerine geldiğini son anda gören otostopçular...

Karaciğer nakli yapılmış olanlarla kalp nakli yapılmış olanlar tartışıyor. Saklambaç oynarken yalnızca buzdolabına saklanmış oldukları halde, hâlâ onları bulamamış olan anne babalarını eleştiriyorlar.

Ölüler arasında hiçbir gerginlik yok. Burada evrensel bir barış hâkim. Bosnalılar Sırplarla büyük bir yakınlık içinde. Korsikalı çeteler barışıyor. Bir deniz kazazedesi bir uzay kazazedesiyle sohbet ediyor.

Freddy oyalanarak kaybedecek zamanımız olmadığını hatırlatıyor. Laboratuvarda tekrarladığımız figürü yapmak için onun çevresinde toplanıyoruz. Göbek bağlarımızı korumaya dikkat ederek birbirimizi tutuyor ve bir piramit oluşturuyoruz. Tepede, Freddy, Raoul ve Amandine, beni omuzlarının üstünde taşıyor.

Rose'a, onu eve götürmek için burada olduğumuzu iletiyorum. "Neye yarar," diye cevap veriyor. Saatinin geldiğini düşünüyor. Ya-

şamdan ayrılmayı bilmek gerek ve ölümünden memnun: Yaşamında başarılı olduktan sonra öldü. Mutluyken ve projeleri olumlu bir sonuç verirken gitti. Daha fazla ne istenebilirdi ki?

Cevap olarak ona bir çocuğu olmadan öldüğünü ve benim ondan bir çocuk istediğimi söylüyorum. Bana Stefania'nın bir sözünü hatırlatarak karşılık veriyor: "Sorun, insanların yeryüzünde kendilerini vazgeçilmez sanmaları ve her şeyi bırakıp gidebilecek güçte olmamalarıdır, ne kibir ama!"

Dünyanın, onu bir çocuktan daha yoksun bıraktığına pişman olmayacağı kadar kalabalık olduğunu düşünüyor. En sonunda, benim yüreklendirici çağrılarımı artık duymamak için tabanlan yağlayıp beklemekte olan ölüler yığınını geçmek için onu bunu itip kendine yol açıyor.

Karım önde biz arkada böylece dördüncü koma duvarını geçiyoruz ve bilginin ülkesine varıyoruz.

Hiç sormadan neden $E=mc^2$ olduğunu anlıyorum ve bunu dâhice buluyorum. İnsanların savaşlarda neden sürekli birbirlerini öldürdüklerini anlıyorum. Hatta bunca zamandır aradığım araba anahtarlarımın yerini bile görüyorum.

Kendime hiçbir zaman sormadığım bir yığın sorunun cevabını öğreniyorum. Örneğin, bir şampanya şişesinin içindeki kabarcıkları, yalnızca şişenin ağzına gümüş bir kaşık sokarak nasıl koruyabiliriz. (Bu benim için her zaman büyük bir sırdı!)

Kim olursa olsun hiç kimseyi yargılamadan ve dünyayı hiç yakınmadan olduğu gibi kabul etmek gerektiğini anlıyorum. Bir insanın tek tutkusunun, ancak kendini sürekli geliştirmeye çalışmak olabileceğini anlıyorum. Zekâm beynimi patlatacak kadar genişliyor. Her şeyin bilincindeyim, yaşamın, varlıkların, şeylerin. Her şeyi anlamak öyle hoş ki! Bilgi elmasını yiyen Âdem'le onu başına yiyen Newton büyük bir mutluluk duymuş olmalı!

Ama evet, bilgiyle buluşma bütün sınavların arasında belki de en zor olanı.

Bilginin içinde ilerliyorum. Büyük bilgi ve küçük bilgi. Mutlak bilgi ve görece bilgi. Bir gerçeğin açığa çıkmasından etkilenerek birden duruyorum: Ben hiçbir zaman sevmedim. Merhamet, acıma duydum

kuşkusuz. Arkadaşlarımın, birlikte olmaktan ve konuşmaktan hoşlandığım insanların yanında yeniden canlılık kazandım. Ama onları gerçekten sevdim mi? Hem sevebilir miyim? Ben olmayan, benim dışımda birini sevebilir miyim? Bu durumda tek ben değilim herhalde, hiçbir zaman gerçekten sevmemiş benim gibi birçok insan vardır kuşkusuz diyorum kendime, ama bu bir neden değil. Bunda ne bir özür ne de bir teselli görüyorum. Ölüm deneyimi en azından, bana her zaman içtenlikten uzak, saçma duyarlılıklar taşıyor gibi gelen bir düşünceyi görmemi sağladı: Mutlu olmak için sevmek gerek.

Sevmek, en büyük bencillik eylemi, insanın kendine sunabileceği en büyük armağandır. Ama şu ana dek ben hiçbir zaman bunu yapabilecek güçte olamadım!

Peki ya Rose? Yine de onu sevdiğimi sanıyordum, onun için öldüğüme göre. Aslında onu yeterince sevmiyorum. Rose, eğer seni buradan kurtarırsam, eğer buradan kurtulursak seni sevgimle bunaltacağım. Karşılıksız ve sonsuz bir sevgiyle! Zavallı başına gelenlere şaşıracak kuşkusuz. Duygularını her zaman bastırmaya çalışmış biri tarafından birdenbire ilan edilmiş büyük bir aşk kadar ürkütücü bir şey olamaz. Bu korkunç ama aynı zamanda çok hoş olacak! Ona gerçekten sevmenin ne olduğunu anlayabildiğimi söylemek için öyle sabırsızlanıyorum ki!

Uçuşumu hızlandırıyorum, diğerleri de öyle. Rose tünelin sonunda. Bizim gibi bilgiyle dolduktan sonra beşinci koma duvarını geçiyor ve ideal güzelliğin ülkesine giriyor.

Hop!

Ne şaşkınlık ama?

Korkuya, arzulara, zamana, bilgiye karşı koyduktan sonra, işte büyülü yeşil ülke, çiçekler, bitkiler, kelebek kanatları gibi hareli renkleriyle göz kamaştıncı ağaçlar. Anlatılamaz olan daha nasıl anlatılabilir ki? Çok güzel bir kadın yüzü görüyorum, bedeninin üstünde dolanıp duruyorum, katedral camlarındaki taç yapraklı çiçeğe dönüşüyor. Berrak göllerin içinde uzun billur yüzgeçli balıklar bize gülümsüyor. Grant gazallan kuzey kızıllığının üzerinde sekiyor.

Bunlar sanrı değil. İdeal güzellik, bütün güzellik anılarımı yüzeye çıkanyor ve onları doruklarına götürüyor. Arkadaşlarımın da kendi düşleri var. Fosforlu siyah kelebekler Raoul'ün çevresinde uçuyor.

Gümüş renkli yunuslar Stefania'nın çevresinde oynuyor. Freddy, sırtları ter içinde kalmış yeşil ve beyaz küçük karaca yavrularıyla çevrilmiş. Claude Debussy'nin *Bir fauna'nın öğleden sonrasına prelüdii* yankılanıyor bir yerde. Güzellik aynı zamanda müziktir. Ve elbette güzel kokular, her yerde hafif ve mentollü kokular duyuyorum.

Rose önümüzde biraz yavaşlıyor, sonra yeniden hızlanarak, gönderdiği olumlu dalgalarla beni kendine çeken merkezi ışığa doğru gidiyor.

Karım böylece altıncı duvara ulaşıyor. Moch 6. Dünyada şu ana dek hiçbir ölüm kâşifinin geçmeyi başaramadığı duvar!

Bilinmeyene doğru ilerleyişinde artık hiçbir kordonun engel olmadığı Rose, nasıl da acele ediyor!

Hop!

Rose öbür tarafta. *Terra incognita" Az}.*

Freddy şimdi pozisyonumuzu değiştirmemiz gerektiğini bildiriyor. Sivri bir uçla devam eden geniş bir temel istiyor. Yalnızca ikimizin geçmeyi deneyeceğini söylüyor, o ve ben. O, çünkü hepimizin arasında en deneyimlisi o, ben, çünkü Rose'u dönmeye ikna edebilecek tek kişi benim.

Raoul beni cesaretlendiriyor.

-Hadi! Tam ileri, bilinmeyene doğru hep tam ileri!

198. SUFİ FELSEFESİ

Ben öyle bir candanım ki canların canıdır o can
Öyle bir şehirdenim ki hiç ucu bucağı yok
O şehrin yolu sonsuz bir yoldur, orada başsız, ayaksız
yürümeye bak.
Çünkü baş da odur, ayak da.

Bağlılık denizinde, tuz gibi eriyorum
Ne inançsızlık, ne iman, ne doğruluk ne de kuşku kaldı bende

25) Mevlana'nın Rubaileri [-II, çev. M. Nuri Gençosman, M.E.B. yay., İstanbul, 1994, s.74 (ç.n.).

Bir yıldız ışıldıyor yüreğimde Yedi gök
saklı o yıldızın içinde/[25]'

Rubailer, Mevlana Celaleddin Rumi (XIILyuzyil)
Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm
başlıklı tezinden bir bölüm.

199. İŞTE ORADAYIZ

Freddy beni şaşırtıyor. Henüz hiçbir insanın aşamadığı bu sınıra doğru çekinmeden ilerliyor. Aşırı derecede gerilen kordonuyla korkusuzca ilerliyor, bense ayaklarımı sürüyorum. Ölümün sürprizlerinden bezginim biraz. Bununla birlikte burada, arkada, son gizemin, ölümün son gizeminin saklandığını da seziyorum.

En gizli sırrı sonunda öğreneceğim. Ölümden... daha fazla kurbanlara yol açan öyleyse kim? Burada, bu perdenin arkasında bütün korku ve aşk romanları son buluyor. Burada, bu perdenin arkasında bilimkurgu fantastikle birleşiyor ve dünyanın bütün mitolojileri pozitif bilimle kaynaşıyor.

Önce duraksıyorum, sonra hızla atılıyorum.

İşte en sonunda, Son Kıta'nın son bölgesi.

Onu görüyorum.

Bir an Rose'u unutuyorum. İnsanlara hiçbir zaman açıklanmamış gizemlerin gizemi, sırların sırrı seni görüyorum. Seni görüyorum, hissediyorum, duyuyorum. Burası son. Burası filler mezarlığı. Burada ışık söner, bütün ışıklar, sesler yok olur, bütün sesler. Ruhlar ölür, bütün ruhlar. Düşünceler ölür, bütün düşünceler.

Cennetteyim.

Milyonlarca göksel müzik çınlıyor kafamda. Yıldız kalıntıları bana nazikçe hoşça kal diyor. Yok olan bir yıldız ve ölen bir adam aynı yolu izliyor. Cennete gidiyorlar.

Pamuktan ayaklarımla değerli bir bölgeye basarak sisin içinde yürüyorum. Şeffaf kollarım dua için yükseliyor sanki. Dizlerim bükülüyor, diz çöküyorum. Bu buğulu toprağı öpüyorum.

Yanlışlıkla ya da aşk yüzünden cennetteyim. Ne kadar da güzel?

Altıncı bölgede görülen ideal güzelliklerin tümünden daha güzel. Onlar röprodüksiyon ve taklitten başka bir şey değiller. Cennetin gerçek güzelliği onların hepsini geride bırakıyor.

Cennet benim tek ülkem, tek vatanım, milliyetçiliğimin biricik nesnesi. Buralıyım ben. Bana bu yeri hep tanıyormuşum, oradan geldiğimi ve oraya geri dönmek zorunda olduğumu biliyormuşum gibi geliyor. Yeryüzünde, orada, o kadar aşağıda, ben geçiciydim, yalnızca geçici. Tatildeymiş gibi. Bir ektoplazmayım ben, hiçbir zaman gerçekten Michael Pinson olmadım. Yalnızca bir ektoplazmayım. Hiçbir zaman şu üzgün, şu aptal Michael Pinson olmadım.

Şu herif ne kadar salak, oysa benim gerçek ben'im öyle... öyle hafif ki. Hafiflik, işte başlıca erdem. Benim büyük tutkum, düşünen bir buğu olarak kalmak. Oysa dünyaya ve bedenime öyle bağlıydım ki. Gençlik hatası işte.

Rose'u görüyorum ve dünyada olduğundan daha çok seviyorum. Daracık kabuklarımıza, acı dolu bedenlerimize ve ürkütücü kaygılarla dolu beyinlerimize neden dönelim ki? İkimiz de burada iyiyiz. Artık zamandan korkmuyoruz. Artık hiçbir şeyden korkmuyoruz.

Cennetin kapısında beni bekleyen ölüm kâşifleri umrumda bile değil. Orada kalmakla aptallık ettiler. Ülkemi ve dünyamı buldum ben. Ulaştım. Kaynağımdayım şimdi. Gerçek güneşi görüyorum. Diğeri, yandaki, dünyalıların güneşi bana sarımtırak görünüyor. Beyaz, gerçek beyaz, saf beyaz yalnızca cennette var.

Cennetteyim. Rose'u ondan korumak için gelmiştim, ne aptalca!

Sis dağılıyor. Altımda uzun bir ölüler kuyruğu beliriyor. İlerde ayrılıyormuş gibi görünen uzun bir ırmak oluşturuyor. Durumu daha yakından incelemek için aşağı iniyorum. Ruhlar ırmağı gerçekten de dört kola ayrılıyor ve insan ruhlarının ortasında, şimdi hayvan hatta bitki ruhlarını da ayırt ediyorum. Cennette onların dalıverdiği ikinci bir kapı daha var kuşkusuz. Burada denizlaleleri ve su yosunlan, ayılar ve güller var. Bitkilerin de bir ruhu var. Bunu biliyorum, çünkü şu anda her şeyi anlıyorum.

Mutlak bağdaşım. Hepimiz dayanışma içindeyiz ve yeryüzünde hep birlikte acı çekmiştik. Her türlü şiddetten kaçınarak yaşamak gerek. Mizaçlan ne olursa olsun diğerlerine karşı şiddet kullanmamalı, kendi-

ne karşı da. Bu varoluş yasası iliklerime kadar işliyor. Demek ki şimdiye kadar cahil bir adamdım, günün birinde kendi bilgisizliğini değerlendirmek için cennete gitmeye adanmış cahil bir adamdım yalnızca.

İnsan, hayvan ve bitki ruhlannı önüne katıp sürükleyen ırmak dört kola ayrılıyor. Raoul'ün bürosuna yığılmış kitaplardan hangileri dört İrmağın aktığı şu ülkeyi betimliyordu? Hindular söz ediyordu ondan, Yahudiler de. Aklıma Raoul'ün inceleme yazısındaki cümleler geliyor: "İBRANİ MİTOLOJİSİ. Cennet yedinci gökkürede bulunur. Oraya iki kapıdan girilir. İnsanlar dans etmeye ve eğlenmeye davet edilir. Dört ırmak görülür, biri havadan, biri baldan, biri şaraptan, biri esanstan... Kuran da "Cennette dört ırmak akar," diyor.

Dünyanın bir ucundan öbür ucuna, eskiler aynı manzarayı betimlemek için metafor kullanmayı biliyor ve kullanıyorlardı da.

Dört ırmak. Dört bölümlenme. Dört çeşit ruh, yalnızca iyi ve kötü değil, daha çok dört ton var, peşler, tizle pes arasındakiler, tizler, aşın tizler. Bir ruh olmanın dört biçimi.

Rose'un ardından Freddy ve ben dört ölüler ırmağını yukanya doğru çıkıyoruz.

Birden, melekleri fark ediyorum.

200. HIRİSTİYAN FELSEFESİ

"Azizler, şu ölümlü dünyada aklın, imana uysal bağlılıkla birlikte gerçekliğini doğruladığı sırlann çözümünü açıkça görecekler. Üçlü teslisi, cisimleşmeyi, insanlığın kurtuluşunu; Tanrı'nın tarihleri, bizim için çoğu zaman ya bir bilmece ya da uzun süren bir kavga olan halklar üzerindeki etkisinde, ruhların yönetiminde, dünyanın yönetimindeki gizli yasalarını. Tann'nın, sevdiği kullarının kutsanmasına adadığı yollann doğaüstü düzenini ve Tann'nın kendi doğasının sonsuz harikalarını tanıyacaklar."

Monsenyör Elie Meriç.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

201. SONUNA DOĞRU

Uzaktan ateşböcekleri derdiniz. 1
Melekler. il
Birden bunların onlar olduğunu anlıyorum.
Cennetin melekleri.
Manzara yolculuğa değerdi.

Freddy omuzlarımdan tutuyor, beni bir armut ağacını silkeler gibi silkeliyor. Rose'u canlılar dünyasına götürmeye ant içtiğimizi haykırıyor, onunla birlikte ölüler kıtasında kalmaya değil. Görevimi unutmamam için yalvarıyor. Kafamdan geçenleri anında okumuş. Ektoplaz-malar aralarında ne de çabuk anlaşıyor!

Haham benimle konuşuyor ve aklımı başıma getiriyor. Sayıklama sona eriyor. Ölüm, beyaz satenli kadın görünümünde, çoktan yendim seni, beni hiçbir zaman kandıramayacaksın, bana bir cennet gibi görünsen bile.

Freddy memnun. Ruhumu dinginliğe kavuşturduğunu biliyor. Cennet bile irademden güçlü olamayacak. Kim olduğumu biliyorum. Henüz birbirinden ayrılmamış saf bir ruh ve etten bir bedenim. Ruh ve maddeyim ve ruh maddeden daha güçlü kalmalı. Yüreğimle aklım arasındaki dengeyi korumalıyım.

Kim olduğumu biliyorum. Kim olduğumuzu biliyorum. Diğerleri gibi iki ruh değil, özel görevde olan iki ölüm kâşifiyiz. Ölü değiliz, Son Kıta'yı keşfedecek ve geri dönebilecek yetenekte iki canlıyız. Ve Rose'u kurtarmak için buradayız.

Ölüler ırmağının "bal" kolunu izliyoruz. Ölülere katılıyoruz. Bize hayretle bakıyorlar, çünkü göbek bağlarımız duruyor. Onu neden hâlâ koparmadığımı bilmiyorum, ama ne olursa olsun iyi dayanıyor.

Kuyrukların dördü de çok uzun. Yaz sezonunda aşın yoğun olan bir havalimanının gişesindeyiz sanki.

Avazım çıktığı kadar "Rose! Rose!" diye bağınyorum; aç kedileri tarafından parçalanmış bir ihtiyar adam seslendiğimi duyuyor ve bana Rose'un önde olduğunu işaret ediyor. Kontrollerden çoktan geçmiştir, şu anda tartıda olmalı.

-Ee, ne yapalım, diyor telepati yoluyla, yazgıcı ihtiyar. Kimi ruh-

ıar bazen kayırılıyor. Yeşil ülkede yüzyıllardır bekleyen ruhlara yetişiyor ve onları geçiyor. Nedenini bilene aşk olsun...

-Tartıda mı dediniz?

-Evet. Ruhu tartılacak. Bir sonraki reenkarnasyonuna karar verilmeden önce bu yaşamında yaptığı iyilik ve kötülüklere bakılacak.

-Peki nerede bu tartı?

-Dosdoğru ilerde. Şaşırmanız mümkün değil. Hep doğru gidin.

202. TAOCU FELSEFE

"Bilge bu yaşamı, yaşam devam ettiği sürece sever, sonra başka bir yaşam için onu unutur. Evrensel ruhla bir olan kişi nereye giderse gitsin ben'ini korur.

Bedendeki ruh çırpıdaki ateş gibidir. Ateş başka bir çırpıya sıçrar, ruh da yeni bir bedene. Ateş sönmeden yayılır. Yaşam sürekli devam eder."

Cuangzi

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

203. POLİS KAYDI

İlgili birimlere bildiri

Onları durdurmak üzere müdahale edilmesini kabul etmediniz. Şimdi oradalar. Çok geç kalınmadığını umarız. Bu işi halledecek olan artık sizsiniz.

İlgili birimlerin cevabı

Halledeceğiz.

204. BİR RUHUN AĞDALIĞI

Freddy ve ben insan ruhları ve insan olmayan ruhlar arasında, beyaz sisin içinde bata çıka yürüyoruz. Ölüler ırmağının dört kolunun birleştiği bir vadiye doğru gidiyoruz. Ölüler hâlâ ışığa doğru ilerliyor.

Melekler onları daha yakından kuşatıyor.

Melekler, her şeyden önce sizin ve benim gibi birer ektoplazma. Göbek bağları yok ama fosforlu bir haleyle çevrilmişler ve üzerinde rengârenk ışıklar dolaşıyor. Bizi inceliyorlar ve haleleri, yepyeni ve düşsel rengârenk ışıltılar yayıyor, yalnızca renklerini değiştirerek düşüncelerini ifade edebiliyorlar sanki.

Aşağıdan yukanya, soldan sağa, bir ana rahmindeki dölüt gibi dönüp duruyorlar ve bize kopmamış kordonlarımızla burada ne yaptığımızı soruyorlar.

-Bir kadını arıyoruz.

Bir melek bana yitirileni bulma iznini kendisinin verdiğini söylüyor. Ona Rose'u betimliyorum. Tartıya yakın olduğunu doğruluyor. Bana, uzakta, ırmağın dört kolunun birleştiği vadinin üstüne sarkan, puslarla kaplı bir ışık dağını gösteriyor. Cennete girdiğimizden beri bize rehberlik eden merkezi ışık bu dağın tepesinden çıkıyor.

Ölülerle birlikte bizi ışığa götüren dar yolu tırmanıyoruz.

Dorukta, öncekilerden daha da parlak haleli üç melek havada dolanıyor.

-Bu melekler diğerlerinden farklı, diye fısıldıyor Freddy, bunlar başmelek.

Gerçekten de ölü kalabalık küçük adımlarla onlara güçlükle yaklaşırken onlar ışıldıyor.

Haham bana, üstümüzde, dağın ışığı ve başmeleklerin parlaklığı içinde boğulmuş Rose'u gösteriyor. Başmeleklerin huzuruna çıkmak üzere olan ölüler, orada, bir toprak sekinin üstünde toplanıyor.

-Sıradaki, diyor bir başmelek.

Ama sıradaki Rose.

-Hadi git, Rose'u bırakmaları için onları ikna et, diye beni sıkıştırıyor hahamımız.

Artık benimle gelemiyor. Kopmak üzere gibi görünen kendi gergin kordonu gibi benimkini de tutuyor. Şu an gerçekten de hayatımızla oynuyoruz. O kordonlarımızı korumaya çalışırken, ben tek başına devam etmek zorundayım.

Başmeleklere doğru uçuyorum, neredeyse bağırarak:

-Bekleyin! Bu kadını yargılamadan önce, biz canlıların, **onun sizin**

huzurunuza çıkmasını istemediğimizi size söylemeliyim.

Başmelek hiç şaşırmadan bana bakıyor. Telepatik sesi tatlı ve güven verici. Bütün kanıtlara açık gibi gözüküyor. Bu ölüm görevlisinin korkulacak bir yanı yok. Hatta beni kendime getirmeye bile çalışıyor, aynı zamanda çevredeki diğer ölüleri de.

-Açıklayın.

-Rose öldü, bir serseri çetesinin kurbanı olarak, ama onun burada işi yok.

Diğer iki başmelek de çok sevimli. Bu aydınlığın içinde, Steven Spielberg'in filmi, *Üçüncü Türden ilişkiler*[1] *m.* uzay yaratıklarını hatırlatıyorlar biraz.

Hangi hakla burada rahat rahat dolaşabildiğimi soruyorlar bana. Arkamdaki hahamı ve kopmamış kordonlarımızı inceliyorlar.

-Onu yeryüzüne götürmek istiyorsunuz, öyle mi?

-Evet. Biz, onu kurtarmak için size kadar çıkmış olan kırk canlıyız.

Şiddetli bir tartışma için üç başmelek toplanıyor. Biri, düğümlerle dolu şeffaf bir kordonu açıyor ve orada pek çok ilginç bilgi ediniyor-muş gibi görünüyor.

Bana bakıyor, Rose'a bakıyor, diğerleriyle görüşüyor ve sonunda konuşuyor:

-Kırk insan bunca tehlikeyi göze aldığına göre, bu kadın aşağıdaki dünyanıza gerçekten hâlâ gerekli olmalı. Öyleyse onu indirmenize izin veriyoruz, ama kordonunu yalnızca o arzu ederse vereceğiz.

Rose tereddüt ediyor. Artık yazgısı kendi ellerinde. Ruhunun, yaşam oyununu seve seve bırakacağını seziyorum. Benim gibi o da hemen, burasının gerçek ülkesi, tek vatanı olduğunu düşünüyor. Ama aynı zamanda içinde bir şey, belki de bana olan sevgisi, bu duyguyla mücadele ediyor.

Çevremizde, ölüler ve melekler merakla terazinin ne yana eğileceğine bakıyor.

-Bir ölümlü tarafından bu derece sevilmiş olmak ne büyük şans! diye mırıldanıyor harakiri yapmış bir Japon.

Çok acı çekmiş bir çocuk onaylıyor.

Bir melek böyle bir kargaşayla ilk kez karşılaştığını belirtiyor.

Bir diğeri buraya çıkmamıza izin verildiği için seviniyor. Durum

oldukça ilginç.

Rose başmeleklerin yüzüne dikkatle ve uzun uzun bakıyor. Ama onlar kararına karışmak istemiyorlar. Eğer isterse ruhunun tartılmasına başlanacak. Ama geri dönmekte ve inişleri çıkışlarıyla, iyi ve kötü eylemleriyle yaşam dizisine yeniden başlamakta özgür. İnsan kendi yazgısının tek sorumlusudur.

Freddy bize arkadan ve biraz yukarıdan bakıyor. Uzaktan, beyaz, düşsel bir şatonun içinde bir düğün oluyor sanılırdı. Karşılıklı duran bir çift, Rose ve ben, arkada uzun ve gri bir davetliler kuyruğu, önde bir ışık dağı. Rose başmeleklere doğru bir adım atıyor, sonra bir adım daha. Soluğumu tutuyorum, birden çark ediyor ve kollarıma atılıyor.

-Beni bağışlayın, ama aşağıda tamamlamam gereken daha bir sürü iş var, diyor.

Melekler şaşkın, renk değiştiriyorlar. Şu ana kadar açık sarı bir görünüm sunan sahne mavi bir hal alıyor. Başmelekler duygulanıyor ve bize gülümsüyorlar. Kızböcekleri gibi kerubiyunlar dört dönüyor. Karımın karnından ucunu seçemediğim bir göbek bağı çıkıyor, kara deliğin girişine doğru yükseliyor. Rose yeniden bağlanıyor. Bir kordon, onun ruhunu yeniden gövdesine bağlıyor.

Freddy'nin yanına varıyoruz. Başardığımızı biliyor.

Ölüler bizi selamlıyor:

-Madde dünyasına iyi yolculuklar, çocuklar!

-Buna ihtiyaçları olacak, diye iç çekti elektrikli sandalyede idam edilmiş Amerikalı bir psikopat katil. Madde dünyasına dönmektense gebermeyi tercih ederim ben. Bence, yaşam bir gözyaşı vadisinden başka bir şey değil.

Onu dinlemiyoruz. Dönüş, kuşkusuz gelişten daha eğlenceli. Göbek bağlarımız için kaygılanmamız gerekmiyor artık. Işık dağından aşağı iniyoruz, ölüler ırmağının dört kolu, ardından tek ırmak boyunca gidiyoruz. Biz, somon balıkları gibi kaynağa geri dönmüş ölüleriz ve yalnızca daha sonra daha iyi bir dönüş yapmak için ayrılıyoruz oradan.

Altıncı koma duvarının arkasındayız, bütün arkadaşlarımız burada, zihinleriyle dönüşümüzü alkışlıyorlar. Aradan geçen zaman boyunca, göbek bağlarımızın aşırı gerildiğini görünce kaygılanmış ve bir daha geri dönemeyeceğimizden korkarak beklemişlerdi.

Yaşamın özünü tanımamıza ve ölümün özüne ulaşmamıza izin ve-en Çinli keşişler ve hahamlar, Raoul, Stefania ve Amandine sevinçten [ve]rinde duramıyordu. Bölgelerden ve Moch'lardan geçtik tekrar.

Art arda güzellik, bilgi, sabır, zevk ve korku.

Kara delikten çıkmak üzereyiz. Dışarıda, yıldızlar, orada dipteki büyük ışıkla karşılaştırıldığında ne kadar da az titreşiyor. Mutlu bir biçimde sekerek uçarken birdenbire karşımıza uğursuz bir ektoplazma çetesi çıkıyor.

205. HİNDU FELSEFESİ

"İnsan bir yastık kılıfına benzer. Bir kılıf kırmızı olabilir, bir diğeri siyah ve bu böyle sürer gider, ama hepsinin içindeki pamuk aynıdır. İnsanlarda da böyledir bu: Biri güzeldir, diğeri çirkindir, üçüncüsü dindardır, dördüncüsü kötüdür, ama hepsinin içindeki Tanrı aynıdır."

Ramakrişna

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

206. SIKINTI

Bundan böyle Haşşaşinler öldürüldüğü, Koalisyoncular akıllarını başlarına topladığı için artık onlardan yoksun kalan Dağın Piri'yle uzlaştığımızı sanmıştık. Hiç de öyle değilmiş. Dağın Piri, ölüm pistimizdeki birkaç nezaket gösterisinden sonra yine gerçek yüzünü göstermişti. Müslüman ölüm kâşifi olmadığından, dinler arasında büyük bir bağlaşma imzalandığı şu anda o, küçük bir paralı ölüm kâşifi grubunu ayaklandırmıştı.

Dağın Piri, telepati yoluyla bize din birliğinin bütün mezhepleri uyutmak ve Yahudilerin cenneti daha kolay kuşatmasına izin vermek için kurulmuş bir tuzaktan başka bir şey olmadığını söylüyor.

Freddy karşılık olarak, hiç kimsenin Son Kıta'nın sahibi olmadığını ve din adamlarının her tür şiddeti kınamak üzere anlaşmış olmalarının doğal olduğunu belirtiyor. Haşşaşinlerin sonuncusu, hahamların

ustası olduğu kandırıcı sözlere karnının tok olduğunu ve artık oyuna gelmeyeceğini söyleyerek karşılık veriyor.

Çetesinin içinde, çocukluk düşmanımız, kıyımlar döneminde aday ölüm kâşifi olan ve o bizi tanımadan reddettiğimiz koca Martinez'j görmek beni eğlendiriyor. Onu o zamanlar kesin olan bir ölümden kurtardığımız için şimdi bizden nefret ediyor. Tuhaf ama size zarar veren insanlar, onlar gibi davranmadığınızda kızarlar. Üstüne üstlük bir de iyilik yaparsanız, düşmanlıktan artık sınır tanımaz.

Paralı askerlerin sayısı bizden daha fazla ve ben korkuyorum. Böyle bir serüvenden sonra bu şekilde ölmek çok aptalca olur.

Ama Freddy, Dağın Piri'nin aslında yalnızca kendisine kızdığım biliyor. Çünkü Freddy onu anlamaya ve onunla bir dostluk kurmaya çalışırken, Dağın Piri onu ve öğrencilerini öldürmeye yelteniyor. Haşşaşin, tam anlamıyla herhangi bir Martinez gibi davranıyor.

Haham, biz ona engel olamadan, bizi korumak için kordonunu çözüyor ve ayrılıyor. Bir şaşırtma harekâtına girişiyor.

-Çabuk kaçın, diye emrediyor. Eğer birlikte kalırsak bizden hiç kimse geri dönemeyecek.

Ondan ayrılmakta tereddüt ediyoruz ama telepatik ses tonu öyle buyurgan ki, ne pahasına olursa olsun kocasının yanında savaşmak isteyen Amandine'i zorla götürerek boyun eğiyoruz.

-Freddy! diye bağırıyor Amandine.

-Gidin, beni bırakın, ben bir Lamed vav olacağım.

Paralı askerler üstüne atılırken gümüş kordonunu ektoplazmik bir kement gibi döndürüyor.

-Freddy!

Yaşlı bilge bize sakin olun sinyalleri gönderiyor.

Son bir mesaj kulaklarımızda yankılanıyor:

-Gidin! Mümkün olur olmaz yeniden doğacağım. Baş harfleri benimkiyle aynı olacak bir çocuğun doğumunu kollayın. Benim her zaman kullandığım eşyaları tanıyacak. Kaçın ve F. M.'yi unutmayın!

Darbelere uğruyor. O da vuruyor. Cennet savaşları deneyimiyle, yaşlı kör haham, dört bir yandan sarılmadan önce birkaç saldırganın kordonunu çabucak kesmeyi başarıyor.

Kendini toparlayan Stefania grubun üstüne rasgele saldırmak istiyor. Onun peşinden gidiyoruz ama artık çok geç. Dağın Piri,

preddy'nin kordonunu kesmiş.

Son bir yazgıcı hamleden sonra haham ışık tarafından yutuluyor.

Paralı askerler bu kez bize dönüyor.

-Aptallara karşı sen ve ben, diyor Raoul.

Göğüs göğüse. Amandine cesaretle Martinez'le savaşıyor. Rose iki düşman ruha meydan okuyor..Raoul birkaç kiralık katilin üstüne çullanıyor. Ve ben, talihsiz ben, kendimi Dağın Piri'nin şahsı karşısında tek başına buluyorum!

İhtiyar iyiliğimi istemiyor.

Darbelerden elimden geldiğince kurtulmaya çalışıyorum. Benim gibi kötü bir rakibin karşısında diğerinin keyfi yerinde. Beni boğmak istiyormuş gibi göbek bağımı boynuma doluyor. Sıkıyor ve ruhumun canı yanıyor. Bağımı sıkabildiği kadar sıkıyor. Bağ gevşediğinde, beni yeniden başmeleklerin yanına gönderecek bir kopma sesi duyuyorum. Meğer Amandine, Martinez'in işini bitirdikten sonra arkadan dolaşıp dik kafalı Haşşaşinin kordonunu kesmiş. Adam neye uğradığını şaşırıyor: Bir kadın onu nakavt ediyor.

İnsanları yapay cennetlere göndere göndere, gerçeklerin daha ağır olması gerekeceğini sanıyor. Çift düğümlerle emniyet düğümlerini toplayarak gümüş bağının parçalarını umutsuzca yeniden birleştirmeye çalışıyor. Ne yazık ki yaşamda olduğu gibi ölümde de joker yok. Kediler dokuz canlı belki ama insanlar değil. Yaşam gitti mi gidiyor. Haşşaşinin attığı bütün düğümler çözülüyor.

Glup!

Dağın Piri, bir lavabonun gideri tarafından çekilen bir ekmek kırıntısı gibi yutuluyor ışık tarafından. Sağ kalan paralı askerler kaçışıyor.

Rahat bir soluk alıyoruz. Amandine kocasını kurtarmaya çalışmamız için yalvarıyor, tıpkı Rose'a yaptığımız gibi, ancak hepimiz Freddy için çok geç olduğunu ve hiçbir şey yapamayacağımızı biliyoruz.

Üzgünüz, cennetin çevrintisinden ayrılıyoruz. Akkor halindeki yıldızların yutulmadan önce son ışınlannı göndererek can çekiştiği kara deliğin geniş ağzına doğru ilerliyoruz.

İnişteyiz. İşte yine Güneş Sistemi. Gezegenler arasında slalom. İlk geçişimizden bu yana neredeyse hiç ilerlememiş Rus kozmonotlara yeniden selam. Bir göktaşı alanının içinden geçiyoruz. Ay'a yakın bir yerde yavaşlıyoruz. Dünya'nın turkuvaz yuvarlağı karnımızın altında

profilden görünmeye başladı bile. işte Avrupa, işte Fransa, işte Paris. Kaybolmak mümkün değil. Ektoplazmik kordonunuz sizi her zaman çıkış noktanıza geri getirir.

Başkentin üzerinde güvenlikte olduğumuz için düğümlerimizi çözüyoruz ve Rose'un ektoplazmasına Saint-Louis Hastanesi'ne kadar eşlik ediyoruz. Bir bataklığa gömülür gibi gömülüyor çatıya. Uzun gezimiz onda iyileştirilemez lezyonlara yol açmasa bari!

Biz de ölüm pistine geri dönüyoruz. Ben onca cambazlık yaparken, öbür ben'im orada rahat rahat oturmuş duruyor!

Çatının, katlann, döşemelerin içinden geçiyoruz ve dertli bedenlerimize kavuşuyoruz.

Ektoplazmam ve ten kılıfım karşı karşıya. Şeffafla renkli. Katıyla buhar. Hafifle ağır. Şimdi onları yeniden birleştirmek gerekiyor. Kıtık doldurulmuş kalın bir kayak tulumunun içine girer gibi giriyorum ben'e. Bana eski bedenime nasıl döneceğimi kimse öğretmedi. Doğaçtan yapıyorum bunu. Rasgele kafamın tepesinden giriyorum, çıktığım yer de orasıydı çünkü.

Et bedenine yeniden kavuşmak o kadar hoş değil. Romatizmalarımı, pamukçuklarımı, kaşıntılarımı, dişimdeki çürükleri, kısacası, insanı sürekli rahatsız eden bütün bu küçük rahatsızlıkları hissediyorum hemen. İşte yeniden kendimle birleşmiş ben. Bedenim ve ruhum artık bir bütünüz. Ayak parmaklarım karıncalanıyor.

Gözkapaklarımı yavaşça kaldırıyorum. "Normal" dünyayı yeniden keşfediyorum ve bu "normal" dünyada ilk gördüğüm şey, elektrokardiyogramın ekranı ve onun küçük pikleri. Kalp atışlarım yavaş yavaş yeniden hızlanıyor.

Hepimiz kendimize geldiğimizde, hastaneyi aramak için sabırsızlanıyorum. Onlar da tam beni arayacaklarmış. Doktorların hepsi çok heyecanlı. Mucize, bir mucize oldu! Rose birdenbire canlandı. Bilinci tamamen yerinde. O çok iyi.

Hareketsiz yatan Freddy'nin koltuğu çevresinde üzgün üzgün toplanan diğerlerinin yanına gidiyorum. Freddy'nin ağzı açık, sanki bedenleneceği çocuğun baş harflerini bize hatırlatmak istiyormuş gibi.

F. M.

Körün camdan gözleri kocaman açılmış. Yaklaşıyorum ve yavaşça, sevgiyle gözkapaklarını indiriyorum. Sonsuza dek bu yaşamda.

UÇUNCU DONEM: PROFESYONELLER ÇAĞI

207. TAROT ÖĞRETİSİ

Ölüm tarotun on üçüncü kâğıdıdır. Adı yazmaz. Aslında tarotun imgeler dizisinde bir kopukluk oluşturur. İlk on iki kâğıt günün ilk on iki saati gibidir. Bunlar "küçük gizemler"dir.

Saat on ikiyi geçince, öğlende çıkar ölüm ve başka bir boyuta, "büyük gizemler" boyutuna geçilir, günün diğer on iki saati.

Derin içrek anlamda, on üçüncü giz, öğrenmiş olarak yeniden doğacak cahilin ölümünü gösterir. Kâğıt uğursuz değildir.

Ölüm evresi geçilemezse, gelişme sağlanamaz.

Marsilya Tarotu'nun Anlamı
Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

208. TARİH DERS KİTABI

ATALARIMIZIN İNANÇLARI

1981 yılında (ikinci bin yılın sonu), Avrupa'da, çeşitli mezheplere göre ayrılmış halkların inançları üzerine yapılan bir araştırma. (Kaynak: *Günümüzün Değerleri,* Jean Stoetzel, PUF, 1983.)

100 kişi üzerinden:

	Katolikler	Protestanlar	İbadet yapmayanlar
Ölümden sonraki yaşama inanan	52	38	13
Cennete inanan	45	43	8
Cehenneme inanan	30	16	3
Reenkarnasyona inanan	23	21	12
Ruhun bedenden ayrılmasına inanan	66	56	23
Tanrı'ya inanan	87	75	23

3. sınıf temel bilgi derslerine giriş ders kitabı

209. MELEKLER

—Melekler... var mı yani! Yok daha neler?

Kardeşim Conrad böyle cesur ve geri dönülmez bir karar almayı kabul etmiyordu. Onun kuşkuculuğu ve her zamanki maddeciliğini önceden de biliyordum zaten. Ölüm kâşifliği adını verdiğimiz bu çağdaş saçmalıkta daha fazla ileri gitmeye razı değildi.

Kuşkusuz, meleklere inanmak biraz güçtü. Daha önce, bana da biri gelip öldükten sonra sizi melekler karşılayacak deseydi alaycı bir biçimde gülerdim. Bütün dürüstlüğümle söylüyorum, eğer yaşamış olmasaydım bütün bu şeylerin onda birine bile inanmazdım.

Her şey o kadar "olağanüstü"ydü ki.

Bununla birlikte bizim için en zor aşama, ölümün bir kıta olduğunu kabul etmek olmuştu ve biz onu geçmiştik. Yolculuk edebilecek bir ruha sahip olduğumuzu, bu ruhun madde olmadığını, gümüş bir kordonla ten kılıfımıza bağlandığını kabul etmiştik. Öyleyse melekler niye olmasın? Ne de olsa bütün dinler şu ya da bu şekilde onlardan söz ediyordu.

Cumhurbaşkanı Lucinder son keşiflerimizle ilgili en büyük sırrı saklamamızı rica etti. Cennetin en uzak noktasıyla ilgili bildiğimiz şeyleri şimdilik gizlememiz gerekiyordu.

-Şu melekler, ne hikâye ama! Bir meleklerimiz eksikti. Peki ama

Tanrı niye yoktu, siz oradayken?

Elimizde bir bomba olduğunu ve onu patlatmayı ertelemek gerektiğini düşünüyordu. Cumhurbaşkanı daha sonra Haham Meyer'in, Dağın piri ve onun paralı askerleri tarafından öldürüldüğünü öğrenince çok öfkelendi.

-Şiddetten ve kovmaktan başka bir şey bilmeyen şu sanklı da kim oluyor? Kâfirlerle savaşmak mı istiyor, yukarıda? Cennette korsanlık yapmasına izin vermeyeceğiz.

-Öldü zaten, diyor Raoul. Korkunç bir düello oldu ama Michael ve Amandine düelloyu kazanıp onu öldürdüler.

-Hiç önemli değil, diye haykırdı Lucinder, maun çalışma masasının arkasından, din savaşlarından bıktım artık! XXI. yüzyıldayız, Or-taçağ'da değil. Yobazlığa sonsuza dek göz yumamayız. Siz bana bırakın.

210. HİNDU MİTOLOJİSİ

"İnsanın amacı kurtuluştur.

Otuz beş milyon kere *hare krişna* mantrasım tekrarlamak en büyük günahlardan kurtulmaya izin verir, en ağır günahlar şunlardır:

-Brahmanlann üst kastından olan bir adamı öldürmek;

-Başkasının malını çalmak;

-Altın istif etmek;

-Paryaların alt kastından olan bir kadınla cinsel ilişkide bulunmak.

Hatta Dharma'nın tüm kurallarından vazgeçilecek, böylece doğruluk ve kurtuluşa erişilecekti."

Kali, *Samtarana Upanişşad*

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

211. BİRLEŞMİŞ MİLLETLER

Ertesi haftadan başlayarak Fransa devlet başkanı Sayın Jean Lucinder Birleşmiş Milletler Genel Meclisi'nde bir demeç verdi. Ölüm kâ-

şifliği artık bir gelenek haline geldiğine göre Son Kıta'yı barışa kavuşturmak gerektiği üzerinde durdu. Ivır zıvırı tamir çağı, tıp çağı, korku çağı, arzu çağı, ekonomi çağı, gökbilim çağı, şiddet çağından sonra artık hukuk çağına girmenin zamanıydı.

Yasa koyucular sorumluluklarını üstlenmeliydi. Ölüm kâşifliği, yasalarıyla, değişiklikleriyle, zorunlu iyi hal yasasıyla bir anayasaya bağlanmalıydı. Yoksa başımızın üstünde sonsuz bir Vahşibatı'dan başka bir şey olmayacaktı.

-Ölüm kâşifliğiyle ilgili iki yasayı oylayıp kabul etmiştik zaten, ama sonuç ne! diye belirtti, düş kırıklığına uğramış Ekvator Ginesi temsilcisi.

-Yeterli değiller, demek ki yenileri gerekiyor, diye ısrar etti Lucinder.

Ve biraz dalgın dinleyicilerin karşısında, ısrarla, daha sonra ölüm kâşifliği alanındaki ikinci ve üçüncü yasalar olarak tanınacak iki madde önerdi.

Madde 3. Hangi ektoplazma olursa olsun göbek bağını kesmek yasaktır.

Madde 4. Her fizik beden, ektoplazmasının hareketlerinden sorumlu tutulacaktır.

Bunu, ektoplazmalar tarafından işlenen suçlarla orantılı olarak hapis ve para cezalanna ilişkin bir barem izliyordu.

Fransa devlet başkanı kesin konuşuyordu: Son Kıta, Antarktika gibi tarafsız bir bölge olarak kalmalıydı. Hiç kimsenin orada savaşmasına ya da iyelik kampanyalarına girişmesine izin verilmemeliydi.

BM genel sekreteri onunla aynı görüşte olduğunu belirtti:

-Cennet herkesindir. Gerekirse oraya, barışı sağlamaları, ölülerin ve ölüm kâşiflerinin serbest dolaşımını güvence altına almaları için Mavi Berelileri göndeririz.

Şaşkınlık uğultuları dolaştı salonda. Fiji Adaları temsilcisi gazetesinden başını kaldırdı, Surinam temsilcisi uyuşukluğundan kurtulup yerinde sıçradı.

-Tabii neden olmasın? diye devam etti genel sekreter. Ne de olsa Dağın Piri bu yerlere sahip olmak için özel bir ordu toplamıştı. Demek ki bizim de oraya takviye kuvvetlerimizi, bu durumda ektoplazmik

Mavi Berelileri göndermemiz tamamen mümkün. Karmik bir güvenlik kuvveti bir bakıma.

Üçüncü ve dördüncü yasa büyük bir oy çoğunluğuyla kabul edildi. Yirmi kadar ülke aleyhte oy kullandı ya da herkesin bildiği gibi Dağın Piri'nin harekâtlarını yarı resmi olarak destekleyen ve ona para sağlayan Suudi Arabistan'ı başına bela etmemek için çekimser kalmayı tercih etti.

Buna karşılık karmik bir güvenlik kuvveti önerisi reddedildi. Cennette böyle bir operasyonu haklı gösterecek bir şiddet yoktu şimdilik, üstelik çok pahalıya patlayabilirdi. Dahası, Mavi Berelileri göndermenin "dünyasal" sorunları da tahmin edilebilirdi: Zorunlu kaldıklarında öldürmeye yetkileri olacak mıydı ya da yoksa yalnızca öldürmeyi engellemek için mi orada olacaklardı? Böyle bir yerde ne kadar içinden çıkılmaz bir iş! Delegeler, Birleşmiş Milletler ektoplazma ordusu tasarısından vazgeçmeyi tercih etti.

Lucinder ektoplazmik savaşlar sorununu hukuk alanına taşımakta haklıydı. Son Kıta'nın oyunbozanları bundan böyle insanlığın gözetiminde olacaklardı. Üstelik faaliyetlerimiz, ölüm kâşifliği yasalarıyla sonunda resmi bir kabul görecekti. Çok kimse Moch 6'yı geçtiğimizden kuşkulanıyordu, ama biz bütün sorulara tam bir suskunlukla karşılık veriyorduk.

Alttaki mağazada annem, altı kapısı ve bilinen yedi bölgesiyle Son Kıta'nın eksiksiz bir planını satıyordu artık. Çok geniş bir taban ve sivri bir tepeyle hepsi biraz bir trompete benziyordu. Renkler de düzene sokulmuştu: Mavi, siyah, kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, beyaz. Harita, çiçeği burnunda bir bilim adamının ya da yola gelmez bir hayalperestin duvarını süslemeye uygun, çok güzel ve kusursuzdu.

Haritanın lejandında, Conrad *Terra incognita* sözcüklerinin üstüne çizgi çekmişti. Bu uzak bölgenin her şeyini (gerçekten her şeyini mi?) keşfetmemiş miydik?

Beyaz bir bölgeyi gösteriyorduk elbette, ama meleklerden ya da ışık dağından söz etmekten kaçınıyorduk. Henüz çok erkendi.

Buttes-Chaumont ölüm pistimizin çatı katında ölüm kâşifleri ekibimiz bilmem kaçıncı toplantısını yapıyordu.

Freddy tanıklık için artık burada olmadığından, herkes "ruhun tar-

tılması" ve elbette ardından reenkarnasyonun ne olduğu konusunda beni soru yağmuruna tutuyordu.

Cennetin sonuna nasıl vardığımızı, dörde ayrılan sonu gelmez ölüler kuyruğunu, uçsuz bucaksız beyaz ovayı, tartı dağını, üç yargıçbaş-meleği anlatıyordum, sonra yeniden anlatıyordum.

-Gördüm ama görmek yetmiyor. Anlamak gerek.

Tek amacım karımı kurtarmak olduğu için bilgi edinmeyi ya da meleklere soru sormayı düşünmemiştim. Orada, geçmiş yaşamımıza bakılarak yeniden bir bedene yerleştirilmeden önce iyi ve kötü hareketlerimizin "tartı"ldığını sanmıştım.

-Böyle bir iddianın sonuçlarını düşünebiliyor musunuz? diye bana sertçe karşılık verdi Cumhurbaşkanı Lucinder.

Sürekli üstünde taşıdığı, şakakları kırlaşmış derin bakışlı bir adamın fotoğrafını sallayarak Raoul bana babasını görüp görmediğimi sordu.

Dudak büktüm. Yukarıda öyle yoğun bir ölüler kalabalığı vardı ki. Hayır babasını görmemiştim, tıpkı kendi babamı görmediğim gibi. Arkadaşım, turuncu bölgeden itibaren ölüler ırmağının ne kadar genişlediğini kendisi de fark etmişti. Ruhlar yavaşça ve sıkışık sürüler halinde göç ediyordu. Geçiş halinde olan milyonlarca ruhun uğultulu akınında hiç kimseyi tanımak mümkün değildi.

Artık ona bir yas havası veren her zamanki siyah elbiseleri içinde Amandine sordu:

-Gerçekten cennetin sonunun orası olduğuna inanıyor musun? Ondan sonra hiçbir şey olmadığına?

İç çektim. Bundan nasıl emin olabilirdim?

-Dipte, bir ışık dağı var. İlk kapıdan itibaren bizi çeken şu ışığı yayan ve ruhların tartıldığı dağ bu. Hem sonra, karmaların yargılaması bittikten sonra daha ne olabilir bilmiyorum. Ayrıca dağın arkasında öyle özel bir şey de görmedim, bunun tek ve en iyi nedeni de bu dağın bütün manzarayı görünmez hale getirecek kadar parlak olması.

-Öyleyse dağın arkasında başka bir şey daha olabilir... diye belirtti kanm, bu dünyaya dönüp dönmeme konusunda ikilemde kaldığı için, yolculuğu sırasında bu yerleri incelemeyi hiç de düşünmemiş olan karım.

Özellikle babasını bulmak isteyen Raoul, daha büyük bir keşif için yeni bir toplu uçuş önerdi. Ben yeniden yukarıya çıkmaya pek istekli değildim, ancak meleklerle karşılaşma, yaşamlarının anlamını kavrama, bilincin sonunu ve bütün bunları, bütün bunları görme fikri diğerlerini kuşkusuz çok heyecanlandırıyordu.

Amandine, Stefania ve Rose hemen ellerini kaldırıp gönüllü oldular. Karım tamamen iyileştiğini ve formunda olduğunu ileri sürüyordu. Kara deliğin diğer tarafındaki beyaz kaynak varsayımının doğruluğunu saptamak amacıyla yeniden yukarı çıkmak istiyordu. Amandine'e gelince, Freddy'nin ölümüne rağmen ilk uçuş "denemesi" onu öyle büyülemişti ki, her yeni serüvene katılmaya hazırdı.

İster istemez, onlara rehberlik etmeyi kabul ettim.

Ayın 13'ünde bir cuma günü hep birlikte uçtuk. Çok iyi hatırlıyorum 13 Mayıs Cuma'ydı. Özellikle rüzgârlı bir gündü. Dışarda fırtınanın etkisiyle ağaçlar eğiliyor, ardından bulutlar birbirini kovalıyordu. Rüzgârı pek sevmem ama, hadi hayırlısı!

Be simiz de, bilgisayarlara bağlanmış özel eşofmanlarımız olan yumurta biçimli plastiklerimizin içine girerek yan yana dizildik. Video uğuldamaya başladı.

Altı... beş... dört... üç... iki... bir. Uçuş...

Düğmeye bastım. Melekler ülkesi için ileri.

212. YAHUDİ MİTOLOJİSİ

Üç ruh üç beyine denk düşer:

-Hipotalamus: *Rouach* (Ruh). Yaşamsal ihtiyaç düzeyimiz: Yemek, içmek, uyumak, üremek.

-Limbik sistem: *Nefes/ı* (Soluk). Duygu düzeyimiz: Korku, arzu, dilek, heyecan.

-Korteks: *Nechamah* (Kalp). Akıl düzeyimiz: Mantık, strateji, felsefe, estetikçilik ve diğer iki beyni kontrol etme yeteneği.

Kabala'ya göre fiziksel ölüm anında, zihinsel ve ruhsal birçok değişiklik meydana gelmektedir. *Zohar,* Nefesh'in ya da biyoenerjimi-zin, bedenin bozulmasıyla birlikte dağıldığını belirtir. Yaşamsal enerji

akımına bağlı olan Rouach biraz daha uzun süre kalır ancak sonunda o da dağılır. Transandantal kısım olan Nechamah'sa bedenden tamamen ayrılır. Ben'in bu üst bölümü o zaman, dünya yaşamında onu seven kişilerin ruhları tarafından karşılanır. Babası ve ailesinin daha önce ölmüş üyeleri Nechamah'ın çevresinde toplanır, o onları görür ve dünyada tanıdığı herkes gibi tanır ve hepsi onun ruhuna, kalmak zorunda olduğu yere kadar eşlik eder.

Ölüm anında, öbür dünyada olan yakınlarını ve arkadaşlarını görmesine izin verilir. Eğer ölü erdemliyse sevinirler ve ona hoş geldin dileklerinde bulunurlar. Aksi taktirde yalnızca Gehinom'a (arınma yeri, cehennem) atılanlar tarafından karşılanır. Burada ruhlar kirlerinden arınır.

Gehinom ancak fiziksel ölümden sonra görülür. Gerekliliği, çok yorucu bir maçtan sonra alınacak iyi bir duşun ya da bir dalgıcın su yüzüne çıkmadan önce geçeceği basınç düşürücü bir odanınkiyle kıyaslanabilir.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

213. MELEKLER ÜLKESİNDE

İkinci ektoplazmik yolculuğum ilkinden daha kötü geçti. İlk uçuşumda tek düşündüğüm Rose'u kurtarmaktı, başkalarını düşünmek insanın kendi kaygılarını unutmasını sağlar.

Bu konuda, yoldayken bir sürü şey düşünüyordum. Pusuda bekleyen, aniden üstümüze saldırmaya ve göbek bağlarımızı kesmeye hazır başka Haşşaşin paralı askerleri ya da birkaç Belzebuth hayranı olabilir miydi?

Korkmuştum.

Korkumu gizliyordum.

Sıkışık bir filotillayla uzayda düşünce hızıyla gidiyorduk. Dünyanın onun etrafında dönmesi nedeniyle, o sırada tam galaksinin merkezine çıkan yolun üzerinde bulunan Güneş'in içinden geçtik.

Sonu gelmez can sıkıcı sorumu ("Ama aslında ben ne...") bastırıyordum. Yine de siz hangi sorudan söz etmek istediğimi biliyorsunuz.

Rus kozmonotları yeniden görmek beni güldürmedi bile. Göktaşları arasından geçmek tüylerimi diken diken ediyordu ve her yeni gezegene yaklaşmak ektoplazmamı dinlendirmek için iyi bir fırsatmış gibi geliyordu bana.

Çevredeki galaksiye bakıyordum. Ne kadar da büyüktü! İstemediğin kadar yıldız vardı. Samanyolu'nda dolanan bütün bu yıldızların arasına biri çıkıp temizlik yapmalıydı. Samanyolu! Ona bu adı Yunanlılar vermişti, çünkü bu yıldız demeti onlara Zeus'un karısı Tanrıça Hera'nın göğsünden fışkıran sütü çağrıştırıyordu.

Ana sütüne doymuş bir biçimde, turist gibi ölüler ülkesine doğru seyrediyoruz.

Korkularımı unutmak için yıldızlararası dünyanın sürekli yenilenen manzarasıyla eğlenmeye çalışıyorum. Ektoplazmam uçarken her şeyi görüyor. Orion Takımyıldızı erimek üzere olan bir istiridye kabuğuna benziyor. Orada, At Başı denen ve gerçekten de bir açıyla son bulan bir tür boyuna benzeyen yıldız bulutunu görüyorum. Solumda daha uzakta, Kuğu Takımyıldızının sekmeli çizgisi ve ardından ters dönmüş bir tuzluğa benzeyen Macellan bulutlarının değişken yıldızları bulunuyor. Sonra Supernova Vega geliyor. Bütün bu adlan doğduğumdan beri biliyormuşum gibi geliyor, ama aslında bana onları Rose fısıldıyor uzaktan. Bu yıldız manzarasının beni büyülediğini anlıyor ve bana bilgisini aktarıyor. Ne harika bir kadın!

Dönemeç. Uzakta, sağ önümüzde Andromeda galaksisini görüyoruz. Bizimkinin kardeşi, ancak iki milyon ışık yılı uzakta. Merkez ekseninin çevresinde, Andromeda'nın yıldızları bizimkilerden daha sarı. Kuşkusuz daha genç oldukları için. Bundan, bizim ihtiyar Samanyolu-muzun, yakını Andromeda'dan daha yaşlı olduğu sonucunu çıkarabiliriz.

Uzayın ortasında gökbilim dersi, inanılmaz bir şey! Herhangi bir safariden çok daha sürükleyici.

Ama burada da vahşiler var. Av Köpekleri (yalnızca rastlantı) Takımyıldızında, iki galaksi birbirine değmek üzere. Denizkestanesi şeklinde en küçüğü, spiral şeklindeki en büyüğü tarafından çekiliyor.

-M 51 galaksisi bu, etobur bir galaksi, diyor bana Rose, telepati yoluyla. O kadar büyüktür ki yakınından geçen diğer bütün galaksileri

kendine çeker. Şu anda, NGC 5195 galaksisini yutuyor. Her iki kitle birbirine yeterince yaklaştığında M 51'in sarmal kollarından biri NGC 5195'i çekmek için uzanacak.

-Ve onu "yemek" için?

-Hayır. Onlar daha da uçsuz bucaksız, dolayısıyla daha çekici ve daha etobur bir galaksi oluşturmak üzere birleşecekler.

Demek ki asalaklık her yerde var. Cansız maddeler bile dram yaşıyor.

Ana hedefimize doğru ilerliyoruz yine de. Egzotik gezegen sistemlerinin, kırmızı ve beyaz toz bulutlarının, yaşamalarına izin verecek bir gezegenin üstünde açılmaya hazır yaşam belirtileri gösteren donmuş göktaşlarının arasından geçiyoruz. Yalnızca soğuğun, karanlığın ve hiçbir şeyin olduğu boş geniş alanların ardından yıldız kümelerinin bulunduğu bölgeler geliyor.

İşte sonunda ölümün kara deliğinin tacı. Dev tünelin girişinde, köpüren bir çemberle çevreleyen yıldızlar çarpışıyor.

Beş gümüş kordonumuzu, sıkı örülmüş bir güvenlik örgüsüyle birbirine bağlıyoruz ve Freddy'nin ektoplazma koreografilerinin birinden yararlanarak son bölgeye doğru yola çıkıyoruz.

Birinci bölge: Yakın yıldızların "ışık suyu", her türlü dalga ve parçacıklar gibi çevriminin içine çekiliyoruz. Son Kıta'nın kumsalına varıyoruz. Birinci koma duvarının zan, ona çarptığımız ya da içinden geçtiğimizde bir kulak zan gibi titreşiyor. İşte ölüler dünyası da bir insan kulağına benziyor. Şlop! Yumuşak duvarı geçiyorum.

İkinci bölge: Yine geçmiş korkusu, yorulmak bilmez canavarlarla mücadele. Bu gardiyanlar, ölüm ülkesinde hep beni bekliyor olmalı.

Üçüncü ülke: Yine fantezilerim, hep daha kırmızı, hep daha siyah. Onları yeniden bulmak hoşuma gidiyor. Fantezisiz bir yaşam çok korkunç olmalı! Yine de ne arzularımın ne de doyumlarımın tuzağına bırakıyorum kendimi.

Dördüncü bölge: Sabır. Ölüler ırmağı turuncu ovada yavaş yavaş akıyor. Bu kez kaynaşan yığını oluşturan kişilere daha fazla dikkat ederek uçuyorum üstlerinden. İnanılmaz bir şey, karşılaşmayı düşlediğim pek çok kişiyi görüyorum! Marilyn Monroe, Philip K. Dick, Jules Verne, Rabelais, Leonardo da Vinci. Tarih kitaplarımın birkaç efsanevi yüzü de aralarında: Vercingetorix, George Washington, Winston Churchill, Lev Troçki.

Bu kalabalık, tam bir mozaik. James Dean, Fred Astaire (dans etmeden duramayan), Moliere, Gary Cooper, Kraliçe Margot, Lilian Gish, Louise Brooks, Zola, Houdini, Mao Zedong, Ava Gardner, Borgia ailesi (Lucretius'un çevresinde toplanmış).

En sabırsızları, ışığa bir an önce kavuşmak için ırmağın tam ortasında kalmaya çalışıyor. En disiplinsizler çevrede dolanıyor. Birçoğu karşılaşmalardan önce bu moladan yararlanıyor.

Son Rus Çarı'nın ailesinde tartışma var, herkes birbirini Devrimi önceden tahmin etmemekle suçluyor. XVI. Louis onları uzlaştırmaya çalışıyor: Darbenin olacağını o da düşünmemişti. Marco Polo'yla haritacılık üzerine konuşmak için onlardan ayrılıyor. Şu sempatik ektoplazmik kralın gerçek tutkusu buydu: Haritacılık. Kilitçilikle de biraz ilgileniyordu ama Kanada'nın ırmaklarını çizmek ve *Terra incognita* sözcüklerinin yerini değiştirmek, gerçekten XVI. Louis'nin en gözde ve hiç kimsenin bilmediği hobisiydi.

Cennet, burası gerçekte sohbet etmeye uygun son gösterişli salondu! Yukandan, uzun sakalıyla Victor Hugo'yu av tanrıçası Diana'ı tavlamaya çalışırken görüyorum. Raoul sempatik biri ama her zaman ortaya bir bilmece atıyor ve çözümünü vermiyor. Victor Hugo'nun yanına iniyorum ve pastayla ilgili sözcük oyununun çözümünü istemek için ondan yararlanıyorum. İlk önce sinirleniyor, çünkü tavlama işini berbat ediyorum, ama nedenlerimi söyleyince katıla katıla gülüyor ve bana açıklıyor:

"Birinci sözcüğüm geveze, bu bir geveze (bavard). İkinci sözcüğüm bir kuş, bu kuş (oiseau). Üçüncü sözcüğüm kahveli, bu kahve (au cafe). Çözüm: Şu pasta, kahveli Bavaruaz*[26]) (Bavaroise au cafe)'dır. Gerçekten de düşündüğümden daha kolaymış."

Bilgili kişilere soru sorabilmek ne büyük bir şans. Daha fazla zamanım olsaydı, değerli kemanlannın tellerinin sımnı öğrenmek için Stradivarius'u arardım. Saint-Exupery'nin nereye kaybolduğunu ve yukandan neden Şili ve Peru'nun üstünde dev resimler gördüğümüzü

26) Çikolatalı krema (ç.n)

öğrenmeye çalışırdım.

Birden tanıdık bir yüze rastlıyorum. Aglae Ninem! Ona doğru atılıyorum. Beni hemen tanıyor ve neden onun yanına bu kadar çabuk geldiğimi anlıyor. Evet, ölümünde benim nasıl davrandığımı görmüştü ama bana kızmıyordu, çünkü yüreğimdeki gerçek duygulan okumuştu. Ağlayan onca kişi, dikkat çekmeye çalışan açgözlü ikiyüzlülerden başka bir şey değildi!

Öylesine mutluydum ki babamı aramak ve ona bunu anlatmak istedim. Ama Aglae Ninem, babamın bunu zaten bildiğini ve üstelik şimdi çok ileride olduğunu söylüyor.

Daha hafiflemiş ruhumla yeniden uçmaya başlıyorum.

Aşağıda, Raoul babasını boş yere arıyor, Amandine Felix'le karşılaşıyor ve ilk ölüm kâşifinin umutsuz seslenişlerine rağmen onu tanımazlıktan geliyor. Stefania ölüler kalabalığının üzerinde sakin sakin ışığa doğru ilerlemeye devam ediyor. Gökbilimci karım grubumuzun başını çekiyor, kara deliğin dibinin beyaz bir kaynağa açılıp açılmadığını doğrulaması gerekiyor.

Beşinci bölge: Bilgi. Menekşe dolu bahçeler sıralanıyor. Açık mor, kiremit rengi, kırmızılar, sanlar, parça parça görüntüler alabildiğine hareleniyor. Yanardöner kelebekler, pembe kırlangıçların gagasından kurtuluyor. Mavi, siyah ve beyaz kurbağalar, kızböcekleri kanatlarını açıyor. Altın bir tekboynuz, şaha kalkıyor. Çokbiçimli bir güzellik. Tıpkı korku gibi.

Altıncı bölge: Güzellik bölgesi. Tesadüfen ve hiç istemeden dört çeyrek pastasının tarifini buluyorum. 250 gr tereyağı, 250 gr un, 250 gr şeker ve dörtte bir yumurta. Bu da bilginin bir parçası. Yeryüzüne dönene kadar bu tarifi unutmamam gerek.

Yedinci bölge: Sıkıca bağlanmış kordonlarımızla hep birlikte Moch 6'nın önüne geliyoruz.

Bu yolculuk, artık ilk olmadığından belki daha az heyecan vericiydi ama yine de uçuşlar hiçbir zaman alışkanlığa dönüşmeyecekti. Challenger Uzay Mekiği, başarıları sayesinde uzay uçuşlannın tamamen tehlikesiz olduğu düşünülmeye başlandığı sırada patlamamış mıydı? Hiçbir şey tehlikesiz değildir, bedenden ayrılmanın, gerçekten *soft* olan evreni keşfetmenin bir yöntemi olduğunu kabul etsek bile. Her zaman

tedbirli olmamız gerekiyordu. Uzağa, çok uzağa ve hızlı, çok hızlı gidiyorduk. Bu hızla, en ufak kaza bile daramatik boyutlara ulaşabilirdi.

Şu anda keşfettiğimiz şeyi, uyduya yerleştirilmiş en mükemmel teleskopla bile olsa asla ortaya çıkaramazdık! Biz yıldızlann içinde, galaksinin ortasında, kara deliğin dibindeydik ve buradan çıkabilme olasılığımız vardı. Bir gökbilimcinin daha büyük bir tutkusu olabilir miydi?

Biz, beş ölüm silahşoru, yolun sonundaydık artık. Ölümün son yüzünü maskeleyen büyük perdeye ulaşmıştık. İlerledim, diğerleri beni izleyip izlememe konusunda tereddütlüydü. Ölüler ırmağının Moch 6'nın çeperinden geçtiğini görüyorlardı elbet, ama yaşamın son yüzünü görmek aklı başında olan her varlığı dehşete düşürürdü. Omuz sirktim. Ne de olsa ben oraya daha önce gitmiştim. Korkunç perdenin eteğini kaldırdım ve arkadaşlarıma beni izlemelerini işaret ettim.

Hem saldırgan hem de büyüleyici, panldayan ışık bizi etkiliyor. Tuhaf ama, ben bu silindir şeklindeki beyaz geniş ovayı ve sis örtülerini yeniden gördüğüme sevindiğimi fark ettim. Aşağıda ölüler ırmağı dört kola ayrılıyordu.

Meleklerin ilk haleleri ortaya çıkıyor, bizim donuk ektoplazmalarımız karşısında öyle renkli, öyle parlaklar ki! Bana bir gün bir insanın en büyük tutkusu nedir diye sorarlarsa eğer, artık cevabı biliyorum:En büyük tutku ruhunu iyi bir meleğin ruhu kadar güzelleştirmesidir. Ama böylesi bir hüner nasıl gerçekleştirilir?

Meleklerden biri sportmence bir davranışla sekerek bize doğru uçtu ve kopmamış kordonlanmızla neden burada olduğumuzu sordu. Meraktan mı? Bilimi ilerletmek isteğinden mi? Genelde çenesi düşük olan Stefania bile dut yemiş bülbüle döndü. Bizim yerimize cevap veren "o" oldu.

-Sizler Büyük İnisiyelersiniz, değil mi?

-Neleriz? diye şaşkınlıkla sordu Raoul.

-Büyük İnisiyeler, diye sabırla tekrarladı melek.

Görünüşe bakılırsa davetsiz girişimiz onu pek şaşırtmamıştı. "Büyük İnisiyeler", "onlar"ın, buraya dek ilerleyen "canlılar"ı belirtmek için kullandıkları bir terimdi. O halde buraya bizden önce gelmiş ve gizli bilgiyi kimseye açıklamamış birileri vardı. Başka ölüm kâşifleri mi? Keşişler, şamanlar, hahamlar, bilgeler çok eski çağlardan beri, giz-

lice ve çağdaş tekniklerin desteği olmadan kendilerini bu tür yolculuklara vermiş olabilirler miydi?

Melek gülümsüyordu. Cennete ilk gelişim sırasında onun ve meslektaşlarının bana neden pek sorun çıkarmadıklarını o zaman anladım. Sonradan öğrendiğimize göre, ziyaretleri pek sık olmasa da, melekler oldum olası onları, "Büyük İnisiyeler"i karşılamaya alışıktı.

214. SİBİRYA MİTOLOJİSİ

Sibirya Şaman dininde, ölümden sonra her şey tersine döner. Yukarıda olan her şeyin aşağıda olduğu ve aydınlık olan her şeyin karanlık olduğu bir ülkeye girilir.

Bazen bir Şaman töreninde, bir hastalıkta, bir zehirlenmede ya da bir rüya sırasında ölüler ülkesine girilebilir. Kimi zaman da ölüler ülkesine, farkında olmadan ani bir giriş yapılabilir.

Bu nedenle birtakım kesin unsurları bilmek gerekir.

Ölüler ülkesinde ağaçlar, kökleri üstte, tersine büyür, ırmaklar dağlara doğru akar, güneşin solgun ışığı altında gündüzler karanlıkken, geceler ayın karanlık ışığı altında aydınlıktır.

İşte bu küçük ayrıntılar, artık canlılar ülkesinde olunmadığını kesin olarak bilmeye izin verir.

Francis Razorbak'ın *Şu Bilinmeyen Ölüm* başlıklı tezinden parça.

215. ASALIAH

Ev sahibimize Fransızca Saint Jerome, İbranicede Asaliah deniyordu, "doğruyu gösteren kişi" demek bu. Ancak başka birçok dilde de bir adı vardı. Mısırlılar ona Ptah, Sümerler Enki, Romalılar Apollon, Gal-yalılar Mapanos, İrlandalı Keltler Dianceht, Germenler Freyr, Slavlar Svarog$_5$ Hindular Savitr, Aztekler Xochipilli, İnkalarsa Illapa diyordu...

Buradaki görevi doğruyu göstermek ve ruhların tinsel olarak yükselmelerine yardım etmekti. Raoul'ün, Cennetin düzenlenmesiyle ilgili sorularını büyük bir memnuniyetle cevapladı. Cennette yetmiş iki tane birincil, yedi yüz bin tane de ikincil melek vardı. Hiyerarşi basitti. İlk üçlü grup Serafimler, Kerubiler ve Kürsüslerdi. İkinci grup Kudret verenler, Hükmedenler, İdare melekleriydi. Üçüncüsü ve en yüksek sınıfsa Başkanlar, Başmelekler ve diğer Melekleri kapsıyordu. En önemli üç başmelek: Başmelek Cçbrail (haberci ve yol gösterici melek), Başmelek Mikâil (ejderleri öldüren, meleklerin efendisi) ve Başmelek İsrafil'di (hekimlerin ve yolcuların rehberi).

Tercih bizimdi: Melekleri, Azizler, Lamed vav'lar ya da Bodhisattva'lar, Buda'lar, Seçilmişler ya da Tzadikler<[27]) gibi düşünebilirdik. Adları dinlere göre değişiklik gösteriyordu. Bunlar yaşamlarını başarıyla tamamlamış, kusursuzluğa ulaşmış ve reenkamasyon çevriminden kurtulmuş, ancak her şeye rağmen kendilerini gelen ruhların yönetimine adamayı tercih etmiş kişilerdi. Bütün bunların içinde kaybolmamak için tercihimizi "melek" cinsinden yana yaptık.

Bunun üzerine Saint Jerome-Ptah-Xochipilli izin istedi. Aşağıda sabırsızlanan kalabalık nedeniyle bir an bile boş kalamıyordu. Ziyaretimizi tek başımıza sürdürdük.

Kendi kendime bu grupların üstünde bir tanrı ya da tanrıların da olup olmadığını soruyordum. Yahudiler Tanrı'nın bir olduğunu söylüyordu; ama bununla birlikte Freddy, İbranicede Tanrı'ya *E/ohim dendiğini* ve bu adın çoğul olduğunu anlatmıştı bana. O halde?

Yetmiş iki birincil melek... Bu rakam bana bir şey daha anımsatıyor.

—Bu Yakub'un merdiveninin basamaklarının sayısı, diye hatırlatıyor Raoul telepati yoluyla.

216. BİRİNCİL MELEKLER

İncil'den alman, ancak Yunanca, Çince, Hintçe, vb. de olabilecek birincil melek adlarından birkaç örnek:

1. melek: VEHUYA, meditasyonun ve ruhsal aydınlanmanın efendisidir.

27) İbranicede aydınlanmış aziz, bilge anlamında sözcük (ç.n.).

'l. melek: JELYEL, haksız ayaklanmaları bastınr.

3. melek: SİTAEL, felakete karşı korur.

4. melek: ELEMİYAH, hainleri bulmaya izin verir.

5. melek: MAHAASİYA, insanın çevresiyle barış içinde yaşamasına izin verir.

6. melek: LELAHEL, hastalıkları iyileştirir.

7. melek: AŞAİYA, doğanın sırlarını çözmeye ve yeni teknolojiler geliştirmeye yardım eder.

8. melek: KAHETHEL, kötü ruhları kovar.

9. melek: HAZİYEL, verilen sözlerin tutulmasına ve Büyüklerin Dünya Güçlerinin desteğini elde etmeye yardım eder.

10. melek: ALADİYAL, kendi sırlarınının ortaya çıkarılmasından kaygılananları korur.

En yararlıları arasında, düzensiz bir sıralamayla şu melekler de vardır:

12. melek: HAHAİYA, düşler dünyasına hükmeder, kimi zaman da düşsel bir görünüm altındaki kutsal sırlan açığa çıkarır.

13. melek: İEZALEL, dostluk, uzlaşma ve eşlerarası bağlılık onun egemenliğindedir.

14. melek: MEBAHEL, servet avcılarından korur.

16. melek: HAKAMİYA, hainlerin kötülüklerinden korur.

17. melek: LAUVİZ, gecenin getirdiği büyük korkuları ve hüznü uzaklaştırır.

18. melek: KALİYEL, beklenmedik talihsizliklerde hızla yardıma koşar.

20. melek: PAHALİYA, din adamlarını ve sihirbazları korur.

23. melek: MELAHEL, kazasız yolculuk yapmaya izin verir.

26. melek: HAAİYA, davaları kazanmaya izin verir.

38. melek: HAAMİYA, hazineleri bulmaya yardım eder.

42. melek: MİKAİL, devlet adamlarını ve yöneticileri korur.

50. melek: DANİYEL, birçok tercih arasında kararsız kalanlara ilham verir.

53. melek: NANAEL, bilim adamlarına yardım eder.

59. melek: HARAEL, çocukları ana babalarına karşı daha saygılı olmaya ikna eder.

69. melek: ROŞEL, kaybolmuş eşyaları ya da onları çalanları bulmaya yardım eder,

72. melek: MUMİYA, girişimlerin başarıyla sonuçlanmasına ve insanların daha uzun süre yaşamasına yardım eder.

Not: Belli sorunlar karşısında, şu bilinen "Tanrı'nın kendisine başvurmak azizlerine başvurmaktan daha iyidir" deyişinin tersine, genel bir kutsal otoriteden çok, konunun uzmanı olan meleğe başvurulması önerilir.

Francis Razorbak'ın *Şu Bilinmeyen Ölüm* başlıklı tezinden bir bölüm.

217. İYİ ARKADAŞLARLA

Girişkenliğine kavuşan Stefania, aynı anda hem kadın hem de erkeğe benzeyen bir meleğin yanına sokuldu. Arkadaşları onunla konuşmuyordu, aslında o da onların arkadaşlığını istiyor gibi görünmüyordu pek.

-Adınız ne?

Bizi burada görmek onu da çok şaşırtmamıştı. Seve seve cevap verdi:

-Samael. Ama sizin dünyanızda beni çoğunlukla Satan ya da Ölüm Meleği, Hades ya da Büyük Hermafrodit diye, Sümerlerde Nergal, Mısırhlarda'sa Seth diye çağırırlar. Daha başka bir sürü adla tanınıyorumdur kuşkusuz, ama üzgünüm hepsi aklıma gelmiyor.

Garip bir ışıkla parlıyordu... Siyah bir ışık! Beyaz giysileri çiğ bir renkle aydınlatan şu gece kulübü lambaları gibiydi biraz.

Stefania geri çekildi.

-Peki burada, Cennette hoşgörüyle karşılanıyor musunuz?

Gök gürültüsünü andıran bir sesle gülüyor.

-Elbette. Cennet, cehennem aynı şey. Aşağıdaki, sizin dünyanızdaki gibi burada da hoşgörüyle karşılanıyorum. Ayrıca bütün meleklerden en vazgeçilmez olanı benim. Cahilleri kandırıyorum, onlara cahilliklerini daha iyi göstermek için onları kötü eğilimlere itiyorum. Dünyada kötü bir imajım olduğunu biliyorum elbette, ama cahilleri, ancak onlara cahilliklerini gösterirseniz geliştirebilirsiniz! Tümüyle yanlış

yolda olanlar benim sayemde kendini toparlayabilir. Sizin bir halk sözünüz, kalkmak için düşmek gerek demiyor mu? Ben de insanların kalkması için düşmelerine yardım ediyorum.

Birdenbire ifadesindeki "şeytansı"lık tamamen kayboluyor.

-Sizin anlayamayacağınız kadar garip bir biçimde belki ama, aslında ben iyiye hizmet ediyorum.

Stefania düşünüyordu. Bense çoktan anlamıştım. Felaketler ve ölümcül çatışmalar, ne tıkınarak ne zina yaparak ne de sarhoş olarak başlatılıyordu. En büyük savaşlar her zaman iyilik adına yapılmıştı, asla kötülük adına değil. Ve SamaeTin başvurduğu şu halk sözü, bir kötülükten bir iyiliğin doğabildiğini de göstermiyor muydu?

O uzaklaştığında, kendini Aziz Pierre-Hermes-Aniel-Mercure olarak tanıtan bir melek, aydınlatıcı bilgi meleği bize şeytanların meleklerin gölgelerinden başka bir şey olmadığını söylüyor.

-Siz Aziz Pierre'siniz! diye haykırdı Stefania; din dersinde öğrendiklerini unutmamış olan İtalyan. Siz cennetin anahtarlarının bekçisi Aziz Pierre misiniz?

-Evet benim, diyor. Bu adı bana daha önce Büyük İnisiyeler vermişti, çünkü genelde yeni gelenleri bilgilendirmeye zaman ayıran tek melek benim.

-Aziz Jerome-Xochipilli bize birkaç bilgi verme lütfunda bulundu şimdiden.

-Öyleyse şanslısınız.

-"Cennetin anahtarları", bunun anlamı ne?

Aziz Pierre-Hermes kibarca başını salladı.

-Maddi anlamda bir anahtar yok. Bu bir sembol. Gerçekte, cenneti anlamaya izin veren anahtarları veriyorum.

Bunun üzerine, yetmiş iki birincil melek konusuna döndü yeniden. Yetmiş iki meleğin her birinin, bir de karanlık olan arka yüzü var, yani yetmiş iki birincil şeytan. Hepsi burada küre adı verilen birer saraya sahip. Toplam yüz kırk dört tane böyle saray var.

Aziz Pierre-Hermes sözü çok uzatan biri. Bir kilidi açıyor, diğerine geçiyor. Büyük Başmelek Cebrail, Şeytan'ın kendisinin yansımasıdır, Şeytan da Cebrail'in. Üç başmeleğe üç Büyük Şeytan Prens denk düşer: Belzebuth, Satan ve Kıyamette Sürünen Kaos (Nyarlathotep)

olarak betimlenen Yog Sottoth. -Çok

etkileyici, öyle değil mi?

Bize ölüler ırmağının üstünde hızla süzülen, tamamıyla ipliksi siyah bir meleği gösteriyor. Yaklaştığında, aşağıdakiler dondurucu bir rüzgar esiyormuş gibi titriyor.

-Buraya kadar çıkmadan meleklerle bağlantı kurulabilir mi? diye sordum.

-Elbette. Gerçekte her insanın koruyucu meleği ve kişisel bir şeytanı vardır.

O halde, bana her zaman çok safça gelmiş olan halkın düş gücü, oldum olası gerçek "gerçeği" ortaya koymuştu. Koruyucu melek, kişisel şeytan...

Büyük İnisiyeler bilgilerini en kolay öğrenilebilecek biçimde aktarmıştı ve o zaman, bütün bu inançları batıl olarak niteleyen "kişiler" tarafından ciddiye alınmamışlardı. Ama yine de o "kişiler" biliyordu. En azından birçok insan biliyordu. Üstelik uzun zamandan beri. Çok eskilerden beri.

-Koruyucu melek ve kişisel şeytan insana doğduğu gün verilir. Başmelekler tarafından ruhun tartıldığı gün ona yardım için burada olacaklar. Onlara seslenmenin basit bir yolu var. Dua etmek ya da içimizden birinin alanına denk düşen bir duygu yaratmak yeter. Böylece bir titreşim onun alanının meridyenini uyarır. Melek, müdahale etmenin gerekip gerekmediğine karar vermek için aşağı iner. Yalnızca dikey biçimde çalışırız, yukarıdan aşağıya, aşağıdan yukarıya. Her birimiz tek bir durum için programlanmış bir yük asansörü gibi çalışan duygusal bir meridyene bağlıyız: Öfke, dinginlik, barışıklık... Keyfi irade yok. Kaydı değiştirmek imkânsız. Örneğin ben, Aziz Pierre-Hermes, anahtarlar ve aydınlatıcı bilgiler meleği olduğumdan yalnızca "anlamak" isteyenlere yardım ederim.

İşte. Bu kadar basit ve bir o kadar da "mekanik" bir şeydi bu. Bir meleğin müdahale etmesi için onu düşünmek yetiyordu. Duanın gücünü ve yararını kavrıyordum sonunda. Dua etmek açıkça bir meleğin müdahalesini istemek demekti.

-Hiç kuşkusuz bunun bir bedeli var, diye belirtti öğreticimiz.

Ektoplazmik kaşlarımı çattım. Nasıl olur, meleklerin hizmeti ücret-

siz değil mi? Hem bunlar nasıl paraya çevrilebilir ki?

-Karmanla. Bu bir takas. Meleğin yardımını karşılıksız almaya izin veren bir iç temizliğine sahip değilsen eğer, bir dileğini gerçekleştirmek için enerjilerinin bir kısmından vazgeçmeye hazır olman gerekir. Ama bu çok rastlanan bir şey değil.

Bir takas? Evet. *Faust'ia* olduğu gibi. Güç sahibi olmak için ruhunu satman gerek. Aziz Pierre-Hermes'in verdiği anahtarları zihnime kaydettim:

1. Meleklere her zaman saygılı olmak ve onlara karşı en ufak bir olumsuz düşünceye yer vermemek gerekir.

2. Hiyerarşilerini izlemek gerekir: İstek, uzmanlaşmış altmeleklere genel üstmelekler tarafından iletilmelidir.

3. Bir azizin davranışına sahip olunmadıkça, her istek enerji kaybıyla, karmanın aşınmasıyla, kendi kişiliğini feda etmeyle ödenir.

4. Bir melekten olduğu kadar bir şeytandan da yardım istenebilir. Melek kadar etkilidir, yalnız ödenecek bedel değişir. İntikam almak için bir öfke şeytanına başvurmak yerine bir adalet meleğine başvurmak daha iyidir.

5. Bir melekten her defasında yalnızca bir şey istenir. Bir melek belli bir dönem için bir görevi yerine getirir.

6. Görev tamamlanınca, "sana ihtiyacım kalmadı" diyerek melek serbest bırakılır. Bir melek çok uzun süre yeryüzünde kalmamalıdır. Yoksa orada karışıklığa yol açar. Onu mümkün olduğunca çabuk sarayına göndermek gerekir. Eğer uzun süre boş kalırsa ilgili altalanların-dan olumsuz enerjiler çıkabilir.

Kin, kuşkusuz altdünyalann bir şeytanı tarafından yönetilen bir hiyerarşiye, kinler hiyerarşisine denk düşen küreyi uyarır. Sevgi, üst dünyaların bir alanını harekete geçirir. Beyaz melekler iyilik sevgisiyle, siyahlar kötülük sevgisiyle etkinleştirilir. Ne olursa olsun, bütün dualar işitilir.

Birdenbire, varoluş benim için netleşti. Yaşamda istenen şey her zaman elde edilir. Eğer elde edilmezse, gerçekten istenmemiş demektir. Melekler, gerçek isteklerle çocukça kaprisleri birbirinden ayırırlar. Yalnızca birincileri gerçekleştirirler.

Telepati yoluyla söylenen bu güzel sözler üzerine, eğer dünya istenen her şeye sahip olunabileceğini öğrenseydi, sorunların arkası kesilmezdi diyorum içimden. Her çağın Büyük İnisiyeleri keşiflerini hep bir gizemle çevrelemekte çok haklıydılar.

Aziz Pierre-Hermes yeni bir çağrı almış gibi sıçradı ve bizden ayrıldı. Yeryüzünde biri onun gelmesi için dua etmekteydi şu an muhtemelen.

Amandine, Stefania, Raoul ve ben, düğümlenmiş göbek bağlarımız izin verdiği ölçüde çevrede dolaşmayı sürdürdük.

Serafimler, insan şeklinde küçük birer sinekkuşu gibi oynaşıyorlardı. Birini yakaladım ve o zaman onun kızböcekleri gibi altı kanadı olduğunu fark ettim.

-Neden altı kanadın var, küçük melek?

Beni küçümseyerek şöyle bir süzdü ve,

-Kutsal kitapların hepsinde yazar bu. İki kanat yüzümü, ikisi cinsel organımı gizlemek için, son ikisi de uçmak için, dedi.

Bilgisizliğimle alay eden bu minik meleğin karşısında, Aziz Pierre-Hermes'le konuştuğumuz süre boyunca sormayı çok istediğim önemli soruyu soracak cesareti buldum. Büyük anahtar bekçisinin yalnızca kendi istediği şeyleri vermeye razı olacağını anlamıştım. Serafim konu hakkında kuşkusuz daha deneyimsizdi.

-Söyle bana güzel melekçik, burada ölüler, melekler, başmelekler, şeytanlar gördüm... Ama bir tanrı var mı, sizin üstünüzde bir tanrı?

Dağın arkasını gösteren ufak bir hareket yaptı.

-Ne bileyim? dedi. Biz buralarda hiç tanrı görmedik ama bazı melekler yine de tanrının varlığına ve her yerde olduğuna inanıyor. Bana gelince ben bir bilinemezciyim. Belki ileride karşılaşacağın Aziz Thomas gibiyim, ancak gördüğüme inanırım.

Küçük bir melek gülüşüyle güldü.

Son yargının ışık dağına ben de hayranlıkla bakarak üsteledim.

-Peki orada, arkasında, cennet geçidi devam ediyor mu?

-Kim bilir? dedi muziplikle. Belki de ediyordur ve sonu Tanrı'ya vanyordur belki de. Ama benim yerim burası. Seninki de aşağıda.

Kanatlarını çırptı ve uzaklaştı.

Rose kara delikle orantılı beyaz bir kaynağın olup olmadığını görmek için bizi dağın arkasına gitmeye zorluyordu, ama gümüş kordon-

larımız daha uzağa gidemeyecek kadar gerilmişti. Ayrıca Stefania bir an önce ten kılıflarımıza kavuşmamız için ısrar ediyordu. Yola çıkalı epey olmuştu ve eğer yeniden bir sürü cesetle karşı karşıya kalmak istemiyorsak acele etmemiz gerekiyordu.

İstemeyerek ölüm pistimize doğru yola çıktık.

218. ARAP MİTOLOJİSİ

Kabre girer girmez ölü, iki melek tarafından sorguya çekilir: Mün-ker ve Nekir. Onlann kararına göre kabir cehennem hazırlığına, araf hazırlığına ya da cennet hazırlığına dönüşür. Melekler cehennemlikleri kurtarmak için daha sonra Allah'tan şefaat isteyebilirler. Onlar sayesinde, cehennemlikler oradan çıkabilecek ve o zaman *tso'rom* (küçük salatalık)'lara benzeyeceklerdir. Art arda üç ırmakta yıkanarak annacaklardır.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

219. İLK KAYGILAR

Döner dönmez Raoul koltuğundan irkilerek uyandı. Aşın heyecanlıydı. Karanlık bakışından ateş fışkınyordu ve elleri bedeninin çevresinde iki zehirli örümcek gibi havalanıyordu.

-Ne oldu? Babanı gördün mü?

-Hayır, ama bir melek bana babamın hikâyesini anlattı.

-Aziz Pierre-Hermes mi?

-Hayır o reddetti, ama Satan, ricamı seve seve yerine getirdi.

Raoul'ün bilme isteği oldum olası öyle yoğundu ki, kuşkusuz çok kuvvetli bir titreşim yaymış olmalıydı. Ama gerçek o kadar korkunç muydu ki yalnız siyah bir melek onu açıklayabiliyordu? Arkadaşım daha hikâyesine bile başlamadan ürperdim.

Sonuna doğru, demişti Satan, Bay ve Bayan Razorbak hiç anlaşamıyordu. Francis karısıyla hiç ilgilenmiyor ve kendini bütünüyle *Şu*

gi [inmeyen Ölüm adlı tezini yazmaya adıyordu. O araştırmalarında ilerledikçe, karısı ondan uzaklaşıyordu. Hatta sonunda bir sevgili bile bulmuştu, Philippe adında birini.

Kaçınılmaz olan gerçekleşmişti. Raoul'ün babası kumrulara oynaşırken yakalamıştı. Öfke. Tartışma. Boşanma tehditleri. Bayan Razorbak da altta kalmamış, sonuna kadar savaşacağını söylemişti. Boşanır-larsa, bu onun zararına değil, tersine lehine olacaktı, ona yüklü bir nafaka bağlanacak ve Raoul'ün bakımını kendi üstüne alacaktı.

Aynı akşam Francis Razorbak kendini sifona asmıştı. Oğluna göre artık bu bir intihar değil, cinayetti. Annesi, aldatan kadın rolüyle aşın duyarlı babasını kötü sona sürüklemişti. Böylece, mirası rahatça alacak ve sevgilisinden dilediği gibi yararlanacaktı.

Hiç kimse bu düzeni anlamamıştı. Ölüm tutkunu bir felsefe hocasının, aynanın diğer tarafını daha iyi görmek için kendini öldürecek noktaya varması çok mantıklıydı. Raoul bile buna inanmıştı! Şeytanın yardımı olmasaydı gerçeği hiçbir zaman bilemeyecekti.

Gerçek, en kötü silahtı ve ölüm meleği ayrıntıları ve nedenleri ondan esirgemişti. Gerçekte sanki ilk kez, bir polis soruşturması cennette çözüme ulaşmıştı. Son Kıta'nın keşfi ne de büyük imkânlar sunuyordu!

Çatı katında, Amandine'in kokteyllerinden önce, arkadaşımızı yatıştırmaya çalıştık. Ama bütün yakarışlarımız onda tamamen ters bir etki yaratıyor gibiydi. Biz ona bütün bunlann geçmişte kaldığını tekrarlayıp, olup bitenleri bir düşünmesini, artık ölüleri rahat bırakıp, canlıların yaşamasına izin vermesi için yalvardıkça, Raoul daha çok öfkeleniyordu.

-Onu öldürdü, o babamı öldürdü! diye bağırıyordu, başını birer pençeye dönüşen ellerinin arasına alarak.

-Hayır, baban intihar etti. Zinciri boynuna geçirdiğinde aklından neler geçtiğini bilemezsin.

-Ben değil ama Satan biliyor. Babam karısını seviyordu ve karısı ona ihanet etti, hepsi bu.

-Satan cahilleri cahilliklere itmekten başka bir şey yapmaz, diye üsteledim.

Ama Raoul serinkanlılıkla düşünemiyordu. Sanki bu takıntılı düşünce yüzünden çevresindeki her şeyin biçimi değişmişti.

Kızgınlığı had safhada, sandalyeyi, bardağı devirerek ayağa kalktı ve hışımla ölüm pistinin katlarını inmek için fırladı.

Yapmayı düşündüğü şeyi tahmin ederek onu uyarması için aceleyle annesinin numarasını aradım. Ona, oğlunun, babasının ölümüne onun yol açtığına artık kesinlikle inandığını ve babasının intikamını almaya koştuğunu söyledim. Oğlunun kesinlikle yanıldığını, kendini kolaylıkla temize çıkarabileceğini ileri sürdü ama hemen telefonu kapadı.

Nefretinden yüzü kasılmış Raoul kapıya dayandığında bir çanta içine çabucak tıkıştırılmış birkaç eşyayla annesi çoktan gitmişti bile.

Geri döndü, çok kötüydü. Annesini bulamayınca, o dönemin sevgilisi şu ünlü Philippe'in evine koşmuştu. Onun üstüne atlamıştı ama yeri boylayan kendisi olmuştu, diğeri ondan daha iriydi. Bütün bunlar çok gülünçtü! Ünlü ölüm kâşifi, ayaklarını yere vuran ve her şeyi kırıp dökmek isteyen öfkeli bir çocuğa dönüşmüştü yine!

İnsanın kine boğulması ne kadar kolaydı!

İlk kez anladım ki gerçeği bilmemek çoğu zaman daha iyidir. Gerçeğin ardından koşmak ona yetişmekten daha iyiydi ve Aziz Pierre-Hermes bu yüzden susmuştu. Freddy de, "Bilge gerçeği arar, oysa aptal onu çoktan bulmuştur," demiyor muydu?

-Annem orospunun teki, diye sövüp sayıyordu Raoul aramıza döndüğünde.

-Kendini ne sanıyorsun ki onu yargılamaya cüret ediyorsun? diye kızdı Stefania, çürüklerini ıslak bir bezle silerken. Sonuçta babanın da hataları vardı. Onu öyle bırakıyor ve yalnız kitaplarıyla ilgileniyordu. Onun seninle gerçekte hiç ilgilenmediğini bana kendin söylemiştin. Annen, seni yetiştiren kadın o!

Ama Raoul öyle bir durumdaydı ki, onu ikna etmek mümkün değildi.

-Babam bir felsefe bilginiydi, diye tekrarlıyordu. Kendini bilime adamıştı. Ölümle ilgili araştırmalara önayak olmuştu. Annemse onu öldürdü!

Rose soğuk elini onun ateşler içinde yanan alnına koydu.

-Hiçbir şey basit değil, diye mırıldandı müzik gibi hoş gelen sesiyle. Aslında annene teşekkür etmen gerek. Babanı "intihar" ettirerek, sende bir öğrenme açlığı, doyurulması gereken bir iştah yarattı. Biyoloji öğrenimini onun sayesinde başarıyla tamamladın, köstebeklerin

dondurulmasında uzmanlaştın, ölüm kâşifliğinin öncüsü oldun ve sonunda Son Kıta'yı keşfettin.

-Ve gerçeği de, diye mırıldandı Raoul.

-Eğer seni teselli edecekse, şunu hatırla, yukarıda ister istemez yargılanacak bir gün. Diğerleri gibi onun da ruhu tartılacak. Melekler olayla ilgili bütün ayrıntıları biliyor, hem babanın tanıklığı da var. Adalet yerini bulacak. Adaletin bu dünyada sağlanabileceğini düşünmek insan kibrinden başka bir şey değil. Adalet bir yanılsamadır.

-Evet, diye ekledim. Meleklere ve yazgıya güven. Yukanda, onlar onu hak ettiği biçimde cezalandıracaklar.

-Belki de onu kurbağa olarak dünyaya geri gönderecekler? dedi Amandine onu teselli etmek için.

Uzattığı bir bardak dolusu konyağı Raoul bir dikişte içti ve bir tane daha istedi.

-Mutlu kurbağalar da vardır kuşkusuz, diye homurdandı. Onun dünyaya hamamböceği olarak gönderilmesini isterdim, onu topuğumun altında iyice ezmek için.

Ben de bir bardak içki istedim.

-Biliyor musun Raoul, senin iyi bir terapiden geçmen gerektiğini düşünüyorum, diye iç çektim, çünkü Satan'ın açıklamalarını dinlemeye gerçekten hazır değildin.

-Satan'ın yine de bir kötülük meleği olduğunu unutmayalım, diye belirtti Amandine.

Raoul'ü omzundan tuttum.

-Hatırlasana, Satan'a tapanlara karşı birlikte savaşmıştık, şimdiyse sen küçük kişisel sorunlarını çözmek için ondan yardım alıyorsun! Uyduruk bir Faust'tan başka bir şey değilsin sen.

Onu böyle gırtlağına kadar öfkeye gömülmüş görmekten bıktım, şu kederli ve sarhoş düşkünü, bir erik ağacını silkeler gibi silkelemek istedim.

-Beni iyi dinle! diye haykırdım. Ölüm pistinde her gün her dakika sana ihtiyacımız olacak. Annenle uğraşmayı bırak. Kaybedecek zamanımız yok.

Raoul kötü bir kahkaha attı.

-Bana ahlak dersi veren şu bilgiç beyefendiye de ne oluyor böyle?

Sen hiç kendine baktın mı, Michael, söylesene? Ama ben senin hakkında da güzel şeyler öğrendim.

Omzumu silktim.

-İmkânsız, dedim. Satan sana babanla ilgili bildiklerini söyledi, çünkü bunu bütün yüreğinle istemiştin. Neden benden söz etsin ki?

-Arkadaşım, eski arkadaşım, en eski arkadaşım... Bana seninle ilgili iki gerçeği söylemesine yetecek kadar güçlü bir titreşim yaydım.

İçgüdüm, bu gerçeklerin bana zarar vereceğini söylüyordu. Canınızı yakmak için nerenize vurulması gerektiğini yalnız gerçek arkadaşlarınız bilir. "Hadi yılan, akıt zehrini!" diye bağırmak istedim ona, ama korkuya yenik düştüm. O bildiklerini açıklarken ben kulaklarımı tıkadım. Üç kadının yüzündeki ifadeden bunun ciddi bir şey olduğunu anladım. Rose'u en çok etkileyen özellikle ikinci haber olmuştu.

Ellerimi kulaklarımdan çektiğimde Raoul bir şeyler geveledi:

-İyi duyamadın galiba? Tekrarlamamı ister misin?

-Hiçbir şey bilmek istemiyorum! diye bağırdım.

Ama ben parmaklarımı kulak deliklerime götürmeye zaman bulamadan, o haykırmıştı bile:

-Sizinkiler kısırmış! Sen ve Conrad birer evlatlıksınız! Gerçek bir...

Üstümden bir kamyon geçmişti sanki. Araç uzun zamandan beri peşimdeydi. Şimdi beni ezmiş, tanınmaz bir hale getirmişti. Çevremde her şey yıkılıyordu. Geçmişim artık benim geçmişim değildi. Ailem hiçbir zaman benim ailem olmamıştı. Babam benim babam değildi. Annem benim annem değildi, kardeşim de benim kardeşim değildi. Ya Aglae Ninem...

Raoul büyük bir zevkle yüzüme bakıyordu. Acı çekme sırası bendeydi! İkinci füzesini fırlatmaya hazırlanırken sadistçe bir ifade belirdi yüzünde.

-Gerçek iki!

Sizi ezen bir kamyon, bu zaten korkunç bir şeydi. Ve hâlâ sıcak ve kanayan barsaklarınızın üstünden bir ikincisinin geçmesine izin vermeniz söz konusu olamazdı. Kulaklarımı iyice, iyice tıkadım. Bilmemek. Özellikle bilmemek için. Merhamet edilse, önce birinci gerçeği hazmetmeme izin verilse bari. Ama yo, Raoul ikinci gerçeği çoktan

söylemişti bile. Amandine'in, Stefania'nın ve özellikle Rose'un bakışlarında şaşkınlık okunuyordu. Sinirlendim, bir zamanlar en iyi arkadaşım olan adamın çenesine şiddetli bir yumruk indirmek için ellerimi kulaklarımdan çektim.

Yüzünü yavaşça ovuşturarak kötü ve hoşnut bir ifade takındı.

-Teşekkür ederim, dedi. İyi bir yumruk yemeyi çok severim... Özellikle de "en iyi arkadaşlarımdan.

Ona kesin olarak haddini bildirmek için bir karşılık vermem gerekiyordu. Uygun bir karşılık düşünecek zamanım yoktu. Sanki bir kararı bildiriyormuşum gibi, hiçbir anlama gelmeyen bir cümle söyledim.

-Kötü söz sahibinindir!

220. YAHUDİ MİTOLOJİSİ

"(...) Onlar şimdi onlara görünmez olan dünyayı ve şimdi onlardan gizlenen zamanı görecekler. Dahası, zaman onları yaşlandırmayacak. Çünkü bu dünyanın yukarısında oturacaklar, melekler ve yıldızlar gibi olacaklar, güzellik ve iyilikten, çok parlak görkemli bir ışıktan istedikleri her şekle dönüşecekler. Çünkü karşılarında cennetin uçsuz bucaksız alanlarını bulacaklar. Onlara, şimdi benim sözümle kendilerini göstermeleri yasaklanan ve onlar yükselinceye dek yerlerinde durmaları emredilen melekler ordusu gibi tahtın altındaki canlıların seçkin güzelliği de gösterilecek."

Baruk, L 1,8-11.
Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

221. POLİS KAYDI

İlgili birimlere mesaj

Gizli bilgiler pek titiz davranmayan melekler tarafından ölümlülere aktarıldı. Bu can sıkıcı sonuçlara yol açabilir. Bu tehlikeli serüvene bir son vermek için müdahale zorunlu.

İlgili birimlerin cevabı

Önemsiz şeylerden hemen şaşkına dönüyorsunuz. Durum tam olarak kontrol altında. Şimdiye kadar her şey yolunda gitti. Bu kez farklı olması için bir neden yok.

222. TARİH DERS KİTABI

Gerçekle yüzleşmek için çok güçlü olmak gerek. Aramızda kaç kişi gerçeği işittikten sonra soğukkanlılığını koruyabilir? Ölüm kâşifliğinin sapkın sonuçları anlaşılır anlaşılmaz Milli Eğitim Bakanlığı hemen G.S.Y. (Gerçekle Sakin Karşılaşma) derslerini başlattı. Bu ders önce üst sınıflarla sınırlıydı, sonra hızla başlangıç sınıflarına da yayıldı. Kısa süre önce bakalorya sınavlarında yerini aldı.

Tarih ders kitabı, 3. sınıf temel bilgi dersleri

223. ÖKSÜZ

Odamıza çıkar çıkmaz Rose'la seviştik. Üstüme atlayan o oldu. Benden hemen bir çocuk istediğini fısıldadı. Tam isabet. Ben de uzun zamandır ondan bir çocuk istiyordum.

O ana dek yalnızca hayvanlarımız ve bitkilerimiz olmuştu. Yavaş yavaş ilerletiyorduk. İlk önce yeşil bir bitki (tekdüze), sonra bir portakal ağacı (verdiği meyveler yenmiyordu), ardından kırmızı bir balık (Leviathan, bir gün onu ortada hiçbir neden yokken karnı havada bulmuştuk), sonra denizkaplumbağası Zouzou (sürekli küçük solucanları mideye indirmekle meşguldü), sonra kobay (ona Bıy-bıy adını koymuştuk, çünkü bize acıktığını haber vermek için her zaman bıy, bıy, bıy diye sesler çıkanyordu), ardından kobayımızı yiyen bir kedi, son olarak da bir köpek (kediyi sürekli hırpalayarak kobayın intikamını almıştı).

Şimdi bir çocuğun tam zamanıydı. Köpeğin kulaklarını, kuyruğunu, ayaklarını, gözkapaklarını ve burnunu çekerek kedinin intikamını almak için olsa bile. Ne de olsa çocuklar, eşitliği sağlama yeteneğiyle doğar.

Her zaman bilimsel bir tavır takınan Rose takvime baktı.

-Tarihler uygun, dedi.

-Şansımız yaver giderse Freddy'nin reenkarnasyonunu bile dünyaya getirebiliriz, diye belirttim.

Freddy bir yıl içinde yeni bir bedenle dönmeye çalışmak için turuncu bölgeye gideceğini söylemişti. Hım, zaten üç ay geçmiş... Ama yine de, biraz da şansla başarabiliriz belki.

Ne olursa olsun fikir Rose'un hoşuna gitmişti. Freddy'nin reenkarnasyonunun ana babası olmak olağanüstü olacaktı.

Bir kez daha öncü oluyorduk. Önceden seçilmiş bir ruhun bedeni olacak bir çocuk yapmak daha önce kimin aklına gelmişti ki? Bu stokta duran çiçekleri içine koymak için bir vazo yapmaya benziyordu biraz.

-İş başına, dedim neşeyle.

Sevinçle birbirimize sarıldık, bununla birlikte başını yastığa koyduğunda Rose'un yüzündeki üzüntülü ifade beni şaşırtmıştı.

Ona ne olduğunu sordum. İç çekti ve Raoul bana ikinci gerçeği söylemeye çalıştığında her zaman kulaklarımı tıkamam için söz vermemi istedi.

-Bunu atlatacak, dedim. Raul acılı, çünkü annesinin babasını öldürdüğünü öğrenmek onu üzdü, onu çok iyi anlıyorum.

-Ama senin, senin bununla hiçbir ilgin yok, diye karşı çıktı. Sa-tan'ın alçakça sırlarını sana niçin, ne tür bir anormal zevkle, açıklamak istiyor anlamıyorum. Ne olursa olsun ona iyi bir yumruk attın. Kocamın böyle yetenekli bir boksör olduğunu bilmiyordum! dedi, bana yeniden sanlarak.

Dudak büktüm.

-Acı verme isteğiyle ilk kez birine vuruyorum... Bu yüzden en iyi arkadaşımı kaybettim.

-Hayır, diye belirtti kendinden emin biçimde. Raoul'ün seninle alıp veremediği yok. Guillaume Amcamın da dediği gibi: "Biri size kızdığında, gerçekte size kızgın değildir, yalnızca kendisine kızgındır."

Yeniden seviştik. Şu can sıkıcı "ama ne işim var benim burada..." düşüncesini kovup, kendimi hemen çok daha güzel düşüncelere ve heyecanlara bıraktım.

Daha sonra, geceliğinin içinde göz kamaştıran Rose yıldızlı geceyi seyretmek için balkona çıktı. Ay çok büyüktü. Çevresindeki yıldızlar dikkat çekmeye çalışıyordu.

-Bazen acemi büyücüleri oynayıp oynamadığımızı soruyorum kendime, diye söylendi. Bak, cennetin son bölgesini keşfetmek nasıl da birbirimize düşürdü bizi.

-Keşiflerimizin yasaklanmasını isteyen aydınlık düşmanlarını desteklemeyeceksin yine de değil mi?

-Elbette hayır. İğrenç lekelemelerden korunmak için korkuluklar dikeceğim yalnızca. Raoul'ün hikâyesi bir uyarıdır belki de. Herkesin oraya gittiğini ve kendisine yersiz gerçekleri öğreten bir melekle karşılaştığını bir düşünsene!

-Serinkanlılığı korumak yeterli. Raoul'den öksüz olduğumu öğrendim, peki ne oldu? Bu beni hiçbir yönden değiştirmedi. Tersine şimdi beni evlat edinen aileme, beni kabul ettikleri ve yetiştirdiklerinden dolayı daha da minnettarım.

Katlanıp katlanamayacağımı görmek için ondan ikinci gerçeği öğrenmeye çalıştım. Kabul etmedi. Bana onu duymayı hiçbir zaman istemeyeceğime söz verdirdi. Bakışından, bunun birincisinden çok daha korkunç yıkımlara yol açacağından emin olduğunu okudum.

Yine de her zaman bizim olduğuna inandığımız ailemizin gerçek ailemiz olmadığını öğrenmekten daha korkunç bir şey düşünemiyordum.

Birbirimizin kollarında uykuya daldık.

Sabah Raoul ortadan kaybolmuştu. Nereye gittiğini kimse bilmiyordu.

Ölüm pistinde ben üç "kadınım"la baş başa kalmıştım: Rose, Amandine ve Stefania. Karım çatı katının duvarlarından birine, ortasında cennetin dipsiz kuyusuyla birlikte galaksiyi gösteren büyük bir poster asmıştı. Bütün çabalarımızın sonucu olan bu resme sık sık bakıyordum. Her şey oradan başlıyor ve yine oraya dönüyordu. Bütün enerjiler, bütün ışıklar, bütün fikirler, bütün ruhlar. Bu bir çöp tenekesi ve bir rahimdi. Varoluşumuzun anlamı.

Cennet.

Freddy oradaydı... Yalnız Freddy değil, **ilk ölüm** kâşiflerimizin

hepsi: Marcellin, Hugues, Felix, Rajiv... karışıklık içindeki Fleury-Merogis Hapishanesi'nin tutukluları...

Bazı akşamlar, ölüm pistinin tepesine yerleştirdiğimiz büyük antenin alıcısı karşısına oturuyor ve kontrol ekranından güvercin sürüsü gibi uçan ölülere bakıyordum. İyi yolculuklar sevgili çağdaşlarım.

Her yeşil nokta bir ölüyü simgeliyordu. Kimileri diğerlerinden daha hızlı gidiyordu. Bu dünyayı terk etme ihtiyaçları daha fazlaydı kuşkusuz. Çok nadiren, yeryüzüne dönen bir ruh görüyordum. Tıp sayesinde ucuz kurtulmuş biri mi, yalnız bir ölüm kâşifi mi, sevgilisinden ayrılmak istemeyen bir âşık mı, hayalet olarak intikamını almak isteyen cinayet kurbanı mı, meditasyon yapan bir keşiş mi, yoksa kendisini çağıran birini gizlice ziyaret eden bir melek miydi bu?

Raoul'e gelince, onun bu maddi dünyada annesinin bedeninin peşinde dolaştığını düşünüyorduk. Aslında pek uzakta değildi. Annesini bulmayı başaramamış, bizimle kavga ettiğine üzülmüş bir halde bardan bara dolaşıyor ve alkol almanın gerektiğinde uçuş tekniğini iyileştirmesine yardımcı olacağını ileri sürüyordu.

Ayık olduğu bir gün, kendisiyle adalet üzerine büyük bir tartışmaya girdiğini fark etti. Ölüm pistine döndü, kapımı çaldı, bana zarar verdiği için özür diledi ve şans eseri duymamış olduğum ikinci gerçeği açıklamaya artık hiçbir zaman yeltenmeyeceğine yemin etti.

Çok içten olmasa da ona teşekkür ettim. Varlığımı tamamıyla allak bullak edebilecek bir gerçeğin olduğunu bilmek ve istemli olarak ondan habersiz kalmak, aslında hiç hoşuma gitmiyordu.

Akşam, üvey annem ve üvey kardeşim beni ziyaret etti. Belki birer yabancıydılar ama yine de yaşamımdaki önemlerini ölçüyordum. Ailem en ufak bir şey hissettirmeden bana her zaman onlardan biriymi-şim gibi davranmıştı. Üzerime titremişti. Sırrı gizlemişti. Beni azarlamış ve sanki gerçek çocuklarıymışım gibi onlara isyan etme isteğini vermişlerdi. Bomboş sahte babamla Oidipus kompleksimden kurtulabilmiş, bilinçsizce çok iğrenç anneme âşık olabilmiş, zavallı kardeşimle rekabete girebilmiştim. Bütün bunlar için binlerce teşekkür.

Gerçek adalet belki de buydu: Size iyilik yapanlara teşekkür edebilmek ve size zarar verenlerin kıçını yalamamak. Kolay gibi görünüyor ama çoğu zaman kendimizi aptal bir biçimde tersini yaparken bu-

luyoruz ve artık nedenini bile bilmiyoruz.

Şimdiye kadar hiç kucaklamadığım bir biçimde kucakladım onları, kendi kendime, koşullar ne olursa olsun beni bir paçavra gibi atmış olan gerçek ailemle yukarıda görüşmeyi asla kabul etmeyeceğimi söylüyordum. Onları iten (kuşkusuz çok iyi) nedenleri bilmek istemiyordum, yüzlerini bile görmek istemiyordum. Onlar beni terk etmişse ben de onları terk ediyordum. Beni kabul edenleri kabul ediyordum.

Benim yalnızca bir tek gerçek ailem vardı: Bezdirici annem ve şu aptal Conrad. Raoul'ün gerçeği, benim çok daha değerli bir gerçeği anlamama izin vermişti.

İnsan arkadaşlarını zorunlu olarak seçmez, ama... ailesini zorunlu seçebilir yine de!

224. HIRİSTİYAN MİTOLOJİSİ

"Eğer Mesih ölülerden kıyam etti diye vâzolunuyorsa, aranızdan bazıları nasıl ölülerin kıyamı yoktur diyebiliyor? Ölülerin kıyamı yoksa, Mesih de kıyam etmemiştir. Ama eğer Mesih kıyam etmediyse o halde bizim vâzımız boş, sizin imanınız da boştur [...]. Eğer yalnız bu yaşamda Mesih'e umut bağlamışsak insanların hepsinden çok acınacak durumdayız [...]. Eğer ölüler kıyam etmiyorlarsa, yiyelim içelim çünkü yarın öleceğiz."

Aziz Pavlus'un Korintoslulara İkinci Mektubu, Bap XV, l.<[28])

Francis Razorbak'ın *Şu Bilinmeyen Ölüm* başlıklı tezinden bir bölüm.

225. KONFERANSLAR

Sırrın şimdilik gizli tutulmasından yararlanarak, cennetin son boşluğunu en iyi biçimde ve eğer mümkünse sonuna dek keşfetmek amacıyla yolculuklarımızı sıklaştırdık.

Melekler küçük ölüm kâşifi grubumuzun ziyaretlerine alışmıştı. Bize "kısa süreli büyük inisiyeler" adını vermişlerdi. Sanki bu görüşmeler onların daha önceden çok iyi bildiği bir usule dahilmiş gibi sorularımızı cevaplamayı ister istemez kabul ediyorlardı.

Onları biraz tanıyınca, meleklerin sevimli ve son derece bilgili olduklarını görüyorduk. Süper-bodhisattva'lar, seçkin Lamed vav'lar, azizler söz konusuydu yine de.

Yaşamın anlamını gitgide daha iyi kavrıyorduk, ama onu hâlâ yalnız biz biliyorduk. Bir gün Lucinder bu durumun yeterince uzadığı kanısına vardı. Üçüncü bir başkanlık görevi için can atıyordu. Siyasi, ekonomik, diplomatik, her alanda bilanço tam bir felaketti. Seçim savaşında ortaya atacak tek bir kozu kalmıştı: Ölüm kâşifliği. Meleklerden ve cennetten söz etmek, durgunluk göstergelerini, korkunç derecede artan işsizlik rakamlannı ve tamamıyla moral bozucu olan ticari denge açığını söylemekten daha akıllıca olurdu.

Dolayısıyla Lucinder ona yeniden bir galip imajı yaratmamız konusunda bize güveniyordu. Sonuçta Son Kıta'nın keşfi kampanyasını başlatan oydu, şu cesur projeyi. Kuşkusuz halk ölümden sonra ne olduğu konusunda daha da fazlasını öğrenmek isteyecekti. Sandığa görev süresi sona eren bir başkan adına pusula atmaktan daha iyi nasıl ulaşılabilirdi ki buna?

Her şeyin bir bedeli var: Bir oy eşittir ölümünüzün açıklanmasına doğru bir adım daha. Arkadaşımızın seçim programı kısaca böyleydi. Bana gelince, insanlara Moch 6'nın arkasında, meleklerle dolu ve ölülerin bu dünyadaki yaşamları boyunca yaptıkları iyi ve kötü hareketlerinin hesabını vermek zorunda olduğu beyaz bir ülke olduğunu açıklamanın zamanının geldiğine inanmıyordum. Gerçeğin yol açacağı yıkımları tahmin edebiliyordum.

Yukarıda neler öğrenilmiyordu ki? Kennedy cinayetini kim finanse etmişti, Marilyn Monroe'nun ölümünü hazırlayan kimdi, Ravail-lac'ın eline silahı kim vermişti? Demir Maske kimdi? Korsan Mavi Sakal'in hazinesi nerede saklıydı? Yukarıda, eğer şiddetle istenirse bütün çözümlere, bütün cevaplara ulaşılabiliyordu. Ama gerçekten iyi bir şey miydi bu?

28) Orjinal metinde yanlışlıkla ikinci mektup olarak belirtilmiştir. Kitab-ı Mukaddes, Pavlus'un Korintoslulara Birinci Mektubu Bap 15, 1, Kitab-ı Mukaddes Şirketi, İstanbul, 1993, ss.180-181, (ç.n.).

Üstelik herkes, isteklerinin gerrçekleşmesi için bütün kalbiyle melekleri çağırmanın yeterli olduğunu öğrendiğinde, ileride ne kavgalar olacak düşünsenize! Birilerinin istekleri diğerlerininkiyle çoğu zaman çakışacak. Kimileri güç isteyecek, kimileri miras, kimileri yalnızca bans, kimileri de yalnızca kan. Dünyalıların tümü aynı anda nasıl memnun edilebilir ki?

Meleklere basit bir seslenişle bütün isteklerin gerçekleşeceği bir dünya, gerçek bir cehennem olmayacak mıydı? "İsteklerimize dikkat edelim, eğer gerçekleşirlerse çok sıkılabiliriz," diyordu Freddy. Özellikle sinirli bir coğrafya hocasının ölmesini dilediğimi hatırlıyordum. Köle kadınlardan bir haremim olmasını dilediğimi hatırlıyordum. Ölmek istediğimi hatırlıyordum. Neyse ki melekler dileklerimi yerine getirmedi, tıpkı dünyanın efendileri olmak isteyen onca zorbanın dileklerini yerine getirmedikleri gibi!

-Hayır, dedim şiddetle. Meleklerin varlığını açıklayamayız. İnsanlar böyle bir habere hazır değil henüz.

-Hadi, hadi, dedi Cumhurbaşkanı gülerek. Sevgili Michael, size bir evlatlık olduğunuzu söylemişler ve siz bunu umursamamışsınız bile!

Kesinlikle. Ama benim bilmediğim şu ikinci gerçek bir türlü aklımdan çıkmıyordu... Bu saplantımı açıklamaya cesaret edemedim, yalnızca şunu söyledim:

-Olabilir, ama Raoul ve annesine bakın!

Bir fiskeyle, sorunu başka yöne kaydırdı.

-Razorbak'ın dinlenmeye ihtiyacı var. Çok fazla içki içiyor. Alkol tedavisine başlaması için ikna ettim onu. Daha iyi olur olmaz başkanlık kampanyam için bize yardım etmeye geleceğine söz verdi.

-Ya sürekli saklanmak zorunda olan annesi?

-Raoul onu bağışladı.

Haber beni hayrete düşürmüştü.

-Bunu nasıl başardınız?

Başkan çok memnun ellerini ovuşturdu.

-Bu melekler kesinlikle çok yararlı. Raoul'ü ben değil, Stefania ikna etti. Bütün bu zararlara Kara Melek Satan yol açmıştı, Stefania Baş-melek Cebrail'e ulaştı, Satan'ın diğer yüzü, onun beyaz ben'i, ve Cebrail bu zararları giderdi. Görüyorsunuz sevgili Michael, cennete güve-

nebiliriz. Yarattığı kötülüğü iyiliğe dönüştürebiliyor.

Ne diyebilirim ki? Hem devlet başkanına karşı koyacak adam mıydım ben? Raoul olsaydı itiraz ederdi kuşkusuz, ama burada değildi, haklı olarak! Stefania, Rose ve Amandine'e gelince, son sırrı herkese açıklamakta hiçbir sakınca görmüyorlardı. Bu durumda ben de genel isteğe boyun eğdim.

Böylece "gösteri dünyası" dönemimize girdik. Dünyanın her yerinde bir konferanslar dizisi başlattık, meleklerle, başmeleklerle, serafim-lerle, cinlerle ve hatta şeytanlarla yaptığımız konuşmalarımızı her yerde biraz anlattık. Başlangıçta, hepimiz birlikte gidiyorduk, Stefania, Amandine, Rose ve ben. Ama yavaş yavaş yalnızca Amandine'in bu tür çalışmalar için çok yetenekli olduğu ortaya çıktı.

Önce suskun, sonra çekingen davranan güzel hemşire, birden kendinden emin bir konuşmacıya dönüşmüştü. En suskunlar, kendilerine fırsat tanınır tanınmaz, mükemmel birer konuşmacı olduklarını gösterir çoğu zaman.

Amandine ölüm kâşifliğine olan tutkusunu aktarmayı biliyordu. Freddy'i (şu ana dek boşu boşuna) aramak ve Aziz Pierre'le konuşmak için sık sık gittiği cenneti hayranlıkla anlatıyordu. Üstelik yeni dul kalmış olması kendisine fazladan bir inandırıcılık sağlıyordu. Bir dul, kendisini bu kadar yakından etkileyen bir konuda yalan söyleyemezdi, özellikle de kocası ölüm kâşifliği uçuşlarının en iyi koreografıysa!

Amandine'in konferansları gerçek gösterilere dönüşmüştü. Koro *Carmina Burana*'nın uvertürünü okurken projektörlerin beyazı içinde simsiyah giysisiyle beliriyordu. Siyah bedenli sansın melek, dünya dışına yaptığım baskınlarda karşıma çıkan Amandine düşüme benziyordu gitgide.

Bir akşam konuşmasını bitirdiğinde bir gazeteci el kaldırdı.

-Şu "ruhlann tartılması" bana pek anlaşılır gelmiyor, kastettiğiniz, yani gerçekten, yukarıda şu kadar iyi, şu kadar kötü diye puanlar mı hesaplanıyor?

Cevap vermeden önce biraz zaman kazandı.

-Evet. Yaşam biraz bakalorya gibi. Ortalamayı **tutturana dek sınava** girersin.

Dinleyiciler arasında biraz uğultu oldu.

-Peki, diye sürdürdü adam, ruhun reenkarnasyon çevrimini tamamlaması için ne kadar artı ve eksi puan almak gerekiyor?

Aziz Pierre anahtarlarını vermekte cömert davranmış olmalıydı. Amandine kesin rakamlar verdi:

-Altı yüz puan. Üç yargıç-başmelek tarafından uyulması zorunlu tutulan çizelgeye göre, yaşam sınavına bir daha girmek zorunda olmamak için altı yüz puan gerekiyor.

Salonda gürültüler oldu. O halde yaşam, her şeyin, elden geldiğince kötü notlardan ve yıldızlı sıfırlardan kaçınarak, mümkün olan en iyi puanlan almakla özetlendiği çok büyük bir sınıftan başka bir şey değildi, öyle mi?

Yazgının bu "okulsu" görünümü çok düş kırıcıydı. Ama en azından bir tutarlılık değeri vardı.

-Tek bir iyi eylem bir defada altı yüz puan getirebilir, diye belirtti Amandine.

Rahatlama fısıltıları. O halde kurtulmak için yaşam boyunca bir kez iyi davranmak yetiyordu! Bu arada konuşmacı bitiriyordu:

-... Ama, yine aynı şekilde tek bir kötü eylem de bütün yaşamı mahvedebilir. O anda size önemsiz gibi görünen hareketlerinizle kaybedebilirsiniz de kurtulabilirsiniz de, demişti meleğin biri. Tartı çok hassas ve yargıçlar çok uzun hesaplara girişiyor. Aslında altı yüz puan kazanan ve arınmış bir ruha dönüşen on binde bir ölü bile yok. Çoğu sınavdan geçemiyor ve dolayısıyla yeniden doğuyor.

Başka sorular yükseldi.

-Yukarıda hayvanlar da var mı?

-Evet var ve hayvan çevrimleri sırasında iyi hareket ederlerse, insan olarak doğarlar. İnsanlar reenkarnasyonun en yüksek basamağın-dadır, çünkü yalnız onlar soyut bir bilince sahiptir.

-Bu, hepimizin insan olmadan önce birer hayvan olduğu anlamına mı geliyor?

-Kesinlikle. Evrim mineralden bitkiye, bitkiden hayvana, hayvandan insana, insandan arınmış bir ruha gider. Yaşamın anlamı budur.

Amandine dünyanın bütün sırlarını ortaya dökmüştü, ama sorular yağmaya devam ediyordu yine de:

-Bir gerileme olması mümkün mü peki?

-Elbette. Yaşam boyunca hep kötü eylemlerde bulunulursa, daha önceki yaşam biçimine dönülür. İnsansa yeniden hayvan olur. Ama bu çok nadir durumlarda söz konusudur.

-Öyleyse hayvan evresine dönmeyi gerektirecek kadar kötü olmayan insanlara ne oluyor?

-Yeni yaşamlarında hiç de hoş olmayacak insanlar olarak doğarlar ve bu yaşamda her şeye rağmen en iyi yüzlerini göstermek zorundadırlar. Aslında cehennem buradadır, bu dünyada. Kötü eylemlerde bulunmuş olanlar savaşlara ya da sürekli kıtlıklara maruz bulunan ülkelerde doğacak. Yoksul, hasta, özürlü olacaklar... Bu korkunç koşullarda, kendilerini düzeltmek için daha fazla fırsatları olacak. Kendilerini daha eksiksiz biçimde diğerlerine adayabilecekler. İyi niyetlerini daha kolay gösterecekler.

Gazeteci hemen elini kaldırdı.

-Batılı zengin ailelerde doğanların hepsinin önceki yaşamlarında iyi bir davranış sergilediğini mi söylemek istiyorsunuz bu sözle?

Amandine iç çekti.

-Bu çok basit olurdu. Batılı zengin bir ailede mutsuz insanlar, hatta tüm hayatları boyunca mutsuz olmuş insanlar da bulunabilir, Üçüncü Dünya'nın sıcak ve dayanışma içindeki bir gecekondusundaysa tersine mutlu olunabilir, hem de çok mutlu. Sonuçta en yüksek intihar oranı, sözde en gelişmiş ülkelerde görülüyor.

Dinleyiciler şaşkın bir halde çıkışa doğru yöneldi.

226. HIRİSTİYAN MİTOLOJİSİ

"Ölülerin kıyamı da böyledir: Hürmetsizlikte ekilir, izzette kıyam eder; zayıflıkta ekilir, kudrette kıyam eder; tabii beden olarak ekilir, ruhani beden olarak kıyam eder."

Aziz Pavlus'un Korintoslulara Birinci Mektubu, Bap 15, 42-44 (29)

Francis Razorbak'ın *Şu Bilinmeyen Ölüm* başlıklı tezinden bir bölüm.

29) Kitab-ı Mukaddes, Pavlus'un Korintoslulara Birinci Mektubu, Bap 15, 42-44, Kitab-ı Mukaddes Şirketi, İstanbul, 1993, s.l81,(ç.n.).

227. GÖBEK

Raoul, niyetini değiştirdiğinden haberi olmadığı için hâlâ saklanan annesinin peşine yeniden düşmüştü. Pek konuşmuyordu ama öfkesinin geçmemiş olduğu belliydi. İçkinin uyuşturucu etkisinden yoksun kaldığı için günden güne daha sıkıntılı oluyordu. Onca zamandır babasına kavuşmaya çalıştıktan sonra, şimdi de annesini bulamıyordu. Yine de bu onun her zamanki psikanalitik arayışlarından biriydi. Oidipus kompleksi bir kez daha münasebetsizlik ediyordu. Ne var ki Raoul her şeyi tersine çevirmişti. O babasına âşıktı, annesiniyse öldürmek istiyordu.

Stefania elinden geldiğince onu teselli etmeye çalışıyordu, birlikte uzun uzun konuşuyorlardı. Geçmişteki davranışının utancıyla Raoul benimle birlikteyken susuyordu.

Amandine şimdi yıldız gibi parlıyordu. Bir numaralı ölüm kâşifimiz olmuştu. Buttes-Chaumont'la cennet arasında gidip geliyordu, çok samimi olduğu Aziz Pierre'in ona "benim küçük ermişim" dediğini ileri sürüyordu.

Lucinder seçim öncesi kamuoyu yoklamalarında hızla yükselirken, Rose ve ben cennetin eşsiz coğrafyasını düşünüp duruyorduk. Ruhların tartıldığı bölgenin arkasında ne vardı? Oraya pek çok kez yaklaşmıştık ama gümüş göbek bağlarımız kısa olduğundan, arkasında ne olduğunu öğrenmek için ışık dağının çevresini dolaşmayı hiçbir zaman başaramamıştık. Dahası Rose hamile olduğundan, ikimiz de bunu öğrenmek için yaşamlarımızı tehlikeye atmak istemiyorduk.

Gökbilimci karım kara deliğin ucunda, onun tersi olan ve geniş namlulu bir tüfeğin mermi fırlatması gibi ruhları fırlatan beyaz bir kaynağın olduğunu düşünmekte diretiyordu. Ölüler bir yandan emiliyor, diğer taraftan yeni bedenlerine doğru fırlatılıyorlardı. Bu arada Rose, orayı gidip görünceye kadar, X ya da ultraviyole ışınlarından daha fazla enerji yüklü gama ışınlan üzerinde daha somut bir çalışmaya girişti. Dünyadan başlayarak, cennetin çevresini ve galaksimizin merkezini daha iyi gözlemlememize izin veren yeni bir gama ışınları detektörü buldu. Bir gün banyodan sonra, küvetin içinde lık lık ses çıkararak

giden suya bakarak oyalanıyordum. Gökbilimin bütün sırrı buradaydı, bu çevrintide, kullanılmış suyun hızla içine atıldığı bir kara delik olan bu çevrintide. Merkezi, enerji dolu bir çember. Raoul'ün eski bilmecesi geldi aklıma: Kalemini kaldırmadan bir çember ve onun merkezi nasıl çizilir?

Su kanalizasyona doğru gidiyordu. Peki ya bizim ruhlarımız nereden gidiyordu? Her şeyde, hiçbir zaman başlangıç noktasını aramamak, her zaman merkez üzerinde yoğunlaşmak gerek. Stefania gerçek ben'in, bizi belli bir süre annemize bağlayan eski geçitte bulunduğunu ileri sürüyordu. Göbek. Besinimizi, kanı ve gücü buradan alıyorduk ve sonra, doğumda birlikte kapı yeniden kapanıyordu. Ama Stefania'ya göre, göbek yine de önemli bir nokta olarak kalıyordu. Bizim ağırlık merkezimizdi, yani gerçek merkezimiz.

Eskiden beslediği bütün bölgelerle ilişki içinde olduğundan, hastalık durumunda göbeği bedene ışın yayması için yeniden ısıtmak yetiyordu.

Göbek bağımızla yaşamaya başlıyoruz. Galaksinin göbeğinde ölüyoruz.

Şimdi boş olan küvete gözümü ayırmadan baktım ve ıslak bedenime bir bornoz geçirip çıktım.

228. MISIR MİTOLOJİSİ

XVIII. yüzyıl boyunca, Eski Mısır'da, ölmüş firavunların ve bazı önemli kişilerin bakımı çok kesin ve çok titiz bir mumyalama töreniyle yapılır. Önce beden sırtüstü yatırılır. Tören yöneticisi genellikle Ho-rus gibi giyinmiş bir Osiris rahibidir. Kendisine dört ana yönü simgeleyen dört yardımcı eşlik eder. Bunlar cesedin tüylerini yolar, ardından karın bölgesini sol tarafından diyafram hizasına dek yararlar. Osiris rahibi elini yarıktan içeri sokar ve çürümeye elverişli soylu organları çıkarmaya başlar: Karaciğer, dalak, akciğerler, barsak, mide. Onları temizleyip koruyucu bitki sularına batırdıktan sonra yeniden içine koyarlar. Yardımcılar, etlerin dağılmasını önlemek için göğüs kafesini katranla sıvarlar. Ardından karına yeniden dolgun bir görünüm vermek

için bedeni yağla, kumaşla ve reçineli sakızla doldururlar. Bu işlem baş için de uygulanır. İki burun boşluğunu delmek için burun deliklerinden içeri uzun sert bir çubuk sokulur. Böylece mumyacı ölünün burnuna bükülmüş bir aleti yerleştirebilir, bu aletle beyini ufak ufak kıyar ve daha sonra diğer burun deliğinden üfleyerek beyni çıkarır. Beyin dışarı atılınca tören yöneticisi kafatasının içine katran koyar. Katranın her yere eşit oranda yayılması ve iç yüzeyin tamamını kaplaması için baş hafifçe her yöne döndürülür. Son olarak beden safran sarısı keten şeritlerle sarılır. Yüzüne tahtadan yapılmış bir çift göz, sonra da ölünün resminin çizildiği kartondan bir cenaze maskesi yerleştirilir. Çizilen yüz genç ve dingin olmalıdır.

Üç numaralı Bulak papirüsü (Kahire).

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

229. HAYVANLARIN HİKÂYESİ

Amandine'in konferanslarına talep gitgide artıyordu. Annemin mağazasında, her zaman çok seksi giysiler içinde ama asla çıplak olmayan afişleri peynir ekmek gibi satılıyordu. Afişlerin şaşırtıcı başarısı küçük aile şirketini önemli ölçüde zenginleştirmişti. Ama Amandine'in dikkate değer yükümlülüklerinin en önemli sonucu bu olmadı.

Başlangıçta, konferanslar yalnızca değişikliğe susamış entelektüelleri ve her türden içrekçiliğe aç meraklıları çekmişti. Ağızdan ağıza dolaşan sözler daha sonra bilim adamlarını da getirtmişti. Sonra bir televizyon kanalı ölüm kâşifimizin bir gösterisini yeniden yayınlamayı düşünmüştü. Soru yağmuruna tutulan telefon santralı dayanamamıştı. İnsanlar birdenbire karmalarıyla ilgilenmeye başlamışlardı. Her şeyi bilmek istiyorlardı: Önceki yaşamlarında neydiler? Daha sonra ne olacaklardı? Sonu gelmez sorular: Nereden geliyorum? Kimim ben? Nereye gidiyorum?

Bir akşam konferanstan sonra Tayland restoranında toplandığımızda, konuşmanın konusu hayvanların reenkarnasyonuydu. Bu masada oturan bütün insanlann vaktiyle köstebek, kurbağa ya da salyangoz olmuş olması mümkün müydü?

Bize gül kokulu aperitifler ve karides köftesi getiren Bay Lambert de sohbetimize katıldı. Kimi zaman tek bacağı üstünde ayakta dikilerek dinlendiğini itiraf etti. Bu duruş ona inanılmaz bir rahatlık veriyordu. Bundan, eskiden balıkçıl olduğu sonucuna vanyordı, bize, gerçekten de, tek bir destekle nasıl mükemmel bir denge sağladığını gösterdi.

Amandine tavşan olduğunu "varsayıyordu". O da küçük bir gösteri yaptı. Çok şaşırtıcı bir biçimde kulaklarını oynatabiliyordu. Onları önden arkaya götürüyordu, yanaklarının yanında çalışan kası tam olarak ayırt edebiliyorduk. Bumu bazen bir köpeğin bumu gibi titriyordu ve gülerek bize ayrıca havucu da çok sevdiğini hatırlattı.

Bu konuda iyice düşündüğümde, tilki yaşamından anılarım varmış gibi geldi bana. Özenç mi, yanılsama mı? Otların arasında dörtnala ve dört ayakla koşulduğunda hissedilen duyguları hissettim içimde. Uzun tüylü kuyruğuyla zekice dengelediği omurgasını her adımda büküp sonra yeniden açmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Daha çok yoğunlaştım ve inimde tilki karım ve yavrularımla birbirimize sokularak ısındığımız uzun kışları hatırladım. Dünyada bundan daha huzurlu bir şey yoktu.

İlkbaharda, ormanda uzun koşulara çıkmaya bayılıyordum, dörtnala koştuğumda burnuma gelen karayosunu ve kekiğin kokusundan başım dönüyordu. Dört ayaklı koşunun ne olduğunu nereden biliyordum? Kış boyunca inin verdiği sıcaklık hissini nereden tanıyordum?

Bu konuda düşündükçe, tilki yaşamımın anıları kesinleşiyordu. Başarılı bir avcı olabilecek kadar hızlı koşmuyordum. Kirpilerle olan üzücü karşılaşmalarımızı hatırlıyordum. Ormanın kokusunu. Tilki olduğumda, böyle rüzgârın yönünde soluyarak, çevrenin eksiksiz bir haritasına sahip olabiliyordum. Bunu, bunu hatırlıyordum. Ama bu nasıl olabilirdi?

Dış kökenli anılara diğerleri de şaşmıştı.

Konu, restorandaki herkesin ilgisini çekiyordu. Konuşma hemen genel bir konuşmaya dönüştü. Uzun burunlu iriyarı bir adam, fil yaşamının anılarına sahip çıktı, ufak tefek utangaç bir kadın eski bir bıldırcın olduğunu itiraf etti, yaşlı ve silik bir adam gerçekten keskin sivri dişlerini göstererek dinazor *Tyrannosaunıs rex* yaşamını hatırladı. Hayvan

yaşamlarından sonra sıra insan yaşamlarına geldi.

Tuhaf ayrıntı: Karma sayesinde birçok hastalık mantıklı açıklamalara kavuşuyordu. Boğazı hassas olanlar çoğunlukla Fransız İhtilali'nde boynu vurulmuşların reenkarnasyonlarıydı. Astımlılar, eskiden boğulmuşlardandı. Priyapikler eski asılmışlardandı. Klostorofobisi olanlar kuyulu zindanlara atılıp terk edilmiş olanlardı. Basurlular kazığa oturtulmuşlardı. Parkinson hastaları elektrikli sandalyeye oturtulmuşlardı. Karaciğer hastaları zehirlenmişlerdi. Mide ülseri olanlar son yaşamlarında harakiri yapmışlardı. Sedef hastalığı olanlar yanarak ölmüştü. Migrenliler kafalarına kurşun sıkarak intihar etmişlerdi. Bir miyop eskiden köstebekti.

Her biri az çok kesin biçimde garip yaşantılarını hatırlıyordu. Restoranda apaçık pek çok eski ortaçağ şövalyesi, sekiz eski firavun, eski Katolik papazları, eski fahişeler vardı.

Her birinin tuhaf yaşamlara ait anılan vardı. Büyük olasılıkla... televizyonda, Hollywood filmlerinde görülmüş sahneler. Kendilerini eski çağların köylüleri sananlara her ne kadar inanmak istesem de, kendini Indiana Jones, Barbarella, Tenten, Asterix ya da Hercule Poirot sananlara bu kişilerin hiçbir zaman yaşamadığını söylemek gerekirdi. Her şeye rağmen iyi vakit geçirmiştik.

Lucinder bizi restoranda buldu. Onun da keyfi yerinde gibiydi. Fesleğenli makarnayı büyük bir iştahla yedi, sonra politikadan söz etti.

Başlangıçtaki ani yükselişten sonra kamuoyu yoklamaları şimdi durmuştu. Lucinder, elden kaçıveren bir kamuoyunu kesin olarak etkileyecek olayı ortaya koyma zamanının geldiğini hissediyordu. Eğer Amandine insanlara felsefe ve ahlak kavramlarını anlatmakla yetinmek yerine gerçek bir ruh tartılması olayını anlatabilseydi, bu çok daha iyi olurdu, diye ileri sürdü. Her şey reenkarnasyonu haber veren bu son konuşma sırasında belirleniyordu. Bu artı ve eksi puan sistemini ayrıntısıyla bilmek gerekiyordu. *Bir Ölümlüyle Söyleşi*fikri böyle doğdu.

Bizim bile belli belirsiz gördüğümüz bir sahneyi filme alması için yukarıya ektoplazmik bir kamera göndermek imkânsızdı. Ayrıntılar görülebilecek ve cümleler tekrarlanabilecekti kuşkusuz. Ama hangimizin belleği, yargıç-başmeleklerle yeniden doğmak üzere olan bir ruh arasında geçen bütün telepatik konuşmaları kaydedip aktarabilecek yeteneğe sahipti?

-Maxime Villain! diye haykırdı Rose. Ektoplazmik röportajcı, *Resimli Küçük Ölüm Kâşifi* dergisinin muhabiri. Üstün zekâlı biri. Tam aradığımız kişi.

-Harika! diye haykırdı Lucinder. Sahneyi resimlerle gösterebilecek yetenekte biri hem de. Seçmenlerim böylece koltuklarından kıpırdamadan cennetin resimlerine sahip olacaklar.

Bu tanıklığın kendisine getireceği ek oyların sayısını hesaplamaya başlamıştı bile!

Ektoplazmaların çok kusursuz bir görme yeteneği olduğunu ben de biliyordum, çünkü gözleriyle değil, kalpleriyle bakıyorlardı. Hem kör Freddy de ölüm kâşiflerinin en iyisi değil miydi? Ama yine de, Maxime Villain'le her karşılaştığımda, kalın camlı gözlükleri olmadan kendini yukarıda nasıl koruyordu diye soruyordum kendime.

Ufak tefek, miyop ve şişko, keçi sakalı ve alaycı tavırlarıyla Maxime Villain dayanılmaz bir biçimde Toulouse-Lautrec'i çağrıştırıyordu.

Hemen ertesi gün onu ölüm pistine davet ettik.

-Böyle bir belleğe sahip olduğunuz için çok şanslısınız, diye kırıttı Amandine, davetimizi kabul edip geldiğinde. Ben eğer o anda not etmezsem hemen unuturum.

Muhabirin kalın dudakları üzgün bir gülüşle gerildi.

-Benim sorunum da bu, korkunç bir belleğimin olması, diye karşılık verdi. Arada sırada biraz unutmayı tercih ederdim.

Kadının yüzünde şaşkın bir ifade belirdiğinden açıklama yapma gereği duydu:

-Beynime giren bir bilgi bir daha çıkmıyor. Bir yığın gereksiz bilgiyle doluyum. Kültürüm öyle büyük ki artık dayanılmaz bir hal aldı. Defalarca kitap yazmaya kalkıştım, birkaç sayfa sonra da bıraktım, çünkü sayısız yazınsal göndermelerim yüzünden bir hırsızlık yaptığım duygusuna kapılıyordum. Özgün bir yapıt yaratmak için önce diğer bütün kitapları unutmak gerekir. Ben bunu yapamıyorum.

Onun ansiklopedik belleğine her zaman imrenmiş olan ben, şimdi belleğinin onun için bir engel oluşturduğunu görüyordum. Gerçekten de bazen unutmak öyle hoştu ki... Hiç olmazsa şu korkunç ikinci gerçeği beynimin birkaç kıvrımın dibine sokabilseydim!

Muzip Lucinder, kendisinin aşırı "unutma yetisi"nin olağanüstü bir nitelik olduğunu söylemekte bir sakınca görmedi. Böylece selefleri tarafından önerilmiş ve muhalefetteyken kendisinin eleştirmiş olduğu önlemleri almakta özgür oluyordu. Ona hakaret eden herkesi seve seve bağışlıyordu, bu da onun adını yüce bağışlayıcıya çıkarmış ve halk tarafından sevilmesine çok büyük katkıda bulunmuştu.

Zavallı Maxime! Unutmasını bilmiyordu. Bu yüzden de hep muhabir olarak kalacak, yazarlık tutkusunu hiçbir zaman gerçekleştiremeyecekti!

Şimdi yeteneklerini kullanabileceği bir yer daha vardı. Özel görevi için gerekli aletleri hazırlamaya başladık. Aşağıdaki planı uygulamaya koyduk: Maxime son yargılan dinleyebilmek için ışık dağına olabildiğince tırmanırken, biz, Stefania, Rose, Amandine ve ben, meleklerle konuşarak onları oyalayacaktık.

Daha fazla beklemenin bir yararı yoktu. Üç gün sonra grubumuz, Villain'in, ona kendi alanında eşsiz bir ün sağlamış olan cennet savaşlarına ilişkin yazılarından daha heyecan verici ektoplazmik bir röportaj için uçuyordu.

Maxime bütün konuşmalan beynine kaydetti. Bunlar, *Resimli Küçük Ölüm Kâşifi* dergisinde, daha sonra da Amandine Ballus'ün ikinci yapıtı *Bir Ölümlüyle Gö'rüsme'de* ilgili resimlerle birlikte yayınlandı. Tarihsel bir değeri olan elyazmasının aslı, bugün Washington Smithson Enstitüsü Ölüm Müzesi'nde cam içinde korunuyor.

230. TARİH DERS KİTABI

Ölüm kâşifleri meleklere karşı her zaman saygılı oldu. Ne olursa olsun, bir meleği, gerçek bir meleği görmek, ona saygı gösterilmesi gerektiğini anlamaya yeter. Melekler, insanların belki 100 000 yılında olabilecekleri şeydir. Bizden bir milyon defa daha gelişmiş ve daha zekidirler. Farklı bir zaman anlayışları vardır, insanlar kabul etmek zorunda oldukları bir geçmişle kaygı verici bir gelecek arasında kıpırdayamaz haldedir. Meleklerse, bugünü, geçmişi ve geleceği aşmışlardır. Bize tümüyle yeni bir kavram sunarlar, "şimdiki-gelecek" kavramını. Melek sürekli olarak bütün eylemlerinin, kısa, orta ve uzun vadeli sonuçlarını görür ve "şimdiki-gelecek"de hareket etmeyi seçer, tıpkı bizim açık büfeden istediğimiz yemeği seçmemiz gibi. Eğer daha önceden, rendelenmiş havucu seçtiysek, ağzımızda nasıl bir tat bıraktığını biliriz. Aynı şekilde, melek de yaptığı her eylemin sonuçlarını önceden bilir.

Tarih ders kitabı, 2. sınıf temel bilgi dersleri

231. MAXIME VİLLAİN'İN KISA YAŞAM ÖYKÜSÜ

Maxime Villain küçükken normal bir çocuktu, bir fark dışında: Konuştuğu zaman kimse onu dinlemiyordu. Bir cümleye başladığında, sanki rastlantıymış gibi, her zaman sözünü kesecek biri oluyordu. Evde, sofrada "bana tuzu ver" diyerek kesiliyordu sözü. İlkokulda, öğretmeni: "Şimdi öbür derse geçelim" diyordu. Diğerlerinin dikkatinin başka herhangi bir şey tarafından çekilmesi ya da birinin sümkürmesi için ağzını açması yetiyordu.

Bu, Maxime'in çok gücüne gidiyordu, oysa kendisi, karşısında konuşan herkesi dikkatle dinliyor ve kendisine aktarılan bütün bilgileri zihnine yerleştirmek için saatlerce hiçbir şey söylemeden durabiliyordu.

Böylece, gösterdiği ilgiyle koltuklarını kabartarak, ona sırayla özel ilgilerini ve hipnoz, ilkyardım, Viktorya Dönemi edebiyatı, bilgiişlem, grekoromen güreşi, gökfizik, Napolyon savaşlarının stratejisi, matematik, on iki sesli müzik ve daha pek çok farklı alanlardaki bilgilerini aktaran arkadaşlarının sayısını artırmıştı. Dağarcığını düşünülecek konularla dolduracak her şey iyiydi ona göre.

Bununla birlikte Maxime karşılığında hiçbir şey veremeden sürekli almaya dayanamıyordu. Başlangıçta, elinden geldiğince kendini zorla dinletmeye çalışmıştı. Ne de olsa istediği yalnızca biraz dikkatti. Ama bir düşünceyi oluşturmaya başlar başlamaz ailesi esniyor, konuyu değiştiriyor ya da öğretmenleri dalgın dalgın, "Çok ilginç ama konu dışı," diyorlardı. Arkadaşlarıyla da durum aynıydı.

Onları sıkan, onun şu pes ve yumuşak sesi miydi? Kalın sesler, kalp ve göğüs üzerinde etki yaparak, sallar ve uyutur. Tiz seslerse, tersine uyarırlar ve ayakta tutarlar çünkü doğrudan beyne seslenirler. Maxime, herhangi bir şey anlatan tiz bir sesin çok heyecanlı şeyler anlatan kalın

bir sesten daha fazla dinlenme şansı olduğunu düşünüyordu.

Bu durumda kendi sesini değiştirmeyi denedi, ama pek sonuç elde edemedi. Kızgınlıkla Trapist keşiş oldu. Kendilerini sessizliğe adamış ve karşılıklı konuşmanın mümkün olmadığı bu adamların arasında, sonunda kendini kabul edilmiş ve değer verilmiş hissetti.

Burada, durumunu düşünmek için çok zamanı oldu ve sonunda kendini olduğu gibi kabul etti. Alıcı olarak doğmuştu. Hiçbir zaman verici olamayacaktı. Manastırından huzur içinde ayrıldı ve başkalarını dinleyerek bilgi toplamaya devam etti. Hâlâ hiç kimseyi ilgilendirmediği için bilgisinden hiçbir şey aktarmıyordu kuşkusuz, ama bu yüzden alabildiğine uzanan büyük bir insan veri bankası haline gelmişti. Çok kimsenin tamamıyla gereksiz göreceği, ama onun biriktirdiği bu bilgilerle, genel kültür denen soruların sorulduğu televizyon yarışmalarından herhangi birini kolaylıkla kazanırdı.

Maxime Villain yine de her konuda bilgi edinmekten bıkmıyordu. Gazeteciliğin, onun bu tutkusunu daha iyi tatmin etmesine izin vereceğini keşfetti. Her sayfada çalıştı: Çeşitli olaylar, bilim, dedikodu, siyaset, kültür. Yazdığı zaman, düşüncesinden kaygılanması gerekmiyordu: Gazetenin aboneleri arasında en azından bir tane dikkatli okuyucu bulabilecekti.

Kendisini daha iyi ifade etmek ve şu efsanevi okuyucusunun dikkatini daha iyi çekmek için resim de çizmeye başladı. "Sözcükler her zaman yeterli değildir, diye düşünmüştü. Onları tamamlayacak bir resim çoğu zaman kaçınılmazdır." Artık bütün yazılarını bir resimle birlikte teslim ediyordu. Böylece *Resimli Küçük Ölüm Kâşifi* dergisinin en beğenilen köşe yazan olmuştu.

Başlangıçta, edebiyat onun için yalnızca bir yan uğraştı. Sonra bir öykü oluşturmak için kesin yapıların zorunlu olduğunu anladı. Edebiyatı, pozitif bir bilim olarak gördüğü andan beri yazı onun biricik tutkusu oldu. Maxime Villain, özendirici gücü ya da güçleri büyük olacak bir metin yazmayı düşünmeye başladı, öyle büyük olacaktı ki okuyucu, daha ilk sözcüğü okur okumaz etkilenecek, yazıyı elinden bırakamayacak derecede büyülenecek ve onu sonuna kadar okumak zorunda kalacaktı.

Bu metin, onun intikamı olacaktı, onu hiçbir zaman dinlememiş

olan bütün bu insanlardan alacağı intikam.

Maxime, "Değer sıralamamda en üste edebiyatı koyuyorum. Onun asıl hedefinin, hoş cümleler kurmak, iyi kişilikler yaratmak ya da güzel bir entrika kurmak olmadığını biliyorum. Edebiyatın asıl hedefi, insanlara daha uzakları düşletmektir!"

İnsanlara daha da uzakları düşletmek...

Yine de Maxime, bütün iddialı projelerine rağmen, küçük de olsa bir kitabı bitirmeyi hiçbir zaman başaramadan gazeteci olarak kalmıştı. Belki de çıtayı fazla yukan koymuştu.

232. YAHUDİ MİTOLOJİSİ

"Bir insan için dünyadan ayrılma vakti geldiğinde, o gün çok korkunçtur. Dört ana yön onu suçlar, aynı anda dört yandan ceza alır. Dört element (su, toprak, ateş, hava) insanın bedeninde tartışır, her biri onu kendi tarafına çekmek ister. Bu sırada bir elçi ilerler, getirdiği haber yetmiş dünyada duyulur. Eğer insan bu habere layık olduğunu gösterirse dünyaların tümünde sevinçle karşılanır ve ölümü bütün dünyaların sevindiği bir şenlik olur. Ama eğer layık değilse çok yazık ona!"

Zohar

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm **başlıklı tezinden** bir bölüm.

233. POLİS KAYDI

Temel tarif bilgileri talebi

Soyad: Villain
Ad: Maxime
Saç rengi: Kahverengi
Boy: 1.62
Özel nitelikler: Yok
Açıklama: Ölüm kâşifleri hareketinin **öncüsü**
Zayıf nokta: Anlamsız tutum

234. BİR ÖLÜMLÜYLE GÖRÜŞME

Gazeteci Maxime Villain tarafından aktarıldığı ve resimlendirildiği biçimiyle *Bir Ölümlüyle Görüşme'viva,* metni.

Olay cennetin son sınırında, yazgılarımızı belirleyen başmeleklerin oturduğu ışık dağının eteğinde geçiyor. Oyuncular: Üç başmelek ve henüz ölmüş Charles Donahue adında biri. Charles Donahue'nun koruyucu meleği gelemedi, zaten gelmesi de verilen kararın anlamını ve değerini hiçbir bakımdan değiştirmeyecekti.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: İyi günler Bay Donahue.

RUH: Neredeyim ben?

Ölü çevresine bakınır ve ektoplazmasının, kısa süre önce kesilmiş sol kolunun bulunduğu yeri ovuşturur. Başını kaldırır ve Son Yargı Tepesi'ni ve düğümlerle dolu şeffaf iplerle oynayan üç başmeleği inceler.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Ruhları Yönlendirme Merkezi'ndesiniz ve burada geçmiş yaşamınızın tartılmasına başlayacağız.

RUH: Bir tartıyla mı?

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Bir yargıyla. Davranışınızı değerlendirebilmemiz ve yeryüzündeki reenkarnasyon çevriminizden kurtulmanız gerekip gerekmediğine karar verebilmemiz için yaşamınız incelemeye alınacak.

RUH: Ben çok iyiydim.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL (belgeleri inceleyerek): Bunu siz söylüyorsunuz.

RUH: Bekleme kuyruğunda, avukat olarak koruyucu bir meleğe hakkım olduğunu duydum. O burada değil mi?

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Koruyucu meleğinizi ve aynı zamanda kişisel şeytanınızı isteme hakkına sahip olduğunuz doğru. Belli ki ikisinin de şu anda işleri var. Biliyorsunuz ya da bilmiyorsunuz, koruyucu meleğiniz size doğduğunuz gün verilir. Şu anda, sizinle aynı günde doğmuş bir kişi, koruyucu meleğinin ve kişisel şeytanının acilen gönderilmesini istedi. Usulsüz işten atma olayı, can sıkıcı bir şey. Bunlar olağanüstü durumlar, ama neyse bu konuyu fazla uzatmayalım. Endişelenmeyin: Dürüstçe yargılanacaksınız. Koruyucu meleğinizin ve kişisel şeytanınızın vicdanları bu dağın üstünde olacak ve aynı anda onları duyacağız.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Durumunuz tam bir tarafsızlıkla incelenecek. Hepimizin karşısında burada adalet önündesiniz. Sizin hakkınızda her şeyi biliyoruz. Bütün eylemlerinizin öncesindeki niyetlerinize kadar tanıyoruz sizi.

RUH (şiddetle): Kendimi suçlamamı gerektirecek bir şey yok. Ben çok iyi bir insandım. Evliydim. Üç çocuğum vardı. Ölmeden önce aileme iyi bir miras bıraktım. Fikrimi sorarsanız şu anda çok şaşırmış olmalılar.

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL (Cebrail düğümlerle dolu şeffaf bir ipi sallayıp gösterirken): "İyi davranmak" demek bu değil. Şu düğümleri görüyor musunuz? Her biri yaşamınızın bir eylemine karşılık geliyor.

Hepsi, birinci koma duvarını geçen ölüleri karşılayan anı kürecik-lerine benzer kürecikler içinde.

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Karınızdan söz ediyordunuz. Burada gördüğüme göre onu pek çok kez ağlatmışsınız. Onu aldatıyordunuz değil mi? Üstelik aptal kadının biriyle.

RUH (yazgısına boyun eğmiş): Günümüzde âdetler bu konuda çok özgür...

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL (çok sert): Basit bir zina. Eksi 60 puan. (Diğer hatıra küreciklerini inceler). Çocuklarınızdan da söz etmiştiniz? Ama onlarla gerçekten ilgilendiniz mi? Burada gördüğüme göre, çocuklarınızın doğumunda siz kendinize bir tatil ayarladınız ve daha sonra onların gece ağlamalarından kurtulmak için de iş gezilerini bahane ettiniz, bu yüzden karınız size en çok ihtiyaç duyduğu anlarda hep yalnız kaldı.

RUH: Her zaman çok işim vardı, ailem rahat olsun diye çırpmıyordum. Üstelik eve her döndüğümde çocuklarımı oyuncaklara boğuyordum.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Oyuncakların bir babanın varlığının yerini tuttuğunu mu düşünüyorsunuz? Üzgünüm. Eksi 100 puan.

RUH: Şu puanlar, eksiler hikâyesi de neyin nesi?

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Reenkarnasyon çevriminden kurtulmak ve bir bilge olmak için yeryüzündeki son yaşamınızda artı 600 puan kazanmış olmanız gerekir. Şimdilik eksi 160 puanınız var. Devam edelim. (İpi açar ve özellikle beyaz bir dizi düğümün üstünde durur.) Üçüncü sınıf bir düşkünlerevine bıraktığınız ana babanızı yılda yalnızca bir kez ziyaret ediyordunuz.

RUH: Bunamışlardı. Hem sonra işim, gerçekten bunalmıştım...

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Onlar sizi yetiştirdiğinde, siz de "bunak"tınız, söylediğiniz gibi. Sidikli de üstelik. Sürekli zırlayan, dağınık, pis, salyalı, sümüklü, iki ayağınızın üstünde doğru dürüst duramıyordunuz bile. Ama anneniz ve babanız yine de sizin kaprislerinize sabırla katlandı.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Sonra işiniz, sırtınız kalındı! Biraz da sekreterinizden söz edelim!

RUH (şaşkın): Yo, bundan da mı haberiniz var?

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Biz her şeyi biliriz, her şeyi görürüz, her şeyi hesaplarız. Ana babanız sizi bir daha görebileceklerini düşünmüyordu. Sizi gerçekten özlüyorlardı. Üstelik düşkünlerevinde, hemşireler ziyaretçileri gelen yaşlılara daha iyi davranıyorlardı. Yüzüstü bırakılanların, ne olursa olsun hiç kimse onları istemediği için terk edildiklerini söylüyorlardı. İster istemez bu yaşlıları ihmal ederler.

RUH: Yine de onlara birçok hediye gönderdim.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Yine aynı nakarat. Onlar da hediye istemiyordu. Sizin varlığınızı istiyorlardı. Tıpkı karınız, çocuklarınız gibi.

RUH: Biraz abartmıyor musunuz? Düşkünlerevinde o kadar da mutsuz değillerdi. Onları her görmeye gittiğimde, bana her şeyin yolunda olduğunu söylüyorlardı...

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Çünkü sizi seviyorlardı ve sizi suçlamak istemiyorlardı. Eksi 100 puan daha! Durumunuz pek iç açıcı değil! Şimdiden eksi 260 puanınız var.

RUH: Durun. İşin kolayına kaçıyorsunuz. İnsanlan yargılıyor ve mahkûm ediyorsunuz. Neredeyse taraf tuttuğunuza ve yalnız eksi puanlan dikkate aldığınıza inanacağım. Bu dünyada iyi işler de yaptım ben.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Ne geliyor aklınıza?

RUH: Bir şişe fabrikası kurdum! İşsizlere iş verdim, ailelerin karnını doyurdum, insanların daha iyi yaşamasına yardım edecek bir şeyler ürettim. E...

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Şişe fabrikanızdan söz edelim! Bütün bölgeyi kirletti.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Ya içindeki çalışma koşullarına ne demeli! İşçileriniz ve kadrolu görevlileriniz arasında sürekli bir anlaşmazlık ortamı yarattınız. Hepsini işten atmak için birbirine düşürüyordunuz.

RUH: Daha iyi yönetmek için bölmek, çağdaş yönetimin bir kuralıdır bu. Ticaret öğrenimi görmüş olduğum için beni suçlayamazsınız!

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Fabrika için eksi 60 puan. Daha şimdiden hoşgörü sınırının altında eksi 320 puanınız var. Şimdi bunlara karışık olarak "küçük yanlışları" ekleyeceğiz.

RUH: Küçük yanlışlar mı? Bu da ne yine?

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Bütün yaşamınız boyunca yapmış olduğunuz hatalarınız, sayıyorum: Çevrenize zarar vermiş 8254 yalan; 567 basit alçaklık ve 789 ciddi alçaklık; tekerleklerinizin altında ezilmiş 45 küçük hayvan. Ayrıca, seçimlerde rasgele oy kullanmışsınız, kendinizi kumara vererek evin eşyalarını kumara yatırmışsınız, gürültülü bir araba kullanmışsınız...

RUH (Donahue'nun ektoplazması üzgün bir edayla): Beni tam bir pislik yerine koyuyorsunuz adeta!

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Asla böyle bir şey söylemedim. (Düğümlerle dolu ipine bakar yine, anı kürecikleri şimdi birer şampanya kabarcığı gibi bir bir havalanmaktadır.) Hastanelere düzenli olarak kan veriyordunuz. Artı: 20 puan. Bir otoyolda arabası yanmak üzereyken bir sürücünün hayatını kurtardınız. Artı: 50 puan. Eski giysilerinizi çöpe atmak yerine Compagnons d'Emmaüs'a[30]) veriyordunuz. Artı: 10 puan.

RUH: Ve özellikle de ölümümün nedenini unutmayın.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL (gözlerini ipten hiç ayırma-

(30) Compagnons d'Emmaüs (Emmaüs Dostları): 1949'da Fransa'da kurulmuş, yardım amaçlı dini bir kuruluş (ç.n.).

dan): Gerçekten dikkate değer. Birbirini sollamaya çalışan iki koca kamyon paldır küldür üstünüze gelirken bir bisikletliden kaçmak amacıyla bir çınara çarptınız. Zaten kamyon sürücüleri sizin hemen arkanızdan kendi...

Donahue'nün ektoplazması geriye dönüp bakar ve arkasında sabırsız iki ölü görür.

RUH: Ha!

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: İlk kez, iyi bir refleksiniz olduğunu kabul etmeliyim. Artı 10 puan, ama bisikletlinin yanında çınara da zarar vermemiş olsaydınız eğer daha fazla kazanabilirdiniz.

RUH (gücenmiş): Ne!

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Aynen öyle, büyümeye devam etmek ve yola gölge vermekten fazlasını istemeyen genç bir çınardı bu ve siz onu ikiye biçtiniz! Gelecek defa, kamyonlardan, bisikletten ve çınardan doğruca gidip bir çukura saplanarak kaçınmaya çalışın. Belki bu yüzden arabanız ateş alırdı ve siz de yanarak ölürdünüz. Yanarak ölüm burada çok makbuldür.

RUH: Tüyler ürpertici bir ölüm şekli olduğu için mi?

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Ölüm ne kadar çok acı verirse, şehitliğe de o kadar yaklaşır. Yanarak ölüm size artı 100 puan getirecekti!

RUH: Gelecek defayla kastettiğiniz nedir?

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL (çok sabırlı): Reenkarnasyon çevriminizden kurtulmanız için 600 puan gerekiyor, sizi tartmaya başladığımızdan beri söylüyoruz bunu. Oysa siz bu yaşamı toplam eksi 230 puanla tamamladınız. O kadar da korkunç değil.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Özellikle de bu beyimizin yine de insan olarak 193'üncü reenkarnasyonunda olduğunu saptadığımızda. Sizi ancak başka bir bedene gönderebiliriz. Gelecek sınavınızda önemsiz bir eksi 230 puandan daha iyi bir puan almaya çalışın.

RUH (ürkmüş): Başka bir beden mi?

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Başka bir beden, başka bir yaşam. Sizin seçeceğiniz bir yaşam.

RUH (şaşkınlığı gitgide artarak): Yani yaşamı seçebilir miyiz?

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Elbette, yaşamda insan her zaman seçtiği şeyi elde eder.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Hem sonra biz ruhlara hizmek etmek için buradayız. Sizin kendinizi düzeltmenize yardım etmek için. Sizi, kendi iyiliğiniz için, size durumunuzu iyileştirme olanağı vermek için yeniden dünyaya göndereceğiz.

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Önceki yaşamlarınızda yaptığınız hataları düzeltmenize fırsat vereceğiz. Yeni yaşamınız için başlangıç kozlarınızı ve engellerinizi kendiniz seçin. Eksi 230 puana uygun neyimiz var bir bakalım.

Üç başmelek konuşma boyunca onların üstünde uçup duran iki serafimi çağırır. Bu ikisi onlara hemen bilgilerle dolu imge kürecikleri-nin bulunduğu ipler getirir.

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Şu anda sevişmekte olan müstakbel ana babanızın çok yeni bir listesi var elimizde.

RUH: Ana babamı seçebilecek miyim?

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Size yaşamınızı seçebileceğinizi daha kaç kere tekrarlamamız gerekiyor? Ama yanılmamaya özellikle dikkat edin! O halde, katı bir aileyi mi yoksa yumuşak bir aileyi mi daha çok tercih edersiniz?

RUH (şaşkın): Hum... Fark ne?

Bir serafim telepatik bir görüntü yansıtır. Şişman bir adamla şişman bir kadın, yatağın üstünde çıplak, ikisi de ağırlığıyla partnerini ezmeyecekleri bir pozisyonun peşindedir. Adam üstte, kadın altta, sonra tam tersi pozisyonları boş yere denerler, sonunda küçük kaşıklar gibi yan yatarak iç içe geçerler.

Telefon çalar ama kadın adama açmamasını işaret eder. Adam kıpkırmızı ve ter içindedir. Gürültüyle inler. Kadın yüzünü buruşturur ve saçını dolar.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Bay ve Bayan Dehorgne, sempatik bir çift. Nazik, koruyucu, sevgi dolu. Tek kusurları: Meslekleri. Lokantacılık yapıyorlar ve kurumları pek işlek değil. Bu yüzden de akşamları, sizi kalan yemeklerin tamamını bitirmeye zorlayacaklar; spesyaliteleri Castelnaudary etli kuru fasulyesi ve profiteroldür. Siz de hızla onlar gibi şişman olacaksınız. Ne diyorsunuz, Dehorgne'lar ilginizi çekti mi?

RUH (çifte ve rahatsız edici oynaşmalarına tiksinerek bakar): Kesinlikle hayır.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Bütün ana babaların iyi yanları da var, kötü yanları da. Aldığınız puanla müşkülpesentlik edecek durumda değilsiniz.

Yeni bir telepatik görüntü iletilir.

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Pollet ailesi. Baba alkol ve tütün ürünleri satan bir dükkânı işletiyor, sigara tiryakisi ve alkolik. Kadının okuma yazması yok ve bir köpek gibi uysal. Akşamları Bay Pollet eve genellikle körkütük sarhoş gelir ve herkesi döver, karısı ve çocuklarını da. Sırtınızdan sopa eksik olmayacak, bundan emin olabilirsiniz.

Adı geçen Pollet tam da karısının kaba etlerini kavramış ve onları kanatıncaya kadar tırmalamaktadır. Kadın yakınmak şöyle dursun, kendinden geçmiş bir halde inlemektedir.

RUH: Ama onlar sadomazoşist! Bundan nefret ederim. Sıradakilere geçin lütfen!

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL (kuşkulu): Eksi 230 puanla...

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Surnach'lar. Seçkin ve dengeli, genç, sporsever, her zaman ilgili, arkadaş gibi ana baba. Çok arkadaşları var, genellikle evde durmazlar, bütün dünyayı gezerler.

Hepsi örtülerin altında neşeyle birbirine sarılmış iki genç insana hayranlıkla bakar.

RUH (çok ilgili): Sonunda bana canavarlardan başka bir şey önerdiniz!

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: O kadar basit değil. İstediğiniz her şeyi yapmanıza büyük bir zevkle izin verecekler, ancak onlar öyle dinamikler ki siz onların yanında hep silik ve pısırık kalacaksınız.

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Önce onları kıskanacak, daha sonra da nefret edeceksiniz. Onlara gelince, birbirlerine çılgınlar gibi düşkün oldukları için size çok az sevgi gösterecekler. Asık yüzlü ve alıngan bir çocuk olacaksınız. Onlar, altmış yaşında bile hâlâ genç görünecekler. Sizse, on iki yaşına girer girmez küçük bir ihtiyardan başka bir şey olmayacaksınız. Kendi ana babanızdan nefret etme fikrini kabullenmek güç olduğu için de, bütün dünyadan nefret etmeye başlayacaksınız.

RUH: Tamam, anladım. Başka kim var?

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Bu seçiminizi zorlaştırsa da olayların iyi ve kötü yanlarını size göstermek zorundayız.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Gomelin'lere bakalım. Artık bir çocuğa sahip olamayacağını düşünen yaşlı bir çift. Yeni *in vitro* döllenme teknikleri sayesinde, çoktan menopoza girmiş bu kadın doğurabilecek. Siz bu aile için beklenmedik bir hediye gibi olacaksınız. Sizi çok şımartacaklar. Onları çok seveceksiniz, hatta taparcasına seveceksiniz.

RUH (gitgide kuşkulu): Bu kez tuzak nerede? Şeker vere vere beni şişko mu yapacaklar? Okuldaki başarılarımla gurur duymak istedikleri için her kötü not aldığımda beni dövecekler mi?

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Hayır. Tamam, yaşlılar ama çok yumuşaklar.

RUH: Benim için uygun, öyleyse.

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Emin misiniz? Aile kabuğunuzdan çıkamayacak kadar çok seveceksiniz onları. Her zaman evde kalacaksınız, başkalarına açılmayı beceremeyeceksiniz. Annenize o kadar hayran olacaksınız ki, sizin gözünüzde dünyada hiçbir kadın onunla kıyaslanamayacak. O denli bilge, o denli anlayışlı babanızın bir eşi daha yok gibi gelecek size.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Oysa onların bir ayağı çukurda, yakında ölecekler, sizi de küçücük bir yetim olarak bırakacaklar. Uçmayı öğrenmeden yuvasından düşmüş bir kuş yavrusu gibi olacaksınız. Sürekli onların yokluğuna üzülerek yaşayacaksınız.

RUH (üzgün): Sırada başka kim var?

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Chiroubles'lar. Şu anda sevişiyorlar belki ama birkaç güne kadar boşanacaklar.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Ayrılmış ana baba. Annenize verileceksiniz. Şimdiden sizden nefret edecek bir sevgilisi bile var. Daha rahat sevişebilmek için sizi bir gömme dolaba kapatacaklar. Anneniz her ağladığınızda sizi dövecek, çünkü sizin yüzünüzden sevgilisinin kendisini terk etmesinden korkacak. Babanız bazı hafta sonları sizi alacak ama o da sizden çok metresleriyle ilgilenecek.

RUH: Gitgide...

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Hiç de değil, bu ailenin birtakım avantajları var. İçinizde öyle bir öfke büyüyecek ki yaşamdan intikam almak isteyeceksiniz. Bütün kadınlardan nefret edeceksiniz, çünkü size annenizi hatırlatacaklar. Onlara karşı olan bu kayıtsızlığınız sizi karşı koyulmaz bir erkek ve büyük bir kadın avcısı yapacak. Babanız yüzünden erkeklerden de nefret edeceksiniz ve sonunda, onlara sözünüzü daha iyi geçirebilmek için güç isteyeceksiniz. Böyle mutsuz geçen bir çocuklukla, dinamik bir şirket başkanı ya da zorba bir devlet adamı olunabiliyor.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Ayrıca, herkesin size acıması ve kötü davranışlarınızı bağışlaması için korkunç gençliğinizden söz etmeniz yetecek.

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Üstelik özyaşam öykünüzü yazarsanız peynir ekmek gibi satacak ve yapımcılar onu filme almak için birbiriyle kapışacaklar. İnsanlar mutsuz çocukluk öykülerine bayılır.

Donahue'nün ektoplazması bir an duraksadı. Halının üstünde çok eğleniyormuş gibi görünen şu çift her şeyden önce oldukça çekiciydi. Yine de kendini toparladı.

RUH: Cosette ya da Gavroche olmak istemiyorum^[31]). Başka bir şey.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Eksi 230, üzgünüm ama size önerebileceğimizin hepsi bu. Şişman lokantacılar, sarhoş tütüncüler, seçkin ve dengeli dinamikler, yaşlı bunaklar, boşanmış huysuzlar. Seçin ve acele edin, çünkü daha sonra sağlık engellerinize karar vermeniz gerekecek.

RUH: Ama benden vebayla kolera arasında seçim yapmamı istiyorsunuz!

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Bunu önceden düşünecektiniz. Ana babanıza, karınıza ve çocuklarınıza daha iyi davranacaktınız ve daha iyi bir sonuçla, biz de size daha iyisini önerecektik. Sizden önceki ölünün eksi 20 puanı vardı ve yalnız bu kadar puanla ona şarap tüccarı güzel bir aile verebildik. Ona mükemmel bir eğitim sağlayacak ve

31) Victor Hugo'nun "Sefiller" adlı romanındaki roman kahramanları (ç.n).

hiç kuşkusuz reenkamasyon çevrimini tamamlamasına yetecek kadar bilge olma şansı verecek güzel insanlar.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Bir Üçüncü Dünya ülkesinde doğma olanağınız da var. Doyasıya yiyemeyeceksiniz ama sıcak bir çevreye sahip olacaksınız.

RUH: Mademki acı çekilecek, dayanılmaz yaşam yerine dayanılmaz başka bir yaşam, ben yine de ülke değiştirmemeyi tercih ederim.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Öyleyse, sizi etkilemek istemem ama size boşanmış huysuzları öneririm. Bu yaşamda ne kadar acı çekerseniz sonraki yaşamınız için puan toplama şansınız da o kadar çok olur. Uzun vadeli düşünmek gerek. Bir yaşam, anlamadan geçip gider.

Çevrede serafimler önerilen bütün çiftlerin görüntülerini yansıtırlar.

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Bence de bu iyi bir seçim. Sizi geliştirecek. Başlangıçta zor olacak, ama yetişkin yaşa geldiğinizde size telafi etmeniz için bazı fırsatlar sunacak.

RUH (Cebrail'e seslenir): Ya siz, bu konuda ne düşünüyorsunuz?

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Ben daha çok ayyaş ve sert sigara satıcısını, Pollet'leri, seçerdim. Gerçekten kötü bir çocukluğu seçmekte tereddüt etmemek gerektiğine inanıyorum. Daha sonra her şey düzelerek yoluna girecek. Babanızdan daha güçlü olacağınız, bu yüzden de size vurmaya cesaret edemeyeceği o mutlu gün gelecek, kapıyı çarparak evi terk edeceğiniz, böylece onların zorbalıklarından kurtulacağınız daha da mutlu günler gelecek...

RUH: Ama önceki yaşamımda ana babamı ihmal etmekle suçlamıştınız beni!

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Her yaşam farklıdır. Mutlak kural yoktur. Kötü ana babanın etkisinden kurtulmaya çalışmak çok doğal. Onları daha sonra bağışlamanız da mümkün ve bu size çok kullanışlı birkaç artı puan getirecektir!

Charles Donahue'nün ektoplazması her çifti dikkatle inceleyerek uzun uzun düşünür.

RUH (iç çekerek): Peki, boşanmış huysuzlar olsun.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Bunun iyi bir seçim olduğunu düşünüyorum. O halde, dilerseniz dokuz ay içinde, Chirouble ailesin-

de yeniden doğacaksınız.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Şimdi sağlık sorunlarına geçelim. Bunları da seçebilirsiniz. Eksi 230 puanla aşağıdaki listenin içinden ikisini almak zorundasınız: Kötürümleştiren romatizma, mide ülseri, sürekli diş ağrıları, kronik yüz nevraljisi, ardı arkası kesilmeyen sinir krizleri, körlüğe yakın miyopluk, sağırlık, ıraksak şaşılık, yakınsak şaşılık, sürekli kötü ağız kokusu, sedef hastalığı, kabızlık, Alzheimer hastalığı, sol bacak felci, kekemelik, kronik bronşit, astım.

RUH: Hum...

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Acele edin, yoksa sizin yerinize ben karar veririm. Arkanızda bekleyen dünya kadar insan var!

RUH: O halde, artık şansıma: Ülser ve astım.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL (not eder): Fena değil. Beyimiz iyi biliyor.

RUH: Önceki yaşamımda kronik bronşitten ve sürekli diş ağrılarından çok çekmiştim çünkü. Dayanılmaz bir şeydi. Değiştirmek de yarar var.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Küçük bir formalite daha. Kadın olarak mı yoksa erkek olarak mı doğmak istersiniz?

RUH: Fark nedir?

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Erkek olursanız, askerlik yapma zorunluluğunuz var ve yaşam süreniz ortalama seksen yıl. Kadın olursanız, ağrılar içinde doğum yaparsınız ve aşağı yukan doksan yıl yaşarsınız.

RUH: Bir dakika, eğer kadın olarak doğarsam, bana vaat ettiğiniz büyük karizmatik başkan ve kadın avcısı olamayacağım.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: İşte bir erkek önyargısı daha. Yanılıyorsunuz, gelecek, kadın zorbaların elinde olacak. "Dişi zorbaların. Rolleri tersine çevirmek yeter. Bütün erkekler önünüzde diz çökecek ve hiçbir şey egemenlik yetkilerinizi kullanmanıza engel olamayacak. Ayrıca gelenekler sürekli değişiyor. Toplumların ya da şirketlerin başında kadınlar gitgide daha sık görülüyor.

RUH: Doğum, bu yine de çok acı veriyor olmalı, değil mi?

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Size peridural anesteziyi öneririm. Hem sonra, bildiğiniz gibi kadın orgazmı erkek orgazmından do-

kuz kat üstündür. Gerçek doyumu yalnızca kadınlar yaşar.

RUH: Bu konuda kuşkusuz benden daha bilgilisiniz.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: O halde, sizce neden doğan kızların sayısı erkeklerden bu kadar fazla? İnsanlar seçim yapmadan önce bilgi ediniyor çünkü.

RUH: Peki kadın olarak doğmayı seçiyorum öyleyse.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Genel görevinize gelelim şimdi. Hatırlamıyorsunuzdur kuşkusuz ama bundan yedi yüz bin yıl önce, ruhunuz, resim sanatında devrim yaratan bir yapıtı tamamlamak üzere doğmuştu. Ama fişinizde ne görüyorum? Okul defterlerinizin kenarlarına biraz umut uyandıran birkaç çiziktirme dışında hiçbir şey. Görevinizi tamamlamak için önceki yaşamlarınızın hiçbirinden yararlanmadınız.

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL (düş kırıklığına uğramış): İnsanlık işte bu yüzden birçok alanda geride... Sanatsal ya da bilimsel bir alanın gelişememesi için birinin yeryüzündeki yazgısını yerine getirmemesi yeterli!

RUH: Dünyada onca işimin arasında, eğlencelerime ayıracak bir dakikam bile yoktu.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL (üzgün): Bizimle dalga mı geçiyorsunuz? Daha önceki yaşamlarınızda mamut avcısı, iki tekerlekli araba sürücüsü, bir şatoda oda hizmetkârı, Afrika'da kâşif, inci avcısı, sinema oyuncusu olduğunuzu görüyorum burada, bütün bunları yaparken hiç değilse bir tane tablo yapacak kadar zaman bulamadınız mı?

RUH: Korkarım bunu hiç düşünmedim.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Şimdi düşünmeniz gerekecek. Bütün insanlık sizin resme getireceğiniz katkıyı bekliyor. Sizin tembelliğiniz yüzünden resim sanatı hâlâ hep ikinci bir soluğun peşinde. Yüzlerce sanatçı ve grafiker kendilerini daha iyi ifade etmek ve vereceğiniz mesajı zenginleştirmek için sizi bekliyor. Kimileri hiç resim yapamadan ölüyor.

RUH: Gerçekten çok üzgünüm. Bu kez elimden geleni yapmaya çalışacağım. Ama yine de ressamlık, kann doyurmayan bir meslek. Kendini kabul ettirene kadar elli yıl beklemen gerekiyor çoğu zaman.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL (alaycı): Beyimizin acelesi mi

var, trene mi yetişecekler? Düşünmek ve fırça satın almak için doksan yılınız olacak, bu size yetmez mi?

RUH: Üstelik kadın olarak, kendimi kabul ettirmem daha da zor olacak...

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Zorluklar sizin değerinizi artıracak. Eğer yapıtınız bizim umduğumuz gibi sarsıcı olursa, eğer *Jocon*-öı?'unuzu([32]) gerçekleştirirseniz, gelecek yaşamınızda size artı 700 puan vermeyi üzerime alıyorum. Böylece eksi 100 puana da izniniz oluyor. İki tablo arasında çok kısa sefih bir yaşamı sürecek kadar?

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Eğer beyimizin acelesi varsa, kendisine Mozart darbesi ayarlayabiliriz.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Mozart darbesi, iyi fikir!

RUH (ilgilenir): Mozart darbesi mi, o da ne?

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Başyapıtınızı çok çabuk gerçekleştiriyorsunuz, az çok tanınıyorsunuz, ancak yaşamaya ve çok sayıda ama aynı zamanda çok kaliteli ürünler vermeye devam etmeye yetecek kadar kazanıyorsunuz ve ardından, hop! genç yaşta ölüyorsunuz. Otuz beş yaşında, Wolfgang Amadeus Mozart gibi. Bunu isterseniz otuz dokuz yaşına kadar da uzatabiliriz.

RUH (ilgilenir): Bu çok hoşuma gitti. Seve seve kabul ediyorum. Teşekkür ederim.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Durun, daha bu bitmedi. Sıra ölümünüzü seçmeye geldi.

RUH: Ölümüm! Ama ben zaten ölüyüm!

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Gelecek ölümünüzden söz ediyorum. Her şeye önceden karar vermeliyiz.

RUH: Son ölümümde, benim aptal gibi bir çınarı mı seçtiğimi söylemek istiyorsunuz?

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Eh evet! Şimdi ne istiyorsunuz? Başka bir araba kazası mı, aşırı dozda kokain mi, başınızdan savdığınız hayranlarınız ya da reddettiğiniz âşıklarınızdan biri tarafından öldürülmek mi? Elimizde mümkün olan her tür ölüm var: Polis hatası,

31) Joconde ya da Gioconda (Mona Lisa): Leonardo da Vinci'nin ünlü bir tablosunun takma adı. Francesco del Giocondo adında birinin karısı Mona Lisa'nın portresidir. Büyük Larousse Sözlük ve Ansiklopedisi, Milliyet A.Ş., İstanbul,

bir balkondan tesadüfen düşen saksı, boğulma, intihar. Ölürken ne kadar çok acı duyulursa artı puan da o kadar yükselir. Ateşe atılan birçok Kathar, artı 500 puanları sayesinde reenkarnasyon çevrimlerinden kurtulabildi. O dönemde yanarak ölme modaydı. Ama şimdi daha yenileri var: Suçsuz yere hüküm giyip elektrikli bir sandalyede ölmeye ya da yayılmış bir kanserin kurbanı olmaya artı 300 puan.

RUH: Şu sonuncular çok kötü. Ben yatağımda ve hiçbir şey anlamadan birdenbire ölmek isterdim. Canlıyken uyumak ve ölü uyanmak.

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Üzgünüm ektoplazma Donahue, ama aldığınız eksi 230 puanla, o kadar hoş bir ölüm sunamayız size. Yaşamdan ölüme geçişiniz korkunç olabilir ancak. Hem korkunç bir ölüm, yapıtınızı ek bir aurayla donatacaktır. Van Gogh'u düşünün! İşte size çok güzel resim yapabilen, acı çekebilen ve acı içinde ölebi-len bir adam. Sonunda artı 600 puanı hak etti ve reenkarnasyon çevriminden kurtulabildi. Arınmış bir ruh oldu. Onu örnek alın.

RUH (yakınmalı): Ama acı çekmek istemiyorum!

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Ne olursa olsun, yeryüzüne eğlenmeye gitmiyorsunuz. Üstelik, verildiğiniz ana babayla başlangıç döneminiz pek de hoş olmayacak!

RUH: Ne acı! Pekâlâ intiharı alıyorum. Ama ani, hızlı ve acısız bir intihar.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Pencereden atlayın.

RUH: İmkânsız. Her zaman başı dönen biri olmuşumdur.

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Ilık suyla dolu bir küvetin içinde damarlarınızı kesin. Ama dikkatli olun, eğer başarmak istiyorsanız bileklerinizi çok derinden kesmeniz gerekir. Yoksa, bu bir işe yaramaz. Usturanızı bilemeyi unutmayın.

Donahue'nün ektoplazması midesi bulanarak surat asar.

RUH: Peki, usturayla intihar olsun...

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL (ipin düğümlerini açarak): Öyleyse özetliyorum. Şu konularda anlaştık: Mide ülseri ve astım krizleri olan bir kadın olarak doğacaksınız. Boşanmış olan ana babanız sizi sürekli dövecek. Şu lanet olası tabloyu yapmak için acele edeceksiniz. Küvetinizde damarlarınızı keserek öleceksiniz. Geri kalan konularda istediğiniz gibi davranmakta serbestsiniz. Sıradaki?

YARGIÇ-BAŞMELEK İSRAFİL: Daha değil. Fiziksel özelliklerini gösteren fişi yazmamız gerekiyor.

RUH: Bu da neyin nesi, yine?

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Kaygılanmayın. Özelliklerinizden birkaçını belirlememiz gerek. Ama bu konuda sizin bir şey söylemeniz gerekmiyor, bunu biz ayarlıyoruz.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Sayıyorum:

Fiziksel güç: Ortalamanın altında.

Güzellik: Ortalamanın üstünde.

Görüş keskinliği: Ortalamanın üstünde.

Sesin yumuşaklığı: Orta düzeyde.

Etkileyicilik: Çok üst düzeyde.

Zihin oyunlarındaki beceri: Alt düzeyde.

Yalan söyleme yeteneği: Üst düzeyde.

Teknik yetenekler: Alt düzeyde.

RUH: Bu ne anlama geliyor?

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Bayanımızın sürücü belgesini almakta zorlanacağı ya da tek başına bir çamaşır makinesini onaramayacağı anlamına geliyor. Hepsi bu.

RUH: Pöh! Güzel ve zeki olacağıma göre beni sıkıntıdan kurtaracak birini her zaman bulabilirim.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Devam ediyorum:

Zekâ: Orta.

Çekicilik: Üst düzeyde.

Dayanıklılık: Alt düzeyde.

İnatçılık: Üst düzeyde.

Yemek yapma yeteneği: Alt düzeyde.

Öfkelilik: Üst düzeyde.

RUH: Çabuk kızan biri mi olacağım?

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Evet, hem de çok.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL (sürekli sözünün kesilmesine sinirlenerek):

Bir müzik aleti çalma yeteneği: Alt düzeyde.

Tabancayla atış yeteneği: Üst düzeyde.

Sportif etkinliklere karşı eğilim: Alt düzeyde.

Çocuk isteği: Orta düzeyde.

RUH: Özgür irade diye bir şey var: Bana daha ne söyleyeceksiniz? Bulmaca çözme yeteneğimin olup olmayacağını mı? Seçilmiş bir reenkarnasyon için, benim irademden bağımsız ve önceden belirlenmiş fazla unsur var yine de. İtiraz ediyorum.

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Görüyorsunuz ya çabuk kızan biri oldunuz bile! Şunu bitirelim:

Kavga yeteneği: Üst düzeyde.

Sulugözlülük: Üst düzeyde.

Serüvene karşı eğilim: Alt düzeyde.

Bu kadar, sıradaki!

RUH: Bir soru daha. Bütün bunları hatırlayacak mıyım?

YARGIÇ-BAŞMELEK MİKÂİL: Tabiî ki hayır. Hiçbir şeyi, buraya gelişinizi bile hatırlamayacaksınız. Öyle olsaydı çok kolay olurdu.

YARGIÇ-BAŞMELEK CEBRAİL: Ama yine de zaman zaman, bazı sezgileriniz, önsezileriniz varmış gibi gelecek size. Bu konuşmadan size kalacak tek şey bu. Bu durumda önsezilerinize güvenmeniz gerekiyor. Evet, yeterince çene çaldık. Şimdi acele edin, annenizle babanız sevişmeyi bitirmeden aşağı inmelisiniz yoksa treni kaçırırsınız. Hadi, hop!

Sıradaki müşteri!

235. HIRİSTİYAN MİTOLOJİSİ

"Meleklerin kardeşleri olacağız. Gökyüzü bahçesine gireceğimiz zaman, melekler korosunun ihtişamıyla karşılanmak ne hoş. Sonsuzluk boyunca, binlerce ermiş Ruhla birlikte olmak ne büyük mutluluk! Melekler, bizim sanatçılarımız ve dâhilerimizin onların yanında ancak birer Pigme gibi kaldığı yüce ruhlardır."

Chanoine G. Panneton.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

236. TARİH DERS KİTABI

ÖLÜLER KITASININ EKSİKSİZ HARİTASI

1. Uçuş
2. Yaşam belirtilerinin durması. Yaklaşık 86 khz frekanslı radyo sinyalinin yayınlanması.
3. Koma
4. Dünyadan çıkış.
5. Uzayda uçuş. Süre: Yaklaşık 18 dakika.
6. Sonsuz Kıta adı verilen dönen büyük ışık çemberinin görülmesi. Dış kenarlar. Mavi ülke.
7. LBölge'ye yanaşma.

1. BÖLGE

Bölge: Koma artı 18 dakika.

Renk: Mavi.

Duyumlar: Çekim, su, boşluk. Serinlik ve sevinç.

Parlak bir ışık tarafından çekilme.

Devam etmek için öneri: Birinci ölüm duvarını geçmekten korkmayın.

Moch 1 'de sona erer.

2. BÖLGE

Bölge: Koma artı 21 dakika.

Renk: Siyah.

Duyumlar: Korku, iğrenme, soğuk, dehşet. Gittikçe dikleşen dokuz kornişin üstünde en can sıkıcı anılarla yüzleşme. Işık sürekli var ama anılar yüzünden cansız.

Devam etmek için öneriler: Geçmişinizi kabul edin ve bütün eylemlerinizin sorumluluğunu üstlenebilecek güçte olun. Moch 2'de sona erer.

3. BÖLGE

Bölge: Koma artı 24 dakika.

Renk: Kırmızı.

Duyumlar: Zevk, ateş, sıcaklık, nemlilik.

En sapkın eğilimler ve en çılgın fantezilerle yüzleşme. En bastırılmış arzular burada tekrar yüzeye çıkar. Bunlara kapılıp gitmeden karşı koymak gerekir. Aksi taktirde, yapışkan bölmeye yapışıp kalınabilir.

Devam etmek için öneriler: Kendinizi fazla kaptırmadan fantezilerinizi kabullenin.

Moch 3'te sona erer.

4. BÖLGE

Bölge: Koma artı 27 dakika.

Renk: Turuncu.

Duyumlar: Zamana karşı mücadele, hava akımları, şiddetli rüzgârlar.

Uçsuz bucaksız ve silindir biçimindeki bir ovada, yavaş yavaş ilerleyen alabildiğine uzun bir ölüler kuyruğunun görülmesi.

Zamanla yüzleşme. Saatlere dönüşen dakikalar ve aylara dönüşen saatlerle sabrın öğrenilmesi. Ünlü ölülerle karşılaşma ve konuşma olanağı.

Devam etmek için öneriler: Zaman kaybetme korkusundan ya da zaman kazanma isteğinden kurtulun. Devinimsizliği kabullenin. Ölümsüzmüş gibi davranın.

Moch 4'te sona erer.

5. BÖLGE

Bölge: Koma artı 42 dakika.

Renk: Sarı.

Duyumlar: Tutku, güç, sonsuz erk. O ana dek anlaşılamamış bütün gizemlerin çözüme kavuşması. Yogiler için, şakralann anlamının bulunması ve üçüncü gözün görülmesi. Taocular için mutlak Tao'ya götüren doğru yolun bulunması. Yahudiler için Kabala'daki sırların çözülmesi. Müslümanlar için Allah'ın bahçesinin ve Hıristiyanlar için Eden bahçesinin görünmesi.

Mutlak bilginin yeri. Her şey varlık nedenini bulur. Sonsuz büyükten sonsuz küçüğe, yaşamın anlamı bulunur.

Devam etmek için öneriler: Bilginin büyüsüne kapılmayın. Bilgiyle dolun ancak zihin için güzel yemekler gibi olan bu bilgileri oburca yutmaya çalışmayın.

Moch 5'te sona erer.

6. BÖLGE

Bölge: Koma artı 49 dakika.

Renk: Yeşil.

Duyumlar: Yüce bir güzellik, görkemli manzaraların keşfi, düş ve eşsiz güzelliğin görülmesi, göz kamaştıran çiçekler, rengârenk yıldızlara uzanan harika bitkiler. Yeşil ülke, mutlak güzelliğin ülkesidir.

Ama aynı zamanda beklenmedik bir sınav yeridir. Mutlak güzelliğin görülmesi, beraberinde kendini yadsımayı getirir, insan kendini çok çirkin, bir işe yaramayan, bayağı, aptal hisseder.

Artık bu bir alçakgönüllülük duygusu değil, kendini yadsıma duygusudur.

Devam etmek için öneri: Kendi çirkinliğinizi kabullenin.

Moch 6'da sona erer.

7. BÖLGE

Bölge: Koma artı 51 dakika.

Renk: Beyaz.

Meleklerin ve şeytanların bulunduğu bölge. Ortada, uzun ölüler ırmağı. Dip tarafta, Son Yargılama'nın yapıldığı ışık dağı. Ruhların reenkarnasyonlara göçü burada tamamlanır. Üç başmelek ruhların değerini ölçer.

Devam etmek için öneriler: Kötü eylemlerinizin cezasını çekmeye hazır olun. Önceki yaşamlarınızda yaptığınız haksızlıkları ve yol açtığınız zararları gidermenize izin verecek bir reenkamasyonu kendiliğinizden isteyin.

Işık Dağı'nda sona erer.

Tarih ders kitabı, 2. sınıf temel bilgi dersleri

237. KAYGI

Basit *Resimli Küçük Ölüm Kâşifi* dergisinde yayımlanan Charles Donahue'yla görüşme, bütün dünyada büyük bir yankı uyandırdı. Her dile çevrildi ve en seçkin psikologlar, filozoflar, din adamları, psikanalistler ve siyaset adamları tarafından yorumlandı.

Başkan dostumuz çenesi düşük olduğunu gösterdi yine.

Mutlu bir çağa girdiğimizi ilan edeceği bir konuşma için bütün televizyon kanallarını harekete geçirdi. Ölüm kâşifliğinin, şu ana dek kapalı duran bütün kapıları açacağını ileri sürdü. Bundan böyle Son Kıta'nın keşfinin öncesi ve sonrası olacaktı. Söylediklerinden, onun aslında bu

yeni çağa "Lucinder Çağı" denmesini istediği anlaşılıyordu, isa'dan önce ya da İsa'dan sonra tarihli Hıristiyan takvimi yoktu artık. Biz Jean Lucinder'in doğumundan sonra 68 yılındaydık.

Eğer Lucinder her şeyi kendi şahsı üzerinde toplamaya çalışmasay-dı, hiç kimse çok önemli bir şeyin olduğunu anlamayacaktı. Büyük bir kapı açılmıştı, uzun süredir kapalı olan odada fırtınalar esmesine izin veren büyük bir kapı.

Ölümün bir ülke olduğunu, bu ülkenin meleklerle dolu olduğunu ve orada başmeleklerin geçmiş yaşamlarımız için bizi yargıladığını öğrenmek büyük bir yenilikti... *Bir Ölümlüyle Görüşme* bize ayrıca bir ahlak dünyasında yaşadığımızı da öğretmişti.

Bu dünyada iyi ve kötü davranma biçimleri vardı. Yeryüzünde insanlar artık yalnızca, derslerini, yani empatiyi, cömertliği, bilincin yükseltilmesini öğrenmekle görevli birer öğrenciydi.

Bu öyle basit, öyle çocuksu ve öyle ahlakiydi ki. Bunu yalnızca her türden din kitapları düşünmüştü ve yüzyıllar geçtikçe birçoğu buna inanmayı bırakmıştı. Yine de her mezhepten din adamları, geleceğin kibar insanların olacağını tekrarlayıp durmuştu!

Böyle bir açıklamanın tehlikelerini sezdiğimde müdahale etmek için artık çok geçti. Artık herkes biliyordu. İnsanın karmasını bütün mikroplardan arındırması, en ufak bir alçaklığın yaşamını kirletmesine izin vermemesi gerekiyordu. Yaşamak, acı çekmek, ölmek: Artık hiçbir şeyin önemi yoktu, her şey, arınmış ruhun doruğuna varana dek devam edecek bir bölümdü yalnızca.

Çatı katımızda bu konu üzerinde düşündük. Küçük mum alevleriy-le aydınlatılmış camlı duvarların arasından yıldızların parıltısını görüyorduk.

Star Amandine bir rahibe havasına bürünmüştü. Artık yalnızca kalkık yakası ve uzun yırtmaçlı etekliğiyle Çinlilere özgü uzun siyah elbiseler giyiyordu. Bütün lambaları çıkarmış, onların yerine büyük şamdanlar koymuştu. Turuncu bir ışığın içindeydik.

Sessizliği ilk bozan ben oldum:

-Çok kritik bir dönem. Olaylar bizi aştı. Artık hiçbir şeyi kontrol edemiyoruz. Ölüm kâşifliği elimizden gidiyor.

-Bunu tahmin etmeliydik, ölüm kâşifliği çok önemli noktalara bur-

nunu sokuyordu, diye karşılık verdi bir trajedi oyuncusunun tonuyla Amandine. Ölümü keşfederek, yaşama bir anlam kazandırdık.

Her zaman birden parlayan Stefania öfkelendi:

-Kristof Kolomb için de durum aynıydı. Amerika'yı keşfetti belki ama dönüşü tam bir fiyaskoydu. Papağanları ve çikolatasıyla insanları etkileyeceğini sanıyordu. Ama insanlar onunla alay etti. Bizimle de edeceklerdir!

Yine Kolomb...

-Şu zavallı Kolomb sefalet ve unutulmuşluk içinde öldü, diye belirtti Rose. Biz bu durumda değiliz yine de.

- Daha da kötüsü, keşfi tamamen elinden alındı, diye yine sinirlendi İtalyan kadın. Bunun kanıtı da şu: Amerika'ya Amerika denmesinin nedeni Amerigo Vespucci, İspanya Sarayı tarafından resmi olarak tanınan tek kâşif. Bizim de çalışmamız elimizden alındı!

Onayladığımı göstermek için alçak masanın üstüne bir yumruk indirdim, az kalsın Amandine'in kokteyllerini deviriyordum. Bu çok garip ama Raoul çekip gittiğinden beri, kendimi onun yerine bağırıp çağırmak zorundaymış gibi hissediyordum. Sanki her grupta mutlaka öfkeli ve taşkın biri olmalıydı!

-Ölüm kâşifliği üzerindeki egemenliğimizi korumalıyız, diye bağırdım. Biz onun öncüleriydik, hukuki olarak kontrolü bize ait.

-Zavallı sevgilim benim, *Bir Ölümlüyle Görüşme* yayımlandığından beri durum kontrolümüzden çıktı, diye iç çekti Rose.

-Haberlerde ne söylediklerini duydunuz mu? diye sinirlendi Stefania. Cinayetlerin ve suçların sayısı birdenbire düşmüş. Artık delilerden başka öldüren yokmuş!

-Ne yapacağız? diye sordu, işin uygulama tarafını düşünen Amandine.

-Hiçbir şey, dedi Rose. Genel bir iyilik dalgasıyla karşı karşıya geleceğiz. Dünya daha önce böyle bir şeyi hiç yaşamadı. Bu ne kazandıracak göreceğiz.

Sessizlik içinde, hepimiz üzgün bir halde, çok şekerli, az alkollü içeceklerimizi yudumladık. Ööğ.

238. AMAZON YERLİLERİ MİTOLOJİSİ

Eskiden Guarani'ler gökyüzünde tanrılarla birlikte yaşarlardı. İşleri, yıldızların ateşini yakmak ve gezegenlerin parlaklığıyla ilgilenmekti. Ama bir gün, beceriksiz genç bir savaşçı yayını gererek gök kubbeyi deldi. O zaman dünya ona bütün zenginlikleriyle göründü. Sürüler, av hayvanları, bal arıları, balıklar, meyveler kendisine öyle iştah açıcı göründü ki bu keşiften kardeşlerini de haberdar etmek istedi. Guarani'ler tanrıların bir anlık dalgınlığından yararlanarak yeryüzüne inmek için aşağıya bir sarmaşık uzattılar. Böylece ormanın ortasındaki büyük Orinoco Irmağı'na vardılar. Dünya yiyeceklerinden kendilerine büyük bir ziyafet çektiler, ama kısa zaman sonra hayvanlar azalmaya başladı. Yağmur, meyveleri su altında bıraktı ve meyveler çürüdü. Ateşten titreyen yerliler tanrıların arasına geri dönmek istedi. Ama artık çok geçti. Gök kubbe kapanmıştı ve Guarani'ler o kadar can attıkları bu tehlikeli yeryüzünde yaşamaya mahkûm edildiler.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

239. İYİMSER BİR DÜNYA

Dünya gitgide daha iyi oldu. Artık kötü davranışlarla karmayı kirletmek söz konusu değildi, yoksa Afrika'da açlık, New York'ta evsizlik ya da Paris'te asgari gelirle yaşama tehlikesiyle karşı karşıya kalınabilirdi.

Hiçbir bilimkurgu yapıtı bu kadar ince bir gerçekliği düşlemeye cesaret edemezdi. İyilik, tıpkı bulaşıcı bir hastalık gibi her yere yayıldı.

Hayır kurumları bağışlara boğuluyordu. Çeklerini ya da en iyi giysilerini vermek için insanların saatlerce kuyrukta beklemesi gerekiyordu. Dolup taşan hastaneler, kan vermek isteyen sayısız kişiyi hoşnut etmek için bekleme listeleri hazırlamıştı.

Bütün dünyada sürüp giden çatışmalar kendiliğinden sona ermişti, silah tüccarları da kendilerine eksi puan kazandıran ticarethanelerini memnuniyetle kapatmak zorunda kalmışlardı. Uzaktan ya da yakından, kötü bir eylem olarak değerlendirilebilen her şey bundan böyle

genci un aşaguama görüyordu. Uyuşturucu satıcıları müşterisiz kaldı. Basit bir dilekçeyle, bankacılar en düşük faizle kredi veriyorlardı. Müşterilerinin ödeme gücü konusunda artık bilgi edinmiyorlardı. Cömertlik uğruna bir iflas, öteki dünyada onlara bir terfi imkânı sağlayacaktı kuşkusuz.

İyi kalpliler dilencilerin çanakları önüne akın ediyordu. Dilencilerin artık kredi kartı kabul eden makineleri de vardı ve çekleri ancak kimlik kartını gördükten sonra kabul ediyorlardı.

Artık kapıları kilitleme ihtiyacı duyulmuyor, alarm sistemleri kullanılmıyordu. Dairelerin, arabaların, çelik kasaların kapıları ardına kadar açık bırakılabiliyordu. Çalmak mı! Artık bu kimsenin aklına gelmiyordu.

Alçaklık yoktu, soygun, atışma, kavga dövüş, şiddet yoktu. Buna karşılık, ticaret gelişiyordu. Cimrilik yüzünden günaha girmemek için herkes herkese daha fazla hediye veriyordu. Bir körün sokağın karşısına geçmek istediği görülür görülmez bir sürü kol uzanıyordu, gözleri görmeyen pek çok kişi, bu yüzden, hiç de istemediği halde kendini karşı kaldırımda bulmuş ve kaybolmuştu.

Üçüncü Dünya'ya önemli ölçüde para yardımında bulunuldu. Eğer sınavda başarısız olunursa ve fakir bir ülkede yeniden doğmak zorunda kalınırsa, bu ülkenin o zamana kadar zenginleşeceği ve gelecekte orada yaşamın daha kolay olacağından emin olmak isteniyordu. Bakımsız evlerin sayısının büyük ölçüde azalması herkesin yararınaydı.

İnsanlar, çatık kaşlar, surat ekşitme ya da kötü sözle yakınlarını kırmaktan kaçınarak az çok zoraki gülücükler atıyorlardı.

Herkes kuralları uygun bir biçimde kafasına yerleştirmişti: Arınmış bir ruha dönüşmeyi hak edecek kadar iyi ve bilge olunmazsa reenkarnasyon çevrimi sonsuza dek sürüyordu. Bu yüzden de herkes elinden geleni yapıyordu.

Resim, müzik, çömlek ve hatta yemek atölyeleri dolmuştu. Donahue'nün ektoplazması örneğinde olduğu gibi, bir an önce ortaya çıkarılması gereken gizli bir yeteneğe sahip olup olmadığını kim bilebilirdi? Ayrıca, en kötü yapıtlar bile alıcı buluyordu. Yoksul sanatçılara yardım etme kaygısı taşıyan sanatseverler onları cesurca salonlarının duvarlarına asıyorlardı.

^H Öğrenmek, gelişmek, bilmek, iyileşmek. "Ruhunuzun güzelliğiyle
^Bilgilenin. Onu bir bahçe gibi işleyin!" diye haykırıyordu okulları tanı-
BFtan ilanlar.

JP İşverenler zamları kabul etmeleri için çalışanlarına yalvarıyorlardı, onlarsa, yeteneklerini keşfetmek için boş zamana daha çok ihtiyaç duyduklarından reddediyorlardı. "Kütüphaneler, metelikleri yok," diye ileri sürüyordu sendikalar. Gönüllü duvar işçileri bütün gücüyle kütüphane yapıyorlardı.

Aynı dönemde, kuşkusuz ölüm kâşifliği de yeniden ilgi görmeye başladı. "Ölen sevdiklerini" yeniden görmek için gökyüzüne çıkmayı ya da en azından karması konusunda kesin bir durum saptaması yapmayı kim istemezdi?

240. NAVAJO YERLİLERİ MİTOLOJİSİ

Amerikan Kızılderilileri, özellikle de Navajolar ölümden aşırı derecede korkarlar. Neredeyse bir ölüye yaklaşamayacak derecede. Birisi ölür ölmez, büyük bir tiksintiyle ve ona mümkün olduğunca az dokunmak için gerekli her tür önlemle onu hemen gömerler. Ceset, köyden çok uzak, gizli bir yere gömülür. Ölünün eşyalarına hiç dokunulmaz, çadırına yaklaşılmaz, ona ait olan her şeyin pis olduğu düşünülür.

Navajo mitolojisinde Kahraman İkizler vardır, bunlar vaktiyle Navajoları yok etmek isteyen canavarları öldürmek için güneşin silahlarını çalmışlardır.

Bu canavarlar, Yaşlılık, Kirlilik, Sefalet ve Açlık'tır. Bu canavarların hâlâ hayatta olması Kahraman İkizler'in küçük bir bocalamasın-dandır. Buna pek önem vermemek gerekir.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

241. F.M.'NİN PEŞİNDE

Tek uğraşı içmek olan Raoul olan bitenlerin farkında değildi. Alkol tedavisi pek başarılı olmamıştı. Sonuna yaklaşmış bir ayyaş durumun-

da olduğundan, ona içki vermeyi kabul eden barmenlerin sayısı gitgide azalsa da, o hâlâ içiyordu.

Dolayısıyla ölüm pistimizde, benden ve "benim" üç kadınım, Rose, Stefania ve Amandine'den başka kimse yoktu. Bu dönem boyunca, en büyük eğlencemiz Freddy'nin reenkarnasyonu peşinde, gazetelerin doğum sütunlarını okumaktan ibaretti. F.M., F.M., F.M...

Adı F.M.'yle başlayan bebekler buluyorduk! Francois Morion, Fatima Maouich, Frank Mignard, Felicitee Munin, Fernand Melissier, Florent Mouchignard, Fabien Mercantovitch, Firmin Magloire, Florence Merwin... Her defasında, mutlu ailelerden randevu alıyorduk ve bebeğe bir deste saat, dolmakalem ve madalya arasında Freddy'e ait olan saati, dolmakalemi ve madalyayı da gösteriyorduk, ancak henüz hiçbiri yitirdiğimiz arkadaşımızın kullandığı eşyalara elini uzatmamıştı.

-Daha çok erken, diye teselli ediyordu beni Rose. Bekleme kuyruğunu hatırlıyor musun? Freddy hâlâ sarı bölgenin tıkanmış ölüler kuyruğunda takılmış olmalı. Reenkarnasyonunu bekleyen Victor Hugo da oradaydı, yüzyıllar önce öldüğü halde o bile sarı bölgeyi geçememiş-se, Freddy'nin geçmesi çok zor!

—Ölülerin hepsi aynı hızla ilerlemiyor. Victor Hugo gevezeliğinden geride, konuşması bir türlü bitmiyor. Ama diğerleri koşuşturuyor. Donahue'nün ektoplazması mesela yeniden doğmak için nasıl da acele ediyordu!

-Sabırlı olunması öneriliyor ve Freddy her zaman sabırlı olmasını bilmiştir, diye bana hatırlattı Rose.

Sanırım, gelecek öncü koreograf-hahamımızı doğuracak kadının kendisi olacağını umuyordu. Birçok tartışmadan sonra müstakbel bebeğimizin adını koymuştuk zaten, Frederic Marcel Pinson. Ama kendi aramızda, ona şimdiden küçük Freddy diyorduk.

Doğumda karımın yanındaydım. Ne de güzel bir şeydi! Bir öpüş, bir sarılma ve dokuz ay sonra, bunca sevgi, şefkate susamış 3.2 kiloluk küçük pembe ve körpe bir topa dönüşüyordu. Daha önce hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. Böylesine basit ve milyarlarca kez tekrarlanan bir yaşamın doğuşu yanında ölüler kıtasının keşfi bile önemsiz kalıyordu.

Buttes-Chaumont ölüm pistindeki dairemizde bundan birkaç gün

önce iki kişiydik. Şimdiyse üç kişi olmuştuk. Bundan daha büyülü bir şey olabilir miydi? Ölüm kâşifliği ve karmam bunun yanında ıvır zıvır kalıyordu. Önemli olan tek şey oydu. "Küçük Freddy"miz.

242. POLİS KAYDI

İlgili birimlere mesaj

Çok büyük bir yanılgı olduğunu düşünüyoruz. Ölüm kâşifliğinin gelişmesine izin verilmesi büyük bir hata. Şu anda günde ondan fazla uçuş olduğunu görüyoruz. Teknikler artık daha da güvenilir. Kerubinler, serafimler, melekler ve şeytanlar çalışmalarında rahatsız ediliyor.

İlgili birimlerin cevabı

Bir şeyi abartmayalım. Ölüm kâşifliği hepimizin bildiği gibi eski bir geleneğin içinde yer alıyor. Bin yıllık bir gelenek. Girebilenlerin girmesine her zaman izin verdik. Bir davranış değişikliğini haklı gösterecek bir şey yok henüz.

243. TAOCU FELSEFE

"Her yaşam bir düş gibidir. Bir biçim değişiminden başka bir şey olmayan ölüme üzülmek yersizdir. İçinde yalnızca bir gün oturulmuş bir ev için üzülmek niye?"

Laozi

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

244. KÜÇÜK

Küçük Freddy'imizi, yaşlı Freddy'nin özel eşyaları sınavından geçirmeden önce bir yıl bekledik.

Bu, reenkarnasyonları tanımak için Tibetlilerin kullandığı bir yöntemdi. Afrika'nın bazı kabilelerinde de buna benzer bir gelenek vardı. Ölünün parmak kemiklerinden biri kesilerek aynı eksik parmakla doğacak döl üt bulunuyordu. Tibetlilerin tanıma töreni bize daha uygun gibi gelmişti.

Rose, Amandine ve ben, halının üstünde emekleme pozisyonunda,

küçüğün yanında diz çökmüştük, ufaklık, önündeki bir yığın saate, dolmakaleme ve madalyaya çok ilginç ve yeni oyuncaklarmış gibi baktı. Genellikle bu tür nesneleri, onları bozar ya da daha kötüsü yutar korkusuyla ondan uzak tutuyorduk.

Küçük, öncelikle saatlerle ilgilendi, birkaçını neşeyle salladı, ikisini kırmaya hazırlandı (böylece kendi eşyalarımla ilgili bütün kaygılarımı haklı çıkardı) ve sonunda sevgili hahamımıza ait olanı sevinçle eline aldı.

Şimdiden birbirimizin kollarına atılmaya hazırdık. Freddy Meyer, yeryüzüne oğlumuzun çizgileri altında geri dönmüştü! Rose bizi yatıştırdı.

-Hemen sevinmeyelim, diye fısıldadı Rose, yumurcak halının üstünde bırakılmış çeşitli nesneler arasında kıvrılmaya devam ederken.

Ufaklık Freddy'nin dolmakalemini gururla salladığında ben yeniden havaya zıpladım. Onu diğerlerinden ayırt etmiş ve hemen eline almıştı.

Artık kuşku yoktu, dostumuz Freddy Meyer'i bulduğumuzdan emindik. Gökyüzündeki aile seçimi sırasında o bizi bulmadıysa tabii. Bilgemiz aptal değildi. Onu tanıyacağımızı çok iyi biliyordu! Ne olursa olsun, ben şundan emindim: Freddy Meyer ve Frederic Marcel Pin-son bir tek ve aynı karmaya sahipti.

Bu yumurcağın şimdiden sahip olduğu bilgilerle nasıl da zaman kazanacaktık!

-Yaşını doldurur doldurmaz onu bir dans ve koreografı kursuna yazdıracağım, dedi Rose, kendinden geçmiş bir halde.

-Talmud'un öğretildiği bir okula da gidecek, diye tamamladım. Üstelik, yaşlı Freddy'nin yaşamını küçük Freddy'e anlatırsak, bu onun reenkarnasyon çevriminde müthiş bir ilerleme sağlayacak.

-Altmış yıllık deneyimden hemen yararlanacak. İki yaşamın anılarına sahip olan ilk insan olacak.

Rose mucize çocuğumuz için beslediği büyük tutkuları gizlemiyordu.

-Daha yirmi yaşında büyük bir bilge olacak. Mozart'a da böyle olmuştu belki de? Başka bir fantastik müzisyenin reenkarnasyonuydu ve ana babası bunu hemen anlamıştı.

Çok mutlu ve büyülenmiş bir halde birbirimize gelecekle ilgili öneriler sunuyorduk.

Artık onunla ilgilenmiyorduk, ta ki küçük Freddy, yaşlı Freddy'nin siyah dolmakalemini, ondan daha ilgi çekici turuncu renkli fosforlu kalemi almak için bırakarak bizi aniden düş kırıklığına uğratana dek.

O gezintisine devam ederken soluğumuz kesilmiş bir halde onu izledik. Deniz mavisi bir çakmakla yaldızlı kâğıda sarılmış bir çikolatayı daha iyi kavrayabilmek için Strasbourglu ölünün saatini ve madalyasını fırlatıp attı. Artık bitmişti. Birdenbire biricik oğlumuza bir yabancıya bakar gibi bakmaya başladık. Hiçbir ilişkimiz olmayan herhangi bir herifin uzantısıydı!

Rose, bizim gibi bir aileye düştüğüne göre onun iyi biri olması gerektiğini ileri sürerek bizi ve kendini teselli etmeye çalıştı.

Olsun, yine de Freddy değildi ve çocuk bize birdenbire, nasıl denir... yabancı gelmeye başlamıştı. Düş kırıklığına uğramıştık. Kim olduğunu bilmediğimiz bir karmadan gelen normal bir bebek dünyaya getirmiştik. Kutsal bir adamın değil, yalnızca bir adamın varlığının sonucuydu.

Küçük bir Koreliyi evlat edindiğimiz ya da mal konusunda aldatıldığımız duygusuna kapılmıştık şimdi.

Ne düş kırıklığı ama! Yine de çikolatayı yemesine izin verdik. Bütün yüzü çikolata içinde kaldı ve Rose onun elini yüzünü neredeyse tiksinerek yıkadı.

Akşam yatakta bir karıkoca kavgamız oldu. Karım beni, çocuğa Freddy adını vermekte fazla aceleci ve düşüncesizce davranmakla suçladı. Freddy'nin söz konusu olmadığını öğrendiğimiz şu anda, çocuk kendisine ait olmayan bir yaşamın yükü gibi taşıyacaktı adını!

Hiç de âdetim olmayan kötü bir niyetle, ona sertçe hatanın kendisinde olduğu söyledim. "Bu şeyi" üreten ne de olsa onun karnıydı. Benimki değil. Biraz dikkat etseydi daha iyi bir bebeği olabilirdi! Öfkeyle yastığı fırlatıp attı ve bunu başarmanın milyarda bir şansa bağlı olduğunu herkesin bildiğini hatırlattı. Yeniden "doğru"nun bulunması da milyarlarda bir şans, diye düşündüm üzülerek.

Kendisi de altüst olmuştu ama yine de bu çocuğun bizim olduğunu, bizim genlerimizden doğduğunu unutmamamız gerekirdi. Hem neden

daha sonra iyi biri olmasındı?

-Belki de diğeriyle gerçekten aynı şanslara ve aynı yeteneklere sahip olması için onu kör etmemiz gerekiyor, diyerek alaylı alaylı güldüm.

Rose'un tepesi attı. Ne de olsa oğlundan söz ediyorduk ve onu, her anne gibi dişiyle tırnağıyla savunacaktı. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. Allak bullak bir halde her türlü eski hıncını yüzüme vurdu. İnisiyatifimin olmadığını, Raoul'e sürekli boyun eğdiğimi, karaktersiz olduğumu, annemle kardeşimin dairemizi basmasına engel olamadığımı söyleyerek beni eleştirdi, haber verme gereği duymadan ve onun alışveriş yapacak zamanı olup olmadığını düşünmeden, olur olmaz nedenlerle kendilerini akşam yemeğine davet ettiriyorlar ve hiçbir zaman çiçek getirmiyorlardı, cimriler!

Ne olursa olsun onun o kadar da iyi bir aşçı olmadığını, anne olan kendisi olduğu halde gökbilim çalışmalarıyla uğraşmaktan sevgili küçük Freddy'siyle hiç ilgilenmediğini söyledim.

İkimizin de söylemek istemediği cümleler birbirini izledi. Sonunda Rose giysilerini rasgele üstüne geçirip annesinin evine gitti.

Annesinin ağladığını duyup zırlamaya başlayan küçük Freddy'le birlikte bir aptal gibi kalakaldım. Onun sevdiği oyuncakları boş yere salladım ve sonunda onu yatağıma götürdüm.

Oğlum yatışınca, kendimi salona attım ve bir korku kitabı okuyarak sakinleşmeye çalıştım. Tam anlamıyla korkunç şeyler okumak sizin ufak sorunlarınızı gülünçleştirir, ama o anda, Rose'a karşı aşağılık davranışımı ve ona söylediğim iğrenç sözleri unutmayı başaramıyordum.

Ansızın ölüm pistine dönmek ve körkütük sarhoş daireme girmek için Raoul tam zamanını seçmişti.

Zar zor ayakta duruyordu ama yine de tamamıyla üzgün olduğumu anladı. Ettiğimiz kavgayı anlattım. Raoul tuhaf bir ifade takındı, ardından bir sarhoşun güveniyle bana yaklaştı ve,

-Michael, sana ikinci sırrı söylemenin zamanı geldi, dedi.

Her zamanki gibi, hemen kulaklarımı tıkayabilir ya da susturmak için ona iyi bir yumruk atabilirdim. Ama hâlâ kendimde değildim. Karıma verdiğim bütün sözleri unutup, tersine onu konuşması için sıkıştırdım:

-Bunun Rose'la bir ilgisi var mı? -

Ehh, istenirse, evet. -Hadi, konuş.

Raoul, yaşlı Freddy'nin kutsal eşyalarını üzerinden çoktan kaldırdığımız boş halının üstüne.attı kendini. Ben de yüzüstü onun yanına uzandım. Halımın üstüne salyasını akıtarak aptalca gülüyordu. Onu sarsmamak için kendimi zor tuttum. Leke bırakan kalitesiz kırmızı şarabı kusabilirdi ve Rose beni asla affetmezdi.

-Neymiş şu ikinci gerçek? diye sinirli bir tonla sordum, bir yandan da arkadaşımı bir koltuğa oturtmak için yerden kaldırmaya çalışıyordum.

Hıçkırığı tuttu: -Bu...

aşkla... ilgili. -Aşkla mı!

diye şaşırdım.

—Hıı. Bir yerlerde seni seven ve bekleyen bir kadın var. Birkaç kem küm daha ettikten sonra Raoul sonunda tutarlı bir hikâye anlattı.

Daha önceki yaşamımda büyük aşk yaşamışım. Çok büyük aşk. Harika bir kadınla yoğun anlar. Yazık ki, önceki yaşamımızda bu kadın kısırmış ve çocuğumuz olamamış. Kadın bu yüzden derin bir üzüntü duymuş, ben de öyle. Bir gün üzüntü içinde bir caddede karşıdan karşıya geçerken dikkatsiz davranmış ve bir arabanın altında kalmış. Melekler bunun bir intihar olduğunu düşünmüş. Her ne olursa olsun onun ölümü bana öyle acı vermiş ki, ölümünü izleyen aylarda üzüntüden ölmüşüm.

Kafası yerine geldikten sonra arkadaşım, çocuklan olmadan bu denli yoğun bir aşk yaşayan bir çiftin, daha sonraki reenkarnasyonla-rında bu eksikliği gidermek için yeniden birleşmeye hakkı olduğunu söyledi.

O halde bu kadını bulmam gerekiyordu, çünkü o benim gerçek karımdı. Raoul onun hakkında hemen her şeyi biliyordu. Şeytan, ona karımla ilgili çok şey anlatmıştı.

Bu yaşamda, karımın adı Nadine Kent'di. Amerikalıydı ama Paris'te oturuyordu. Sokaklarda onunla defalarca karşılaşmıştım kuşkusuz, ama zihnim her zaman ölüm kâşifliğiyle dolu olduğundan onu ta-

nımamıştım.

-Nadine Kent! diye tekrarladım, hayretle.

-Evet, şeytanın bana söylediği ad bu.

-Şeytan kötülük meleğidir.

-Ama etki alanı kaybolmuş ruhları da kapsıyor, dedi Raoul, gizemli muhatabı kadar ayartıcı biçimde.

Hakkında bir araştırma yapmıştı. Nadine Kent'in yüce bir güzelliği vardı, bununla birlikte yaşamı boyunca pek az erkek tanımıştı. Bu kadar harikayken neden ısrarla yalnız yaşamak istediği sorulduğunda, gülümseyerek beyaz atlı prensini beklediğini söylüyordu. Şimdi yirmi dokuz yaşındaydı ve ailesi sonsuza dek yaşlı bir kız olarak evde kalmasından korkuyordu.

-Ama şu beyaz atlı prens...

-Bu sensin, eşek kafalı, sümüklü koala bozuntusu seni! Önceki yaşamlarının birinde bile böyle değerli bir şey seni bulabildi mi diye soruyorum kendi kendime!

Engelleyemediği gülüşü bir öksürük nöbetiyle kesildi.

-Düşünsene ahbap! Büyüleyici bir tanrıça doğduğu günden beri seni bekliyor. Yalnız seni istiyor, diğerleri ona can sıkıcı geliyor. Kesinlikle çok şanslısın! Daha önce büyük bir aşk yaşamakla kalmadın, şimdi yedeğinde bir başka aşk daha var!

Aşk, aşk... Âşık olmak istemediğimden değil, istiyordum elbet ama bana özellikle âşık olmam gereken kişi gösteriliyordu. Hiç tanımadığım, hatta şimdiye dek varlığından bile haberdar olmadığım Nadine Kent adında biri.

Sonra aniden, bir kadını baştan çıkarmakta, ardından bir evlilik yaşamına uyum sağlamakta neden her zaman bu kadar zorlandığımı anladım. Ben aslında başından beri şu Nadine Kent'le çocuk yapmak için programlanmıştım. Rose ve küçük Freddy'se yalnızca bir yönlendirme hatasıydı... En azından şu anda böyle düşünüyordum.

Karmakarışık duygularla telefon rehberini aldım ve K harfini aradım. Kent, Nadine, numarası oradaydı, beyaz üstüne siyah küçük harflerle yazılmıştı. Daha fazla beklemeden ahizeyi elime aldım.

245. YAHUDİ MİTOLOJİSİ

"Cennette iki elmas kapı ve onların yanında yetmiş bin kadar hizmetkâr melek vardır. Bir bilge (arınmış bir insan) geldiğinde, mezarında taşıdığı kefeni üstünden çıkarırlar ve ona zaferlerle dolu sekiz giysi giydirirler. Başına, biri değerli taşlar ve incilerden, diğeri altından yapılmış iki taç takarlar. Eline sekiz mersin dalı verirler. Ve onu, sekiz yüz çeşit gül ve mersinin arasında akan sekiz dereli bir yere getirirler. Her bilge kendisine ait olan bir gölgeliğe sahiptir, burada birinden süt, birinden şarap, birinde nektar ve birinden bal akan dört ırmak vardır. Her bilgenin karşısına altmış melek dikilir ve ona "Git ve zevkle balın tadına bak çünkü sen Kitabı okumakla çok uğraştın," derler.

Yalkout([33]>, Yaratılış 2.
Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm
başlıklı tezinden bir bölüm.

246. NADİNE

Yaşlı bir kadın sesi:

-Alo?

Aceleyle başka bir numara mı çevirmiştim?

-Nadine'le görüşebilir miyim? dedim, güvensiz bir ses tonuyla.

Geç bir saatti. Telefonun öbür ucunda bir duraksama hissettim. Bu annesi olmalıydı.

-Lütfen! diye rica ettim.

-Gidip çağırayım, dedi, biraz kuşkulu ve kısık bir sesle.

Bekleme. Hafif ayak sesleri. Narin bir el telefonu aldı. Bir ağız ahizeye yaklaştı.

-Alo? Kiminle görüşüyorum? diye sordu hoş ve tanıdık bir ses, en az üç yüz yıldan beri tanıdık.

Hiç kuşkusuz bu oydu.

-Alo?

33) Kitab-ı Mukaddes'teki "Yaratılış"ın yorumunu, tefsirini kapsayan kitaba verilen İbranice ad (ç.n.).

Sessizlik.

-Benim, dedim.

Telefonun öbür ucunda sanki bir hıçkırık duydum. Bir sevinç hıçkırığı. Birlikte, arada gözyaşlarıyla kesilen bir sesle konuşmaya başladık. Birbirimize mantıksız şeyler söyledik. Daha önce hiç karşılaşmamış iki kişinin birbirine açmaya asla cesaret edemeyeceği itiraflarda bulunduk.

Ölüm kâşifliği dolayısıyla, şimdiden zor ve tehlikeli anlar yaşamıştım, ama hiçbir şey art arda söylenen bu güven ve şefkat dolu cümleler kadar heyecan verici ve korkunç olmamıştı hiçbir zaman. Onun da aynı duyguyu hissettiğini biliyordum.

-Uzun zamandır aramanı bekliyorum, dedi Nadine yavaşça.

-Biliyorum, diye iç çektim.

Yine bir sessizlik.

-Alo? diye sordum telaşla.

-Kapamadım. Buradayım. Senin için her zaman burada olacağım.

Güçlükle soluk alıyordum.

Küçük Freddy uykulu gözleriyle belirmek, dahası, konuşmaya başlamak için tam zamanını seçmişti:

-Baba!

Küçük tombul bir el, kirli sakalımdaki gözyaşlarımı silmeye başladı. Oğlumu kucağıma aldım ve odasına götürdüm. Onu yatağına yatırıp özenle üstünü örttüğüm gibi, karımın mavi-beyaz bulutlarla süslediği kapıyı kapadım. Ahizede yankılanan umutsuz "alo, alo" seslerini artık duymak istemiyordum.

Oldu işte. Şu ünlü gerçeği artık biliyordum! Lanet olası şeytan! Bunu bilmemi neden istemişti? Nadine Kent'in bu dünyadaki varlığını sonsuza dek bilmezlikten gelmek bana pahalıya mal olacaktı.

Raoul'e lanet okudum, genel olarak meleklere ve özellikle Şey-tan'a lanet okudum, ölüm kâşifliğine lanet okudum.

Annesi gibi mavi gözlü oğlumun gözkapakları şimdiden kapanmıştı, ona sarıldım.

Raoul salonda bir şeytan gibi gülüyordu. "Alo! Alo!" diyen ses hâlâ telefonda ağlıyordu. Hemen ahizeyi elime aldım.

Artık yapamıyordum.

Ben olmamayı, vaat edilmiş bir kadına sahip olmamayı isterdim. Önceki yaşamlarda imzalanmış eski bir sözleşmeyi üstlenebilecek bir durumda değildim.

Ruhumu kuşatan bu bedeni çıkarıp atmak istiyordum.

Tırnaklarımla, kanatıncaya dek çizdim elimi. Sindirilmesi bu kadar güç bir durumu neden bana zorla kabul ettirmişlerdi? Hiçbir yere, hiçbir ülkeye kaçamazdım, bu durum hiçbir yerde peşimi bırakmayacaktı.

Durdurun dünyayı, inmek istiyorum.

Durdurun dünyayı, inmek istiyorum.

Kendimi toparladım ve kontrol edemediğim bir kaygıyla:

-Unut beni Nadine. Bu yaşamda beni unut lütfen. Kendine başka bir erkek bul yalvarırım, Nadine, mutlu ol!

Ardından sert bir şekilde Raoul'ü yakasından tuttum ve kapı dışarı ettim.

247. MISIR MİTOLOJİSİ

Ölümsüzlük formülü (her gün uyumadan önce yirmi sekiz kez okunmalı):

"Hu'yu yaratan Tann'nın ruhundan, Nun'dan doğan Râ'nın ruhuyum ben.

Kötü davranıştır tiksindiğim.

Sevmediğim. Maât'a inanırım ve onunla yaşarım.

Ruh ismimle yok edilemeyen Hu'yum ben.

Her gün yeniden doğduğum Khepri ismimle, Nun'la birlikte, kendi varlığımdan doğdum.

Ben ışığın efendisiyim ve ölmektir benim tiksindiğim. Nun'um ben, kötülük yapanlar zarar veremez bana.

Büyük tanrıların büyüğüyüm; ruhum tanrıların ruhu, sonsuzluk; bedenimse sürekliliktir, çünkü yılların efendisi ve sürekliliğin yöneticisi olarak sonsuzluktur gösterdiğim.

Günahlarımı sildim ve bedeni Heliapolis'te olan, gecelerin efendisi babamı gördüm.

Alacakaranlıkta ortaya çıkan ben, İbiş'in batı tepesi üstündeki ala-

cakaranlığm canlılarından yükümlüyüm."

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

248. BAŞKA BİR ŞİRKET

Yedinci göğün keşfi her gün yeni değişiklikler getiriyordu. Tapınaklar bomboştu. Ölümün hiçbir gizemi kalmadığına göre dini törenlere neden katılacaklardı ki? Din adamları bile inancını yitiriyordu. Her inançtan din adamları, melekleri bulmuş olsak da Tann'yı bulamadığımızı, ibadetin ve mistikliğin sona ermediğini boş yere haykırıyordu.

Tapınaklar müzeye, kimileri tiyatroya, kimileri de özel konaklara dönüştü. Kiliseye bir havuz yapılması da en iyisiydi.

Vitrayların rengârenk görüntüsü suya yansıyordu ve dalış anlarında bir org müziği çalıyordu.

Buna karşılık, dinlerin durumu tehlikeye girdikçe ölüm kâşifliği gelişiyordu. Özel ölüm pistleri hemen her yerde mantar gibi bitiyordu. Kimileri gerçek turizm büroları olmuştu: "Öteki dünyada hafta sonu. Rehber eşliğinde geziler. Hızlandırılmış ruhsal eğitim. Booster'lar karşılanır. Ölüm kâşifliği diplomalı keşiş eşliğinde. Meleklerle görüşme imkânı."

Hiç kuşkusuz bu ilanların çoğu bir kandırmacaydı. Geziler genellikle üçüncü ya da dördüncü bölgede sona eriyordu.

Daha uzağa gitmenin ne denli tehlikeli olduğunu öğrenmek bize oldukça pahalıya mal olmuştu.

Raoul annesini yeniden bulmaktan vazgeçmişti belki ama yine de hâlâ alkolik ve acılıydı. Nadine darbesinden sonra ona aldırmıyor ve artık onunla uğraşmak istemiyordum.

Ölüm pistinde nöbeti kadınlar devralmıştı. Raoul ile ben yorgun ve düş kırıklığına uğramış savaşçılar gibi göründüğümüz halde Amandine ve Rose (onunla hemen barışmıştım) tam formundaydı. Pistin maskotu haline gelen küçük Freddy'i yetiştirmekten zevk alıyorlardı. Yumurcağın gülmeyi seven, her şeye meraklı ve geçinmesi kolay biri olduğunu söylemek gerek. Belki de çocuklar temelde büyük bilgelerdi

ve yalnızca yaşamın yıpratması yetişkinleri aptallaştırıyordu?

Eğer küçük Freddy, yaşlı Freddy'nin reenkarnasyonu değilse, evin her köşesinde koşma eğiliminde olduğuna göre, kesinlikle çok sportif ve şen şakrak birinin reenkarnasyonuydu.

Amandine onu çok sevimli buluyordu. "Baba", "anne", "çiş", "kaka", onun art arda söylemeyi sevdiği dört sözcüktü. Daha sonra, ona bu dört kavramı birbirinden ayırmayı öğretmek için iyi bir psikanaliz gerekecekti.

Oğlumla birlikte, yaşam devam ediyordu. İnsanlık gelişiyordu. Benim genlerim onun hücrelerinin çekirdeğinde yoluna devam ediyordu.

-Hâlâ bu çocukla mı oynuyorsun! diye alaylı alaylı gülüyordu Conrad. Kıçının dibinden ayrılmayan bir babadan bıkmış olmalı! Ben veletlerimi rahat bırakıyorum.

-Baba çiş? diye sordu birdenbire ufaklık.

Kardeşim kahkahalarla güldü ve ona cevap verdi:

-Hayır: Baba kaka.

Conrad'ın kötü bir eğitimci olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Kardeşim bir ölüm kâşifliği şirketi kurmuştu. Dünyanın neresinde olursa olsun, isteğe göre ölüm pistleri yapıyordu. Uyanık bir öncü olarak, müşterilerin isteğine göre uçuş salonlannı mitolojik ya da mistik bir dekorla donatarak yenilik yarattı. Böylece uçuşa, Keops Pirami-di'nin ya da Sistina Capellası'nın bir kopyasından başlayabiliyordunuz. Daha az parası olanlara, saunalara benzeyen, ancak uçuşun başa-nlı olması için gerekli her türlü aletin bulunduğu ahşap kulübeleri, kişisel ölüm pistlerini öneriyordu. Tercihe bağlı olarak, iki yüz bin frank toptan fiyatına ve bizimkilere benzer seslendirme sistemi ve ölüm kâşifi üniforması da sağlıyordu.

Annemin işleri de birdenbire açılmıştı. Amandine Ballus'ün tüm yapıtlarını yayımlamak için bir yayınevi açmıştı: *Ölmek üzere olanın cep kılavuzu, Cennet'te hafta sonu için birkaç öneıri: On derste ölüm kâşifliği, Astımlılar, kalp hastaları ve saralılar: Ölmeden önce alınması gereken birtakım önlemler...*

Hepsi best-seller olmuştu, ama yine de rekabet çetindi. Ölüm kâşifliği uygulamalı elkitaplannın hepsi, gezi öyküleri gibi basan kazanmıştı.

Artık herkes uçabilirdi. Conrad'dan ıvır zıvır alacak durumları olmayanlarsa, meditasyon yaparak istedikleri zaman bedenlerinden ayrılabilirlerdi!

249. HİNT MİTOLOJİSİ

"Ölüm anındaki zihin hali sonraki yaşamda alınacak biçimi belirler. Ancak kendini kötülüğe adamış birinin zihninde son anda erdemli bir istek nasıl filizlenebilir? Bununla birlikte önceki yaşamlar boyunca bastırılmış ya da biriktirilmiş iyi eğilimlerin, ölüm anında, tüm yaşamını hata içinde geçirmiş bir adamın ruhunu tümüyle değiştirdiği de olur."

Ma Ananda Moyî

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

250. İŞLER KARIŞIYOR

Yaşam bir geçişten başka bir şey değildi. İster istemez, Son Kı-ta'yla ilgili bilgiler dünyada yayıldıkça, fikir, insan toplulukları arasında kendini yavaş yavaş kabul ettiriyordu. Bundan önce de yaşamlar vardı, sonra da olacaktı, beden ölse de ruh yaşıyordu. Cennet elle tutulur bir şey olmasa da evrende kesin bir coğrafi konumu vardı: Galaksimizin merkezinde yer alan kara delik. Şimdi neredeyse herkes, yedi gökten oluşan ve sonuncusunda bütün sorunları çözebilen meleklerin yaşadığı bir "uzay" kıtası olduğunu biliyordu.

Bu gerçeklerin açıklanmasından zarar gören ilk kişi Cumhurbaşkanımız Lucinder olmuştu.

Seçimlere yalnızca bir ay kalmışken rakiplerinden biri olan Richard Picpus diye biri, cennete gittiğini ve oradaki bir melekten kendisinin Julius Sezar'ın reenkarnasyonu olduğunu öğrendiğini ileri sürmüştü.

-Hangi melekten? diye öğrenmek istedi Lucinder, genel bir görüşme sırasında.

-Girişimlerimizin başarılı olmasına yardım eden Mumiya'dan el-

bette, diye karşılık verdi diğeri hiç tereddüt etmeden.

Julius Sezar'ı örnek biri olarak gören, dolayısıyla yaşamını ezbere bilen Lucinder, Picpus'u tuzağa düşürmek için boşuna uğraştı. Şaşkınlıktan ağzı açık kalan muhabirlerin karşısında, Picpus Antik Roma forumunu ve önder Vercingetorix'in sağlık sorunlarını ayrıntılarıyla anlattı. Lucinder bile buna çok şaşırmıştı.

Yalan söyleme hastalığı ya da ansiklopedik bir belleği olan Picpus-Julius Sezar'dan sonra, Napoleon Bonaparte'ın reenkarnasyonu olduğunu ileri süren Robert Mollin'Ie ve Büyük İskender olduğuna yemin eden Philippe Pilou da adaylığını koymuştu. Ancak biz meleklerin pek geveze olmadığını biliyorduk ve bu bir yığın yeni adayın iddialarının doğruluğu konusunda kuşkulanıyorduk.

Lucinder cennetin kızlığını bozmuş ilk devlet başkanı olmakla böbürlenebilirdi, ama Sezar, Napoleon ve Büyük İskender de eşsiz imparatorluklar kurmuş liderlerdi. Her biri Fransa'yı uluslararası bir üne kavuşturmakla kalmayıp Son Kıta'yı da kesin olarak fethedebileceğim ileri sürüyordu.

Ne büyük tuzak! Lucinder ondan daha "cennetvari" bir şey bulamamıştı. Hep birlikte onu bu tuzaktan kurtarmanın yollarını aramamız için bizi topladı. Eğer bu sahte Sezar, Napoleon ve diğer İskender'ler seçmenleri ikna ederlerse, savaşlar yeniden başlayacaktı ve galaksi yine hızla kontrol edilemez bir duruma gelecekti!

Rose tarihçilere başvurmayı önerdi. Bu ünlü adamların örnek bir yaşamı yoktu ne de olsa! Zina yapmışlardı ve zorbaydılar, evet! Bütün kıtaları yerle bir etmişler, sayısız ölümlere yol açmışlardı. Eski dosyaları yeniden ortaya çıkardık. Julius Sezar ve iç savaşlar Roma İmparatorluğu'nun sonu olmuştu, Napoleon, Fransız İhtilali'nin yıkıcısıydı ve gereksiz çatışmaları Avrupa'yı kana boğmuştu, Büyük İskender'in karanlık bir yaşantısı vardı ve muhteşem imparatorluğu ancak onun kısa ömrü kadar sürmüştü...

Tuhaf kişilerden beklenmedik bir destek gördük. Televizyonda gösterilen Vercingetorix'in bir cisimleşmesi, Alesia Kuşatması sırasında Sezar'ın halkı aç bırakmaktan hiç çekinmediğini hatırlattı. Bir saat süresince Galya-Roma savaşının dehşet uyandıran yıkımlarını anlattı. Ve bu savaşta ölen Galyalılar bugünkü seçmenlerin atalarıydı.

Josephine'in beklenmedik bir reenkarnasyonu, kadın basınına imparatorun meşru olmayan cinsel ilişkileri konusundaki dedikoduları anlattı. İspanya Savaşı'ndaki insan kıyımlarının, Rusya seferindeki bozgunun, Waterloo Savaşı'ndaki hatasının altını çizdi.

Büyük İskender işin içinden daha kolay sıyrılmıştı çünkü yaşamının ahlaksız ayrıntılarını yalnızca ilkçağ uzmanları iyi biliyordu. Ama birkaç güzel katliam, zevk ve eğlence öyküsü çıktı yine de.

Bu akın karşısında Lucinder, önceki yaşamları konusunda sessizliğini korudu. Yalnızca şu anının, davasını savunmaya yeteceğini söylüyordu ve geleceğini yalnızca şu an belirleyecekti. Seçmenlerin büyük çoğunluğu uzaktan ya da yakından meleklere hiçbir zaman yaklaşmadığı ve ünlü bir yaşantıyla böbürlenecek durumda olmadığı için, onun sessizliği hoş karşılandı. Tutumu takdir ediliyordu çünkü herkes son yargının insanın bu dünyadaki davranışlarına göre olacağını biliyordu. Ünlü bir Sezar olduktan sonra basit bir Picpus olmakta övünülecek bir şey yoktu!

Buna rağmen, Büyük İskender ve onun melek yüzü halkın hoşuna gidiyordu. Gururlu, kendini beğenmiş, kasıntılıydı, ne olursa olsun yine de beğeniliyordu. Seçimlerden bir hafta önce araştırmalar oyların %34'ünün kendisine verileceğini ortaya koymuştu, bize gelince, %24 oyla ondan çok gerideydik. Julius Sezar ve Napoleon ise sırayla %13 ve %9 oyla kümenin sonundaydı,

- Bir son dakika mucizesi gerekiyor bize! diye iç çekti aday Lucinder-

-Bir fikrim var, diye mırıldandı Amandine düşünceli biçimde.

251. HİNT FELSEFESİ

"Sürekli yeniden başlama düşüncesi Hindu düşünürlerde belli bir bıkkınlık yaratsa da, bu sürekli ölme ve yeniden doğma can sıkıcı oyununa sor* vermeye can atsalar da, halklar, tam tersine seve seve razıdırlar buna."

Alexandra David-Neel, *Yaşadığım Hindistan.*
Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

252. SEÇİM SONRASI

Amandine'in gerçekten bir fikri vardı hem de çok iyi bir fikir. Oylamadan bir gün önce, "ektoplazınik röportajcı" Maxime Villain, seçim öncesi ekibimize katıldı. Lucinder'in beklediği "mucize" gerçekleşti.

Villain bir basın toplantısı düzenledi ve toplantıda meleklerin Lucinder lehine karar verdiğini hiç çekinmeden söyledi. Neden? Çünkü onlar ve yalnızca onlar, bütün yaşamlardan haberdardı, bu da onları, Lucinder'e güvenmeye teşvik ediyordu.

Bu teminat oldukça belirleyici oldu. Göklerin istemediği bir adaya oy vererek kötü bir puan alma tehlikesini göze almaya hazır pek kişi yoktu. Yalnız hastalar ve sakatlar oy kullanmadı. Böylece Lucinder %73 oyla yeniden seçildi.

Bravo Maxime! Meleklerle kurduğu temasları ve efsanevi dürüstlüğü sayesinde Lucinder yine cumhurbaşkanıydı! *Bir Ölümlüyle Gö-rüsme'yi* bu denli doğrulukla kaydeden Villain'in sözlerinden hiç kimse kolay kolay kuşkuya kapılamazdı.

Bununla birlikte değerli adamımız epey bir eksi puan almıştı. Düpedüz yalan söylemişti. Melekler şu seçimle ilgili ne olursa olsun bir düşünce beyan etmemişti. Doğrusunu isterseniz bizim seçimlerimize aldırdıkları bile yoktu.

Bu yeryüzündeki günahının ödülü olarak Maxime Villain, Cumhurbaşkanı'nın elinden bir ölüm kâşifliği madalyası aldı.

-Machiavelli'nin reenkarnasyonu musun sen acaba? diye sordum tören sırasında şakayla.

Küçük adam alçakgönüllülükle gülümsedi.

-Beni Dante ya da Shakespeare'le karşılaştırmanı tercih ederdim.

-Yalan söyledin.

-Emin misin? Yalan söylemek mümkün mü değil mi, onu bile bilmiyorum. Gerçek, zamana ve mekâna göre değişir. Lucinder seçildi mi? Evet, demek ki yukarısı olup bitenlere iyi gözle bakıyordu.

Ve o da bana göz kırptı.

253. POLİS KAYDI

İlgili birimlere mesaj

Sizi uyarmıştık. Çok geç kalındı. Sıkıntılar başlayacak.

İlgili birimlerin cevabı

Durum hâlâ kontrolümüzde. Bizi küçümsemeyin.

254. YAHUDİ MİTOLOJİSİ

"Gümüş tel kopmadan önce..."

Vaiz, Bap XII, 6 <[34])

Francis Razorbak'ın *Şu Bilinmeyen Ölüm* başlıklı tezinden parça.

255. AYDINLATILAN GEÇMİŞ

Lucinder'in yeniden seçilmesinin ardından, deneysel ölüm kâşifli-ği kitle ölüm kâşifliğine dönüştü. İnsanlar cennetin derinliklerine artık daha sık gidiyorlardı.

Bu önemli bir şeydi.

Artık herhangi biri bile, bir melekle görüştüğünü ve yukarıdan herkesi şok edecek çok müthiş bir haber getirdiğini ileri sürebiliyordu. Televizyonda yayınlanan bir haberde yeniden Adolf Hitler'in izinin bulunduğu bildirilmişti. Bonsai olarak doğmuş olacaktı.

-Bonsai olarak mı! diye şaşırdı Rose. İnsan ektoplazmalarının bir daha bitkiye dönüşemeyeceğini sanıyordum.

-Aziz Pierre'in dediğine göre, bazı durumlarda bu mümkünmüş, dedi Amandine. Reenkarnasyon, genellikle öncekinden daha iyi bir duruma gelecek biçimde olur, ancak bir insan, yaşamı boyunca bir hayvan kadar akılsızca davranmışsa, bir dahaki yaşamında tekrar hayvan düze-

34) Kitab-ı Mukaddes, Eski ve Yeni Ahit, Vaiz, Bap XII, 6, Kitabı Mukaddes Şirketi, İstanbul, 1993, s.666 (ç.n.).

yinden başlar. Aynı biçimde yine insan, en vahşi hayvandan bile daha kıyıcı olmuşsa bitkiye geri döner, hatta belki minerale.

Donakalmıştım. Salon bonsaisi Hitler!

Boşboğaz bir melek tarafından belirtilen adreste bonsai bulundu. Führer'in cisimleşmesi zengin bir ailenin çocuğuna aitti. Yumurcak, bonsai yaşamının neden bir ceza olduğunu anlayamıyordu. Oysa kendisi bonsaisine iyi bakıyor ve onu çok seviyordu.

Nesneye dikkatle baktım ve gerçek ortadaydı. Bir bonsainin yaşamı sürekli bir işkenceydi. Bir bitki kendisi için çok küçük bir saksıya konuyor ve sonra düzenli olarak bütün sürgünleri budanıyor. Bir bitkiye uygulanan sanatsal düzeyde bir işkencedir bu. Susuz, durmadan budanan dallar, daracık yer, havasız, besinsiz, bonsai acıdan başka bir şey değildi.

Gelişmesine izin verilmeyen ağaççık sonsuza dek cüce kalır, oysa bu yeryüzünde yaşayan her şey, hakların en temeli olan büyüme hakkına sahiptir.

Kuşkusuz Çinliler uzun süre, kızlarının ayaklarının büyümesini engellemek için, onları öyle daha güzel buldukları bahanesiyle ayaklarını sımsıkı sargılar içine hapsetmenin doğru olduğunu düşünmüşlerdi. Ama bonsainin durumu daha da kötüydü! Söz konusu olan yalnızca ayaklar değildi. Onun dalları, yani kolları, kökleri, yani bacakları kesiliyordu. Her gün.

Korkunç bir savaş suçlusu için en etkili ceza, onu dünyaya Japon bonsaisi olarak göndermekti elbette. Ailem masrafları kısmak için, bana kardeşim Conrad'in daracık giysilerini giydirmeye çalıştığında kendimin de ne kadar zavallı olduğunu hatırlayarak ürperdim.

Bravo başmelekler, iyi fikir! Bu sırada kendilerini onlardan daha akıllı, daha kurnaz ve daha adil sanan insanlar çıktı! Bir yığın dilekçeyle bonsainin ölüme mahkûm edilmesi istendi. Öldürmek için nesne topraktan çıkarıldı ve böylece onun bitmez tükenmez işkencesine son veren kurtarıcı ölüm (ayrıca beni en çok üzen) gerçekleşti.

Bunun ardından az ya da çok doğrulanabilir "ifşa" yağmuru başladı. Bense, bunca insanla bu kadar gevezelik edebilen melekler olduğuna inanamıyor ve her defasında onları daha büyük bir ihtiyatla inceliyordum. Öbür dünyaya gitmiş kimi turistlere inanılacak olursa, IV.

Henri cinayetinde Ravaillac suçsuzdu. Demir Maske, XIV. Louis'nin kimsenin bilmediği kız kardeşiydi. Nazi işgali altındaki Macar Yahudileri kurtarırken gösterdiği cesareti takdire değer İsveçli diplomat Ra-oul Wallenberg, KGB tarafından öldürülmüştü, tıpkı Kızıl Afiş'in şehit direnişçilerinin Fransız Komünist Partisi'ndeki "arkadaş"ları tarafından ele verildiği gibi. John Lennon kendini öldürmesi için suikast-çısıyla bizzat kendisi bağlantı kurmuştu. Eon şövalyesi bir hermafro-ditti. Nicolas Flamel servetini çalarak ve burjuvaları öldürerek yapmış, sonra da bu ani zenginliğini metallerin dönüşüm sırrının sözde keşfiyle açıklamıştı. Karın Deşen Jack, kraliyet ailesinin doktoru William Gull'dan başkası değildi.

Kısacası kan dökmekten hoşlanan zorbalar cezalarını bulmuştu. Stalin laboratuvar faresi olarak yeniden doğmuştu; Mussolini bir sirk köpeği olmuştu; Mao ördekti; Güney Amerikalı faşist generallere gelince, bunların çoğu Noel'de yağlı karaciğer yemek için besiye çekilen birer kaza dönüşmüştü.

Ama bu "alçakların" dışında, bazı kişiler de, bu kuşkulu göksel if-şalardan kendi değerlerini yükseltmek için yararlandı.

Doğru ya da yanlış, bazı küçük kurnazlar, bu dünyada birtakım kârlar elde etmek amacıyla önceki yaşamlarını göz önüne serdiler. Paris'te yaşayan Asyalı bir bakkal, Modigliani'nin reenkarnasyonu olduğunu ileri sürdü ve tablolarının eski satıcılarının mirasçılarına, önemli ölçüdeki artıkdeğerlerini kendisine aktarmaları için bir dava açtı. Televizyonda, hoş bir kadın olan aerobik hocası, Botticelli'nin reenkarnasyonu olduğuna yemin etti. Müzelerden toplatılan pek çok tablosunun açık artırmayla satışı sayesinde kendi işini kurdu.

Her tür tazminat davaları ve taleplerinin haddi hesabı yoktu artık! Kimilerinin dediğine bakılırsa, yeniden gözden geçirilmeyi, aydınlatıl-mayı, açıklanmayı ve yanılgıdan kurtarılmayı isteyen insanlık tarihinin kendisiydi.

256. HIRİSTİYAN MİTOLOJİSİ

"Ruh için arınmak ve iyileşmek doğal bir zorunluluktur. Eğer bu dünya yaşamında annamamış ve iyileşememişse, arınma bundan son-

raki gelecek yaşamlarda olur."

Nyssalı Aziz Gregorios Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

257. KAYMA

Küçük Freddy büyüyordu ve halkın ölüm kâşifliğine olan ilgisi art-maya devam ederken tam tersine bizimki azalıyordu.

Kendimi tek dünyam olan evime adıyordum gitgide. Dünya açılıyor, bense kapanıyordum.

Yaşamımın bu döneminde, bir yaşamda en önemli şeyin evlenmek, çocuk sahibi olmak ve bu durumun mümkün olduğunca çok uzun sürmesi için yeterince sağlam temellere dayanan bir aile kurmak olduğuna inanmıştım. Sağlıklı bir aile yaşamı, kalıtımsal oluncaya dek sürüp gi-decek, böylece kişilik bozukluğu olan, zorba ya da duygusuz çocukların doğması engellenecekti.

Mutluydum. Rose'u seviyordum. Küçük Freddy'nin uyanıklığı beni heyecanlandırıyordu. Ona kitap sevgisi aşıladım, tıpkı Raoul'ün bana aşıladığı gibi. Rose ona yıldızlan gözlemlemeyi öğretti. Eskiden, yıldızları seyretmek insanlara sorunlarını unutturuyordu. Şimdiyse, bizim yüzümüzden çok şey değişmişti.

Okuma sevgimi Freddy'e aktardığımda, ona ileride kendi kendini yetiştirme özgürlüğünü veriyormuşum gibi geliyordu. Bu yüzden her akşam oğluma, üç yaşındaki bir çocuk için uygun olduğunu düşündüğüm şeyler anlatıyordum: Efsaneler, masallar, fabllar, güzel bir atmosferde geçen kısa öyküler.

Ama sıcak yuvamızın duvarlarının ötesinde, kuşkusuz biraz gecik-meyle, halk, öncüsü olduğumuz ölüm kâşifliği hareketinin şok dalgasını karşılamaya devam ediyordu.

Stefania bir gün oldukça sinirli döndü. Sokakta tanımadığı biri ona yüklü bir para vermek için yanına gelmişti. Baştan çıkarmak amacıyla değil, yalnızca iyi bir davranışta bulunmak için! Parayı almamak için kavga etmişti.

-Bütün bu yumuşak başlılardan, bütün bu iyilerden, bütün bu zorlama iyiliklerden usandım.

-Şiddeti mi tercih ederdin? diye sordu Rose. Saçmalıyorsun!

Stefania öfkeden kıpkırmızı olmuştu.

-Hayır saçmalamıyorum. Önceden, birisi iyi göründüğünde, bu öyle olmak istediği içindi. İyi ya da kötü olmayı seçebilirdi ve o özgürce seçimini iyilikten yana yapmıştı. Şimdiyse herkes yalnızca batıl inanç yüzünden iyi! Hepsi yukarıdaki sınavda çakmaktan korkuyor. Hepsi bu.

Durumunu açıkça belli eden yırtık pırtık giysileri içinde bir dilenci, artık kapamanın faydasız olduğu kapının önünde beliriverdi. Hiç çekinmeden içeri girmiş ve doğruca buzdolabımıza yönelmişti. Oradaki füme balıklı bir sandviçi ve buz gibi soğuk bir birayı eline alarak, konuşmamıza katılma bahanesiyle rahatça oturdu.

Stefania onun üzerine atladı ve ben daha harekete geçemeden, sandviçi ve bira şişesini hızla çekip aldı.

-Utanmanız bile yok! diye bağırdı.

İtalyan kadın kendini kaybetmişti, adam şaşkın şaşkın bakıyordu. Bütün kapılar açık olduğundan beri, tüm türdeşleri gibi o da herhangi bir daireye girip dilediğince yiyip içmeye alışmıştı.

-Ama... ama... siz aklınızı kaçırmışsınız, diye kem küm etti.

-Hödük herif, insanların evine girmeden önce kapıyı çalmak öğretilmedi mi sana!

Dilenci kızdı:

-Bana sadaka vermeme cüretini gösteriyorsunuz ha!

—Sana sadaka vermemek değil bu, pisliğinle ve kir pas içindeki giysilerinle evi kokutmana tahammül edemiyoruz.

Zavallı fakir, tanık olarak bizi seçmişti, Rose'la beni:

-Kafası çalışmıyor mu bu kadının! Anlamıyor mu... Eğer bana sadaka vermezse, bu onun karmasına bir sürü eksi puan getirecek.

Kaygıyla Stefania'ya baktık.

-Avucunu yala! diye haykırdı. Defol git, it!

Adam sinsi sinsi ona baktı.

-Tamam gidiyorum. Ama bundan sonraki yaşamınızda... (bir an en kötüsünü aradı) kanserli olarak doğarsanız şaşmayın.

Stefania onun pis kokulu soluğuna aldırmadan yüzünü onunkine

yaklaştırdı.

-Bana bunu tekrarlayabilir misin?

Adam alaycı bir biçimde gülümsedi ve ısrarla yeniden söyledi:

-Kanserli olarak doğacaksınız.

İtalyan kadının elinin nasıl kalktığını görmedim ama okkalı bir çift tokat yankılandığında masanın üstündeki bardaklar sallanmıştı.

Adam kızgın olmaktan çok şaşkındı. Bu kadın bir dilenciye karşı bir şiddet eylemine başvurma cüretini göstermişti. Acıyan yanaklarını ovuşturdu.

-Bana vurdunuz! dedi, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde.

-Evet, aynen öyle. Bana istediğin laneti okuyabilirsin, umrumda değil. Kanser mi? Çok güzel. Öyleyse o zamana dek bu dünyada biraz daha eğleneyim. Ve sen, tekme yemek istemiyorsan def olup gitsen iyi edersin.

-Bana vurdu, bana vurdu, diye mırıldanıyordu.

Bu bir çift tokadın kendisini hemen hemen şehit düzeyine yükseltiğini düşünmüştü birden. Sinirli ve saldırgan bir cadalozun kurbanı olmak, bu ona oldukça iyi bir artı puan getirirdi herhalde.

Sevinç ve mutluluk içinde kapıdan çıktı.

Stefania bize doğru döndü.

Elini alnına götürdü.

-Doğrusu, inanın hepimiz deliriyoruz! dedi.

Ne cevap vereceğimizi bilmiyorduk. Aslında şu anda Rose ve ben arkadaşımız için kaygılanıyorduk. Gerçekten kanserli olarak mı doğacaktı?

-Ona vurma tehlikesini göze almamalıydın. Asla bilemeyiz..., diye başladım.

Sertçe sözümü kesti.

-Dünyamızın artık yalnızca solucanlar ve sümsüklerle dolu olduğunu anlamıyorsunuz hâlâ! Artık ne heyecan var ne korku ne de çatışma! Bu dünyada gevşek varlıklardan ve batıl inançlılardan başka bir şey yok. İyi değiller. Benciller. Tek kaygıları karmaları. Yalnızca gelecek yaşamlarında kendilerine iyi bir mevki sağlamak için iyilik yapmaya çalışıyorlar. Canımı sıkıyorlar!

Birdenbire anladım ki aslında ben de sırf bencillikten iyi olmuştum

hep. Bir de tembellikten ve yaşamı kendim için daha fazla karmaşıklaştırmamak için. Kötü olmak insanı diğerleriyle uğraşmaya, savunmalarını merak etmeye, şeytanlıklar düşünmeye zorlar. Ama iyi olmak ne birisine ilişmeye ne de birisinin sana ilişmesine izin verir. İyilik, kaygısızca yaşamak için gerçek bir konfor.

Stefania salonumuzu kafesin içindeki dişi bir aslan gibi arşınlıyordu.

-Sizden bıktım. İyi duygulardan bıktım. Bu toplumdan bıktım, ondan gizlenmesi gereken şeyi ona açıkladığımız günden beri bıktım. Hoşça kalın ölüm kâşifleri! Ben gidiyorum.

Ve kimseye sorup danışmadan gitti. Eşyalarını topladı ve sarhoş da olsa yine de hâlâ kocası olan Raoul'e bir hoşça kal bile demeden But-tes-Chaumont'daki binamızı terk etti.

258. YAHUDİ MİTOLOJİSİ

Beden ve ruh kutsal yargı önünde eşit midir?

Beden ruhu günah işlemekle suçlayacaktır, çünkü ruh ondan ayrıldığından beri, o mezarın dibinde cansız yatıyordur. Karşılık olarak ruh, günahkar bedenden kurtulunca, havada bir kuş gibi kaygısızca süzülebildiğini söyleyecektir.

Ruh ve beden kutsal yargının elinden böyle kaçıp kurtulabilir mi? Bir bilgeye soruldu. Bütün bilgeler gibi o da bir meselle, meyve bahçesine bekçi olarak bir körle bir kötürümü seçmiş kralın meşeliyle cevap verdi.

Kötürüm olan, bu göz kamaştırıcı meyveler karşısında büyülen-mekte gecikmedi. "Onları toplamak için sırtına çıkayım," diye bir teklifte bulundu köre, "Sonra onları birlikte yeriz." Kör bu kışkırtma karşısında daha fazla dayanamamış ve kral döndüğünde, bahçesinde artık hiç meyve kalmamıştı. Kör, şaşkın hükümdara hiçbir şey görmediğini, kötürüm olansa tek bir meyve bile koparmak için ağaca tırmanamaya-cak durumda olduğunu söylemişti.

Kralın uzun boylu düşünmesi gerekmedi. Kötürüme körün üstüne çıkmasını emretti. Birlikte, tek varlıkmış gibi pestilleri çıkıncaya dek dövüldüler.

Aynı biçimde, ruh ve beden de adalet karşısına birlikte çıkacaklar. Aynı biçimde birlikte yargılanacaklar.

Babil Talmudu (Din Meclisi 9 a/b)

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

259. TARİH DERS KİTABI

Ölüm kâşifliği sayesinde dünya barış, refah ve mutlulukla tanıştı, insanlık, yeryüzünde göründüğü andan itibaren, üç milyon yıldan daha eski bir tutkusunu sonunda gerçekleştirdi. Şu ana dek ölüm, bir ceza, bir acı gibi görülüyordu. Son Kıta'nın keşfiyle birlikte korkular bitti. Yeryüzünde iyi bir davranışla, yukarıda ödül bizi bekliyordu.

Ölüm kâşifleri sayesinde, savaşlar, nefretler ve kıskançlıklar yeryüzünden kalktığı anda yeni bir çağ başladı. Amerikalı paieontolog Thunder, *homo sapiens* adının atılmasını ve onun yerine daha çağdaş *homo thanatonautis* adının kullanılmasını önerdi. *Homo thanatonautis,* artık yalnızca yaşamına ve ölümüne değil, aynı zamanda geçmiş ve gelecekteki yaşamlarına da egemen olan insandır.

insanlık için ne büyük bir sıçrayış!

Tarih ders kitabı, 3. sınıf temel bilgi dersleri

260. MÜZEYİ ZİYARET

Stefania'sız da olsa yaşam sürüyordu.

Rose ve ben, küçük Freddy'yi, Washington'a, serüvenimizin bütün değerli parçalarının korunduğu ünlü Smithson Müzesi'ne götürmek için Pentecote([35]) tatilinden yararlanmaya karar verdik. Yolculuğa değerdi. Bu görkemli beton yapıda ilk uçuş koltuğumuzu yeniden bulduk, ölüm kâşifliği sunağı üstündeki ilk gönüllü kurbanların listesini heyecanla okuduk, ölüm kâşiflerinin günlük işlerini yapıyormuş gibi duran kendi kopyalarımızın, mumdan yapılmış heykellerimizin önünde oyalandık.

Kişisel olarak, yüzünde şu tuhaf sırıtış ve elinde kocaman şınngay-

la bana pek benzemediğini düşünüyordum. Genç yıldız edasıyla Amandine, bedenine yapışan siyah elbisesiyle çok daha başarılıydı.

Bir köşede, zevkler dünyasına takılıp kalan Hintli ölüm kâşifi Rajiv Bantou'nun ten kılıfı hâlâ seruma bağlıydı. Bir gün canı geri dönmek ister diye, bedeni şu şeffaf dondurucunun içinde korunarak onun eli altında tutuluyordu. Yandaki bir pankart, her ne olursa olsun göbek bağının hâlâ kopmadığını belirtiyordu.

Üzücü serüvenini anlatan bir notla Bresson'un maketi de bulunuyordu. Kuklalar, grup uçuşları için Haham Meyer tarafından oluşturulmuş koreografik figürlere bağlı olarak uçuyordu. Otuz metre uzunluğunda, on metre genişliğinde devasa bir fresk, aslına uygun bir biçimde cennet savaşını hatırlatıyordu. Bir düğmeye dokunarak, "ah", "al şunu al, alçak", "kâfir köpekler", "dikkat, ölüyorum" gibi sözler, vurma sesleri ve göbek bağları koptuğunda çıkan sesi verdiği kabul edilen yırtılan bir kumaş sesiyle, çarpışmaların seslendirilmesi bile yapılıyordu. Aslında bu sahneleme çok saçmaydı, çünkü ektoplazmalar, hatta ölüm kâşifleri bile hiç ses çıkarmıyordu ve çıkarmış olsalar da, galak-silerarası boşlukta iletilemiyordu.

Smithson Müzesi çok büyüktü. Çevrede, her yere zekice yerleştirilmiş otomatik dağıtıcılar, patlamış mısır, sosisli sandviç ve buzlu içecekleri tıkınmalarına izin vererek ziyaretçilerde bir cennet izlenimini uyandırıyordu. Amerikalılar her zaman her şeyin en iyisini yapıyor.

Ana galerinin ortasında yüzyılların içinden Kristof Kolomb'un elini sıkan Felix Kerboz'un heykeli vardı. Burada heykeli dikilen uzun boylu, gülümseyen yakışıklı delikanlının, bizim tanıdığımız koca aptalla hiçbir ilgisi olmadığını söylemek bile gereksiz.

Gelecekte, sloganımızla birlikte bozuk paraların üstüne basılacak yeni profilini kafamda çok iyi canlandırabiliyordum: "Tam ileri, bilinmeyene doğru hep tam ileri!"

Bense eski sloganımızı tercih ederdim: "Aptallara karşı hep birlikte!" Her zaman güncel.

35) Pentecöte: Fransızca olarak bırakılmıştır. Yunanca Pentekoste 1 .Sina dağında Musa'ya On emrin indirildiği günü kutlayan Yahudi bayramı; Şavuot 2. Tarihsel olarak Yahudi hamsin bayramına bağlanan ve Ruhülkudüs bayramına dönüşen Hıristiyan bayramı (ç.n).

Donahue'nun ektoplazmasıyla yapılan görüşme sahnesi çok hoştu. Uzun beyaz sakallı, mumdan yapılma üç yaşlı robot neonlarla aydınlatılmış kırılmaz camdan yarısaydam bir burunun üstüne oturtulmuştu (kuşkusuz, son yargı ışık dağı) ve hareketli ağızları bıkıp usanmadan: "Burada geçmiş yaşamınızın bütün iyi ve kötü davranışları tartılacak" diye tekrarlıyordu.

Daha ilerde ektoplazma uçuş alıcısı (karım Rose'un buluşu), büyük parabolik bir anten, üzerindeki düzmece yeşil noktalarıyla birlikte bir ekran bulunuyordu. Neredeyse Buttes-Chaumont'ta olduğumuza inanacaktık!

Serginin son bölümü için müze sorumluları cenneti temsil ettiği kabul edilen görkemli bir kabartma maket tasarlamıştı. Geniş kısmı otuz metre yüksekliğinde olan mukavva bir koni, iki metrelik bir çapla son bulacak biçimde daralan bir geçitle devam ediyordu. Geçide girmek ve renk değiştiren koridorlar içinde kayarak yol almak için dönen bir halının üstüne doğru ilerlemek yetiyordu. Her bir koma duvarından geçiş, kalın plastik saçaklarının ardında ne olduğunu görmeyi engelleyen bir perdeyle temsil ediliyordu.

Her plastik Moch'dan geçince bir emme sesi duyuyor, ardından kendimizi siyah, kırmızı, turuncu vb bölgelerde buluyorduk. İlerledikçe, çevremizde ölüler kıtasıyla ilgili öykülerimizi resimleyen diyalar aydınlanıyordu. Bir yerde, uzaktan gelen bir ses: "Burada ilk ölüm kâşiflerinin Moch 1 'i geçtikleri zaman gördüklerini sandıkları şeytanların birkaç örneğini görüyorsunuz" diye açıklıyordu. Şeytan resimleri, arkadaşımız şeytanın aslına hiçbir bakımdan benzemiyordu.

Zevkler bölgesine gelince, organizatörler çocukları sarsmak istemiyorlardı. Bu yüzden de birkaç kişi dudaktan öpmeyle yetiniyordu. Sabır bölgesinde, dönen halı birdenbire öyle yavaşlıyordu ki kimileri bir arıza olduğunu sanıyordu. Bilgi bölgesinde, uzaktan gelen ses a+b=c, Pythagoras teoremi türünde bilgiler yumurtluyordu. Okul öğrencilerine yönelik kısa bir telafi dersi. Sözde güzelliğin doruğu, birkaç cılız kelebeğin, gülen yunuslarla olan komşuluğuydu.

Aileler var gücüyle fotoğraf çekiyor ve en ufak yorumla neşeleniyorlardı.

-Eğer uslu bir çocuk olursan bir gün sen de cennete gideceksin, di-

yordu bir baba oğluna.

Küçük Freddy'e bu tür şeyler söylememeye çok dikkat ediyordum!

Dönen halının sonunda yalnız çıkış vardı. Müzede saatlerce kaldıktan sonra, günün aydınlığı beyaz bölgenin yerini tutuyordu! Teşekkür ederim. Biraz yorgun düşmüş ziyaretçiler için bundan daha iyi ödül olamazdı. Çok geniş bir salonda, burada oturup biraz dinlenmek iyi oluyordu ve anneminkinden çok daha zengin hediyelik eşya dükkânları yan yana sıralanıyordu: Tişörtler, sahte uçuş koltuklan, şeytan maketleri, melek maketleri, meleklerle ya da şeytanlarla ilgili resimli kitaplar, kolay uçuşlar için yemek tepsileri.

Küçük Freddy bir sürü pamuk şekeri yedi ve üzerinde melek adlarının yazılı olduğu anahtarlık koleksiyonunda hâlâ eksik olan anahtarlıkları istedi. Bense, bir ölüm kâşifliği uçuşunun tüm duyumlarını "gerçekte olduğu gibi" vermeyi vaat eden çeşitli görüntülerin sentezi bir video kaseti alıp almama konusunda kararsız kaldım.

Ondan vazgeçtim. Sonuçta, tüm bu işporta malları beni biraz tiksindiriyordu. Atlantik ötesi ziyaretimizi kısa kestik.

261. YAHUDİ MİTOLOJİSİ

"İnsanın bu dünyadaki doğumu ve aynı biçimde ölümü, ruhun yer değiştirmesine yol açar yalnızca; ruh bir yerden çıkıp bir diğerine doğru hareket eder. Gilgoulim, yani ruhların göçü denen şey budur."

Zohar

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

262. KARMOGRAF

Ölüm kâşifliği gerçekten bir kitle sporu haline geliyordu. Son yolculuklarının nasıl olacağını önceden görmek için yukarıya gitmeye can atan insanların sayısı çok fazlaydı. Ne de olsa ölüm bir gerçekti ve herkesi ilgilendiriyordu.

Uzaydaki tıkanıklık göz önüne alınırsa, günün ölüleri, yeni duyum-

Pr lara meraklı, göbek bağları kopmamış "turistler"in arasında kendilerine iyi kötü yol açmak zorundaydı.

Kafilenin büyük kısmını Japonlar oluşturuyordu. Onlara göre ölüm kâşifliği, derin saygı duydukları atalarını aramanın bir yoluydu. Öyleyse "ektoplazmik nesneleri" ilk ortaya koyanların bir Japon toplumu olması şaşırtıcı değildir. Zen meditasyon ustaları düşüncelerinin gücünden yararlanarak bu nesneleri cennete göndermekle görevliydiler.

Ünlü markalar hemen ektoplazmik pazara atılmayı düşündü. Ölülerin ve ölüm kâşiflerinin dikkati ilk kez, 2068 yılında, reenkamasyona giden yolun üstüne asılan bir afişle çekildi: "Coma-Cola'yla ruhunuzu serinletin" diyen bir Coma-Cola reklamı.

Atlanta firmasının hemen ardından sigorta şirketleri geldi. "Burada mısınız? Demek ki tedbirli davranmadınız. Bunu tekrarlamayın. Gelecek reenkarnasyonunuzda, Londra Genel Sigorta Şirketi'ne başvurun. Her yaşamın sigortası, LGS!"

İlanlar önceleri yalnızca dış taçla sınırlıydı, ama kısa süre sonra birinci koma duvarının önüne ve arkasına da reklam koyuldu.

Acenteler doğdu. Haritalarımızda çizdiğimiz yüzeyleri ve yerleri kimseye sormadan sahiplendiler. Keşişler kendilerini geliştirdi ve duayla yoğunlaşarak, Son Kıta üzerinde okunması istenen mesajları (reklam panolarını) istedikleri bölgelere tam olarak gönderdiler.

Fiyatlar yüzölçümüne göre değişiyordu. Boyutlar 1 'e 2 metreden 10'a 20 metreye kadar gidiyordu. Gökyüzünde kısıtlama yoktu, her şey medyum desteğinin enerjisine bağlıydı.

Müşteriler eksik olmuyordu. Belli bir sıra gözetmeden, Coma-Cola ve LGS 'den sonra ektoplazmik seyahatler için tur operatörlerinden ("Ölüm-havayollarıyla, gidiş-dönüş garanti"), çocuk bezlerine ("Impermeableks'le gelecek bebek bedenlerinizde rahat olacaksınız, altına yapan eski-ihtiyarları ileride yeniden olacakları altına yapan bebeklerle birleştiren çocuk bezleri"), süt ürünlerinden ("Transit yoğurtları sayesinde, doğal cennetlere hafiflik içinde yola çıkın"), minderlere ("Başarılı meditasyonların sun, Somnis Minderleri"), kardeşim Conrad'in uçuş koltuklarından ("İmparator Tahtları: Öbür dünyaya fırlatan mancınıklar, tüm ölülerin ağzı açık kalacak"), rock grupları ("Dead-Stroy'un müziğine melekler bile bayılıyor") ve alkollü içeceklere

("Lucillius, taze meyve kokulu aperitif, serafimlerle kadeh tokuşturmak isteyeceksiniz") dek her tür şeyin reklamı yapılıyordu.

Özel yeteneği olan kimi medyumlar reklam panolarını yanarsöner hale getirmeyi bile başarmışlardı. Cennetin kara deliğine vardığınızda, artık kendinizi büyük bir mağazanın çevresinde sanıyordunuz. Raoul ne düşünürse düşünsün, Son Kıta artık üçkâğıtçıların elindeydi.

Bununla birlikte, BM aşırılıklara bir son vermek için uluslararası bir etik kurul oluşturdu. Kötü anıların siyah bölgesi çevresine asılmış bellek uyarıcı bir ilacın reklamı ("Memorix'le bütün aptallıklarınızı hatırlayacaksınız") yasaklandı. Fantezilerin kırmızı bölgesinde şişme bebek reklamları yoktu artık, sabır bölgesindeki saat reklamları, bilgi bölgesindeki ansiklopedi reklamları da kalktı, yalnızca mutlak güzellik bölgesindeki bir sanat galerisi reklamı kaldı. Yine de abartmamak gerekirdi!

Kitap sergilerinde konuyla ilgili yapıtlar birbiri üstüne yığılmıştı: *Ölüm ve formaliteleri, Cennet, karşıtlıklar ülkesi, Ölmek peki ya sonra?, Diğer ölülerle, atalarla ve meleklerle görüşürken uyulması gereken görgü kuralları kılavuzu, Reenkarnasyonun yolu: Eksiksiz plan ve kaybolmamak için öğütler, Birkaç ektoplazmik koreografı örneği.*

Yeryüzünde her şey basit ve anlaşılır oluyordu. Ticaret yolundaydı, insanlar birbirini seviyor, yoksulluk ortadan kalkıyordu.

Artık dinler yoktu. Halklar arasında yüzyıllardan beri süregelen kinler yoktu. Bütün dünya iyi eylemler bayrağı altında birleşiyordu.

Hayasızlar, alaycılar, dalgacılar nereye kaybolmuştu? Artık mizaha bile yer yoktu. Mizah alay üzerine kuruluyordu ve ölüler kıtasına yapılan geziler, hiçbir şeyin gülünç olmadığını, her şeyin, her davranışın, en önemsiz olanın bile bir bedeli olduğunu, yukarıdan her şeyin gözlendiğini ve bir yere kaydedildiğini kanıtlamıştı.

Bir diğer sorun da: Halkları ele geçiren kesin bir yazgıcılık oldu. "Ne olursa olsun bir şeye başlamak neye yarar," diyorlardı, "ne de olsa önceki yaşamlarım karmamı belirlemiş zaten, benim tek yaptığım binlerce yılın edinilmiş bilgisiyle yaşamak. Yazgım yukarıda, cennette bir yerde daha önceden belirlenmişse neden boş yere çaba harcayayım?" Birdenbire, iyilikle aynı anda bir tembellik de sarmıştı insanlığı. Dilediğimce yiyip içebilmek için bir dükkâna ya da evlere girmek

yetiyorken neden kendimi paralayayım ki? diye düşünüyorlardı.

Maddi motivasyon olmazsa, insanları girişimlere atılmaya ya da yeni projeler üretmeye ne itebilirdi ki?

Son Kıta'yla ilgili ifşalar konusunda her zaman kuşku içindeydim. Ama bir gün tuhaf bir olaya tanık olduğumda kaygım daha da arttı. Bir çocuk karşıdan karşıya geçerken birden spor bir araba ortaya çıktı. O hızla giden bir arabada hiçbir sürücü zamanında fren yapamazdı. Aklıma geçirdiğim ilk kaza geldi ve "Dikkat et!" diye bağırdım. Çocuk durdu, bana baktı, sonra hızla yaklaşan arabaya baktı ve usulca şöyle dedi:

-Boş ver! Eğer yazgım buysa, hiçbir şey ona engel olamaz!

Ve aynı biçimde uyarımın da onun yazgısının bir parçası olduğunu anlamadan elini kolunu sallayarak durdu ve ezilmeyi bekledi! Bunun üzerine fırladım ve onu tam zamanında kurtardım.

-Seni küçük aptal, az kalsın aptalca geberecektin!

Kendini beğenmişçe beni tepeden tırnağa süzdü.

-Hiç de değil, senin tarafından kurtarılacakmışım demek ki! Ama ne olursa olsun, bugün...

Sanki daha ileride kendini öldürtmek istiyormuş gibi hoplayıp zıplayarak gitti, yalnızca bana kötü bir oyun oynamak için!

263. POLİS KAYDI

İlgili birimlere mesaj

Buna hemen engel olun. Ölüm kâşifliği çok büyük tehlikeler içeriyor. İnsanlar şimdiden reenkarnasyon yolu üstüne reklam koyacak duruma geldi. Cennet konusunda mantıksız ifadeler çoğaldı. Müdahale etmenizi ısrarla rica ediyoruz.

İlgili birimlerin cevabı

Evet. Olay beklenmedik bir görünüm aldı. Bu konuyu ciddi biçimde düşünüyoruz.

264. UYUŞUKLUK

Tüm serüvenimizin insanlığı tamamıyla uyuşuk, yazgıcı ve motivasyonsuz kılmaktan başka bir işe yaramamış olması gerçekten mümkün müydü?

Bu durumda, müthiş bir günah işlemiştim ve bu feci hatayı düzeltmem için birçok reenkarnasyona ihtiyacım olacaktı. Sokaklarda kaygısızca uzanarak şimdiki yaşamlarının geçip gitmesini bekleyen insanların üstünden atlamaya artık dayanamıyordum. Yazgıcılık bile değildi bu artık, yaşamdan vazgeçmeydi!

Her şeye karşı kayıtsız olan şu çocuğu hatırladıkça ürperiyordum. Buttes-Chaumont ölüm pistinde ortam artık pek iç açıcı değildi. Amandine konferans gezilerini sürdürürken Rose, küçük Freddy ve ben gitgide yuvamıza çekilmiştik.

Ailesinden sonra karısı Stefania'yı da kaybeden Raoul'ün içmek için iyi bir bahanesi daha olmuştu. Alkolde, yaşamın ve ölümün ötesinde üçüncü bir dünya arıyormuş gibi görünüyordu. Belki de alkol tüm arayışların sonuydu. Raoul'le aramızın ben bu eğilime kapılmadan bozulmuş olması bu durumda daha iyiydi.

Bir akşam caz dinlemek için çatı katında kaldım. Özellikle, acıklı ve hüzünlü bir saksofon solosunu seviyordum, artık hiç kimse bu tür müzikler dinlemiyordu.

Gösterilerinden birinden dönen Amandine yanıma geldi. Ona pek dikkat etmedim. Yeşil bir bitkiyi aralayarak yanımdaki sorgun ağacından yapılmış bir koltuğa bıraktı kendini.

-Yorgun musun? diye sordu.

-Hayır. Canım sıkkın.

-Canın mı sıkkın? Kimin değil ki?

Raoul'ün her zaman sağda solda bıraktığı sigaralardan birini yakarak devam etti:

-Freddy'nin söylediği şeyi hatırlıyor musun? "Bilge gerçeği arar, oysa aptal onu çoktan bulmuştur." İşte bütün dünya gerçeğini buldu. -Öyleyse bütün dünya aptal. -Evet, ama bu bizim hatamız. Vicdan azabı duyarak sustum. **Anneme "ölüm"** sözcüğünün anla-

mini sorduğum günü düşünüyordum. Aglae Ninemin örtülerin dışına sarkan buz gibi eli geliyordu gözümün önüne. Bir de yukarıda bizi yargılamak üzere toplanmış ışık saçan üç başmeleğin, sonsuza dek beynime kazınmış şaşırtıcı görüntüsü.

Aslında iyiliksever falan değiller. Korkunçlar. Gülümsemelerine rağmen korkunçlar. Stefania'yı anlamaya başlıyordum. Zoraki iyilik, ballı kavun püresi çorbası ve nar şurubu kadar iğrençti.

Rose ellerini çırparak çatı katına çıktı.

-Karnınız açsa elinizi çabuk tutun. Yemek hazır, küçük Freddy yemeye başladı bile. Az sonra size kırıntılardan başka bir şey kalmayacak.

265. YOGİ ÖĞRETİSİ

Yaşamda sağlam kalmak için uyulması gereken beş kural vardır:

-Sağlık. Bilincin açık tutulması isteniyorsa beden sağlıklı olmalıdır. Temiz olmak ve mideyi hiçbir zaman tıka basa doldurmamak gerekir.

-Memnuniyet. Sahip olunan şeyin değerini bilmek gerekir.

-Sebat. Beklenmedik olaylardan ve engellerden korkma, kendini gelip geçici zevklere bırakma gibi ufak heyecanlara kapılmamak gerekir.

-Çalışma. Kutsal metinleri okuma ve meditasyon yoluyla bilgiye doğru ilerlemek gerekir.

-Tanrı'ya sunu. İnsan kendisi için değil, içindeki ve kendisini aşan bir şey için yaşar. Her şeyden önce alçakgönüllü olmak gerekir.

Francis Razorbak'ın *Şu Bilinmeyen Ölüm* başlıklı tezinden bir bölüm.

266. HESAPLAMA

Reenkamasyon çevrimini sona erdirmek ve arınmış bir ruh olmak için altı yüz puan gerektiğini *Bir Ölümlüyle Görüşme'den* biliyorduk. Aziz Pierre'le yaptığı yeni bir görüşme Amandine'e daha kesin veriler sağladı. Amandine resmi baremi bize aktardı

EKSİ PUANLAR

Yalan:	-10 ila-60 puan arası
Dedikodu:	-10 ila-70 puan arası
Küçük görme:	-100 ila-400 puan arası
Tehlikede olan birine yardım etmeme:	-100 ila-560 puan arası
Çocuğu terk etme:	-100 ila-820 puan arası
Ana babayı terk etme:	-100 ila-910 puan arası
Bir hayvana acımasızca davranma:	-100 ila-1370 puan arası
Bir insana karşı acımasızca davranma:	-500 ila-1450 puan arası
Başkasının ölümüne yol açan suç:	-500 ila -1510 puan arası
Suçun tekrarı:	eksi puan x 1,5

(Çıkarılacak puanların sayısı, zarar verme isteği, kötülük yapmaktan alınan zevk, sorumsuzluk, eylemlerde ya da eylemde bulunmamaya iten bencillik hesaba katılarak durumlara göre değişiklik gösterir.)

ARTI PUANLAR

Çıkar amaçlı bağış:	+ 10 ila+ 50 puan arası
Çıkar gözetmeyen bağış:	+ 10 ila+ 90 puan arası
Çevresine neşe verme:	+ 10 ila+ 100 puan arası
Tehlikedeki bir hayvana yardım etme:	+ 50 ila+ 120 puan arası
Tehlikedeki bir kimseye yardım etme:	+ 100 ila+ 270 puan arası
Bir sanat yapıtı üretme:	+ 100 ila+ 410 puan arası
İlerlemeye izin veren özgün bir fikir:	+ 100 ila+ 450 puan arası
Başkasının yararına kendini feda etme:	+ 100 ila+ 620 puan arası
Bir çocuğu iyi biçimde eğitme:	+ 100 ila+ 840 puan arası
Puan artırıcı çarpan:	artı puan x 1,2

Bu denli kesinlik insanları daha da ürkek hale getirmişti. Kimileri bir günah işleme riskine girmektense hemen intihar etmeyi tercih ediyordu, o zamanlar söylendiği gibi sayaçları sıfırlamak için. Deyim yalnızca bir metafordu. Ama bir Japon firması, gerçekten de iyi ve kötü davranışları kaydeden bir sayacı, *karmografı* piyasaya sürmüştü. Nesne sıvı kristal ekranlı ve sayısal klavyesi olan bir tür kol saatiydi. İnsanlar onu sağ bileğine takıyordu, çünkü sol bilek saatin kaç olduğunu öğrenmeye ayrılmıştı.

Karmanız bakımından tam olarak ne durumda olduğunuzu öğrenmek için her akşam yatmadan önce gün boyunca yaptığınız davranışları kaydetmeniz yetiyordu. Artı puanlar yeterli değilse, karmografın ekranında bir at beliriyordu. At, karmik yozlaşma derecesinin ilk göstergesiydi ve bu bir köpek, bir tavşan, bir salyangoz ve bir amipe kadar düşebiliyordu. En ciddi durumlar bir maydanoz sapı ya da bir mantarla temsil ediliyordu.

Karmograf sayesinde, artık başmeleklerin yargısı önüne çıkmaktan korkmadan, baremin neresinde olduğunuzu tam olarak bilerek rahatça ölebiliyordunuz. Hiç kuşkusuz hesaplama ve hesaptan düşürme işlemi insanın kendisine karşı dürüst olmasını gerektiriyordu.

Ölüm pistinde aletle oynadık. Rose artı 400 puana sahip olduğunu saptadı. Bense yalnızca +0 ve +5 puan arasında bir yerlerde kalmıştım. Yaşamımda çok kötülük yapmamıştım ama bir aziz de değildim. Sonunda Raoul haklıydı: Ben bir kahraman değildim, nötr bir adamdım. Karmamda bile ortalardayım.

Küçük Freddy'ye gelince, kendi makinesine hayran olmuştu. Hemen hiç kullanılmamış karmografı, kibarca +25 puanı olduğunu söylüyordu. Yine de yumurcak takıntılı biri olup çıkmıştı. Parkta bir kız arkadaşının atkuyruğunu çeker çekmez bunun ciddi bir şey olup olmadığını öğrenmek için hemen karmografına bakıyordu.

Alet yararlı biçimde günah çıkarmanın yerini almıştı.

267. KURALDIŞI

Conrad karmografın üretim haklarını alamamıştı.

Japonlar her tür önlemi almışlardı. Haklan iyi korunuyordu. Bu yüzden de kardeşim kesin biçimde tümüyle farklı bir ticarete yönelmişti: "Kural Dışı" haplar, yani "acısız özel intihar". Sloganı: "Yeni bir yaşam başarısız bir yaşamdan daha iyidir." Basit bir sözdü ve söylemek istediği şeyi çok iyi ifade ediyordu.

Ölüm kâşifliğine karşı her zaman o kadar kuşkulu olduğunu gösteren Conrad, şimdi insanları büyük sıçrayışa, her şeyden bir şeyler yapmaya teşvik etme konusunda birinciydi!

Kaderin cilvesi: Matematik sınavında başarısız olduğu için üzülen yeğenim Gustave'm oğlu hemen ilk müşterileri arasında yer aldı. Elveda mektubu olarak, yeniyetme şöyle yazmıştı: "Endişelenmeyin. Ölüler ülkesinde hızla küçük bir tur atıp başka bir bedende geri döneceğim."

Annesi babası onun haklı olduğuna kesinlikle inanıyordu ama yine de çocuğun nerede doğacağını bilmiyorlardı. "Onca çaba ve titizlikle hazırlanmış eğitim, matematikten alınan kötü bir not yüzünden aptalca boşa gitti, insan buna nasıl üzülmez!" diye yakınan Conrad, oğlunun ölümüne ağlaması gerekip gerekmediğini soruyordu kendi kendine.

Rose ve ben kaygılanmıştık. Ya küçük Freddy de kalkışırsa? Günümüzde hoşnutsuzluk o kadar hızlı bulaşıyordu ki. Cenneti biliyorduk, ama yine de çocuğumuzun oraya erkenden, üstelik kendine, kendi göbek bağını koparma yetkisi vererek gitmesini istemiyorduk.

Onu okullarda ve liselerde yaygın olan bu modaya kapılmaktan caydırmak için, cep harçlığıyla satın aldığı "kuraldışı" siyanürlü hapların yerine gizlice zararsız şekerleri koyduk. Ani bir boşluğa atlama isteğine boyun eğmesin diye tüm pencerelere parmaklık taktırdık.

Rose her durumda ona cesaret vermek için elinden geleni yapıyordu. Eğer kötü notlarla dolu bir karneyle döndüyse, onu teselli etmek için hediyeler veriyorduk. Onu hiçbir zaman azarlamıyorduk, şevkate boğuyorduk, desteğimiz konusunda sürekli güven veriyorduk.

Oğlumuzun, başka bir bedende bu kadar güzel bir aileyi asla bulamayacağına ikna olacak derecede yaşamını sevmesi gerekiyordu.

Ne yazık ki her aile bizim kadar başarılı değildi. Çocuk intiharları artıyordu, tıpkı yetişkinlerde olduğu gibi, üstelik.

Bir hoşnutsuzluk, bir doyumsuzluk ve hop? En duyarlılar, sürekli oyuk bir dişin içinde duran bir siyanür kapsülüyle dolaşıyorlardı ve en ufak bir sıkıntıda başarısız olarak değerlendirdikleri yaşama son veriyorlardı. Yaşam bir oyundu ve artık bu oyuna katılmak istemiyorsanız, kardeşim Conrad tarafından serbest satışa sürülen hap sayesinde mola isteyip "oyun alanının dışı"na çıkmanız yetiyordu.

Sonuç: Sokaklarda artık yaşlıları göremiyorduk (ilk kırışıklık, ve ardından yılların getirdiği telafi edilemez zararı tanımadan yeni bir gençlik için ileri), çok endişeli ya da çok duyarlı insanları da öyle. Geriye yalnızca, tembellikten ya da batıl inançtan, iyilik yapmaya takmış, olgunlaşmamış varlıklar kalmıştı.

Bu tam anlamıyla toplumsal bir sorundu. İnsanları yönetmesini bilen ve yaratıcı insanların çoğu, zor bir çocukluk geçirmiş ve bundan, bileğinin gücüyle, hayatta kalabilmek için çelik gibi sağlam karakterlere sahip olarak kurtulmuş insanlardı. Ancak intiharın, en ufak bir sıkıntıda sayaçları sıfırlamayı vaat ettiği şu anda, geleceğin seçkinleri yaşlanmaya zaman bulamadan yok olup gideceklerdi.

Lucinder ve hükümeti sorunun farkındaydı. Yönetimde, artık yalnızca, kesin kararlar almaktan âciz, birbirlerini incitmekten korkan sümsükler ve hiçler kalmıştı. Zeki ve duyarlı gençlerin intihar etmesini önlemek için bir an önce harekete geçilmesi gerekiyordu.

Ölüm sıradan bir şey haline gelmişti ve başka bir yerde ve kim bilir hangi gelecekte olanı değil, buradaki ve şimdiki yaşamı tanıtmak da gerekiyordu. Bu çok kolay değildi. Artık hiç kimse yaşama, onun için mücadele edecek ve felaketlerde dişini sıkacak derecede can atmıyordu. Daha da kötüsü, herkes yeni bedeninde ne olacağını görmeyi umuyordu, bu biraz rulet ya da loto oynamaya benziyordu. Yukarıda, iyi numaralar eksik olmasa gerekti!

Ulusal Yaşamı Tanıtma Ajansı, UYTA, işte böyle doğmuştu. Lucinder, insanlar, kitle halinde çekip gitmek yerine yaşama bağlansınlar diye sloganlar, fikirler, kavramlar bulmaları için en iyi reklamcılara başvurdu.

2000 yılları öncesinde kim inanırdı ki böyle bir şeye? Günün birin-

de, insanların dünyada en temel, en doğal, en basit olan şeyi, yaşamı sevmeleri için reklam yapmak gerekeceği düşüncesine gülmekten ölürlerdi kuşkusuz.

268. REKLAM

Yaşam, heyecan bakımından zengin bir zaman dilimi. Yirmi yaşında öğrenci Suzanne M. şöyle anlatıyor:

"Başlangıçta, yaşamı pek sevmiyordum. Hatta, onu modası geçmiş buluyordum. Annem babam sağdı, amcam, büyükbabam, ninem ve ailenin bütün başarısızları yaşıyordu ve ben burada kalıp böyle yaşlanmaya ve bir enkaz gibi ayakta çürüyüp gitmeye nasıl dayanabildikleri-ni kendi kendime soruyordum. Ne aptallar!

Evet, yaşam benim için boştu. Uyuşturucu ve alkolle ondan kaçmayı bile denedim. Ama uyuşturucu beni hasta yaptı, alkol de öyle. O zaman yaşamdan çıkmak istedim. Sonra aklıma bir fikir geldi. Çekip gitmeden önce neden bir dünya turu yapmayayım? O zaman yaşamın ne kadar muhteşem olduğunun farkına vardım. Bitkiler yaşıyor, hayvanlar yaşıyor, taşlar bile yaşıyor. Ve kendi kendime şöyle dedim: Ben neden yaşamayayım?

Şimdi, seçimime pişman değilim ve kararsız kalan bütün bu gençleri gördüğümde onlara, 'Hadi çocuklar, siz de bir dünya turu yapın. Yaşamın daha uzun zaman modası geçmeyecek bir şey olduğunu göreceksiniz!' diyorum."

Bu, Ulusal Yaşamı **Tanıtma** Ajansı, **UYTA'nın** bir bildirişidir.

269. POLİS KAYDI

İlgili birimlere mesaj

Bu tam bir cinnete dönüşüyor! Ne denli güçlü olsanız da, kendinizi gurura kaptırmayın. Hatalarınızı kabul edin. Aşırı hoşgörünüz zararlı. Çok zararlı. Herkes için.

İlgili birimlerin cevabı

Korku sizi kör ediyor. Biraz sakin olun lütfen. Özellikle de çılgınlık yapmayın. Biz her zaman her türlü tedbiri alıyoruz.

270. JAPON MİTOLOJİSİ

"Kum taneleriyiz yalnız, ama birlikteyiz.

Kumsaldaki kum taneleri gibiyiz ama kum taneleri olmasaydı kumsal da olmazdı."

Yamato dilinde şiir (eski Japonca)

Francis Razorbak'ın *Şu Bilinmeyen Ölüm* başlıklı tezinden bir bölüm.

271. İNTİHAR, NE BÜYÜK HATA

Ulusal Yaşamı Tanıtma Ajansı elinden geleni yapıyordu ama ancak geçici sonuçlar elde edebiliyordu. İntihar hareketine son vermek için trajik bir olayın, Lambert vakasının meydana gelmesi gerekmişti.

Olay bir pazar günü Buttes-Chaumont ölüm pistimizde oldu. Bazen arkadaşlarımızın uçuş koltuklarımızı kullanmasına izin veriyorduk. Tayland restoranımızın patronu Bay Lambert de, bir uçuş denemesi yapmak için bize gelmişti. Özel kantinimizin bir bakıma şefi olduğundan Bay Lambert'e karşı çıkamazdık, onunla iyi ilişkilerimizi sürdürmek istiyorduk.

Oturdu. Aletlerimizi ayarladık. "Altı, beş, dört, üç, iki, bir, uçuş" diye saydı ve talimatlara uygun bir biçimde düğmeye bastı.

Buraya kadar her şey normaldi. Tuhaflık dönüşte oldu. Bay Lambert gözlerini açtığında, kendimi başka bir Jean Bresson'un karşısında bulduğum izlenimine kapıldım. Heyecanlı, sinirliydi, hatta yüzü artık bizim soğukkanlı Taylandlı lokantacımızınkine benzemiyordu. Sabit ve sert bakışlı bir adam vardı karşımızda. Başka bir adam. Dr. Jekyl-Lambert'in şimdiye dek hep gizlediği bir Mr. Hyde olabilir miydi?

-Kendinizi iyi hissediyor musunuz Bay Lambert? diye sordum.

-Ohhh eveeet! iyi olmasına iyiyim. Hem de çok iyi. Daha önce hiç bu kadar iyi olmamıştım.

-Son Kıta'yı ziyaret edebildiniz mi? diye sordu Amandine.

-Ohhh eveeet! Ziyaret etmesine ettim. Gerçekten çok, çok ilginç bir yer.

Sesi, eski Lambert'in sesiydi, çizgileri de öyle, ama yine de artık aynı kişiyle konuşmadığımıza yemin edebilirdim.

Daha sonra gözbebeklerinde sapkınca bir şeyle birlikte şeytansı biri oldu çıktı. Aşçılıkla ilgili her şeyi unutmuştu, hatta sevgili fesleğen-li makarna tarifini bile. Aşçılık umurunda bile değildi şimdi. Birdenbire restoranını satışa çıkardı. Eskiden öylesine sevdiği müşterileri, şimdi yemeklerini istedikleri yerde yiyebilirdi! O bu işleri bırakmıştı. Şehri terk etti ve onu bir daha görmedik.

Bu olay çok kafama takıldı. Diğer ölüm pistlerindeki meslektaşlara bu konudan söz etmiştim. Benzer durumlarla daha önce kendilerinin de karşılaşmış olduğunu söylediler. Benim gibi onların da aklına bir Dr. Jekyll sendromu gelmişti. Adı böyle kalmıştı.

Sorunu görüşmek için video gösterimli bir konferansa karar verdik. Hint ölüm pisti sorumlusu Bay Rajava'nın sorunla ilgili bir açıklaması vardı. Mistik bir açıklama, ama yine de bir açıklamaydı.

Ona göre olayın asıl kaynağı intihar edenlerdi. Biri, son yargısı sırasında kendisine verilen yaşam süresini doldurmadan bilinçli olarak kendini öldürürse, ektoplazması başıboş bir ruh haline gelir. Ortada kalır, toprağın üstünde süzülerek, hâlâ yaşaması gereken şeyi yaşamak için yeniden maddeleşmek üzere beden arar. Ama boş bedenler bulmak çok zordur ve bu yüzden intihar edenlerin çoğu binlerce yıldan beri başıboş dolanıp durur.

Bu başıboş ruhlara, yaşayanlar genelde "hayalet" der. Sefil ve üzgünler ve hâlâ biraz güçleri olduğundan emin olmak için insanları korkuturlar. Geceleri duvarlara vurarak, parkeleri yerinden oynatarak ya da avizeleri sallayarak ürkekleri ve safları titretirler. Daha da kötüsü, beklenmedik yağmurlara ve fırtınalara yol açabilirler, ama tek güçleri budur. Hareketleri gülünç ve korkudan çok acıma uyandırıyor olmalı.

-Bizim kötü ruhlar dediğimiz şey bunlar, diye belirtti Dakar ölüm pistinin yöneticisi.

-Bizimse erkekler için *blolos, blolos bians,* kadınlar içinse *blolos bias* dediğimiz şey, diye belirtti Abidjan sorumlusu.

-Belki öyle, ama bu yeni intihar modasıyla gökyüzü bir ten kılıfı peşinde koşan hayaletlerle dolup taşıyor olmalı, diye iç çekti Los Angeleslı meslektaşı.

Bay Rajawa açıklamalarını sürdürdü:

-Bir canlı meditasyon yaptığı ya da ölüm kâşifliğine giriştiğinde bedenini bir süre terk eder. Başıboş bir ruhun bu bedene girmesi için oradan geçiyor olması yeter.

Hepimiz şaşkın şaşkın birbirimize baktık. Sayısız yolculuklarımız sırasında ne büyük riske girmiştik hepimiz! Daha da kötüsü, bizim sayemizde öbür dünyaya giden bütün "turistler" yüzünden, bir sürü hayalet şimdi içine girebilecekleri binlerce bedene sahip oluyordu. Ne çelişki! Daha iyi bir yaşam için uçtuklarını sanan tüm intihar edenler karşılarına çıkan ilk yaşama dalıyorlardı! Şansları varsa daha ne! Uygun anda, boş bir ten kılıfıyla karşılaşmak öyle kolay bir şey değildi.

Herkes dönüşte "sahip olma" olasılığıyla atılmıştı bu işe. Ani mizaç ve davranış değişimlerinin nedeni anlaşılmıştı böylece.

-Uyarmak gerek, dedim. İnsanların intihar etmeye ve hatta ölüm kâşifliği yapmaya bir son vermesi gerekir. Bu çok tehlikeli!

Herkes kendi ülkesinde basın toplantıları düzenledi. Kimseyi inandıramadık. Ölüm kâşifliği herkese aitken, hatta çok yakında işçiler bile pazar günleri ölüm kâşifliği yapabilecekken sporumuzu kendi aramızda uygulamak istediğimizi söyleyen kuşkulular oldu. Buna ne cevap verilebilirdi ki? Uyarılarımıza rağmen ektoplazma seyahat şirketleri işlerini sürdürdü. Kazaların yalnızca başkalarının başına geldiğine inanarak Son Kıta'nın üstünde dolaşmaya gidecek maceracı kafalar her zaman olurdu.

Bir uçuş sırasında bedenini çaldırma düşüncesi kimilerinin gözünü korkutmuştu yine de. Herhangi birinin, kaza anında, sizin yerinize geçeceğini ve kimse anlayamadan, ailenizin içine, hatta karınızın yatağına gireceğini düşünmek hoş bir şey değildi.

İntihar adaylannda durum, öbür dünya turistlerinde olduğundan daha farklıydı. Kimileri başarı, kimileri güvenlik ve mutluluk arıyordu. Conrad elinde kalmış "kuraldışı" haplar stokunda indirim yapmıştı

ama artık hapların pek alıcısı yoktu. Bir beden peşinde koşan serseri bir ruha dönüşmek, gelecek yüzyıllar için olabilirdi belki, ama bu çok da coşku verici bir gelecek değildi.

İnsanlar intiharın sayacı hiç de sıfırlamayacağını ve yaşamın zorunlu olarak sonuna dek yaşanması gerektiğini anlamıştı. Ufak sıkıntılarla birlikte yaşamayı yeniden öğrenmişlerdi.

Hintli meslektaşımın açıklamasının bir başka yararı da vardı: Hastalık ya da kaza nedeniyle çok erken ölmüş bebeklerin ya da yeniyet-melerin ailelerini rahatlatıyordu. Söz konusu olan, yabancı bir fiziksel bedende yeniden doğduktan sonra, birkaç yıl daha yaşaması gereken intiharcılar olabilirdi. Altmış altı yaşında ölmesi gerektiği halde altmış yaşında intihar eden bir adam böylece, altı yaşında ölmeye yargılı bir çocuğun bedeninde yeniden doğacaktı.

Karmayı yönetmek kuşkusuz tam bir bilimdi ve her gün, yeni yasalarla birlikte başlıyordu.

Raoul sessizliğine gömülmüştü. Sürekli Stefania'yı düşündüğünü biliyordum. Gazetelerde, onunla ilgili haberleri okuyorduk. Bir "kötüler" çetesi kurmuştu. O kadar çok sevdiğimiz Tibetli Budist İtalyan kadın, hemen her yerde iyiliğin kötülükle dengelenmesi gerektiğini ve şu andaki bilgilerimiz ne olursa olsun, intihar etme isteğinin bu kadar yavan bir dünyada yeniden başlayacağını anlatıyordu.

Motosikletlerinin üstüne oturmuş siyah deri ceketli bir serseri takımı, onun koruyuculuğunda, hırsızlık, cinayet, tecavüz ya da yağma gibi modası geçmiş davranışları elden geldiğince tanıtmaya çalışıyordu. Yine da karmayı bozma korkusu hâlâ çok güçlüydü, Stefania kendine yardımcı bulmakta zorlanıyordu ve girişiminde tek başına kalıyordu.

Stefania biraz ulusal bir merak konusuydu, hatta polisler, onu ya da himayesindeki birini tutuklama imkânları olduğu halde bundan kaçınıyorlardı. Operasyonun, bir saldın olarak görülmesinden korkuyorlardı ve kendi kendilerine, ne olursa olsun bu çetelerin reenkarnasyonları sırasında yeterince cezalandırılacağını söylüyorlardı.

Bununla birlikte Stefania, Raoul'ün de benim de aklımdan çıkmıyordu. Kötülüğü canlandırarak, bu dünyada hâlâ alınması gereken riskler olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu. İyiliğe özgünlük katıyordu. Toplumu düzeltmek için karmasını feda ederek, kendini tümüyle özve-

rili bir davranışa adıyordu.

Hepimiz allak bullak bir halde lanet Stefania'nın aslında bir ermiş olduğunu hissediyorduk. Artık ne yapacağımızı bilmiyorduk. Sonunda gökyüzüne çıkıp ne olup bittiğini görmeye karar verdik.

272. REKLAM

Bay Vinstack kırk iki yaşında, bekâr, bir mankenlik ajansını yönetiyor. Yaşamı seviyor ve bize nedenini anlatıyor:

"Benim için yaşam kadınlardır. Hepsi farklı. Ağızları, gözleri, bacaktan, göğüsleri, kokuları, yürüyüşleri, saç kesimleri, boyunlarıyla hepsi birbirinden farklı. Hiçbir zaman hepsini tanıma fırsatım olmayacak. Kısacası bu yüzden yaşamın oldukça uzun olmasından memnunum. On ikinci evliliğimi yaptım. Çok kadın tanımak için yüz yaşma kadar yaşamayı çok isterdim. Kadınlar yalnızca yaşamda oldukları için, yaşama ve kadınlara teşekkür ediyorum."

Bu, Ulusal Yaşamı Tanıtma Ajansı, UYTA'nın bir bildirişidir.

273. İŞLER YİNE KARIŞIYOR

Cennetin yolu üstünde her zaman aynı tuzaklar! Ah! Evet, uçuşların, ölüler arasında, tek başımıza dönüp durduğumuz ilk zamanlardaki uçuşlarla artık hiçbir ilgisi kalmamıştı.

Artık dünyadan ayrılır ayrılmaz, göbek bağları, arınmış keşiş olan rehberlerinkine bağlı bir sürü ektoplazmik turistin arasında buluyordunuz kendinizi.

Ve bir o kadar reklam, fazlası yok! Gelecek yaşamlarda kaçınlmaması gereken filmler, hazır yemek reklamları, evcil kedi ve köpekler için mamalar, sigaralar, tuhaf seyahatler... Ve elbette yaşama dönmenin değerlerini öven Ulusal Yaşamı Tanıtma Ajansı 'nın büyük bir afişi!

Lucinder, Son Kıta'da tam bir güvenlik sağlamaya çalışmıştı. Girişten itibaren, bir Türk Mevlevi tarafından gönderilmiş bir pankart yol

gösteriyordu:

"Cennete hoş geldiniz. Burada Dünya'dan bin ışık yılı uzaktasınız. Dikkat, tehlike! Yalnız seyahat etmek yasaktır. Göbek bağınızın rehberinizinkine özenle bağlanmış olmasına dikkat edin."

Bunu, Birleşmiş Milletler'in desteğiyle yayımlanmış çeşitli yasalar izliyordu:

Madde 1. Cennet hiçbir ülkeye, hiçbir dine ait değildir.

Madde 2. Cennet herkese açıktır ve kimsenin serbest girişi engellemeye hakkı yoktur.

Madde 3. Başkasının ektoplazmik göbek bağını kesmek yasaktır. Böyle bir eylem cinayettir ve hakkında kovuşturma açılacaktır.

Madde 4. Her fizik beden, ektoplazmasının hareketlerinden sorumlu tutulacaktır.

Madde 5. Ölüm kâşifi turistlerden, burayı gerçekten öldüklerinde nasıl bulmak istiyorlarsa öyle bırakmaları rica olunur.

Madde 6. Melekleri çalışırken rahatsız etmek yasaktır.

Madde 7. Başkasına ait olan anıları ve fantezileri ezberlemek yasaktır. Dünyada olduğu gibi herkes cennette de kendi deneyimlerinin özgür sahibidir.

Madde 8. Geçitleri süsleyen reklamların üstüne ektoplazmik yazılar yazmak yasaktır.

Madde 9. Transit ölülere kötü oyunlar oynamak için koma kapılarının arkasına gizlenmek yasaktır.

Madde 10. Bir ruhun tartılması sırasında başmeleklerle konuşmak yasaktır.

Madde 11. Tartma anında bir ruhun lehine ya da aleyhine araya girmek yasaktır. Dıştan gelen hiçbir ifade başmelekleri etkileyemeyecek-tir.

Madde 12. Cennet bir eğlence parkı değildir. Çocuklarıyla gelen ailelerin onları ektoplazmik bağlarından sıkıca tutmaları rica olunur.

Turistlerin rahatlığı ve güvenliği için her şey düşünülmüştü. Birinci koma kapısının üstüne şöyle bir yazı asılmıştı:

"Moch 1. Dikkat: Saldırgan anılar. Duyarlı kişiler uzak durmalıdır. Geçmişlerini üstlenemeyen kişilerin göbek bağlarını rehberlerinden

ayırmaları ve bedenlerine geri dönmeleri rica olunur."

Günün ölüleri ve ölüm kâşifleri, uyarıya rağmen hep birlikte akın ediyorlardı. Kimileri acı dolu anılarıyla pehlivanlar gibi güreşiyordu. Bütün bunlar ne kadar da uygunsuzdu! Yunan turistler kendilerini hiçbir bakımdan ilgilendirmeyen kürecikleri inceleyerek röntgencilik yapıyorlardı.

Çevredeki reklamlar, hâlâ hatalarını düzeltme imkânı olanlar için psikanalistlerin ve özel dedektiflerin yeteneklerini övüyordu.

Siyah ülkeden her geçişimde olduğu gibi, yine araba kazamı, kardeşimle atışmalarımı, Felix Kerboz'un ölümünü, eskiden Amandine'e karşı duyduğum çılgın aşkı ve hiçbir zaman gerçekten sindiremediğim daha bir sürü ufak tefek olayı görüyordum. Bunlara alışmaya başlamıştım.

Moch 2 ve kırmızı bölge, zevklerin ülkesine dönüş. Kimi turistlerin çok açık saçık fantezileri vardı. Ben burasının gitgide sıcak ve nemli bir kadın cinsel organının içine benzediğini düşünüyordum. Belki Amandine de kendini bir erkek cinsel organı içinde sanıyordu...

Buradaki reklamlar, ceza uyarılarına rağmen sex-shoplar, peep-showlar, porno kasetlerle ilgiliydi.

Sefahat ve iriyarı genç aygır fantezileriyle altüst olan Amandine, siyah derili kopyasına yeniden çarpmamam için beni sürükledi. Bir kadın, adının Nadine Kent olduğunu haykırarak peşimden geliyordu. Telepati yoluyla bağırarak peşimi bırakmasını, evli ve çocuklu olduğumu söyledim. Bunun üzerine Nadine fantezisi Stefania'nın bağışlayıcı tombul hatlarını alarak başkalaşıma uğradı.

Kuşkusuz, çevremdeki bütün kadınlarla ilgili fantezilerim vardı.

Amandine, kararsızlık içinde yine elimi tuttu, Moch 3'e kadar.

"Dikkat. Burası Moch 3. Turuncu ülkeye girmek üzeresiniz. Sabırsızlar, hâlâ zaman varken geri dönsün."

Geçiş yalnızca iki ya da üç dakika sürdü ama bize dört ya da beş saat kadar uzun geldi. Her yerde saat imalatçılarının reklamları vardı. Uyulmadığına göre yasa çıkarmanın bir anlamı yoktu, kuşkusuz.

Yıldızlarla ya da ünlü adamlarla karşılaşmak artık beni şaşırtmıyordu. Yalnızca buradan çıkmak için acele ediyordum. Her şeyden bıkılıyor.

Zaman, ne korkunç düşman!

Sarı bölge. "Dikkat, Moch 4. Bilgi ülkesine girmek üzeresiniz. Dünyanın tüm gerçeklerini öğrenecek gücünüz yoksa vazgeçin."

-Eureka! Eureka! diye bas bas bağırıyordu telepati yoluyla çok heyecanlanmış Yunan turistler.

Ve sonunda Moch 6.

"Yedinci göğe hoş geldiniz. Yaşamlar burada son bulur. Kara deliğin aydınlık dibindesiniz. Yargıçların huzuruna çıkacak olanlara iyi bir reenkarnasyon diliyoruz. Diğerlerine de melekleri çalışırken rahatsız etmemeleri hatırlatılır," diye konuşuyordu resmi bir Mevlevi.

Ruhların tartı ldığı beyaz bölgede ilerledik. Melekler bizi iyice tanımaya başlamıştı. Turistlerle hiç ilgilenmediler, buna karşılık aralarından üçü Raoul'e, Amandine'e ve bana yaklaştı.

Birkaç Yunanlı sorular sordu, duymazlıktan geldiler.

-Tamam, diyordu Yunanlılar, burası Olimpos, peki ama Zeus nerede?

Hiçbir şey anlamıyorlardı, şu aptallar. Ne Zeus, ne Jüpiter, ne Quetzalcoatl, ne Thor ne de İsis vardı. Meleklerin hiyerarşik başkanı yoktu. Aynı şekilde meleklerin adı da yoktu, bütün adlar onlarındı. Meleklerin ulusu yoktu, her ulus, her din, her felsefe onlarındı. Kendi tanrılarının diğerlerininkinden zorunlu olarak daha büyük olduğuna inanmaya iten şu şovenizm ne büyük bir saçmalık!

Yunanlılardan birinin ansızın telepati yoluyla attığı çığlığın şaşkınlıktan değil de korkudan olduğunu hemen kavrayamadım. Kendi dilinde haykırdığında her şey daha anlaşılır hale geldi, telepati yoluyla hepimiz anlıyorduk:

-Göbek bağım koptu!

-İmkânsız! diye cevapladı sakin sakin rehberi. Grubumuzun örgüsüne hâlâ bağlı.

-Hayır, diyerek ağlayacak oldu diğeri. Aşağıda kesildi!

Bu, ektoplazma burada dolaşırken bedeni dünyada öldürülmüş demek oluyordu. Göbek bağı diğerlerininkine gerçekten bağlı olduğundan, onlardan ayrılmıyordu. Grup onun düğümlerini çözdüğünde, artık ölü olan zavallı gelecek reenkarnasyonuna doğru çekilecekti. Uzaklarda, bir yerde, ölü olduğunu bilmek ne korkunç bir şeydi!

Durumu henüz kavramıştık ki biri daha cinayet var diye bağırdı! Birbiri ardına on sekiz Yunanlı turist aynı üzücü saptamayı yaptı. Göbek bağları yumağı sapasağlamdı ama artık onları dünyaya bağlayan hiçbir şey yoktu. Hepsi fizik bedenini kaybetmişti! Hep birlikte, hızla uzun ölüler ırmağına katıldılar.

Ee tabii, ten kılıfları her an yaralanabilir ve onlardan ayrılmak her zaman tehlikelidir. Kaygıya kapılan Raoul, Amandine ve ben, bedenlerimiz olan şu rahat zırhlara bir an önce kavuşmak için seyahatimizi olabildiğince kısa kestik.

Akşam gazeteleri göksel cinayetin faillerini verdi: Stefania ve çetesi. İtalyan kadın, bundan böyle ölüm pistlerine saldıracağını ve uzay yolculuğuna çıkan amatörleri Son Kıta'da yine öldüreceğini haber vermek için belli başlı haber ajanslarına bildiriler göndermişti. Ölüme, korkusunu ve gizemini böylece geri vermek istiyordu. Büyük plan!

-Stefania haklı! diye haykırdı Raoul. Fazla ileri gittik.

Karşı çıktım.

-Ölüm konusunda her şeyi bilmek isteyen ilk kişi sendin! Şimdi, onun sırlarını çözdüğümüze pişman mısın yani?

Arkadaşım kuşkusuz tamamıyla değişmişti. Çatı katını arşınlayarak konuştu:

-Cahil kalsaydık daha iyi ederdik. Oppenheimer da atom bombasını tasarladığına pişman olmuştu.

-Geriye dönmek için artık çok geç, diye mırıldandım.

-Bir şeyler yapmak için asla geç değildir, diye belirtti Raoul.

Amandine, Rose ve ben başımızı salladık. Raoul birdenbire karısıyla aynı dili konuşmaya başlamıştı:

-Tamam intiharlara bir son vermeyi başardık. Ama çevrenize bir bakın, insanlar ne kadar yapmacık oldu! Dünyada artık hiçbir şey olmuyor. Savaş yok, cinayet yok, zina yok, kısacası tutku yok. Cesaret gösteren tek kişi Stefania.

Kuşkusuz dünya dayanılır gibi değildi. Ölüm kâşifliğine sıkıntımı yenmek için başlamıştım, oysa ölüm kâşifliği dünyayı sıkıcı bir yere dönüştürmüştü!

Camdan, genç bir çocuğun gizli gizli ve alelacele bir afiş yapıştırdığını gördüm. Stefania'nın siyay beyaz bir portresiyle birlikte büyük

kırmızı harflerle şöyle bir yazı: "Kötülüğü yeniden örgütlemek için hep birlikte!"

274. ROSENKREUTZ (GÜL **HAÇ)** FELSEFESİ

"İsteklerinizle yaşamınızı çekersiniz. Etrafınızda her şeyi çekebilen ancak önüne gelen her şeyi çekmeyen zihinsel bir atmosfer vardır. Bu zihinsel atmosferi istekleriniz oluşturur. Ve aynı zamanda isteklerinizin negatif yanını oluşturan korkularınız. Bunlar, aynı paranın iki yüzüdür. Bilinçli isteklerinizden başka, bilinçsiz istekleriniz ve korkularınız da vardır. Böylece yaşamınızın örgüsünü oluşturan kişileri ve olayları siz çekersiniz. Eylem, gerçekleşmiş bir istektir yalnızca.

Geçmiş ve şimdiki durumların duygusal düğümlerini çözerek özgürlüğe kavuşabiliriz ancak.

Max Heindel, *Rose-Croix'mn Evren kuramı*
Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

275. RUH HIRSIZI KADIN

Rose ve beni televizyonun karşısına getiren küçük Freddy'nin bağırışları oldu. Dikkatle izlediği Portoriko yapımı çizgi film birdenbire kesilmişti. Küçük ekranın üzerinde beyaz ve siyah şeritler zikzaklar çiziyordu.

-Baba, bir arıza var.

Bu bir arıza değildi. Çizgiler yerini Stefania'nın görüntüsüne bırakıyordu.

-En çok izlenilen saatte, en çok tutulan elli üçüncü kanalı ele geçirmeyi başardı! diye haykırdı Rose, hayranlıkla.

En sevdiği yayını seyredemediği için öfkelenen oğlumuzu susturduk ve arkadaşımızın sözlerini daha iyi duyabilmek için sesi yükselttik.

Bir ormanın bir yerinde, Stefania otlu küçük bir tepenin üstüne oturmuş küçük bir kalabalığa sesleniyordu. Yakın çekimde eskiden

öylesine neşeli olan yüzü şimdi gergin görünüyordu.

-Geldiğiniz için hepinize teşekkür ediyorum, dedi. Karmayı bozmak pahasına kendini kötülüğe adamaya ant içmenin büyük bir cesaret gerektirdiğini biliyorum. Ama bunu tüm insanlığın iyiliği için yapıyoruz.

Onaylama uğultuları duyuldu. Siyah yelekli ve kolları dövmeli oğlanların ve uzun saçları yırtık kotlarına kadar inen genç kızların üzerine kaydı. Milyonlarca televizyon izleyicisiyle aynı anda, Stefania yandaşlarına sesleniyordu.

-Dünya özünde iyi ya da kötü değildir. Doğa, Tanrı ya da varlığımızın yönetimini dayandırdığımız herhangi bir kaynak, ne ödül verir ne de ceza. Deneyimlerimizden bir ders çıkarmak bize düşer. Tek bir kusur vardır: Bilgisizlik.

İnsanlık tarihinin tamamı iğrençlik ve acımasızlıklarla dolu. Bunlardan bir ders çıkarmak da yine bize düşer. Acılardan alınan bir ders, sevinç içinde alınan bir dersten daha etkilidir.

Oysa, sizi temin ederim ki insanoğluna vermiş olduğunuz her zevki ve her acıyı yargı saatinde yeniden yaşayacaksınız. Bütün deneyimlerinizi. Çünkü dünya bir deneyim yeridir. Bu dünyadaki tüm eylemlerinizin önemini ölüm anında anlayacaksınız. Aslında, size eylemlerinizin en çok kınanması gereken sonuçlarını gösterdiklerinde, başmeleklerin öfke ya da hoşnutsuzlukla davranmayacağını söyleyebilirim. Yalnızca aptallığınızla alay edecekler.

Bir varlığın amacı iyilik değildir. Bir varlığın amacı kendini gerçekleştirmektir. Bir varlığın amacı iyi olmak değil, sürekli bilinçli olmaktır. Bir varlığın amacı bilgisizliği ortadan kaldırmaktır.

İtalya'da Borgiaların otuz yıllık hükümdarlığı boyunca, ülke savaşı, terörü, cinayeti ve bunalımı tanıdı ve Leonardo da Vinci'yi, Michelangelo'yu ve Rönesans'ın bütün ruhsal akımını yarattı. İsviçre'deyse, kardeşlik sevgisine sahip İsviçreliler, beş yüzyıl banş ve demokrasi içinde yaşadılar, ama ne ürettiler? Sonu gelmez sıkıntılarının süresini tam olarak ölçebilmek için saatler.

İyi'yle Kötü, Güzel'le Çirkin, Gerçek'le Yalan, Yan'la Yin çok eski çağlardan beri savaşır ve bu aralıksız çatışmalardan doğan her zaman bilgi ve ilerleme olmuştur, çünkü bunlardan biri olmazsa diğeri de

olmaz.

Ama, Son Kıta'nın tanınmasıyla, her zaman her şeyi basitleştirmek isteyen şu insani eğilimle birlikte, insanlar varlığın amacını yalnız ve yalnız bir tek isteğe indirgediler: İyilik! Ne hata! İddia ediyorum, bu dünyadaki şeylerin dengesi için kötülük kaçınılmazdır.

Çevresinde, birbirinden kuşkulu elli kadar kız ve erkek üstüne basa basa bağırıyordu:

-Kötülüğü yeniden getireceğiz! Kötülüğü yeniden getireceğiz!

-Teşekkür ederim dostlarım. Teşekkür ederim. İnsanlığı yeniden doğru bir gerçeklik görüşüne kavuşturma girişiminde, ilk olarak Yunanlı bir turist grubunu, cennette işi olmayan, duruma uygun ölüm kâşiflerini öbür dünyaya gönderdik. Bu yalnızca bir başlangıç, mücadelemizi sürdüreceğiz. Sizi temin ederim ki bu kadarla yetinmeyeceğiz.

Stefania'nın siyah gözlerinden ateş fışkırıyordu. Davasının haklılığına inandırma isteği onu ne kadar da değiştirmişti.

Kirpi sakallı bir adam onun yanında zıpladı:

-Tehditle ve şiddetle ölüm kâşiflerini yıldıracağız. Ölüm pistlerini kapattıracağız. Her kim bir uçuşa girişecek olursa tarafımızdan peşin peşin ölüme mahkûm edilecek. Ölüm turistlerine son uyan!

Gülmeler, alkışlar. Motor gürültüleri.

Gözleri sürmeli ve kırmızı dudaklı punkçu bir kız, gürültüyü bastırarak bağırdı:

-Yalnızca ölüm pistlerinde değil! Kötülük her yerde olmalı! Çevredeki yapaylıktan kurtulmak gerek! Bunu çok basit eylemlerle yapabiliriz!

-Önerin nedir? diye sordu, boğuk bir ses.

-Hard rock modasını yeniden başlatmak neden olmasın? Mağazalarda ve bütün radyolarda klasik ya da düşsel müzikten başka bir şey duyulmuyor. Gerçekten bundan bıktık artık. Gümbür gümbür rock konserleri istiyorum.

-Rock, rock! diye, tempo tutmuştu kötülük militanları.

-Ondan mı istiyorsunuz? Bende var.

Kamera amatör rockçıya çevrildi. Motosikletine oturmuş, ağzında sigara, alnında bir fular, tıraşsız bir herif, kutsal bir eşya gibi elinde bir kaset sallıyordu. Kasetin üstünde, bir rock grubunun adı ve hem çok

eski hem de umut verici bir başlık okunuyordu, AC/DC, *"Cehenneme Giden YoP*. Motosikletinde bir teyp vardı. Çevresindeki herkesin imrenerek baktığı kaseti teybe koydu.

Sesi sonuna dek açtı ve ortam şiddeti gitgide artan seslerle doldu.

Herkes, başkanları Stefania'nın etrafını sararak ve onun şehvet uyandıran hareketlerini taklit ederek bir tür barbar kabile dansı içinde tepinmeye başlamıştı.

Aynı coşku onlara da geçmişti. Dünyayı, yalnız onlar uyandırabilirdi.

-Yaşıyorsak, Tanrı öyle istediği içindir! diye bağırdı Stefania.

-Öldürüyorsak, Tanrı öyle istediği içindir! diye uludu sakallı.

-Hard rock'u seviyorsak, Tanrı öyle istediği içindir! diye haykırdı punkçu kız.

-Tanrı iyidir, ama Tanrı aynı zamanda kötüdür de, çünkü Tanrı her şeydir, diye sürdürdü Stefania soluk soluğa. Yukarıda Satan'la karşılaştım ve aslında, onun çok saygıdeğer biri olduğunu söyleyebilirim size! Müziği kapa Billy Joe.

Motosikletli hemen dediğini yaptı. Mevleviler gibi kendinden geçmiş oldukları halde dans edenlerin hiçbiri karşı çıkmadı. Görünüşe bakılırsa Stefania, kötülük hayranları klanında büyük bir saygı görüyordu ve tek bir işareti yetiyordu.

-Yok olan yalnızca hard rock değil. Alkol de onun gibi. İnsanlar artık içmeye cesaret edemiyor çünkü alkolün etkisiyle kötü davranmaktan korkuyorlar. Şaraphanelerin neredeyse tümü yeryüzünden silindi. Onlan gizlice açalım ve şişeleri her yere dağıtalım.

Zaman zaman eski kocasını görüyor olmalı diye düşündüm. En azından biri vazgeçmemişti! Ve görünüşe bakılırsa, şişeleri nereden bulacağım da biliyordu.

Kötülük öncüleri yine mükemmel bir fikir bulmuşlardı. Ayyaşlığı yaygınlaştırmak, hesaplarına uygun bir fikirdi. Alkolizm, kadınları ve çocukları Allah yarattı demeden dövecek adamlar, iyi insanları ezecek sarhoş sürücüler ve her türlü itkiler serbest olduğuna göre elbette tecavüzler vaat ediyordu! İyiliğin bahçesine atılacak mükemmel bir taştı doğrusu!

-Evet. Yaşasın alkol!

-Hem alkolden sonra, daha...

-Uyuşturucu, diye önerdi Billy Joe, besbelli ki çabuk anlıyordu.

-Uyuşturucu! diye onayladı Stefania. Uyuşturucu şebekeleri kuralım. Banliyölerde hâlâ birkaç tane satıcı bulabiliriz. Eski şeflerden kibarca istemek yetecektir. Malı kalmamış uyuşturucu müptelalarının yardımına koşarak iyi bir eylem yaptıklarından emin oldukları sürece bize kokaini hiç sorun yaratmadan verecekler.

Stefania özetlemeden önce AC/DC'nin sesleri arka planda yeniden şiddetli bir biçimde yankılandı:

-Dostlarım, şimdi hepiniz yapmanız gereken şeyi biliyorsunuz: Yeni yandaşlar toplamak, ölüm kâşiflerini öldürmek, alkolü ve uyuşturucuları yaymak. Hep birlikte, size yemin ederim, iyilik ve kötülük arasındaki kutsal dengeyi yeniden kurmayı başaracağız.

Sonra gözlerini kameraya dikerek ve televizyon izleyicilerine seslenerek, sakince tamamladı:

-Kötülük az önce yeniden doğdu. Hepiniz korkun ya da gelip bize katılın!

Küçük ekranı bir çeşit sis kapladı, ardından küçük Freddy çizgi filmini yeniden izleyebildi.

276. POLİS KAYDI

İlgili birimlere mesaj

Boşuna buradayız. Zorlamasız insan hareketi. Ölüm kâşiflerini zararsız hale getirmek için Stefania Chichelli'ye ihtiyacımız yoktu. Çok uzun süren aşın hoşgörüye olan doğal tepki gösteriyoruz.

İlgili birimlerin cevabı

İşin içinde olup **olmamanızın hiçbir önemi yok. Biz eski açılış politikasına** önem veriyoruz hâlâ.

277. ZERDÜŞT FELSEFESİ

Ölülerin beşte biri topraktan çıkacak, bedenleriyle ve öldükleri andaki görünümleriyle, soluğun bedeni terk ettiği yerde. İkişer ikişer çıkacaklar, babayla oğul, karıyla koca, öğretmenle öğrenci, emredenle itaat eden.

Kalkın, ey bedenler, siz ki yazatalara (doğa güçleri) saygı gösterdiniz, siz ki bu yeryüzünde öldünüz, kalkın!

Francis **Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.**

278. BİLANÇO

Tüm coşkusuna ve etkili konuşmasına rağmen Stefania kötülük güçlerini uyandıramadı. Stefania yüzden fazla serseriyi bir araya getirmeyi hiçbir zaman başaramadı, bunların da genel bir vurdumduymazlığın içinde suç işleyeceğiz diye canları burunlarından geldi.

İtalyan kadın binlerce el ilanı dağıttı, insanlar bunları okumak için değil, en yakın çöp tenekesine atmak için alıyordu. Böylece şehrin temizliğine katkıda bulunuyorlardı, kazanması kolay bir artı puan.

Birkaç gazete artık sonuç alınmasa da metni yeniden ele aldı. Hiç ilgi yok da değildi:

"En üstün günahlar hangileridir?

Öldürmek mi? Oysa, bir tanrı, herhangi tanrı, varsa eğer, halkların birbirini öldürmesine hiçbir zaman engel olmadı. Tam tersine, savaşlar aşırı nüfus artışını önlemek ve böylece insanların diğer türleri ezmesine engel olmak için diğerleri gibi bir araç oldu.

Çalmak mı? Biz kim oluyoruz da, ne olursa olsun bir şeyin yalnız bizim olduğunu ve bir başkasına ait olmadığını ileri sürüyoruz? Çalmak bir günah değildir, günah olan daha çok bir başkasına vermeyi reddetmektir.

Tanrı'nın adına saygı göstermemek mi? Ama bir tanrı varsa hiç kuşkusuz çok bilge ve çok zeki, kibir ve kendini beğenmişlikten uzak,

bireyliği olan bir varlık söz konusudur demek ki. Tanrı, eğer bir tanrı varsa, kendisini yüceltenlerle de, ona hakaret edenlerle de çılgınca alay ediyor olmalı.

Kutsal şeylere saygı göstermemek mi? Ama kutsal diye bir şey yok. Bir tanrının sözcüleri olduğunu ileri süren papazların bizzat kendileri sürekli kibir günahını işliyorlar. Falan yerin filan şeyin kutsal olduğunu iddia etmeye kim cesaret edebilir? Kibir, yalnız ve yalnız kibir.

Melekler her şeyi bilmiyor. Onların üstünde bir güç var. İsterseniz ona tanrı deyin, ama şunu bilin ki bu tanrı iyi eylemleri ve iyiliği kesinlikle iplemiyor.

Dünya halkları, uyanın! İyilik, bundan daha kötü bir şey yok."

Öfkeli arkadaşımız, eskiden hiç elinden düşürmediği *Tibet'in Ölüler Kitabı*'nı fırlatıp atmış ve Mao Zedong'un *Küçük Kızıl Kitabı*'na sarılmıştı. Bu Çinli başkanın mücadele tarzına büyük bir hayranlık duyuyordu.

O da dünyanın gerçek yapısının karşıtlık içinde ortaya çıktığını düşünüyordu ve sürekli bir devrimin zorunluluğundan söz ederek ve onun gibi uzun bir yürüyüşe hazırlanarak kendini Büyük Serdümen'le karşılaştırıyordu. Karşıtlık düşüncenin itici gücüdür, diyordu Mao. Kötülük yoluyla devrim insanlık için bir zorunluluktur, diye tamamlıyordu Stefania.

Mao'nun kızıl ordusu olmuştu, onun da siyah ordusu vardı. Grupları sefahat içinde çok eğleniyordu. İyi ya işte, kazanılıyordu yine de. Yukarıda günahlarının bedelini ödemek pahasına, önce bu dünyada biraz kötülük yapmanın zevkini çıkarıyorlardı.

İyilikle dolu bir dünya için geri adım atmaları zordu! Karmaları o denli bozulmuş bu talihsiz kötülük propogandacılarına acıyarak "zavallılar" deniyordu her yerde!

Yine de onların sayesinde, yaşam daha az tatsız oluyordu. Can sıkıcı günlük yaşama biraz neşe katacak bir sonraki kötü eylemleri dört gözle bekleniyordu. Üstelik özgeci cesaretlerini öven hayranları da vardı. Sonra, bu "kötüler" sayesinde, bedavadan birkaç artı puan da kazanılabilirdi.

Eldeki bütün giysilerin Compagnons d'Emmaüs'a verildiği şu anda, biri tavan arasında tesadüfen uyuşturucu, alkol ya da silah bulursa, onu hemen kötülük tutkunlarına gönderiyordu. Cennetin onca turistini boşuna öldürmüşlerdi, bu, özel şirketlerin işlerinin daha da açılmasını sağlamaktan başka bir işe yaramadı. Öldürülmek, şehit mertebesine ulaşmanın iyi bir yoluydu kuşkusuz.

279. İŞLER DÜZELMİYOR

İşte tam bu dönemde Lucinder, yaşamına son vermeye karar vermişti. Serseriler onu Montpamasse Kulesi'nin dibinde paramparça bir halde bulmuştu. Başkan, yolu parlatan yağmurlu bir günde korkuluğun üstünden atlamıştı.

Boşluğa atlamak cesaret ister. Özellikle de kötü havada. Pencereden atlayanların çoğu da kurtulur üstelik. Çünkü genelde ya dördüncü ya da beşinci katları seçerler. Bu yüzden de ya bir otomobilin kaportasının ya da çöp yığınlarının üstüne düşerler ya da bacakları kırılmış, felç olmuş bir halde kendilerini tekerlekli bir koltukta bulurlar.

Lucinder, o kendine hiç şans bırakmamıştı. Elli sekizinci kattan atlamıştı. Her zaman işe yaradığı gibi, ölümü kesin ve hızlı olsun diye tepesi üstü bir paraşütçü pozisyonunu almıştı.

Siyasi göstergeler sürekli iyiye işaret ederken neden intihar etmişti? Geriye çekilip baktım ve kendi kendime yaratılmasına katkıda bulunduğu bu uyuşuk toplumdan, tıpkı Stefania gibi birdenbire nefret etmiş olabilir miydi diye sordum. Kendini başıboş bir ruh olmaya mahkûm ettiğine pişman olmalıydı!

Temizlikçi bir kadın, merhumun çalışma masasının üstüne koymuş olduğu vasiyeti bulmuştu:

"Ünlü olmanın hiçbir şeye yaramadığını sonunda anladım," diye yazmıştı arkadaşımız. "Ölümsüzlük, çok can sıkıcı. Bütün tarih kitaplarından ve ansiklopedilerden adımın çıkarılmasını istiyorum. Heykellerimin indirilmesini istiyorum. Adıma atfedilen bütün sokak tabelalarının kaldırılmasını istiyorum. Görkemsiz ve kortej siz en sade cenaze törenini istiyorum. Kapitoneli bir tabut içine konup mermer bir kapak-

la kapatılarak gömülmek istemiyorum. Ne çiçekler, ne çelenkler, ne gözyaşı, ne Requiem^[36]) ne de cenaze söylevi istiyorum. Bir ağacın altına gömülmek istiyorum. Varlığımı belirten mezar taşı olmasın. Doğrudan toprağa dönmek, ağacın kökleriyle sarılmak, sümüklüböcekler, solucanlar, tahtakuruları tarafından kemirilmek istiyorum. İntihar etmiş olmama rağmen, belki böylece verimli bir humus olarak doğacağım? Sağlığımda bedenim pek bir işe yaramamış olsa da, en azından ölümümden sonra iyi bir gübre olur belki.

Onca zamandır anlamaya çalıştığım yaşamın anlamını şimdi kavrıyorum. Başkan ya da dilenci, kral ya da köle, hepimiz eşitiz. Evrende kaybolmuş kum taneleriyiz yalnızca. Ben insanlık adına tek bir kum tanesi olma ayrıcalığını üstleniyorum. Kuşkusuz bir kum tanesiydim, ama şunu çok iyi biliyorum ki, kum taneleri olmasaydı kumsallar olmazdı."

Tabii ki içişleri bakanı böylesine yıkıcı bir metnin hemen yakılmasına karar verdi.

Cumhurbaşkanı Lucinder'in ölümü ölüm kâşifliği hareketi için yeni bir engel oluşturabilirdi. Hiçbir şey olmadı. Dileklerinin tersine -zaten kimsenin bu dileklerden haberi yoktu-, görkemli bir cenaze töreni yapıldı, tarih ders kitaplarında bütün bölümler ona ayrıldı ve Hötel-de-Ville Meydanı'na devasa bir büstü dikildi. Geçici hükümet, onun kurduğu Buttes-Chaumont ölüm pistinin adının bundan böyle Lucinder ölüm pisti, aynı şekilde ölüm kâşifliği madalyasının şimdi Lucinder madalyası olacağını ilan etti. Caddelerine, sokaklarına ve meydanlarına onun adını veren şehirlerin ve köylerin hesabı yoktu.

İnsan kimi zaman yaşamını seçebilir ama ölümünü seçmesi çok zordur!

Richard Picpus hemen Cumhurbaşkanı seçildi. İlk demecini Lucinder'e adadı. Tek amacının, ölüm kâşifliğinin büyük "Öncü"sünün yapıtını devam ettirmek olduğunu ileri sürdü.

Bu törenlerin sonunda Raoul bana yeniden evlenmek niyetinde olduğunu söyledi. Stefania onun yaşamından o kadar uzaklaşmıştı ki, kendini özgür sayıyordu.

36) Lat.: Huzur anlamına gelen sözcük; Katolik kilisenin ölüler duası (ç.n.).

280. REKLAM

Televizyonda bir karatahtanın önünde, beyaz önlüklü, kırk yaşlarında, güleç bir adam.

"İyi günler, ben Profesör Filipini. Bilim adamıyım. Uzun süredir yaşamla ilgili araştırmalar yapıyorum. Şu formüle bir bakın (Profesör tahtaya bir cetvel uzatır), hidrojenin formülü. Bir atom, bir elektron, çok basit. Bir de alttakine bakın (cetvel tahtanın üzerinde dolaşır). Bu da DNA'nın formülü. Dezoksiribonükleik Asit. Çok daha karmaşık, değil mi? Evet işte yaşam bu, evrende çok az bulunan bir şey. Evrenin %99'unu şu zavallı hidrojen oluşturur, karmaşık olan DNA'dan, yani yaşamdan, evrende yalnızca %0,00000001 oranındı bulunur. İnsan bile bunu, yaşamı üretemez.

Öyleyse kendi yaşamınızı boşa harcamayın. Her yaşam değerlidir. Kendinize saygınız yoksa en azından içinizdeki kimyasal yaşama saygınız olsun."

Uzaktan gelen hoş bir kadın sesi:

"Bu, Ulusal Yaşamı Tanıtma Ajansı, UYTA'nın bir bildirişidir."

281. MEZOPOTAMYA MİTOLOJİSİ

"Sen Gılgamış
Karnını tok tuk
Gece gündüz neşeli ol
Yaşamının her günü
Neşeli ve zevkli bir şenlik olsun
Giysilerin temiz ve şık olsun
Başını ve kendini yıka
Elini tutan çocuğun başını okşa
Kollarındaki karını sevindir
İşte insanların sahip oldukları haklar."

Gılgamış Destanı

Francis Razorbak'ın *Şu Bilinmeyen Ölüm* başlıklı tezinden bir bölüm.

282. DÜĞÜN

Raoul'ün seçtiği Amandine'di. Hiç beklemiyordum. Çatı katında düzenlenen gece toplantıları sırasında, sevecen bakışlara, tokalaşmalara, kaçamak öpüşmelere ne Rose rastlamıştı ne de ben. Geceleri iki daire arasında kapıların çarptığını da duymamıştık. Dahası, bu sonu gelmez içki âlemleri sırasında Raoul sürekli Stefania için ağlayıp durmuştu.

Ama gerçek buydu ve yeni evliler mutluydu.

Dokuz ay sonra Amandine minik bir kız, Pimprenelle'yi dünyaya getirdi. Olay Raoul'ün kişiliğini tamamıyla değiştirmişti. Her zaman ana babasına bağlı olarak yaşamıştı, ama şimdi kendisi de bir babaydı ve engelin diğer tarafına geçmişti. Kendini dünyaya getirenlere şimdi tümüyle farklı bir gözle bakıyordu.

Salonda uzun uzun konuştuk. Birden daha aklı başında bir adam olan Raoul, annesinin, ölümden başka hiçbir şeyle ilgilenmeyerek kendisini yüzüstü bırakan bir adamdan nasıl vazgeçebildiğini anlıyordu. Kuşkusuz ondan nefret etmişti, onu aldatmıştı, ama yine de onu kendi elleriyle öldürmemişti. Kendine bir dünya kurup yalnızlığını gerçekleştirerek ve bu dünyanın ötesindeki her şeyle ilişkisini keserek kendini asma kararını alan oydu. Onu sifona bağlayan karısı değildi!

O konuşuyordu, Pimprenelle bağırıyordu. Bu onun dünyayla iletişim kurma tarzıydı. Dilediği ilgiyi göremezse, istediği oyuncak ona hemen uzatılmazsa bağırıyordu. Onu sakinleştirmek Amandine'in göreviydi.

Yumurcağın şiddetli bağırışları arasında Raoul son düşüncelerini söyledi:

-Ana babayı sevmenin tek bir yolu var: Ne yapmış olurlarsa olsunlar onları tamamen affetmek. Sonra da onları daha önce affetmediğin için kendini affetmekten başka çaren yok artık.

Arkadaşım çocukluğunun büyük kinlerini oluşturan ufak tefek şeyleri hatırladı. Küçükken annesinin onunla ilgilenmek yerine bulaşık yıkamasına katlanamıyordu örneğin. "Üç dakika bekle," diyordu annesi. O da kendisini ihmal ettiği ve onun isteğine hemen boyun eğmediği için kızıyordu ona. Onu cezalandırmak için onun sevgisine kapılarını kapıyor ve sonunda ondan tamamen yoksun kalıyordu.

Düşündüm de ailesiyle olan ilişkileri benimkine çok benziyordu!

Pimprenelle hâlâ bağırıyordu ve bu kez Raoul fırladı. Onun kollarında, gözyaşları yavaş yavaş dindi. Daha hızlı koşmadığı için bir gün o da onu affedebilecek miydi? Dünyanın bütün sevgisini ve bütün oyuncaklarını sunmadığı için bir gün onu affedebilecek miydi?

283. REKLAM

Darmadağınık saçlı, kot giymiş iriyan sarsak bir genç, pas renginde deri bir koltuğa yayılır.

"Selam. Adım Thomas Frilinot. Ben, yaşamı bir arkadaş grubuyla geçirmeyi seviyorum. Yaşam, yalnız da iyi zaten, ama arkadaşlarla birlikte olduğunda daha da eğlenceli. Birlikteyken ne mi yapıyoruz? Hım şey, kâğıt oynuyoruz ve sonra... pöf, genelde kâğıt oynuyoruz. Ben, arkadaşlar ve kâğıtlar, bunu seviyorum. Yaşamı da elbette. Çünkü yaşam, kâğıtlar ve arkadaşlar olmadan, her şey boş olurdu, öyle değil mi? O halde yaşasın yaşam, çocuklar!"

Uzaktan gelen hoş bir ses:

"Bu, Ulusal Yaşamı Tanıtma Ajansı, UYTA'nın bir bildirişidir."

281. VEDA FELSEFESİ

"İnsanın bin tane başı vardır Bin gözü ve bin
ayağı Yeryüzünü baştan başa kaplar Hatta
onun on parmak ötesine geçer. İnsan evrendir,
başka bir şey değil Geçmiş ve gelecek olandır.
Ölümsüzlük alanının efendisidir. Çünkü yiyip
içmenin ötesinde, o inanır."

Rig- Veda

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

285. İŞLER HEP KARIŞIYOR

Bu gece bir düş gördüm.

Düş öyle güçlü, öyle gerçekçi, öyle mantıklı, öyle tutarlı ve aynı zamanda öyle ürkütücüydü ki, uyanır uyanmaz onu en ufak ayrıntılarıyla yazmak için sabırsızlandım. Bu sabah yazdığım şekliyle işte hikâyesi:

"Başmelek Cebrail Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'na başvurmak için yeryüzüne iniyor. Söylemi basit ve dolaysız. İnsanların durmadan çoğaldığını, servislerinin her gün ölülerle dolup taştığını söylüyor. Yedi milyar insan, bu çok fazla! Günde yirmi dört saat çalışılsa bile topu topu üç başmelekle bütün bu ruhlar nasıl tartılır? Turuncu ülke beklemekte olan ruhlarla dolu. Dosyalar şişiriliyor. Hatalar yapılmıştı. Bilgeler, gangster olarak yeniden dünyaya gönderilirken, zamansız ve haksız yere yanda kesilen bir reenkarnasyon çevrimi yüzünden gerçek haydutlar arınmış ruh haline gelmişti.

Başmelek Cebrail insanlara bir seçim sunuyor: Ya doğumlar doğru dürüst denetim altına alınır ya da gökyüzüne yardım gönderilir. Canlı bedenlerden çıkan ektoplazmalar Son Kıta dolaylarına dek gelebildiğine göre karmik fişlerin sayımına ve kontrolüne yardım etmek için de kalabilirlerdi sonuçta?

Olağanüstü toplantıyla bir araya getirilen dünyanın devlet başkanları sorunu tam olarak kavrıyor. Doğumların sıkı denetimini kabul ettirmenin mümkün olmadığını biliyorlar. Bu durumda ikinci yolu seçiyorlar: Cennete ektoplazmik memurlar göndermeyi.

Yeni bir memur sınıfı doğuyor. Kalem efendileri her sabah birer ektoplazmik görevliye dönüşüyorlar ve tıpkı diğerlerinin metroya ya da banliyö trenine bindiği gibi, aynı saatte uçuş tahtlarına oturuyorlar. Yukarıda melekler, onlar için müşterilerinin kayıtlarını rahatça inceleyecekleri bürolar ayarlıyor.

Bu uluslararası memurların hepsi yeminli elbette. Bununla birlikte içlerinden biri, kaydını inceledikten sonra, oğluna, sınıf arkadaşlarına dehşet saçmaya devam ederse yeni yaşamında sümüklüböcek olarak doğacağı uyansında bulunarak ilk hatayı yapıyor.

Önemsiz gibi görünüyor ama yine de yemin bozuluyor.

Kimse mükemmel değildi ve nüfus artışıyla birlikte sürekli gelişen yönetimlerin yeminli ektoplazmaların sayısını artırmasıyla karışıklıklar da çoğalıyor.

Örneğin, huysuzluk etmekte inat eden evladının karmasını düzeltmek için, babası sonunda onun ipinde biraz değişiklik yapıyor. 100 puan ekliyor. Haydi hop! Çok çabuk yapıyor. Kimse görmeden, kimseye yakalanmadan.

Ama yalnız aile değil ki, arkadaşlar da var. Sonra arkadaşlarının arkadaşları... Bir de memurların, yeminli de olsalar çok az kazandığını bilen ve kimliklerini bulup onlara bir zarf göndermeye hazırlanan haber ağları geniş insanlar. Birkaç banknot ve iyi bir reenkarnasyon garanti!

Yavaş yavaş gerçek bir reenkarnasyon kara borsası oluşuyor. Böylece hali vakti yerinde ve çok sağlıklı aileler doğmayı önceden garantiye alıyorlar. Öyle ki zenginler gelecek yaşamlarında da zengin ve sağlıklı oluyor. Yoksullar da gelecek yaşamlarında yoksul ve hasta olarak kalıyor.

Bu düş değil bir kabus. Yeni bir burjuvazi doğuyor: Thanatokratlar.

Bu dünyadaki davranışınız ne olursa olsun, ektoplazmik bir memuru kendi hesabınıza parayla çalıştırmak için yeterli mali kaynağınız yoksa daha iyi bir reenkarnasyonunuz mümkün olmuyor. Eskiden, insanları en çok korkutan günah işlemekti. Şimdiyse yoksul olmak, çünkü biliyorlar ki reenkarnasyonlannın hiçbirinde bu kısır yoksulluk döngüsünden kurtulma şansları olmayacak ve sonsuza dek böyle kalacaklar.

Oyunun kuralları tamamen değişiyor. Artık yalnızca para için yaşanıyor. Onu elde etmek için her yol mubah: Çalma, fuhuş, dolandırıcılık, cinayet, uyuşturucu kaçakçılığı. Erdemli dönemin tam tersi yaşanıyor. Her eylem yalnızca para kazanma amacını güdüyor.

Oğlum Freddy lise çıkışında şantajcıların saldırısına uğruyor. Karım Rose süpermarkette cüzdanını çaldırıyor.

Mafya diriliyor. Başkasının mallarına el koymak ya da ticari bir rakipten kurtulmak için profesyonel katiller tutmaktan artık hiç kimse çekinmiyor. Paralı olmak karmalarını tertemiz yapmaya izin verdiğine

göre neden çekinsinler ki?

Dünya tümüyle paranın egemenliği altına giriyor. Dinlerin kalıntıları, insanların cennet meselelerine burunlarını sokmaya bir son vermeleri için bir kampanya başlatıyor.

Ama öbür dünyadan çekilmek, bütün sorumlulukları yeniden meleklere vermek demek, oysa onlar dünyadaki yedi milyar insanı artık yönetemiyorlar. Dolayısıyla dünya gitgide daha vahşi ve gitgide daha cahil hale geliyor..."

Titreyerek ve ter içinde uyanmıştım. Yoldan bu denli sapmış olmamız mümkün müydü?

Kesinlikle emindim, melekler alışık oldukları yolla bana bir mesaj göndermişlerdi: Düş yoluyla. İçeriği çok açıktı: Olay kontrolden çıkacak raddeye gelmeden önce her şeyi durdurmak.

Çabucak duş aldım, giyindim ve diğerleriyle birlikte kahvaltı etmek için kafeye indim. Raoul'den başka kimseyi bulamadım. Küçük Freddy çoktan anaokuluna gitmişti. Amandine ve Rose alışverişe çıkmıştı.Lokantanın kedisine baktım. Sakin görünüyordu. Her şeyi anlamış ve reenkarnasyonunda keyfince dinlenen kedi cinsi. Şanslı hayvan. Büyük olasılıkla gelecek yaşamında çok sakin ve dinlenmiş biri olarak doğacak.

Tam o anda bir polis bağırarak kafeye daldı. Ne diye haykırdığını anlamak zordu ama kabaca demeye çalıştığı şuydu: "Ölüm pistiniz, ölüm pistinizi yağmalıyorlar!"

286. YAHUDİ MİTOLOJİSİ

"İnsan bedeni, nasıl kendi aralarında, bir tek ve aynı organizmayı oluşturacak biçimde etki ve tepkileri olan farklı sınıftan öğeler ve parçalardan ibaretse, uçsuz bucaksız dünya da aynı biçimde, aralarında uygun etkileri ve tepkileri olduğunda bir tek ve aynı organik bedeni oluşturan şeylerin hiyerarşisine dayanır."

Zohar

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden **bir** bölüm.

287. BUTTES-CHAUMONT KALESİNE SALDIRI

Kötülüğe tapanlardı bunlar. Stefania onlara ölüm pistimizi yok etmelerini emretmiş olmalıydı. Zemin katın ve mağazanın pencerelerinden, beysbol sopaları ve bisiklet zincirleriyle her şeyi yerle bir ettiklerini gördük.

Raoul dirseğiyle beni dürttü.

-Sen ve ben aptallara karşı?

Bu cümle beni birden yeniden geçmişe döndürdü. Raoul'le benim dünyanın en iyi arkadaşları olduğumuz ve Belzebuth'a tapanlara karşı yalnızca sesini kullanarak beni etkilediği zamana. Kazanmamız güçtü ama yine de başarmıştık. Burada da zafer yine gücümüzü aşıyor gibi görünüyordu. Ama annemin yağmalanmış mağazasını, kırılmış karlı anı kürelerini, içinden akan hoş sıvıları, parçalanmış cennet posterlerini, kirletilmiş tişörtleri, Amandine'in bıyıklarla ya da başka açık saçık resimlerle kaplanmış fotoğraflarını görmek tepemi attırdı.

Kapıdan geçtik. Önce hiçbiri bizimle ilgilenmedi. Hatta Raoul, içinde dev bir poster bulunan uzun metal bir bonıyu eline geçirebilmiş ve bana uzatabilmişti.

Bayrağı bana devrediyordu. Birbirimize kızgınlığımızı, onun alkolik olduğunu unutuverdim birden. O anda bulunmuş silaha sıkıca sarıldım. Birlikteydik. O ve ben aptallara karşı. O ve ben bütün dünyaya karşı.

O da eline alüminyum bir boru aldı. İçeride çok ürkütücü iki serseri vardı. Yırtık pırtık giysili, pis kokulu, bedenlerinde kafatası ve cehennemi simgeleyen dövmeler olan iki tip, kızgın ve vahşice sırıtıyorlardı.

Biri cennet haritasını temsil eden fularları bıçaklarla yırtarken, diğeri halkın en çok sevdiği melek kuklalarını dişleriyle kırıyordu.

-Hemen kesin şunu! diye bağırdı Raoul.

Baskınımız onları şaşırtmıştı. Böyle iyi bir dünyada artık hiç kimsenin onların talanlarına karşı koymaya cüret edemeyeceğine inanıyorlardı. Polis ve askerleri zaten taktıkları yoktu. Kendilerini yenilmez görüyorlardı.

Afallamış bir halde bir an durdular, sonra yine devam ettiler. Uzun

olanı neredeyse gülerek bize yaklaştı. Sanki ikimizden birinin elini sıkmak istiyormuş gibi elini uzattı, ardından daha da yaklaştı ve göbeğimin altına kuvvetli bir tekme attı. Dikkatli olmalıydım. Kötülüğe tapanların hiçbir şeye saygı göstermediğini ve hiçbir ahlaki değeri olmadığını unutmuştum.

İki büklüm, olduğum yere yığıldım. Yalnızca, Raoul'ün, inançsızın cezasını vermek için alüminyum boruyla kafasına vurduğunu görmeye fırsatım oldu. Sonra ikincisi üstümüze atıldı.

Olay yumruk kavgasına dönüştü. Ayağa kalktım ve elimden geldiğince dövüştüm. Hiç de fena dövüşmediğime çok şaşırdım. Belki de cennet savaşlarındaki başarım güvenimi artırmıştı. Ne de olsa Haşşaşinlerin korkunç başkanlarını, kuşkusuz Amandine'in yardımıyla yere sermemiş miydim?

Felix'i temsil eden alçıdan bir heykeli elime geçirdiğim gibi uzun boylunun kafasında kırdım. Herif, olduğu yere yığıldı. Teşekkürler Felix. İkincisi kendi payını istemedi ve takviye kuvveti aramak üzere üstkatlara kaçtı. Onun peşinden gittik.

Altıncı katta, her şeyi parçalayarak eğlenen eli baltalı dört çamyarmasını suçüstü yakaladık. Koltuklan paramparça etmişler, ektoplazmaların yerini saptamaya izin veren osiloskoplar gibi kontrol ekranlarını bir bir kırmışlardı.

Şefleri gibi görünen yarmanın yüzü bana tanıdık geldi. İlk kez tanıma karşılıklı oldu.

-Bak sen, kimi görüyorum? dedi.

Raoul de onu tanıdı. Koca Martinez'di bu. İlk ölüm kâşifliği uçuşlarında yaşamını bağışladığımız sınıf düşmanımız. Meyer'in bir dersini hatırladım: "Biri size kötülük ederse ve siz intikam almazsanız, size daha fazla kızacaktır. Biri size kötülük ederse ve siz bırakın ondan intikam almayı bir de yaşamını kurtarırsanız ya da ona iyilik ederseniz sizden korkunç bir kinle nefret edecektir. Ama yine de düşmanları sevmek gerekir, bu onları sinirlendirse bile."

Durum buydu. Onu Fleury-Merogis Hapishanesi'nin tehlikeli deneylerinden kurtardığımız için bize minnettar olmak şöyle dursun, Martinez, onu Felix gibi ünlü olmaktan yoksun bıraktığımız için bize kızıyordu. Baltasıyla saldırdı, Raoul alüminyum boruyla beceriksizce

onu durdurmaya çalıştı. Alüminyum boru ikiye ayrıldı.

Aynı anda iki çam yarması üstüme atıldı.

Raoul Martinez'in baltayı tutan parmaklarına isabetli bir tekme attı. Keskin silah yere düştü.

-İt herif, seni geberteceğim! dedi, eski sınıf arkadaşımız.

Raoul'ü başından yakaladı ve sıkmaya başladı. Ama ince ve esnek arkadaşım kurtuldu ve onu belinden kavradı.

Kavgalarını sonuna dek izleyecek zamanım olmadı. Düşmanlarım çoktan üstüme çullanmıştı. Çocuklar gibi dövüşüyorduk, ben onların saçlarını çekiyordum, onlar da uzun pis tırnaklarıyla boynumu tırmalıyorlardı. Yere yuvarlandık. Diğerleri kazanmak üzereydi ki birden bir ses yankılandı.

-Buradayım çocuklar!

Maxime Villain bir nunçakuyla yardıma gelmişti. Bu Doğu kökenli silahla oldukça gülünçtü, ama yine de hızır gibi yetişmişti. İnsanın arkadaşlarının olması güzeldi yine de.

-Polis çağırmak gerek! diye bağırdım.

-Bu hiçbir işe yaramaz, diye cevap verdi Villain. Dövüşmeye asla cesaret edemezler, aynasızlar bile karmalarını bozmaktan korkuyor!

Büyük bir karışıklık oldu. Yüzleri hedef alan eşyalar uçuyordu, bedenlere vurulan sessiz yumruklarla arada bir kesilen beysbol sopalarının darbeleri havayı kamçılıyordu. Hepimiz birbirimizi dövmek ve boğazlamakla o kadar meşguldük ki, bir motosiklet vınlamasının ardından merdivenleri çıkan sert adımlarla ilgilenmemiştik.

Aralıkta bir gölge belirdi.

Stefania.

-Yeter! diye emretti.

9 milimetre kalibreli büyük otomatik bir tabanca doğrulttu. Ellerimizi kaldırdık.

Şişman İtalyan kadın, ormanlarında çok zayıflamıştı. Kestaneler ve sincaplar, bunlarla iyi beslenilmez. İç yüzü kırmızı, büyük siyah bir pelerinle göz kamaştırıcı görünüyordu. Bu haliyle üçüncü bölgedeki fantezime benziyordu biraz. Hayranlıkla baktı bize.

-Bu görüşmeyi uzun zamandır istiyordum, dedi.

-Telefon etmen yeterliydi. Randevu alabilirdin, diye belirtti Raoul,

alaycı biçimde.

Görünüşe bakılırsa eski kocasının mizah anlayışından hoşlanmıyordu. Kiralık adamları, onun arkasında homurdandı.

-Saçmalamayı bırak Raoul, diye karşılık verdi, çete reisi tonuyla.

-Peki seni dinliyorum Stefania, kulağım sende.

-Öyleyse şunu bil ki ben ve adamlarım buraya ölüm pistini yıkmak için geldik. Çok, çok düşündüm Raoul. Yanıldık. Başından beri yanlış yoldayız. Yarattığımız canavarı öldürmemiz gerek.

Ağzı kanayan Martinez, yanağını ovuşturarak bir öneride bulundu:

-Bu herifleri öldürmekle başlasak?

-Hayır, dedi kesin olarak. Onlar benim dostum.

Bana neredeyse değecek kadar yaklaştı:

-Siz dostumsunuz, Michael'cik, Raoul, Maxime. Size hiçbir zaman zarar vermeyeceğim. Ama bütün bunları yok etmemiz gerek. Hadi! diye emir verdi.

Ve çetesi yeniden her şeyi devirmeye, her şeyi kırmaya başladı.

Uçuş tahtlarını yerlerinden söktüler, aygıtları kırdılar, küçük cam şişeleri tuz buz ettiler.

-Raoul, diye yalvarıyordu Stefania, silahını bize doğrulmaya devam ederek. Lütfen ölüm kâşifliğine bir son verin. Yoksa her şey çok daha kötü olacak.

Raoul ellerini indirdi ve ona yaklaştı. Tetiği çekeceğinden emindim ama namludan hiç kurşun çıkmadı, Raoul onu dudaklarından öpüyordu.

"Düşmanlarımızı sevmemiz gerek, bu onları sinirlendirse bile!" derken Meyer çok haklıydı. Öpüştüler ve bir öpüşmeyle askıya alınmış bu şiddet anında büyüleyici bir şey vardı. Çok büyüleyici. Martinez buna katlanamadı. Genel şaşkınlıktan yararlanarak baltasını aldı ve Raoul'ün sırtına sapladı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki hiç kimse bir şey yapamadı.

Raoul'ün gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açıldı, ardından kendini öldürttüğünü anladı, gülümsedi ve yeniden Stefania'nın dudaklarına yapışıp oburca öpmeye başladı. En çok sevdiği Stefania'ydı ve son bir öpücükle yola çıkmak istiyordu. Ölümü, yaşamın bu son anlamını keşfetmişti, ama yine de ölümü yaklaşırken düşündüğü tek şey son bir zevk anıydı. Başka yerlere gitmeden önce bu dünyada biraz daha sevmek.

Ardından hâlâ sırtına saplı duran baltayla dizlerinin üstüne çöktü.

-Çabuk, diye bağırdım, çok geç kalınmış değil, bir ektoplazmik uçuş tahtını çalıştırmalıyız, ruhu ölüler dünyasına varmadan geri getirebiliriz onu!

-Hayır! dedi Stefania, sesindeki hıçkırıklarla. Hayır, bırakın rahatça ölsün.

Adamlarına işaret etti ve bizi bağladılar.

Ellerim bağlıyken Raoul'e yaklaşmak için ileri atıldım. Henüz ölmemişti. Gözlerini açtı, beni tanıdı, gülümsedi ve yalnız benim duyduğum bir şeyler mırıldandı:

"Bağ çözüldü
Yere attım bende olan tüm kötülüğü
Ey güçlü Osiris
Sonunda doğdum biraz önce
Bak bana, doğdum biraz önce."

İtalyan kadının bacaklarına sarılmak için güçlükle süründü, ardından son bir sıçrayış...

Zaman kaybediyorduk, çok kızgındım. Ama Stefania karannı vermişti: Raoul "normal biçimde" ölmeliydi. Eskiden olduğu gibi, onu engellemeye çalışmadan. Önceden, hatırlıyorum, insanlar ölüyordu ve onları gömmekten ve onlara üzülmekten başka bir şey yapılmıyordu. Günümüzde can çekişenleri yeniden kazanmak o kadar doğaldı ki, bunu unutmuştum.

Raoul'ün ruhu, bu "aşağı" dünyadan son anı olarak bir öpücükle birlikte gidiyordu.

Güzel ölüm doğrusu! Benimki de böyle olsun isterdim. Düşündüm de Raoul sevmesini bilmişti. Babasını sevmişti, onu, serüveninin peşinden gidecek kadar sevmişti. Annesini sevmişti, kendisini yeterince sevmemesini bağışlayacak kadar sevmişti. Kitapları sevmişti. Beni sevmişti, beni kendi çizdiği yolda sürükleyecek kadar sevmişti. Amandine'i sevmişti. Stefania'yı sevmişti. Meyer "Gerçekten sevmek çok zordur. Genelde, sevmek için yalnızca bir yaşamınız olur, bu yaşamı kaçırmamak gerekir," diyordu.

Raoul'ün cesedi Stefania'nın kollarında cansız yatıyordu. Stefa-

nia'nın gözleri doldu. Çevremizde, adamları artık ne yapacaklarını bilmiyordu. Başkanları ağlıyordu: Bu da kötülüğe tapanların bütün ilkelerine ters düşüyordu! Elleri kolları bağlı öylece kalmışlardı.

-Haydi, gidelim, dedi Stefania.

Motosikletler çalıştırıldı. Kötülüğe tapanlar ortaya çıktıkları gibi gözden kayboldu. Arkadaşımın cesedine baktım. Ruhu, ten kılıfından çoktan ayrılmış gibi görünüyordu. Bu et yığınına yeniden bir ruh koyulabilir miydi?

Artık çok geçti, Raoul'ün ruhu çoktan turuncu bölgeye varmış, milyarlarca ölüye karışmış olmalıydı. Ona hiçbir zaman kavuşamayacaktık. Onun öldüğüne, çaresizce öldüğüne inandığımda, Raoul'ün benim kardeşim olduğunu anladım. Tek gerçek ağabeyim.

Çöl çakalları gibi aya doğru ulumak istedim. Aouuuuvvvv! Ancak bunun, benim acımı ifade etme tarzım, üstelik tek doğal tarzım olduğunu kimse anlayamayacaktı. İnsanın en iyi arkadaşı öldüğünde bir çakal gibi aya doğru ulumak değil, ağlamak gerekir. Bunu herkes bilir.

288. TARİH DERS KİTABI

Ölüm kâşifliğinin önemli simalarından biri olan Maxime Villain, 2068 yılında "insan ölümlü olduğu sürece, rahat olabilir," demişti.

Amerikalı filozof Woody Allen'a yüzyılların içinden gelen cevaptı bu.

Gerçekten de, ölümsüzlükten daha korkunç bir şey var mı? Bitmek bilmeyen, yinelenip duran, sonsuzluğa uzanan bir yaşamı düşünebiliyor musunuz?

Her şeyden çabucak bıkar, üzgün, isteksiz, hırçın olurduk. Zamanla amacımız, umudumuz, sınırımız, korkumuz kalmazdı. Günler, değerlendirilmeden tekdüze biçimde birbiri ardına dizilirdi. Yetenekli yöneticiler amaçsızca yönetebilirdi. Her yerde her şey hiç yaşlanmayacak olan güçlüler tarafından engellenirdi. Kimse yaşamına son verme imkânı bulamazdı.

Ölümsüzlük ölümden bin kez daha kötü.

Neyse ki bedenlerimiz yaşlanıyor, dünyadaki zamanımız sınırlı, karmalarımız yenileniyor, her yeni yaşam sürprizlerle ve düş kırıklıklarıyla, sevinçler ve ihanetlerle, cimrilik ve cömertliklerle dolu.

Ölüm yaşam için zorunludur. Gerçekten, rahat olalım... çünkü, şansımız var ki

bir gün öleceğiz!

289. EKTOPLAZMA RAZORBAK

Başmelek Cebrail, Raoul Razorbak'ın ektoplazmasım büyük bir ermiş olmasından dolayı saygıyla karşıladı. -Bu kez, durum ciddi, diye belirtti yalnızca. Kendi aralarında kısa bir konuşma yaptıktan sonra üç yargıç-başmelek büyük bir İnisiye söz konusu olduğunda, tartmaya ya da gelecek yaşamı için pazarlık etmeye gerek olmadığını hatırladı. Bu ruh şimdiden her şeyi biliyordu. Yargılama usulü zorunlu olarak daha farklıydı. Başmelek İsrafil, Raoul'e kısaca, önceki yaşamlarındaki erdemlerin, ona bu hızlı ölümü, sırtına indirilen bir balta darbesiyle ölmeyi sağladığını söyledi. Erdemleri onun istediği tüm bilgilere ulaşmasını ve özellikle büyük bir İnisiye olmasını da sağlamıştı. Bununla birlikte arınmış bir ruh olma zamanı henüz gelmemişti: Gururu yüzünden çok günah işlemişti, ayyaşlığa sürüklenmişti, intikam alma isteklerini sürdürmüştü.

Yine de, büyük bir İnisiye söz konusu olduğunda ve onun bu düzeye gelmesini sağlayan nitelikleri göz önünde bulundurulduğunda, gelenek, başmeleklerin yargıç ayrıcalıklarını bırakmasını istiyordu. Bu durumda, gelecek reenkarnasyonuna karar vermek, ektoplazma Raoul Razorbak'ın kendisine düşüyordu.

Arkadaşımızın ruhu minnetle teşekkür etti. Çevrime son vermek için zorunlu olan altı yüz puana sahip olmadığını bilen ilk kişiydi. -Ağaç olarak doğmak istiyorum, dedi Razorbak'ın ektoplazması. -Ne olarak? diye şaşırdı Başmelek Cebrail. -Ağaç olarak, diye kesin olarak tekrarladı Raoul. Başmelek Mikail onu vazgeçirmeye çalıştı. -Bakın, siz bilincin mineralden bitkiye, bitkiden hayvana ve hayvandan insana doğru evrimleştiğini bilmiyor değilsiniz. Bu tür bir gerilemeyi biz yalnızca gerçek pisliklere uygun görüyoruz. Ağaç, size layık değil.

-Olabilir, ama o kadar yorgunum ki! Tüm bilincimle sizden bana bu gerilemeyi sağlamanızı rica ediyorum. İnsanların dünyasındaki hareketlilikten usandım. Hayvanlar da çok hareketli. Ben bitkilerin hareketsizliğine kavuşmak istiyorum. Benim için bu bir gerileme değil, bir dinlenme olacak.

-İstediğiniz gibi olsun! diye iç çekti Başmelek Cebrail.

-Güzel, dedi ruh, neşeyle. O halde bana bitki bedeni olarak önereceğiniz şeyleri gösterin. Şu anda bir yerlerde çiftleşmekte olan bitkisel çiftler olmalı, kendi türünün erkeklik organlarıyla ilişkiye giren bir papatya poleni örneğin. Beni bir tohumun, bir yumrunun, bir soğanın içine koyun! Daha sonra sağlıklı ve hareketsiz bir yaşam için topraktan fışkıracağım. Sakin, sonunda sakin bir yaşam için.

-Ama bitkilerin hiç de sakin bir yaşamı yok! diye haykırdı Başmelek İsrafil. Rüzgâr kamçılar, otçullar koparıp yer, yağmurlar boğar, hayvanlar ve insanlar hiç dikkat etmeden onlan ezer.

-Evet, ama bitkilerin sinir sistemi olmadığı için bunlardan acı duymazlar.

Bir serafim pek çok bitkisel aşk küreciği gösterdi. Çok şiirseldi. Raoul ve başmelekler bunları hayranlıkla inceledi.

-Hey, şuraya bakın! diye haykırdı Başmelek Mikail. Sauternes üzümleri şu anda Fransa'da döllendiriliyor. Mükemmel bir Château-Yquem[37]) şarabı bu, mükemmel bir bağ kütüğü! Şu bağa bakın! İyi güneş alıyor, yeterli nem oranına sahip, bağcılar onunla sevgiyle ilgileniyor. Küçük bir üzüm asması olmak hoş olabilir.

Raoul yakında ana babası olacak bitkiye içi sızlayarak baktı. Müstakbel babasını biraz eğri büğrü ama çok sempatik buldu. Bunun üzerine üzüm olmaya karar verdi.

290. HİNT FELSEFESİ

Herkes için bir "Yaşam Kitabı" vardır. Doğulular ona "Akaşa Arşivi" der. Bu kitabın sayfalarında, herkesin önceki yaşamlarındaki eylemleri ve düşünceleri ve karmasını düzeltmesi için gereken gelecek yaşamları yazılıdır. Ruh, son yaşamındaki borçlarından önce XVII. yüzyılda yaşanmış bir yaşamda girilen borçları ödemeye neyle başlayacağına karar verebilir. Son reenkarnasyonda yapılan kötülük, önceki yaşamlardan birinde yapılan iyilikle belki de çoktan dengelenmiştir.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

37) Chateau- Yquem: Bordeaux'nun Sauternes yöresinde yetiştirilen beyaz tatlı üzümlerden üretilen kaliteli beyaz şarap (ç.n).

291. POLİS KAYDI

İlgili birimlere mesaj **Peki**

ya şimdi?

İlgili birimlerin cevabı

Haklısınız. Müdahale etmenin tam zamanı.

292. ZİNCİRLEME

Saat sabahın 02.11'sinde kızışmış bir dişi kedi kaldırımın üstünde miyavlıyor. Uyuyamadığı için sinirlenen bir adam bir küfür savurup, penceresini açıyor ve kediye doğru bir terlik fırlatıyor. Terlik hedefine ulaşmıyor ve bir arabanın ön camına çarpıyor. Sürücü sert bir fren yapıyor. Koşarak karşı kaldırıma geçen kedi için her şey yolunda, ancak neler olup bittiğini anlamaya zaman bulamayan ve öndeki duran arabaya çarpan araç ve şoförüne yazık oluyor.

Çarpışma, depoda bir benzin kaçağına yol açıyor. Herkes arabasından iniyor. Tutanak ve sigorta görüşülürken bir yolcu sigarasının ak-korlu külünü birikintiye silkeliyor. Benzin alev alıyor. İki araba infilak ediyor. Tutuşmuş bir kanat havalanıyor ve kedinin sığındığı çöp tenekesinin içine düşüyor. Kedi şaşkın bir halde, küçük bir duvara doğru atılıyor, geçerken büyük bir sıçanın içine saklandığı boş bir konserve kutusunu deviriyor. Rahatı bozulan hayvan boş bir araziye doğru fırlıyor.

iki velet sokak lambasının ışığında bir basketbol potasına smaç çekiyor. Biri sıçanı fark ediyor ve sıçrıyor, topunu duvarın üstünden aşırıyor. Büyük bir hızla yörüngesini izleyen top, kadının biri telefonda kocasıyla konuşurken cama çarpıp sekiyor. Kadın cam şıngırtıları yüzünden tiz bir çığlık atıyor. Kocası hava trafik kontrolü görevlisidir ve iş başında konuşmaktadır. Ahizede yankılanan karısının dehşet çığlığı üzerine yanlış bir hareket yapıyor. Bu da bir dişliyi harekete geçirmeye yetiyor.

Bu dişlinin yakınlardaki bir hat uçağına, iniş pistine göre bulunduğu tam konumu gösterdiği ortaya çıkıyor.

293. GÖZDEN GEÇİRME

Saatim sabahın 02.13'ünü gösteriyor. Hey şeyi anlattım.

A, hayır! Notlarıma bakıyorum ve kalemi kaldırmadan bir çember ve ekseninin nasıl çizildiğini göstermeyi unuttuğumu görüyorum.

Bir kâğıt parçasının köşesini kıvırmak yeter. Dikkatlice sınırın üstüne, kâğıdın hem ön hem de arka yüzüne denk gelecek biçimde büyük bir nokta koyun. Bu noktadan başlayın ve kıvrılmış kenarın üstünde bir yarım çember çizin. Kâğıdın kenarının sınırına geldiğinizde durun. Artık tek yapacağınız kâğıdı açmak ve kalemi kaldırmadan bir eksen görevi yapan noktanın çevresinde çemberi tamamlamak. Turanın yazıya yardımı.

Görünüşte imkânsız olan bir şeyi daha iyi kavramak için siz de böyle başka bir boyuta girmeye başvurmuşsunuzdur. Başka bir boyuttan yararlanmak...

Raoul haklıydı, bazı sorunları çözmek için, başka tür bir alana, içinde tüm haklara sahip olduğumuz bir boyuta girebildiğimizi kabul etmek gerek. Bütün gizemlerin ötesinde. Yalnızca zihni açmak için. Zihni açarak oyalanmak. Maxime Villain'in dediği gibi yazarların tek amacı "daha ötesini düşlettirmek" olmalıdır. Kâğıdın öbür yüzünü düşlettirmek. Ölümün öteki yüzünü düşlettirmek. Yazıda her şey olabilir, neden bundan yararlanmayalım?

Kimi zaman, tam yazarken ya da okurken gerçekten başka boyutlara dalıyorum.

Yaşamlar için de bu geçerli sanıyorum. Tamamlanmaları için bir evrende başlayıp bir diğerinde bitmeleri gerek.

Eğer şimdi kendime şu bildik sorularımı, "Kimim ben?", "Nereden geliyorum?", "Nereye gidiyorum?" diye sorarsam, cevaplamaya çalışabilirim sanıyorum.

Burada ve şu anda yaşayan bir insan olduğumu biliyorum. Neden? Ölüm kâşifliğinin keşfine katılabilmek için. İnsan düşüncesinin her şeyi yapabildiğini biliyorum: Düşünce hızıyla uçmak ve maddenin içinden geçmek, kitapların içine yerleşmek, her şeyi üretmek, her şeyi değiştirmek, her şeyi öldürmek. Zaman, mekân, bilgi, güzellik, her şey içerde biliyorum. Her şey merkezde. Dışanda yalnızca yansımalar var.

Tecilli bir cesetten başka bir şey olmadığımı biliyorum.

Kendimi yeniden okuyorum, her şeyi anlattım. Her şeyi yazdım, her şeyi unutabilirim.

Bana Son Kıta'nın fethi hikâyesini anlatma fırsatı verdikleri için meleklere teşekkür ediyorum. Ama onu yayımlamah mıyım? Bu katkı insanlık için bir iyilik mi yoksa bir kötülük mü olur?

Yazı, yayımlıyorum. Tura, yayımlamıyorum. Ters ve yüz üzerinde sürekli düşünce. Atıyorum. Para bir koltuğun altına yuvarlanıyor. Emekleyerek bakıyorum. Yazı.

Kitabım için son bir cümle daha: "Son ana kadar bu yapıtı yazmamı engellemelerinden kork..."

294. GÜNLÜK BİR GAZETEDEN

"Ölüm kâşiflerinin önemli öncüleri Michael Pinson, Amandine Ballus ve Rose Pinson, dün akşam alışılmamış koşullarda öldü. Ölüm pistlerinin üstüne bir Boeing 787 düştü. Felaketin asıl nedeni, bir hava trafik kontrolü görevlisinin hatasından kaynaklanıyor olabilir. Uzmanlar şimdi enkazın içinde yıkıntıların arasında, uçağın, bize daha geniş bilgiler sağlayacak olan kara kutusunu arıyor.

Ölümleri ani olmuş olacak. Soruşturmayı yürütenler, ölüm anında Michael Pinson'un çalışma masasında yazı yazmakta olduğunu belirt-

ti. Tüm sayfalar olay sırasında yandığından, ölüm kâşifleri öncüsünün hangi mesajı iletmeye çalıştığı hiçbir zaman bilinmeyecek.

Şu anda keşfedilmesine onca katkıda bulundukları cennetteler kuşkusuz. Nur içinde yatsınlar."

(Gelecek haftadan itibaren, Fransız ölüm kâşiflerinin yaşamı ve yapıtı üzerine özel bir sayı satışa sunulacaktır.)

295. **HİNT** MİTOLOJİSİ

Eski bir Hindu efsanesi bütün insanların bir zamanlar tanrı olduğunu ileri sürer. Ama tanrısallıklarını öyle kötüye kullanmışlar ki tanrıların efendisi Brahma, onların tanrısal güçlerini ellerinden alıp bulamayacakları bir yere saklamaya karar vermiş. Asıl zor olan bu yeri bulmakmış.

Bu sorunu çözmek için bir konseye çağrılan ikincil tanrılar, "İnsanın tanrısallığını toprağa gömelim" önerisinde bulunmuşlar. Brahma "Bu yetmez, çünkü insan bir gün toprağı kazıp onu bulacaktır" cevabını vermiş.

İkincil tanrılar bunun üzerine "O zaman, tanrısallığı okyanusların dibine atalım," önerisinde bulunmuşlar. "Hayır," demiş Brahma yine, "çünkü er ya da geç insan okyanusların dibini araştıracak ve günün birinde kuşkusuz onu bulup yeniden yüzeye çıkaracaktır."

İkincil tanrılar, "Tanrısallığı nereye saklayacağımızı bilmiyoruz, çünkü öyle görünüyor ki karada ya da denizde insanın günün birinde ulaşamayacağı bir yer yok," demişler sonunda.

Brahma düşünmüş ve kararını bildirmiş: "İnsanın tanrısallığını ne yapacağımızı buldum: Onu kendi derinliklerine saklayacağız, evet, çünkü onun, içine bakmayı hiçbir zaman düşünmeyeceği tek yer burası."

Ve efsanenin anlattığına göre o gün bu gündür insan yeryüzünü dolaşıp durmuştur. Araştırmış, tırmanmış, dalmış ve kazmıştır, ama kendi içinde olan şeyi hiçbir zaman bulamamıştır.

Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm başlıklı tezinden bir bölüm.

296. TARİH DERS KİTABI

SINAV

Bakaloryaya hazırlanmak için, saati elinize alıp aşağıdaki soruları beş dakikayı geçmeyecek biçimde cevaplayarak ölüm kâşifliği konusundaki bilginizi ölçün.

1. Ektoplazmik bir yolculuğu resmi olarak başaran ilk ölüm kâşifinin adı ve soyadı nedir?
2. Amerikalı filozof Woody Allen'in ünlü cümlesini söyleyiniz.
3. Son Kıta'nın üzerinde kaç tane koma duvarı vardır? (dikkat! **bölge** değil, duvar...)
4. Bedenden ayrılmayı sağlayan üç temel teknik hangileridir?
5. Takiyon nedir?
6. ikinci koma duvarını geçen ilk ölüm kâşifinin adı nedir?
7. Paris'in büyük ölüm pisti nereye kurulmuştur?
8. Ektoplazmik bir uçuşun algılanabilen tek belirtisi nedir?
9. Cennet neredediır?
10. Freddy Meyer'in ölüm kâşifliğine katkısı nedir?
11. Cennet savaşı hangi tarihte olmuştur?
12. Yazgılarımızı belirleyen üç yargıç-başmeleğin Hıristiyan dinindeki adları nelerdir?
13. Bedenden ayrılmak amacıyla bir meditasyon nasıl yapılır?
14. Stefania Chichelli neden isyancı olmuştur?
15. Ruh uçuşu sırasında gümüş göbek bağı nasıl korunur?
16. Cahillere ne olur?
17. Bilgelere ne olur?

Tarih ders kitabı, 3. sınıf temel bilgi dersleri

297. POLİS KAYDI

İlgili birimlere mesaj

Emirlerinizi bekliyoruz. Biz hazırız.

İlgili birimlerin cevabı **İş başına.**

298. UNUTULMA ZAMANI

Arkadaşlarımla birlikte yeniden cennete doğru uçuyorum. Ama bu kez göbek bağlarımız koptu ve bunun, bu yaşamdaki son yolculuğumuz olacağını biliyoruz.

Yolunu şaşırmış bir Boeing'in kurbanları olarak Rose, Amandine ve ben Buttes-Chaumont ölüm pistindeki dairelerimizde öldük. Kendi evinin mutfağında Villain'in ayağı takıldı ve başını bulaşık makinesinin köşesine çarptı. Hepimiz aynı anda havalandık. Aletsiz, üniformasız, tahtsız, düğmeye basmadan. Şu ünlü "altı... beş... dört... üç... iki... bir. Uçuş." sözlerimizi söylemeden.

Artık ölüm kâşifleri değil, günün ölüleriyiz. Bu son gezide birlikte olmaktan memnunuz yine de.

Son hızla güneş sisteminden ve çevresinden geçiyoruz. Neredeyse süzülerek uçuyoruz, sonra hızla galaksinin merkezine doğru kayıyoruz.

Ölüm kapılarında artık hiç kaygı duymuyoruz. Son Kıta'da artık evimizde gibiyiz. Başkalarının Palavas-les-Flots'a ya da Trouville'e gittiği gibi öyle sık gelmiştik ki buraya.

İskelet maskeli, beyaz saten giysili kadının göz kırpmalarıyla ilgilenmiyorum. Uzun süredir, onun içi boş gözyuvalarından ve dişsiz sırıtmasından da korkmuyorum.

Olağan bir ölümün bütün renklerinden geçiyoruz. Mavi, siyah, kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, beyaz. Bununla birlikte yukarıdakiler bizi görmek için sabırsızlanıyormuş gibi görünüyor. Sanki hâlâ ölüm kâşifleriy-mişiz gibi beklemede olan ölü kalabalığının arasından hızla geçiyoruz. Az sonra ışık dağına varıyoruz. Yanılmamışız. Başmelekler burada bizi bekliyor. Bizimle daha iyi konuşabilmek için, sabırsız ektoplaz-maların itirazlarına kulak asmadan ölüler selini durduruyorlar.

Aziz Pierre kızgın görünüyor. Her zamanki gibi açıklama görevi onun. Son Kıta'yı keşfetmek isteyen ölüm kâşifleri, çok eski zamanlardan beri her zaman olmuştu. Melekler bu ender ziyaretçilerini kibarca karşılıyor ve onlara cennetin gizemlerini seve seve anlatıyorlardı. Dönüşte kimileri bilmedikleri bu "bilgileri" diğer insanlara aktarmak

istemişti. îbrahim, İsa, Buda, Muhammed, daha birçoğu gördüklerini anlatmıştı. Böylece Kutsal Kitap, Tibet'in Ölüler Kitabı, İncil, Kur'an, Çinlilerin Tao-tö-king'i... ve dünyanın bütün kutsal kitapları ortaya çıkmıştı.

Melekler bu insanları Büyük İnisiyeler yapmış, onlar da nankör olmadıklarını göstermişlerdi. Gelişmeleri, iyileşmeleri ve arınmış bir ruh olma yolunda daha hızlı ilerlemeleri için tüm gelecek kuşakları kendi bilgilerinden yararlandırmaya çalışmışlardı. Böylece Büyük İnisiyeler, insanlara ve göklere katkıda bulunmuşlardı.

Bununla birlikte "bilgilerini" gizemle, mistisizmle, anlaşılmaz sembollerle çevirmişlerdi. Onları olağanüstü efsaneler ve mitolojiler kılıfı altına gizlemişlerdi. Oysa biz ne yapmıştık? Ortada sır diye bir şey bırakmamış, ihanet etmiştik, bu arada da insanları yanıltmış ve yeryüzünde kargaşa yaratmıştık.

Melekler, Büyük İnisiyeler'e karşı her zaman iyilikseverdiler, çünkü bizden öncekilerin hepsi bilgeydi. Bizse, ne yaptığımızı bilmiyorduk. Yaşamın ve ölümün anlamını herkese öğretmiştik. Gelişigüzel her yere yaymıştık. Kim olursa olsun herkese bizi izleyin çağrısında bulunmuştuk. Gizemin gizem, sırrın sır olarak kalması gereken yere bol bol turist götürmüştük.

"Bilge gerçeği arar, oysa aptal onu çoktan bulmuştur."

Başmelek Cebrail kızgın bir halde "marifet"imizi anlatıyor. Cenneti ele geçirmek için yapılan savaşları, ölüm geçitlerindeki reklam panolarını, bütün basında yayımlanmış *Bir Ölümlüyle Görüşme'yi,* karmograf bolluğunu... Ah! Hep kargaşa! Saçma sapan hareketlerimize bir son vermenin zamanı gelmişti.

—Güzel, dedi Rose. Yeryüzüne yeniden inip yaptığımız her şeyi bozacağız!

-Zahmet etmeyin, diye sırıttı Satan. Aşağıda artık size ihtiyaç yok. Size fırsat vermiştik, ama sonunda melekler güvenlik polisinin müdahalesine izin vermeye karar verdik. Şu anda dünyada neler olup bitiyor bir bakın.

Kerubimlerden biri görüntü kürecikleri gösteriyor. Büyük ve küçük, resmi ve yan resmi ölüm pistlerine yıldırım çarpmış. Uçuş tahtları sökülmüş, yerde hareketsiz yatıyor. Ölüm kâşifliği tarih kitapları toz

halinde uçuşuyor. Washington Smithson Enstitüsü Ölüm Müzesi alevler içinde yanıyor, annemin mağazası da öyle. Ektoplazmik reklamlar gözlerimizin önünde eriyor. Aşağıda başlayan bir tayfun, ölüm kâşifliğiyle uzaktan ya da yakından ilgili her şeyi silip süpürüyor ve ölüm kâşifliğini insanların zihninden sonsuza dek siliyor. Önceki yaşamımızın bütün yapıtı bir hiç oluyor.

-Tann olmaya mı özendiniz, diye bağınyor Başmelek Cebrail. Oysa insanlar gerçeği bizzat kendileri öğrenmeli. Kutsal bilgi halkın anlayacağı şekilde basitleştirilemez.

Birden soruyorum:

-Bu yüzden mi Raoul'ü önce öldürdünüz?

-Evet. O ilkti ve aranızda en tehlikelisiydi.

Öfke sevimli bir serafıme kadar yayıldı.

-Biraz daha devam etseydiniz, karanlıkta kalması gereken bir yeri aydınlığa kavuşturma saplantınız yüzünden reenkarnasyon yolunun üstünde sokak lambaları ve fahişeler olacaktı.

Çekinerek, kendimizi savunmaya kalkışıyorum:

-Biz yalnızca sıradan insanlanz, bizde hata yaparız.

-Hayır, diye homurdanıyor Başmelek Mikail. Siz Büyük İnisiye'siniz. Ondan sessizce yararlanmak yerine yaşamın anlamını gözler önüne serdiniz ve böylece yaşamın devindirici gücünü yok ettiniz: Merakı, öğrenme ve bilginin yolunda ilerleme isteğini.

-Ama Raoul'ün istediği şey de tam olarak buydu!

-Onun İnisiye olmasını sağlayan şey de bu. Ama bizim bilgimiz boşa harcanamaz. En garip mezheplerin üyeleri, hatta günlük meczuplar bile sessiz kalmaları ve kendilerini yalnızca eğretilemelerle ifade etmeleri gerektiğini her zaman bildi. Ama siz kendinizi diğerlerinden daha kurnaz sandınız. "Ölüm"ü halkın anlayabileceği hale getirmek istediniz ve her şeyi berbat ettiniz...

Başmelekler hatalarımızı yeniden sayıp dökmeye başlıyor:

-Cennetin coğrafi haritalarını çizdiniz ve sattınız, diye belirtiyor Başmelek İsrafil kızgın bir sesle.

-Turistik rehberler yayımladınız.

-Ölüm makineleri yaptınız.

-Sözlerimizi tekrarladınız.

-İntihara teşvik ederek binlerce başıboş ruh yarattınız. -

Bize korkmadan baktınız. -Bize saygı göstermediniz.

-Bizi efendileriniz gibi değil, hizmetkârlarınız gibi gördünüz. Yargılanmayı bekleyen ölüler sabırsızlanmayı kesiyor ve olayla ilgileniyorlar. Burada olduklarından beri, başmeleklerin, zavallı ektoplaz-malara kızacak kadar soğukkanlılığını yitirdiğini hiç görmemişlerdi. -Hainsiniz, yalnızca hainsiniz siz.

Bu azarlamaların başından beri kafamı kurcalayan bir soru var. Onu sormak için araya giriyorum.

-Pekâlâ, o halde, niçin yapmamıza izin verdiniz? Birkaç meleğin yüzünde alaylı bir ifade var. Belki de bunlar bize müdahale eden "göksel güvenlik görevlileri". Görünüşe bakılırsa, bizi baştan beri zarar veremeyecek hale getirmek isteyen bunlar. Devam etmemize izin verenlerse diğerleri, yani şu anda bize kızanlar. Başmelek Cebrail güç durumda.

—Nereye kadar gitmeye cesaret edeceğinizi bilmek istiyorduk. -Biz de, bazen insanları merak ediyoruz, diye ekledi Başmelek Mikail, utana sıkıla. Kimi zaman zihinleri öyle anlaşılmaz ki... Daha önce Raoul'ün babasının durumunu tartışmıştık. *Şu Bilinmeyen Ölüm* adlı teziyle sınırları aşmıştı. Onun yayınlanması pek çok örtüyü kaldırabilirdi. -Onun yerini oğlu devraldığında, ölümü keşfetmeyi bir spor olarak gören şu ölüm kâşiflerini ne yapacağımızı sorduk birbirimize. Benim gibi meraklılar, yani evet cevabından yana olanlar vardı. Karşı tarafta da, hayır cevabından yana olanlar ve sürekli tehlike işareti veren "göksel polis" vardı. Bununla birlikte, yukarıda, çoğunluk, yetmiş iki birincil beyaz melekle onların yetmiş iki siyah kopyası bekleyip görmek gerektiğini düşünüyordu. Güvenlik görevlimiz olan aşağıdaki meleklere soğukkanlı olmalarını öğütlediler. Ölüm kâşifliğinin kendiliğinden yok olacağını düşünüyorduk. Sıradan insanlar bu kadar önemli bir deneyi başarıyla yürütecek kadar yoğunlaşamayacaklardı. Ama siz sıradan insanlar değildiniz. Bize kadar ulaştınız ve böylece Büyük İnisiyeler olmayı hak ettiniz. Ne var ki daha sonra, çok büyük zararlara yol açtınız. Ha! Şu ektoplazmik seyahat acenteleri... En iyi niyetle bile, melekler gizli dünyalarına böyle girilmesini hiç hoş karşılayamazdı. "Her şeyi

biliyorum" savında olan insanları da öyle. Kutsal Kitap'taki Âdem alegorisi ve bilgi elması üzerinde düşünmeliydiniz. Mutlak bilgiye hiçbir zaman ulaşmamalı, yalnızca ona yönelmeli...

-Size gelince, her ne olursa olsun artık şaka bitti, diye birdenbire kesiyor Başmelek İsrafil. Ölüm kâşifliği sizinle birlikte öldü.

-Ama artık çok geç, diye yakınıyor Rose. Çok kişi yapıtlarımızı okudu. Karma kaygısı herkesin yaşantısına girdi.

Başmelek Cebrail küçümseyici bir hareketle onun sözünü kesiyor.

-Bizim gücümüzden kuşkulanarak yine günah işliyorsunuz, insanlığın bütün günahlarını sular altında bırakan bir tufanı yeryüzüne gönderen de biziz. Size gösterdiğimiz bütün bu görüntülerden sonra, hâlâ belleklere unutmayı yerleştiremeyeceğimizi mi düşünüyorsunuz? *Her* belleğe?

-Eyleminizi kimse hatırlamayacak, diye bildirdi Aziz Pierre. Hiç kimsenin gerçekten inanmadığı Loch Ness Gölü canavarı, Himalayalar'ın Korkunç Kar Adamı ya da Bermuda Üçgeni gibi şu muğlak efsanelerden biri olacaksınız yalnızca. Mitler ölüm kâşiflerinden söz edecek kuşkusuz, ama dinliyor musunuz beni: *Hiç kimse ölüm kâşiflerinin gerçekten var olduğunu düşünmeyecek. Buna ant içerim.* Ölüm kâşifliği artık yalnızca, özellikle duyarlı insanların zihnindeki bir art düşünce olacak.

-Ya Stefania? diye sordum.

-Stefania da unutacak. Ama sizin aksinize, ona dokunulmayacak, çünkü bütün bu yapmacık iyiler, kibarlar ve batıl inançlılar yüzünden, Satan'ın gerçekten bir yardıma ihtiyaç duyduğu sırada onun işini sürdürmeye çalıştı.

Satan memnun bir biçimde onaylıyor.

Anneler kaygılanıyor:

-Ya küçük Freddy?

-Ya Pimprenelle?

-Onlar da unutacak. Onlar için hiç endişelenmeyin. **Ana** babalarının günahları yüzünden cezalandırılmayacaklar.

299. MEZOPOTAMYA MİTOLOJİSİ

"Altı gün yedi gece geçti
Tufan fırtınası sürüyordu hâlâ
Güney fırtınaları kaplıyordu yurdu.
Yedinci gün
Bir ordu gibi
Geçtiği yeri yerle **bir eden**
Tufan fırtınasının
Azaldı şiddeti.
Sakinleşti deniz
Dindi rüzgâr
Sustu tufanın uğultusu.
Gökyüzüne baktım, sessizlik vardı.
Yeniden çamura dönmüş insanları gördüm
Durgun sular bir dam oluşturuyordu.
Tavanda bir pencere açtım
Işık vurdu yüzüme
Diz çöktüm ve ağlamaya başladım.
Her şey bitmişti işte."

Utanapiştim Destanı,
Kutsal Ki tap'ta, Nuh olarak da söylenir.
Francis Razorbak'ın Şu Bilinmeyen Ölüm
başlıklı tezinden bir bölüm.

300. YAHUDİ MİTOLOJİSİ

Kabala'ya göre dölüt büyük bir bilgedir. Daha annesinin karnında dünyanın tüm sırlarını bilir. Ama doğmadan hemen önce bir melek onu susturmak için aşağı iner. Bir parmağını onun ağzının üstüne koyar ve ona "hişşt" der... O andan itibaren dölüt her şeyi unutur. "Büyük sırlar"ı belli belirsiz hatırlayan bir bilinçaltı vardır yalnızca. Meleğin bu temasından dolayı burnumuzun altında bir çukur bulunur: "Dudak oluğu."

Freddy Meyer, *Çalışma notları.*

301. ÇOZUM

Hâlâ ışık dağının önündeyiz.

Hiçbir melek bizi savunmayı düşünmüyor, ne Rose'u, ne Amandi-ne'i, ne Villain'i, ne de beni. Hepsi kesin ve son kararlarım belirten değişmez bir ışık yayıyor artık yalnızca. Başmelek Cebrail yeniden söze başlıyor.

—Yine de daha sonra, çok uzun zaman sonra, belki binlerce yıl sonra, burada başka Büyük İnisiyeler, gerçek İnisiyeler ortaya çıkacak, çünkü artık asla turist kabul etmeyeceğiz. Onlara sizin serüveninizi anlatacağız ve yavaş yavaş, çok yavaş biçimde sizin basanlarınızı öğrenecekler.

Küçücük bir teselli! Bizim adımıza, bilmem ne zaman biri çıkıp bir başka *Odysseia*, bir Kutsal Kitap, bir roman yazacak, ne olacak kim bilir! Raoul bu sözde "mitolojiler"in gerçeği sakladığını düşünürken haklıydı.

-Bizi ne yapacaksınız? diye kaygılanıyor Amandine.

-Herkesin izlediği yolu izleyeceksiniz. 600 puana sahip olmayan diğer bütün ölüler gibi yeniden doğacaksınız ve elbette yeni bedeniniz önceki yaşamınızla ilgili hiçbir şeyi hatırlamayacak.

"Ben ölüm kâşifiydim, ben ölüm kâşifiydim, ben ölüm kâşifiydim," diye tekrarlayıp duruyordum içimden. Eğer ruhuma, ölüm kâşif-liğinin gerçekten var olduğu ve benim de onun öncülerinden biri olduğum inancını işlersem, gelecek reenkarnasyonumda biraz da olsa bunu hatırlardım belki.

-İlerleyin, diye emrediyor Başmelek Cebrail. Yargının ışık dağının ardında ne olduğunu öğrenmek istiyordunuz değil mi?

Gülümsüyor.

-Birkaç adımdan sonra öğreneceksiniz.

-Bize cennetin dibini göstermeyi kabul ediyor musunuz yani? diye şaşırdı Rose, büyülenmiş bir halde.

-Elbette, çünkü, göreceğiniz şeyi önünüze gelene haykırmak için yeryüzüne dönmeyeceksiniz artık.

Karım bir düşteymiş gibi ilerliyor. Şu son anda bile, içindeki gök-bilimci merakını gidereceği için seviniyor. Kara deliğin diğer tarafında ne olduğunu öğrenmek için neredeyse koşuyor.

-Sıra sizin Michael.

-Yargılanmıyor muyum?

-Büyük İnisiyeler için yargılama yok. Bunu Raoul'e de açıklamıştım. Ama bize güvenin. Henüz gençsiniz. Yalnızca yüz elli üç insan biçimi tanıdınız. Sizin için sempatik minik bir reenkarnasyon düşündük.

Yaklaşıyorum. Rose kaygıyla bana bakıyor.

-Sen ve ben, aptallara karşı hep birlikte, diyorum telepati yoluyla.

Koşuyor ve ektoplazması uzun uzun dudaklarımdan öpüyor. Dudaklarım hiçbir şey hissetmiyor ama ruhum heyecanlanıyor.

-Birlikte, diye tekrarlıyor.

Bense ışık dağını aşıyorum ve arkasında gördüğüm şey gerçekten olağanüstü. Cennetin diğer tüm bölgelerinde görmüş olduğumuz her şeyi geride bırakıyor.

Birdenbire her şeyi anlıyorum. Ne kadar da yanılmıştık. Hiç kimse böyle bir şey ummazdı, zorunlu olarak. Masal gibi, kısaca masal gibi.

Kara deliğin dibinin dibinin dibini görüyorum ve kısaca kanım donuyor. Heyecandan titriyorum. Şimdi, biliyorum.

Ölümün öbür tarafında...

TARİH DERS KİTABI

ÖNEMLİ BİRKAÇ TARİH

1492: Amerika kıtasına ilk ayak **basılması**
1969: Ay'a ilk ayak basılması

Tarih ders kitabı, 2. sınıf temel bilgi dersleri

Teşekkür

David Bauchard, Jean Cave, Dr. O'Brian, Jerome Marchand, Frederic Lenorman, Olivier Ranson, Patrice Serres, Richard Ducousset, Guillaume Aretos, Catherine Werber, Dr. Loic Etienne'e.

1492: Kristof Kolomb, Amerika'ya ayak bastı. 1969: Neil Armstrong, Ay'a ayak bastı. 2062: Ölüm Kâşifleri, ölüler kıtasına ayak bastı. 2068: Öteki dünyaya geziler düzenlenmeye başlandı.

"Werber fenomeni" devam ediyor. Tüm dünyada görülmemiş bir başarı elde eden (Amerika Birleşik Devletleri'nden Kore'ye, tam 17 dile çevrilmiş) iki best-seller, *Karıncalar* ve *Yuırıncaların* Gimü'nden sonra, şimdi de *Ölüm Kâşifleri:* Ölümün gizemini çözen çağcıl bir destan.

Çoğu yayımlanmamış bilimsel verilerle, çok eski çağlardan beri belli başlı dinlerin kutsal ve içrek metinleriyle beslenen Bernard Werber, bizi düş gücümüzün de ötesine, son kıtayı keşfe götürüyor. Ölüm Kâşifleri'ni izleyerek akıl almaz düşler ve korkularla tanışacak, insanların yakasını oldum olası bırakmayan gizemin saklı bulunduğu tuhaf bir evrenin yasalarına uymak zorunda kalacaksınız... Daha önce hiç kimse Ölüm Kâşifleri kadar uzağa gitmedi. Onlar yaşamdan sonraki yaşamı keşfetti. Tüm zamanların serüvenlerle dolu, en şaşırtıcı yolculuğu.

ISBN 975-308-494-3
9 789753 084949

Bernard Werber _ Ölüm Kâşifleri (Les Thanatonautes)
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar... Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 sayılı kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran ve benzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "engelli-engelsiz elele" düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılamaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tüm yasal sorumluluklar kullanana aittir.
Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar Mutlu

İLGİLİ KANUN:
5846 sayılı kanun'un "Altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braill alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılamaz.
Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

ISBN 975-308-494-3

Bu e-kitap görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.

Bu kitaplar, size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek, lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.

Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz... Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.
www.kitapseveler.com

Tarayan: Yaşar Mutlu
www.kitapseverler.com
www.yasarmutlu.com
e-posta kitapsevenler@gmail.com

Bernard Werber _ Ölüm Kâşifleri (Les Thanatonautes)